

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Broken Dove

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KRISTEN ASHLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kırık Güvercin

Kristen Ashley

Kristen Ashley yazarına ait diğerk kitapları keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick

Kurtarma

Rock Chick Redemption

Rock Chick Renegade

Rock Chick Revenge

Rock Chick Reckoning

Rock Chick Regret

Rock Chick Revolution

The 'Burg Series:

Senin

İçin

Huzur

İçinde

Golden Trail Gönül

Oyunları

Kaos Serisi:

İçindeki Rüzgârı

Ateşi Sahiplen

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar Şanslı

Kadın Breathe

Jagged

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi Adam

Kanun

Adam

Motosikletli Adam

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Düşler
Altın Hanedanlık
Fantastik

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene
Kadar Her Şeyimle

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şöval
ye
Creed
Baskı
nı

Kristen Ashley'in diğer kitapları:

Masal Canlanıyor
Cennet ve
Cehennem
Lacybourne
Malikanesi Şanslı
Yıldızlar Mathilda,
Süper Cadı Penmort
Kalesi
Play It Safe
Sommersgate House
Üç Dilek

www.kristenashley.net

Smashwords Sürümü, Lisans Notları

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 17 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya

hayali olarak. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2013by Kristen

Ashley İlk e-kitap baskısı: Aralık

2013

Adanmışlık

Her kızın bir sevgilisi olmalı, zaman ne kadar geçerse geçsin,
mesafe ne kadar uzak olursa olsun,

Tekrar bir araya geldiklerinde, tüm bunlar kaybolur.

Ve her kızın ona huzur veren bir kızı olmalı.

Sakinlik.

Memnuniyet. Ama

fantezilerini seviyor.

Benim için o kız Elizabeth "Bethy" Bullard.

Yani bu kitap onun için.

Önsöz

Onun Planları Değil

Apollo Ulfr, odadaki varlığı hissetmeden önce kapalı göz kapaklarının önünde dans eden ışıkları gördü.

Yataktan yuvarlandı, bunu yaparken yastığının altından bıçağı kaptı. Yatağın yanına çömeldi, gözleri karanlığa alışmış olsa da odayı taradı, aniden hissetti ve onun o olduğunu anladı.

Cadı.

Valentine Rousseau.

Gecenin köründe olduğu, çıplak olduğu, kısa bir süre önce Beniessienne fahişesini kendi yatağına gönderdiği ve cadıya planlarını çoktan anlattığı (ve bunlar onunla paylaştığı planlar değildi, dolayısıyla giden fahişe) ve son olarak çocuklarını yatılı okuldan almak için Fleuridia'da olduğu ve böylece karanlığın topraklara yerleşmesinden önce onları güvenli bir yere koyabileceği için sinirlenerek doğruldu ve bunu konuşarak yaptı.

"Cadı, sana onu bana getireceğin yeri ve zamanı söyledim ve bu-"

Sözünü kesti, sesi her zamanki gibi alaycıydı ama altında adamın tüylerini diken diken eden bir aciliyet vardı.

"Eğer benim dünyamın Ilsa'sıyla tanışmak istiyorsanız, planlarınızı değiştirmenizi öneririm."

Karanlıkta Apollon gözlerini onun ince gölgesine dikti. "Bunun anlamı...?" diye sordu kız başka bir şey söylemeyince.

"Bu, dünyamın Apollo'sunun onu bulduğu anlamına geliyor." En son konuştuklarında, bunun ne anlama geldiğini açıklamıştı.

Diğer dünyanın Apollo Ulfr'u, ikizi, iyi bir adam değildi. Ve Ilsa'ya zarar vermişti. Bu yüzden ondan kaçıyordu.

Şimdi ikizi onu bulmuştu.

Lanet olsun. Karısını geri almak için yıllarca beklemişti. Paralel bir evrendeki diğer kanlı adamın onu elinden almasına izin vermeyecekti.

Apollon hiç vakit kaybetmeden eğilip elbiselerini yerden topladı ve "Beni ona götüreceksin," diye emretti.

"Bu bir soru mu?" diye sordu cevap olarak.

Pantolonunu yukarı çekerek bakışlarını onun gölgesine dikti.
"Hayır, hiç de değil."

Neyse ki, sinsi ve sapkın olabilen çıldırtıcı cadı, kırmızı boyalı tırnaklarının ucunda uzun, ince parmakları olan zarif ellerini anında kaldırdı ve yeşil sisin odayı aydınlatmaya başladığını gördü.

"Silahlarınızı getirin," diye uyardı. Lanet olsun.

İlsa.

"Elbette," diye mırıldandı, gömleğini çekiştirdikten sonra botlarını giydi ve hızla pelerinini ve kılıcını attığı sandalyeye doğru ilerledi.

"Hepsi, Apollo," diye devam etti.

Lanet olsun.

Cevap vermedi.

Pelerinini savurdu ve hızla göğsüne doğru eğerek bağladı. Aynı şeyi kılıcını tutan kın için de yaptı. Bıçak kemerini taktı, bıçağını kınına soktu ve gardıroba doğru ilerledi. Eğilerek alttaki kutudan bıçakları çıkardı ve her iki tarafa birer tane olmak üzere botlarının içine soktu.

Yeşil sis odayı kaplamıştı ve cadı ona doğru ilerlediğinde hem o hem de cadı solmaya başlamıştı.

Düşmemesine rağmen, ayağının altındaki zeminin kaydığını ve her şeyin karardığını hissetti.

Altında tekrar katı bir şey hissettiğinde ve çevreleri netleştiğinde, Apollo'nun gördükleri karşısında kanı damarlarında kaynayarak aktı, ağzını açtı ve *kükredi*.

Birinci Bn

Hassasiyet ve Ağrı

Beş dakika önce.

Bir elim anahtarlarımda (her zaman hazır, *her zaman*), diğer elim çantamda, telefonumu sakladığım yan cebi karıştırarak merdivenleri olabildiğince hızlı çıktım.

Pislik herif beni bulmuştu.

Üç yıldır kaçıyordum ve beni bulmuştu.

Lanet olsun!

Oh iyi. Siktir et. Bunu planlamıştım.

Gitme zamanıydı.

Dairemin bulunduğu salaş sahanlığa ulaştım ve koridorda koşmaya başladım, nefesim hızlı geliyordu, kalbim sert atıyordu, tenim soğuktu. Ama kafam berraktı.

Bunun için hazırlanıyordum.

Beni tekrar yakalayamayacaktı.

Bir daha olmaz.

Çabucak anahtarımı kilide soktum ve çevirdim. Sürgü ile tekrarlardım. Kapıyı açtım, içeri daldım ve çarparak kapattım.

Berbat bir kapıydı. Ama kilitleri berbat değildi, çünkü ürkütücü, gözünü dikmiş ev sahibimi kirpiklerini kırıştırarak ve verdiği sözleri tutmayarak ikna etmişim.

Şimdi o iyi kilitlerin bana zaman kazandıracağına güveniyordum.

Dairem şehrin harika bir bölgesinde değildi, son üç yılda çoğu daire gibi. Ucuz ve benim tarzım değil.

Güzel şeyleri severdim. Ben bir etiket fahişesiydim. İyi bir hayat istedim. Bu, doğamda bana çok pahalıya mal olan bir kusurdu.

Çok fazla.

Başka bir deyişle, her şey.

Ayrıca, dairelerim ev sahiplerinin kira kontratını atladığımda gözlerini kırpmamaları için seçildi, çünkü muhtemelen bu boktan yerlerde yaşamak zorunda kalan insanların her zaman sahip olduğu çeşitli boktan yaşam nedenlerinden dolayı düzenli olarak kiracı kaybettiler.

Öte yandan, bu daire de tüm dairelerim gibi sahte kimlikle kiralanmıştı. Yani bir ev sahibi beni bulmak istese bile

Kira kontratını üç, altı, dokuz ay erken atlarsa kimi arayacağını bilemez.

Kilidi çevirdim, sürgüyü eve fırlattım ve zinciri taktım. Sonra yatak odama koştum. Telefonumu çıkardıktan sonra başparmağım ekranın üzerinde gezinerek A olarak programladığım bir kişiye bastı. ICE bu yüzden yığının tepesindeydi.

Telefonu açtığımda yatak odama ulaşmıştım.

Üç yıl önce polisi asla aramazdım. Pol bana bunu yapmamayı öğretmişti.

Kaçtığım üç yıl boyunca, bu dersi iyi öğrendiğim için onları da bu işe bulaştırmadım.

Şimdi, pisliği temizlemek için onlara ihtiyacım var (belki).

"Dokuz bir bir, acil durumunuz nedir?" sesini duymadan önce dolabımdaki kasaya ulaşmıştım.

"Kocam-" Şifrenin ilk iki rakamını kasanın üzerindeki tuş takımına girerek başladım ama üçüncü rakamı yanlış girmiştim ki ön kapıdan gelen gürültüyle sıçradım.

Başımı salladım ve gözlerimi sertçe kapattım.

Odaklan, Ilsa. Odaklan. Kendi kendime gözlerimi açıp kasadaki kodu temizlememi söyledim.

"Hanımefendi?" diye seslendi Operatörü. "Acil durumunuz nedir?"

"Kocam beni buldu," dedim ona, doğru rakamlara ve serbest bırakma düğmesine basarak ve minnetle kasanın açılan kapısının vınlamasını duyarak. "Adı Pol Ulfr. Apollo Ulfr. Portland, Oregon'da bir uyuşturucu satıcısı. Kötü davranıyor ve ben üç yıldır ondan kaçıyorum. Şimdi beni yakaladı. Rampart Sokağı'nda yirmi altı, altmış bir numarada B dairesindeyim."

Kapıda bir gümbürtü daha duydum.

Bu yüzden ekledim, "Ve hemen kapımın önünde."

Konuşmaya devam ederken kasaya uzandım ve elimi kabzanın etrafına sardım.

"Silahım var. Hemen birini göndermelisin. Eğer bana önce ulaşırsa, onu kullanırım."

"Hanımefendi, kendinizi silahlandırmayın. Bulunduğunuz yere derhal memur gönderiyorum," dedi Operatörü ama ben bunu duymazdan geldim.

Bilmiyordu. En ufak bir fikri bile yoktu. Ve Tanrı'dan asla bilmemesini umuyordum.

Bunu paylaşmak yerine onu uyardım, "Adamları olacak. En azından bir tane. Ve inanın bana, rozetler ve üniformalar onların istediklerini elde etmelerine engel olmayacak."

Ve beni istediler. Ya
da en azından Pol
istedi.

Ama adamlarının ona gösterdiği sadakatle, Pol'ün istediğini elde etmek için ne yapmaları gerekiyorsa yapmaktan vazgeçmeden önce bir kurşun yağmuruna tutulurlardı.

"Şu anda yoldalar," diye devam etti operatör. "Bu yüzden güvenli bir yer bulun ve lütfen-"

Kapıya bir gümbürtü daha geldi ve tahtalar kırıldı. Yakında
geçeceklerdi.

Bu yüzden güvenli bir yer yoktu. Bu dairede değil.
Hiçbir yerde yoktu.

Güvenli hale getirmediğim sürece.

Odanın bir köşesine daldım ve yere çöktüm, gözlerim karanlıkta
kapıya dikilmiş, "Şimdi gitmeliyim," diyordum.

"Hanımefendi-"

"Güle güle," diye fısıldadım, a r a m a y ı sonlandır tuşuna bastım,
telefonumu yere bıraktım ve çantamı silktim.

Sonra silahı kapıya doğrultmak için
kaldırdım. Kahretsın.

Dış kapı çarparak açıldı.

Kahretsın!

Emniyetin kapalı olduğundan emin olmak için
kontrol ettim. Kapalıydı.

Bunu yapabilir miyim?

Burnumdan nefesimi çektim. Bunu
yapabilirdim.

Ama sadece mecbur olduğum için.

Parmağımı tetiğe götürdüm.

Ayak seslerini duydum. Koşuyordu. Bir adam, birkaç değil.

Pol kaçmazdı. Bu Pol'ün tarzı değildi. Salınırdı, koşmazdı.
Bluetooth'unda uyuşturucu anlaşmaları yaparken son teknoloji bir
koşu bandında değilse tabii.

Yine de üç yıl boyunca en sevdiği oyuncağından mahrum kalmıştı.
O oyuncağa iyi davranmıyordu, o kadar. Ama yine de en sevdiyi,

geri isteyecekti ve istediğini aldı.

Her zaman.

Bir nefes daha çektim, sonra fısıldadım, "Bu gece olmaz."

Kapıdan bir gölge girdi.

Boğazım düğümlendi ve donakaldım.

Bunu planlamıştım. Kahretsin, planlamıştım. Yıllardır kendimi tam da bu an için hazırlıyordum.

Neden o yaklaşıyordu ve ben aptal tetiği çekmiyordum? "Dur, silahım var!" Bağırarak uyardım.

Durmadı ve parmağım planlarımı hatırlayıp sıkıldığında neredeyse üzerime geliyordu.

Silah sesinin gürültüsüyle sıçradım, şaşkın, acı dolu bir homurtu duydum ve gölge geri çekildi.

Aman Tanrım.

Bir adam vurmuştum. Lanet olsun!

Bir adam vurmuştum! Tanrım,

Pol'den nasıl da *nefret ediyordum*.

Ama şimdi o adamın Pol olmadığını anladım. Bunu biliyordum çünkü hissedebiliyor ve görebiliyordum. Pol o sendeleyeni gölgeden daha uzun boyluydu, onun kadar iri değildi.

Ve o gölge geri düştüğünde tam arkasıdaydı.

Bunu biliyordum çünkü bir daha asla duymak istemediğim nefret dolu ama yine de derin, çekici sesinin "Tanrım, bu da ne?" dediğini duydum.

Bu kadar yakın olmasına hazırlıklı değildim.

Bu yüzden silahı tutan elini bileğimden yakalayıp öyle sert bir şekilde büktü ki acı koluma, omzuma ve hatta boynuma vurup kulağımı sızlattığında hazırlıklı değildim.

Planlamıştım. Gerçekten

planlamıştım. Ama daha

önce de planlamıştım.

Ve Pol, lanet olası *Pol*, her zaman benden daha iyi oldu.

Kolumun bir kısmının kırılmamasına odaklanmak için vücudumu onunla birlikte döndürmek zorunda kaldım ve parmaklarım silahın kabzasının etrafında gevşedi.

Pol beni bıraktı, silahı yakaladı ve belli ki namlusundan tutmak için çevirdi çünkü bir sonraki bildiğim şey, kabzanın elmacık kemiğimin altındaki ete sertçe indiği idi.

Lanet *olsun*.

Bir elim yanıma düştü, diğeri içgüdüsel olarak elmacık kemiğıme gitti, acı yanağıma ve gözüme yayıldı ve görüşümde siyah noktalar oluşmasına neden oldu.

Kahretsin, unutmuşum.

Bana bunun nasıl bir his olduğunu unutacağımı söyleseydin, sana inanmazdım. Ama onsuz geçen üç yılda, ne kadar *acı verdiğini* unutmuştum.

Yeni olan şey ise, gözümün arkasındaki lekeler hâlâ titriyor olsa da, görüşümün geri kalanı ürkütücü, zümrüt yeşili bir renge dönüşüyordu.

Garip ve muhtemelen iyi değil.

"Manny'yi vurdun. Tanrım, İlsa, seni aptal *amcık*," diye bağırdı Pol yakınından ve her zamanki gibi tereddüt etmedi.

Ayağının kaburgalarımaya çok sert bir şekilde çarptığını hissettim, beni kaldırdı ve sırtımı duvara çarpacak şekilde döndürdü.

Korkunç bir erkek kükremesi duymak için tam zamanında sertçe yan tarafıma düştüm.

Bağıрма.

Böğürme

değil.

Katıksız bir *öfkenin* hayvani (ama yine de insani) *kükremesi*.

İlk başta Pol'den geldiğini düşündüm ve bir sonraki darbeye hazırlanmak için kaskatı kesildim. Ama darbe gelmeyince, gözlerimi kaldırdığımda o ürkütücü yeşil ışık o kadar parlaktı ki odayı aydınlatıyordu ve artık her şeyi net bir şekilde görebiliyordum.

Yine de gözlerimi kırıştırdım ve ön koluma doğru ittim, yüzümdeki ve kaburgalarımdeki acı tamamen unutulmuştu çünkü o garip ışıkta her şey ne kadar net olsa da doğru görmediğimden oldukça emindim.

Çünkü imkânsız görüyordum. İmkânsız olan da iki Pol'ün var olmasıydı.

Biri alışıık olduğum Pol'dü. Uzun boylu. Güçlü yapıllı. Fit. Saçları bakımlı. Özel dikim pantolon ve gömlek onu şık ve seksi gösteriyordu (nasıl bir pislik olduğunu bilmiyorsanız, öyleydi).

Diğeri ise farklı bir Pol.

Hâlâ uzun boylu ve güçlü yapıllıydı ama daha formdaydı. *Açıkça* daha formdaydı. Hem *de çok* daha fazla. Diğer Pol'ü Pol Lite gibi gösteriyordu. Bu yeni Pol bir Pol Güç Merkeziydi.

Koyu renk saçları da bakımlı değildi, kesilmesi gerekiyordu ve yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Ve şık giyinmiyordu,

özel kıyafetler. Kot pantolon ve tişört bile giymiyordu.

Tekrar göz kırptım.

Tanrım, pantolon gibi görünen bir şey, dizlerine kadar uzanan uzun çizmeler, yakası bağcıklı bir gömlek ve her şeyden önce lanet bir *pelerin* giyiyordu.

Evet. Bir pelerin!

Görünüşe göre, kırbaçlanmak halüsinasyon görmene neden oluyor. Ama işte oradaydı. Önümdeki görüntü, Pol'ün romantik-roman-örtüsü kıyafeti içinde normal Pol'ü yumruklarıyla *dövdüğü*, etin ete çarpmasının güçlü, mide bulandırıcı gümbürtüsünün odada gümbürdediği.

Vay anasını.

Benim tanıdığım Pol diz çökmüştü. Ama birdenbire aşk romanı kapağındaki Pol'den uzaklaştı ve hâlâ silahımı taşıyan elini kaldırmaya başladı.

Tam o sırada çekici, kültürlü, delicesine sıkılmış bir kadının "Apollo, *chéri*, diğerinin elinde ölümcül bir silah var" dediğini duydum.

Kadının sesinin nereden geldiğine bakmak için gözlerimi iki Pol'den ayırmak üzereydim ama çelik tıslaması olduğuna yemin edebileceğim bir ses duyunca vazgeçtim.

Evet. Haklıydım. Çeliğin tıslamasıydı. Bunu biliyordum çünkü aşk romanı kapağı Pol artık bir kılıç kullanıyordu.

Lanet bir *kılıç*!

Ne oluyor be!

Sonra, pratik, ekonomik, bok gibi havalı (eğer her şey kadar korkutucu ve ayrıca cidden iğrenç değilse) bir kesikle neredeyse tam bir daire çizerek, aşk romanı kapağı Pol, normal Pol'ün elini *kestiğinde* kendimi duvara geri bastırdım.

Evet.

Elini kesin!

Boğazımda bir ses çıkarıp kusmuğumun kabarmasına karşı sertçe yutkundum ve Pol, hâlâ orada duran elini artık güdük kalmış bileğine kavrayarak şiddetli bir öfke ve acı gümbürtüsü çıkardı.

Tamam. Halüsinasyon görmüyordum.

Bilincim yerinde değildi ve çok iğrenç bir rüya görüyordum.

Yine de, bunu bilmeme rağmen, gerçekten uyanmayı dilediğim halde uyanmadım.

Ama hayır. Rüya devam etti ve elinde büyük kılıcıyla aşk romanı kahramanı Pol bir kez daha geldi. Gözlerimi kapadım ve daha da geriye çekildim, sanki beni içine almasını istiyormuşum gibi arkamdaki duvara bastırdım çünkü Pol'ün kafasını kesmeye niyetlenmiş gibi görünüyordu.

Yere çarpan bir bedenin gümbürtüsünü duydum (kafanın yere çarptığını gösteren ikinci bir gümbürtü olmasa da) ve uzaktan polis sirenleri çalarken yine safra ve dehşeti yuttum.

Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum. Bir silaha olan ihtiyacımı açıklayabilirdim ve eğer akranlarımdan oluşan bir jüri bunu hak ettiğimi düşünürse cezamı çekerdim.

Kafa kesmeyi açıklayamazdım.

"*Hemen gitmeliyiz.*" Dedi kadın ve sesi artık sıkılmış gibi çıkmıyordu. Sesi benim gibi korkmuşa benzemiyordu (hem de çok). Ama sesinde bir aciliyet belirtisi vardı.

Gözlerimi tam zamanında açtım ve Pol'ün romantik kollarında yukarı kaldırıldım.

Uh-oh.

Bilinçsiz olmak böyle bir şey değildi. Hayatım boyunca sık sık böyle olmuşum ve bu sadece uyku yüzünden değildi. Nasıl hissettirdiğini biliyordum. Ve bu öyle bir şey değildi.

Orta sırtımı ve dizlerimin arkasını saran kolları beni geniş göğsüne sıkıca hapsederken bana baktı, doğruldu ve döndü, odanın ortasına doğru yürüdü ve durdu.

Protesto ederdim. Protesto etmeliydim. Protesto etmedim.

Çünkü Pol'ün gözlerinin içine bakıyordum. Ama bu Pol değildi.

Pol'ün gözlerinde sayısız bakış görmüştüm. Sevgi. Nefret. Öfke. Sinirlilik. Tutku. Mizah. Devam edebilirim (ve devam edebilirim).

Tuhaf kıyafetler içindeki bu adam, Pol'ün birlikte geçirdiğimiz uzun yıllar boyunca bana attığı bakışların hiçbirine sahip değildi.

Bana öyle bir şefkatle bakıyordu ki, yemin ederim acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Ne şefkat ne de acı. "Sen Pol değilsin," diye fısıldadım.

"Hayır, değilim," diye cevap verdi, sesi Pol'ün sesiydi ama yine de... *değildi.*

Etrafımızdaki her şey kararırken kolları beni sımsıkı tuttu.

Yeşilin kaybı beni endişelendirmiyordu. Beni endişelendiren bu adamdı. Garip kıyafetler giyen, kılıç kullanmayı bilen ve bunu kullanmaktan çekinmeyen ve bana nefes alma sebebiymişim gibi bakan bu adam beni endişelendiriyordu.

Ben de konuşmaya devam ettim.

"Sen bir halüsinasyon değilsin."

Gözlerindeki şefkatin bir kısmı akıp gitmişti ama sadece eğlence onun yerini alabilirdi ve bu hiç de itici değildi.

"Ben de öyle değilim, güvercinim."

Güvercinim nâ

Ne oluyor be?

"Beynimde bir hasar mı var?" Tek açıklamanın bu olduğunu düşünerek sordum ve gözleri yanağıma kaydı.

Bakışları tekrar benimkine dönmeden önce şefkat ve mizah kayboldu.

"Göreceğiz."

Bu iyi bir cevap değildi.

Yani, bir adamın Pol'ün ağzını burnunu kırdığı, elini ve belki de kafasını kestiği bir gerçeklikten emin değildim ama bunun tek nedeni polise açıklama yapmak zorunda kalacak olmamdı. Ve bunun benim hakkımda ne söylediği umurumda değildi. Belki de parçalara ayırmak Pol'ün tüm suçları için biraz ağır bir cezaydı. Ama sadece *birazcık*.

Beyin hasarı geçirmek istemediğim konusunda kararsız değildim. Pol yıllar boyunca çok fazla hasar vermişti (kırık bilek, kırık kaburgalar, sarsıntılar, çürükler, burkulmuş ayak bilekleri, vb.) ama beni asla komaya sokmamıştı.

Tüm bunları kabullenemeden, yeni Pol beni nazikçe bir yatağa yatırdı ve bu harika hissettiren kabarık bir yataktı (böylece harika hissettirmeyen şeyin evimdeki topaklı yatağım olmadığını anladım).

Odanın geneline "Işık" diye mırıldandı, bunu hâlâ bizimle olduğunu hissettiğim bilinmeyen kadına bir emir olarak algıladım çünkü saniyeler içinde odayı zayıf bir ışık aydınlattı.

Rahat bir yatakta olmamın bu yeni imkânsızlığını düşünmeye fırsatım olmadı çünkü yanıma oturdu ve elini yanağıma koymak için kaldırdı. Başparmağının düz kısmı yanağımdaki

Pol'ün silahın kabzasıyla bana vurduğu yerdeki etim acıyor, geriliyor (dolayısıyla şişiyor).

Derin bir şekilde eğilmişti, yüzü bana yakındı ve yine o tatlı bakışı vardı.

"Biz gelmeden önce neler yaşadın llsa?" diye sordu, sesi alçak, derin, sıcak ve endişe doluydu.

Ve görünüşü kadar tatlı.

Doğru. Yeniden değerlendirme zamanı. Pol beni bulduğunda kendimi savunmak için her şeyimi hazırlamıştım, o kadar hazırdım ki savaşmaya hazırdım (eğer gerekirse, tabii ki bu benim tercihim değildi). Hatta Manny'yi bile vurmuştum, kendisi hem aptal hem de patolojik olarak kötü biriydi ve bu iki şey bir arada iyi gitmiyordu ama yine de onu (ya da herhangi birini) vurmak istemiyordum.

Şu anda her ne oluyorsa ona hazırlıklı değildim. Bu yüzden "Uh..." diye cevap verdim.

"Bir doktor çağırmam gerekiyor mu?" diye sordu.

Bunun cevabını biliyordum. Yıllar geçmiş olabilirdi ve o kırbaç canımı çok yakmıştı ama Pol'ün bana yapabileceklerinin yanında bu çok hafif kalıyordu.

"Hayır, teşekkürler," diye cevap verdim ve sonra aptalca konuşmaya başladım. "Ben iyiyim. Çok daha kötülerini yaşadım. *Senin* sayende başlama şansı bulamadı, o yüzden iyi olacağım."

Bu söylenecek yanlış bir şeydi ve bunu hemen anladım.

Hayranlık dolu bakışları kaçtı. Yeşim yeşili gözleri kızardı, güçlü çenesi sertleşti ve bir kas çenesinden yanağına doğru ilerledi.

Aman Tanrım.

İşte oradaydı. Bildiğim Pol buydu ve bedenim kaçmaya hazırlanırken yastığın içine doğru büzüldüm.

O da gördü ve Pol gibi pek bir şey kaçırmadığını tahmin ediyordum. Ya da tam olarak Pol gibi olmasa da, gözlerinden yayılan Pol'de olmayan zeka ışıltısıyla belki de *hiçbir şey kaçırmamıştı*.

"Sana zarar vermeyeceğim llsa," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

Gözlerindeki öfkeye bakarken ve dişlerinin arasından konuşmasını dinlerken, herkesin yapacağı gibi inandırıcı olmayan bir şekilde "Hı-hı," diye mırıldandım.

Parmaklarının uçları şaşırtıcı bir şekilde yanağıma hafifçe bastırdı ve yüzünü daha da yaklaştırdı.

"Asla," diye fısıldadı, sesi sert ve hala öfkeliydi ama bir şey beni etkiledi.

Bu sadece bir söz değildi. Bir söz de değildi. Bir yemindi.

Ne haltlar dönüyordu?

Ne olmadığını biliyordum. Yatağımda değildim. Polis sirenleri çalmıyordu. Ve yeşil gitmişti. Bir milisaniye düşününce, o yeşilin doğru olmadığını anladım.

Hiçbir şey doğru değildi.

Bu yüzden, hiçbir şeyin doğru olmadığını düşünerek, bu yeni Pol'ü yüzümden çıkarmam gerektiğini biliyordum, böylece durumu değerlendirebilir ve yeni bir plan yapabilirdim.

Bu yüzden "Tamamdır" diye nefes aldım.

Başı hafifçe yana eğildi ve kara kaşları seğirdi. "Okeydokey?" diye sordu.

Aman Tanrım.

Neden bu saçma kelimeyi alçak sesle ve şaşkınlıkla söylemesi ağzımın kurummasına neden olurken, aynı zamanda gülümsemeye değer olmaktan o kadar uzak bir anda gülümseme isteği uyandırdı ki, komik değildi.

Kahretsin!

Bu adamın kim olduğunu ya da neler olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey, buraya daha önce de gelmiş olduğumdu. O muhteşem dudaklara sahip yakışıklı yüze ve zengin, koyu, kalın saçlara bakmıştım. Saf yeşim taşı gibi olan o muhteşem gözlere bakmıştım. Şaka yapmıyorum. Sütümsü, yarı saydam bir yeşildi ve o kadar güzeldi ki bir kez gördüğünüzde asla başka bir yere bakmak istemezsiniz. Tüm bunlar dizlerimin bağının çözülmesine ve meme uçlarımda sertleşmesine neden olan uzun boylu, hükmedici bir bedendeydi.

Yıllar önce, ona ait olan her şeye bakmış ve hayatımın en büyük hatasını yapmıştım.

Ve bu bir daha olmayacaktı, şu anda tabancayla vurulmuş bir beyin hasarı nedeniyle komada olsam ve bunların hiçbirini yaşamıyor olsam bile.

Yanağımdaki eli boynuma doğru kaydı. O anda ona odaklandım ve konuştum.

"Onun sözünü bilmiyorum, güvercinim."

"Okeydokey" kelimesini kim bilmez ki?

Bunu ben sormadım.

Açıkladım. Çabuk ol.

"Tamam" demek. Güzel. İyi. Pekâlâ. Bu durumda, sana inanıyorum."

"Eğer biliyorsan, neden hâlâ kendini yastıklara bastırıyorsun?" diye sordu.

"Alışkanlık mı?" Bu kelimeyi hem bir soru hem de bir cevap olarak söyledim ve bu da başka bir hataydı.

Yüzü tekrar öfkeyle kararmaya başladı, ben de bir elimi kaldırdım, avucumu ona doğru tuttum ve gevezelik etmeye devam ettim.

"Tamam, yine bana garip davranma. Sorun yok. Ben iyiyim. Rahatlayacağım." Kendimi (hafifçe) rahatlamaya zorladım ve elimle kendimi işaret ederek bunu gösterdim. "Gördün mü? Rahatladım. Sakinleşiyorum. Her şey yolunda. Ben iyiyim."

"Yalan söylüyorsun," dedi usulca. "Çok tuhaf kelimelerle yalan söylüyorsun ama yine de yalan söylüyorsun."

Tanrım!

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Her ne kadar bunu yumuşak bir şekilde söylese de, tahminimce yalancılardan hoşlanmıyordu (çünkü kimse yalancıları sevmez) ve onu sakınleştirmem, kızdırmamam gerekiyordu.

"I-" Yalanımı örtbas etmeye çalıştım ama sözümü kesti.

"Nerede olduğunu ya da benim kim olduğumu bilmiyorsun. Tekmelendin ve yüzüne bir darbe aldın. Ve tanık oldun-"

Gözlerimi sıkıca kapattım ve "Lütfen, tek tek anlatmayalım" diye rica ettim.

Parmaklarıyla boynumu sıktı ve ben de gözlerimi açtım. "Onu etkisiz hale getirmem gerekiyordu, llsa," diye açıkladı, sesi hâlâ yumuşaktı.

"Elini keserek mi?" diye sordum ve kaşları birbirine çatıldı.

Korkutucu bir bakıştı.

Uh-oh.

"Onun iyiliğiyle mi ilgileniyorsun?" diye sordu.

"Aslında Pol'e ne olacağı umurumda değil. Sadece *görmek* istemiyorum oldu. Ve bu iğrenç bir şeydi, ama kafasını kesmek-"

Sözümü kesti, kaşları hâlâ çatıktı, bakışları daha az korkutucu değildi. "Onun kafasını ben almadım."

Yapmadı mı?

Sanırım bu yüzden kafanın yere çarptığını duymadım.

Bunu bir nanosaniye düşündüm ve iyi haber olarak kabul etmeye karar verdim.

Yeni Pol, "Ve eğer yarasına müdahale edilir ve dağlanırsa, elini kaybettiği için hayatını kaybetmeyecek," diye devam etti.

Ben de bunu iyi bir haber olarak kabul etmeye karar verdim çünkü ben de bir insandım ve bunu yapmam gerekiyordu.

Yeni Pol **s ö z l e r i n i** şöyle tamamladı: "Kılıcımın düz tarafıyla kafasının yan tarafına vurdum. Bilincini kaybetti ama hayatını değil."

Al bakalım.

"Tamamdır," diye cevap verdim, gözleri parladı ve ağzı büzüldü. Oh be.

O bakış korkutucu değildi. Tamamen başka bir şeydi.

"Bu noktada araya girip serin bir kompres yapmanı önerebilir miyim, *chéri*, varsa buz, yoksa çiğ et?" cılalı kadın sesi bize doğru geldi ve buna sevindim çünkü yeni Pol birkaç santim uzaklaştı ve gölgelerin içine bakmak için başını çevirdi.

Onun ötesine baktım ve pek de iyi olmayan bir ışık altında, muhteşem yeşil bir elbise ve çok daha muhteşem yeşil askılı platform topuklu ayakkabılar giymiş, tepeden tırnağa sesinin sizi inandıracağı kadar şık ve kibar bir kızıl saçlı gördüm.

"Yanağı şişiyor. Buzun bir kısmını kontrol altına alması için çok geç olmayabilir," diye devam etti ve yeni Pol bir anda ayağa kalktı.

"Bunu hemen halledeceğim," dedi, hızla ilerliyordu, pelerini arkasından dramatik bir şekilde sallanıyordu (alışılmadık ama harika bir şekilde sırtına doğru eğimli bir şekilde yerleştirilmişti - bir omzunun üstünde, diğerinin altında) ve sonra durup bana döndüğünde tekrar sallanıyordu. "Dinlen. Birazdan döneceğim," diye emretti, sonra kızıl saçlıya baktı ve devam etti. "Ben dönene kadar ona göz kulak ol."

Emirlerini verdikten sonra gölgelerin içinde kayboldu ve bir kapının açılıp kapandığını duydum.

Gözlerim kadına kaydı.

Bunu yaptıklarında, onun gölgelere doğru hareket ettiğini gördüm ama zarif bir koltuğu yanına alarak zayıf ışık çemberine geri döndü ve yatağın yakınına yerleştirdi.

Tek kelime etmeden tekrar gölgelerin arasında kayboldu. Gözlerimi kaybolduğu yöne diktim, odağım ondaydı ve ne olabileceği

Bu tuhaflığın ardından, üzerinde açık renkli dolguları olan kemerli bir ayaklık bulunan ve en az koltuk kadar zarif olan biraz büyükçe bir yatakta olduğumu hayal meyal fark ettim. Ayrıca üzerinde yattığım örtünün kapitone olduğunu, saten olduğunu (saten!) ve loş ışıktaki mavinin bir tonu gibi göründüğünü fark ettim.

Elinde kırmızı şarap dolu iki kadehle yeniden ortaya çıktı. Ve bunlar sıradan şarap kadehleri değildi. Sandalye, ayakucu ve örtü gibi zarif, ince işlenmiş ve zarifçe üflenmişlerdi.

Güzel şeyler biliyordum. Şampanya zevkim vardı ve hayattaki güzel şeyleri büyük bir enerji ve dikkatle incelerdim. Pol de tıpkı benim gibiydi ve bunları kendisi ve dolayısıyla benim için elde edeceğinden emin olduğu bir hayat yaşıyordu.

Bu yüzden etrafımdaki her şeyin kesinlikle berbat bir mahalledeki eski püskü, ucuz, mobilyalı dairem *olmadığını* biliyordum.

Sadece nerede olduğumu
bilmiyordum. Ya da oraya
nasıl gittiğimi.

Yatağın yanındaki komodinin üzerine bir kadeh şarap koydu ve muhtemelen bir balerinin yükten kurtulması gibi oturdu (bunu hiç görmedim ama yine de). Yavaşça bacak bacak üstüne attı ve dizleri yana düştü ama sırtı ve omuzları düz duruyordu, bu yüzden sohbet etmek için rahatlamak yerine bir fotoğraf için poz veriyormuş gibi görünüyordu.

"Fleuridian şarabı," diye mırıldandı, başını hafifçe komodinin üzerindeki bardağa doğru eğerken bir yandan da kendi bardağını dudaklarına yaklaştırdı. "Al biraz. Mükemmeldir."

Fleuridian şarabını hiç duymamıştım.

Sormadım. Şarap kadehine de uzanmadım.

Gözlerini tuttum.

Bakışlarımı bırakmadan şarabından bir yudum aldı.

Sonra elini yavaşça indirerek sandalyenin koluna dayadı ve gözlerimi tutmaya devam etti.

Sonunda açıkladı, "Ben Valentine Rousseau. Ben de sizin gibi bu dünyadan de ğ i l i m . New Orleans'ta yaşıyorum. Ve ben bir cadıyım."

Ona baktım, dudaklarımın ayrıldığını hissettim ve tek bir kelime düşündüm.
Muhteşem.

İkinci Bk Remes'e Derin

"Bu dünyadan değil mi?" Devam etmeyince sessizce sordum.

Başını salladı ama, "Güzel llsa, sana söyleyeceklerimi dikkatle dinlemeni ve hemen kabullenmeni tavsiye ederim. Ulfr dönmeden önce çok az zamanım var. Seninle ilgilenildiğinden emin olmak isteyecektir ama senden uzun süre ayrı kalmak da istemeyecektir."

Bunu duymazdan geldim ve "Bu dünyadan değil mi?" diye tekrarlardım. Sonra da cevap vermesine fırsat vermeden devam ettim. "Bu dünya da ne? Ve sen bir cadı mısın? Bu ne anlama geliyor?"

"En baştan başlayalım," diye teklif etti.

"Bu iyi bir fikir olurdu," diye cevap verdim, omuzlarım yatak başlığına dayanacak şekilde kendimi yatakta yukarı ittim ve bunu sadece acıdan biraz irkilerek yapmayı başardım.

Ben hareket ederken beni izledi ve sanki onu şaşırtmışım gibi gözleri hafifçe kısıldı.

Ama bundan bahsetmedi.

En baştan başladı ki bu bir lütuf olmalıydı ama bir nevi lanete dönüştü. Ya da tam anlamıyla bir lanet değilse bile, kesinlikle tuhaf, kafa karıştırıcı ve belki de o kadar iyi değildi.

"Ben uzun bir cadı soyundan gelen bir cadıyım," diye başladı. "Ve bunu söylediğimde, *chérie*, halkım yüzyıllardır New Orleans'ta bu zanaatı uyguladı ve ondan önce Fransa'da uyguladık. Ondan önce Roma'da. Ve önce... Mısır'da."

Söyledikleri karşısında şok içinde göz kırparken bile kafamda kum fırtınalarından oluşan yüzler ve *Mumya* filmindeki gibi her yerde sürünen devasa böcek orduları canlanıyordu.

Sonra uzun zamandır verdiğim en iyi kararı verdim. Şarap kadehine uzandım, kaptım ve büyük bir yudum aldım.

Ben bunu yaparken, Valentine devam etti. "Bu nedenle, zanaat bin yıldır benim soyumdan geçiyor, ben güçlüyüm. *Hem de çok*. Bu güç bana çok zor olan ve muazzam miktarda büyü tüketen dünyalar arasında hareket etme yeteneği veriyor. Ve bu güçle

Sayırsız cadı neslinden içime doğan bu güçle sadece kendimi istediğim zaman ve istediğim sıklıkta hareket ettirmekle kalmıyor, başkalarını da hareket ettirebiliyorum."

Dünyalar arasında dolaşın.

Aman Tanrım.

Ben zaten bitirmesini bekliyordum ama ne yazık ki devam etti. "Ve tabii ki etrafınıza baktığınızda göreceksiniz ki Artık bizim dünyamızdasın. Paralel bir evrendesiniz. Özellikle de Kuzey Toprakları'ndaki ülkeler arasında en sevdiğim Fleuridia'da. Gerçi bunu söylerken, Güney Toprakları'nda favorim yok." Neredeyse bir hareket bile olmayan ama Güney Toprakları'nın her ne olduğunu anlatan narin bir ürperti verdi. Sonra sözlerini bitirdi. "Ve bu paralel evrende ikizlerimiz olduğunu fark etmişsinizdir, çünkü kocanızinkilerle zaten tanıştınız."

Tamam.

Ciddiyim.

Pol o silahla bana ne kadar sert vurmuştu?

"Görüyorum ki bana inanmıyorsun," diyerek tepkimi en ufak bir şekilde bile saklamadığımı gösterdi. "İşte bu gerçeği bir an önce kabullenmeni istiyorum, çünkü ben gerçeği söylüyorum."

Konuşmayı bıraktığında gözlerini tuttum ve her şeyi anlattım.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Yirmi dakika önce kocamdan kaçıyordum, yıllardır kaçtığım, pek de iyi olmayan kocamdan. Beni yakaladı ve en iyi yaptığı şeyi yapmaya başladı, yani acı çektirmeye. Sonra sen ve diğer Pol ortaya çıktınız, başka bir boyuttan geliyordunuz. Diğer Pol aşk romanı erkeği kıyafetleri giyiyor ve benim boyutumdaki Pol'ün elini kesmekten ve kılıcının yassısıyla kafasına vurmaktan da çekinmiyor. Ondan sonra bizi şu anda bulunduğumuz yere, yani bizim boyutumuzda ikiz insanların, çok rahat yatakların ve gerçekten güzel şarap kadehlerinin olduğu bir yere götürdün."

"Başka bir boyutta değiliz, tatlım," diye düzeltti. "*Paralel bir evrendeyiz.*"

"Bir fark var mı?" Ben sordum.

"Ah evet," diye cevap verdi. "Sadece bir paralel evren var ama birçok farklı boyut var ve bunlardan hiçbirine gitmek istemezsin." Dudakları zarif bir alaycılıkla kıvrıldı.

Korkmuştum, kabul etmeliydim ki her türlü havalıydı. "Oradaki yaratıklar..." diye devam etti başını sallarken.

"Beni başka bir boyuta götürmediğin için teşekkürler," diye mırıldandım ve şarabımdan bir yudum daha içtim.

Yine gözlerimi yakalayarak hafifçe öne eğildi ve yumuşak sesi son derece ciddiydi: "İlisa, bu bir şaka değil. Bu bir halüsinasyon değil. Bu bir rüya da değil. Bu gerçek. Önümüzdeki günlerde ve haftalarda yaşayacağın her şey sana çok garip gelecek ve buna hazırlanmalı, kabullenmeli ve uyum sağlamalısın. Çabuk olun. Bununla birlikte, şu anda buradasınız, güvendesiniz ve geri dönmeyeceksiniz. Ancak gelecek olanlarla birlikte, yeni koşullarınıza hızla uyum sağlamanız önemlidir."

Kulağa pek hoş gelmedi. Dürüst olmak gerekirse hiçbir. Ama bu *gerçekten* yapmadım.

"Ne ile gelecek?" Açıklamayınca ben de sordum.

Şarap kadehini tutmayan elini uzattı. "Bu şimdilik değil. Şimdilik anlamın gereken şey burada güvende olduğun, buna güvenmeyi öğrenmelisin ve" bana doğru daha da eğildi, "az önce bu odadan çıkan adam senin tanıdığın Pol değil. O, kuzeydeki buz ülkesi Lunwyn'in Ulfr Hanesi'nden Apollo Ulfr."

"Pol aynı zamanda... Ulfr Hanesi'nden Apollo Ulfr, sanırım, ama yağmur şehri Portland'dan," diye şaka yaptım, belki biraz histerikleşerek (ve beni kim suçlayabilir ki?).

"Yine söylüyorum, bu hiç eğlenceli değil." Sesinde bir sabırsızlık damarı vardı. "Bu gerçek. Ve bu iki adamın aynı adam olmadığını anlamalısınız," diye vurguladı.

"Anladım," diye mırıldandım ve şarabımdan bir yudum daha aldım.

"*Chérie*," -daha fazla eğildi ve gözleri korkutucu bir hal aldı-
"onlar..."

aynı adam *değiller*."

Beni korkutuyordu ve korkarken korkmak o kadar da iyi hissettirmiyordu.

Yapabildiğim tek şey fısıldayarak "Tamamdır" demek oldu.

Arkasına yaslanmadan önce bir süre beni inceledi. "Diğer Apollo'nun elinden çıktıklarından sonra bunu hatırlamak zor olacak. Ama sakın unutma."

"Demek istediğini anlattın," diye onu temin ettim.

"Hayır," diye karşı çıktı. "Görüyorsunuz, her dünyada aynı insanlar yaşıyor ama aynı değiller."

"Bunu bana zaten söylemiştin," diye hatırlattım ona, hâlâ bu konu hakkında konuştuğumuzu düşününce nasıl unutabildiğini merak ediyordum.

"Hayır, güzel Ilsa, tüm bu olanlardan dolayı bir araya getiremeyecek kadar sersemlemiştin. Eğer iki Apollos varsa, iki de Ilsa vardır."

Uh-oh.

Daha fazlası iyi değil.

Daha bitirmemişti.

"Ne yazık ki, bu dünyanın Ilsa'sı artık bu dünyadan değil. O geçti." Aman Tanrım.

Diğer ben ölmüş müydü?

Bu berbattı!

Valentine'ın hâlâ işi bitmemiştii ve büyük bir finali vardı.

"Ve o bu dünyanın Apollon'unun karısıydı." Vay be.

"Vay anasını," diye fısıldadım. "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi.

"Anlamıyorum," dedim ona. "Bu ne anlama geliyor?"

Bunun ne anlama geldiğini bildiğimi fark ettim; gözlerim Apollo giderken kapının açılıp kapandığını duyduğum gölgelere uçtu ve sonra tekrar ona baktım.

"Kahretsin, onun ben olduğumu mu düşünüyor? Ya da benim o olduğumu? Ya da..."-bir el attım- "her neyse?"

"Bilmiyor. İkizlerin farkında. Senin o olmadığını biliyor. Ama bu, seni bulup kendisine getirmem için benden hizmet almasına engel olmadı. Hiç de ucuz değilim, tatlım ve onu dünyamızdaki kötü durumun ve onu pek iyi karşılamayabileceğin konusunda uyardım. Ama o çok kararlıydı. "

Bunların hiçbirisi iyi değildi. Garipti. Tuhaftı. İnanılmazdı.

Fantastik.

Ve daha iyiye gitmiyordu.

"Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim," diyerek yetersizliğimi paylaştım.

"Katılıyorum. Diğer Ilsa'nın nasıl öldüğünü bilmiyorum. Ne zaman öldüğünü de bilmiyorum. Bir süre geçtiğini biliyorum. Ve ayrıca

biliyorum ki

O zamandan beri acısı dinmedi. Hem de hiç."

Gözlerinde gördüğüm o şefkat.

Ve acı.

Evet. Bu hiç iyiye gitmiyordu. "Ben o değilim," diye fısıldadım.

"Bunun farkındayım," diye cevap verdi, fısıltıyla değil.

Birbirimizin gözlerini tuttuk. Daha fazla dayanamadığımda, şarabımdan bir yudum daha içtim, omuzlarımı yatak başlığına yasladım ve tekrar ona baktım.

"Yani, paralel bir evrendeyim, Pol'den uzaktayım, bu normalde iyi bir şey ama şimdi daha iyi çünkü artık bir eli olmadığı için çok kızacak, herkes gibi ama Pol bunu her zamanki uç noktalarına taşıyacak. Ve tahminimce bu aşırılıklar felakete yol açacaktır. Ve ben Pol değil Apollo olan *başka bir* Pol'le birlikteyim ve beni buraya ölen karısının yerine getirdi."

Başını tekrar salladı.

"Bu adamı, kederin zekâsını köreltmesine izin verecek bir adam sanmayın," diye uyardı. "Seni burada görmek için yanıp tutuşuyordu ama aynı zamanda senin sevdiği ve kaybettiği kadın olmadığının da farkındaydı. Seni burada ağırlamaktaki niyetini bilmiyorum. Bildiğim tek şey onun karakterli bir adam olduğu. Onurlu bir adam. Çok cesur bir adam. Ve son olarak, derin hisleri olan biri. Çoğu kişiden daha derin. Hatta o kadar ileri giderim ki, bunu nadiren gösterse bile, *tremes*'e kadar derin diyebilirim."

Bunun hem iyi hem de kötü olduğunu düşünüyordum. Diğer Pol kendini aşırı uçlarda hissediyordu ve onun aşırılıkları iyi değildi.

Ama tanıdığım Pol'ün bunu göstermekte hiçbir sorunu yoktu. Bunu gösterme şekliyle ilgili sorunu olan bendim.

Bu çok fazlaydı ama konsantre olmakta zorlanmaya başlamıştım. Ya yüzüme aldığım darbe ya da adrenalinimin düşmesi nedeniyle, aniden soluyordum.

Valentine onu gördü ve şarap kadehinin elimden kaydığını hissettim.

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, uyuşukluk o kadar çabuk gelmişti ki bu doğru değildi ve bunun adrenalin çarpması olmadığını biliyordum.

Gözlerim şarap kadehine kaydı.

"Sakin ol, tatlım," diye mırıldandı, omzuma bastırdı, böylece yatağa geri kaymaktan başka çarem kalmadı.

"Bana ilaç verdin," diye suçladım.

İnkâr etmedi.

Bunun yerine, "Uyku iyidir. Yarın dinlenmiş olacaksın ve tüm bu olanları daha iyi anlayabilir ve çevrene alışabilirsin."

"Bana ilaç verdin," diye tekrarlardım, kelimelerim artık hafifçe bulanıklaşmıştı, bana verdiği her neyse hızla işe yarıyordu.

"En iyisi bu."

Birinin sizin haberiniz olmadan size ilaç vermesi iyi bir şey değildi. Belki *onların iyiliği* için, ama sizin için değil.

"Sen-"

"Uyu," diye fısıldadı.

"Ama..."

İç çektiğini duydum ama başka bir şey söylemedim çünkü isteğim dışında bana söyleneni yaptım ve uyudum.

* * * * *

Bedenim hareket ettirildiğinde halsiz bir şekilde kendime geldim.

Hâlâ çoğunlukla kendimde değildim ama yatakta benimle birlikte yatan kişinin sadece bana katılmadığını söyleyebilirim. Pozisyon değiştiriyor ve beni de yanına alıyordu.

Daha önce nasıl olduğumuzu bilmiyordum, ama yatıştığında onun yanına sokulmuştum, yanağım omzundaydı. Ben kendime gelmeye çalışırken parmakları bileğime dolandı ve kolumu düz karnına doğru çekti.

Hemen hemen her yerde sıkı kasların üzerinde sıcak, yumuşak bir ten hissettim. Lanet olsun.

İtiraz edecek gücü kendimde bulamamam çok kötüydü. Ama o kadar halsizdim ki, hareket edemiyordum.

Ama konuşabiliyordum.

"Pol?" Mırıldandım ve bileğimdeki eli kolumdan yukarı kayarak etrafımda kıvrılırken beni tutan kolu sıkılaştı.

"Hayır," diye homurdandı

zorla. "Apollo," diye

fısıldadım.

Bu bana iki kolumu sıktırdı.

"Evet," diye cevap verdi, bu kez nazikçe. "Uyu, güvercinim." Aman Tanrım.

Dikkatle, sesim de beynim kadar uykulu ve bulanık, usulca, "Senin güvercinin olduğumu sanmıyorum," dedim.

Cevabı hemen geldi. "Sen benim güvercinimsin." "I-"

"Bir güvercinin büyük bir güzelliği vardır, ama kolayca kırılır" demeden önce kollarını bir kez daha sıktı, bu "sus sıkması "ndan başka bir şey sanılamazdı.

Bu güzeldi, hatta şiirseldi, biraz korkutucu olsa da ve son olarak, hepsi doğruydu.

Ancak.

"Ama-"

"O benim güzelimdi," diye fısıldadı, sesinde midemi ağrıtan ve ne kadar kendimde olmasam da boğazımı sıızlatan bir acı vardı.

Bildiğimi biliyordu.

Ve benim o olmadığımı biliyordu.

O acıyla, bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama "Özür dilerim" diye fısıldarken daha da yakınlaşan bendim.

Sözlerim üzerine vücudu kısa bir an için hareketsiz kaldı ve bana doğru dönerek beni daha da yakınına aldı ve "Ben de öyleyim" diye mırıldandı.

"Neden sen-?"

"Onu kurtaramadım." diyerek tekrar sözümü kesti. Vay be.

Devam etti. "Ama seni kurtarabilirim."

Aman Tanrım.

"Apollo-"

"Uyu."

"I-"

"Sonra konuşuruz. Şimdi uyu."

Aklımda uyku düzenini sormak vardı. Ayrıca beni Pol'den kurtardığı için ona teşekkür etmeyi de düşündüm. Bunu yapma şekli aşırı ve tüyler ürpertici olsa bile, yine de yapmıştı. Ayrıca sersemlemiş olduğum için bu paralel evren olayını biraz daha keşfetmeyi düşündüm, ama hala onunla birlikte olduğum belliydi, yani orada olmak vardı.

Tüm bunlara aklım yetse bile, ne yazık ki göz kapaklarım aşağı indiğinde o şekilde kalmaları için arızalı bir göz kırptım.

Üçüncü Bk

Ne Dilediğinize Dikkat Edin

Güneş ışığının göz kapaklarıma vurduğunu hissettim ve onları açtım. Bunu yaptığımda, havuz mavisini kapitone saten bir yatak örtüsüyle kaplı, koyu leylak renkli saten çarşaflardan oluşan bir deniz gördüm. Bunun ötesinde, geniş bir oda, üzerinde dört adet kemerli Fransız kapısının bulunduğu bir duvara açılıyordu ve bu kapıların hepsi de bembeyaz tüllerle kaplıydı. Ahşap işçiliği antika beyaza boyanmıştı. Duvarlar soğuk, soluk bir maviydi.

İki ve üç numaralı kapıların arasında, üzerinde kalın, kabarık bir dizi ortanca çiçeği patlayan büyük, kazınmış cam bir vazo bulunan bir Fransız taşra masası vardı; bunların çoğu narin bir maviydi ve bir koyu mor ve bir zengin krem çarpıcı ama güzel bir kontrast olarak sıkışmıştı.

Daha önce hiç görmediğim bir odaydı. Yine de içinde uyanmıştım. Yatakta doğrudum, "Ne oluyor?" diye mırıldandım.

Sonra her şey aklıma geldi.

Paralel evren.

Kötü tohum Pol'un iyi adam (belki) ikizi. Ve

New Orleans'lı bir cadı.

"Kahretsin," diye fısıldadım, yüzümdeki gerginliği ve kaburgalarımdaki ağrıyı hissediyordum, ikisi de çok gerçektir. Aynı zamanda yatağın altımda yumuşadığını, çarşafların elime değdiğini hissediyor, her şeyin gerçekleştiğini biliyordum.

Olmuştu.

Odaya baktım.

Dün gece yarı not ettiğim gibi, kraliçeden büyük ama kral kadar da büyük olmayan geniş bir yataktaydım. Karmaşık oymalı ve kemerli baş ve ayak ucunun her ikisi de kremsi bir malzemeden dolgu ve düğmeliydi, etrafındaki ahşap antika beyaza boyanmıştı.

İki komodin vardı, ikisi de Fransız taşrasına aitti, oymaları da süslüydü.

Üzerlerinde -daha yakından bakmak için dikkatlice yanıma eğildim- abartılı gaz lambalarına benzeyen şeyler vardı, tabanları gümüş gibi parlıyordu, küreleri sütlü, fırfırlı ve güzelce oyulmuştu. Yarısı içilmiş şarap kadehim hâlâ oradaydı ve perdelerin arasından süzülen parlak güneş ışığında o kadeh daha da olağanüstü görünüyordu.

Ayağa kalktım ve odayı incelemeye devam ettim.

Dört kapılı, daha fazla oymalı ve kemerli üst kısmı olan muazzam bir antika beyaz gardırop. Dokuz çekmeceli uzun, alçak bir şifonyer, ortadaki üç çekmece yanlardaki altı çekmecedен daha dar, tüm ön kısımları dalgalı kıvrımlara sahip.

Üstte başka bir ortanca buketi vardı, bu buket krem si beyaz çiçeklerin çoğunluğunu taşıyordu ve kontrast için birkaç soluk mavi çiçek eklenmişti. Her iki yanda, komodinin üzerindikilerden daha uzun ama yine de onlarla eşleşen sütlü küre lambalar vardı.

Şifonyerde ayrıca yarısı şarapla dolu zarif bir sürahi ve iki boş kadeh vardı, hepsi de fırırlı dudaklı gümüş bir tepsinin üzerinde duruyordu.

Başımı çevirdim ve uzak köşede üç taraflı aynası ve önünde düğmeli lila kadife yastıklı bir taburesi olan bodur, barok bir tuvalet masası gördüm. Üst kısmı boştu; ne bir şişe, ne de bir vazo vardı ama bu parçanın süslenmeye ihtiyacı yoktu. Yine de kullanılmadığı belliydi.

Başımı diğer tarafa çevirdim ve soluk mavi kadife kaplı, arkası kemerli, kolları üstte ve altta, Fransız kapılarından dışarı bakacak şekilde çapraz oturtulmuş bir şezlong gördüm. Diğer taraftaki kapıların önünde iki koltuktan oluşan bir oturma düzeni vardı; Valentine'in oturduğu koltuk da dahil olmak üzere, bu koltuklar açıkça geriye çekilmişti. Aralarında bir masa ve mor ortanca çiçekleriyle dolu daha küçük bir vazo duruyordu. Ahşap zeminler, maviler, morlar, kremler ve diğer renklerden oluşan, karmaşık ama anlaşılması güç desenlere sahip halılarla kaplıydı.

ve griler.

Ve duvarlara yerleştirilmiş, siyah çerçeveli, krem rengi mat karakalem çizimlerle iç içe geçmiş, gece kıyafetlerinden günlük kıyafetlere ve açık hava kıyafetlerine kadar muhteşem, şık ama eski moda elbiseler giyen kadınların (sonuncusunu biliyordum çünkü şapka takıyorlardı ve şemsiyelerin etrafından bakıyorlardı) daha sütlü-globlu aplikler vardı.

Oda lüks ama şıktı. Gösterişli ama yine de zevkli. Bu tarz bir dekorda gördüğüm her şeyden daha fazlası vardı - oymalarda daha fazla incelik, daha narin çizgiler, daha canlı renkler. Aslında, tamamen abartılıydı. Ama garip bir şekilde, gösterişli değil, zarif olmayı başarıyordu.

Tamam, bu o kadar da kötü olmayabilir diye düşünerek mekânı incelemeyi bitirdim - gaz lambalarının ortaya çıkması ve Apollo'nun kılıç kullanmada becerikli olduğunun anlaşılması ve Valentine'ın silahın ölümcül bir silah olduğunu ve bunların ne anlama gelebileceğini açıklaması gerekti.

Yatak örtülerini geriye atıp yataktan kalkmak ve bir banyo bulup (ki umarım vardır) normalden daha kötü hissettiğim yüzüme bakmak üzereydim ki kapı açıldı.

Başımı o tarafa salladım ve Apollo'nun içeri girdiğini gördüm. Hâlâ aşk romanı kahramanı kıyafetleri içindeydi.

Ama bunlar daha iyiydi.

Koyu kahverengi pantolon gerçekten çok iyi oturuyordu ve bundan kastım tam bir *eldiven gibiydi*. Hayal gücüne hemen hemen hiçbir şey bırakmadılar ve hayal gücüne bıraktıkları, size geri kalanının *mükemmellikten* başka bir şey olamayacağını söylemeyen kısımlar.

Ve yine, bu onun tamamen Pol olduğunu kanıtlıyordu çünkü en azından görünüş olarak Pol tepeden tırnağa öyleydi. Onu ahmak yapan diğer her şeydi.

Pol'ü düşünmeyi bıraktım ve Apollo'nun pantolonunu takip ederek koyu kahverengi botlarına ulaştım; birileri onlara özen göstermiş gibi parlıyorlardı ama bir moda göstergesi olarak giyilmemişlerdi. Sadece giyilmişlerdi.

Gözlerimi yukarı kaldırdığımda krem rengi bir gömlek olduğunu gördüm, tam kolluydu ve yakasının boynunun yukarisına kadar çıkması ve boğazını örtmesi gerekiyordu, muhtemelen şu kabarık boyun bezi şeylerinden biriyle, ama yakayı boğazından açık giymiş, güçlü sütununu ortaya çıkarmış ve bir mucize yaratmıştı. Çünkü boğazını görünce pantolonunu unuttum.

Yüzüne bakmak için gözlerimi boynundan ayırdım. Evet, bu Pol Powerhouse'du.

Ya da Apollo Powerhouse.

Pol bu adamın eline su dökemez.

Yakınından bile geçemezdi.

Bakışlarının içimden geçişini izledim ve başını az önce girdiği kapıya doğru çevirdi.

Yanımdaki yastığa baktım, gece boyunca başını dayadığı için çökmüştü, dalgın dalgın düşündüm

Saatin ne kadar geç olduğunu ve giyinmiş olduğu ve günü karşılamaya çoktan gitmiş olduğu için ne kadar zamandır gitmiş olduğunu.

Sonra odadaki tek kişinin o olmadığını görmek için ona doğru baktım.

Onunla birlikte bir grup kadın geldi. Altıda saymayı bıraktım (ve *belki* de yarısı bitmişti) konuşmaya başladığında.

Daha doğrusu bakışlarını bir kadına *dikerek emrediyordu*. "Yıkanması ve giydirilmesi gerekecek. Gecikmeden giysilerini hazırlamaya başlayabilmeniz için ölçülerini alın. Ona hem karada hem de denizde seyahat edebilmesini sağlayacak bir gardırop hazırlamak için bir haftanız olacak."

Uh.

Ne?

Daha bitirmemişti.

"Lunwyn'e acilen bir mesaj gönderin. Onun gelişi için hazırlanmaları gerekecek. Lunwyn'e acele etmeliyiz, bu yüzden onlara iki ayları olduğunu bildirin."

Bekle.

Lunwyn'e gitmek iki ay mı sürdü?

İki ay rñ

Bana döndü, yatağa doğru iki adım attı ama durdu ve yaklaşık üç metre uzaklaştı.

Gözleri üzerime düştüğünde boştu, bunun garip olduğunu düşündüm ama ne kadar garip olduğunu düşünmek için çok zamanım olmadı çünkü hemen konuşmaya devam etti.

"Belli ki gelişinize hazırlıklı değildim ve şu anki durumunuzla" - çekime baktı, sonra tekrar gözlerime- "çocuklar sizi görmemeli."

Ciğerlerimdeki tüm hava sıkıştı ve oksijen eksikliği nedeniyle yanmaya başladılar.

Çocuklar rñ

Verdiğim yanıtı fark etmemiş olacak ki devam etti.

"Gerçekten de, onlarla nasıl tanıştırılacağınızı dikkatlice planlamıştım, bu nedenle bizden ayrı seyahat edebilirsiniz, böylece onları hazırlamak için zaman ayırabilirim. Ancak uzakta olmakta gecikmemeliyiz çünkü cadılar Baldur'la işbirliği yapıyor ve yapmayı planladıkları saldırı muhtemelen çok yakın. Yapmamız gereken

Hep birlikte Lunwyn'deki Ulfr malikânesine varmak için acele edin; orada sizi çocuklarla birlikte güven içinde bırakabilir ve Frey, Tor ve Dax'a yeniden katılabilirim."

Belli ki dün geceki konuşmamız sırasında Valentine'ın çok daha açık sözlü olduğunu düşündü çünkü neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama o benim bildiğimi düşünüyor gibiydi.

Ama sormadım.

Hâlâ çocuklara takılıp kalmıştım.

Bu nedenle, "Çocuklar mı?" diye hırıldadım. "Evet," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle. "Çocuklarınız mı?" Dışarı ittim.

Hafifçe sabırsız görünmek için boş boş bakmayı bıraktı. "Evet. Çocuklarım. Christophe ve Élan." Christophe ve Élan.

Bir erkek ve bir kız.

Ya da belki iki erkek (Élan adını hiç duymamıştım).

Fark etmezdi.

Çocuklar.

Bu dünyadan Apollo ve ölü Ilsa'nın çocukları vardı.

İki tane.

İkisini.

Birden kusacağımdan emin oldum ama neyse ki tekrar konuştu da odaklanacak bir şeyim oldu ve yutkunabildim.

"Bu kadınlar bayan hizmetçiler ve terziler. Size eşlik edecekler."

Hizmetçilere ve terzilere ihtiyacım yoktu. Artık bir banyoya bile ihtiyacım yoktu.

Valentine'a ihtiyacım vardı. *Şimdi olduğu* gibi.

Ben de "Valentine nerede?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Her zamanki gibi gece kayboldu." Kayboldu mu?

Nede

n?

Kahr

etsin!

"Uh... Sanırım dün gece çok şey unuttu," diye onu bilgilendirdim.

"Çocukların okuluna gittiğim için geç kaldım. Seninle sonra konuşuruz. Ama seni şimdiden uyarayım, çok az zamanım olacak. Yapılacak çok şey var.

Yolculuğumuza başlamadan önce bu işi halletmeliyiz, bu yüzden sorularınızı düşünün ve zamanı akıllıca kullanın" dedi ve ayrılmak üzere döndü.

Bekle.

Bir saniye bekle.

Kim oldu Bu Adam mı? Ve nerede oldu ve adam kim oldu tüm sevecen, nazik, ilgili ve şiddetli?

"Bekle!" Neredeyse kapıya ulaştığında seslendim.

Bana döndü, artık kesinlikle sabırsızdı. "İlisa, dediğim gibi, geç kaldım. Yarım saat önce çıkmam gerekirdi."

"I..." Tereddüt ettim ve başımı yana eğdim. "Sen iyi misin?"

Sabırsızlığı kayboldu, yüzündeki boş maske kaydı ve "Çocuklarımı almaya gitmeme izin verirsiniz, olacağım" diye cevap verdi.

"Doğru," dedim usulca. "Tabii ki."

Bunu kabul etmedi. Ne başını salladı, ne çenesini kaldırdı, ne de başka bir şey yaptı.

Arkasını dönüp kapıdan çıktı ve hiç duraksamadan bir grup kadın öne atılıp üzerime çullandı.

* * * * *

Akşamın geç saatleriydi.

Apollo havalandıktan sonra, kıyafet ölçümü yapıldı ve ardından koridorun sonundaki bir odaya yönlendirildim; neyse ki, üzerinde piknik yapan insanların olduğu hoş bir manzaranın resmedildiği bir paravan vardı ve maalesef arkasında bir lazımlık vardı.

Saksı işine pek hevesli değildim ama doğanın çağrısına cevap vermek için lalelerin (ya da her neyse) arasından sessizce geçmemi gerektirmeyen bir şeydi, bu yüzden kullandım.

Odada ayrıca gümüş pençe ayaklı ve yüksek kenarlı muhteşem bir porselen banyo vardı.

Bu konuda çok heyecanlı olduğumu söyleyebilirim.

Kızlar gitti ve benim tek başıma banyo yapmama izin verildi ama bir gider olmasına rağmen su tesisatı olmadığını fark ettim. Yine de su ılıktı, şampuan narenciye, sabun lavanta kokuyordu ve lif de lif gibi hafif pürüzlüydü.

Dışarı çıktığımda, banyonun yanındaki zarif taburenin üzerine bıraktıkları havluyu aldım. Havlu değildi ama yumuşaktı, emiciydi ve mavinin muhteşem bir tonuydu.

Bir de bornoz bırakmışlardı. İpekti, biraz narin dantel vardı ve tereyağı sarısıydı.

Tamam, gittikçe daha fazla heyecanlandığımı söylemek yanlış olmaz.

Kadınlar geri geldi (üçü birden) ve saçlarımı neredeyse kuruyana kadar taradıktan sonra ensemden yumuşak bir atkuyruğu şeklinde düzenlediler. Morarmış yanağıma dikkat ederek bana hafif bir makyaj yaptılar (küvetin olduğu odanın duvarında kenarları taraklı oval bir ayna vardı; ona baktım ve yanağımın iyi olmadığını gördüm ama yine de, ne kadar acısa da, daha kötülerini de yaşamıştım).

Ayrıca bana iç çamaşırı da verdiler (sütyen yok, sadece bir çift beyaz dantel külot ve benim dünyamdaki külotlar gibiydi *ama çok daha iyilerdi*).

Sonra üzerime uymayan bir elbiseyi giymeme yardımcı oldular, biraz büyüktü ama yine de çok güzeldi. Olağanüstü bir *pe* de chine'in üzerinde, her ikisi de çürümüş şeftali renginde olan ipekli bir kumaş. Ciddi bir göğüs dekoltesi gösteren kepçe bir yakası vardı, büzgülü bir korsajı vardı ve bu korsaj imparatorluk beline kadar uzanıyordu, etekleri ayaklarıma kadar iniyordu ve arkası küçük bir trenle son buluyordu.

Elbiseyi giydikten sonra bana denemem için dört farklı çift terlik verdiler (hepsi çok güzeldi, ikisi işlemeli, birinin burnunda düz bir fiyonk vardı ve biri de düz satendi). Ancak hiçbirini uymadı (üçü çok küçük, biri çok büyük), bu yüzden çıplak ayakla gittim.

Ve son olarak bana kruvasan, reçel, meyve ve neyse ki kahveden oluşan bir kahvaltı getirdiler.

Sonra gittiler.

Onlarla konuşmaya çalıştım ama Fransızca gibi konuşuyorlardı ve *tout de suite* ve *chérie*'nin ne anlama geldiğini biliyor olabilirdim ama lisede İspanyolca dersi aldığım için geri kalanını anlamamıştım.

Apollo onlardan biriyle İngilizce konuştuğu için, ki onun anlayacağını bildiğini varsayıyorum, ölçüm bandıyla kadınlarla birlikte ortadan kaybolduğu için geri gelmesini istemeye çalıştım.

Bu bana gülümsemeler, baş eğmeler, kaş çekmeler ve omuz silkmeler getirdi, bu yüzden benimle aynı gemide olduklarını ve hiçbir fikrim olmadığını düşünüyordum.

Ben de vazgeçtim.

Yemeğimi yedikten sonra Fransız kapılarına doğru yürüdüm ve bir set açtım. Sonra bir adım geri attım ve irkildim.

Acıdan irkilmedim.

İçim burkuldu çünkü inişli çıkışlı kırsal alan o kadar yeşil, o kadar olağanüstü güzel bir yeşildi ki tanık olmak zordu.

Aslında o kadar güzeldi ki, doğal görünmüyordu.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve dikkatle balkona çıktım.

Manzara Pol'le birlikte seyahat ettiğim süre boyunca gördüklerimin hiçbirine benzemiyordu,

Genişçe.

Ama daha önce hiç o an gördüğüm gibi bir şey görmemiştim. O yemyeşil. Dolambaçlı, kremi şerit, her iki tarafta da o kadar parlak kır çiçekleri ile çevriliydi ki, bu yeşile karşı keskin yan yana gelişleri gerçek dışıydı.

Ve bu yeşil, sadece yumuşak pas taşından yapılmış bir kilisenin tepesindeki çan kulesi ve onun karşısında, biraz ötede, lavanta gibi görünen çalılıklardan oluşan büyük bir yama ile kesilerek devam ediyor gibiydi.

Ama uzakta, yeşilin koyulaştığı, sivri tepeli dağların bir kısmına tırmanan bir ormana benziyordu; dağların taşları, neredeyse ağaç hizasına kadar inen derin oluklarla hafifletilmiş sert bir griydi ve oluklar karla doluydu.

Olağanüstü bir şeydi.

İnanılmazdı. Diğer dünyadan.

"Tanrım," diye nefes aldım, sonunda paralel bir evrende olduğuma şüphe duymadan inanmışım.

Benim dünyamda böyle bir şey yoktu ve bunu bir rüyada uyduramazdım. Kimse bunu bir rüyada uyduramazdı, o kadar olağanüstüydü.

Yürüyüşe çıkıp yakından görmeye karar verdim ama bunu ertesi gün yapmaya karar verdim (eğer o zamana kadar "uzakta" olmazsak). Sabahki aktiviteden sonra kaburgalarım beni öldürüyordu, yüzüm o kadar da iyi hissetmiyordu ve Fransızca (ya da her neyse) bilmiyordum, bu yüzden kızlara ibuprofen ya da aspirinleri olup olmadığını sormadım.

Bunun yerine, iki isim beynimi kuşatırken önümde eriyip gidene kadar manzarayı içime çektim.

Christophe ve Élan.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve Pol'ün hayatımda olduğu son on bir yıl boyunca defalarca pratik yaptığım türden derin bir nefes çektim. Ve o nefesi çekerken, yapmayı öğrendiğim ve iyi yaptığım gibi, hissetmeme izin veremediğim duyguyu kontrol ettim.

Gözlerimi açtım ve kontrol altına alarak zihnimin oraya gitmesine izin verdim.

Christophe ve Élan.

Çocuklarıma asla bu isimleri vermezdim.

Ama Pol isterdi. Çocuklarımıza kesinlikle böyle isimler verirdi. Ve Pol, Pol olarak, kendi isimlerimi seçmiş olsam bile, onlara istediği ismi verirdi.

Ne yazık ki, artık hatırlamadığım bir şey yüzünden aklını kaçırmıştı - ama bunu yaptığında nedenleri hiçbir zaman önemli değildi - ve ben yedi aylık hamileyken beni fena halde dövdü ve böylece oğlumuzu kaybettim.

Altıncı ayımda düşük yapmış ve kızımızı kaybetmiştim.

Bunlar bana Pol'le geçirdiğim ve onun sık sık kendini kaybetmediği tek uzun zaman dilimini kazandırmıştı. Hayatımda tanıdığım en büyük pislik olmasına rağmen, beni eşek sudan gelinceye kadar dövdükten ve sonunda yere düşüp muhteşem havuzumuza giden altı tuğla merdivenden yuvarlandıktan sonra oğlumuzu kaybettiğim için beni suçlayacak kadar büyük bir pislik değildi.

Ondan sonra aylarca bana kristal gibi davrandı. Ta ki bunu yapmayı bırakana kadar.

Ve Pol bile beni, tekrar hamile olduğumu öğrendiğimizde o şefkatli ilgiye geri dönecek kadar kendi tarzında sevmişti, evlendikten dört ay sonra bana gerçek Pol'ü gösterdiğinden beri belki değişebileceğine ve bunu başarabileceğimize dair ilk ipucunu vermişti.

Dahası, kızımızla o kadar ilerledikten sonra onu kaybettiğimde yıkıldığını biliyordu, bu yüzden bunu yapmaya devam etti.

Ta ki bunu tekrar yapmayı bırakana, değişebileceği ve bizim de bunu başarabileceğimiz yönündeki tüm hayalleri sonsuza dek yıkana kadar.

Ondan bir yıl sonra, dikkatlice zamanlanmış, dikkatlice planlanmış, kaçmışım. Şimdi buradayım.

Gözlerim açıldı ama tüm manzaraları yenecek manzarayı göremedim.

Hiçbir şey görmedim ama bu dünyanın Apollon'unun çocuklarını benimle buluşmaya hazırlayacağını söylediğini duydum ki bu benim için zor olacak bir şeydi.

Çünkü eğer o bu dünyanın Pol'üyse ve ben de onun Ilsa'sıysam, o zaman çocukları...

Başımı salladım ve derin, sakinleştirici bir nefes daha aldım.

İçimi döktüğümde bunun olamayacağına karar verdim. Dünyalar arasında farklılıklar olmalıydı ve belli ki vardı da. Çünkü bu dünyanın Apollo ve İsa'sının çocukları vardı, Pol ve benim ise yoktu.

Onun çocukları bizim çocuklarımız gibi değildi.

İmkânı yok.

Kendime olan düşkünlüğüm, materyalizmim ve açgözlülüğüm için çok ağır bir bedel ödemiştım. Evrendeki hiçbir Tanrı bana böyle bir bedel ödetemezdi.

Zihnimi bu konudan uzaklaştırdım ve Apollo'nun çocuklarının annelerinin ne zaman öldüğünü merak etmeye başladım - eğer küçüklerse ve onu hatırlamıyorlarsa ya da hatırlıyorlarsa.

Varsa bile, benimle tanışmalarının o kadar da iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum.

Aslında, bu zalimce olurdu. O sabah boş ve sabırsızdı ve önceki gece birden fazla kez ciddi şekilde korkutucu olmuştu, bu yüzden zalim olmak için içinde bir şeyler olduğunu tahmin ediyordum. Ama bir gece önce tanıştığım adamın kendi çocuklarına karşı zalim olabileceğine inanacak gücü kendimde bulamıyordum.

Zihnimi bu düşüncelerden ve geleceğimden uzaklaştırmak zorundaydım. Endişelenmekten ve merak etmekten hiçbir cevap çıkmazdı. Bunu uzun zaman önce öğrenmişim. Cevaplar görmekten ve yapmaktan gelirdi.

Sadece beklemek zorundaydım.

Balkondan çıktım ve evi gezdim, kocaman bir ev olduğu için uzun bir tur oldu.

Odanın tamamı da tıpkı benim uyuduğum oda gibiydi, neredeyse karikatürize edilecek kadar zarıftı ama yine de garip bir şekilde zevkli ve kesinlikle muhteşemdi.

Bir hizmetçi beni buldu (ne yazık ki İngilizce konuşan bir hizmetçi değil) ve beni sarılar ve mavilerle dekore edilmiş bir yemek odasına yönlendirdi. Orada, ton balığı parçaları, çeyrek haşlanmış yumurta, gevrek pastırma parçaları ve zeytinli salatadan oluşan hafif bir öğle yemeği yedim, yanında limonla tatlandırılmış hafif yağ bazlı bir sos ve cennet gibi bir rulo vardı, bu bolca içtiğim şarapla servis edildi.

Bu da beni odama dönüp biraz kestirmeye yöneltti.

Çocukların orada olabileceğinden endişelenerek ve beni görmelerini istemeyerek ama yine de Apollo ile konuşmaya ihtiyaç duyarak ayağa kalktıktan sonra aramaya koyuldum

onu. Birini duyarsam köşeleri dönmemeye ya da odalara girmemeye dikkat ederek gizlice odamdan çıktım.

Kimseyi duymadım ama o sabah bana yardım eden hizmetçilerden biriyle karşılaştım.

Yeri göstererek "Bay Ulfr... burada mı?" d i y e sorduğumda, başını sallayarak "*Mösyö Ulfr, hayır*" diye cevap verdi.

Parmaklarımı ağzıma götürdüm ve "Burada İngilizce bilen var mı?" diye sordum.

Bir baş eğme ve sonra, "*Je suis désolée. Je ne comprends pas.*" Bunun ne anlama geldiğini (ya da bir kısmını) tahmin ettim ve başımı salladım.

Gülümsedi ve gitti.

Gidişini izledim, bana verdiği tepkiyi merak ediyordum, hiç tepki vermedi. Arkadaş canlısıydı ama hepsi bu.

Bu, Apollo'nun onlara benden bahsedip bahsetmediğini, herkesin bu paralel evreni bilip bilmediğini ya da diğer Ilsa ile hiç tanışıp tanışmadıklarını merak etmeme neden oldu.

Bana soru sormam gerektiğini söylediği kısa süre içinde bunu Apollo'ya soracaklarım listesine ekledim.

Yine de, çok fazla sorum olduğu için onu daha uzun bir seansa ikna edebileceğimi umuyordum, hepsi önemliydi ve öncelik sırasına koymak zordu.

Akşam yemeği, çok daha ağır olsa da öğle yemeği kadar lezzetliydi ve yemek bitip zaman ilerledikten, alacakaranlık çöktükten ve ne o ne de çocuklar döndükten sonra huzursuzlanmaya başladım.

Sonra panikledi.

Farklı bir dünyadaydım, alışık olmadığım farklı kıyafetler giyiyordum (ve onların diğer ben olma ihtimalini aklımdan çıkarmıyordum), ayakkabım yoktu ve etrafımdaki kimseyle iletişim kuramıyordum. Tanıdığım tek kişiyi gerçekten tanıımıyordum ve o da

Ben o Sabah. Bu sabah sadece diğer kişi
I biliyordu vardı

kayboldu.

Üç yılımı kaçarak ve saklanarak geçirdim. Yaptığım her harekete, tanıştığım her insana dikkat ederek, söylediğim her yalanı takip ederek, her zaman arkamı kollayarak, gardımı asla düşürmeden.

Valentine bana burada güvende olduğumu söyledi. Ve burada güzel şeyler, iyi yemekler ve harika güzellikler vardı.

Ama bu sabah Apollo'yla aceleyle ve dostane olmayan bir şekilde sohbet ettikten sonra hiçbir şey olmayınca, burada kendimi o kadar da güvende hissetmiyordum.

Bu düşünceyle, taşa vuran at toynakları gibi bir ses duydum ve kalbim boğazıma doğru kaydı.

Bunun çeşitli nedenleri vardı.

Bir tanesi taş üzerinde at toynakları olmasıydı. Bu evrenin bizimki kadar gelişmiş olmadığı hissine kapılıyordum ve tüm kanıtlar bunun çok doğru olduğunu gösteriyordu.

İkincisi, bu Apollo'nun evde olduğunun habercisi olabilirdi, bu da Christophe ve Élan'ın onunla birlikte olduğu anlamına gelebilirdi ve ben aniden Christophe ve Élan'la tanışmak istemedim, yanlışlıkla değil, hiç değil.

Şimdi
olmaz.
Hiçbir
zaman
olmaz.

Kütüphanede bir sandalyede oturmuş, yeterince güzel resimleri olan ama altyazıları başka bir dilde yazılmış resimli bir kitaba bakıyordum ki koridordan gelen bot seslerini duydum.

Kitabı bir kenara bırakıp ayağa kalktım ve yüzümü kapıya döndüm, derin bir nefes aldım, başımı bir o yana bir bu yana çevirerek kaçacak bir yer aradım.

Bir kapı vardı ve botlar ona yaklaşıyordu.

Ama derin nefes alışım bu sefer işe yaramadı. Kalbim boğazımda şişerek nefesimi kesti.

Bir çift bot duydum ama çocuklar hâlâ onunla olabilir.

Çocukları.

İlsa'dan olan çocukları.

Onun çocukları benim olabilirdi.

Koyu kahverengi pelerini arkasında uçuşarak kapıdan içeri girdi. Altı adım attı ve durdu, pelerini öne doğru sallandı, sakinleşmeden önce onu kucaklayan canlı bir şeymiş gibi kısa bir süre onu sardı.

Gözleri beni tepeden tırnağa hızlıca süzdükten sonra benimkilere kilitlendi ve "Çocukları Benies'teki evde bıraktım. Yolculuk için hazırlandıklarından ve giysilerinizin tamamlanmasını beklemeniz gerektiğinden ve" -elini uzattı- "edinmeniz gereken başka bir şey varsa, yarın gemiyle gidecekler ve ben de onlarla birlikte olacağım. Benies'te adamlarım var. Eğitimli, yetenekli, sadık ve güvenilirler.

Sabah ve siz hazır olduğunuzda gelecekler,

Sizi Fleuridia ve Vadi'ye götürecekler, orada bir gemiye binecek ve yolun geri kalanında onların koruması altında Lunwyn'e gideceksiniz."

Ben mi?

Ne yazık ki bu soruyu düşündüm. Ne yüksek sesle sordum ne de o devam etmeden önce yeterince hızlı bir şey söyledim.

"Şimdi, herhangi bir sorunuz var mı?" diye sordu. Herhangi bir sorum var mıydı?

Deli miydi?

"Şey... evet," diye cevap verdim ve sonra aklımdaki tüm sorular beynime hücum etti. Çok fazla soru vardı ve tek bir tanesine bile kilitlenemiyordum, bu yüzden konuşmayı bıraktım.

Sabırsızlığı yakışıklı yüzüne vurdu.

"İlsa, çok az zamanım var. Çocuklar yatmadan önce Benies'e dönmek istiyorum ve bir saatlik yolum var."

Bir düşünceye kapıldım ve paylaştım, "Ben... şey, benim küçük bir sorunum var.

Burada kimse beni anlamıyor. Bu dili konuşamıyorum."

Başını sertçe yana eğdi. "Fleuridce bilmiyor musun?" "Uh...hayır."

Başını dikleştirdi ve "Valentine Fleuridian dilini konuşuyor." dedi.

Öyle mi?

Tam Fransız olmalı o zaman. Ya da burada çok zaman geçirmiş.

"Şey, ben bilmiyorum," diye cevap verdim.

Devam etmeden önce gözleri parladı. "İlsa'nın babası Fleuridia'lıydı. Hem Fleuridya dilini hem de Vadi'nin dilini akıcı bir şekilde konuşurdu."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama dikkatli ve düşünceli bir şekilde bir şeye dikkat çekmenin önemli olduğunu düşündüm.

Ben de nazikçe, "Ben o değilim." dedim.

Gözleri benimkilere kilitlenmeden önce beni tekrar taradı ve bunun üzerine kabaca, "Bunu biliyorum," dedi, pek de hakaret gibi hissettirmeyen bir şekilde.

O kadar belirsizdi ki, bu cümleyi söylerken bir darbe indirmiş gibi hissettirdi.

Başımın seğirmesine neden olan bir darbe ama ya bunu fark etmedi ya da görmezden gelmeye karar verdi ve konuşmaya devam etti.

"Bunun bir önemi yok. Adamlarım Fleuridia dışında tüm Kuzey Toprakları'nda konuşulan Vadi dilini konuşur."

"Oh...peki, tamam," diye mırıldandım.

"Başka sorularınız mı var?" diye sordu, koyu, kalın bir kaşını kaldırarak, vücudunun her çizgisi oradan başka bir yerde olmak istediğini gösteriyordu.

"Yaklaşık bir milyon tane," dedim ve burun deliklerinden keskin, sinirli bir nefes çekti.

"Milyonlarca soru için zamanım yok lsa," dedi.

Ona doğru bir adım attım ve durdum, ama bir elimi kaldırdım. "Apollo, burada ne yapacağımı şaşırdım. Senin dünyanın benim dünyama *hiç* benzemiyor. Elbette, bizim ton balığımız var ve sizin de-

Kaşlarının birbirine çarpması eşliğinde başını bir kez daha sertçe eğdi ve sözümü keserek "Ton balığı mı?" diye sordu.

Doğru, ona ton balığı demediler. Devam edelim.

Elimi yukarı kaldırdım ve daire içine aldım, "Önemli değil. Demek istediğim, burada işler çok farklı ve ben derinlere atıldım."

Bir kaş beraberliği daha ama bu seferki uğursuzdu.

"Çocuklarımı yanlarında ben olmadan böyle bir yolculuğa göndermemi mi istiyorsunuz?"

"Hayır," diye yanıtladım hemen. "Ama sadece belirtmek *istedim*, *hiçbir* şey bilmediğim için bunun ne tür bir yolculuk olduğunu bilmiyorum."

Çenesini kaldırdı ve "Adamlarımla konuşacağım. Sana her şeyi açıklayacaklar."

"Ama-"

"Onlarla güvende olacaksın." "Tamam, ama-"

"Ve çocuklara bir şeyler açıklamak, onları gelişinize hazırlamak i ç i n zamanım olacak."

"Ve bu-"

"Şimdi, eğer başka bir şey yoksa," dedi, vücudu gitmeye hazırlanıyormuş gibi hareket ediyordu.

Evet.

Tek kelime etmeme bile izin vermiyordu ve gitmeye hazırlanıyordu! Valentine'ın benden ayrılmak istemediğini söylemesi buraya kadarmış.

Ona doğru iki hızlı adım daha attım ve hızlıca "Bekle!" diye seslendim. Yerine oturdu ama bundan memnun görünmüyordu.

"İlsa-"

"Beni buraya getirip sonra da burada bırakamazsınız."

"Seni tekmeleyen bir adamla birlikte olmayı mı tercih edersin?" diye sordu sertçe. "Hayır, tabii ki istemem. Ben öyle biri değilim-"

"Burada ondan güvendesin. Adamlarımla birlikte burada olanlardan güvende olacaksın. Sonra çocuklarla birlikte evde olacaksın ve yerleşebileceksin."

Lanet olsun.

"Belki bunun hakkında konuşabiliriz," demek için acele ettim.

"Görüşeceğiz. Kızağınızla arazimin dışındaki köyde buluşacağım ve siz çocuklarla buluşmadan önce bir görüşme yapacağız."

Kızağım mı?

"Şimdi gidiyorum," diye mırıldandı, gitmek için döndü, pelerini arkasından sallanıyordu ve bu pelerin ve onunla birlikte hareket edişi serindi ve aynı zamanda garip bir şekilde sıcaktı.

Ama pelerininin ne kadar havalı ve sıcak olduğunu düşünemiyordum çünkü öfkelenmeye başlamıştım.

"Apollo!" Ona doğru iki adım daha atarak bağırdım.

Ama geri döndü, pelerini etrafını sarıyordu, gözleri benim üzerimdeydi.

Gözlerinde ne olduğunu gördüğümde, hareket etmeyi bıraktım, konuşmayı bıraktım ve baktım.

Gözlerini dikip

bakmadı.

Konuştu.

Ve bunu yaptığında, sesi odayı sarsacak kadar alçak ve öfkeli bir gümbürtüydü.

"Onu tanıyorsunuz ama yine de bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlamıyor gibisiniz."

Takip ediyordum ama etmiyordum.

Yani, *beni* buraya getiren oydu.

"Elbette anlıyorum," dedim sessizce, "ama bu demek değil ki-"

Yine bitirmeme izin vermedi.

"Sadece sana bakmak bile, gözlerimi dağlayan markalar gibi hissettiriyor." Oh Tanrım.

Berbattı. Cidden berbattı. Bu öldürücü olmalıydı ve onun için üzüldüm. Gerçekten, *gerçekten* hissettim.

Ama yine de.

"Bunu anlıyorum," ses tonumu alçak ve nazik tuttum, "ama-"

"Ona benziyorsun. Sesin onun gibi. Hatta onun gibi kokuyorsun." Bu da berbattı.

Hem de çok.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ama sen o değilsin," diye bitirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ama beni buraya *sen* getirdin ve o olmayacağını biliyordun. Ve şu anda, acil şeyler oluyor gibi görünüyor. Anlamadığım bir dünyada anlamadığım şeyler ve beni bu dünyaya getirmekten sen sorumlusun. Şimdi, cevapları kendimi nasıl idare edeceğimi, neyle uğraştığımı bilmeme yardımcı olabilecek ve bana bir parça huzur verebilecek sorular sormama bile zaman tanımadan beni bu dünyada yalnız bırakıyorsun."

"Ve açıkladım, adamlarım cevap verecek."

"Tamam, bu harika ama buradaki geleceğimle ilgili konuşmamız gereken şeyler var ve-"

Yine sözümü kesmeye başladı ve bunu da şöyle yaptı: "Bunu da açıkladım. Lunwyn'e vardığınızda, malikaneye gelmeden önce konuşacağız."

Deli miydi o?

Anladığım kadarıyla bu iki ay sonra olacaktı.

"Bunu şimdi yapmak istiyorum," diye dikkatlice rica ettim.

"Ve şu anda zamanım yok," diye reddetti beni, dikkatlice değil. Derin bir nefes aldım ve gözlerini tuttum.

Sonra da "Bu önemli Apollo" diye paylaştım.

"Çocuklarıma geri dönmek ve onları güvenli bir yere götürmek için acele etmek benim için çok önemli. Buradaki geleceğin güvende. Şimdilik bilmeniz gereken tek şey bu" -durakladı- "şimdilik. Şimdi gidiyorum."

Ciddi miydi?

Döndü ve kapıya doğru ilerledi. Çok ciddiye.

"Bekle!" Peşinden giderek seslendim. Beklemedi.

Devam etti.

Takip etmeye devam ettim, ağlayarak, "Apollo! Bir saniye bekle!"

Bacakları benimkilerden uzundu, bu yüzden yetişmek için koşmam gerekiyordu. Bunu ön kapıda yaptım.

Ve bunu yaptığımda, bir hata yaptım.

Adını söyledim ve parmaklarımı pazusuna doladım.

Bunu yaptığım anda, geri çekilerek onu dokunuşumdan kuvvetle çekti. Ve benim geçmişimle birlikte, bunu sanki saldırmaya hazırlanıyormuş gibi yaptı.

İçgüdüsel olarak bir elimi yüzümün önüne kaldırdım, avucumu ona doğru tuttum ve geri çekildim, trenime takıldım ama yere düşmeden önce kendimi düzeltmeyi başardım. Elimi altımdan çektim ve bir adım daha geri attım, gözlerim ona yapışmıştı, bedenim her şeye hazırды.

Geri çekilmeyi bıraktım, aniden nefesim kesildi. Saldırmaya hazırlanmadığını fark ettiğimde, elimi göğsüme bastırmak için indirdim.

Tüm bunlar olurken onun gözleri de bana dikilmişti ama onları okuyamıyordum.

Ve her nedense, paralel bir evrenin akıl almaz güzellikteki kırsalında yer alan akıl almaz derecede muhteşem kır evinin akıl almaz derecede zarif fuayesinde durduk ve konuşmadan birbirimizin gözlerinin içine baktık. Onun düşünceleri gizliydi. Benimkilerin de aynı olduğundan şüpheliydim.

Ardından düşüncelerini paylaştı.

Ve eğer daha önceki yorumu görünmez bir darbe indiren bir hakaret idiyse, bu yorumu öldürücü bir darbe indirdi.

"Ne dilediğine dikkat et," diye fısıldadı, ben nefesimi çekerken gözleri gözlerime kilitlenmişti. "Onu elde edebilirsin." Elini kapı koluna götürdü ve sözlerini şöyle bitirdi: "Ve bunu istemeyebilirsiniz."

Sonra da gitti.

Dördüncü Bk

Alışmışım

Kızgın olduğumu söylemek yanlış olmaz.

Apollo'nun ölüm darbesini indirdiği günün ertesi sabahıydı.

Üzerimde çok güzel ama bana uymayan başka bir elbise vardı. Yıkandım, sulandım ve beslendim. Ve dilimi bilmeyen bir hizmetçi odama gelmiş, bir şey için çağrıldığımı bildiğim bir şekilde işaret ediyordu.

Dışarıdaki taşların üzerinde atların nal seslerini duymuştum, bu yüzden korumamın orada olduğunu düşündüm.

Ama umurumda değildi.

Hiç uyumamışım. Gözümü bile kırpmadım.

Çünkü ilk başta incinmişim. Hayır.

Yaralı. Yaralı, onu tanımlayan kelimeydi. *Derin* bir yara.

Nedenini bilmiyordum. Sadece öyle olduğumu biliyordum.

Derinden.

Sonra bir şeyler düşünmeye başladım ve çıldırdım.

Elbette, Pol'e geri dönmek ve onunla birlikte bir hayata katlanmak istemediğim söylenebilirdi, yumurta kabuklarının üzerinde yürümek, kafasında ne varsa patladığında ve kendini kaybettiğinde dayaklarımı almak. Sonra kaçışımı planlamak ve kaçmak, sadece bulunmak, dövülmek, geri sürüklenmek ve süreci baştan başlatmak ve tüm bu pek de eğlenceli olmayan şeyleri ölene kadar yapmak.

Bu bende işe yaramadı. *Gerçekten* işe yaramadı.

Ama ikizim olan karısının yasını tutan bir adam tarafından lanet bir *cadı* tarafından lanet bir *paralel evrene* nakledilmişim. Sonra beni aldı, uyurken beni kollarına aldı (ve cidden, tüm bunlar neydi?) ve bir nedenden dolayı beni istemediğine karar verdi (Tanrı aşkına, ben de onu istemedim). Ve sonunda, beni meşhur kurtların önüne attı.

Kurtlar olduğundan değil tabii. Personel iyi, güler yüzlü, arkadaş canlısı, ilgili görünüyordu ve soğuk taştan başka yatacak yeri olmayan, küflü ekmek ve kokuşmuş sudan başka yiyecek bir şeyi olmayan bir hapishanede değildim.

Ama yine de!

Söylemeye gerek yok, tüm bunlar uyuyamadığım anlamına geliyordu. Bu da sinirli olmama yardımcı olmadı.

Ama hizmetçiye zorla gülümsedim ve onu takip ettim, gerçi bunu tepinerek yaptım ve bu bile beni kızdırdı çünkü hala çıplak ayaklıydım, bu yüzden tepinmem çok etkili değildi.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde onu gördüm ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde uzun boylu, sarışın, yapılı ve akıl almaz derecede yakışıklıydı.

Ayrıca aşk romanı erkeği kıyafetleri giyiyordu. Yorgun ve kötü bir ruh hali içindeydim, bu beni daha çok sinirlendirdi.

Merdivenlerden inerken gözleri bana dikildi ve ağzı bir karış açık kaldı.

Diğer Ilsa'yı tanıyordu. Her neyse.

Ağzını kapattı ve boş yüzünü sildi. Bunu daha önce de görmüştüm.

Tekrar.

Her neyse.

Ondan bir metre kadar uzaklaştım ve durdum.

"Sanırım sen benim korumamsın," diye tahmin ettim.

Gözleri yüzümde gezindi, benimkinde durmadan önce yanağımdaki çürükte (her neyse!) oyalandı. "Evet hanımefendi, ben ve dışarıdaki yedi adam."

Yedi adam mı?

Bu iyi şeylere işaret etmeyen çok fazla şey gibi görünüyordu. Bu düşüncelerimi onunla paylaşmadım.

Kendimi tanıttım, bir nevi. "Sanırım benim Ilsa olduğumu biliyorsun." "Tanıyorum," diye cevap verdi.

"Peki ya sen?" diye sordum.

"Derrik," diye cevap verdi.

"Sizinle tanışmak bir zevk," diye tersledim. Gözleri parladı ve dudakları kıpırdadı.

Bu tepkiyi tuhaf buldum ve "Bu komik mi?" diye sordum.

"Evet, kastetmediğin çok açık olan nazik sözler söylediğin için ve son üç saniyede ne yaptığımdan tam olarak emin olmadığım için

Burada durup sizi selamlamaktan başka bir şey yapmadığım için öfkenizi hak ettim" diye paylaştı.

Saçmalık.

O hiçbir şey yapmamıştı. Kaba davranıyordum.

Bir durum gerektiriyorsa, örneğin akşam yemeği sırasında bir tele-pazarlamacı aramışsa, kaba davranmaktan kaçınmazdım... ya da hiç.

Ama en çok da kabalık etmekten kaçınıyordum. Bu yüzden açıklamaya karar verdim.

"Sinirliyim," dedim ona. "Sana değil," diye ekledim aceleyle. "Efendinize ya da liderinize ya da her kimse ona."

Çenesini eğdi ve kaşlarının altından bana baktı, sesi yumuşacıktı. "Ben Lazarus Hanedanı'ndanım. Ulfr Hanesi'nin yanında eğitim aldım. Apollo'yla yakınlaştık, aramızda öyle güçlü bir bağ oluştu ki kendi Haneme dönecekken onunla kalmayı ve o yokken onun yerine adamlarına komuta etmeyi seçtim. Evimin Başkanı olmak için sırada değilim, bu nedenle iyi bir pozisyon." Sırıttı ve bakışlarını bırakmadan çenesini kaldırdı. "Ve Ulfr Hanesi'nin kadınlarına bakmak daha hoş ve hiçbiri kuzenim ya da kız kardeşim değil."

Onun sözleri üzerine kendi dudaklarımın seğirdiğini hissettim ve "Demek onun ikinci adamısın," diye tahmin yürüttüm.

"Evet," diye onayladı.

Bunu iyi olarak kabul etmeye karar verdim, Apollo ikinci komutanını bıraktı. Bu adamın omuzlarının gömleğinin içinde, kalçalarının pantolonunun içinde duruşundan ve kılıcını sırtında eğik bir şekilde rahatça taşıyışından hiç de kolay lokma olmadığını tahmin ediyordum.

En azından o pislik bana bir şey verdi.

"Fransızca mı konuşuyorsun, yoksa... Fleuridce mi?" diye sordum.

"Ağır aksak, ama kendimi anlatabilirim" -durakladı- "eninde sonunda."

"Pek tercüman sayılmaz," diye mırıldandım, ayaklarıma bakarak.

"Ben tercüman değilim hanımefendi, sizin güvenliğinizden sorumluyum," dedi.

Döndüğünde ona baktım ve kızgın göründüğünü gördüm.

"Özür dilerim," dedim sessizce. "*Hiç* Fleuridce bilmiyorum ve görünüşe göre bir süre burada kalacağım, bu yüzden sizin ya da adamlarınızdan birinin yardımcı olabileceğini umuyordum."

Kızgın bakışları soldu ve "*Çocuklardan* biri... yardım edebilir. Aslında üçü yardım edebilir."

Sonunda, iyi haber.

Gülümsedim.

Gözleri ağzıma kaydı ve acı gözlerinde gezinirken gözlerini benden kaçırdı.

Evet, Ilsa'yı tanıyordu.

"Kim olduğumu biliyorsun," diye fısıldadım.

"Evet," diye kabul etti ve gözleri kapanmış olabilirdi ama sesindeki keder damarını tam olarak gizleyemiyordu.

"Bana bakmak seni incitiyor mu?" diye sordum. "Eğer öyleyse, yapabilirim-" diye teklif etmeye başladım, bir adım geri atmaya başlamıştım ki avuç içi yukarı bakacak şekilde bir elini bana doğru kaldırdı.

"Ona değer veriyordum. Benim için çok şey ifade ediyordu. Kaybı onu tanıyan herkes tarafından hala hissediliyor. Ama sen o değilsin. Apollo tüm erkeklere senin kim olduğunu ve nereden geldiğini söyledi. Bunun nasıl hissettireceği konusunda bizi uyarmıştı. Biz hazırız."

Bunu, diğer Ilsa'nın adamları tarafından sevildiğinin ve dolayısıyla onlarla tanışmak için buralarda olduğunun bir göstergesi olarak aldım.

Aklıma başka sorular da geliyordu ama şimdi bunları sormanın zamanı değildi.

Ama yine de, hiç zaman olmayacağını düşünüyordum. Bu grupla olmaz.

"Hazırlıklı olsam da olmasam da kendimi kendime saklamaya çalışacağım," dedim ona. "Bu gerekli değil-"

"Lütfen," dedim usulca. "Bunun senin için nasıl bir his olduğunu tahmin edebiliyorum. Siz de benim için nasıl bir his olduğunu hayal etme nezaketini gösterirseniz sevinirim, burada durup konuşmak ve nefes almak insanların acıyı yeniden yaşamasına neden oluyor. Bu hiç hoş bir his değil ve kabalık etmek istemem ama böyle bir ortamda bulunmamayı tercih ederim."

Kısa bir nefes aldı ve başını salladı.

"Seni yalnız bırakmadan önce bana bir şey söyleyebilir misin?" diye sordum. "Elbette," diye yanıtladı.

"Bu evdeki personel,"-elimi uzattım- "onu tanıyorlar mıydı?"

"Apollo bu evi o bizi terk ettikten sonra satın aldı, madam," diye

paylaştı. Başımı salladım.

Bunu da iyi bir şey olarak kabul etmeye karar verdim, üstümdeki kıyafetlerin büyük olasılıkla ona ait olmadığıнын göstergesinden bahsetmiyorum bile.

Sonra kendimi garip hissederek kekeledim, "Ben, şey... Olması gereken şeyin ne kadar süreceğini ya da neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum... şey, ~~satın~~ ~~gerekiyor~~, ama sanırım birileri ayrılmanız için hazır olduğumda sizinle iletişim kurabilir."

"Evet, bize söyleyecekler ve ben de sizinle paylaşacağım, böylece hazırlanmak için bolca zamanınız olacak."

Başımı salladım.

Bir adım geri çekildi ve eliyle arkasındaki kapıyı işaret etti. "Adamlar dışarıda. Onlarla tanışma şerefini bahşeder misiniz?"

Başımı salladım. "Şimdi olmaz.

Lütfen?" "Elbette," diye cevap verdi, sesi nazikti.

"Teşekkür ederim." Yutkundum. "Ben sadece..." Kolumla bir kez daha merdivenleri gösterdim.

Ama az önce ne yaptığıma dair hiçbir fikrim olmadığı için geri çekildim.

Kütüphanedeki kitapların hepsine bakmamıştım ama baktıklarım da okuyamadığım bir dildeydi. Televizyon yoktu. Etrafımızda bir ahırdan başka bir şey yoktu, tepesinden duman çıkan küçük kare bir bina ve başka hiçbir şey. İçinde dolaşabileceğim resmi bir bahçe bile yoktu.

Yapacak hiçbir şeyim olmadan yalnızdım. Konuşabildiğim kişiler diğer beni tanıyor ve seviyordu, bu yüzden onlara acı vermeden yanlarında olamıyordum. Onu tanımayanlar beni anlamıyordu.

Yapacak hiçbir şeyim ya da zamanımı paylaşacak kimsem yoktu. Bu üzücüydü ve berbattı.

Her zaman berbattı.

Ama bununla ilgili bir şey vardı.

Buna alışmıştım.

"Ben sadece... gideceğim," diye bitirdim. Derrik başıyla onayladı.

Ona küçük bir gülümseme verdim. Sonra gittim.

* * * * *

Akıl almaz derecede muhteşem yatak odamdaki salonda uzanmış, bütün gün yaptığım gibi durumuma ağıt yakıyordum ki sesi duydum.

Karanlıktı, geç olmuştu, yorgundum ama uyuyamıyordum çünkü zgn, kızgın ve endişeliydim.

Ama ses, bir at arabasının taş yolda çıkaracağını tahmin ettiğim sese benziyordu ve haklı olup olmadığını merak ediyordum. Bir at arabasının neye benzediğini merak ettiğimden bahsetmiyorum bile.

Ben de kendimi yukarı ittim ve Fransız kapılarına doğru ilerledim.

Üzerimde bir gecelik vardı, artık üç tane vardı, hepsi de bana aitti (bunu biliyordum çünkü hepsini denemiştim ve hepsi üzerime oturmuştu). Bğrtlenin koyu mor renginde bir satendi ve ayak bileklerime kadar iniyordu. Ayrıca kolumun altından dar bir şekilde başlayan ve elbisenin etek ucuna doğru uzandıka genişleyen aynı renkte bir dantel paneli vardı.

Başka bir deyişle, bok gibiydi.

Bununla birlikte, sadece yatak odası kıyafetiydi, perdeler şeffaftı ve odadaki lambalardan birkaçı yanıyordu, bu da tüm odaya dışarıda olsanız bile içeriyi görebileceğiniz anlamına gelen yumuşak bir parlaklık veriyordu.

Bu nedenle, Fransız kapılarına dikkatlice yaklaştım, yan taraftan yaklaştım, perdeleri birkaç santim açtım ve dışarı baktım.

Dışarısı da alev alev yanıyordu (ya da elektrik olmadan ne kadar yanabilirseniz o kadar yanıyordu). Siyah, st kapalı bir arabadan bir kadının indiğini görebiliyordum; bir film için gardırop görevlilerinin bir köylüye giydireceğı kaba kıyafetli adam öndeki koltukta oturuyor, kadına yardım etme zahmetine girmiyordu.

Ama adam için zamanım yoktu.

Kadına bakıyordum.

Koyu renk saçları iri buklelerle özenle toplanmıştı. Sadece profilini görebiliyordum ama makyajının hafif olmaktan çok uzak olduğunu söyleyebilirdim. Aslında şatafat sınırındaydı. Elbisesi iyi yapılmış gibi görünse de gösterişliydi. Abartı sınırında değıldi, sadece *yleydi*. Göğüs dekoltesi de -başka bir deyişle- uygunsuzdu. Son olarak, şatafatı bayağılığa iten bir sürü mücevher takıyordu.

Tüm bunlara rağımen çok güzeldi. Güzelin de ötesinde. *Nefes kesiciydi*. Bakışları o kadar gr, kıvrımları o kadar boldu ki, tam bir afetti.

Ne oluyor be? Kimdi o?

Eve çıkan kıvrımlı basamaklara doğru ilerledi, tam o sırada daha önce hiç görmediğim uzun boylu, geniş omuzlu, parlak, koyu kızıl saçlı bir adam evden çıktı ve basamaklardan aşağı indi. şaşırtıcı olmayan bir şekilde, aşk kahramanı kıyafetleri giymişti. Yüzünü göremiyordum, sadece başının st kısmını görebiliyordum ve doğrudan kadına yaklaştı.

Konuşmalarını izledim, kadın el kol hareketleri yapıyor, adam başını sallıyordu.

Başını yana eğdi, cilveli bir şekilde gülümsedi ve adamın cebini karıştırmasına neden olan bir şey söyledi. Küçük bir kese çıkardı, açtı ve içinden bir şey çıkarıp kızın hemen kapattığı avucuna koydu.

Nefesim kesildi.

Vay anasını.

Gözlerini pencereye dikti, yüzü hüzünlüydü ve gözleri benimkilerle buluştuğunda nefes almayı tamamen bıraktım. Yüzündeki hüzün ifadesini terk etti ve ağzını bilmiş sinsi bir glmsemi kapladı.

Elini kaldırdı ve bana parmak salladı.

Hızla pencereden uzaklaştım ve derin bir nefes aldım.

"Kutsal inek," diye fısıldadım.

Burada ve benim dünyamda, her yerde, onun ne olduğunu biliyordum.

Biliyordum.

O bir fahişeydi ve Apollo için buradaydı.

Daha önce de buraya gelmişti ve yaptıkları aktiviteler hoşuna gitmişti (bir kadın boşuna hznlenmezdi).

Ve onları bu odada yapmışlardı.

Başımı salladım ve odaya doğru ilerledim, ayaklarımı taze şarapla dolu sürahinin bulunduğu şifonyere doğru yönelttim. Ağır kristal tıpayı çıkardım ve kendime daha ağır bir doz doldurdum.

Srahinin tıpasını kapattım, şarabı dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım (Valentine haklıydı, Fleuridian şarabı gerçekten muhteşemdi), ortanca eklerine gözümü kırpmadan baktım.

Bu beni şaşırtmamalı. Apollo bir erkekti. Kendine biraz almak zorunda kalacaktı.

Ama bir fahişe?

Ve beni onu yatırdığı yatağa mı yatıracaktı?

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, başımı salladım ve odanın karşısındaki tuvalet masasına doğru ilerledim.

Tabureye oturdum ve yansımama baktım.

Tanrı daha fazlasını alsa da bana çok şey vermişti. Ama benim olan birkaç nimetten biri de saçlarımdı. Kumraldı, yumuşak bukleleri vardı, bazıları lüle lüleydi. Kıvırcık ya da kaba değildi, kalındı ama ipeksiydi.

Saçımı hep sevmişimdir.

Tanrı bana da güzel bir cilt vermişti, sadece burnumun üzerinde Pol'ün pek hoşlanmadığı ve dışarı çıkmadan önce fondötenle kapatmamı istediği (tamam, talep ettiği) bir tutam çil vardı.

Kızmasın diye yaptım ama hep sevimli olduklarını düşünmüştüm.

Babam da öyle. Çok sevimli olduklarını düşünürdü. Benim hakkımda ya da *herhangi* biri hakkında ya da doğruyu söylemek gerekirse *herhangi bir şey* hakkında sevdiği birkaç şeyden biriydi.

Bir uyuşturucu satıcısıyla takılmamın sevimli olduğunu düşünmemişti.

Bunun hiç de sevimli olduğunu düşünmedi.

Annem de öyle. Yine de annem, babam ne düşünürse düşünsün, bunu yapmanın çok daha az zahmetli olduğunu düşünüyordu.

Gözlerimi kapattım, başımı salladım, derin bir nefes aldım ve şarabımdan bir yudum daha alarak gözlerimi açtım.

Yeterince güzel özelliklerim olduğunu düşündüm. Düz, ince bir burnum. Düzgün bir çene hattı. Belirgin elmacık kemikleri. Hoş bir şekli olan koyu kahverengi gözler.

Uzun boyluydum, 5.8 boyundaydım. Kalçalarım vardı. Göğüslerim vardı. Ortalamanın çok üstünde değillerdi ama var olduklarını fark edemezsiniz. Ayrıca ince bir belim vardı, bu yüzden hem kalçalarım hem de göğüslerim daha belirgindi.

İkinci favori özelliğim bacaklarımdı. Güzel bacaklarım vardı.

Onları bu dünyanın giysileri içinde göremezsiniz ama yine de.

Apollo'yu aramaya gelen o güzeller güzeli kadına hiç benzemiyordum.

Başka bir deyişle, ona Ilsa'sını hatırlatabilecek kimseyle yatmadı.

Anladım. Ben de anladım.

Ama... bir fahişe?

Kanıtlar, bu dünyanın Apollo'sunun da o kadar sıcak olmadığını gösteriyordu.

Aslında, kanıtlar bu dünyanın Apollo'sunun kendini beğenmiş bir pislik olduğunu gösteriyordu.

Ve ben her şeyi biliyordum.

Ben de biliyordum.

Bu yüzden kendime baktım, acıma partimden çıktım ve bunun iyi olduğunu düşünmeye başladım.

Burası harikaydı, kıyafetler harikaydı, yemekler muhteşemdi, insanlar dost canlısı görünüyordu. Elbette elektrik, arabalar ya da sinema salonları yoktu, ama kafamı k  imdan çıkarırsam, böyle bir dünyayı keşfetmenin eğlenceli olduğunu görebilirdim.

Dahası, Pol'e karşı g vendeydim. Burada bana *asla* ulaşamazdı. Ve Apollo benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

On bir yıl önce, yirmi iki yaşındayken, seçkin bir mağazada çalışırken Pol'le tanışmış ve hayatımı mahveden hatalar üstüne hatalar yapmıştım. Yakıŝıklılıđı, cebinden hiç eksik olmayan tomar tomar parası, rahat gülümsemesi ve beni Corvette'ile şehre götürmesi (Porsche ile takas etti, sonra Maserati'ye ve en sonunda da Aston Martin'e geçti - uyuşturucu ticaretinde işler her zaman iyiydi) beni baştan çıkarmıştı.

O hayatı istemiştim ve elde etmiştim (uyuşturucu ticareti kısmı hariç tabii ki). Düşündüm ki, Pol' n tüm dış güzelliği ile birlikte gelirse, istediğim her şeye sahip olacaktım. Yakışıklı, zengin, güçlü bir adam ve onun bana verebileceği bir hayat.

Ve elimde hiçbir şey yok.

Ama şimdi ikinci bir şansım vardı. Kendime ait bir hayat kurmak için ikinci bir şans. En  ılgın hayallerimde bile gerçek olabileceğini hayal edemeyeceğim tuhaf bir şekilde geldi.

Ama bendeydi.

"Bu yüzden onu alacağım," diye yemin ettim aynadaki yansımama. Gözlerim bana bakıyordu ve kararlıydılar.

Ve umutlu.

Bu bakış hoşuma gitmişti. O kadar uzun zamandır görmemiştim ki, daha önce gördüğümden bile emin değildim.

Ama şimdi görüyordum.

Ben de bunu yapacaktım.

Beşinci Bn

Beni Özgür Hissettirmek

Altımdaki atın kontrolünü kaybetmiştim. Evin arkasındaki kır çiçeklerinin arasından geçiyordu, hareketleri kaburgalarımı sarsıyordu ve bu acıtıyordu.

Ama ben buna odaklanmıyordum. Ne yaptığını bildiğini düşündüm. Beni sadece gezintiye çıkarıyordu.

Hayır, saçlarımdaki rüzgâra, tenimde parlayan güneşe ve etrafımdaki güzelliğe odaklanıyordum.

Bana ata binmeyi öğreten Pierre, Fransızca bağırarak peşimizden koşuyordu. Ama at ve ben çiçeklerin arasından dörtnala geçerken onun sesi de kayboluyordu.

Fahişenin ziyarete gelmesinin üzerinden iki gün geçmişti. İki muhteşem gün.

Bir atın üzerindeydim çünkü burada araba olmadığına ve ata binmeyi bilmediğime göre öğrenmem gerektiği aklıma gelmişti. Hizmetçilerle konuştum (tamam, işaret ettim).

Yaptığım entrikalar karşısında bir sürü gülümseme ve kahkaha ile nihayet mesajı iletebilmiş ve Pierre ile tanıştırılmışım. Evde ne iş yaptığını bilmiyordum ama önemli değildi. Ben onun el kol hareketlerine gülümseyip gülerken, o bana ata binmeyi öğretmeyi kabul etti. Ama bunu ancak beni ahıra götürüp ata nasıl eyer vurulacağını ve sonra da nasıl binileceğini gösterdiğinde anladım. Bundan sonra da devam etti.

Bütün hizmetçilerin isimlerini de biliyordum. Ayrıca Fransızca'da atın nasıl söylendiğini de biliyordum (*cheval*). *Bonj our* ve *merci*'yi hatırlamıştım ve bunları kullanmaya başladım (personelin mutlu bir şekilde gülümsemesini ve coşkuyla başını sallamasını sağlayarak) ve *bonne nuit*'i öğrendim. Elbette çok bir şey değildi ama yine de bir şeydi.

Dahası, kır çiçekleriyle çevrili patikadan aşağıya, neredeyse kiliseye doğru bir yürüyüşe çıkmıştım; görüldüğünden çok daha uzaktaydı, bu yüzden durup geri döndüm. Yine de, balkonumdan gördüğüm manzara bir şeyse, yakından çok daha iyiydi.

Bu, bana uyan terliklerim olduğu anlamına geliyordu (altı çift ve hepsi *harika* ve sanki benim için yapılmış gibiydi (çünkü öyleydi!). I

bana uyan elbiseler de vardı (ve giydiklerimden daha da muhteşemlerdi).

Ve kütüphanedeki rafları iyice incelemek için zaman ayırdım. Bunu yaptığımda birkaç İngilizce kitap buldum. İki tanesi şiirdi (denemiştım ama bana göre değildi). Biri gotik bir dramaydı (ki onu okuyordum ve oldukça iyiydi).

Ama bulduğum en önemli kitap Lunwyn Evleri'nin tarihçesiydi.

Bunu büyük bir ilgiyle okudum.

İçinde Apollo'nun adı yoktu, bu yüzden eski tarihli olduğunu tahmin ediyordum. Ama Lunwyn'in tarihini (ejderhalar ve elfler de dahil!) ve Lunwyn'de bir "Ev "in aristokrasi soyu olduğunu anlatan oldukça uzun bir önsözü vardı. Bazıları diğerlerinden daha zengindi, bazıları daha fazla toprağa sahipti, bazıları daha güçlüydü (bu arada güç, para ve toprakla el ele gidiyordu), ancak hepsi yüzyıllardır buradaydı.

Kitabı okurken Ulfr Hanesi'nin çok güçlü olduğunu ve kitaba göre çok saygı gördüğünü öğrendim. Bu pek de sürpriz sayılmazdı (belki de saygı duyulan kısmı, başındaki kişinin bir pislik olduğunu düşünürsek öyleydi). Bu dünyanın Apollo'sunun ciddi bir lahanası olduğunu söyleyebilirim ve tahminimce herhangi bir dünyada para güç demektir.

Ayrıca, bir gün önce provalarımdan sonra hizmetçiler heyecanla bana İngilizce bir gazete vermişti. Tarihliydi ama Hawkvale'in sevgili Kara Prensi ve Bellebryn'in hükümdarı Noctorno ile gelini Zarif Cora'nın (harika bir lakap) "Vadi "ye tahtın bir diğer varisi olan Prens Hayden'ı başarıyla teslim ettiklerine dair sevinçli haberleri paylaşıyordu.

Bir çocuğun doğumu her zaman olduğu gibi Vale için iyi bir haberdi, ancak tahtın varisi tüm ülkenin kutlama yapması anlamına geliyordu (ve yaptılar, bir hafta boyunca şenlikler planlandı).

Ve son olarak, ikinci ata binme dersimi alıyordum ve çok iyi olmasam da eğleneliydi.

Dizginleri geri çekip "whoa" demem gerektiğini biliyordum ama yapamadım. Kaburgalarımda iyi hissetmiyordum ama bu iyi hissetmediğim anlamına da gelmiyordu.

Bunun yerine dayandım, acıya katlandım, atın sırtında öne doğru eğildim, etrafımdaki güzelliğin uçup gitmesine izin verdim ve

Aklını kullan.

Bunu, arkamda at toynaklarının sesini duyana kadar yaptım.

Dönüp baktığımda Apollo'nun adamlarından birinin peşimden koştuğunu gördüm.

Son iki gün içinde Apollo'nun tüm adamlarını görmüştüm ama hiçbirisiyle tek kelime bile konuşmamıştım (yine de kabalık etmek istemem, gözüme iliştiklerinde gülümserdim ve genellikle onlar da bana gülümserdi). Bunu bilerek yaptım ve bunu yaparken büyük acılar çektim. Mutlu bir mojo inşa ediyordum ve diğer Ilsa'yı ve çoğunlukla Apollo'yu hatırlatmak bu çabaya bir darbe olabilirdi.

Hazır değildim. Muhtemelen yakın bir zamanda "uzaklara" gideceğiz ve onlarla seyahat edeceğim için o zaman bunu yapmaktan başka seçeneğim olmayacaktı.

O zaman ben yaparım.

Ama bu seferki (koyu renk saçları ve Apollo'yla akraba olabileceğini düşündüren yüz hatları) açıkça başımın belada olduğunu düşünüyordu ve beni kurtarmaya geliyordu.

Bu güzeldi ama düşünemediğim tek şey "*Kahretsin*" oldu.

Dizginleri geri çektim. At yavaşladı ama yeterince hızlı değildi. Bunu biliyordum çünkü beni kovalayan adam birden yanıma gelmişti.

Yanımda değil de *atımın üzerinde benimle birlikte* olduğunda yüksek sesle nefes aldım.

Nasıl olduysa, göz açıp kapayıncaya kadar arkama oturdu, kolu beni kendisine bağlamak için karnımdan geçti. Dizginleri elimden çekti ve geri çekti. Kalçalarının atı sıkıştırdığını ve atın yavaşlayarak durduğunu da hissettim.

Hiç vakit kaybetmeden havalandı ve ayakları yere basar basmaz bana doğru uzandı. Elleri belime uzandı ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Nazikti ama bu, orta bölgemde beni irkiltecek kadar acı veren bir gümbürtüyle yere çarpmadığım anlamına gelmiyordu.

Gelen toynak seslerini duydum ama dönüp bakamadım çünkü bana hitap ediyordu.

"Sen iyi misin?"

Başımı kaldırıp
ona baktım.

Apollo'nunkine çok benzeyen güçlü bir alnı vardı ve saçları Apollo'nunkiyle aynıydı, ancak daha kısa kesilmişti (ancak kısa değildi).

Ama gözleri zengin bir çikolata kahverengisiydi.

Pol'ün büyük bir ailesi vardı, bunu biliyordum ama hiçbirleriyle tanışmamıştım. Görünüşe göre uyuşturucu satıcılarını da sevmiyorlardı. Yine de Pol hayatının erken dönemlerinde karanlık tarafa geçme belirtileri göstermişti. Bunu biliyordum çünkü nadir bir dürüstlük anında ıslahevinde sabıkası olduğunu söylemişti ve ben onunla tanıştığımda çoktan evlatlıktan reddedilmişti.

Bu, düşünümüzü kendime iyi olduğu yalanını söylediğim yalnız bir ilişki haline getirdi. Ona sahiptim ve ihtiyacım olan tek şey oydu (bu da bir yalandı, o zaman ve çok daha sonra).

Yanımdaki adamın nazik ve zeki gözlerine baktığımda, Pol'ün ailesinden bazılarıyla tanışmış olmayı diledim.

Beni uyarmış olabilirler.

Yine de dinlemezdim.

"İyiyim. Sadece kaburgalarım biraz sarsıldı," diye cevap verdim, kafasını eğdi ve hızla devam ettim. "Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkürler."

"Özür dilerim, madam. Sizi attan indirirken çok sert davrandım," diye cevap verdi. "Kontrolü kaybetmişsiniz ve ben yerdeyken onun üzerinde tek başınıza olmanızı istemedim. Bir at kontrolün kendisinde olduğunu hissettiğinde bundan faydalanabilir."

Başımı salladım. "Beni inciten sen değildin. Buraya, bu dünyaya gelmeden önce, yani ben..." Gözleri elmacık kemiğimdaki solmaya yüz tutmuş çürüğe kayınca sözümü yarıda kestim.

Etrafımda bazı "oha" sesleri duydum ve birkaç kişinin bize katıldığını anladım ama yine konuştuğu için bakamadım.

"Elbette, Apollo bize söylemişti."

Harika.

Diğerlerinin de bize katıldığını hissettiğimde, "Sorun yok," diye ona güvence verdim.

"Öyle değil. Ayrıca bu durumdayken bir atın sırtında olmanız da iyi bir fikir değil. Özellikle de az önce olanlardan dolayı ata binmeyi bilmiyorsanız. Daha kötü yaralanabilirdin."

"Bacaklarını kullanmalısın."

Bu başka bir sesti ve soluma baktığımda fahişeyle konuşan yanık saçlı, ateşli aşk romanı yazarı adamı ve son birkaç gündür etrafta fark ettiğim çocuğu gördüm. Gerçi tam olarak bir çocuk değildi, daha çok bir erkek çocuk gibiydi. On altı yaşında olduğunu tahmin ediyordum.

ya da on yedi yaşındaydı. Koyu sarı saçları ve koyu mavi gözleri vardı ve büyüyünce yakışıklı biri olacağını biliyordum çünkü zaten öyleydi.

"Ve senin ağzın," diye devam etti ses, o ses

Erkek adam.

"Ağzım mı?" Ben sordum.

Dudaklarının bir tarafı yukarı doğru seğırdi. "Oha' demek için," diye talimat verdi ve devam etti. "Dizginlerinizi kullanmanız da iyi bir fikir olacaktır."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama gülümsememi bastırmayı başaramadan "Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım" dedim.

Beni kurtaran adam yanık saçlı adama "Kaburgaları yaralı," diye bilgi verdi.

"O zaman neden ata biniyor?" diye sordu yanık saçlı adam, sonra sinirli bakışları bana kaydı. "Özellikle de nasıl binileceğini bilmiyorsa."

Tanrım.

Beni kurtaran adam, "Bu iyi bir soru," dedi ve ben de ona baktım.

"Hiç ata binmedim. Hatta düne kadar bir atın etrafında bile bulunmamıştım," diye açıkladığımda gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Şaka yapıyorsun," diye dikkatimi çekti yanık saçlı adam ve o da şok olmuş görünüyordu.

"Benim geldiğim yerde at yok. Yani var." Son cümleyi hızlıca söyledim çünkü yaşadıkları şok, telaşlı bir şaşkınlığa dönüşmüştü. "Ama sadece zenginler at sahibi olur. Ya da atları yeterince seviyorsanız, onlara sahip olabilmek için başka şeylerden fedakarlık edersiniz ya da onlara binmek için para ödersiniz."

"Zavallı yürüyüş mü?" diye sordu çocuk adam tiksintiyle.

"Şey, hayır," diye cevap verdim. "Hemen hemen herkesin arabası var."

Çocuk adam göz kırptı. Diğer ikisi şaşkınlıkla bakışlarını bana dikti.

Ellerimi kaldırdım ve parmaklarımı var olmayan bir direksiyonun etrafında kıvırdım, direksiyon kullanıyormuşum gibi bir o yana bir bu yana kaydırdım. "Otomobiller. Dört tekerleği ve bir motoru vardır. Kendi gücüyle hareket eder. Bir ata ihtiyacı yoktur."

Üçü de ellerimi izledikten sonra gözlerini kaldırıp bana baktılar.

"Anlamak için görmek gerekir," diye mırıldandım, ellerimi bırakarak.

Siyah saçlı olan, yanık saçlı olana döndü ve "Madam kaburgalarından yaralıysa ve ata nasıl binileceğini bilmiyorsa uzakta olamayız" dedi.

Uh-oh.

Bu iyi olmadı. Apollo'nun bundan hoşlanmayacağını düşünüyordum.

Ben de hemen "Olamaz!" diye bağırdım. Toplandığımız yere doğru bir adım daha attım ve elimi kaldırdım. "Kalkışımızı geciktirmeme izin vermeyin."

Siyah saçlı adam bana baktı. "Sadece bir atın sırtından çekilirken yüzün buruşmuştu," diye hatırlattı bana.

Başımı salladım ama "Evet, yaptım. Ama ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sorun yok."

"Öyle değil," diye karşılık verdi.

"Yaralı olarak ata binerse ilerlememiz yavaşlar, özellikle de kendi atını idare edemezse," dedi yanık saçlı adam ve ben ona baktım.

"Devam edeceğim," diye söz verdim.

Mavi gözleri bana kaydı. "Ve boynunu mu kirayım?"

"Bunu yapmadan devam etmeye çalışacağım," diye teklif ettim.

Bir süre bana baktıktan sonra yoldaşına baktı. "Derrik ile konuşacağım. Yarasının iyileşmesi için derslere ve zamana ihtiyacı olacak. Apollo'ya iki hafta gecikeceğimizi haber vereceğiz."

Aman Tanrım.

"Gerçekten mi?" dedim telaşla. "Ben iyiyim. Yolculuğumuz sırasında at binme pratiği yapabilirim."

Bu bana siyah saçlı adamın gözlerini kazandırdı. "İlk gün, yolculuğumuzdan sonra ağrı ve sızıdan başka bir şey olmayacak. Ertesi sabah vücudunuz en basit hareketinize bile itiraz edecek. Yaralıyken buna dayanamazsın."

"Bir denemeye ne dersin?" diye önerdim, geciktirmek istemiyordum çünkü Apollo'nun bundan hoşlanacağını gerçekten düşünmüyordum. Elbette, iki ay boyunca gecikeceğimizi öğrenemeyecekti ama o zaman da bunun üzerine düşünmek için iki koca haftası olacaktı ve bu muhtemelen iyi bir şey değildi.

Kimsenin konuşmadığını fark ettiğimde bu düşüncelerden sıyrıldım. Hepsi yine bana bakıyordu.

Sonunda siyah saçlı adam iri, nasırlı elini uzattı. "Ben Ulfr Hanedanı'ndan Achilles. Apollo'nun kuzeniyim."

Evet. Haklıymışım. Aile.

Elini tuttum ve "Achilles" diye mırıldandım.

"Ben Sinclair Hanesi'nden Draven," dedi yanık saçlı adam ve Aşıl'ın Draven'ın elini tutmasına izin verdim.

"Hey," dedim ve gözleri mizahla parladı.

"Ben Aleksander, Lazarus Hanesi'nden," dedi çocuk adam bana sırtarak ve elini uzatarak. Ben elini tuttum ve o da "Alek" diye bitirdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Alek," dedim sıkılarak ve gitmesine izin verdim.

"Yürüyerek döneceksin, ata binmeyeceksin," diye buyurdu Achilles ve bakışlarım tekrar ona döndü. "Nasıl hissettiğini görmek için yarın konuşuruz. Ve yeterince iyi olduğunda, Hans sana binicilik konusunda eğitim verecek. O bizim en yetenekli binicimizdir."

"Gerçekten, bu-" diye başladım ama bana yaklaştı. Çok değil, agresif bir hareket değildi, dikkatimi çekmek için tasarlanmış bir hareketti.

Ve dikkatimi çekti.

Ama gözlerindeki ciddi bakış, azımsanmayacak bir nezaketin eşlik ettiği bakış, asıl dikkatimi çeken şey oldu.

"Hayatın kendilerini izole etmeyi öğrettiği kişileri tanıyorum," dedi sessizce. "Bu her zaman aptallıktır ve asla iyi sonuçlanmaz. Hangi deneyimlere sahip olursak olalım, kendimizi daha fazlasını yaşamaya açık tutmalıyız. Sizce de öyle değil mi?"

Nefesimi tuttum ve başımı salladım, çünkü haklıydı.

"Adamlar sizinle tanışmak için sabırsızlanıyor ve onlarla tanışmanız sizin için iyi olur," diye beni bilgilendirdi. "Muhafızlığınızı bir görev olarak yerine getiriyoruz ve görevden çok iyi anlıyoruz. Ama bu görevi Apollo'ya ve Ulfr Hanedanı'na olan bağlılığımızdan dolayı yapıyoruz." Gözlerimi tuttu ama yüzünü bana bir santim daha yaklaştırdı ve sözlerini bitirirken sesi alçaldı: "Eğer bu adamlar sizinle tanışacak olsalardı ve siz de onların sizi tanımasına izin verseydiniz, çok daha farklı nedenlerle muhafızlığınızı yapacaklarından hiç şüphem yok."

"Senin dünyandaki Ilsa," diye fısıldadım, onu tamamen anlamıştım.

"Hayır, yaralıyken kendini bir atın sırtına atan, dünyasında yeni bir şey öğrenmeye kararlı olan madam. Ve bir yandan selamlaşmak için elini uzatırken bir yandan da kararlılıkla

senin gözlerin, onunki tereddütlü ama kararlı. Ve son olarak, koşullar kendi lehine olmasa bile kendisine çok yabancı olan yeni bir dünyayı kucaklamak için elinden geleni yapan kadın. Tüm bunları sizinle birkaç dakika önce resmen tanıştığım ve iki gündür izlediğim için biliyorum. Bilmek istediğim şey, bilinmesi gereken daha fazla ne olduğu."

Tamam, belki onu tam olarak anlamadım.

Konuşması bittiğinde nefesimi tutuyordum ve bunu yapıyordum çünkü söylediği her şey çok güzel olduğu için gözlerim yaşıyordu.

O sustuğuna ve kimse bir şey söylemediğine göre, sessizliği bozmanın bana düştüğünü fark ettim.

"Acıma partisi yapıyordum," diye paylaştım. "Bunu atlattığımı sanıyordum ama belki de bir kısmına tutunuyordum."

Ben konuşurken hafifçe geri çekildi ve kaşları birbirine yaklaştı.

Konuşmayı kestiğimde, "Neye yazık?" diye sordu.

"Bir acıma partisi," diye cevap verdim. "Kendim için üzülüyordum ve kendime düşkündüm. Bu bir zayıflık."

"Tecrübelerime göre anlaşılan bir zayıflık zayıflık değildir," diye söze girdi Draven ve ben de ona baktım. "Eğer zayıflığınız olduğunu biliyorsanız, onu kontrol edemeseniz bile, ona tolerans gösterebilirsiniz. Zayıflıklarını görmezden gelenler ya da anlamayanlar, onlar tarafından heba edilenlerdir."

Göz kırptım.

Sonra ağızımdan kaçırdım, "Hepiniz filozof asker misiniz, nesiniz?"

Bu bana Achilles'den bir gülümseme, Draven'dan bir kıkırdama ve Alek'ten bir kahkaha patlaması getirdi ve itiraf etmeliyim ki üçü de iyi hissettirdi.

"Gel," dedi Achilles, başını atlarımıza doğru eğerken bile kolunu bana uzattı, gözleri Alek'teydi. "Sana eve kadar eşlik edeceğim."

Bana döndüğünde gözlerini yakaladım, koluna girdim ve "Bunu isterim" diye fısıldadım.

Çenesini kaldırdı.

Alek etrafımızdan atlara doğru koştu.

Draven bineğine dönmeden önce bana sıırttı.

Achilles beni yanına çekti ve bizi ileriye doğru yönlendirdi.

* * * * *

"Geç oluyor hanımefendi, akşam yemeği için kır evine dönmek üzere sizi arabanıza bindirmeliyiz."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, döndüm, Derrik'in kolunu tuttum ve ona doğru eğildim, gözlerini yakaladım ve yalvardım, "Hayır. Lütfen? Akşam yemeği için Benies'de kalamaz mıyız?"

Burnunun ucuyla bana baktı. Benies'i
çok sevdiğimi söylemem yeterli.

Pol beni Münih, Londra, Barselona ve Atina'ya götürmüştü. Bahamalar, Antigua ve Montserrat sahillerinde tatil yapmıştık. İhtiyacım olan şeyleri "almak" için şehre doğru uzun bir araba yolculuğu sırasında daha da fazlasını gördüğüm bu dünya da dahil olmak üzere, hepsi harika olan çok şey görmüştüm (bunların mücevher, parfüm, makyaj, saç malzemeleri, şallar ve benzerleri olduğunu öğrendim ve paralel bir evrende alışveriş yapmanın *bomba* olduğunu söyleyelim).

Ama Benies gibisini hiç görmemiştim.

Herhangi bir gökdelen yoktu, Eyfel Kuleleri ya da harabeler gibi bir şey de yoktu ama yine de ötelerin ötesindeydi.

Bazı binalar zengin bir krem rengine boyanmıştı ancak çoğu pastel renklere boyanmıştı ve neredeyse hepsinde ya balkonlarda ya verandalarda ya da sadece pencere önlerini süsleyen muhteşem dramatik siyah ferforje demir işçiliği vardı.

Ve tüm binaların her yerinde çiçekler vardı, pencere kutularından ve saksılardan eşiklere, basamaklara ve çiçekli çalılıklara kadar.

Aslında burada çalılar, evlerin önünde ya da bulvarlar boyunca veya küçük şehir parklarında çeşitli şaşırtıcı şekillerde kesilmiş bir şeydi. Basit kozalaklardan pire çiçeklerine, kuğulardan tüm insanlara kadar her şey. Zamanında bazı süslü kırpma işleri görmüştüm ama böylesini hiç görmemiştim.

Yani mimariyle ilgili değildi. Renkler ve süslemelerle ilgiliydi, her bina, dükkan ya da ev yanındakinden daha iyi olmaya çalışıyor gibi görünüyordu, bu da hepsini muhteşem kılıyordu.

Ve sonra koşuşturma ve telaş vardı. Çok fazla şey oluyordu, her yerde insanlar vardı.

Ve kıyafetleri! Benimkiler iyiydi ama etrafımdaki kadınların eldivenleri, şapkaları, saçlarındaki tüyler, omuzlarındaki narin şallar, kullandıkları fırırlı şemsiyeler, güneşte yanıp sönen mücevherleri.

İnanılır gibi
değil.

Nefes kesici.

Ve sonra açık havada oturma yerleri olan kafeler, kenarları taraklı büyük çizgili tenteler, beyaz önlüklü, siyah kaytanlı, saçları ortadan ayrılmış ve kafa derilerine kadar yağlanmış garsonlar ve siparişleri almak ve getirmek için koşuşturan çılgın bıyıklar vardı.

Bir de vitrinlerinde öyle karışımlar olan pastaneler vardı ki, onlara bakarken bile ağzım sulandı. Derrik fark etti, beni bir tanesine götürdü ve bana *hayatımda* yediğim en iyi ekler ve kremalı pufu (evet, ikisini de, seçemedim) aldı.

Ayrıca kahvehaneler de vardı.

Ve şık restoranlar (henüz açılmadı; Derrik resmi restoranların sadece akşam yemeği için açıldığını söyledi).

Ve dükkanlar!

Aklınıza gelebilecek her renk ve desende kilometrelerce kumaş taşıyan dükkanlar. Ya da büyük iplik sepetleri. Ya da kocaman fiçilerde muhteşem kokulu baharatlar. Takılar. Kurdeleler. Çini. Kristaller. Raflar dolusu şarap. Ya da düzinelerce peynir ve tavandan sarkan sosislerle dolu kasalar.

Son olarak, Marhac Denizi vardı; okyanusa benzeyen uçsuz bucaksız bir su, şehrin güney ucunda boylu boyunca uzanıyor, güneş sakin sularda göz kırıyor, suyun kendisi şehrin havasına berrak ve temiz bir ferahlık veriyordu. Ayrıca martıların çığlıkları, karada yaşayan herkese *tatilde* olduklarını *haykırıyordu*.

Bayıldım. Doyamadım, yeterince alamadım. Orada saatlerce değil, günlerce kalmak istedim.

Tabii ki, Derrik bana "hoşuna giden her şeyi" almamı söylediği ve Apollo'nun parasını kullandığım için hiçbir şey almak istemediğim için alışveriş kısmı garip başladı.

Bizimle gelen Achilles bunu fark etti ve benimle bir güzel konuştu, ben de onları yatıştırmak için birkaç şey almaya karar verdim.

Laures ve Hans da geldi.

Laures, Ulfr Hanesi'nden olduğu için koyu renk saçlara ve Akhilleus gibi koyu kahverengi gözlere sahipti. Ama biraz daha kısaydı, biraz daha genişti ve gözünün etrafında küçük bir yarım ay yara izi vardı.

Normalde gamzesi olması gereken ağzı, onun normal sıcaklığını daha da sıcak hale getiriyordu.

O ve Hans (çok sarışın, buz mavisi gözlü, diğerlerinden daha ince ama daha uzun boylu) da tereddütümü fark ettiler ve bu konuda bir şeyler yaptılar.

Ve yaptıkları şey beni çok güldürdü, çünkü gerçekten sevdiğim şeyleri bulmama yardım etmeye çalışıyorlardı ama her ikisi de çok kötü bir zevke sahipti, bu yüzden bana gösterdikleri her şey iğrençti ve bu dünyada ya da *herhangi bir* dünyada satın almazdım.

Bunu yolumuza devam edebilmemiz için yaptıklarını biliyordum çünkü alışveriş yapmak onların en sevdiği eğlencelerden biri değildi. Ve sonunda, mağazalarda topuklarımı sürüklediğimde, acele etmem ve satın almam için sundukları çeşitli şeyler hakkında karar verdiğimde onlarla oynadığımı anladılar, böylece lanet olsun ve devam edebiliriz.

Hepimiz bu şakaya katıldık ve Hans ve Laures benim için, hiçbirini benim için almadıkları, beni yanlarım ağrıyana kadar güldüren, kasıtlı olarak iğrenç veya şatafatlı çeşitli şeyler seçmeye başladılar.

Derrik bunu (beşinci dükkandan sonra) kapattı ve bize odaklanmamızı söyledi, ancak bunu gülümseyerek yaptı.

Bütün erkekler de benim şaşkınlıktan gözlerimin fal taşı gibi açıldığını ve çok eğlendiğimi fark ettiler, bu yüzden bana çeşmeleri, heykelleri ya da önemli binaları göstermek için topuklarını sürüklemeye ya da beni çeşitli caddelere götürmeye başladılar.

Bana harika bir gün yaşıyor.

Bu dünyaya ışınlanmamın üzerinden tam bir hafta geçmişti.

Artık tüm erkekleri tanıyordum. Akşamları benimle yemek yiyorlardı (her biri, ilk başta nezaketen, tahmin ediyordum, ama artık tercihlerinin bu olduğunu umuyordum). Biri, ikisi ya da çoğu sabahları kahvaltı masasında olur, gelir gider ya da benimle uzanır ve ben yemek yerken sohbet ederlerdi.

Derrik, Achilles, Draven, Alek, Hans ve Laures vardı, Remi ve Gaston da vardı.

Hans binicilik derslerime başlamıştı.

Laures, Gaston ve Remi bana Fleuridce konuşmayı öğretiyorlardı.

Achilles bana satranca çok benzeyen ama çok daha şiddetli olan ricken adlı bire bir masa oyununu öğretiyordu. Başka bir deyişle, her taşın bir silahı vardı ve onu aldığınızda, silahı kırıyordunuz.

kapalı. Görünüşe göre "hizmetkârlar" siz oynamayı bitirdiğinizde parçaları onarıyorlardı, ancak nasıl olduğunu bilmiyordum çünkü mükemmel bir şekilde oyulmuşlardı ve onarılmış gibi görünmüyorlardı.

Sordum ve Aşil de nasıl yapılacağını bilmiyordu, bu yüzden "hizmetçilerin" ne yaptıklarının efendilerini ilgilendirmedini anlıyordum, yeter ki yapsınlar.

Bu arada, Ricken'da berbattım.

Bu arada, Achilles bunun çok komik olduğunu düşündü, Draven ve Hans da sık sık izlediler, kafalarını salladılar ve her hareketimde bana sırttılar (dikkat ederseniz, kafalarını salladılar ve sırttılar, ama bana herhangi bir tavsiyede bulunmadılar).

Ama tüm erkekler bana şans oyunu olan bir kart oyunu olan tube öğretiyordu. Akşamları yemekten sonra oynardık. Ve ben bunda iyiydim.

Ayrıca bana nasıl hile yapacağımı da öğretiyorlardı, görünüşe göre bunu yapman *gerekiyordu*.

Bu konuda *harikaydım*.

Ve şimdi de bana Benies veriyorlardı.

Söylemeye gerek yok, son birkaç gün ilk birkaç günden *çok* daha iyiydi.

Bu hepsinden iyiydi. Ve bitmesini istemedim.

Bu yüzden Derrik'e bakıp cevabını beklerken gözlerimin yalvardığını hissediyordum.

Berrak mavi gözleriyle burnunun ucundan bana bakmaya devam etti ve ben nefesimi tuttum.

Sonra mırıldandı: "Seni *Le Pont de L'eau*'da yemeğe götüreceğiz." Arkama yaslandım, ellerimi çırtım ve "Yaşasın!" diye bağırdım.

Bana hoşgörülle gülümsedi.

"Harika," diye mırıldandı Laures. "Benies'teki en iyi dana eti."

"Dana etini boş ver, Benies'in en iyi viskisi," diye mırıldandı Hans.

Derrik'in elini dirseğimde hissettiğimde beni buraya getiren zarif, parlak siyah arabaya doğru ilerliyorlardı bile (ben tek başıma bindim, onlar atlarını arabanın yanında sürdürdüler).

Ona dönüp baktığımda, ön kolumun iç kısmından aşağı kaymıştı ve büyük eli benimkinin etrafında kıvrılmış, yukarı kaldırıp sıkıştırmıştı.

göğsünün yan tarafına yakın. Ve böylece, bizi arabaya yönlendirirken *beni* de yanına sıkıştırdı.

Paralel bir evrendeki güzel bir şehirde el ele tutuşmak ve koruyucu, ateşli bir adamın yanına sokulmak iyi hissettirdi, ben de kabul ettim.

"Ayrıca Benies'in ve Marhac Denizi'nin en iyi manzarası, hanımefendi," dedi usulca, gözleri üzerimdeydi. "Tam suyun üzerinde ve dört kat yüksekliğinde."

"Yaşasın," diye karşılık verdim usulca ve dans eden gözleri daha da parladı.

Ona sıırtım ve sonra Achilles'in durduğu arabaya gülümsedim, kapıyı açık tutuyordu ve bana da gülümsüyordu.

Evet, buradaki açık ara en iyi günümüzdü. Ve daha da iyi olmaya devam ettiler.

* * * * *

Achilles

"Aman Tanrım, hayır!"

Achilles mutfağın kapısına yaklaşırken Ilsa'nın sesini duydu ve Derrik'in kapı pervazına yaslanmış, sırtı Achilles'e dönük bir şekilde içeride durduğunu gördü.

Derrik'in arkasında ama yanında durdu, içeri baktı ve Ilsa'nın bir taburede oturduğunu ve kollarını hırpalanmış mutfak masasına dayadığını, dinlediğini ya da daha doğrusu hizmetçilerden birinin bir şey yapmasını dikkatle izlediğini gördü.

Ilsa gün geçtikçe Fleuridian'ı daha iyi anladığı için birkaç kelime yarım kalmıştı ama çoğunlukla vahşi el kol hareketleri, zaten bir parodi olan pandomimin bir parodisiydi, bu yüzden saniyeler içinde eğlenceli olduğunu görebiliyordu.

Ilsa'nın yanı sıra etrafta duran diğer tüm hizmetçilerin kahkahalar atmasını izledi, Ilsa bunu yumruğunu masaya vurarak ve alnını masaya düşürerek yapıyordu.

Birden başını arkaya attı ve haykırdı, "Bu çok komik!"

Tüm hizmetçiler başlarını salladı ve muhtemelen ne dediğini bilmeseler de ona kocaman gülümsediler. Ya da belki de biliyorlardı, Ilsa sayesinde Vadi'nin dilini öğrenmişlerdi.

Achilles başını çevirip bunu izleyen Derrik'e baktı, ya da daha büyük olasılıkla Ilsa'yı Ilsa'nın taklit edilen hikâyeyi izlediğinden daha büyük bir dikkatle izliyordu.

"Hans onun at üzerindeki koltuğunun güvenli olduğunu söylüyor," dedi Achilles kısık bir sesle.

Derrik başladı ve Achilles'in gözlerini yakalamak için başını çevirdi. "Bunu bana rapor etti."

"Üç hafta önce gitmemiz gerekiyordu," diye hatırlattı Aşil ona.

Derrik, "Keyfi yerinde," diye cevap verince Aşil kısa bir nefes aldı.

Sonra yaklaştı ve sesi alçaldı. "Onu güvenli bir yere götürmek bizim görevimiz."

"Sekiz muhafızı var ve Apollo diğer dünyadan gelen cadının onu izlediğinden nispeten emin olduğunu söyledi," diye karşılık verdi Derrik.

"Nispeten kesin demek kesin demek değildir ve aldığı emir onu bir an önce Ulfr topraklarına götürmektir," diye karşılık verdi Akhilleus.

Derrik gözlerini tuttu.

Sonra çenesini kaldırdı.

Ardından gözlerini tekrar mutfağa çevirdi ve mırıldandı, "Yarından sonraki gün ayrılacağız. Yarın hanımefendiyi son bir kez Benies'e geri götüreceğiz. Orada geçirdiği günler çok hoşuna gitti."

O haklıydı. Haklıydı. Dördü de. Aşil bir iç çekişi bastırdı ama kuşkularını değil. Gözünü dört açması gerekecekti.

Bakışları mutfağa kaydı ve Ilsa'nın onlara baktığını gördü.

Elini kaldırdı ve onlara coşkulu bir el salladı.

Ve her şeye rağmen Derrik'le birlikte elini kaldırıp ona el salladı.

* * * * *

Laures

Laures atını döndürdü ve topuklarını yere vurdu, böylece at dörtmala koşmaya başladı.

Bunu yaptığında Maddie'yi gördü - artık ona "madam" yerine Ilsa diyorlardı, böylece ona resmi olarak hitap etmek ya da ikizinin adıyla seslenmek zorunda kalmıyorlardı. Bir eliyle eteklerini kaldırmış, diğer elindeki şemsiyesini başının üzerinde sallıyor, ayakları onu arenada ona doğru götürüyor, görkemli saçları arkasından dökülüyordu.

Bu manzara karşısında, rakibinin kör kılıcından aldığı darbelerin neden olduğu acıyı unuttu ve sııttı.

Adam dizginlerini çekerken kadın onun yanında sallanarak durdu ve boştaki elini avuç içi ona bakacak şekilde yukarı kaldırarak "Sen kazandın!" diye bağırdı.

Vardı.

Karşılaştıkları oyunlara nasıl dahil olduğunu bilmiyordu. Sonra yine Fleuridia üzerinden geçerken, Aisles'da katılmaları planlanmayan bir şenlik için kalmışlardı. Ayrıca Hawkvale'e geçtikten sonra Drinton'da bir koyun kırkma festivaline katılmaya zorlanmışlardı ki bu festivalde kaybedecek zamanları yoktu. Ama gittiler.

"Beni asılı bırakma!" diye haykırdı.

"Pardon?" diye sordu.

Elini havada salladı. "Çak bir beşlik!"

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadan ona baktı.

Şemsiyesini umursamadan yere bıraktı, uzandı, eldivenli elini kalçasından yakaladı ve eline vurmak için hareket ettirdi.

"Çak bir beşlik," diye ilan etti. Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde aşağı indirdi ve adamın elini tekrar tokatladı. "Düşük beşlik." Elini yana doğru çevirdi, adamın elini bir kez daha tokatladı ve "Yana doğru" dedi. Son olarak, elini onun elinin etrafında kıvrıdı, başparmağının birleşme noktası onunkine bağlandı, parmakları kıvrıldı ve ellerini ileri geri pompalayarak heyecanla "*Adamımsın!*" dedi.

Bu onun dünyasına ait şeylerden biriydi; bazıları eğlenceli, hepsi de fantastik olan pek çok şey öğreniyorlardı.

Ona tekrar sıırttı.

"Sen kazandın!" Alek bağırdı ve Laures başını kaldırıp hâlâ Maddie'nin elini tutarken tüm erkeklerin etrafına toplandığını gördü. "Bu da yarın şampiyonluk için arenaya çıkmanız gerektiği anlamına geliyor!"

Gerçekten de öyle.

"Apollo'ya bir mektup gönderip en az bir hafta daha bekleyeceğimizi söyleyeceğim," diye mırıldandı Hans ve toplantıdan ayrılıp uzaklaştı.

Laures Hans'tan Maddie'ye baktı ve derin bir şekilde eğildi. Elini bıraktı ama kolunu Maddie'nin beline doladı ve onu kendine çekti

önündeki at.

"Zafer turu atmak ister misin, tatlım?" diye sordu.

Kız başını çevirdi ve adam k ı z ı n mutlulukla başını sallarken gözlerindeki ışıltıyı izledi.

Kadının içine doğru eğildi, topuklarını atının yanlarına gömdü ve havalandı.

Bunu yaptığında, Maddie'nin kahkahası arenada çınladı ve çınlarken Laures'in kalbini ısıttı.

Yine de Maddie ne zaman gülse yüreği ısınırdı.

* * * * *

Achilles

"Hikâyenin sonundan da tahmin edebileceğin gibi, benim dünyamda yaşamak o kadar da harika değildi," diye mırıldandı Maddie, gözleri yerde, parmakları otları çekiştirip dalgın dalgın savururken.

Yumuşak çimlerin üzerinde yan yatmış, dirseğinin üzerinde, başı elinde, bacakları kıvrılmış, mavi saten terliklerinin parmakları lavanta rengi eteklerinin altından görünüyordu. Öğle yemeğinin artıkları, üçlünün birkaç adım ötesindeki battaniyenin üzerine yayılmıştı.

Derrik onun karşısında kışının üzerine oturmuş, bacaklarını dizlerinden bükmüş, ağırlığını arkasındaki ellerine vermişti.

Aşıl sırtını bir ağaç gövdesine dayamış, bir dizi yukarıda oturuyordu. Bileğini dizinin üzerine koymuş, eli sallanıyordu. Diğer bacağını uzatmıştı.

İki adamın da gözleri Maddie'nin üzerindeydi.

Güneş parlıyordu ve öğle yemeği yemek için ata binmeyi bırakmışlardı. Lunwyn'e giden gemiye binecekleri Hawkvale'deki liman şehrinden iki günlük uzaklıktaydılar. Diğer adamlar binmeye hazırlanmak için atları inceliyorlardı. Erkeklerin eşyaları azdı (üzerlerinde taşıdıkları silahlar hariç), Maddie'nin çok daha bol olan eşyaları ise dokuz atlarının heybeleri arasında ayrılmıştı.

Bir arabaya binmeleri gerekiyordu ama Apollo binmemelerini söyledi. At arabası çok daha yavaş gidiyordu. Dönüşlerini bir süre geciktirebilirdi.

Ancak sonunda, dönüşleri bir arabanın yapabileceğinden çok daha uzun bir süre gecikmişti. Ve Akhilleus'un, Apollon'un Karsvall'a gecikmeden varmaları yönündeki dileğinin dikkate alınmamasının kuzenini mutlu etmeyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Achilles bunu düşünmüyordu.

Maddie'nin onlara az önce söylediklerini düşünüyordu, öğle yemeğindeki güneş ve şarap belki de onun dilini gevşetmişti.

Ancak, daha çok onlarla paylaşacak kadar rahatlamış olması muhtemeldi. Onları gibi uzun bir yolculukta etrafınızdakilerle bağ kurmamak, onlarla gün içinde ve gün dışında vakit geçirmemek imkansızdı. Ve birlikte geçirdikleri pek çok gün ve macera olmuştu.

Ama Maddie'yle, o haliyle, gözlerinde sürekli gizlenen hüznle, onu açıkça kaplamasına izin verdiği neşeyle bağ kurmamak imkânsızdı.

Onda bir erkeğin onu izlemek istemesine neden olan bir şey vardı. Onda bir erkeğin onu tanımak istemesine neden olan başka bir şey daha vardı; Akhilleus'un bir kalkan sandığından emin olduğu ama dayanıksız olduğunu anlamadığı bir cilanın altında gizlenen bir şey. Bir erkeğin dipleri kazmasını ve altında ne yattığını keşfetmesini sağlıyordu.

Ve onlara altta yatanların bir kısmını hediye etmişti. Oraya nasıl gittiğini, kocasından neden kaçtığını, bulunup dövüldüğünü, Apollo'yu ve diğer dünyadan gelen yeşil büyülü cadının onu kurtarışını anlatmıştı.

Bu onun hikayesinin sonuydu.

Ama paylaştıkları yeterliydi.

Achilles bakışlarını Maddie'den ayırdı, ağzının sıkı olduğunu hissederek Derrik'e baktı. Bir bakışta Derrik'in de onun hissettiklerini hissettiğini anladı.

Belki daha fazla.

Maddie'ye döndü. "Artık buradasın, küçük böcek, bundan kurtuldun."

Güzel kahverengi gözlerini ona doğru kaldırdı, onunla tanışmadan önce milyonlarca kez baktığı gözlerini. Ama bakmadı.

Ve şimdi onlara baktığında, kesinlikle öyle olmadığını biliyordu.

Maddie'nin Ilsa'ya benzemesi ilk başta sarsıcı gelmişti ama alışmışlardı. Sonra Maddie'de gördükleri Ilsa kayboldu ve

Sadece o vardı.

Şimdi, o hikâyeden sonra, sadece o vardı. "Biliyorum," diye fısıldadı.

Biliyorum dedi.

Teşekkür ederim demek istedi.

Ona sırtıttı, ağaçtan uzaklaştı ve başının yan tarafını öpmek için eğildi.

Adam geri çekildiğinde, kadın başını eğdi ve sırtıttı. "Bize güvendiğiniz için teşekkür ederiz," dedi nazikçe.

"Bunu alacak kadar güvenilir olduğun için teşekkür ederim," diye cevap verdi. Adam göz kırptı.

Gözleri parladı.

"Siz tembeller tembellik yapmayı bitirdiyseniz, gitmemiz gerek," diye seslendi Remi atının üzerinden, otuz adım öteden.

Achilles ayağa kalkmak için kendini zorladı ve ayağa kalktığı anda Derrik oradaydı, Maddie'ye elini uzattı.

"Hadi seni kaldıralım," diye mırıldandı Derrik, sesi yumuşaktı.

Derrik'in elini tuttu ve Derrik onu ayağa kaldırdı, ayağa kalktığı anda onu sabitlemek için diğer elini gereksiz yere beline doladı.

Achilles Maddie'nin başının üzerinden baktı ve Laures'i gördü. Kuzeninin bakışları Maddie ve Derrik'in üzerindeydi. Akhilleus'un kendisine baktığını hissetti, Akhilleus'un gözlerini yakaladı ve başını salladı.

Achilles sırtını salladı ve Derrik onu bineğine götürürken Derrik ve Maddie'nin arkasına geçti.

* * * * *

Derrik

Maddie, Derrik ve diğer tüm erkekler oturup sırtıttırken, "Ben Georgia Tech'ten bir enkazım ve cehennem gibi bir mühendisim," diye şarkı söyledi ve tankardını iki yana salladı.

Birdenbire elindeki bardağı yere çarptı ve onlara doğru eğildi.

"Aslında değilim. Oregon Üniversitesi'ne gittim ve mühendislik okumadım." Başını iki yana salladı. "*Hayır*. Ortaçağ tarihi okudum ama bunun sizi kandırmasına izin vermeyin." Daha derine eğildi. "Bu çok zor." Arkasına yaslandı ve "Ama aynı zamanda

Masaya ekmek koymak. Bu yüzden babamı dinlemeli ve gerçekten iş bulabileceğim bir bölüm okumalıyım."

Derrik'in onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bildiği tek şey, Maddie'nin kupalarına o kadar dalmış olduğuydu ki, yarın uyandığında hâlâ onların içinde yüzüyor olacaktı.

"Bununla birlikte, benim dünyamda bu şarkıyı sarhoşken söylemen gerekir," diye devam etti. Birdenbire gözleri irileşti, irisleri ileri geri hareket etti ve Derrik telaşlandı, sonra tekrar adamlara baktı ve "Belki de sarhoşken bu şarkıyı söyleyen sadece benimdir. Umarım bu Georgia Tech'ten kimseyi gücendirmez." Birden omuz silkti ve yumuşak bir kıkırdama yaydı. "Yine de fark etmez. Hiçbirinin burada olmadığını söylemek yanlış olmaz."

Bunun üzerine, neden bahsettiğine dair en ufak bir fikirleri olmamasına rağmen tüm erkekler gibi o da kahkahalarla gülmeye başladı.

Yine de Maddie'nin kahkahası bulaşıcıydı ve bu yüzden bunu çok sık yapmadığı belliydi.

Son dört aya kadar değil.

Ve o dört ay boyunca geri döndüğü için minnettar olduğunu açıkça ifade etti ki bu, masadaki her bir erkeği yüreklendiren bir şeydi.

Derrik de dahil.

Sanki verdiğinin farkında olmadığı bir hediye vermiş gibiydi, ama kıyaslanamayacak kadar değerliydi. Ve bu kötü bir duygu olmaktan çok uzaktı.

Elini masaya bastırdı ve etrafına bakındı, vücudu bir daire çizerek sallanıyordu, "Gemiler sallanır, *hem de çok*."

Böylece ona gecenin bittiğine dair bir işaret vermiş oldu.

Ayağa kalktı ve ona doğru ilerleyerek, "Hadi seni kamarana götürelim," diye mırıldandı.

Vadi'yi geçmişler ve bir kalyona binmişlerdi, Lunwyn'e olan deniz yolculuklarının yarısına gelmişlerdi.

Ayrıca programın dışındaydılar. Varışları, Apollo'nun onları Ulfr kalesi Karsvall'a istediği zamandan iki ay sonra olacaktı.

Ama Maddie yeni dünyasını keşfedip her dakikasının tadını doyasıya çıkarırken, ne onun ne de sonunda Aşil de dahil olmak üzere hiçbir erkeğin onu aceleye getirmeye cesareti vardı. Böylece oyunlarda durdular (ve girdiler), festivaller, fayres, kafeler, dükkanlar, sunaklar, kiliseler, müzeler

ve Maddie'nin gözüne çarpan diğer her şey, ona yeni dünyası hakkında öğretebildikleri her şeyi öğretiyorlardı.

Apollo, Derrik'in pek memnun olmayacağını biliyordu.

Ama kendi dünyasını Maddie'nin gözlerinden tecrübe etmek, ata binerken onun kendi dünyasıyla ilgili hikâyelerini dinlemek ve aradaki farkların ne kadar önemli olduğunu fark etmek, onun heyecanını ve kahkahalarını paylaşmak umurunda değildi.

Apollo'ya açıklayacaktı ve arkadaşı anlamadıysa da önemli değildi. Bitti.

Maddie sarhoş ama sıcak ve son derece güzel kahverengi gözleriyle ona bakarken taburesinden kalkmasına yardım etti ve "Tuble oynamalıyız," dedi.

"Yatağına gitmen gerek Maddie," dedi ona. "Kart oyunları oynamamalısn. Bu halinle hileyi elinin tersiyle iter ve bedelini ödersin." "Ama-" diye başladı Maddie, adam onu yavaşça yatağa doğru iterken.

Geçit.

"Yatağa," diye emretti.

"Siz erkeklerin maço olması çok sinir bozucu," diye mırıldandı.

Kadının ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu ona ve diğer tüm erkeklere sık sık oluyordu.

Bazen sordular. Bazen de sormadılar. Ve bazen cevap verdiğinde, neden bahsettiği hakkında hala hiçbir fikirleri yoktu.

Ama ne zaman sorsalar, anlayıp anlamadıklarını, her zaman ilginçti.

Daha fazla itiraz etmedi, onu götürürken etrafına baktı, el salladı ve ona iyi geceler dedi.

Karşılığında o da aynısını aldı.

Onu koridora taşıdı.

"Bu gemi beklediğimden çok daha büyükmüş," dedi adam onu önünde hareket ettirmek için parmaklarını sırtının küçük kısmına bastırırken.

"Mm," diye cevapladı.

"Ayrıca çok havalı. Her an Kaptan Jack Sparrow'un dışarı fırlamasını bekliyorum," diye devam etti.

Sırıttı, başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Konuşmaya devam etti.

"Ve bu hoş karşılanmayacaktır. Johnny Depp çok seksi." Derrik kıkırdaması dışında sessiz kaldı.

Kamarasının kapısına kadar geldiler. Orada durdu ve ona dönerek gözlerini onunkilere dikti.

Yıllardır tanıdığı Ilsa'yı artık göremiyordu. En yakın arkadaşının taptığı Ilsa'yı. Onları coşkulu bir şekilde değil, kuru bir şekilde güldüren Ilsa'yı. Zekâsı kocasınınkine denk olan, bu yüzden sık sık kocasına ve hepsine zekâ savaşlarında meydan okuyan, bu savaşları (kocasına karşı bile) sık sık kazandığı gibi eğlenceli ve içten bir şekilde.

Hayır. şimdi sadece Maddie'yi görüyordu, görünüşü dışında Ilsa'ya hiç benzemiyordu.

Başını yana eğdi ve "Sarhoş olduğumu biliyorum," dedi. Derrik ona gülümseyerek cevap verdi: "Sarhoş değilsin Maddie.

Sen *sarhoşsun*."

Kız ona gülümsedi, gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı ve adam kalbinin daha sert çarptığını hissetti.

"Tamam, *sarhoş* olduğumu biliyorum," diye kabul etti. Hâ lâ gülümseyerek başını salladı.

"Ve sarhoş olduğunda gerçekler ortaya çıkar," diye onu bilgilendirdi. Gözlerini tavana çevirdi ve "Tanrılar, beni kurtarın" diye şaka yaptı.

Göğsüne bir şaplak attı ve "Ciddiyim, Derrik" dediği sırada ona baktı.

Yüz hatlarını yeniden düzenledi ve "Tüm dikkatim sende Maddie," diye söz verdi.

Gözlerini devirdi.

Gözlerini geri çevirdiğinde yüzü ağırlaştı ve adamın bakışlarını üzerinde tuttu.

Sonra dedi ki, "Apollon benim dönüşümü diledi, *ikizimin* dönüşünü, gerçekten, ama o olurken beni buraya getirmeyi istedi. Ve bunu başardı. Ya da sanırım beni. Ve sonra onu istemedi, şey... *ben*. Ve bu berbat bir şey. Acıttı ve sonra burada tek başıma olmak beni korkuttu. Ve depresyona soktu. Çünkü uzun zamandır yalnızdım. *Gerçekten* uzun zamandır. Ailemi kaybettim çünkü yanlış kocayı setiğimde bana sırtlarını döndüler. Beni incittiği için ondan kaçtım."

Derrik onun sözleri üzerine sığ bir nefes çekerken o da derin bir nefes çekti.

"Ama Lunwyn'e yaklaştığınızı biliyorum," diye devam etti. "Bu yüzden kötü bir durumu iyiye çevirdiğiniz için size ve tüm arkadaşlara teşekkür ettiğimden emin olmak istedim." Normal gülümsemesine benzemeyen bir gülümseme takındı. Daha küçüktü, biraz kederliydi ama yine de sıcaktı. "Hayır, *harika* bir tane. Ve seninle başlıyorum."

Kalbi bunun üzerine daha sert çarpmadı. Isındı.

Derrik sessizce, "Rica ederim Maddie," diye cevap verdi. Gülümsemesi daha da büyüdü ve "Sen bombasın," diye fısıldadı. Bunu daha önce defalarca duymuştu. O yüzden bunun iyi bir şey olduğunu biliyordu. "Ve sen de çok tatlısın," diye karşılık verdi.

"Öyleyim," diye arsızca kabul etti ve sözlerini şöyle bitirdi: "Kıçını duble dövmediğim zamanlarda yani."

Bunun üzerine başını arkaya yatırdı ve güldü ve tekrar ona baktığında, onun da kendisiyle yaptığını gördü.

Tekrar ayıldı ve usulca, "Teşekkür ederim Derrik," dedi.

Kalbi daha da ısındı ve çenesini kaldırdı.

Kapısına dönmeden önce ona bir kez daha gülümsedi ve göz kırptı.

Geçide doğru döndü ama kadının söylediği bir şey dikkatini çekti, bu yüzden durdu ve geri döndü.

"Maddie, sadece söylemek istedim," diye seslendi ve Maddie başını kapıdan dışarı uzattı. "Apollo çocuklarını güvenli bir yere götürmek için senden önce gitti. Bunu seni burada istemediği şeklinde algılamamalısın."

Başını iki yana sallayıp, "Beni istemiyor," diye karşılık verirken yüzündeki umutsuzluk geri geldi.

Derrik tamamen ona döndü ve "Bu-" diye söze başladı ama Derrik onun sözünü kesti.

"Öyle, Derrik. Yüzüme karşı söyledi. 'Ne dilediğine dikkat et, onu elde edebilirsin. Ve istemeyebilirsin.' Söylediği buydu. Kelimesi kelimesine. Bence bu beni istemediğini açıkça gösteriyor, sizce de öyle değil mi?"

Derrik cevap vermedi. Bunun nedeni kulaklarında uğuldayan kana konsantre olmasıydı.

"Her neyse, her şeyi çözdüm," diye devam etti. "Üzerinde

düşünüyordum ve bir planım var. Oraya vardığımızda onunla konuşacağım.

ve her şey yoluna
girecek." Yine de
hiçbir şey
söylemedi. "İyi
geceler," diye
seslendi.
"İyi geceler Maddie," diye zorladı.
Ona küçük bir el salladı ve kamarasının kapısını kapattı.
Derrik uzun süre ona baktı; elleri yumruk olmuş, kadının sözleri
kafasında çınılıyordu.
Sonra biranın olduğu bir yere gitmek için hareket etti. Ve viski.

* * * * *

İlsa

Lunwyn'de hava çok soğuktu.
Donuyor.

Bu yüzden hana vardığımızda, daha doğrusu hanın *içinde* bir
ateşin yandığı ve Derrik'in bana bir oda tuttuğu, "Hemen odasındaki
ateşi yakın," diye emrettiği ve hancının oğlunun koşarak uzaklaştığı
zaman çok mutlu oldum.

Tabii bu sırada hancı bana şaşkınlıkla bakıyordu. Belli ki
İlsa'yı tanıyor ya da görmüştü.

Ona gülümsedim ve gözlerimi yere indirdim.

"Şaraba, biraz peynire, ekmeğe, meyveye, sıcak bir banyoya ve
bir kadın hizmetçiye ihtiyacı olacak," diye devam etti Derrik.

Hancı parmaklarını şıklattı ve karısı (o da bana bakıyordu) başladı,
sonra o da gitti.

"Ona odasına kadar eşlik edeceğim. Koridorda ve hanın dışında
bir muhafız olacak. Yedi adam. Onu odasına götürdükten sonra
Karsvall'a gideceğim," diye devam etti Derrik.

Hancı başını salladı.

"Anahtarı mı?" Derrik sordu.

Hancı sıçradı, döndü ve tepesinde kocaman bir kalp olan iskelet
bir anahtar aldı. Derrik'e döndü ve anahtarı ona uzattı.

Hancı Derrik'e, "Evin en iyisi, en üst kat, koridorun sonunda
sağda," dedi.

Derrik başıyla onayladı, elini dirseğime koydu ve beni
merdivenlere doğru götürdü.

Ağlamamaya çalışarak onunla birlikte hareket ettim.

Bitmişti.

Çocuklarla geçirdiğim zaman
sona ermişti. Artık Ricken yok.

Artık Tuble yok.

Artık mızrak dövüşü gibi oyunlar yoktu ama mızrakları yoktu ve birbirlerine saldırmıyorlardı. Kör kılıçları vardı ve birbirlerini atlarından düşürüyorlardı. İlk başta bunun biraz acımasızca olduğunu düşündüm. Ama sonra Laures'in bu işte gerçekten iyi olduğunu fark ettim ve arenada (gerçek tribünler ve her tarafta direklerden uçan devasa renkli kolyeler vardı) etrafımdaki herkes gerçekten bu işin içindeydi. Ben de kendimi kaptırdım. Hem de büyük bir şekilde.

Ayrıca artık fuarlarda satıcılardan alınan lezzetli, otlu, çubukta kavrulmuş et de yok.

Ve artık festivallerde akan kurdeleler ve kabarık eteklerle dans eden kızları izlemek yok.

Dahası, geminin güvertesinde sırt üstü uzanmış, altımızda kaba yün battaniyeler, çenemize kadar çekilmiş bir başka battaniye, yıldızlara bakarken Alek'e uydurma korsan hikâyeleri anlatmak da yok artık.

Lunwyn'deydik, adamların beni tanıştırmadığı biri tarafından karşılandık, o da bize içinde benim için daha fazla malzeme olan bir sandık verdi. Bunların arasında botlar, daha ağır giysiler, pelerinler, şapkalar ve eldivenler vardı; son üçü de kürkten ya da astarlı deriden yapılmıştı.

Ve attan indim, arkamda sandığımla birlikte bir kızağa (bir kızak! Ve havalı bir kızak!) bindirildim ve buzlu arazide üç gün boyunca at sürdük.

Fleuridia'nın zarif zarifliği ve Hawkvale'in görkemli ihtişamı kadar güzel olduğunu itiraf etmeliyim.

Her yer kar ve buzla kaplıydı. Ve
dondurucu soğuk.

Artık her şey bitmişti ve planımı yapmak için dört ayım vardı, bunu da yapmıştım.

Beni korkuttu ama aynı zamanda
heyecanlandırdı. Yeni bir
başlangıç.

Yeni bir

hayat.

Yeni bir

ben.

Hepsi benim. Hepsi benim elimle, benim kararlarımle, benim
Çalışmamla yapıldı. Ya da öyle olurdu.

Çok korkmuştum.

Ve bekleyemedim.

Ama merdivenleri çıktıktan sonra Derrik kapıyı açtı ve anahtarı bana verdi, çocukları özleyeceğimi biliyordum.

Kötü bir şekilde.

Çok derin bir nefes aldım ve bırakırken kendimi kontrol ettim. Sonra ona baktım.

"Her şey için tekrar teşekkür ederim tatlım," diye fısıldadım.

"Maddie, birkaç saat sonra tekrar görüşürüz," dedi fısıldamadan. Yapmazdı.

Banyo yapacak, yemek yiyecek, şarap içecek ve Apollo'yla konuşacaktım (Derrik varışımızı haber verecek ve sohbetimiz için hana geri getirecekti).

Sonra da gidecektim.

Bunu ben söylemedim. Belki de Pol'le evleneceğimi açıkladığım zaman babamın bana bunu kesin bir dille söylemesinden dolayıdır. Pol bir suçlu olduğu için yapamayacağımı söylüyordu. Ben de ona yirmi üç yaşında olduğumu ve istediğimi yapabileceğimi söylüyordum. Sonra babamı bir daha hiç görmedim, geri dönmeye zorlandığım ve kapıyı yüzüme kapattığı zamanlar hariç (iki kez), ama bunların sayılmadığını düşündüm.

Evet, belki de bu yüzden vedalardan nefret ediyordum. Bu yüzden onları söylemeye niyetim yoktu.

Sadece gidecektim.

Onlara daha sonra mektup yazardım (belki).

"Akşam görüşürüz," diye mırıldandı Derrik ve gitmek için harekete geçti. Ama ben ona seslendim ve o da geri döndü.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladım. "Maddie-"

Başımı salladım, elimi kaldırdım ve o kadar çok duygu hissettim ki normal bir sesle konuşamadım. Bu nedenle söyleyeceklerim titreyerek ve kısık bir sesle çıkıyordu.

Ama dışarı çıkması için zorladım.

"Onu biliyorsun," dedim ve Derrik'in çenesi sertleşti.

Aylar boyunca, akşam yemekleri, uzun gezintiler, barlarda ya da çimenlerin üzerinde veya yıldızların altında oturup konuşurken ona anlattım. İlk başta biraz. Sonra çokça. O ve Achilles, her ikisine de Pol hakkında her şeyi anlattım.

O biliyordu.

"On bir yıldır kendimi hiç özgür hissetmemiştim," diye fısıldadım.

Yanağında bir kas sıçradı ve gözleri benimkilere dikildi.

"Beni özgür hissettirdiğin için teşekkür ederim," diye bitirdim.

Sonra odaya daldım, kapıyı kapattım ve kendime bir gün Derrik'in yüzünde benim sözlerimle beliren sevgi ve şefkati unutacağımı söyledim.

Ama yalan söylüyordum.

En Büyük Hayranınız Değil

Apollo parmaklarını masasının üstünde gezdiriyor, sekreteri konuşurken kaşlarını çatarak kâğıtlara bakıyordu.

Ama adamın söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemiyordu.

Derrik'in grubunun Lunwyn'e varışında sık sık yaşanan gecikmeleri ve bunların nedenlerini bildiren mektup yığınınına bakıyordu.

Son mektuba bakarak her an gelebileceklerini tahmin ediyordu.

Ve planlaması gereken lanet bir savaş vardı. Tanrı aşkına, sırf başka bir dünyadan gelen bir kadın Laures'in bir meydan okumayı kazanmasını izlemek istedi diye, bir muhafız birliğinin tek bir kadının üç ülkeyi dolaşmasını ve bu yolculuğun iki kat daha uzun sürmesini bekleyecek zamanı yoktu.

"Lordum, beni duydunuz mu?" Sekreteri Jeremiah seslendi.

Apollon başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak adama baktı.

Jeremiah onu yakaladı ve endişeyle parmağını kaldırarak yarım gözlüklerini burnunun köprüsünden yukarı itti.

Apollo, "Söylediğim gibi, tüm davetleri reddediyorum ve takvimim öngörülebilir bir gelecek için temiz tutulacak," dedi.

Yeremya ya da yöneticiler, birkaç seçkin general ve güvenilir askerler dışında hiç kimse, her an karanlığın çökebileceğini, kara büyü ve ejderhaların savaşta olduğunu, hayatların tehlikede olduğunu, insanların silaha sarıldığını, kimsenin güvende olmadığını bilmiyordu.

Çalışma odasında oturup başka bir dünyadan gelen bir kadının kendini içinde bulduğu yeni dünyanın tadını çıkarmasını bekleyecek zamanı olmamasının tek nedeni buydu.

Jeremiah'nın gözleri büyüdü. "Ama her yıl katıldığınız avlar ve fırtınalar var."

"Bu yıl onlara katılmayacağım," diye karşılık verdi

Apollo. "Ama-"

"Özürlerimi ilet," diye emretti Apollon. "Ve Akhilleus birazdan gelecek. Ben yokken işlerime o bakacak. Beklediğim parti gelir gelmez Bellebryn'e doğru yola çıkacağım."

"Ama-"

Apollo, kapının dışında koşan ayak sesleri duyunca elini kaldırarak onun sözünü kesti.

Kapı açılmadan saniyeler önce gözlerini kapıya dikti.

Genç uşağı Nathaniel koşarak içeri girdi ve sallanarak durdu, kum sarısı saçlarında kar taneleri vardı, oğlunun kısa pelerini hâlâ üzerindeydi.

"Atlıları gördüğüm anda söylememi istemiştiniz ve ben de bir atlı gördüm efendim. Derrik geri döndü," diye duyurdu.

Lanet olsun.

Sonunda.

"Torment'e git, onu eyerle ve ön tarafa getir. Sonra da ısın," diye emretti Apollon ve Jeremiah'ya baktı. "Beni yalnız bırak."

Jeremiah'nın gözleri büyüdü. "Ama efendim, saatlerimiz var-"

Apollo ayağa kalktı, iki yumruğunu masasına dayadı ve gürledi, "*Bırak beni.*"

Jeremiah başını salladı, kucağındaki ve Apollo'nun masasının kenarındaki kâğıt yığınlarını ve yanına çektiği sandalyedekileri hızla topladı. Onları ağzı açık, hırpalanmış çantaya tıktırdı, kaptı ve aceleyle dışarı çıktı.

Nathaniel çoktan gitmişti. Jeremiah

kapıyı arkasından kapattı.

Apollo evin ön tarafını gören pencereye doğru ilerledi ve dışarı baktı, bunu yaparken Derrik'in atının üzerinde dörtnala çam ağaçlarıyla kaplı yoldan geçtiğini gördü.

Burnundan bir nefes aldı. Bu öfkesini yatıştırmadı ve bir nefes daha aldı. Bu da başarısız olunca denemeyi bıraktı.

Derrik evin önündeki basamaklarda durduğunda Apollon pencereden uzaklaştı ve masasına doğru ilerledi. Masanın yanında durdu ve kalçasını masanın kenarına yasladı. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve botlarını bileğinden geçirdi.

Gözlerini kapıya dikti ve bunu yaparken sakın kalmak için derin nefes alma zahmetine girmedii.

Birkaç dakika sonra, kapı çalınmadan açıldı ve Derrik içeri girdi, pelerini ve saçları karla tozlanmıştı, eskisi etrafında dönüyordu.

Eldivenlerini çıkarıyordu ama bunu gözlerini Apollo'dan ayırmadan yapıyordu. "Kapıyı kapat," diye emretti Apollo.

Derrik kapıyı tekmeleyerek kapattı, odaya doğru iki adım attı v e durdu, bakışları hâlâ Apollo'nunkilerle kilitliydi.

"Geç kaldın," dedi Apollon, çok hafif bir ifadeyle.

Derrik hiçbir şey söylemedi.

"İki ay farkla," diye devam etti Apollon.

Derrik hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Savaş kapıda," diye hatırlattı Apollon ona.

Derrik sessiz kaldı.

Apollo kontrolünün yıpranmış iplerine tutundu ve "Neden geç kaldığınızı açıklamak ister misiniz?" diye sordu.

Derrik sonunda konuştu. "Bunun mesajlarımızda açıklandığına inanıyorum." "Gerçekten de," dedi Apollo ısırarak.

Oyunlar. Kermesler. Ve diğer dünyadan Ilsa'nın kalın bir tuz kabuğunda pişirilmiş balık yemek istemesi ve bunun çılgınca bir nedenle iki gün süren bir yemek pişirme savaşına dönüşmesi ve deniz ürünleri hazırlamada yerel bir şefi geçmeye çalışması.

Remi'nin sevinçle bildirdiğine göre, hamur işine sarılmış somon balığı içeren bir yemekle kazanmıştı.

Hatırlatma üzerine Apollo dişlerini sıktı.

"Swan'da mı?" diye sormak için ellerini çözdü.

"Öyle," diye cevapladı Derrik ve Apollo *kadın* vurgusunu anlamamıştı.

O da umursamadı.

Masadan kalktı, kollarını indirdi ve mırıldandı, "O zaman ben Kuğu'ya gidiyorum."

"Eğer onu istemiyorsan, ben alırım."

Derrik'in sözleri üzerine Apollo durdu ve gözleriyle arkadaşını delip geçti.

"Pardon?" diye fısıldadı.

Arkadaşını anlamadığına inanmak istiyordu. Ama arkadaşını anladığına dair bir his vardı içinde.

Derrik'in ayaklarını iki yana açıp yumruklarını kalçalarına dayamasını izledi.

Oh, evet.

Arkadaşını anlıyordu.

"Eğer onu istemiyorsan, ben alırım," diye tekrarladı. Tanrılar adına, şaka yapmak zorundaydı.

"Karımdan mı bahsediyorsun?" Apollon alçak sesle sordu. "O senin karın değil," diye karşılık verdi Derrik.

Apollo, "O benim karım," diye ısırdı.

"O senin lanet olası karın değil," diye kırptı Derrik.

"Tanrılar, adamım!" Apollo patladı, sabrının sonuna geldi ve bir elini salladı. "Olmadığı gibi olduğunu da biliyorsun."

"Hayır, Lo. Sadece öyle *olmadığını* biliyorum,"

diye karşılık verdi Derrik. Apollo gözlerinin kısıldığını hissetti. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Zerre kadar değil. Bana onu istemediğini söylediğini anlattı. Eğer durum buyrsa, onu ben alırım. Bu akşam uzakta olacağız. Vadi'ye, Fleuridia'ya, nerede olduğumuzu bilmediğin ama senden de uzak bir yere gideceğiz, böylece onu benimle asla göremeyeceksin."

Birden Apollon'un avuçları kaşındı, derisi diken diken oldu ve bu sırada, "Konuşmayı kesmeni öneririm," diye uyardı.

Derrik başını salladı.

"Yapmayacağım. Onu yalnız, kimsesiz ve korkmuş bıraktın. Yalnız kalmayacak, korkmayacak ve *asla* kimsesiz kalmayacak. Benimle değil," dedi Derrik.

Apollo arkadaşının -en *yakın* arkadaşının- gözlerini tuttu ve boğazına hastalıklı bir his doldu.

Bu nedenle, "Bunu söylerken Ilsa'ya karşı bir şeyler hissettiğini mi söylüyorsun?" diye sorarken sesi son derece kısıktı.

"Saçmalama," diye tükürdü Derrik. "Bunu söyleyerek sana Maddie'ye karşı bir şeyler hissettiğimi söylüyorum."

Apollo'nun kafası sarsıldı. "Maddie de kim be?" "O bizim

Ilsa'mız," diye yanıtladı Derrik.

Apollo kollarını göğsünde kavuşturdu ve "*Bizim* Ilsa mı?" diye sordu.

"Ben ve erkekler. Maddie bizim Ilsa'mız. Ona saygıdan dolayı madam dedik, çünkü ondan öncekini hatırlayarak Ilsa demek çok zordu. Bu sayede Maddie oldu."

Bu yakınlık, bu paylaşılan tarih, ne kadar yeni olursa olsun, Apollo'nun karnına saplandı ve zehir yeniden boğazında yükselmeye başladı.

Bu tartışma ya da bu duygular için zamanı yoktu. Her ikisini de hemen şimdi bitirmeli, Ilsa'ya ulaşmalı, onunla konuşmalı, onu Karsvall'a götürmeli ve yoluna devam etmeliydi.

"Karımdan bahsettiğinize göre, açıklamanızı yapmadan önce cevabımı biliyordunuz," dedi. "Onu alamayacaksın. O bir kadın değil.

Senin olsun. O benim."

"O değil. O Maddie. Ve istediği kişiyle istediği şeyi yapmakta özgür," diye karşılık verdi Derrik.

Ne demek istediği açıktı, bu bir başka darbeydi ve daha fazla zehir onu boğdu.

"Dikkatli ol kardeşim," diye fısıldadı Apollon.

"I anlamak Sen," Derrik söyledi Onu, onun ses nazikçe. "Ne hissettiğini anlıyorum."

"Hiçbir fikrin yok," diye homurdandı

Apollo. "Benim var," diye karşılık verdi

Derrik.

"O zaman, eğer bilseydin, en yakın arkadaşının, kan kardeşin olmasa bile at kardeşinin çalışma odana gelip, ölü karının tıpatıp aynısı olan kadını Vadi'ye, Fleuridia'ya, *yatağına* götüreceğini söylemesinin çok çirkin bir şey olduğunu bilirdin. Onu yıldızlara götürebilirsin, yine de geceleri onun senin yanında olduğunu bilerek azap içinde uyanık yattığımı bilerek uyanık yatarsın. Ve içten içe bunun hayal edilebilecek en kötü ihanet olduğunu bilerek bunu yaparsın."

Apollo, Derrik'in irkilmesini izledi ama geri adım atmadı.

"Hem onu istemeyip hem de ona sahip olamazsın Lo," diye ısırdı.

"Ne istersem onu yaparım, Rik," diye karşılık verdi Apollo. "Onun burada olması için para ödedim. O *benim* karım. Onunla ilgileneceğim ve onu koruyacağım."

"Nasıl? Kocasının öteki dünyada ona yaptığı şeyin aynısını yaparak mı?" Derrik karşılık verdi. "Ama onu yumruklarınla değil de ihmalinle taciz ederek mi?"

Görüşü karardı ve Apollo ileri atıldı. Derrik o ilerlerken kendini hazırladı, yüzleşmeye hazırды.

Bir tane bile alamadı.

Apollo onun yanından geçti ve kapıyı açtı.

İçeriye döndü ve bakışlarını arkadaşının üzerine dikti. "Bunu bir düşün," diye emretti.

"Dört aydır var," diye yanıtladı Derrik.

"O zaman biraz daha düşün," diye çıkıştı Apollon, kapıyı çarptı ve hışımla koridordan aşağı indi.

* * * * *

Bu toplantı için talep ettiği gözlerden uzak odada volta atıyordu, şöminenin ızgarasındaki ateş sıcaktı ama Apollo kendini sıcak

hissetmiyordu.

Özür dilerim.

Onun fısıltıyla söylediği sözleri duydu, sesi uykuluydu ama bu sözler içtendi.

Ve onun yumuşak bedeninin kendi bedenine gömüldüğünü hissetti.

Özür dilerim.

Volta atmayı bıraktı ve gözlerini kapattı.

Ama bunu yaptığında, kızın gözlerinin korkmuş, şaşkın ve acı dolu bir şekilde kendisinininkilerin derinliklerine baktığını gördü.

Sen bir halüsinasyon değilsin.

Gözlerini açtı ve kendi kendine mırıldandı: "Nerede bu lanet olası kadın?"

The Swan'daydı.

Zihni en yakın arkadaşını öldürmemek için nedenler bulmakla meşgulken, kağnısı Torment'i karda sürüp kasabaya getirmeyi başarmıştı.

Ama yirmi dakikadır handa *onu* bekliyordu ve bu yüzden düşüncelerini kontrol etmekte zorlanıyordu.

O sabahtan beri sıkı sıkıya dizginlediği düşünceleri, onun uyuşuk bedeninden uzaklaştı ve muazzam bir hata yaptığını anladı.

Onu kocasından kurtarmamak onun hatası değildi. Ama bunu onu görmeden de ayarlayabilirdi.

Hayır, hatası onu görmektir. Ona dokunmak.

Onu duymak.

Onu koklamak.

Onun Ilsa olmadığını hemen anladı. Ama Ilsa tehlikeliydi.

Derrik'le yaptığı konuşma göz önüne alındığında artık kesin olarak bildiği bir şeydi bu.

Bu nedenle, bir saldırı planlaması gerekirken, başka planlar yapıyordu.

Ve bu planlar arasında, büyük ve lüks bir dağ evi satın almak için pazarlık yapması da vardı, ama malikânelerinden kilometrelerce uzakta bir dağ evi.

Ve çoktan bir hesap açmış ve içine her türlü arzusu karşılanarak yaşayabileceği kadar para yatırmıştı ama

Ona gelip bir şey istemesine bile gerek kalmadan.

Uzakta yaşayacak ve başına geleceklerle başa çıktıktan sonra ona iyi bakılacaktı.

Ne yazık ki, o zamana kadar güvenliği için Karsvall'da, adamlarıyla ve hepsini gözeten cadıyla birlikte olması gerekiyordu.

Ve çocuklarıyla da.

Christophe ve Élan'a Ilsa hakkında her şeyi dikkatlice anlatmış ve bunu yaptıktan sonra dikkatle izlemişti.

Annesi öldüğünde kızı bir buçuk yaşındaydı. Şimdi altı yaşındaydı. Annesini hatırlamıyordu ama Ilsa'yla tanışacağı için heyecanlıydı, tıpkı güneşin altındaki her şey için heyecanlandığı gibi.

Onun Élan'ı için fazla bir şey gerekmiyordu. Bir serçenin uçuşu bile onun gününü aydınlatabilirdi.

Bunu nereden öğrendiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ondan değildi. Annesinden de değildi.

Onun Ilsa'sı çabuk gülümsüyor, lafı gediğine koyuyor ve o kadar zekiydi ki, zaman zaman endişe verici oluyordu.

Ama o bir hayalperest değildi. Her köşede bir heyecan beklemiyordu. Kızı gibi hayatla tanışmak için acele etmedi.

Öte yandan Christophe, Ilsa'yı kaybettiğinde dört yaşındaydı. Şimdi sekiz, neredeyse dokuz yaşındaydı.

Onu hatırlıyordu. Yaşı nedeniyle bu anıları hatırlaması zordu ama beş yaşındayken Apollo'nun şifonyerinde bulduğu, içinde annesinin küçük portresinin olduğu bir madalyonu taşıyordu.

Asla onsuz olmazdı.

Ilsa ile tanışacağı için de heyecanlı değildi. Bunu babasından ve kız kardeşinden saklamaya çalıştı.

Ama başaramadı.

Bu Apollon'u endişelendiriyordu ama Akhilleus'la bu konuda konuşmaya niyetliydi.

Achilles olaylara göz kulak olurdu.

Bu düşünce üzerine kapı açıldı ve Ilsa odaya girdi. Apollo onu görünce dişlerini sıktı ve içini sıktı.

Tıpkı karısına benziyordu. Sesi onun gibiydi. Hatta onun gibi kokuyordu.

Ama onun gibi hareket etmiyordu. Onun yürüyüşü gibi değil. Başını eğmiyordu.

Ellerini bile oynatmadı.

Hiçbir şey.

Gözleri ona geldi ve bu gözler onun güzelliğinin gözleri değildi.

İlisa'sı bolluk ve huzur dolu bir hayat yaşamıştı. Çocukken ayak parmağını kırmıştı ama bu dünyadaki günlerini sona erdiren zorlukla karşılaşana kadar karşılaştığı en büyük zorluk buydu. Genç yaşta tanıştılar, genç yaşta aşık oldular ve genç yaşta evlendiler. Umut ve tutku, kahkaha ve memnuniyet dolu bir evlilikleri oldu. İlisa'sı ilk nefesinden itibaren iyi bir hayat yaşadı ama son nefesine kadar değil.

Hayır, altı ay boyunca hastalığından acı çekti. Aslında daha uzun, ama ilk başta fark etmediler.

Sonra son nefesini verdi ve bu nefes, aylardır ondan öncekiler gibi acı vericiydi.

Ama bu İlisa'nın gözlerinin ardında gizlenen şey o kadar derindi ki, yüzyıllar boyunca onu kazabilir ve asla dibine ulaşamazdı.

Ayrıca, eğer bu çabayı gösterirse, zenginlik mi yoksa umutsuzluk mu bulacağını da bilmiyordu.

Bildiği, birlikte geçirdikleri kısa süre içinde anladığı ve karşı koyması gereken şey, bir kürek bulup kazmaya başlamak için duyduğu karşı konulmaz arzuydu.

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim," diyerek onu düşüncelere dalmaktan alıkoydu ve yüz ifadesinden onun düşüncelerini tam olarak bilemeyeceğini anladı ama ikiziyle ilgili olduklarından şüphelendi.

Haklı olduğu kadar hatalıydı da.

Gözlerinde acı da vardı, belki kendisi için, belki onun için, belki de her ikisi için. Dahası, keder de vardı ve bu muhtemelen onun içindi.

Ama aynı zamanda kızgın görünüyordu. Ve bu bir sürprizdi.

"Bu kadar çabuk geleceğini bilmiyordum," diye devam etti. "Yiyecek bir şeylerim, biraz şarabım ve bir banyom vardı. Bilseydim, banyoyu geciktirirdim."

Onun banyo yapmaktan bahsetmesine kesinlikle ihtiyacı yoktu. Bu, onun banyosundayken ona yakınlaşmasını aklına getirdi.

Fleuridia'da onun yatağında kollarını açmıştı ve bunu yaptığında, kendi dünyasının giysileri içindeydi. Bunu düşünmek ve daha da kötüsü, onu çıplak düşünmek, ihtiyacı olmayan düşüncelerdi.

Bu nedenle sözlerine son verirken, "Kendinizi yenilemeniz için size biraz zaman tanımalıydım. Ama şimdi ikimiz de buradayız, devam etmeliyiz."

Başını salladı, odaya doğru bir adım attı ve konuşmaya başladı.

Ve bunu yaptığında, Apollo duyduklarına inanamadı.

"Haklısınız. Devam etmeliyiz ki yolumuza devam edebilelim. Gardiyan, kıyafetler ve... her şey için teşekkür ederek başlamak istiyorum."

"Bu benim görevim-" diye başladı ama kadın onun yerine konuştu. "Ve ayrılırken onları saklamama izin vermenizi rica edeceğim." Gözlerini kırıştırdı. Yavaşça.

Devam etti.

"Ayrıca borç da isteyeceğim. Küçük bir miktar ve ne kadar olacağını sana bırakıyorum çünkü yapmam gereken şeyi yapabilmem için beni gitmem gereken yere götürecek miktarın ne kadar olması gerektiğini sen benden daha iyi bilirsin. Ama beni Vadi'ye, belki de Fleuridia'ya geri götürmeye ve yerleşmeme yardımcı olmaya yetecek kadar olmalı."

Bir elini kaldırdı ve hızla devam etti.

"Sizi temin ederim ki sizin dünyanızda bir tomar ya da yaklaşık yedi tomar paranız olduğu çok açık, ama yine de bundan faydalanmıyorum. Takip edeceğim ve bir işim olduğunda size geri ödemeye başlayacağım."

"Bir işin olduğunda mı?" Apollo onun sözlerini soru şeklinde tekrarladı çünkü söylediği her kelimedenden emin değildi ama ne demek istediğinden emin olduğunu düşünüyordu.

Buna bir türlü

inanamıyordu. "Evet," diye onayladı.

"Fleuridia'da ya da Vadi'de bir iş," dedi.

"Evet. Burası güzel ama aynı zamanda oldukça soğuk ve... şey, size biraz yakın," diye yanıtladı.

Apollo hiçbir şey söylemedi.

Ama birkaç şey hissetti ve hiçbiri iyi değildi.

"Aslında bu gece yola çıkmak istiyorum," diye bilgi verdi ona. "Bu senin için çok mu acele olur? Bana kredi bulmak için yani. Yani, eğer

krediyi kabul ediyorsun. Kabul etmezsen, anlarım. Achilles'e sorarım. Ya da Derrik'e."

Buna söyleyecek bir şeyi vardı.

"Derrik'i bir süre göremeyeceksin," dedi Apollon ve onun başının küçük bir sarsıntı geçirmesini izledi.

"Pardon?" diye sordu.

"Sen ve Derrik bir süre birbirinize eşlik etmeyeceksiniz," dedi.

"Um... Ben... şey, biliyorum. Dediğim gibi, bu gece gidiyorum. Vedalaşma konusunda pek iyi değilimdir, o yüzden senden bir şey daha isteyeceğim, o da tüm erkeklere *veda* ettiğimi söylemen ve onlara teşekkür etmen" -elini göğsüne götürdü- "bu kadar iyi davrandıkları için tüm kalbimle teşekkür ederim, minnettar olurum." Başı tekrar seğirdi ve durumu netleştirdi. "Yani, Derrik'ten para istemem gerekmedikçe onu bir daha görmeyeceğim. Ondan sonra da muhtemelen onu hiç görmeyeceğim."

Bunu söyledi ve söylemekten hoşlanmadı. Onu şaşırtmasının pek çok yolu vardı ama bu mesaj açıktı.

Adamları ve özellikle de Derrik'i özleyecekti.

Apollo derisinin yeniden karıncalanmaya başladığını hissetti.

"Onu bir daha görmeyeceksin, çünkü bir yere yerleşmek için gidiyorsun." dedi, ses tonundaki kızgınlığı uzak tutmaya çalışarak.

"Onu bir daha görmeyeceksin çünkü buna izin vermiyorum."

Sırtını dikleştirdi ve fısıldadı, "Buna izin vermeyecek misin?"

"Hayır," diye yanıtladı.

"Ama-"

"Ayrıca Karsvall'dan başka bir yere gitmeyeceksin." "I-"

"Ve sen hiç çalışmayacaksın. Bir Ulfr kadını çalışmaz." Gözlerini kırıştırdı.

Sonra baktı.

"Ve sen bu dünyadan olmayabilirsin, ama sen bir Ulfr'sun," diye bitirdi. "Çalışmazsam nasıl para kazanabilirim?" diye sordu.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, isteyin. Sizin için temin edilecektir," diye cevap verdi.

"Ama-"

"Şimdi," diye tekrar araya girdi. "Çocuklara gelince-"

Bu kez sözünü kesen oydu ve bunu "Bir saniye bekle" diye bağırarak yaptı.

"İlsa-"

"Hayır." Sözünü kesmeye devam etti ve şimdi bunu ilerleterek yapıyordu; elini kaldırmış, parmağıyla onu işaret ediyor ve havaya kaldırıyordu. "Şimdi beni dinle ve sözümü kesmeyi bırak. Bu çok kaba." Hareket etmeyi bıraktı ve elini indirdi. "Bana ne yapıp ne yapamayacağımı, nereye gidebileceğimi ve kimi görebileceğimi söyleyemezsin."

Kadın konuşmayı kesince adam "Konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Sadece bunu yaparken beni kızdırmazsan," diye izin verdi ve onu gerçekten eğlenceli bulmak istemiyordu.

Ama, lanet olsun,
biliyordu. Sadece belli
etmedi.

"Korkarım söylemek üzere olduğum şey bunu yapacak... eğer bu kelimelerin ne anlama geldiğini Finnie, Cora ve Circe'den öğrendiğim gibi anladıysam."

Başını yana eğdi. "Finnie, Cora ve Circe?"

"Sizin dünyanızdan kadınlar benim dünyamdan erkeklerle evli." Gözleri kocaman oldu ve bu hiç de eğlenceli değildi. Çok sevimliydi.

Tanrım, ama onu buraya getirmekle çok büyük bir hata yapmıştı. "Ne ?" diye bağırdı.

Nefesini tuttu ve açıkladı, "Lunwyn'in Buz Prensesi Finnie, Hawkvale'in Zarif Prensesi Cora ve Korwahk'ın savaşçı Kraliçesi Circe, hepsi sizin dünyanızdan."

Gözleri daha da büyüdü.

Böylece daha sevimli oldu.

Lanet olsun.

"Cora, Rahman benim halkımdan mı?" diye nefes aldı.

Apollon, "Adını duymuşsundur," sonucuna vardı.

Elini uzattı ve haykırdı, "Evet! Vadi'de herkes ondan övgüyle bahsediyor."

"Çok seviliyor," diye onayladı Apollo.

"Kesinlikle," diye belirtti. "Vay canına. Evden mi?"

Apollo kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin evin de onunki gibi artık burada İlsa."

"Şey, evet. Biliyorum," diye cevap verdi hemen. "Ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Demek istediğim, diğer dünyayı evimiz olarak görmeyi bırakmamız iyi olacaktır."

Hiçbir şey söylemedi ama onun bakışlarını tutarken heyecanlı bir şaşkınlık narin yüz hatlarından süzülüyordu.

Kadının yüz hatlarını aydınlatan heyecanlı şaşkınlığın hoşuna gittiğini düşünmemeye çalıştı ve önceki konuya geri döndü.

"Dediğim gibi, söyleyeceklerimle sizi kızdırmaktan korkuyorum ama bu dünyada siz bir kadınsınız, benim sorumluluğumdasınız ve bir Ulfr'sunuz. Dahası, hem doğuştan hem de evlilik yoluyla aristokrasisiniz. Fleuridia'daki baban bir konttu. Dolayısıyla, her yönüyle bir aristokratsınız ve bu dünyada öyle davranmalısınız."

"Eşinizin vefat ettiğinin herkes tarafından bilindiğini varsayabilirim" diye sorarken ses tonu temkinliydi.

"Öyle," diye kesin bir ifadeyle onayladı.

"Böylece herkes onun ben olmadığını bilecek. Hem zaten burada değilsem benden beklenen şekilde davranmak zorunda da değilim."

"Senin..." diye durakladı, "görünüşünü Ilsa'nın uzaktan kuzeni olduğunu ve ona esrarengiz bir benzerlik gösterdiğini ama Vadi'de büyüdüğünü, dolayısıyla Fleuridce konuşmayı bilmediğini söyleyerek açıklamaya karar verdim. Ailenin zamansız ölümü ve kocan da zamansız öldüğü için evlenmemiş olman nedeniyle buraya sığınmışsın."

Ona doğru bir adım daha attı ve durdu, "Ama görmüyor musun, Apollo? Eğer sadece gidersem, hiçbir açıklama yapmak zorunda kalmam."

"Sen gitmiyorsun, Ilsa," diye reddetti.

Kollarını göğsünde kavuşturarak onu taklit etti. "Kalmayacağım, Apollo."

Sabrını kaybediyordu, zaten fazla sabrı da yoktu. "Güvenli değil," dedi ona sertçe.

"Üç yıl boyunca Pol'den kaçtım. Evet, bu dünya farklı ama sanırım kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Hatırlatırım ki sen kaçıyordun ve o seni buldu. Seni ilk gördüğümde, kendini güvende tutma konusunda pek de iyi değildin."

Kadın ağzını kapattı ve adam amacına ulaştığını anladı.

O da yoluna devam etti.

"Bu benim görevim-" diye devam etmeye başladı ama kadın onun sözünü kesti. "Ben bir görev değilim. Ben bir insanım."

"Bunun farkındayım."

"Çalışabilirim ve kendime bakabilirim. Ve eğer yapamazsam, açıkçası, bu seni ilgilendirmez. Onunla da ilgilenirim."

Yeni bir taktik denedi ve "Peki karnını nasıl doyuracaksın?" diye sordu. "Henüz karar vermedim ama restoranınız yok gibi bir şey değil,

barlar. Garson olarak bir iş bulacağım."

Adamın kaşları birbirine çarptı ve kadın bunu görünce nedense bir adım geri çekildi.

Ama o bunu görmezden geldi.

"Bir *barmaid* ~~na~~ diye sordu, sesinden alay damlıyordu ve bu sesle kadının omurgası o kadar hızlı dikleşti ki, kırıldığını duymaması mucizeydi.

"Evet," diye tısladı. "Bir *barmaid*," onun ses tonunu taklit etti, sonra da şüpheli meslek seçimini savundu. "Dürüst bir iş."

"Sen bir Ulfr'sun," diye hatırlattı ona.

"Evet, bu soyadı bana şu anda nefret ettiğim bir adam tarafından verildi, bu yüzden istemediğim bir isim. Ve bu isme sahip olan diğer adamdan da o kadar hoşlanmıyorum. Bu yüzden kızlık soyadıma geri döneceğim ve kimse Ulfr olduğumu bile bilmeyecek. Bu benim için sorun değil çünkü Ulfr olduğum zaman," -eğildi- "*hepsi*," diye vurguladı, anlamı açıktı, "o kadar da hoşuma gitmedi."

Onun anlamından hoşlanmadı. Hem de hiç.

Ve buna itiraz etmekte tereddüt etmedi.

"Adamlarımın elinde acı çektiniz mi?" diye sordu.

"Hayır, harikaydılar. Her biri. Ama sen o kadar da harika değildin."

"Benim için endişelenmene gerek kalmayacağını bilerek rahatlayabilirsin, güvercinim," diye karşılık verdi. "Seni Karsvall'a bırakır bırakmaz Bellebryn'e gideceğim."

"Bu harika bir haber," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Ama sizinle ilgilenmek zorunda *olmasam* bile, çocuklarınızla ilgilenmek zorundayım."

Bu sefer ne demek istediğini anlamamıştı ama hoşuna gitmediğini biliyordu.

Bu yüzden, "Dikkatli ol, Ilsa," diye fısıldadı.

"Biliyor musun, on yılı aşkın bir süredir dikkatli yaşıyorum," diye konuşmaya başladı, sonra tekrar eğildi ve tısladı, "Ve *bundan bıktım*. Ayrıca on yıldan uzun bir süredir bir erkek tarafından kontrol ediliyorum ve"-daha da eğildi- "*bundan da bıktım*."

Bir kolunu açarak ona doğru attı, vücudunu işaret etmek için yukarı kaldırdı ve tekrar çaprazlayarak şöyle dedi: "Güzel giysiler giyiyorsun. Gemideki en iyi kamarada uyudun, yolculuğun benim tarafımdan ödendi. En iyi hanlarda uyudunuz ve yolculuğunuz sırasında bulabileceğiniz en iyi yiyecekleri yediniz. Biliyorum. Bunu ben emrettim ve adamlarım emirlere harfiyen uyar. İyi, sağlıklı ve dinlenmiş görünüyorsun. Bu dünyaya geldiğinizden beri sizin için yapılan her şey sizin korunmanız, güvenliğiniz ve rahatınız düşünülmüş yapıldı. Önümüzdeki dört gün boyunca konuşabilir ve beni son *dört aydır* benim sayemde *pek de* rahat olmadığına ikna edemezsin."

"Beni buraya sen getirdin, pislik," diye karşılık verdi. "Ve beni orada bıraktın." Bir kolunu güneydeki Fleuridia'ya değil, kuzeydeki Kış Denizi'ne doğru uzattı ve konuşmaya devam etti. "Ve sadece söylüyorum, her şey böyle başlıyor, tüm iyi şeyler benim *rahatım* düşünülmüş. Sonra hiç de rahat olmayan kötü şeyler oluyor."

Azalan sabrı daha hızlı tükenmeye başladı. "Ben o değilim Ilsa," diye hırladı.

"Hayır, ama bütün bunları yüzüme vurman, bana giysi, yiyecek ve güvenli geçiş sağladığın için sana borçlu olduğuma inandığını gösteriyor. Şunu kafana sok, seksi çocuk, paçayı kurtardın. Bırak gideyim, beni bir daha asla görmeyeceksin ve sana bir kuruşa daha mal olmayacağım." "Ve gitmen için sana aldığım giysilere ve borç paraya ihtiyacın var," diye hatırlattı ona, başı sarsıldı ve gözleri bir parıltıya dönüştü.

Ona sahipti.

Neredeyse gülümsüyordu.

Sonra da öyle olmadığını kanıtladı.

"Buradan çıplak çıkacağım, umurumda değil."

Kaşlarından birini kaldırdı. "Ve doğa koşullarında ölmek mi?"

"En azından bu benim seçimim olacak," diye tersledi, kollarını kavuşturdu ve ellerini kalçalarına koydu.

Apollo nefesini burnundan çekti. Bu çok ileri gidiyordu. Dizginlemek zorundaydı.

Nefesini bıraktı ve tartışmalarını kontrol altına almak için sükûneti zorlayarak, "Bir sorunumuz var, sen ve ben," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Bırak da bitireyim," dedi sessizce.

Ellerini kalçalarından çekip tekrar göğsünde kavuşturdu.

Konuşmaya devam etti.

"Onun ötesini göremiyorsun. Ben de onun ötesini görmekte zorlanıyorum." Ilsa hiçbir şey söylemedi ama gözlerindeki parıltı aynı fikirde olduğunu gösteriyordu.

"Hepimizi karanlık günler bekliyor. Bunu size tam olarak açıklamak biraz zaman alacaktır, ancak şimdi elimden geleni yapmaya çalışacağım."

Adam başka bir şey söylemeyince, kadın başıyla devam etmesini işaret etti ve adam da devam etti.

"Sizin dünyanızda büyüünün açıkça uygulanmadığını biliyorum. Burada olduğunu biliyor ya da bilmiyor olabilirsiniz. Ve büyük miktarda güç biriktirmiş olanlar var. Bir tanesi, Vadi'de, o kadar çok ki dişi tanrı olarak kabul ediliyor."

Bu sözler üzerine kızın gözleri büyüdü ve adam kızın bunu yapmaktan vazgeçmesini diledi.

Zorlukla da olsa bunu duymazdan geldi ve konuşmaya devam etti.

"Ve endişe duyanlar büyülerini iyilik için kullanmazlar. Şimdi, aklından intikam almak geçtiğine şüphe olmayan devrik bir hükümdarla aynı hizaya geldiler. Ayrıca bu dünyanın Cora'sını da kaçırdılar; Cora iyi bir kadın değil, iliklerine kadar soğuk, bencil ve hilekâr biri. Bu asil bir karışım değil. Kötü niyetliler ve topraklara talihsizlik yağdırma gücüne sahipler, dünyamızda hiç yaşanmamış türden bir talihsizlik. Herkesin bu dünyada ya da başka bir dünyada *asla yaşanmamasını* umacağı türden bir talihsizlik."

"Kutsal inek," diye nefes aldı.

"Evet," diye kabul etti. "Bu nedenle, koruma olmadan burada güvende değilsiniz. Kendi dünyanda da güvende değilsin. Ama benim dünyamda olsaydın güvenliğin konusunda kendimi daha iyi ve daha kontrollü hissederdim. Bu gergin dönemi atlattıktan sonra, bu dünyadaki geleceğinin ne olacağını tekrar tartışabiliriz. Ama şimdilik senden bana izin vermeni istiyorum."

güvenliğinizi sağlamak. Seni ondan koruduğumu ve burada da güvende tuttuğumu bilmek benim için çok şey ifade eder."

Kadının gözlerine yayılan sıcaklıktan ve ağzına yerleşen yumuşaklıktan kabul edeceğini anladı ve rahatladı.

O zaman kabul etmedi.

"Karsvall'a gidemem," diye bilgilendirdi onu. "Ilsa-"

"Çocuklarınızın yanında olamam."

Bir nefes daha aldı ve kızın tereddüt ettiğini tahmin ederek açıkladı: "Senden bahsedildiğini duymuşlar. Anlıyorlar."

Yan tarafa bakmadan önce bir süre onun gözlerini tuttu.

Onun profilini izledi ve aniden tüm bedenini elektriklendiren bir şimşek çaktı.

Onun ne düşündüğünü bilmiyordu.

Onun ağzından ne çıkacağını tahmin edemezdi. Gözlerindeki parıltıları okuyamıyordu. Yüzündeki ifadeleri zar zor tahmin edebiliyordu.

Ilsa'sıyla yapabildiği gibi değil.

O yeniydi.

Onun yeni olduğunu anlıyordu, sadece yeni olduğunu anlamıyordu.

Yeni.

Tamamen

yeni.

Tanrılar.

Tekrar ona baktı, tam gözlerinin içine, ama sesi o kadar kısıktı ki, "İki bebek kaybettim" dediğinde onu zar zor duyabildi. Bir erkek"-yumuşak bir nefes aldı- "ve bir kız."

Midesi bulandı.

Evet, yeniydi.

Ve şimdi onun gözlerinin ardında gizlenen o derinliklerden bazılarını çıkardığını biliyordu.

Sadece neyi ortaya çıkardığını bilmemeyi diledi.

Ama daha çok, çok daha fazla, bu kayıpların onun ruhuna gömülmemiş olmasını diledi.

"Mantiken," diye devam etti sakın sesiyle, "onların benim olmadıklarını anlıyorum. İrrasyonel bir şekilde, kendimi onların benim olmadığına ikna etmeye çalıştım."

benim dünyamda sahip olabileceğim şeyler değil. Ama dünyalarımızda işlerin böyle yürüdüğünü biliyorum."

"İlsa-

Gözleri yaşlarla doldu ve fısıldadı, "Bunu yapamam. I..." Yutkundu ve "Bu beni öldürür" diye itiraf etti.

O zaman ağzından şu sözler döküldü: "Bu gece Kuğu'da kal ve dinlen. Yarın Bellebryn'e gidiyoruz."

Nefes almadan önce gözlerini kırptırdı,

"Ne?" "Yarın Bellebryn'e gidiyoruz."

"Yarın... Bellebryn..." Başını sertçe salladı ve "Ne demek *biz*?" diye sordu. "

"Biz derken sen ve ben."

Tüm vücudu gözle görülür bir şekilde kilitlendi.

"Ama yapamam... yapamazsın..." Ellerini havaya kaldırdı. "Birbirimizden *hoşlanmıyoruz* bile."

"Seni sevmeyecek kadar tanımiyorum İlsa," diye belirtti.

"Beni tanımak *için* pek de hevesli değildin," diye karşılık verdi, gözlerindeki ateş geri gelmişti. "Ve bunu ifade etme şekline bakılırsa, *senin* en büyük hayranın değilim."

Dudaklarının seğirmesiyle savaştı, bu çabasında başarısız oldu ve gözleri ağzında daraldı.

Onun gözlerini orada hissetti ve başka yerlerde de hissetti. Lanet olsun.

İlsa ile Bellebryn iyi bir plan değildi.

Ama onu Christophe ve Élan'la tanışmanın kalp acısından kurtarmak için, bu sadece onunkiydi.

Ancak, seçimi o yapacaktı.

"İki seçeneğin var güvercinim," diye paylaştı. "Çocuklarla birlikte Karsvall ya da benimle birlikte Bellebryn." Kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Seçim yapmak için sabaha kadar vaktin var. Gün doğarken buradayım. Ya seni evime geri götüreceğim ya da yanımda götüreceğim." Elini kapı koluna dayayarak durdu, gözleri kızın üzerindeydi. "Her iki durumda da hazırlıklı geleceğim."

"Ben... sen... yapamayız... bu..." diye kekeledi.

"Sabaha kadar," dedi veda ederken, kapıyı açtı, içeri girdi ve arkasından kapattı.

Onun kendisini takip etmesini, adını çağırmasını, yalvarmasını ya da ateş püskürmesini bekliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bunu beklemiyordu. İkisinden birini umuyordu, hangisi olduğu umurunda değildi. Yine de ateş püskürtmeye meyilliydi.

İkisini de yapmadı.

Hissetmesinin sağlıksız olduğunu bildiği hayal kırıklığına karşı koydu, kapının yanındaki kancadan pelerinini aldı ve çenesini hancı Henri'ye doğru kaldırdı. Henri ona el salladığında Apollo soğuğa doğru ilerledi ve soğuktan korunmak için Torment'i koyduğu ahıra giderken pelerinini giydi.

Torment'i dışarı çıkardı, ona bindi ve dilini dişlerine vurarak öne eğildi, topuklarını yere vurdu ve Torment karda hızla ilerledi.

Çeşitli şeyler düşünmesi, planlar yapması, konuşmalara öncelik vermesi gerektiğini bilerek eve doğru yola çıktı.

Ama eve giderken bunların hiçbirini düşünmedi.

Bunu, yarınki cevabının ne olacağını merak ederek yaptı.

* * * * *

Apollon atını ahırına doğru sürerken, Akhilleus'un ahırdan çıktığını gördü.

Torment'i kuzenine yakın bir yerde dizginledi ve atını kardeşlerine doğru sürerek uzaklaştı.

Aşıl önce onun ötesine, sonra Apollon'a baktı.

"Maddie seninle değil," diye belirtti ve Apollo, Ilsa dedikleri tanıdık isim karşısında ağzının açık kaldığını hissetti.

Gevşemeye zorlayarak şöyle dedi: "Gerçekten de öyle. Bu akşam The Swan'da kalacak. Handakileri rahatlatmak için yeni muhafızlar gönderin."

Akhilleus başını salladı ama onu dikkatle izledi, kuzeninin gözlerinin hiçbir şeyi kaçırmadığını biliyordu Apollon.

"Bu planlarda bir değişiklik," diye belirtti.

"Diğer dünyadan Ilsa'nın gelişinden bu yana her şey olduğu gibi," diye karşılık verdi Apollon ve kaşlarını kaldırdı. "Dört ay mı, Achilles?"

Kuzeninin dudakları kıpırdadı.

Apollo hiçbir şeyi eğlenceli bulmadı. "Pusuda bekleyen tehlikeleri ve bu yüzden yapılması gereken aceleyi biliyorsun."

"Onu inkar etmek zordur," diye yanıtladı Aşil.

Apollon zaten bu konuda endişeliydi. Akhilleus'un onun cazibesine kapılması onu daha da endişelendirdi.

Apollo ona, "Bunu hissediyorum," dedi ve ardından, "Derrik ve ben konuştuk," diye paylaştı.

"Ben de bundan korkuyordum," diye mırıldandı Aşil. Evet. Aşil pek bir şey kaçırmamıştı.

Apollo, "Bir süre onun yanında olmayacak," dedi.

Aşil yine onu dikkatle izledi, ama hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı.

"Sizin de belirttiğiniz gibi, planlar değişti," dedi Apollo ona. "Christophe ve Élan'ın etrafında olmak konusunda bazı endişeleri var. Ona yarın benimle Bellebryn'e gelme ya da buraya gelme seçeneği sundum."

Aşil'in şaşkın bakışlarını görmezden geldi ve devam etti.

"Kararını vermek için gün doğumuna kadar vakti var. Ben gittiğimde, eğer geri dönmezsem, benimle gelmeyi seçtiğini bileceksin. Sen de Derrik gibi burada kalacaksın. Remi, Laures, Hans ve Draven'ı bizi Bellebryn'e kadar takip etmeleri için gönder. Yolculukta ona muhafızlık yapacağım. Bellebryn'de ona göz kulak olurlar."

"Dört ay önce," diye başladı Akhilleus dikkatle, "onunla vakit geçirmeye pek hevesli görünmüyordun kuzen."

"O ve ben fikrimi değiştiren bir tartışma yaptık." Aşil bir nefes verdi ve Apollon bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"O şekilde değil," diye onu temin etti.

"Başlangıçta Derrik için de durum böyle değildi. Laures ya da Remi için de öyle olmadığını bilmelisin. Derrik için yaklaşık bir hafta sürdü. Remi ve Laures çok geçmeden düştüler. Hans ve Gaston hakkında da şüphelerim var."

Düşündüğünden daha kötüydü ama hayal edebileceğinden daha kötü değildi. Başlangıçta ve handa onunla vakit geçirdikten sonra olmaz.

Yine de sinirli bir şekilde, "Lanet olsun," diye fısıldadı.

"İyi haber şu ki, mükemmel bir muhafız olacaklar. Onun için hayatlarını ortaya koyarlar," diye önerdi Aşil.

"Karıma şehvetle bakıyorlar," dedi Apollon ve Akhilleus'un başını yana eğişini izledi.

"Öyle mi?" diye sordu sessizce.

Ve o gün ikinci kez, Apollo zihni devreye girmeden önce ağzının onun adına konuştuğunu fark etti.

"Olacak."

Achilles gözlerini kırptırdı ve "Ne?" diye sordu.

Bu düşünceye ısınarak, "İnsanlar Ilsa'yı görüp merak edecekleri için paylaşılan hikaye, Ilsa'nın benim Ilsa'mın uzak bir kuzeni olduğu, dul kaldığı ve ailesini yakın zamanda kaybettiği yönünde. Benim korumam için Lunwyn'e geldi. Ve dul bir erkeğin, ne kadar uzakta olursa olsun, aileden dul bir kadını, ona yardım ve koruma sağlamak için eş olarak alması bir gelenek değil midir?"

"Tanrılar aşkına kuzen," diye fısıldadı Akhilleus. "Öyle, ama Maddie'nin senin ölen karının sureti olduğu kilometrelerce ötedeki ve tüm Evler'deki hiçbir ruhun gözünden kaçmayacak."

"Karıma ya da onu kaybettikten sonra sahip olduklarıma karşı duygularımı gizlemediğim düşünülduğünde muhtemelen sorgulanmayacak bir tesadüf. Bu nedenle, ona benzeyen birine ilgi duymam çok da şaşırtıcı olmayacaktır."

"Çok doğru, ama bu delilik Lo." Achilles hâlâ fısıldıyordu. "Sorunlar sona erdiğinde ve Maddie senin yanında yerini aldığı anda, herkes onun çok değer verdiği ve kaybettiği kişinin yerine geçtiğini bilecek."

Bu kararı yeni verdiği için, belli ki bunu düşünmemişti ve bu durum onda azımsanmayacak bir huzursuzluk yarattı.

Ama bu kararı o vermişti. Ve Apollo Ulfr birçok şeydi, bunlardan biri de kararlılık.

Bu nedenle kuzenine, "İnsanların ne düşündüğünü hiç önemsedim mi?" diye sordu.

"Hayır, ama Maddie'nin bunu yapabileceği hiç aklına geldi mi?" diye sordu kuzeni.

Elbette böyle bir şey olmamıştı ve bu fikir de onu rahatsız ediyordu.

Ancak zaman hiç durmadı ve insanlar yeterince zaman verildiğinde kendilerini çeşitli şeylere alıştırdılar. Yeni Ilsa'ya da alışacaklardı. Ve eğer bu arada Ilsa bundan rahatsız olursa, onu yakınında tutacak ve toplum içine çıkarmayacaktı.

Kararını şöyle açıkladı: "Dört aydır muhafızlarının yanındaydı Lees ve beşi düştü. Derrik o kadar derinden etkilendi ki benimle yüzleşti ve onu götürmemi istedi."

"Tanrılar," diye mırıldandı Aşil, yüzünde şok ifadesi vardı ama şaşırmamıştı. Şok, Derrik'in onunla yüzleşecek olmasıydı. Şaşkınlığın nedeni Achilles'in bunun olabileceğini bilmesiydi.

"Kesinlikle," dedi Apollo sert bir sesle. "Son derece enerjik biri. Aynı zamanda olağanüstü güzel. Ve onda her erkeği cezbedecek başka şeyler olduğunu da gözden kaçırmadığınızı biliyorum."

"Seni çektiler mi?" Akhilleus sessizce sordu. Apollon cevap vermedi.

Bunun yerine, "Onun korunması için, onu eş olarak almalıyım," dedi. Akhilleus sessiz kaldı.

Apollo yapmadı.

"Bu nedenle, eğer burada kalmayı seçerse, onu kendisine gelebilecek ilgilerden korumanızı, benim işlerime bakmanızı ve Christophe ile Élan'a göz kulak olmanızı rica ediyorum. Élan'ın onunla bir sorunu olmayacaktır. Christophe baş etmekte güçlük çekebilir."

Achilles başını salladı.

Apollon devam etti. "Eğer burada kalacaksa, sabah onu teslim ettiğimde Derrik'i de alıp yanımda götüreceğim."

Achilles tekrar başını salladı.

Apollo devam etti. "Döndüğümde, sessiz bir düğün yapacağız." Akhilleus buna başını sallamadı. Apollon'un bakışlarını tuttu ve hiçbir şey söylemedi.

Apollo kuzeninin gözlerindeki çekinceleri görmezden geldi ve konuşmaya devam etti.

"Eğer benimle gelirse, talimat verdiğim gibi muhafızları gönder, ancak benim seçtiğim adamları değil. Kimi göndereceğine sen karar ver ama dört kişi gönder. Yolda onunla evleneceğim."

Apollo yine başını sallamadı.

Bunun yerine, "Bunu düşünmek için biraz zaman ayırmanı tavsiye ederim kuzen," diye tavsiyede bulundu.

"Üzerinde uyumaktan başka seçeneğim yok," diye yanıtladı Apollon. Kuzeninin bir nefes alıp verişini izledi.

Sonra yine kuzeninin başını sallayışını izledi. Bu Apollo'yu şaşırtmamıştı. Laures, Draven ve Derrik'in yanında birlikte büyümüşlerdi. Akhilleus, Apollon'un kararını verdiğinde bunu değiştiremeyeceğini biliyordu.

Ve Akhilleus bunu savunacaktı, o anda sözle olmasa bile, zamanı geldiğinde bunu sözle ve eylemle yapacaktı. Apollo için ve o

İlsa için de hiç şüphe yoktu.

Bu nedenle Apollo başıyla onayladı ve Torment'i ahıra götürerek konuşmayı sonlandırdı.

* * * * *

Yumruğu sikinin üzerinde, gözleri kapalı, kadının dilini alt tarafa doğru gezdirdiği görüntüsü beynindeydi.

Yüzünü biliyordu.

Ama o dile hiç sahip olmamıştı.

Ya da o gözlere.

Gözler şimdi onun üzerinde yanıyordu, sadece hayalinde bile olsa onun üzerinde ve onun içinden yanıyordu.

Fathomless.

Bir gizem.

Onun gizemi.

Bu düşünce ve dilini ucunda dolaştırmadan önce ona verdiği küçük esrarengiz gülümseme üzerine, başı yastıklara geri bastırdı ve Apollo kendini karnının üzerinde geçirirken kendi iniltisini bastırdı.

Gözlerini yavaşça odanın karanlığına doğru açarak, kadın düşüncelerini çalmaya devam ederken şaftındaki son boncukları sağdı.

Sonra komodinine uzandı, çekmeceyi açtı ve bir mendil çıkardı. Tohumunu sildi ve bezi bir kenara attı. Sonra yorganı üzerine çekti ve yan tarafına döndü, kolunu uzatarak yastığın etrafına dolandı ve kendine doğru çekti.

Bu gece, bir yastık.

Yarın, tamamen başka bir şey.

Kuzenine yalan söylemişti.

Hiçbir şeyin üzerinde uyumaya niyeti yoktu. Bir şeyle yatmaya niyetliydi.

Evet, çok büyük bir hata yapmıştı.

Artık onu göndererek bunu düzeltmeye hiç niyeti yoktu.

Bu düşünce üzerine Apollo gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

* * * * *

Ertesi gün gün doğarken, eldivenli eli İlsa'yı ileri ya da geri götürmek için hazırlanan kızağa bağlı atın ipinde olan Apollon, onu hanın merdivenlerinde dururken gördü.

Kürk bir pelerin giymişti, elinde kürk bir şapka tutuyordu, kumral saçları güneşte parlıyordu ve gözleri ona dikilmişti.

Azap'ı geri çekti, yakınında durdu ve ona baktı. Kadın baktı

Yukarı, ve önce o olabilir Konuş, o koptu,
"Bellebryn."

Sonra, hiç vakit kaybetmeden, karların içinden kızağa doğru yürüdü.

Lanetlendiğini bilen ve bunu zerre kadar umursamayan Apollo gülümsedi.

Yedinci Bk

Yatağa Uzak

Yeni bir şey öğreniyordum.

Yani, bir adam elinizi kolunun kıvrımına sıkıştırmış ve sizi bir hancının arkasından merdivenlerden yukarı çıkarırken öfkenizi bastıramazdınız.

Ayrıca, kendiniz (resmi olarak) aristokrat olmasanız bile, bir aristokratın yanındayken bunu yapamazdınız, çünkü bu yapılması gereken bir şey değildi.

Ama toplum içinde tıslama krizine giremeyeceğinizi zaten biliyordum, bu dünyada, benim dünyamda ya da *herhangi bir* dünyada, bunu yapmak için ne kadar sebebiniz olursa olsun, bu kabalıktı.

Bununla birlikte, odamıza ulaştığımızda bunu yapacaktım.

Evet, odamıza.

Apollo ile buzlu tundranın üzerinde süzöldüğümüz ilk gün nispeten iyi geçmişti. Bu çoğunlukla Apollo'nun karda yanımda ilerlemesi ve konuşmaya çalışmamasıyla ilgiliydi.

Lunwyn'den ilk kez geçerken, adamlar kızağıma yaklaşıp sohbet ederken, dikkatim çoğunlukla manzaradan uzaklaşmıştı.

Bu dikkat dağıtıcı şey olmadan, etrafımdaki güzellikleri daha iyi görebiliyordum. Güneşte parıldayan yumuşak karla kaplı inişli çıkışlı ovalar. Beyaza bürünmüş yeşil çamlarla bezeli manzaralar. Yanından geçtiğimiz küçük köyler, uykulu ve soğuktan uzak, hatmi battaniyelerle kaplı çatılardan çıkan bacalardan tembelce süzülen dumanlar.

Dumanlı gri yelesiyle görkemli beyaz at (Apollo'nun alışılmadık beyaz bir yelesi olan dumanlı gri fantastik canavarının aksine) koyu yeşil lake kızağımla çekerken, tüm dikkatimi ona verebildim. Ve yolda fark ettiğimden çok daha güzel olduğunu gördüm.

Bu beni rahatsız etti. Aptalca ve hatta çocukçaydı ama Apollo ile gelen hiçbir şeyden hoşlanmak istemiyordum. Hayatımın belki de en mutlu dört ayından sonra olayların son halini düşününce, aptalca ve çocukça davranmakta bir sakınca görmüyordum.

Olayların bu şekilde gelişmesinin en kötü yanlarından biri de Apollo'nun huzurunda olmaktı.

Hayal ettiğimden daha kötüydü ve daha önce de oldukça kötüydü.

Elbette gidip yeni hayatıma başlayamamamın sebepleri vardı, ne olmak istersem olmakta özgürdüm. Kötü niyetli büyü'nün eli kulağındaydı ve korkak biri gibi görünmek istemiyordum ama kötü cadılar ve intikam peşindeki devrik hükümdarlar ülkeyi felakete sürüklemek için planlar yaparken yepyeni bir dünyaya tek başıma gitmenin pek de akıllıca bir karar olduğunu düşünmüyordum.

Christophe ve Élan'dan bahsettiğimde de bana çok iyi davrandı (tamam, kabul etmeliyim ki nispeten kibar davrandı).

Ama çoğunlukla diktatör, kibirli ve küstahtı ve sanki benim söyleyeceklerim onun söyleyecekleri kadar önemli değilmiş gibi sözümü kesmesi beni *gerçekten* rahatsız ediyordu.

Bunun üzerine uyudum ve onunla birlikte olmanın çocuklarıyla birlikte olmaktan daha kolay olacağına karar verdim. Ve buna karar verdim çünkü aynı zamanda onunla birlikteyken onu olabildiğince görmezden gelmeye karar verdim.

Diktatör, kibirli, küstah bir yetişkin adamı görmezden gelebilirim (belki). Çocukları görmezden gelemedim (kesinlikle).

Kararımı verdim, öğle yemeği için kısa bir süre durduğumuzda ve benimle sohbet etmeye çalıştığında bunu uygulamaya koydum. Gıkımı bile çıkarmadan gözlerimi başka yöne çevirdim, hizmetçilerinden birinin (şüphesiz Apollo'yu mutfakta sandviç hazırlarken görmemiştım) getirdiği kızarmış domuz etli sandviçi mideye indirdim (bu arada çok lezzetliydi) ve onu görmezden geldim.

Bunun iyi tarafı işe yaramasıydı. Gözlerimi ondan kaçırdığım andan itibaren benimle konuşmaya çalışmayı bıraktı.

İşin kötü tarafı, dakikalar sonra gözlerim onun üzerinde gezindiğinde, kızıağın yan tarafına yaslanmış, bakışları yerde, ağzı yukarı kıvrılmıştı ve eğlenceli bulduğunun *ben* olduğumu biliyordum.

Bu beni de rahatsız etti, bu yüzden onu da görmezden gelmeye karar verdim.

Belki on dakika sonra yola çıktık ve o da benim kızıağıma ayak uydurdu ama başka bir şey söylemedi.

Bizi daha büyük bir köye götürdüğünde de bir şey söylemedi; bu köy, siyah kayaların parıldadığı güzel bir derenin kenarındaydı

kıyılarında. Bizi doğruca, üzerinde "Rock Creek Inn" (orijinal değil ama uygun) yazan bir kiremit asılı olan ve durduğumuz bir binaya götürdü.

Dizginlerini hanın önündeki bir direğe doladıktan sonra yanıma gelip kızaktan inerken bana kolunu uzattığında da hiçbir şey söylemedi. Lunwyn'e vardığımızda Gaston bana bir ders vermişti ve o zamandan beri kızığımdan ben sorumluydum. Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse, o kadar da zor olmadığı için övünülecek bir şey değildi.

Koluna girdim ama bunu yüzümü çevirerek yaptım ve ona bakmadım bile çünkü bunun beni kızdıracağını bildiğim için onu eğlendirip eğlendirmediyini görmek istemedim.

Parmaklarını dirseğinin kıvrımında elime doladı ama onu da görmezden geldim. Elimde tavşan kürkü kaplı eldivenler olduğu için, onun eli orada değilmiş gibi bile davranabiliyordum.

Yaptığım şey buydu.

Daha sonra bizi hana götürdü, doğruca masaya gitti ve hemen hancıdan en iyi odasını istedi.

Bu tek bir oda olurdu.

Standart Holiday Inn değildi ama birden fazla odası olduğuna emindim. Ve Apollo'nun benim kızığımda uyumaya niyetli olduğundan şüpheliydim. Ayrıca, aynı çatı altında gecelediğimiz diğer tek seferde, çılgınca bir nedenden ötürü benimle aynı yatakta yatmıştı.

Yani ya benimle aynı odayı paylaşacaktı ya da başını sokacak sıcak bir yer bulacaktı (ya da benden önce Fleuridia'da yatağını kimin paylaştığını düşünürsek, başını sokmayacaktı - birlikte olduğu kişinin zamanının bedelini öderken çok dinlendiği şüpheliydi).

Bu yüzden öfkeleniyordum ama kontrol ediyordum. Odamızda konuşurduk.

Hancı bizi tam da oraya götürdü ve ikinci kattaki koridorun en sonunda bulunan odanın kapısını açtı.

Apollo'ya döndü, tepesinde büyük bir haç olan demir anahtarı ona uzattı ve "En kısa zamanda ateş yakması için bir çocuk göndereceğim lordum. Yolculuğunuzdan sonra sizi ısıtacak şarap, bira ya da çay ister misiniz?"

Apollo'nun gözlerini üzerimde hissettim ve ona bakmadım ama bunu bana bu şeylerden herhangi birini isteyip istemediğimi sorduğuna dair bir işaret olarak aldım.

"Şarap lütfen," diye rica ettim, ses tonumu sakın olmaya zorlayarak ve tekila sipariş edebilmeyi dileyerek. Ne yazık ki, çocuklara sormuştum ve ayrıca bu dünyada mevcut olan çeşitli içkileri bolca tatmıştım ve tekila aralarında değildi.

"Elbette leydim," diye mırıldandı.

Apollo'ya baktı ve Apollo "Şarap iyi gelecek" diye homurdandığında, adam başını salladı, bizi güçlükle sıyırdı (Apollo'nun gitmeme izin vermemesi nedeniyle koridoru kaplıyorduk; ekleyebilirim, yanımızdan geçmek için açıkça karnını emerken bizi zavallı adamın yolundan çekmedi) ve koşarak uzaklaştı.

Apollo beni odaya götürdü.

Kapıyı kapatır kapatmaz elimi dirseğinden çektim ve derin bir nefes alarak odaya doğru üç adım attım.

Sonra ona döndüm ama bakışlarımı onunkilere çevirmeden önce odanın etrafına göz gezdirerek her şeyi incelediğimi gösterdim.

Gözlerim ona takıldığında, yüzünü yeniden düzenleme sürecinde olduğunu fark ettim. Düzenlemekte olduğu şey ise eğlenceydi. Gözlerim ona takıldığında değiştirdiği şey ise sahte bir nazik sorgulamaydı.

Bunu görmezden geldim ve "Burası çok güzel bir oda" dedim.

Apollo etrafına bakındı ve ben de az önce baktığım için ne gördüğünü biliyordum.

En fazla iki kişilik bir yatak, kapitone bir yatak örtüsü ve iki kabarık yastık, yastıklar odadaki tek iyi şeydi.

Geri kalanlar arasında yerdeki kalın örgülü halı da vardı ve sanki sökülüp dövülmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu ve bunun yaklaşık on iki ay önce yapılması gerekiyordu. Duvarlarda hiçbir şey yoktu, yontulmuş bir ayna bile. Pencerenin yanında bir masa ve iki sandalye vardı. Masa çentiklenmiş ve çizilmişti. Sandalyelerin konfor seviyesi "işkence odası"na ayarlanmış gibiydi. Pencereilerin üzerinde de ne renk olduğu belli olmayan, ağır, sıkıcı perdeler vardı çünkü yirmi yıl önce hangi renkteyse o renk solmuş, yok olmuştu.

Gözleri benimkilere geldi ve "Gerçekten de" diye cevap verirken yüzü titizlikle boştu.

"Burada geçireceğim kısa sürenin tadını çıkaracağım," dedim, gözleri mizahla parlarken boş bakışlarının kaymasını görmezden geldim ve sordum

Nerede uyuyacağınızı paylaşmak ister misiniz?"

Gözlerimi tuttu ve "Burada" diye cevap verdi.

Başımı yana eğdim. "Yani kızakta mı uyuyacağım?"

"Yarın don ısırtığı nedeniyle parmaklarınızın kesilmesini istemiyorsanız, hayır" diye cevap verdi.

Ses tonumu nötr tutmaya büyük özen göstererek, "Hayır, hiç hoşuma gitmedi," dedim. "Peki, yerde sen mi yatacaksın ben mi?"

"İkisi de değil."

Derin bir nefes daha aldım, nefes verirken sakinleştim ve "Açıklamak ister misiniz?" diye sordum.

Açıklamaya özen gösterdi çünkü bunu hemen yaptı.

"Gecikmeden Bellebryn'e gitmeliyim. Sürekli tetikte olan bir muhafıza ihtiyacın var. Benimle geldiğine göre, ben senin muhafızınım. Bu yüzden seni güvende tutuyorum."

"Benimle yatarak mı?" Verdiği cevap karşısında ses tonumu nötr tutmayı tamamen başaramayarak tersledim.

"Gözümü senden ayırmazsam seni güvende tutamam."

"Çocuklar buraya gelirken hiçbiri benimle yatmadan beni güvende tutmayı başardılar," diye belirttim ve bu sözüm üzerine gözleri farklı bir şekilde parladı.

Bu parıltıyı daha önce de görmüştüm. Bir gün önce Derrik hakkında konuşurken de aynı şekilde parladıklarını görmüştüm.

"Sekiz kişilerdi," diyerek düşüncelerimi böldü. "Sekiz kişiyle içeriyi ve dışarıyı gözetleyebilirler. Benden sadece bir tane var ve eğer başka bir odadaysan ve seni gerçekten *göremiyorsam* sana göz kulak olamam."

Bu aynı anda hem mantıklı hem de tamamen mantıksızdı. "Kaçırılma tehlikesiyle karşı karşıya mıyım?" Sorguladım.

"Yakın tehlikenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece yakın olduğunu biliyorum, bu yüzden işimi şansa bırakmıyorum."

Ne yazık ki, bu sadece mantıksaldı ve ben bunu sinir bozucu buldum. Elbette bilemezdim ama tanrıların gücüne sahip kötü niyetli cadıların hemen herkes için belirsiz bir tehditten daha fazlası olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden hazırlıklı olmak muhtemelen iyiydi.

"Belki iki yataklı bir oda talep edebiliriz," diye öneride bulundum.

Başını hafifçe yana eğdi ve "Bu sizin dünyanızda mevcut olan bir şey mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım, bunda mevcut olmadığını hissederek.

O da bu batma hissini doğruladı.

"Şey, burada mevcut değil."

Muhteşem.

"Apollo-"

Sözümü kesti. "Birlikte uyuyoruz İlsa."

Dişlerimi sıktım.

Kendimi onları serbest bırakmaya zorlayarak derin bir nefes daha aldım ve tekrar denedim.

"Tamam, belki daha büyük yataklı bir oda isteyebiliriz."

"Yolculuğunuz boyunca hanlarda kaldınız, değil mi?"

Benim vardı. Birçoğunda. Ve hepsinde (çoğu daha temiz ve güzel olsa da) böyle yataklar vardı. Yolculuğumuz boyunca çok daha güzel odalara ve çok daha büyük yataklara sahip daha büyük otellere ve pansiyonlara rastladık ama bu büyüklükte bir köyde değil.

Drat.

Sözlü olarak ifade etmesem de cevabımın bu olduğunu varsaydı ve devam etti.

"Ayrıca daha sıcak olacak."

Onun iri bir adam olduğunu, benim de pek ufak tefek olmadığımı ve aynı yatağı paylaşmamızın kişisel yatak alanının minimumda kalacağı anlamına geldiğini düşünürsek, kesinlikle öyle olurdu.

Ya da muhtemelen var

olmayan. Kahretsin.

Cevap veremedim çünkü kapı çalındı ve Apollo'nun kapının önünde durduğunu görünce dönüp kapıyı açtı.

On yaşlarında bir çocuk dışarıda duruyordu. Apollo'ya baktı ve çenesini eğdi. Apollo önünden çekilince, kolları odun kırıklarıyla dolu, bir elinden kova sarkan çocuk hızla içeri girdi.

"Leydim," diye mırıldandı ve selamımı beklemedi. Şöminenin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve hemen çalışmaya başladı.

Apollo kapıyı kapatmadan önce bir kız, üzerinde koyu renkli bir şişe olan bir tepsi taşıyordu, üstü mavi balmumuyla kapatılmıştı ve üzerinde iki basit şarap kadehi vardı.

"Masa," diye mırıldandı Apollo ona.

Mini bir reverans yaptı, iki adım ilerledi, bana da mini bir reverans yaptı ve sonra masaya doğru ilerledi, tepsisini bırakıp oradan çıkmak için hafif bir iş yaptı.

Ancak o ayrılmadan önce Apollon, "Leydi Ulfr'un tazelenmesi için su getirin," diye emretti.

Kız kısaca başını salladı ve gitti.

Hmm.

"Lady Ulfr" kısmı yeni bir şeydi (çocuklar bana personel arasında "madam" diye hitap etmişlerdi). Bu konuda ne hissedeceğimi bilemedim ama görmezden gelmeye karar verdim. Çoğunlukla görmezden geldim çünkü bu konuda nasıl hissettiğimi bildiğim şey, beni rahatsız ederken aynı zamanda (isteğime rağmen) bir tür havalı olduğunu kabul etmek zorunda kalmamdı.

Fleuridia'dan Lunwyn'e olan yolculuğum boyunca sık sık başıma gelen ve henüz alışamadığım reverans hareketini de görmezden geldim.

Bunun yerine, yolculuğum boyunca defalarca belirttiğim gibi, hanlardaki personelin bahşış almadığını fark ettim.

Otel ve pansiyonlardaki personel yaptı.

Bunu biraz rahatsız edici buldum çünkü hepsi -ama görünüşlerine bakılırsa özellikle hanlarda çalışanlar- parayı kullanabilirdi.

Apollo şaraba yöneldi ve çocuk ateşi yakıp ondan uzaklaşana kadar şarabın tıpasını açıp kadehleri doldurdu.

"Yakıt getir," diye emretti Apollon ve çocuğun gözleri ona dikildi. "Akşama yetecek kadar. Uzun bir yolculuğumuz var ve yarın dinlenmiş olmamız gerekiyor. Sürekli odun aramamıza gerek yok."

Çocuk başını salladı, kısa bir selam verdi ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Apollo bana bir şarap kadehi uzattı, ben de kadehi aldım ve "Lütfen kelimesini bilmiyor musun?" diye sordum.

Bir yudum alırken kadehinin kenarından bakışlarımı tuttu.

İşini bitirip elini bıraktığında, "Evet," diye cevap verdi.

"Neden kullanmadığınızı sorabilir miyim?" Ben zorladım.

Vücudu neredeyse hiç hareket etmiyormuş gibi hareket ediyordu ama biraz tuhaf olduğunu düşündüğüm bir şekilde yerleştiğini anlayabiliyordum.

"Peki seni kızdıracak ne yaptım llsa?" diye sorarken bunu yaptı.

Fleuridian şarabının kalitesinden o kadar uzak olan kendi şarabımdan bir yudum aldım ki komik değildi ve bu yüzden suratımı asmamak için mücadele etmek zorunda kaldım ve "Kızgın değilim" diye cevap verdim.

"Bütün gün benimle tek kelime konuştun, o da bu sabah ilk iş olarak. Hana varana kadar. Sonra odamızı hazırladık ve sen de yaptığım hiçbir şeyin seni memnun etmediğini açıkça belirttin. Nedenini açıklayabilir misin?"

Bir kolumu uzattım ve ona dedim ki, "Onlar hizmetçi ama insan. Onlara sanki kölelermiş ve senin gözetimindeymişler gibi emir veriyorsun."

"Şafaktan gün batımına kadar, muhtemelen daha erken ve daha geç saatlere kadar yapmaları gereken pek çok görevleri var. Nezaket ve sohbet için zamanları yok."

"Herkesin nezaket için zamanı vardır," diye karşılık verdim ve ekledim, "Achilles lütfen dedi." Düşündüm ve ekledim: "Remi de öyle dedi. Derrik de öyle, tabii ki ben ona bahsettikten sonra."

Bu sonuncusu doğruydı. Fleuridia'da Derrik'le konuşmak zorunda kalmıştım.

Bunun üzerine gözleri bir kez daha parladı ve "Ben Achilles, Remi ya da Derrik değilim" diye sinirli bir yanıt verdi.

"Bunun gayet farkındayım," diye cevap verdim.

"Ve hiçbirisi de Meclis Başkanı değil," diye belirtti.

"Yani bir Evin Başkanı'nın kaba ve buyurgan olmak için açık çek hakkı mı var?" Ben sordum.

Gözleri kısıldı ve "Yolculuğumuz boyunca senin asık suratlı tavrına mı maruz kalacağım?" diye sordu.

"Muhtemelen," diye karşılık verdim.

"Ben yokmuşum gibi davranmadığın zaman tabii," diye devam etti.

"Elbette," diye kayıtsızca kabul ettim.

"Mükemmel," diye mırıldandı ve kadehini masaya koymadan önce şarabından bir yudum aldı. Bana dönüp konuşmaya devam etti ama yüzü sözlerini yalanlıyordu. "Lütfen devam edin. Beni eğlendiriyor."

"Memnun
amaçlıyorum,"
mırıldandım.
şüpheliyim,"
verdi.

etmeyi
diye
"Bundan
diye karşılık
verdi.

Birden, keşke hiçbir şey söylemeseydim ve onu tamamen görmezden gelseydim diye düşündüm. Yani aynı yatakta yattık. Ne olmuş yani? Bunu daha önce de yapmıştık. Ben uyuyor olurdum. Onu orada da görmezden gelebilirdim.

"Belki de konuşmayı kesebiliriz," diye rica ettim.

"Harika bir fikir," diye kabul etti ve hemen kapıya yöneldi. "Eğer akşam yemeği isterseniz, biraz dinlendikten sonra benimle aşağıda buluşun."

Açtım ve yemek yemem gerekiyordu ve bunu yapmak için ona ve onun parasına ihtiyacım vardı, bu yüzden çileden çıkarıcıydı ama "Birkaç dakika içinde aşağıda olacağım" demek zorunda kaldım.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece kapıyı açtı, içeri girdi, döndü, çenesini bana doğru eğdi ve arkasından kapattı.

Kapıya baktım ve belki de sineye çekip Karsvall'a gitmem gerektiğini düşündüm.

Hayali çocuk kahkahaları beynimin içinde dolaşıyordu.

Hayır, bunu sineye çekip Karsvall'a gidemezdim.

Şarabımdan bir yudum daha aldım ve bitirdiğimde şımarık bir çocuk gibi, "Aptal kötü niyetli cadılar ve devrik yöneticiler, her şeyi mahvediyorlar," diye mırıldandım.

Ama lanet olsun ki vardı.

Kendim ve geleceğim için planlarım.

Kısa ama parlak özgürlük hissim.

Şimdi başladığım yere geri dönmüştüm, hayatım bana ait değildi ama zengin ve güçlü bir adam tarafından kontrol ediliyordu.

Kapı çalındı, ben de "Girin" diye seslendim.

Kız elinde bir ibrikle içeri girdi ve neyse ki ön kolunun üzerine katlanmış temiz kurutma bezlerine benzeyen bir şey taşıyordu.

Doğruca komodine gitti ve onu yerine koydu.

Giderken ona teşekkür ettiğimden emindim.

* * * * *

Akşam yemeği harika değildi.

Caddenin aşağısındaki bir bara gittik ve en harika olmayan kısım yemek değildi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Apollo bana tercihim sormadan, "Şarap, kırmızı. Ve ikimiz için de börek."

Patty pie'ın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kulağa o kadar da harika gelmiyordu.

Ve çocuklarla geçirdiğim süre boyunca, garsonlardan her zaman seçimlerimi açıklamalarını istediler, böylece onları yapabildim.

Apollo

değil.

Olamaz.

Otelde yaptıklarımızdan sonra, akıllıca bir kararla bu işin peşini bırakmaya karar verdim ve neyse ki patty pie, her birimizin kendi küçük güveç kabını alması ve üzerine erimiş peynirle doldurulmuş kabarık patates püresinin gerçekten güzel görünmesi oldu. Bunun altında kalın, lezzetli kahverengi bir sos içinde mısır, havuç ve bezelye keşfettim. Bu sos, soğanla tatlandırılmış kıyma köftesinin üzerine dökülüyordu. Başka bir deyişle, bir tür çoban böreği ama etli bir hamur.

İçine daldım, çok lezzetli olduğunu fark ettim ve bunu Apollo'yu ve bakışları görmezden gelerek yaptım.

Bu, ben çocuklarla birlikteyken daha az iyi işletmelerde de oldu. Tahminimce bu daha çok giysilerimizin seyahatte giyilmiş olmasına rağmen halkın çoğunun giydiğinden daha kaliteli olmasıyla ilgiliydi.

Başka bir deyişle, hangi ülkede olursanız olun, bu dünyada sahip olanlar ve olmayanlar arasında kesinlikle bir çizgi olduğunu söyleyebiliriz.

Burada Apollo, geniş omuzlarına ve geniş göğsüne mükemmel bir şekilde oturan, zarif bir şekilde örülmüş koyu kahverengi kalın yün boğazlı bir kazak giyiyordu. Bunun üzerine dar koyu kahverengi yün pantolon ve (çoğunlukla) parlatılmış, belli ki kaliteli çizmeler giymişti. Kemerini çözüp dikkatsizce masamızdaki kullanılmayan bir sandalyenin üzerine attığı pelerinin dışı koyu tabaklanmış bir deriye, içi ise ipeksi parlaklıkta koyu kahverengiden siyaha çalan bir kürke sahipti.

Üzerimde, vücudumu mükemmel bir şekilde saran, çukur yakalı ve çan kollu (yemek yemeye çalışırken biraz can sıkıcı ama bunun yanında çok hoş), her ikisinin de kenarları çok hoş, narin pointelle dikişli, yumuşak yeşil kaşmir bir elbise vardı. Ayrıca aynı kaşmirden örülmüş, ancak kalçalarımın altına aşağı sarkacak şekilde bağladığım gümüş iplikli ince bir kemeri vardı.

Ayağımda alçak topuklu ama yüksek (uyluğun ortasına kadar) krem rengi kürkle astarlanmış devetüyü rengi süet botlar vardı. Pelerininin yüksek bir yakası vardı; dış derisi açık kahverengi, iç kürkü ise kalındı.

tatlı krem. Pelerinimi de çıkarmıştım ama sandalyede Apollo'nunkinin yanına koyarken daha dikkatli davranmıştım.

Söylemeliyim ki, bu dünyadaki tüm giysilerim arasında Lunwyn için olanlar en iyisiydi.

Ama sessizce şarabımızı içip yemeğimizi yerken, ben Apollo'nun gözlerinden kaçarken, o, ben ona bakmadığım için bilemiyordum, burada dikkatleri üzerimize çekmemizin nedeninin üst tabakadan olmamız olmadığını fark ettim.

Hayır.

Gizlice etrafıma bakındığımda bunun başka bir şey olduğunu fark ettim.

Bana bakan gözleri yakaladığımda, gözlerini kaçırmadan önce, bazı yüzlerde şaşkınlık gördüm. Diğerlerinde aşırı merak. Birkaçında tedirginlik.

Ve biliyordum.

Evinden bir gün uzaktaydık ama içimde Apollo'nun kim olduğunu bildiklerine ve daha da kötüsü onu diğer Ilsa ile gördüklerine dair belirsiz olmayan bir his vardı. Ölmüş olması gereken Ilsa'yla.

Tıpkı bana benzeyen bir Ilsa.

Lunwyn'e girerken bunu fark etmemiştim. Yine de adamlar beni korudular ve etrafta o kadar çok adam vardı ki, hepsi de iriydi, bu gibi görünüşleri fark etmek zor olurdu.

Ya da belki de onlarla o kadar meşguldüm ki fark etmedim.

Ama Apollo ve ben birbirimize sessiz davranırken, fark etmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Yemeğim bittiğinde, elinin şarap şişesini bardağıma doğru kaldırdığını ve doldurduğunu gördüm.

Derin bir nefes aldım ve onunla birlikte sakin ve kontrollü oldum. Ancak o zaman gözlerimi Apollo'ya kaldırdım.

Yemeğini de bitirmişti. Ben izlerken bardağını tazeledi ve şişeyi yere bıraktı. Sonra sandalyesini masadan biraz çevirdi ve arkasına yaslandı. Ardından uzun bacaklarını önüne doğru uzattı ve ayaklarını bileklerinden çaprazladı. Şarap kadehini kaptı, iki eliyle önünde tuttu ve çenesini aşağı eğdi.

Sonra yerleşti.

Botlarını düşünüyor gibi görünüyordu.

Ve bu tefekkürün düşünceli olduğu anlaşılıyordu.

Hmm.

Gözlerimi hissetmiş olmalı çünkü ben başka tarafa bakamadan başını bana çevirdi.

"Adamlar sana Maddie diyorlar," diye açıkladı.

Kısa bir süre onu görmezden gelmeyi düşündüm, ama bilmediğim nedenlerden dolayı yapmadım.

"Evet," diye onayladım.

"Burada olmanla ilgili anlattığımız hikâyeyi açıkladım," dedi ve başımı sallarken duyabilecek kadar yakınımda biri olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım. "Belli ki Ilsa dışında bir isme ihtiyacın olacak. Bu şekilde mi çağrılmak istiyorsun?"

Sorduğu soru anında ve garip bir şekilde göğsümdeki bir şeyi hafifletti. Sanki ciğerlerim bükülmüştü ama bununla o kadar uzun süre yaşamıştım ki nefes almamı zorlaştırdığını fark etmemiştim bile.

Ve bu rahatlama göğsüme yerleşir yerleşmez nedenini anladım.

Tam orada, o restoranda ve öngörülebilir gelecekte, başladığım yere geri dönmüştüm; yakışıklı, varlıklı, güçlü bir adama bağlıydım ve onun tarafından kontrol ediliyordum.

Ama bu hayatımın yeni olmadığı anlamına gelmiyordu.

Adımı hiç düşünmemiştim, tabii ki büyüdükten sonra. Alışılmadık bir isimdi ve alışılmadık bir isimle büyümek, çocukların bazen kötü davranması, berbat bir şeydi.

Ondan sonra sadece bir isim oldu. Ailemin bana verdiği bir isim ve ben her şeyi berbat edip Pol ile evlendikten sonra onlardan bana kalan tek şeydi.

Ama her şeyi berbat etmiştim. Ve sonunda çok kötü bir durumda olduğumu ve daha da kötüye gittiğini anladığımda Pol'ü terk ettim.

Babam da bunu anladığımda ağlayarak ona dönmememi söylemişti.

Tabii ki, bunu anladığımda ve güvenli bir sığınağa ihtiyacım olduğunda, ağlayarak ona geri döndüm.

Kelimenin tam anlamıyla.

Kapıyı suratıma kapattı. İki kere.

O ve annem telefonu yüzüme kapattılar. Bunu o kadar çok yaptılar ki sayısını unuttum.

Bunu kızlarına kim yaptı?

Kesinlikle çuvallamıştım.

Ama sırf yanlış adama aşık oldum ve yirmi üç yaşında aptalca, inatçı bir karar verdim diye beni sonsuza dek dışlamak mı?

"İlsa?" Apollo sordu ve ben sıçradım, düşüncelerimden sıyrılıp ona baktım.

"Bu dünyada Madeleine diye bir adın var mı?" diye sordum. "Evet," diye yanıtladı.

"O zaman ben de öyle olacağım. Madeleine. Maddie," dediğimde kaşları hafifçe birbirine yaklaştı ve bakışları daha da yoğunlaştı.

Nedenini biliyordum.

Bu bir bildiriydi. Kesin. Kesin. Esnek olmayan.

Bu kadar güçlü bir açıklama olmasına gerek yoktu.

Ama kesinlikle öyleydi.

Bir kez başardığımda, neşelenmek istedim. Ayağa kalkıp dans etmek. Nedense kendimi eski, yorgun ve yıpranmış derimden sıyrılıp yeniden doğmuş gibi hissediyordum ve içimde o kadar çok enerji ve heyecan vardı ki yerimde durmakta zorlanıyordum.

"Madeleine," diye mırıldandı, tekrar dikkatimi çekti ve bu güzel ismin üzerinde yumuşayan zengin, derin sesi sırtımda bir ürperti yarattı.

Saçmalık.

Belki de Agnes'i seçmeliydim.

Bu düşünce üzerine, "Onu burada tanıdıklarını fark etmişsinizdir" diyerek beni şaşırttı.

Dudaklarımı birbirine doladım ve başımı salladım.

"Buraya sık sık gelirdi. Ben de yıllar içinde bu köye birden fazla kez geldim," diye devam edince kafam karıştı.

Kafamı karıştırdı çünkü buraya onsuz geldiğini ima ediyordu. Pol onsuz hiçbir yere gitmeme izin vermezdi.

Apollo Pol değildi, ama buraya gelmek kolay değildi ve bu köy köşeyi dönünce kızağa atlayıp çay içmek için buraya gelip akşam yemeği için geri dönebileceği bir yer de değildi.

Onun hakkında konuşmakta bir sakınca görmediğinden, "Buralardan mı geliyordu?" diye sordum.

"Yılın büyük bir kısmını Karsvall'da geçirdik."

Bu kafamı karıştırmadı.

"Sensiz seyahat ettiğini mi söylüyorsun?" "Sık sık," diye cevap verdi ve bu beni şaşırttı.

Gözlerini kaçırdı, şarabından bir yudum aldı ve yine botlarını düşündü ama konuşmaya devam etti.

"Birçok girişimim var ve bu girişimlerim nedeniyle çok seyahat ediyorum. Bazen o da benimle gelirdi. Bazen de burada kalırdı. Genellikle burada kaldığı zaman, onun bakımına ihtiyacı olan biri olduğu için kalırdı. Ve bunu yapmak için Karsvall'dan biraz geniş bir alana, bir günlük mesafeye seyahat ederdi. Hatta üç günlük yol."

Sözlerine duyduğum merak beni "Onunla ilgilenen biri mi?" diye sormaya itti. Tekrar bana baktı. "O bir doktordu."

Aman Tanrım.

Sevgili, aramızdan ayrılan, özlenen, sevilen, muhteşem Ilsa bu dünyada bir doktordu.

Ortaçağ tarihi alanında lisans derecem vardı. Son işim seçkin bir mağazanın çanta ve aksesuar bölümünde satış görevlisiydi. Bunun dışında, yaklaşık on iki yıldır ne çalışmışım ne de pek bir şey yapmışım.

Boğazıma bir şey düğümlendiğini hissettim ve kendimi zorlayarak, "Bu... şey, etkileyici." dedim.

Tekrar botlarına baktı ve mırıldandı: "Gerçekten de öyleydi."

Şarabımdan bir yudum aldım ve hissettiklerimden hoşlanmadığım için ondan başka bir yere baktım. Ayrıca tam olarak anlayamıyordum ama kesinlikle hoşuma gitmediğini biliyordum. Acı değildi ama yine de bir sızı gibi hissettiriyordu.

Otele geri dönmek ve beni bu konuşmanın ıstırabından kurtarmak için hareket etmeye isteksiz görünüyordu.

Orada oturup yere bakarken kendimi rahatsız hissettim ve sohbet edercesine "Bu dünyada bir kadının doktor olması normal mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi botlarına. "Bir ebe, evet. Bir bitki uzmanı. Bir bitki şifacısı. Hatta bir eczacı. Ama bir hekim, hayır."

Bana bakmasa da başımı salladım.

Hiçbir şey söylemedi.

"Uh... sadece söylüyorum, Ulfr kadınlarının çalışmadığından bahsettiğinizi sanıyordum," diye belirttim.

"Bunu düzelteceğim," dedi yine botlarına. "Çalıştı ve kendini işine adadı ama para almadı."

Ödeme istemeyen bir doktor mu?

Düşündüm ama sormadım.

Başka bir şey paylaşmadı.

Şarabımdan bir yudum daha aldım, sandalyemde arkama yaslanıp bana tuhaf tuhaf bakanlara, Apollo'ya, *hiçbir şeye* (Ilsa'nın iyi işler yapması da dahil) odaklanmamaya çalışırken Ilsa'nın karlar üzerinde dörtnala dolaşıp iyi işler yaptığını düşündüm.

Sonunda, daha fazla dayanamadım ve ona geri dönüp baktığımda profilinin tekrar kuluçkaya yattığını gördüm.

Sevgili, terk edilmiş, özlem duyulan, sevgili, muhteşemini düşünüyordu, *yardımsever* Ilsa.

Kahretsin, belki de sineye çekip çocuklarıyla vakit geçirmeye gitmeliydim.

Kendimi toparladıktan sonra konuyu değiştirmeye karar verdim. Bunu yapmak için, "Girişimleriniz nelerdir?" diye sordum.

"Petrol," diye hemen botlarına cevap verdi, sonra başını çevirip bana baktı. "Ulfr Hanesi geniş toprak parçalarına sahip. Bir kısmının altında petrol bulundu. Lambalarda kullanılan yağ."

"Ah," diye mırıldandım, eğer durum buysa, onun dünyasında benim dünyamdaki kadar rağbet görmese de, muhtemelen hâlâ çok rağbet görüyordur diye düşündüm.

Dolu görünmesine şaşmamalı.

"Ve diğer topraklarda gaz var," diye devam etti. Evet, dolu.

Şöyle devam etti. "Binaları ve evleri gaz ışıkları ve ısıyla donatma konusunda Fleuridia'nın gerisindeyiz ama hızla arayı kapatıyoruz. Ulfr Hanesi aynı zamanda bu işi yapan en büyük firmanın kontrol hisselerine de sahip."

Tamamen dolu.

"Benim dünyamda elektrik var," diye önerdim.

Başını salladı ve uzaklara bakarak, "Evet. Finnie bana bunu açıkladı. İlgî çekici bir kavram ve Lunwyn'i Orta Diyar'la birleştirmek için savaştıktan sonra, araştırmacıları onu kullanmaya yönlendirdim."

"Çok zekiceydi," diye mırıldandım.

Apollo ve adamlarının, artık ölmüş olan bir kralın ikiz oğullarına yönetecekleri topraklar vermek için böldüğü Lunwyn ve Middleland ülkelerini yeniden birleştirmek için savaştığı son savaşın adamlarından zaten öğrenmişim.

Neyse ki onların tarafı kazandı.

"Ayrıca burada Sjofn buz elması üreten bir madene sahibim ve Korwahk'tan mücevher ithal ediyor, kestiriyor ve Kuzey Toprakları'ndaki kuyumculara satıyorum," diye beni bilgilendirdi Apollo. "Ayrıca Ulfr Hanesi vizon, ermin, samur, tavşan, sığır ve benzerlerini yetiştiren çeşitli çiftliklere sahip. Etlerini satıyorlar ve derilerini tabaklayarak kumaşçılara kürk ve deri sağlıyorlar."

Konuşmayı kesti, ben de "Tüm bunlar olurken çok meşgul olmalısın" diye gözlemledim.

"Öyleyim," diye kabul etti.

"Sanırım ben ve kötü niyetli cadılar gerçekten de başınızın belasıyız," dedim, konuşmaya çok ihtiyaç duyulan mizah dozunu katmaya çalışarak.

Hızla gözlerine baktım ve hiç de eğlenceyle parıldamıyorlardı.

"Kötü niyetli cadılar, evet. Sen, hayır. Senin gibi davranırken değil şimdi. Kaba davrandığın zaman, evet." Birden

kendimi bir sürtük gibi hissettim ve bu hiç iyi gelmedi. "Apollo-"

Daha fazla bir şey söyleyemeden (ne söyleyeceğimi bildiğimden değil) sandalyesinde doğruldu, bana döndü ama başını masaya doğru eğdi.

"Bitirdin mi?"

"Evet," dedim

usulca.

"O zaman yatmaya gidiyoruz."

Yatağa.

Saçmalık.

Ayağa kalktı ve pelerinlerimizi tutan sandalyeye doğru uzandı. Ben de ayağa kalktım ve "Belki de-" diye başladım.

Pelerinimi tutarak masanın etrafında dolanırken gözleri benimkilere kaydı. "Sana otele kadar eşlik edeceğim ve yatağa hazırlanman için sana zaman vereceğim. Yerleşmek için zamanınız olduğunda size katılacağım."

Tamam o zaman.

Bu bir plana benziyor.

"Okeydokey," diye fısıldadım ve yine gözlerinin parlamasını izledim, bu sefer daha önce görmemiştim.

Arkama geçip pelerinimi omuzlarıma yerleştirmeden önce ona kilitlenme şansım olmadı.

Pelerinini giyerken ellerimi yarıklardan geçirdim ve masanın üzerine birkaç bozuk para atmasını bekledim.

Sonra kolunu uzattı ve ben de tuttum. Derrik gibi o da beni kendine çekmekte tereddüt etmedi ve elimle kolunu onun yanına sıkıştırdı. Derrik'ten farklı olarak, sıcak parmaklarını benimkilerin üzerinde kıvırsa da bunu göstermelik bir şekilde yaptı.

Sonra bu köyde kaldırım olarak kullanılan karla kaplı ahşap yürüyüş yollarında geceye doğru "uzaklaştık".

Yani, yatağa gitmek. Tekrar.

Saçmalık.

Sekizinci Bk

Sulama Yok

"Ben... birazdan grşrş," dedim kapıda, kilidi açıp kapıyı fırlatan Apollo'ya, etrafına üstünkörü bir göz atmak için kafasını içeri soktu, ama bunu yaptı ve şimdi kapının yanında duruyordu.

"Yapacaksın," diye yanıtladı anahtarı cebine koyarken.

"Kapıyı arkandan kilitle." Başımı salladım ve dönüp uzaklaşmasını izledim.

Ben odaya girip kapıyı kapatıp arkamdan kilitlemeden önce merdivenlerden inip gözden kaybolmuştu.

"Tamam, benim neyim var böyle?" Boş odaya sordum.

Tabii ki cevap alamadım.

Ateşin ızgarasında neşeyle dans ettiğini fark ettim, önünde büyük bir demir ızgara duruyordu ve kıvılcım çıkmasın diye dudakları taşa doğru kıvrılmıştı. Büyük kütük yığınları vardı, lord hazretlerinin ateşi bütün gece yanık tutması ve bunu yapması için bir hizmetçi çağırma zahmetine girmemesi için bol miktarda yakıt vardı.

Ayrıca bavullarımızın yukarı çekilmiş olduğunu fark ettim, bu da geceliğimin yanımda olduğu anlamına geliyordu.

Geceliğe gitmedim.

Bana en yakın komodine gittim, çekmeceyi açtım ve Lunwyn ya da Hawkvale'deki bir handa her zaman bulduğum şeyi buldum. İlkel kibritler.

Yatağın yanındaki lambayı yaktım, sonra karşı tarafa geçtim ve onu da yaktım.

Ateşe doğru ilerledim, ızgarayı dikkatlice çıkardım, kullanılmış kibrit çöplerini içine attım, daha fazla odunla besledim ve ızgarayı geri verdim.

Geri çekildim ve ona baktım.

Apollo'nun stm değiştirmem için bana ne kadar süre vereceğini bilmiyordum, bu yüzden harekete geçmem gerektiğini biliyordum.

Ama alevlere bakarken bir türlü harekete geçemiyordum.

Bunun yerine aklım başka şeylerle doluydu ve bu başka şeylerden biri de ona neden bu kadar kızgın olduğumu unutmuş olmamdı.

Beni Pol'den kurtarmıştı.

Bunu yapmasının nedeni çok sevdiği karısının ölmüş olması ve onu geri istemesiydi. Belli ki bir eylem adamı olarak, imkânsızı bulduğunda -bu konuda yapabileceği bir şey vardı- bu konuda bir şeyler yapmıştı. Bu biraz dengesizdi ama bunu anlayabilirdim.

Ama sonra bana sahip olduğu için onu geri alamayacağını fark etti.

Tabii ki, beni bu konuda bilgilendirmek konusunda bir pislikti ama bunu da anlayabilirdim.

Sonra anlaşılır bir şekilde çocuklarını güvenli bir yere götürmek ve benden, bakması bile acı veren kadından uzaklaşmak için çekip gitti. Ama beni güzel bir ülkede, güzel insanların yaşadığı güzel bir evde bırakmıştı. Bana muhteşem kıyafetler vermişti. Beni burada gören harika adamlardan oluşan bir koruma sağlamış ve bunu yaparken bana hayatımın en güzel zamanlarını yaşatmıştı.

Şimdi, benim varlığıma katlanmak zorundaydı ve bunu bana bir iyilik olarak yapıyordu, böylece kendi dünyamda sahip olamadığım bu dünya çocuklarının etrafında olmak zorunda kalmayacaktım.

Bu yüzden kibirli ve otokratikti. Bu dünyada aristokrat bir soyun başıydı. Nasıl davrandıkları hakkında ne biliyordum ki? Tanıdığım tek kişi oydu. Diğerleri ondan daha kötü bile olabilirdi.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, eğer düşünecek olursam (ki o zamana kadar düşünmemiştim), adamları onun hakkında bir şeyler söylüyordu.

Aslında, *gerçekten* düşündüğümde, Apollo sık sık mizah duygusu sergilemişti ve kesinlikle bir görev duygusu sergiliyordu. Belli ki zekiydi. Aynı zamanda cömertti. Bu adamların, özellikle de farklı Hanelerden olanların sadakatini kazanmasının nedenleri vardı. Onunla kalmak zorunda değillerdi.

Ve onunla tanıştığım gecedan beri bu nedenleri sergiliyordu. En önemlisi de beni Pol'den kurtarmak için başka bir dünyaya gitmesiydi.

Tamam, bu dünya cadı dişi tanrılar aracılığıyla üzerine yağın talihsizlik tehdidi altında yaşıyordu.

Ancak Pol'ün üzerime yağdırdığı talihsizlik oldukça kötüydü ve bir ömür boyu sürme tehdidi taşıyordu.

Ve bundan kurtulmuştum. Sonsuza kadar.

Apollo yüzünden.

Peki ne için kaltak olmak zorundaydım?

Muhteşem kürk pelerinimi çıkardım (kaltak olmamak için bir neden daha, cidden harikaydı), bir sandalyenin üzerine atmak için masaya doğru ilerledim, kendimi toparlamak zorunda kalacağımı düşündüm.

Bu ikimiz için de kolay değildi. Bunu zorlaştırmak için bir neden yoktu.

Pelerinimi sandalyenin üzerine attım ve sandığıma doğru ilerlemek üzereydim ki masadaki şarap ve bardakların yerinde olmadığını fark ettim. Yerlerinde bir çaydanlık ve iki çay fincanı vardı.

Ona bakarken başım yana eğildi.

Akşam yemeğinden çıktığınızda odanızda sizi bekleyen bir demlik çay ya da bir şişe konyak olması iyi işletmeler için alışılmadık bir durum değildi.

Ama genelde siz sipariş edersiniz.

Belki de Apollo bensiz aşağıdayken sipariş etmişti. Mesele şu ki, çaydanlık ve fincanlar kaliteli porselenden yapılmıştı, Etrafı altın işlemelerle süslenmiş, zümrüt yeşili güzel desenler vardı. O dünyaya dair deneyimlerime göre bu, öyle bir hanın sahip olabileceği bir şey değildi.

"Belki de soylular ziyarete geldiğinde iyi malları çıkarıyorlardır," diye mırıldandım, çaydanlığın üstünü kaldırmak için elimi uzattım.

Bunu merak ettiğim için yaptım. İçmeye niyetim yoktu. Apollo gelmeden önce hızlıca uyumam gerekiyordu ve buradaki çayda kafein vardı.

Ama tencereden yumuşak bir parıltı yayılınca şaşkınlıkla bıraktığımda üst kısmı takırdayarak masaya düştü.

"Bu da ne...?" Eğilip daha yakından bakarak fısıldadım.

Evet. İşte oradaydı. Yumuşak bir parıltı.

Oldukça yumuşak bir parıltı.

"Ne kadar tuhaf," diye mırıldandım, korkmadan çünkü o dünyada dört aydan fazla zaman geçirmiştım ve hepsi de güzel olan inanılmaz şeyler görmüştüm, bu yüzden o noktada parlayan çay beni korkutmuyordu.

Parmaklarımı narin sapına doladım, burnuma doğru kaldırdım ve kokladım.

"Vay canına," diye nefes aldım.

Harika kokuyordu. Meyan kökü ve vanilya ile karıştırılmış nane gibi.

Bunun bitki çayı olduğu belliydi ve acaba sizi rahatlatmak ve uyumanıza yardımcı olmak için mi verdiler diye merak ettim. Ya da Apollo bu nedenle mi sipariş etmişti?

Bildiğim tek şey, bu kokunun kesinlikle rahatlatıcı olduğıuydu.

Ve biraz yatıştırıcıya ihtiyacım var. Karnımı da biraz ısıtabilirdim. Ateş harikaydı ama Lunwyn'de geçirdiğim süre boyunca yorganın altına girmeden ısınamayacağımı ve kızaramayacağımı öğrenmişim.

Tencerenin kapağını kapattım ve bir fincan doldurdum, çayın içinde dans eden parıltıyı fark edince hayranlıkla sııttım.

Parıldamasına şaşmamalı.

Temkinli bir yudum aldım ve gözlerimi yavaşça kapattım.

Mutluluk.

Sonra ihtiyatsızca bir yudum aldım, çok keyif aldım ve bardağı yere bıraktım. Yatağa doğru ilerledim, eteklerimi yukarı çektim ve botlarımı çıkardım. Ayrıca ince, yumuşak krem rengi bir yün tayt giyiyordum. Onları da indirdim.

Ve tenimin her santiminde muhteşem bir şekilde kaydıklarını hissettim.

Daha önce yaptığımda böyle bir şey olmamıştı ama yine de şaşırmadım. Taytımın yünü kaşmir değildi ama yumuşaklığı ona yakındı. Ve sıcaktı, bu yüzden o sıcaklığı kaybettiğimde odanın serinliğinin bacaklarıma çarparak beni titretmesi sürpriz değildi.

Bagajıma gittim, kilidini açtım ve açtım, taytı içine attım ve üstüne serdiğim geceliği aldım.

Bu noktada uyku düzenlemeleriyle ilgili talihsizliğim, tüm geceliklerimin harika olmasıydı, yani harika ~~ay~~. Ama Apollo bir tane görmeden önce yorganın altında olmayı umuyordum.

Masaya geri dönüp bardağı aldım ve yatağa doğru yürürken hızlıca iki yudum daha aldım. Elbisemi çıkarmak için ellerimi serbest bırakmak amacıyla geceliği yatağın üzerine attım ama bunu yaptıktan sonra elbiseyi çıkarmadım.

İki elimle sıcak fincanı sardım ve o cennet çayından biraz daha içtim.

Sonra daha fazlası.

Ve bunu yaptım çünkü aniden çay yudumlamaktan vazgeçtim.

Tat alma tomurcuklarımda bir patlama ve içimden dışıma doğru yayılan bir sıcaklık hissediyordum.

Bir yudum daha aldığımda göz kapaklarım ağırlaştı ve cildimin her santimetresinin belli belirsiz farkına vardım. Çünkü *gerçekten* hoşuma giden bir şekilde karıncalanıyordu. Bir elimi fincandan çektim ve bu deneyimi yaşarken kendimi tutmak için karnımın etrafına sardım.

"Muhteşem," diye fısıldadım, fincanı kaldırıp biraz daha içtim.

Birden bacaklarım huzursuzlaştı, ben söylemeden hareket etmeye başladılar. Dizlerim ileri geri gidip geliyor, kalçalarımı birbirine sürtüyor, sürtünme onları ısıtıyor ve bacaklarımın arasından yukarı doğru kayıyordu, o anda fark ettiğim bir bölge ıslaktı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, çayın parıldayan tortularına bakarken. Bu doğru değildi.

Elim belimden göbeğime ve aşağıya doğru hareket etti ve buna engel olamadım.

Tanrım, *şimdi* kendime dokunmalıyım.

Yutkundum ve bardağı yere bıraktım. Diğer elimi saçıma götürerek, enseme at kuyruğu yapan kurdeleyi çıkardım. Sırtıma dökülen saçlarım elbisemin kaşmir kumaşından belli belirsiz görünüyordu ama yine de içime işlediğini, meme uçlarımı sertleştirdiğini hissettim. O kadar sertti ki ağrıyorlardı.

"*Tanrım*," diye fısıldadım, çayın içindeki bir şeyin beni bu şekilde hissettirdiğini biliyordum.

Ama artık çok geçti.

Karnımdaki elim bacaklarımın birleştiği yeri örtmek için aşağı indi. Apollo her an geri gelebilirdi ama kendime dokunmalıyım. Dokunmak *zorundaydım*.

Ya da daha iyisi, bana dokunacak birini bul. Oh, evet.

Bana dokunacak birini bul.

Yıllar geçmişti. *Yıllar*.

Bu düşünceyle ellerimi eteğimin kenarlarına götürdüm, malzemeye sıkıştırdım ve yukarı çektim.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı.

Gözlerim kapıya gitti ve aklım boğazlı kazağı ve pantolonuyla Apollo'yla doldu.

Özellikle de o *pantolonlar*.

Göğüslerime kan hücum etti ve bacaklarımın arası daha da ıslandı.

"İls... Madeleine?" derin sesi kapının dışından geliyordu.

Bir anda odanın diğer ucuna geçtim.

Kilidi çevirdim, kapıyı açtım ve elimi uzattım. Elimi kazağının içine soktum ve onu odaya çektim.

"Lanet olsun, ne-?"

Durmam gerektiğini biliyordum. Bunu biliyordum.

Ama yapamadım.

Ellerimi göğsündeki kazağının üzerinde gezdirdim, yumuşak kalın yünü ve altındaki sertliği hissettiğimde yemin ederim neredeyse orgazm oluyordum.

Dizlerimin bağı çözüldü ve ona doğru eğilmek zorunda kaldım, ellerim yukarı fırladı ve boynunun arkasına dolandı.

Üzerine baskı uyguladım ve başımı geriye doğru eğerek odanın diğer ucuna baktığını gördüm. Dikkatim dağılmış bir şekilde bir elini belime koyduğunu fark ettim ama vücudunun derinliklerine bastırırken aynı anda başını kendime doğru çekmeye çalıştığımda vücudu sıkı ve hareketsizdi.

Sonunda, yıllar sürmüş gibi görünen bir anda çenesi eğildi ve inanılmaz yeşim gözleri benimkilere baktı.

"Madeleine, güvercinim, o çayı içtin mi?" diye sordu nazikçe, ama sesi aynı zamanda temkinli, acil ve telaşlı geliyordu.

"Çok lezzetli," diye fısıldadım, ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, vücuduna yaklaştım, boynuna daha fazla baskı uyguladım, diğer elim belirli bir amaçla göğsünden aşağı kayıyordu.

Bileğimi yakaladı ve elimi tekrar göğsüne doğru çekip oraya bastırdı.

"Beni dinle," dedi, şimdi sesi daha da ısrarcıydı.

"Tamam," diye cevap verdim ve burnumu başarıyla çenesine dayadım.

Bileğimin etrafındaki parmaklarının sıkılaştığını hissettim. Bunu iyiye işaret olarak kabul ettim ve çenesinden aşağı inerken dudaklarımı kullandım.

Geri çekildi ve beni dikkatlice sarstı. "Maddie, bana bak ve dinle."

"Yaklaş," diye yalvardım.

"Ağzını tıkamalı ve seni yatağa bağlamalıyım," dedi.

Oh Tanrım.

Harika.

"Evet," diye nefes aldım ve tekrar ona yaklaştım.

Gözleri parladı, belimdeki ve bileğimdeki parmakları birbirine girdi ve "Hayır güvercinim, bunun için değil. Kendi iyiliğin için. Adela çayı içtin ve etkileri bir süre geçmeyecek. Seni yalnız bırakmalıyım. Başının belaya girmemesi için de seni bağlamam gerekiyor."

"Bağlama kısmı için sorun yok ama terk etme kısmı için sorun var" dedim.

"Yapmalıyım."

"Yapmamalısın."

"Maddie,
yapmalıyım."

Başımı salladım ve daha da yaklaştım. "Lütfen, gitme."

"Ama gitmeliyim," diye tekrarladi.

Bunu duymazdan geldim ve bir adım geri çekilip "Yatağa gel" diye ısrar ederken onu da yanıma çektim.

"Yapamam."

Elimi çenesine götürdüm ve parmak uçlarımda ayağa kalkarak "*Lütfen*" diye yalvardım.

İki elini yüzüme götürdü ve yaklaştırdı ama beni sıkıca tuttuğu için ağzına ulaşamadım. Bunu biliyordum çünkü denedim.

"Gelinciğim, gözlerime odaklan, beni dinle."

"Dinliyorum," diye güvence verdim ona. "Ama yatakta daha iyi dinleyebilirim." "O yatağa girdiğimizde ikimiz de konuşmayacağız."

"Ben de buna varım," diye paylaştım.

"Sanırım ne demek istediğinizi anladım ve eğer anladıysam, sabahleyin *bu* durumdan *hoşnut* olmayacağınızı da garanti edebilirim."

"Yapacağım," diye yanıtladım hemen.

"Söz veriyorum. *Yemin ederim*." "Maddie-"

Ayak parmaklarımdan üzerine kalkıp ona yaklaşabildiğim kadar yaklaştım. Bir santim uzaklaştı, bu da berbattı.

Farklı bir taktik denedim ve "Üç yıldan fazla oldu" diye fısıldadım.

"Tanrılar," diye gürledi, bu tek kelimenin sesi

Öyle ki zevk inlemelerimi bastırmak zorunda kaldım. "Sana ihtiyacım var bebeğim," diye yalvardım.

"Bu doğru değil, güvercinim. Şimdi bilmiyorsun ama sabah bana teşekkür edeceksin."

"Bu doğru. Çok doğru." Daha da yaklaştım. "Yıllar oldu, tatlım."

Ellerini üzerimde istiyorum. Ağzın üzerimde olsun."

"Maddie-" diye başladı, sesi bir inilti gibiydi ve beni teşvik ediyordu. Gözlerini tuttum ve ellerimle yüzünü çerçeveledim, tıpkı benim olduğu gibi ve fısıldadım, "Sana ihtiyacım var."

"Bilmiyorsun, güvercinim. Çay yüzünden," diye fısıldadı.

Ona baktım, göğüslerim ağırlaşmıştı, nefeslerim sığlaşmıştı, seksim doymuştu, tenimin her santimi hassaslaşmıştı ve "*Siktir et*" diye düşündüm.

Onu bıraktım ve geri çekildim, o da beni bıraktı.

Ellerinin yana düşmesini izledim ve ona ait her şeyi içime çektim.

Çok şey vardı.

Ve hepsi de iyiydi.

Sonra ben atladım.

Kollarımı omuzlarına dolayarak üzerine çöktüm ve bacaklarımı kalçalarına doladım. Elleri otomatik olarak beni yakalamak için kıcıma gitti ve ağzımı onunkine yapıştırırken dokunuşuyla boğazımdan bir inilti kaydı.

Eli sırtımdan saçlarıma doğru kaydı ve bu iyiydi. Ta ki başını çevirip dudaklarımızın temasını kesene kadar. Yüzünü boynuma gömdü ve "Lanet olsun!" diye mırıldandı.

Bunun teslimiyet olduğunu umuyordum ve beni yatağa doğru götürdüğü için umudum vardı.

Sonra beni üzerine yatırdı, ama bunu yaptıktan sonra iki elimi de yakaladı ve başımın üzerine çekti. Ellerimden birini tutarken diğerini kemerine götürdü.

Bunun ne anlama geldiğini bildiğimi hissediyordum ve bu bana istediğimi vermesi değil, beni yatağa bağlamak için kemerini kullanacağı ve sonra çıkaracağı anlamına geliyordu.

"Beni terk mi ediyorsun?" Nefes nefese kaldım, onay arıyordum. "Senin iyiliğin için, babacık," diye onayladı.

Başımı salladım. "O zaman beni bağlama. Gitmen gerekiyorsa, git. Ama ellerime *ihtiyacım* var."

Ne demek istediğimi anladı. Dudakları "Önce ağzını tıkamalıyım" diye mırıldanırken gözleri karararak başımın üzerinden geçtiğinde bunu anlamıştım.

Yatakta debelendim. "Eğer beni bu şekilde *bırakacaksan* ellerim, Apollo."

Yatakta kontrolsüzce kıvranıyordum ve o beni izliyordu. Tanrım, gözleri.

Şu ağız.

Tanrım.

"Eğer sana sahip olamayacaksam, bırak ellerimi alayım." Sesim çaresiz ve yalvarır gibiydi, çünkü öyleydim.

Bir şeyler vermeliydi ve yakında.

Dudaklarımı yaladım ve yanağında bir kasın kıpırdadığını izledim.

Sıcak.

Çok sıcaktı, inledim.

İnlemem üzerine, sesi sertleşerek, "Hiç formda değilsin ama yine de yemin et. Bana şimdi yemin et, Madeleine. Yarın suçlama yok."

Aman

Tanrım.

O...?

Sormakla vakit kaybetmeyecektim.

Başımı çılgınca salladım. "Yok, hayır, bir tane bile yok. Yarın her şey yoluna girecek. *Her şey* iyi olacak."

Bakışları benimkileri yaktı ve bunu *sonsuz* dek yaptı.

O kadar uzun sürdü ki, bir dakika daha dayanamadım ve "*Bebeğim*" diye nefes aldım.

Gözleri ağızıma kaydı. "Bu kelime içimden bıçak gibi geçiyor."

"Bu iyi mi?" Ben sordum.

Gözleri tekrar benimkilere döndü.

Sonra beni bıraktı ve yataktan çıktı.

Kahretsin.

Kapıya doğru ilerledi.

Kahretsin!

Kapıda durdu, kapıyı kilitledi ve masaya doğru ilerledi. Aman Tanrım.

Evet.

Dizlerime kadar ittim, eteklerimi altlarından ç e k e r e k yatağın üzerinde yürüyebildim. Kenarında durdum.

Bir fincan çay doldurdu ve büyük elindeki narin fincan beni mantığın ötesinde tahrik etti (zaten orada olmadığımından değil) ve neredeyse beni uçuruma gönderdi.

Fincanı ağızına götürüp başını geriye atarak fondip yaptığında tüm vücudum titredi.

Aman Tanrım.

Evet.

Bardağı yere bıraktı ve bana döndü.

Tanrım, *çok güzeldi.*

Yatağın üzerinde dizlerimin üzerinde durdum,

kalçalarımın içi titriyordu ve ona baktım.

O da ona baktı.

"Çok güzelsin Apollo," diye fısıldadım.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirmesini

izledim. Bu manzara karşısında cinsel organım

kasıldı ve inledim. Sesim üzerine Apollo saldırdı.

Sonunda.

Yatakta sırtüstü yatıyordum, Apollo üzerimdeydi ve kendini çok iyi hissediyordu, *çok iyi.*

Daha da iyisi onun ağzı benimkinin üzerindeydi ve dili ağzımın içindeydi.

Bu iyi değildi, *harikaydı.*

Ama daha fazlasını istiyordum ve beni yeterince bekletmişti, alacaktım.

Ellerimi kazağının içine soktum ve yukarı çektim. Ağzımla teması kesip geriye doğru eğildi ve kollarını kaldırdı. Kazağını çekiştirerek çıkardım ve fırlatıp attım.

Bana geri döndü, dudaklar dudaklara, diller birbirine karıştı ve ben kıvrılırken ağzına doğru inledim. Onu hareket ettirmeme izin verdi ama bunun tek sebebinin onunla birlikte hareket edeceğimi bilmesi olduğundan şüpheleniyordum ve öyle de oldu. Sırt üstü yuvarlandı, ben üstteydim ve sonra dudaklarımızla teması kesen bendim.

Ama dudaklarım onunla temasını kesmedi. Dudaklarım boynundan aşağıya, gergin boğazına, göğsüne, karnının çıkıntılarına ve pantolonunun kemerine doğru kaydı.

İşte orada, ondan ayrıldım ama sadece onu kucaklamak için kalktım. Parmaklarımı elbisemin içinde sıktım ve onu çekiştirerek çıkardım; kaşmir, meme uçlarımın ağrmasına ve klitorisimin nabzının atmasına neden olacak şekilde tenimin üzerinde sürükleniyordu.

"Tanrılar," diye homurdandı.

Üzerimde yeşil saten külot ve yeşil kurdeleli krem saten büstiyerden başka bir şey yoktu ve ses tonundan anladığım kadarıyla hoşuna gitmişti.

Bana bakan yüzüne baktım, yüzü karanlık, gözleri sıcaktı, dudaklarımın küçük bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim, bu da

onun tekrar "*Tanrılar*" demesine neden oldu ama bu sefer inleyerek.

O iniltinin bacaklarımın arasından fırladığını hissettim ve harekete geçme zamanının geldiğini anladım.

Ben de öyle yaptım, yataktan kalktım. Onu dizinin arkasından yakaladım ve baldırını kaldırdım. Üstüne basıp önce botunu, sonra çorabını çıkardım. Bir sonraki ayağa geçtim ve ona doğru ilerledim. Pantolonunun düğmelerini çoktan açmıştı ve parmaklarımı kemerine sokarak aşağı doğru çektim. Apollo kalçalarını yataktan kaldırarak yardım etti ve pantolonunu çıkardı.

Onları arkama attım ve yatağa girdim, dört ayak üzerinde ona doğru süründüm, gözlerim hedefimdeydi.

Hem de ne gol. Aleti sert, kalın ve uzundu, damarları bir dil ucunun izini gerektirecek şekilde şişmişti. Çok büyüktü. Çok şişmişti. Çok güzeldi.

Almak zorundaydım.

Hiç gecikmedim. Elimi etrafına sardım, dudaklarımı ucuna koydum ve onu o kadar derine çektim ki, boğazımın arkasında hissettim, öğürme refleksim *gitti*.

"*Tanrılar aşkına,*" diye gürledi, iki elinin parmaklarını saçlarımın arasına sokup kafa derimin etrafında kıvrarak.

Onu dışarı kaydırardım ama tekrar içeri almadım. Kalçalarını kaldırdı ve tekrar içeri girdi.

Evet.

Oh, evet.

Aletine karşı inleyerek ve sızlanarak hamlelerini kabul ettim, vücudum titriyordu, klitorisim zonkluyordu ve aniden bıçağını kaldırdığını hissettim. Elleri kollarımın altına girdi ve beni vücudundan yukarı çekti.

"Bebeğim, ben-" diye itiraz etmeye başladım.

Ama beni sırtüstü yatırdı, külotumu bacaklarımdan aşağıya çekti ve dört ayak üzerinde, geriye doğru üzerimde duracak şekilde hareket etti.

Evet.

Oh, evet.

Ellerimi kaldırdım ve parmaklarımı kıkına doladım, kalçalarımı ayırırken başımı ve omuzlarımı yataktan çekmek için kullandım. Sonra ağzı oradaydı. *Tam oradaydı.* Sikin ucunu dudaklarımın arasına kaydırduğım anda içeri daldı.

Ağzı seksimi mahvederken ağzımı becerdi ve ben bitmişim. Oradaydım.

Patladım, sikine karşı inledim, kıcını kavradım, itişlerini aldım. O kadar büyüktü ki beni içine çekti ve kalçalarım ağzına karşı sarsıldı.

Hâlâ boşalıyordu, çekildi ve kendimi yatağın içinde daha da çekilmiş buldum. Sonra beni örtmeye başladı. Kollarından biri dizimin arkasına dolandı ve onu yukarı kaldırdı. Kalçaları benimkilerin arasına düştü, kaldıraç için bir dizini kaldırdığını hissettim ve bunun iyi olacağını biliyordum.

Bu sırada görebildiğim tek şey, onun benim gözlerimin içine bakan olağanüstü yeşim yeşili gözleriydi.

Ama o oradaydı. Tam oradaydı. Onu hissedebiliyordum. Ama kendini bana vermiyordu.

Onun yerine, sanki bir sorunun cevabını bekliyormuş gibi bana bakıyordu.

Ona elimdeki tek cevabı verdim. "Lütfen," diye fısıldadım ve o da arabayı içeri sürdü.

Boynum geriye doğru eğildi ve serbest kalan üç uzvum onu çevreleyip sıkıca kavradı.

Yüzünü boynuma gömdü ve "Maddie" diye inledi.

Sonra itti, itti, *itti*, derin, sert, hızlı, kaba, Tanrım, çok sert, çok acayip derin ve çok ~~ş~~ *dercede* kaba.

Ağzı benimkine yaklaştı ve nefes aldım, "Çok hızlı gelme. Bitirmeye yakın değilim."

"Babacığım, sana ayak uydurmak için çay içtim. Bütün gece sert kalacağım."

Mükemmel.

Ağzımın gülümsediğini hissettim ve gözlerimin de aynı şeyi yaptığından haberim yoktu.

Sonra kapandılar çünkü beni öpüyordu, beni becerdiği kadar sert, derin ve kaba.

Harikaydı. O kadar zekiceydi ki, son orgazmım beni sarstığında tekrar kenara kaydım ve haykırdım, ses boğazından aşağı indi.

Birkaç dakika sonra homurdanarak beni serbest bıraktı.

Dilimi boynunun kenarında gezdiriyordum ki bizi yuvarladı ve beni vücudundan yukarı çekerek ne istediğini bildiğim bir şekilde konumlandırırdı.

"Ama... sen içimdesin," diye nefes nefese kaldım, tam o sırada iri elleri kalçalarımın kapandı ve beni ağzına doğru çekti.

Başım geriye uçtu.

Ellerimi vücudumda gezdirip ağzına doğru sürtünürken benden doyumsuzca besleniyordu.

Ama birdenbire çok fazla gelmeye başladı. Bacaklarımın arasında yaptıklarından başka bir şeye tahammül edemiyordum. Tenimdeki hava içimi yakıyordu; sırtımdan aşağı sallanan saçlarım beni çıldırtıyordu.

İki kolumu kaldırdım ve saçlarımı başımın arkasında tutarak yukarı çektim, kalçalarımındaki ellerinden biri beni daha derine çekerken bile Apollo'nun yetenekli dudakları ve diliyle maksimum temas aradım.

Bir şey hissettim, omzumun üzerinden baktım ve diğer elini muhteşem sikinin etrafına sarmış, pompaladığını gördüm.

Aman

Tanrım.

Ciddiyim.

Ne kadar sıcaktı?

O kadar sıcaktı ki, tekrar bağırdım, geriye doğru eğildim, boşalıyordum. Dayanılmaz bir şekilde.

Mükemmel.

Beni çekti ve yatakta yüzükoyun uzandım. Dizinin bacaklarımı ayırdığını hissettim ve hala en son doruk noktamın sancıları içinde, onları daha geniş açarak yardım ettim. Sonra bacaklarımın arasına girdi ve kalçalarımı yukarı çekti.

İçeri girdi.

İçimi doldurduğunda, başım geriye uçtu, saçlarım tenimin üzerinde sürüklendi ve ellerime doğru itmeye başlarken "Evet" diye inledim.

Çok uzağa gidemedim, çünkü hala itiyordum, elini sırtımın ortasında hissettim, beni aşağı itti.

"Hayır, Maddie, sadece o güzel kıcını istiyorum." Bunu yapabilirdim. Yapabilirdim.

Ona kıcımı verdim, yukarı kaldırdım.

Aldı, beni becerdi ve ıslak başparmağının yanaklarımın arasında kaydığını hissettim ve sonra hassas tatlı noktaya bastırdı.

Olağanüstü.

Beni bir kez daha bunalttığında inledim, içime derinlemesine vururken ve başparmağını kıcıma bastırırken bile ona şiddetle geri döndüm.

"Çok güzel, gelinciğim. Lanet *olsun, muhteşem,*" diye homurdandı, içeri daldı ve homurtularının bir gümbürtüye dönüştüğünü duydum.

Titreyen iniltisi ve sadece bunu duymak bile, hala yaşamakta olduğum orgazmın üzerine bir başka orgazmın yuvarlanmasına neden oldu.

Puslu, hala tahrik olmuş, aşağı iniyor ve bunu yaparken bile tekrar yükseliyor, Apollo çekildi. Beni nazikçe sırtüstü yatırdı ve tekrar üzerimi örttü, anında tekrar içeri girdi ve yavaşça süzüldü, gözleri gözlerimi tuttu, dudakları bir nefes uzağımdaydı.

"Daha mı?" diye fısıldadı.

"Hazır mısınız?" Ben de fısıldadım.

Dudaklarının benimkilere dokunduğunu hissettim ve gözleri gibi dudakları da gülümsüyordu.

Ve az önce paylaştığımız tüm o muhteşem şeylerin içinde en iyi kısım bu olabilirdi.

"Kesinlikle," diye mırıldandı.

"O zaman evet," diye nefes aldım ve bacaklarımı kalçalarına doladım. "Daha fazla." Kollarımı omuzlarına doladım. "Lütfen." Ve dilimi dudakları boyunca kaydırdım.

Başını eğdi, o dudaklar benimkini aldı, dili benimkini aldı ve bana daha fazlasını verdi.

* * * * *

Bir süre sonra, ben üstteydim, Apollo içimdeydi. Yavaşça yukarı ve daha da yavaşça aşağı kayıyordum, yüzüm boynundaydı, göz kapaklarım sarkıyordu.

Uykuya ihtiyacım vardı. Hem *de* çok.

Ama söyleyecek bir şeyim vardı.

Aşağı doğru kaydım, kendimi onunla doldurdum, seksim onunla ve benimle sıırıslam oldu, yüzümü boynuna bastırdım, elimi diğer tarafa kaydırdım ve başparmağımı kirli çenesinde gezdirdim.

"Beni terk etmediğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Bir eli hafifçe, neredeyse gelişigüzel bir şekilde kıkımın üzerinde duruyordu. Çelişkili bir şekilde, bir kolu orta sırtıma sıkıca, hatta sahiplenici bir şekilde sarılmıştı.

Sözlerim üzerine ikisi de sarsıldı.

Güçlü bir şekilde.

Bu tepkiyi değerlendirecek zamanım olmadı.

Çünkü sesi alçak ve tatlı bir şekilde, "Uyu Maddie," dedi ve aklım o anda, gece boyunca bana Maddie, Madeleine, güvercinim ya da gelinciğimden başka bir şey demediğini fark etti.

Ve bu belirsiz düşünce içimi ısıttı. İşte o zaman uykuya daldım.

Dokuzuncu Bk

Golyat Kadar Güçlü Kalp

Apollo uyumadı.

Maddie onun üzerindeydi, dizleri yüksekte ve yanlarına sıkıca bastırılmıştı, ağırlığının bir kısmını alıyordu, vücudu memnuniyetle geri kalanını destekliyordu.

Parmaklarını ipeksi ağırlığın içinde gezdirirken, saçlarının narenciye kokusunu, teninin lavanta kokusunu, her ikisinin de ter ve seks kokusuyla karışımını kokladı.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey koklamadığını düşünerek karanlık tavana baktı.

Ve bu Ilsa'nın kokusu değildi. Yıkandıktan sonra Ilsa'nın teni gül, saçları nane kokardı.

Maddie hafifçe kımıldadı ve adam doğal bir şekilde onun içinden kaydı. Bunu yaptığında, onun sularıyla karışan tohumu ondan süzüldü, uyluklarının birleştiği yer arasında sürüklendi, özleri karıştı, en mahrem kısımları birleşti, daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey hissetmediğini düşünerek tavana baktı.

Dahası, karısına duyduğu derin sevgiyi göz önünde bulundurarak bunun neden böyle olduğu konusunda mücadele ediyordu. Yataklarında paylaştıkları tutkunun derinliğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ancak, Ilsa ile dün gece Madeleine ile yaşadığı gibi bir şey hiç yaşamamıştı.

Tabii ki Adela çayıydı.

Ama artık Adela çayının etkisi altında değildi ve yine de bu düşünceler onu rahatsız ediyordu.

Ve son olarak, yine devasa bir hata yaptığını düşünüyordu. Ağzını tıkamalı, onu yatağa bağlamalı ve bırakmalıydı.

Ama yapmadı.

Bunun yerine, avantaj sağladı.

Onun yalvarışlarıyla çözülmek, güzelliği ve dokunuşuyla cezbedilmek, giderse kendine bakacağını söylemesiyle tahrik olmak... Tanrım, hepsiyle tahrik olmuş, bundan faydalanmıştı.

Kontrolünü kaybettiği için suçlayamazdı bile. Kayıyordu ama kaybetmemişti.

Hayır, onu istiyordu.

Onu kendisine bastırıp yalvarmadan önce de istiyordu ve kesinlikle o sırada da istiyordu.

Ona suçlama yapmayacağına dair yemin ettirmişti ama Adela çayının etkisi altındaydı. Bu demlemenin etkilerini biliyordu. Ne söylediğini bilmiyordu ama çayın ona ihtiyaç duyduğu şeyi elde etmek için her şeyi söyleyebileceğini biliyordu.

Ve bunu ona verdi ve bunu yaparken de aldı.

Onun kıracak bir güveni yoktu. Eğer olsaydı, onu terk etmeden önce Fleuridia'da kırardı. Ama yeniden bir araya gelmelerinden bu yana herhangi bir şey kazanmış olsaydı (ki bu şüpheliydi), dün gece onu paramparça ederdi.

O sabah gözlerini açtığında, çayın etkisinin azaldığını anlayacaktı.

Ve bu yüzden ondan nefret ederdi.

İç geçirdi, gözlerini kapadı ve parmaklarını saçlarında gezdirmeyi bırakarak kollarını ona doladı, alacağı tek şeyin bu olduğundan emindi. Uyandığında, onun için kaybolmuş olacaktı.

İyilik için.

Onu kazanmak diye bir şey söz konusu olamazdı. Sadece bir gün olmuştu ve o gün içinde, onun sevimli inatçılığı, hatta sinir bozucu huysuzluğu, onu kazanmayı daha önce olduğundan daha çok istediğini fark etti. Ve onun sevimli inatçılığı ve sinir bozucu huysuzluğunda, Apollo bunu yapmanın daha önce şüphelendiğinden çok daha zor olduğunu da fark etti.

Bu da onu en iyisini yapmak için daha da isteklendirdi. Artık bu imkânsızdı.

Yoğunluğuyla onu şaşırtan bu bilgi, göğsünü ezen bir ağırlık gibi hissettirdi.

Ama elinde kırık bir güvercin vardı ve onu onarmak yerine, neredeyse onu dünyasına getirdiği andan itibaren, onu daha da parçalayarak kavramasını sıkılaştırmaktan başka bir şey yapmadı.

Gözlerini açtı, ellerini onun yumuşak teninde gezdirdi ve uykusunda yüzünü onun boynuna daha da bastırdı, gövdesini hafifçe onunkine doğru kavislendirdi, sonra karnında hissettiği bilinçsiz bir iç çekişle rahatladı.

İşte o zaman odanın içinde beliren yeşil parıltıyı gördü.

Bir uyarı atışı.

Lanet olsun.

Bunun ne anlama geldiğini ve onun neden geldiğini biliyordu.

Çayı bırakan oydu.

Gövdesi gerildi ve Madeleine'i yavaşça vücudundan kaydırıldı. Ondan uzaklaştı ve ayaklarını yatağın kenarında yerde buldu. Yeşil sis odada dönmeye başladığında pantolonunun tüm düğmeleri tamamlanmıştı. Kazağını giymiş ve ellerini kalçalarına dayamıştı ki, kadın bir metre önünde belirdi.

"Sessizce konuşacaksın," diye emretti hemen. "Madeleine uyuyor."

Cadı önce yatağa, sonra da Apollo'ya baktı.

"Madeleine?" diye sordu, neyse ki sesi yumuşaktı.

"Onun bu dünyadaki adı," diye açıkladı.

"Madeleine," dedi sanki dilinin ucuyla tadına bakıyormuş gibi. "Bu ismi onaylıyorum," diye paylaştı.

Buna yanıt vermedi çünkü Maddie'nin onaylayıp onaylamaması umurunda değildi. Maddie bunu onaylamıştı. Gerçekten de bunu belli belirsiz rahatsız edici bir canlılıkla iddia etmişti.

Ama onun için bir anlamı vardı, bu yüzden onundu ve cadının onun hakkında ne düşündüğü önemli değildi.

"Adela çayı," dedi ve kızın gözlerinin üzerinde yoğunlaştığını hissetti.

Gölgesinin narin bir omuz silkme hareketi yaptığını gördü. "Çok uzun sürdü."

Geldiğini gösteren uyarı ateşini açtığında yaptığı çıkarımda haklıydı. Valentine, Adela çayını Maddie'nin bulması için bırakmıştı. Ve içmesi için.

Boynunun etrafındaki derinin gerildiğini hissetti ve "Bu sinsî ve entrikacıydı" derken sesi hırıltılıydı.

Kadının başını yana eğdiğini gördü. "Sonuçlara itiraz mı ediyorsun?" Buna yanıt vermedi.

Bunun yerine, "Madeleine'in kat etmesi gereken yolu kolaylaştırmadınız" dedi.

"Oh, *chéri*," diye mırıldandı. "Bundan emin değilim."

Ona tehditkâr bir şekilde eğilme isteğine karşı koydu. "Böyle zamanlarda, böyle bir kadınla oynar mısın?"

"Dün gece oynayan ben değildim Ulfr..." diye duraksadı ve sözlerini "*beş saat boyunca*" diye bitirdi.

"İzledin mi?" diye kestirip atarken öfkesiyle mücadele etmeye devam etti.

"Centilmence davranışınız son derece can sıkıcıydı."

Dişlerini sıktı.

"Ama," diye devam etti, "teslimiyetiniz muhteşemdi."

Mücadelesini kaybetmek üzereydi ve "Beni şimdi bırakırsın cadı" diye uyardı.

"Sakin *ol, chéri*," diye ısrar etti. "Sen onunla mücadele edene kadar sadece izledim. Ne kadar muhteşem olsa da, sizi birbirinizden keyif almanız için yalnız bıraktım ve adela çayının etkisinin normalde sürdüğü süreyi bekledim. Ve senin bariz "-bir elini ona doğru salladı- "*erkekliğini* göz önünde bulundurarak, daha da fazla zaman verdim. Ancak o zaman ziyarete gelebileceğimden emin olmak için kontrol ettim. Geldiğimde de sarılma faslı başlamıştı."

En azından onlara bunu

verdi. Yoluna devam

etmeye karar verdi.

"Peki telefona gelme nedeniniz?" diye sordu.

Çalmayı bıraktı ve iğneleyici cevabını vermekte tereddüt etmedi.

"Seni aramamın nedeni, oyalanmayı bırakıp ona sahip çıkmak için uyarmak." Sessiz bir nefes aldı ve "Eğer yapmazsan, yaparım" diye uyardığında sesi daha alçaktı.

Apollo tüm vücudunun gerildiğini hissetti ve "Pardon?" diye sorarken ses tonu tehlikeliydi.

Gölgeli bir el uzattı. "Ona sahip olmana izin verdim çünkü senin nasıl bir adam olduğunu bildiğimi sanıyordum Ulfr. Goliath kadar güçlü bir kalp. Ve yine de, onu kontrol ettiğimde, Hans'la birlikte. Remi ile birlikte. *Derrik*'le birlikte." Derrik'in ismine büyük bir vurgu yaptı ve devam etti. "Eklemeliyim ki, seni takip etti ve koridorun karşısındaki odada ve sadece bir uyarı, *chéri*, dün gece..." durakladı, "Madeleine ile olan faaliyetlerini duydu ve pek memnun değil."

Apollo'nun gözleri karşı duvara kaydı ve cadı konuşmaya devam etti. "Kontrol ettiğim zamanlarda seninle birlikte değildi."

Devam ederken ona baktı.

"Onu almanıza izin verdim çünkü küçük güvercinimizin kırık kanatlarını onaracağınızı düşündüm. Ama yapmadın. Denemedin bile. Ve eğer yapmazsan,

Onu yanımda götüreceğim ve güvende olmasını sağlayacağım. Dünyamın Apollo'su ona yaklaşırsa kopan bir elden çok daha fazla acı çekecektir."

"Sen..." diye keskin bir nefes aldı ve "onu almayacaksın," diye bitirdi. Valentine sessizleşti.

Apollo yapmadı.

"Bir daha bizim işlerimize karışmayacaksın," diye emretti.

Valentine sessiz kaldı.

"Ve sen de ona karşı sinsi entrikalarına son vereceksin," diye sözlerini tamamladı.

"Adela çayını bir partnerle paylaşmak güzel bir deneyimdir, yaşatılacak anılar ve eşsiz bir yakınlık yaratır. Bu *sinsi* bir entrika değildir."

"Sadece bunu paylaştığınız ortağınızı önemsiyor ve ona güveniyorsanız," diye karşılık verdi. "Sizin bilginiz dışında alınırsa ya da isteğiniz dışında verilirse öyledir."

"Bence onun senin hakkında ne hissettiğini yanlış anlıyorsun," diye paylaştı.

"Casusluk yaparken yeterince dikkat etmediğinizi düşünüyorum çünkü ben onun benim hakkımda ne hissettiğinin çok farkındayım ve sizin öyle olduğunuzu düşünmüyorum."

"Hayır, *chéri*" diye fısıldadı. "Yeni bir dünyada, yeni bir hayatla, onu önemseyen ve onu istismar etmeyen ya da ihmal etmeyen insanların arasında, doğumundan beri sahip olmadığı bir şeyle, ayaklarını nasıl bulmaya çalıştığının farkındasın. Gerçekten de, *mon bp* bunun yükünü sen çekiyorsun. Ama Golyat kadar güçlü bir kalple, sebat edeceğine güveniyorum."

Sözünü ettiği kalp, onun sözleri karşısında gerildi ve "Açıkla," diye homurdandı.

"Bence bu bizim *kolomuzdan* gelmeli, sence de öyle değil mi?" Apollo hiçbir şey söylemedi.

"Bellebryn'den haberler duymak ister misin?" diye sorarken vücudunun gevşediğini hissetti.

"Sende mi?" diye sordu.

"Elbette, *chéri*."

"O zaman paylaş," dedi kısaca.

"İyi değil" derken bile sesindeki gülümsemeyi duydu. Ya da şöyle söyleyeyim, pek bir şey yok. Keşif ekibi geri döndü,

Neyse ki hepsi sağlamdı, ne yazık ki hedeflerinden hiçbirini bulamadılar."

"Yani dişi tanrı Minerva, Baldur ve diğeri saklı kalmaya devam edecek," diye mırıldandı Apollon, endişelenmek bir yana, hayal kırıklığına uğramış bir halde.

"Var," diye onayladı. "Drakkar hemen onun liderliğinde başka bir keşif ekibi göndermek istedi ama onunla konuştum ve fikrini değiştirdi."

Bunu anlamadı.

"Frey ve adamları bu tür görevlerde çok iyidir, cadı."

Başını salladı ve karşılık verdi, "Onların durumu sırasında Frey yaralanma nedeniyle aşkıdan ayrılmıştı ve ona geri döneceğini biliyordu. Ancak ne Dax Lahn'ın ne de Noctorno'nun böyle bir görev için gönüllü olduğunu fark etmişsinizdir. Aşklarından ayrıldıklarında, yeniden bir araya geleceklerini bilmelerine imkân yoktu. Tekrar ayrılmak için o kadar da istekli değiller." Durakladı ve bu duraklama ağırdı. Tekrar konuştuğunda sesi aynıydı. "Bundan ders çıkarmanızı tavsiye ederim."

Apollo hiçbir şey söylemedi. Frey'in, cadının bahsettiği Drakkar'ın ve Finnie'sinin, Dax Lahn'ın ve Circe'sinin, Prens Noctorno'nun ve Cora'sının tüm ilişkilerini biliyordu.

Middleland ile savaşı başlatan Frey ağır yaralanmış ve elfler tarafından iyileştirilmek üzere buz altındaki dünyalarına götürülmüştü. Finnie onun yaşadığını bilmiyordu ve bu onun için bir işkenceydi. Ama Frey her zaman ona geri döneceğini biliyordu.

Lahn'ın Kirke'si kendini diğer dünyaya geri göndermişti. Lahn onu geri getirmenin bir yolunu araması için bir adam göndermişti, aylardır bu yolu bulamayacağını biliyor ve ayrıldıklarında buna eşlik eden ıstırapı hissediyordu.

Minerva da Tor ve Cora'yı birbirinden ayırmıştı. Ruhlarını doğumda birleştirdiği için, bu hayal bile edilemeyecek bir zalimlikti ve duygusal olduğu kadar fiziksel acıya da katlanmayı gerektiriyordu. Her ikisi de haftalarca bu acıyla mücadele etmiş, bu zorluğun üstesinden gelmeden önce yeniden birleşmenin bir yolunu bulmak için umutsuzca kendi dünyalarını araştırmışlardı.

Ve Ilsa'sını kaybetmişti, bu yüzden bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu, diğerlerinden çok daha kötüydü çünkü hiçbir dünyada onu geri getirmenin bir yolu yoktu.

Gözleri yatağa kaydı ve bir düşünce oluşturmamadan ya da kalbini o gerginlik olmadan atmaya zorlayamadan cadı tekrar konuştu ve ona baktı.

"Lavinia ve benim, düşmanlarımızla ve dünyalar üzerinde birleşmiş çiftlerle bağlantılı çok fazla tesadüf olmasından endişe duyduğumuzun farkındasınızdır. Dax Lahn ve Noctorno'nun bunu her nefes alışlarında dikkate aldıklarını varsayıyorum. Madeleine ile ilişkilerinizde bunu hatırlamanızı tavsiye ederim."

Birbirlerini bulan, evrenleri aşan çiftler ile hem Kuzey Toprakları'nın hem de Güney Toprakları'nın şu anda sahip olduğu barış ve refaha karşı komplo kurmalarından korktukları kişiler arasında çok fazla bağlantı olduğunun farkındaydı ve bu konuda hemfikirdi.

Yine de kendi güçleri vardı. Lunwyn'deki en güçlü cadı olan Lavinia, onların mücadelesine destek veriyordu ve Valentine ile bir yakınlık kurmuştu; o da belli bir ücret karşılığında (tesadüfi olmayan bir şekilde, bu önemli ücretin bir kısmı artık paha biçilemez olan bir çuval adeta çayını da içeriyordu) yardım etmeyi kabul etmişti.

Müthiş bir ikiliydiler.

Düşmanlarından daha zorlu olup olmadıklarını göreceğiz.

"Onu güvende tutmak için çok uğraştım," diye hatırlattı Apollon ona.

"Bir günlüğüne. Geri kalan zamanda adamlarınız var," diye hatırlattı ona.

Adam cevap vermedi, çünkü kadın haklı olduğu için cevap verecek bir şeyi yoktu.

Şafak perdeleri zorlamaya başladı, ancak "Şimdi seni terk edeceğim" dediğinde oda hala çoğunlukla gölgeler içindeydi. Döndü ve kapıyı işaret etti. "Koridorun karşısında görmen gereken şeyler var."

Yeşil sis oluşuyordu ama Apollo yine de ona hitap etti. "Maddie için banyo ve kahvaltı hazırlamam gerekiyor. Sonra da koridorun karşısındaki sorunla ilgileneceğim."

Sis odayı ve onu aydınlattı ve "İşte benim Goliath'ım" diye mırıldanmadan önce kedisinin gülümsemesini gördü.

Ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve sormaya da niyeti yoktu. Sorsa bile, kadın gözden kaybolduğu için hiç şansı olmayacaktı.

Bunu yaptığında, Apollo pencerelere doğru yürüdü. Bir perdeyi hafifçe geriye çekerek güneş ışınlarını değerlendirdi ve şafağın tahmin ettiğinden daha derin olduğunu fark etti.

İç çekerek perdeleri indirdi ve ateşe doğru ilerledi. Perdeyi geri çekerek ateşi daha fazla yakıtla besledi ve alev alev yanana kadar karıştırdı.

Sonra ekrana geri döndü ve yatağa doğru yürüdü, üzerine oturdu ve elini Maddie'nin boynunun yan tarafına doladı.

"Madeleine, güvercinim, uyan," diye fısıldadı ve onu sıktı.

Kadının gözlerini kırptırmasını izledi, sonra tekrar, sadece başını yastığa koyup uykulu gözlerle ona baktı.

Ve Maddie'den başka hiçbir şey görmediği gözünden kaçmamıştı. Hiçbir şey.

Dün gece ondan başka bir şey hissetmediği gibi. Ağzı sikinin üzerindeydi. Seksi onun etrafında sarsılıyordu. Gözleri onu yakıyordu. Küçük, esrarengiz gülümsemesi aletini acıtıyordu.

Ayrıca ondan başka hiçbir şeyin tadını almadı. Onun iniltileri, inlemeleri ve çığlıklarından başka bir şey duymadı. Daha fazlası için yalvarışlarını. Ya da daha sert. Ya da daha hızlı.

Hiçbir

şey.

Ama o.

Aletinin seğirdiğini hissetti.

"Sabah oldu mu?" diye sordu uykulu sesi, onu hararetli düşüncelerinden uzaklaştırarak ve onu bir kez daha sıktı.

"Ne yazık ki öyle, gelincik ve biz gitmek zorundayken sen de kalkmalısın." Tekrar gözlerini kırptırdı.

Çok sevimli.

Tanrım, bir sonraki saat, bir sonraki gün, sahip olabildiği sürece buna sahip olmayı ne kadar isterdi.

Bilinci tamamen yerine geldiğinde ve adamın elde ettiği avantajı anladığında elinden alınmaması.

"Banyo ve kahvaltı için çağıracağım," dedi ona yumuşak bir sesle. "Üzgünüm ama yola çıkmamız için hazırlanmalısın. Kızakta uyuyabilirsin."

Ön kolunu kaldırdı ve "Eğer uyursam kızağı nasıl sürerim?" diye sordu.

Yapmak zorunda kalmazdı. Böylece dinlenebilirdi, eğer izin verirse onunla birlikte olurdu ve o da bunu yapardı.

Torment kızağa bağlanmaktan hoşlanmayacaktı ama atı onun için

bu zillete katlanacaktı. Ve iki at kızağı sürüklerken

Yüklenirlerse daha iyi zaman geçirirler.

"Onu bana bırak. Şimdi, kendine gel. Sana zaman vereceğim ve geri döneceğim."

Bir kez daha gözlerini kırptırdı ve başı yana eğildi ama neyse ki adamın bencilliğini anlamadı ve başını salladı.

Eğildi ve ağzını onunkine değdirdi. Geri çekildiğinde tekrar gözlerini kırptırdı, gözleri ve ağzının etrafındaki deri yumuşaktı ve o yumuşaklığın kalbinin etrafında toplandığını hissetti, onun bakışını ezberledi çünkü sahip olduğu tek şeyin bu olduğundan emindi.

"Uyan, babacık," diye mırıldandı.

Kadın başını salladı ve adam onu yatakta bıraktı.

Çoraplarına ve botlarına uzanıp onları giydi. Sonra odadan çıkmak için hareketlendi ve yataktaki kadına baktı.

Kıçının üzerindeydi, yorganı göğsüne kadar çekmişti, saçlarının bukleleri ve halkaları dağılmıştı, enfes yüzünü muhteşem bir şekilde çerçeveleyip ve omuzlarından göğsüne doğru düşüyordu.

Şaşkın şaşkın etrafına bakıyordu. Bu da çok sevimliydi.

Ama muhtemelen uzun sürmeyecektir.

İçine bir taş oturdu, kapının kilidini açtı ve odadan dışarı çıktı. Gözleri karşı kapıyı kesti ama koridorda yürüdü ve bir hizmetçi buldu. Maddie için sıcak bir banyo ve kahvaltı, kendisi için de başka bir odada kahvaltı ısmarladı ve odalarındaki sandıktan kendisine yeni giysiler getirmelerini söyledi.

Sözlerini şöyle bitirdi: "Ve koridorda bir çocuk istiyorum. Karşı odadaki adam kapıma yaklaşırsa hemen haberim olsun."

Hizmetçi başını salladı ve aceleyle uzaklaştı.

Onun gidişini izlerken, dalgın bir şekilde ona teşekkür etmesi gerektiğini düşündü.

Sonra bu konuyu bir daha düşünmedi ve işine devam etti.

Suyun ısınması gerektiği için sabah hazırlıkları biraz zaman aldı ve bu zaman sürünüyor gibiydi. Aklını birazdan karşılaşacağından emin olduğu tatsızlıklardan uzaklaştıracak çok az şey vardı.

İki kere.

Bu yüzden, ahıra gidip kızağın bağlanmasını ve sandıkların aşağı indirilmesini emretmesi dışında, yaklaşan karşılaşmalarından başka bir şey düşünmüyordu.

Ama sonunda yıkanmış ve karnı doymuş olarak merdivenlerden yukarı çıktı. Dün yangını başlatan genç çocuğun Maddie ve kendisinin kapısının önünde durduğunu gördü.

Çenesini çocuğa doğru kaldırdı.

Çocuk onun yanından geçip merdivenlere doğru koştu.

Apollo karşı kapıya gitti.

Kapıyı sessizce çaldı ve birkaç saniye içinde Derrik kapıyı açtı.

Giysileri karmakarışık, saçları darmadağınık, gözleri kıpkırmızıydı.

Uyumamıştı.

Apollo'yu gördüğünde yüzü sertleşti ve gözleri keskinleşti. "Çok uzun sürmedi kardeşim," diye kestirip attı.

Evet.

Duymuştu.

"Konuşmamız gerek," dedi Apollo ona. "Ve salonda değil." "Söylenecek bir şey mi var?" Derrik sertçe sordu.

"Evet," diye yanıtladı Apollo. Gözlerini tekrar arkadaşına çevirmeden önce belini büküp anlamlı bir şekilde arkasındaki kapıya baktı. "Ama koridorda değil."

Derrik de tereddüt etmeden önce kapıya baktı ve sonunda odaya geri döndü.

Apollo onu takip etti ve kapıyı arkasından kapattı.

Lambaların hâlâ yandığını ama ateşin ızgarasında sadece köz olduğunu fark etti. Ayrıca yatağın dağınık olduğunu ama içinde yatılmadığını fark etti.

Sonra bakışlarını Derrik'e çevirdi.

"Burada ne aradığınızı açıklamak ister misiniz?" diye sordu, sesi alçaktı.

Bu sözler üzerine Derrik'in kaşları havaya kalktı ama cevabı sorgulamak oldu: "Lanet olası *Maddie*'yle yaptığın sert, uzun ve *gürültülü* yatak oyununun neden lanet olası *köyün* her yerinden duyulduğunu açıklamak ister misin?"

"Bunu tartışmayacağız," dedi Apollo ona.

"Konuşmayacak mıyız?" Derrik karşılık verdi.

"Hayır," dedi Apollon kararlılıkla. Derrik onu inceledi.

Sonra sohbet edercesine, "Tanrım, seni görür görmez öldüreceğimi düşünmeseydim, sadece yaptığın hareketlerin yatağı kırabileceği ya da seni yerden yere vurabileceği konusunda seni uyarmak için yanına giderdim," dedi. "Ya da, belki de, lanet olası dayanıklılığınız için sizi övmek için." diye eklediğinde sesi bozuldu.

Apollo hiçbir şey söylemedi.

Derrik'in gözleri kısıldı. "Ona kaç kez sahip oldun?" Apollo sessiz kaldı.

"Onunkinden on iki tane saydım, seninkinden sadece dokuz tane. Eğer erkeklere söyleseydim, efsane olurdun."

Apollo sessizliğini korudu ve Derrik sabrını kaybetti. Ve cesaretini.

"Sesini duyuramadığında çıkardığın seslere bakılırsa, ağzını kullanma konusunda çok yetenekli olduğunu varsayabilirim."

Apollon sessiz kalmayı bıraktı.

"Dikkatli ol kardeşim," diye uyardı.

Apollo'ya doğru eğildi ve sesi alaycı bir hal aldı. "Sen duyulmadığında çıkardığı seslere bakılırsa, aynı yeteneği paylaştığınız kesin. Söyle bana *kardeşim*, tadı vaat ettiği kadar tatlı mı?"

Apollo'nun tüm vücudu o gün ikinci kez gerildi. Ama bu sefer, öfkesini tutan ipleri o kadar sıkı tutmuyordu.

Derrik bir erkekti, Valentine ise bir kadın. Eğer Derrik bunu hak edecek bir şey yaparsa, Apollo bunu vermekte tereddüt etmezdi.

"Dikkatli ol," diye homurdandı.

"O llsa değil," diye ısırdı Derrik. Apollo gözlerini kırptırdı.

Anlamaya başladı; kollarını göğsünde kavuşturdu ve sessizce, "Tanrılar, kardeşim, bunu biliyorum," dedi.

Bunun üzerine Derrik gözlerini kırptırdı.

"Sen-" diye başladı.

"Karımı yıllar önce kaybettim," diye sözünü kesti Apollo. "Ve bunu ancak dört ay önce kabullenebildim. Yatağımdaki kadın Madeleine."

"Madeleine?"

"Bu dünya için seçtiği isim. Senin ve erkeklerin ona verdiklerinden seçilen bir isim," diye açıkladı Apollon ve Derrik cevap vermeyince, "Bu ismi oldukça seviyor," diye paylaştı.

Derrik Apollo'nun arkasındaki duvara baktı, yüzündeki sertlik kaybolmuştu. Sonra arkasına baktı.

"Ona aşığım," diye itiraf etti, sesi sertti, itirafı derinlerden bir yerden geliyordu.

"Özür dilerim," diye cevap verdi Apollon ve başka bir şey söylemedi çünkü söyleyecek başka bir şey yoktu.

Arkadaşı Madeleine'i sevebilir ve Apollo da arkadaşını sevebilir. Ama ona sahip olamazdı.

Derrik'in yüzü yeniden sertleşti ve "Ona değer verdiğine beni ikna et," dedi.

Apollo, "Bu senin değil," diye karşılık verdi ve Derrik'in çenesi Apollo sözlerini bitirmeden önce gerildi, "Bu onun."

Bunun üzerine Derrik'in çenesi gevşedi.

Apollo arkadaşına çok değer veriyordu ama yine de buna ayıracak zamanı yoktu. "Sana hatırlatırım, orada yalnız."

Derrik'in sırtı dikleşti. "Eğer ona zarar verirsen-"

Apollo bitirmesine izin vermedi. "Bu acıyı ben dindireceğim." Derrik denemeye devam etti. "O değil-"

Bunun üzerine Apollo öfkesini dizginleyerek hızla konuştu. Bu öfke, Derrik'in Maddie'nin ne olup ne olmadığını çok iyi bilmesine karşın Apollo'nun her ikisini de çok az bilmesinden kaynaklanıyordu ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Ayrıca bunu düzenleyenin *kendisi* olduğu gerçeğinden de hoşlanmıyordu.

"Gizemlerini sizinle paylaşmış olabilir ama bunlar onun paylaşması gereken gizemler. Artık benim de keşfetmem gereken gizemler."

Göz göze geldiler ve iki adam da bir süre konuşmadı.

Apollo sabırsızlanmaya başladı ve Derrik'ten önce onu kırmak üzereydi.

Ve bunu "Karsvall'dan ayrılıp Lazarus'un koltuğuna döneceğim" duyurusunu yapmak için yaptı.

Bu kayıp karşısında Apollon'un içi daraldı ama başını salladı ve rica etti: "Bunu yapma ihtiyacını anlıyorum ama senden

Madeleine ve ben dönene kadar Karsvall'daki çocuklarımın güvenliği için."

Derrik, "Madeleine ve benim" kelimeleri karşısında yaşadığı irkilmeyi tam olarak bastıramasa da bir elini uzattı ve "Elbette," diye mırıldandı.

Adamlar yine göz göze geldiler. Ama Maddie'nin ona çektirmek istediği şeyle yüzleşmek zorunda olan Apollo bunu bozdu ve kapıya doğru ilerledi.

Kapıyı açtı, içinde durdu ve arkadaşına baktı.

"Ulfr'dan ayrılma ihtiyacını anlıyorum Derrik, ancak bu gerçekleştiğinde, özleneceğini ve bu arzu kalbine geri dönerse memnuniyetle karşılanacağını bil."

Derrik hiçbir hareket ya da ses yapmadı. Sadece Apollo'nun gözlerini tuttu. Öyle olsun.

Apollo onu terk etmek için harekete geçti ama Derrik sonunda konuştu. "Ona iyi bak."

Yine doğrudan Derrik'in gözlerinin içine baktı ve o sözleri söylediğinde Derrik onu ne olduklarını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Ve onlar bir yemindi.

"Edeceğim."

Bu şekilde bıraktı ve kapıdan çıkıp arkasından kapattı.

Kendisinininkine ulaşması için gereken adımda derin bir nefes aldı ve hazırlandı.

Sonra kapıyı açtı ve odaya girdi, gözleri masada oturan Madeleine'e takılmıştı, önünde el değmemiş bir kase yulaf lapası vardı.

Kan portakalının iç rengine çok yakışan bir elbise giymişti. Yan tarafındaydı ama yine de göğsünden aşağı inen ve muhtemelen arkasındaki teni ortaya çıkaran derin kapüşonu görebiliyordu. Kolları kollarına sıkıca oturacak şekilde örülmüştü ve uzun eteği sandalyesinin etrafında yere serilmişti. Saçları, dün olduğu gibi, mantar renginde saten bir kurdeleyle ensesinden geriye doğru toplanmıştı.

Normalde, o bir hayal olurdu.

Ama bir eli unutulmuş bir fincan kahveye sarılmıştı ve diğer dirseği masanın üzerindeydi. Başı pencereye dönüktü ama sırtı eğikti, böylece elinde tutabiliyordu.

Onun yenilgi pozuna tanıklık ederken boğazının düğümlenmeye başladığını hissetti.

Adam kapıyı kapattı ve kadın bunu duyunca yerinden sıçradı. Adam odada iki adım attığında, yavaşça masadan kalktı ve bakışlarını ona çevirdi.

Onun güzel gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce durdu.

Tanrılar, *tanrılar*, ona düşündüğünden daha fazla zarar vermişti. "Madel-" diye başladı.

Ama kadın onun yerine konuştu.

Sesi titreyerek, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Duymayı beklediği şey bu değildi. "Pardon?"

"Çok, çok üzgünüm." Fısıldamaya devam etti. "Madeleine."

Başını iki yana salladı. "Çok, çok, çok, çok üzgünüm, Apollo."

Üzgün müydü?

"Güvercinim-"

"Ben bencilim," dedi kadın ve adam bakakaldı. "Bu bir zayıflık. Bencil, kendine düşkün, düşüncesiz ve aptal."

Sözlerinden hoşlanmayan adam ona doğru bir adım attı ama kadın sandalyesine geri oturdu ve elini ona doğru kaldırdı.

"O çay..." diye başladı adam hareket etmeyi bıraktığında. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ama iyi olmaya çalışıyordun. Benimle ilgilenmeye çalışıyordun. Nazik olmaya çalışıyordun. Ve ben onu ittim çünkü bir şey istiyordum ve..."

Birdenbire başını çevirdi, boynu öylesine bükülmüştü ki, geriye dönüp yanaklarından süzülen gözyaşlarını görmeden önce sadece kulağının arkasını ve başını görebiliyordu.

"Her zamanki gibi istediğimi aldım, sonuçlarına lanet olsun," diye fısıldadı kırık bir sesle ve işkence görmüş sesiyle devam etti. "Bu süreçte seni incittim."

Olduğu yerde kaldı, onun durumunda tedbirin gerektirdiği gibi mesafeli durdu ve "Poppy, beni nasıl incittin?" diye sordu.

"Ona benziyorum." Kadın ona bilgi verdi, sesi artık acı çekiyordu ve adam sonunda anladı. "Ona benziyorum ve sen onu özölüyorsun. Kendimi sana attım ve ilk olarak, sen bir erkeksin. Ne yapacaksın? Kesin bir şeyi geri mi çevireceksin?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Hayatta olmaz. Ama sana tıpatıp benzeyen birini-"

İşte o zaman işi bitmişti.

Ona doğru ilerledi, onu sandalyesinden çekti ve kollarını ona dolayarak vücuduna bastırdı. Bir elini kızın boynuna doğru kaydırdı, kızın saçları üzerinden kaydı ve yumruğunu kızın saçlarına geçirdi, yanağını kızın yanağına doğru kaydırıp dudaklarını kızın kulağına değdirirken bile hafifçe geri çekti.

"Dün gece karımla sevişmedim Madeleine. Seninle seviştim," dedi orada.

"Şey, evet... Biliyorum. Oradaydım ama-"

Eli kızın saçlarında hafifçe sıkıştı ve gözlerini yakalamak için başını kaldırdı.

"Aması yok."

Gözleri hâlâ ıslak olan adamın gözlerinin derinliklerine baktı ve bir sonuca vardı.

Yanlış olanı.

"Sadece iyi davranıyorsun."

"Deli-"

"Sanki başından beri iyiymişsin gibi."

"Maddie-"

"En başından beri. İyi davranmadığın bir zaman hariç ama o da anlaşılabilir bir şeydi."

"Güvercinim, konuşmayı keser misin ki-" "Ve

ben bir kaltak oldum."

Apollo ağzını kapattı.

İçini dökmek zorunda

mıydı? Buna izin

verirdi.

Ve durmadığı için içini dökmek zorunda kaldığını

biliyordu. "Aptal, çocuksu, bencil, düşüncesiz *bir kaltak*."

Apollo hiçbir şey söylemedi.

"Ve bu hiç hoş değil ama dün gece hiç hoş değildi. Zalimceydi.

Ben zalimim!"

Sesi yükseliyordu ama Apollo sessizliğini korudu.

"Ben aptal, çocuksu, bencil, düşüncesiz, *z a l i m* .

Kaltak!"

Apollo sessiz kaldı ve Madeleine de aynı duruma düştü.

Bir süre sonra gözbebekleri bir o yana bir bu yana döndü.

Sonunda ona takıldılar.

"Um...neden vardır sen tutma Ben içinde
senin kollar?" o tereddütle sordu.

"Çünkü ağlıyor ve aptalca şeyler söylüyordun ve ben de seni rahatlatmak ve aptallık ettiğin konusunda seni temin etmek istedim. Ancak sessiz kalmadın ve konuşmama izin vermedin, bu yüzden sana aptallık ettiğin konusunda güvence veremedim, bu yüzden seni rahatlatmak için sadece sana sarıldım."

"Beni rahatlatmak mı istiyorsun?" diye sormadan önce bir süre ona baktı.

Onu sıktı ve "Evet" diye cevap verdi.

"Ama ben bencil, düşüncesiz, zalim bir kaltağım," diye hatırlattı ona ve adam kıkırdamasını güçlükle önledi.

Bunu başardıktan sonra, "Güvercinim, seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, senin hakkında o kadar çok şey öğreniyorum ve daha öğrenecek çok şey olduğunu anlıyorum. Öğrendiğim şey, senin eğlenceli olduğun. Coşkulusun. Çekici olabiliyorsunuz. Aynı zamanda nahoş da olabiliyorsunuz. Ayrıca can sıkıcı da olabiliyorsunuz. Tartışma sırasında sinir bozucu bir şekilde çok iyisiniz. Ama bu sadece kıvrak zekalı olduğunuz anlamına geliyor, ki bu da kötü bir şey değil, tabii kişi kendini sizinle bir tartışmanın içinde bulmazsa."

Kız sevecen bir şekilde göz kırptı ve adam sözlerini bitirdi.

"Bencil, düşüncesiz ya da zalim değilsiniz."

Sanki yüzü ona sözlerinin doğruluğunu söyleyecekmiş gibi onu yakından inceledi ve yanlışı okumuş olmalıydı çünkü gözleri yine bulutlandı.

"Ama Apollo," diye yumuşak bir sesle başladı, acı tekrar sesine karışmaya başlamıştı. "Ben-"

Onu bir kez daha sıktı ve yüzünü yaklaştırdı.

Sesi çelik gibiydi. "İlsa gitti, Madeleine. Ve sen buradasın. Gerçekten de ona benziyorsun. Ama sen o *değilsin*."

"Ama bana bakmanın gözlerini dağlamak gibi bir his olduğunu söylemiştin." Lanet olsun, tam olarak onun sözlerini hatırlıyordu.

"Ve bu, güvercinim," diye fısıldadı, "bencil, düşüncesiz ve zalim olan bendim. Ama sana o sözleri söylediğimde gerçekten öyleydim ve sen..." Başını iki yana salladı. "Adela çayı içmiştin ve kendini kontrol edemiyordun. Bu bencilce, düşüncesizce ya da zalimce değil. Bu sadece olan şeydi."

"Adela çayı?" diye sordu.

"Daha sonra açıklayacağım," dedi.

Gözleri aniden kısıldı ve neredeyse gülümseyecekti.

İşte oradaydı.

"Sen mi sipariş ettin?" diye sordu.

"Valentine suç ortaklığı yapıyor," diye cevap verince kızın gözleri büyüdü ve gülümsedi.

"Burada mıydı?" diye sordu. "İki kez," diye onayladı.

"İki kez ~~mi~~ Kadının sesi tizleşmişti ve adam gülümsemesinin genişlediğini hissetti. "İki kez. Bunu da sonra açıklayacağım."

Kadın adamın gözlerini tuttu, şaşkınlık yerini karanlığa bıraktı ve karanlık yeniden içeri sızmaya başladı, ama bu arada kadın sordu, sesi artık neredeyse ürkekti. "Yani benden nefret etmiyor musun?"

Onu daha da yakınına çekti ve fısıldadı, "Hayır, babacığım, senden nefret etmiyorum."

Karanlık geri çekildi ve vücudu adamın elinde sakinleşmeye başladı ama sorgulaması bitmemişti.

"Senin haşhaşın mı?"

Hâlâ saçlarında olan eli, kuyruğu omzunun üzerinden yüzlerinin arasına doğru çekti. Başparmağını ve parmağını yumuşak teller arasında kaydırarak aradığı gibi bir tanesini yakaladı, tuttu ve ona baktı.

"Gelinciklerin rengi," dedi usulca ve sonra açıkça söylemeye devam etti. "İlisa'nın saçında gelincik yoktu."

Ağzının etrafındaki deri yumuşadı ve "Dışarıda çok vakit geçirdi mi?" diye sordu.

"Dışarı çıkmayı pek sevmezdi."

"Öyleyim," diye fısıldadı, yine utangaçtı ve bu sefer nedenini biliyordu.

Onunla kendisinden bir şeyler paylaşıyordu ve bunu nasıl karşılayacağı konusunda endişeliydi.

Saçlarını bıraktı ve her iki kolunu da ona dolayarak tekrar kendine çekti.

"Bu beni memnun ediyor," diye fısıldadı.

Gözleri adamın ağzına kayd ve küçük beyaz dişleri dudağını endişelendirmek için ortaya çıktı.

Bu sahnenin korktuğu gibi değil de olduğu gibi olmasından ne kadar memnun olsa da, kızın gözleri ağzındayken, bunun bitmesi gerektiğini ve hemen bitmesi gerektiğini biliyordu, yoksa saatlerce kızaklarına gidemeyeceklerdi.

Bu gece, konuştuktan sonra, Adela çayı olmadan birbirlerini tanımaya zaman ayıracaklardı.

Ne yazık ki artık yola çıkmaları gerekiyordu.

"Gitmeliyiz, güvercinim," diye hatırlattı ona. Kız bakışlarını onunkilere kaldırdı.

"Okeydokey."

Bu söz üzerine Apollon her şeyin yolunda olduğunu anladı ve yine gülümsedi.

Onuncu Bk

Nasıl Değer Verdi

Kendimi sıcak ve rahat hissediyordum, burnum hariç, o da soğuktu ama onu gıdıklayan bir şey vardı. Ayrıca etrafımda hareketlilik de hissediyordum. Sonunda, göz kapaklarıma vuran parlak güneş, yeni filizlenmekte olan bilincime doğru kaydı ve bir an için her şey doğru görünmedi.

Sonra hatırladım.

Lunwyn'in soğuğunda Apollo'yla birlikte bir kızağın içindeydim.

Daha doğrusu, Apollo'nun kızağında Apollo'yla *birlikteydim*, kucaklarımızda kocaman bir kürk battaniye vardı, pelerinine sımsıkı sarılmıştım (dünkünün aynısıydı; sabahki duygusal çalkantılarımdan sonra kıyafetime daha iyi uyan bir tane bulup çıkaracak halim yoktu - bu arada *dört tane* vardı). Apollo'ya sarılmıştım, kolum karnında, yanağım göğsündeydi ve burnumu gıdıklayan şey pelerininin içindeki kürktü.

Aman Tanrım.

Apollo'ya sarılmıştım. Lanet olsun.

Hareket etmedim ya da gözlerimi açmadım. Bunun yerine, hala uyuyor numarası yaptım.

Bunu yaptım çünkü onunla yüzleşemezdim, henüz değil. Buna kalkışmadan önce kendimi toparlamam gerekiyordu.

Bu sabah çok iyiydi, gerçekten çok tatlı ve anlayışlıydı. Odadan çıktığından beri yaptığım şey yüzünden kendime işkence ediyordum ama davranışları ve söylediği şeyler kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Bu konuda.

Ancak bu, oraya geldiğimden beri bana (kendi tarzında) nazik davrandığı ve benim ona bir sürtük gibi davrandığım gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

Ve bu kesinlikle dün gece onun beynini dağıttığım, onun benim beynimi dağıttığı ve tüm bunların kendimi ona attığımda başladığı gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

Tüm bunların o çayı içtiğim için olduğu açıktı. Ama yine de.

Utanç vericiydi.

Ancak onun bu konuda bir sorunu yok gibiydi. Hem de hiç. Neredeyse hiç olmamış gibiydi. Sonra tekrar, erkekler genellikle

hayatı seksten ayırmak. Olan oldu, sen hayatına devam ettin. Belki bazı kadınlar da yapabilir.

Ama yapamadım.

Ve kesinlikle dün gece yaptığımız şey değil.

Tanrım, bunu düşünmek bile beni utandırdı.

Pol'den önce bir sevgilim vardı. Ve sonra Pol vardı ve yatakta iyiydi, aslında harikaydı. Bu konuda hiç sorun yaşamadık. Aslında, başlangıçta umudumu korumamın nedenlerinden biri de buydu. Yatakta bu kadar cömert, hatta bazen tatlı ve şefkatli olabiliyorsa, bunu eninde sonunda günlük hayatımıza da taşıyabileceğini ve taşıyacağını düşündüm.

Hatta onunla bu konuda konuşmuştum. Bunu çok sık yapana kadar, bu onu rahatsız etmeye başladı ve belli nedenlerden dolayı Pol'ü rahatsız etmemek için elimden geleni yaptım. Ben de bıraktım.

Ama her seferinde benimle ilgilendi ve bir keresinde, kızımızı yarattığımız zaman olduğunu düşünmek hoşuma gitti, benimle tek seferde iki kez ilgilendi.

Yani, ben numara yapmaya başlayana kadar benimle ilgilendi çünkü onun ellerinin üzerimde olmasına dayanamıyordum ve eğer bunu bilseydi, *bu* onu gerçekten kızdırırdı.

Ancak, dün gece Apollo ile yaşadığım gibi bir şeyi hiç yaşamamıştım. Açlık. Sıcak.

Özgürlük.

Yaptığım hiçbir şeyi düşünmedim. Kafamda hiçbir şey yoktu. Sadece denedim.

Aslında işin gerçeği, Apollo onu yönetti ve ben de tamamen onunla ve vücuduma ne yaptığıyla ilgili olarak gezintiye çıktım. Takıntılarım yoktu. Sadece o ve ben, ona hissettirebildiklerim ve onun bana hissettirdikleri vardı.

Pol ile hiç yapmadığım şeyleri onunla yapmıştım, *kimseyle* yapmayı düşünmemiştim bile.

O zamanlar umurumda
değildi. Şimdi, bu beni
utandırıyor.

Çünkü onu çok az tanıyordum.

İ yapmadı Biliyorum hakkında ve cinsel
striktürler üzerinde Bu Dünya ama kadınların
hala ayak bileklerini örttüğünü düşünürsek, *gerçekten ama gerçekten*

o çayın ne olduğunu anladı, böylece benim büyük bir fahişe olduğumu düşünmedi.

"Maddie, uyanık mısın?"

Sahte uyku konusunda berbat olduğumu aklıma not ettim ve sırtımdaki ağırlığın, sıkılaştığında beni kendisine bağlayan kolu olduğunu fark ettim.

"Poppy, kıpırdandın. Uyandın mı?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Buraya gel, güvercin," diye mırıldandı ve daha ne kadar "buraya" gelebileceğimi bilmiyordum ama yine de yerimden kalktım, başımı arkaya eğdim ve ona gözlerimi verdim.

Bana şefkatle baktı.

Bunu daha önce de görmüştüm ama çok uzun zaman olmuştu ve o kadar güzeldi ki nefesimin ciğerlerimi terk ettiğini hissettim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu nazikçe.

Gerçek şu ki, ağrım vardı ve hâlâ biraz yorgun düşmüştüm. Birinin beynini sikmek insanı bitiriyordu.

Bunu paylaşmadım.

"Peki," dedim ona.

"Aç mısın?" diye sordu.

Öyleydim. Kahvaltı yapmadım. Yani, bana servis edildi ama ben yemedim.

"Yemek yiyebilirim," diye cevap verdim.

"Güzel," diye mırıldandı ve önüne baktı.

Ben de öyle yaptım, yine kolunun sırtımda olduğunu ve hareket etmediğini fark ettim. Beni hâlâ kendisine doğru tutuyordu ve bunu bırakmayacakmış gibi yapıyordu.

Bunun muhtemelen birlikte sarılmanın ayrı oturmaktan çok daha sıcak olmasıyla ilgili olduğuna karar verdim.

Birbirinden uzak am ağaçlarının arasından geçiyorduk ama o atları birine yaklaştırdı ve bunu konuşarak yaptı.

"Ben atlarla ilgilenirim. Sen de sandviçleri paketinden çıkar, tamam mı?" "Tamam," diye mırıldandım ve kolu beni sıktı ve bırakmadı, böylece onun vücuduna daha sıkı oturdum.

Tama
m. Ne
oldu?

Dizginleri geri çekti ve atlar durdu. Beni de yanına alarak öne doğru eğildi ve atları önümüzde duran bir kancaya bağladı, sonra bana döndü, beni hâlâ yakınında tutuyordu.

Eldivenli elinin çenemi kavraması ve başının aşağı inmesi için tam zamanında ona baktım. Dudaklarını şaşkınlıkla ayırdığım dudaklarıma değdirdi ve "Geri döneceğim" diye mırıldandı.

Alnımdan öpmek için başını kaldırdı ve kızaktan ayrılmak için kürkün altından çıktı.

Tamam.

Ne?

Doğru, bu sabah çok soğukkanlıydı, ben ağlarken ve korkarken bana sarıldı ve beni rahatlattı. Ayrıca handan çıkarken de çok nazikti, kolunu uzattı, ben tutunca beni kendine çekti ve elini dirseğinden benimkinin üzerine sardı, hanın içinde ve dışında beni kızağa kadar götürürken hep bu şekilde yürüdü. Atların kızağa bağlandığını gördüğümde çıtımı çıkarmadım ve benimle birlikte kızağa bindiğinde de çıkarmadım.

Yola çıktık ve çılgınca sevişmemiz, uykusuzluğumuz ve ağlama krizim bana çarptı ve yola çıkmamızdan sonraki on beş dakika içinde bayılmışım.

Şimdi şimdiki zamandı ve o havalı davranmıyordu. Çok tatlı davranıyordu.

Ve sevecen.

Çok sevecen.

Kızağın arkasına gitmişti ve ben de onu elinde atlar için yem torbalarıyla öne doğru ilerlerken izledim ve atlasam iyi olacağına karar verdim çünkü yakında dönecekti ve sandviçini bekliyordu.

Ben de kızağın köşesine, Apollo'nun dün öğle yemeğimizi çıkardığı sepetin olduğu yere doğru eğildim. Bunu yaparken göz ucuyla bir şey gördüm.

Kızağın yanından baktığımda gri kürklü ve beyaz kuyruklu sevimli bir tavşanın kızağa doğru zıpladığını gördüm.

O kadar sevimliydi ki durdum ve gülümsedim.

Durdu, arka ayaklarının üzerine kalktı ve bir sürü ses çıkardı.

Bir sürü ses çıkardı ama kafamın içinde "Hanımefendi, marulunuz var mı?" diye duydum.

Kıpırdamadan tavşana baktım.

Önce sağa sonra bana baktı ve daha fazla ses çıkardı. Ama kafamın içinde şunu duydum. "Hanımefendi, marulunuz var mı?" diye sordum. "Bu tavşan benimle mi konuşuyor?" Kimseye nefes vermedim.

Tabii ki tavşan hariç.

Daha fazla ses çıkardı, bir sürü ses ama kafamın içinde şunu duydum: "Tabii ki seninle konuşuyorum. Başka kiminle konuşabilirim ki? Şimdi, hiç marulun var mı?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, sonra ayağa fırladım, döndüm ve kızaktan dışarı, karların içine koştum, geri dönen Apollo'nun yanından geçtim.

"Maddie, ne oldu?" diye seslendi.

Ama kar baldırlarımın yarısına kadar indiği için zorlanarak da olsa koşmaya devam ettim. Yine de bunu yapmaya devam ettim çünkü *kafamın içinde lanet olası* bir tavşan konuşuyordu.

"Madeleine!" Apollo bağırdı.

Koşmaya devam ettim.

Sonra **d u r d u m** çünkü ortama bir kol dolandı ve sert bir bedene doğru geri çekildim.

"Maddie, ne gördün?" Apollo bilmek istiyordu, ağzı kulağımdaydı ve beni kızağa doğru sürüklüyordu.

Kızağa gitmek istemedim. Zihnimde konuşabilen sevimli küçük tavşan o kızaktaydı.

Bu yüzden kolunu ittim, beni sürüklemeye devam ederken tutuşuna karşı mücadele ettim.

Durdu ve bir şey almak için kızağın içine doğru eğilirken ben de onunla birlikte gittim.

Çelik tıslaması duydum ve sonra hafifçe sarsıldım ve yine kulağıma "Ne gördün?" diye soruldu.

Kolunu büktüm ve dikkatli yüzüne baktım. "Bu çay sana halüsinasyon gördürüyor mu?" diye sordum.

Kaşları birbirine çarptı. "Pardon?"

Ellerimi göğsüne koyup bastırdım ve karda ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim.

"O çay, Apollo, o çay. Halüsinasyon görmene neden oluyor mu?"

"Erkekler ve kadınlar için cinsel dürtüyü önemli ölçüde artırır ve daha da önemlisi uyarılmayı artırır. Erkekler için kan akışını ve dayanıklılığı artırır" diye cevap verdi.

Bu ilginçti, aslında çok ilginçti ama benim soruma cevap vermedi. Sonra sorumu yanıtladı: "Halüsinasyonlara neden olduğunu hiç duymadım."

Kahretsin!

Birden yüzü yüzüme geldi. "Maddie, güvercinim, *ne gördün?*"

"Bir tavşan."

Başını geriye attı. "Ne gördün?" "Bir tavşan gördüm," dedim ona.

Ateşimi ölçmek ya da daha büyük olasılıkla beni bir dizi psikolojik teste tabi tutmak ister gibi (eğer bu dünyada böyle bir şey yapıyorlarsa) bana baktı.

Sonra temkinli bir şekilde, "Tavşanlardan korkuyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim. "*Kafamın içinde konuşan* tavşanlardan korkuyorum" -tekrar ayak parmaklarımın ucuna kalktım- "diye cevap verdim."

Birden rahatladı, gözleri neşeyle parladı ve yüzü yumuşadı.

Ayrıca kılıcını kızıağın koltuğunda döndürüp savururken bile beni tutmaya devam etti.

Sonra bana geri döndü, elini boynumun yanına götürdü ve yüzünü tekrar yakınımına daldırdı.

"Pekala, babacığım, sanırım senin dünyandaki diğer üç kadın da aynı tepkiyi verdi ve ne yazık ki sana bundan bahsetmeyi düşünmedim. Yine de, yolculuğunuz boyunca bunun gerçekleşmemiş olmasına biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim."

"Neye aynı tepki?" diye sordum ve cevap vermesini beklemedim. Başka bir soru sordum. "Yolculuğum boyunca ne olmadı?"

"Aynı tepki, bizim dünyamızda hayvanların sizinle konuşabildiği gerçeğine de gösteriliyor."

"Ne? ~~Ne?~~ nefes aldım, gözlerim büyüdü ve karşılığında gözleri ısındı ama mizahını korudu.

"Seninle konuşuyorlar."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece ona baktım.

"Hepsi değil," diye bilgi akışını sürdürdü, "Ama birçoğu. Ve her iki cinsiyet de aynı yaratıkları anlamıyor. Örneğin, ben

Bir erkek olarak atları, kurtları ve yılanları anlayabilirsiniz. Siz bir kadın olarak tavşan, kedi ve fare gibi hayvanları anlayabileceksiniz."

Tamam, düşününce, konuşan hayvanlar olayı büyük bir sürpriz değildi, yine de beni korkuttu. O dünyaya geldiğimden beri etrafımda olup biten pek çok şeye şaşırmayı bırakmıştım. Elbette, kafamın içinde bir tavşan sesi duyduğumda anında şok hissederdim. Ama bunun bu dünyaya ait bir şey olduğunu bilmek... işte bu.

Yine de bu nüansı öğrenince kaşlarım çatıldı ve sordum: "Neden bütün havalı hayvanları erkekler alıyor? Yani, tavşanlar sevimli ve kedilerin de ilginç olduğundan şüphem yok ama bir farenin ne söyleyeceği kimin umurunda? Fareler alınmasın tabii ki," diye aceleyle söyledim, etrafta beni duyabilecek birileri varsa diye. "Yılanları o kadar da sevmem ama eminim bir yılanın söyleyecekleri ilgimi çekerd."

Bir an için beni inceledi.

Sonra başını geriye attı, boynumdaki eli aşağı kayarak beni saran diğer koluyla birleşti, ikisi de sarsıldı ve bir kahkaha patlattı.

Onu hiç gülerken

görmemiştım.

Büyüleyiciydi.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, Pol'e hiç benzemiyordu.

Elbette, Pol'ün kahkahasına benziyordu. Ama Pol hiçbir zaman Apollo gibi sıcak ve mutlu bir şekilde teninize dökülen o zengin içtenlikle gülmemişti.

Ayıldı sayılır, koca vücudu hala titriyordu çünkü kıkırdıyordu ve bana bakarken beni yakınında tutuyordu.

"Eğer bir yılanla karşılaşırsak, tercümanlık yaparım," diye teklif etti.

Yalan söylemeyeceğim, yılanlardan pek hoşlanmadığım için bir yılanla rastlamadığımı umdum ama yine de "Harika" dedim.

Bana gülümsedi. Ben

de ona baktım.

Tanrım, çok güzeldi.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama tıpatıp ona benzese bile Pol'e hiç benzemeyen bir şekilde güzeldi.

"Şimdi, korkun geçti mi? Yemek yiyebilir miyiz?" diye sordu.

Korkumu yenmiştim. Bu dünyada hayvanların benimle konuşabiliyor olması beni hâlâ korkutuyordu ama artık karda koşuşturmak istemiyordum.

"Yemek yiyebiliriz," diye mırıldandım ve beni bıraktı ama sadece kızağa götürmek için.

Sepetin peşinden gittim. Sandviçlerimizle döndüğümde kılıcını kınına geri koymuştu ve kürklerin altındaki koltuğa oturmuş, kenarını benim için geriye atmıştı.

Kendiminkini ona uzattım, oturdum ve o da kürkünü üzerime attı.

Sandviçimin etrafındaki muslin bezi açtım ve ısırdım.

Soğuk sığır eti, Apollo'nun personelinin sağladığı kadar lezzetli değildi. Ve hiçbir şey yoktu, çeşni yoktu, sadece çoğunlukla tüyler ürpertici sığır eti ve bayat ekmek vardı.

Ugh.

"Gün batımından hemen sonra Vasterhague'da olacağız. Dün gecenin aksine, seçme şansımız olacak ve sizi güzel bir yemeğe götüreceğim."

Gözlerim ona kayarak onun da bana baktığını gördüm ve yorumundan sandviçi pek sevmediğimi anladığını tahmin ettim.

"Sorun yok," dedim, sandviçimi aptalca kaldırarak bu konudan bahsettiğimi belirttim, bilmesi gereken bir şeydi.

"Bu saçmalık," diye karşılık verdi bana sırıtarak ve elindekini ısırdı.

Ona tereddütlü bir sırıtışla karşılık verdim ve dikkatimi yemeğime, yani ondan uzağa verdim.

Ve dikkatimi ondan uzak tuttum. Ama sandviğin yarısını yedikten sonra, dün onu bütün gün görmezden geldiğim aklıma geldi. Ve bugün, bir sürtük, aptal, bencil, çocuksu ya da aptal olmamaya çalışıyordum, ama yine de, tam o anda, onu yine görmezden geliyordum. Elbette farklı nedenlerim vardı ama yine de hoş değildi.

Ben de gözlerimi manzaraya diktim ve ona "Hayvanların seninle konuşması gibi bu dünya hakkında bilmem gereken başka çılgınca bir şey var mı?" diye sordum.

"Ejderhalarımızı ve elflerimizi biliyor musun?"

Bakışlarımı ona kaydırdım, çiğniyor ve başımı

sallıyordum. "Ve sihrimizi bildiğini biliyorum,"

diye devam etti. Çiğnemeye ve başımı

sallamaya devam ettim.

Güzel gözleri benimkileri tuttu ve tekrar şefkatle bakmaya başladılar. "Doğruyu söylemek gerekirse, Finnie'den öğrendiğim kadarıyla bizim dünyamız

sizin dünyanızdan daha basit. Sizin dünyanız çok karmaşık görünüyor. Ve onun tasvirlerinden, bu sözlerle sizi gücendirmek istemem ama benim dünyam sizin dünyanızdan daha az aceleye getirilmiş, toprak daha az taciz edilmiş, hava daha az kasvetli ve ağır ve dolayısıyla hepsi daha çekici görünüyor."

Manzaraya baktım. Tavşan izleri dışında kara dokunulmamıştı. Çam ağaçları beyazın ve gökyüzünün maviliğine karşı koyu yeşil, ağaçların dallarındaki kar tutamları kalın ve kabarıktı. Hava sakindi. Hiç gürültü yoktu. Tepemizde uçaklar, demiryolu rayları, arabalar, yollar ya da reklam panoları yoktu. Aslında gerçek bir şey değil, bir Noel kartı ya da bir tatil animasyon filminin hayata geçmiş görüntüsü gibi görünüyordu.

Yine de öyleydi.

Ve olağanüstüydü.

"Sanırım haklısın," diye sessizce kabul ettim ve sandviçimden bir ısırık daha aldım.

Bu noktada, kullandığı tülbent parçasının havada uçtuğunu ve açık sepete düşüğünü gördüm.

Gözlerimi ona çevirdim ve kızağın önündeki bir başka kancada asılı duran su dolu şarap tulumuna uzandığını gördüm. Aptalca, arkasına yaslanıp başını eğmesini ve tulumdan içmesini izledim. Ve daha da aptalca bir şekilde, içerken boğazının balıkçı yakasının üzerinde çalıştığını görebildiğim ve dudaklarımı (ve dilimi) o boğazda gezdirdiğim ve bundan hoşlandığım için büyüledim.

Bugünkü balıkçı yaka kazağı orman yeşiliydi ve bu rengin gözlerine inanılmaz şeyler yapması dışında bir gün öncekinden daha az dikkat çekici değildi.

O sabah fark etmişim, pantolonu da koyu kahverengiydi ama bu pantolonun paçasının tamamına, hatta ağ kısmına bile geniş, daha koyu kahverengi bir deri parçası dikilmişti.

Bu düşünce aklıma dün gece çok dikkat ettiğim bir yanını getirdi ve o yanı boğazı değildi. Ve o kısmını benim üzerimde birçok kez zekice kullanmıştı.

Tüm bu düşünceler göğüslerimi şişirdi, nefesim kesildi ve zihnim ondan başka her şeyi unuttu.

Bu da çenesini eğip bakışlarını bana çevirdiğinde yüzümdeki ifadeyi yakaladığı anlamına geliyordu. Bildiğim bir bakış.

Gözleri bir anda karardığında ve eli boynuma dolanıp beni kendine çektiğinde saklanmadığımı düşündüm.

Kararmış gözleri ve beni kendine çeken eli klitorisimin zonklamasına neden oldu ve ben bu baş döndürücü duyguya o kadar odaklanmışım ki, bana doğru eğildiğinde, dudakları dudaklarıma değdiğinde, sonra yanağı yanağıma doğru kayarak ağzı kulağıma geldiğinde, kılımı bile kıpırdatmadım.

Sonra kulağıma hırladı, "Bana bu şekilde bakmayı bırakmalısın, babacık. Eğer yapmazsan, bu kızağın zeminini bu kürkle kaplar ve seni soğukta götürürüm."

Aman Tanrım.

Bunu ben istedim.

Tanrım, neler oluyordu?

"Ve zorunluluktan dolayı aceleye gelmiş olacak," diye devam etti. "Bu gece senin zevkini ve o güzel kışını yeniden tanımak için sabırsızlanıyorum ve bunu yaparken de acele etmeyeceğim. Bu yüzden Vasterhague'a ne kadar çabuk varırsak, o kadar çok zamanımız olur."

Tamam.

Ne oluyordu?

Benden uzaklaştı ve gözlerindeki sıcaklık gitmemişti, ben de aptalca gözlerine bakmaya devam ettim.

"Evet mi?" diye sordu.

"Uh...evet," diye zorladım.

"Tamam."

"Tamam," diye fısıldadı, eğildi, ağzını önce bir gözüne, sonra diğerine dokundurdu ve bu o kadar tatlıydı ki karnım eridi. Geri çekildi ve devam etti. "Sandviçini bitir, babacık. Atlara bakacağım ve gideceğiz."

Bunun üzerine kendimi başımı sallamaya zorladım. O da bana gülümsedi.

Dudağımı ısırdım.

Sonra kızaktan inerken omuzlarını izledim.

Harika omuzları vardı. Geniş. Güçlü. Ve tüm o kıyafetlerin altında, zarif bir şekilde kaslı olduğunu biliyordum.

Aman Tanrım.

Dikkatimi sandviçime verdim ve birkaç ısırıktan sonra kuruyan ağzımın daha fazlasını alamayacağını fark ettim. Tülbente sardım, içine attım ve sepeti kapattım. Bu sırada Apollo'nun

Atları alıp kızağa geri dönerken ona çok yakın oturmamak için kendimi koltuğun daha ilerisine yerleştirdim.

Mesafe iyiydi. Yakınımda olmazsa kafamı toparlayabilirdim. Sarılmak kötüydü. Yani, birçok durumda iyiydi, çok iyiydi. Ama bu noktada, aynı zamanda kötüydü. Çok kötüydü.

Kızağa bindi, dizginleri tuttu ve kürkleri kucağına çekerek oturdu.

Dişlerini şaklattı, dizginleri şaklattı ve yola çıktık. Tamam, kafamı toparlıyorum... Görünüşe göre Apollo dün gece mührü kırdığımızı düşünmüş. Yani bu olay gerçekleşip, o da bu konuda çok soğukkanlı davranıp bunu arkamızda bırakmak yerine, ilişkimizin değişmişti.

Ve bu durumdan hoşnut olmadığımı söyleyemem.

Aslında, dün gecedan ve bugünkü halinden sonra, bunu çok istiyordum.

Ama olmamam gerektiğini biliyordum.

Aramızdaki şeyler garip ve karmaşıktı. Bana dün gece ölmüş karısıyla değil benimle seviştiğini söyledi ve ben de ona inandım. Ona inandım çünkü bunu söyleme şekli, bana davranış biçimi ona inanmamı sağladı. Ama daha da fazlası, dün gecenin her dakikasını hatırlıyordum ve bir kez bile ağzından kaçırıp bana İlsa ya da "güzelim" dememişti.

Sadece benim için sahip olduğu isimleri kullanmıştı. Yani onun için sadece bendim.

Ve ona gelince, bir kez bile Pol'ü düşünmedim. Yani benim için sadece o vardı.

Ama yine de.

Birbirimizin huzuruna altı kez çıkmıştık. Ve dün geceki rahatsız edici yemeğimizi de sayarsak, sadece bir yarı randevumuz olmuştu ve o randevu da pek iyi geçmemişti.

Bu değişim doğru değildi.

Ya da tam olarak doğru değilse bile çok hızlıydı.

Kızak karın üzerinde kayıyordu ve ben de bu sırada dudağımı kaşıyordum. Sonra kolunu koltuğumun arkasından geçirip etrafımda dolaştırarak beni koltuğun diğer tarafına, kendisine doğru çektiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Beni kendine yaklaştırdıktan sonra hiç gecikmeden daha da yaklaştırdı.

Aman Tanrım.

"Apollo?" Ben seslendim.

"Evet, güvercin," diye mırıldandı.

Tanrım, gerçekten, bana "güvercin" demesi çok hoştu.

"Um...biz, biz..."

Sadece sineye çek ve bu konuyu onunla konuş, Ils.lanet olsun, Madeleine!

Derin bir nefes aldım ve "Aramızdaki oyun durumu değişti mi?"

diye sordum.

"Oyunun durumu?" diye sorduğunda derin sesi şaşkınlık içindeydi.

Cesaretimi topladım ve ona bakmak için başımı arkaya eğdiğimde bana baktığını gördüm.

Evet, şaşkın.

"Görünüyorsun, yani..." Nefes aldım. "Çok sevecen davranıyorsun."

Başını yana eğdi. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Dün ve tabii ki önceki gün biraz kavga ettik ve akşam yemeği o kadar da iyi değildi-"

Gözleri dans etmeye başladı, ben de sustum ve böylece "Dün gece kavga etmiyorduk" diyebildi.

Kesinlikle değildik.

"Hayır," diye nefes

nefese kabul ettim.

"Ve dün gece çok eğlendim."

Anlamıştım. Yine de onun bunu onaylaması

iyi hissettirdi. "Güzel." Hâlâ nefes nefese

konuşuyordum.

Beni biraz daha yaklaştırdı ve neredeyse yüz yüze gelecek şekilde yukarı çekti.

Neredeyse yüz yüze bakıyorduk ve yüzlerimiz birbirimize bir santim uzaklıktaydı. "Adela çayı," diye başladı, sesi normalden daha derin ve daha sıcaktı

normalden daha fazla ve bu çifte darbe oldu. "Adela ağaçlarından geliyor. Benim dünyamın tanrıları sana açıklandı mı?"

Başımı salladım. Tanrıları ve onlardan bir sürü olduğu gerçeği hakkında her şeyi biliyordum. "Gaston bana onlardan bahsetti."

O da başıyla onayladı. "O zaman Adele'in aşk tanrıçası olduğunu biliyorsun. Ve bu ağaçları o yarattı. Bu ağaçların kabukları alınıp suyla demlendiğinde adela çayı elde edilir. Bu ağaçların birçok kullanım alanı vardır ve kutsaldır. Çay da bu kullanımlardan biridir. Tanrıça Adele'nin bu çayı aşıklar arasındaki duygusal bağın yanı sıra fiziksel bağı da güçlendirmek için yarattığı anlaşılmaktadır. Daha önce açıkladığım gibi işe yarıyor ama aynı zamanda çekingenliği de kırıyor."

Kesinlikle öyle oldu.

Açıklamaya devam etmeden önce koluyla beni sıktı. "Farkında olmasak bile, kafamızdaki şeyler yatak oyunu da dahil olmak üzere çeşitli şekillerde paylaşım engeller oluşturabilir. Bunlar ortadan kaldırıldığında, sevgililer birbirlerini daha iyi anlayabilir. Onları neyin memnun ettiğini. En iyi hissettiren yere dokunmak. Hazzı artıran kokular, sesler, tatlar."

Kesinlikle bunu da yaptı. Apollo'nun işi bitmemişti.

"Ve gelecekteki ilişkiler yoluyla, bir kez sahip olunduğunda, çay tüketilmese bile tüm bunların anlayışı asla kaybolmayacaktır. Bu nedenle, her seferinde ilişkileri daha yoğun, daha derin ve güzel bir deneyim haline getirmeye devam eder."

Aman Tanrım.

Kulağa *harika geliyor*.

Devam etti.

"Ve eğer duygusal bir bağ varsa ya da kurulmakta olan bir bağ varsa, tüm bunlar bu bağı, daha doğrusu güveni güçlendirmeye hizmet eder."

Yüzü benimkine yaklaştı, artık sadece yarım santim uzaktaydı ve nefesim kesildi.

"Diğer şeylerin yanı sıra, bizim için yaptığı şeyin bu olduğunu hissediyorum, gelinciğim. Kabul etmelisin ki, bizi bir araya getiren olağandışı koşullar ne olursa olsun, bu tutkuyu besleyecek duygusal bir bağ olmasaydı bu kadar tutkuyla tartışmazdık."

Bu elbette mantıklıydı, ancak her ikimiz için de daha önce yaşanmış bir tarih vardı ve bu aslında söz konusu "tutkunun" nedeni olabilirdi.

Ben de itiraz etmeye başladım, "Ama-"

İtirazımın ne olacağını biliyordu çünkü gözleri hafifçe sertleşti ve şöyle dedi: "Bu senin için onunla ilgili değil, benim için de onunla ilgili değil. Bunu ikimiz de biliyoruz. Dün gece orada değillerdi."

"Hayır, değillerdi," diye fısıldadım ve gözlerindeki sertlik kayboldu.

"Onlar aramızdaydı, Maddie. *Öyleydi*. Dün gece, çayla birlikte, kendini bana o kadar özgürce, o kadar muhteşem bir şekilde verişinle birlikte ve buna ne kadar değer verdiğimle birlikte, artık yoklar."

Tamam.

Kahretsin.

Ona nasıl değer

veriyordu? Bu

hoşuma gitti.

Hem de

çok.

Hala.

"Tamam, bunu anlıyorum," dedim. "Ama eğer durum buysa, eğer biz... ilişkileri geliştiriyorsak, belki de bunu yavaştan almalıyız."

Başı hafifçe sarsıldı, sonra eli başımın arkasını kavrayacak şekilde yukarı kaydı. Tam kahkahayı patlatacakken yüzümü boynuna bastırdı.

Neyin komik olduğundan tam olarak emin değildim.

Ben daha sormadan, parmakları at kuyruğumu dikkatlice büktü, biraz geri çekti ve bir nefes uzaklaşmadan önce ağzı sert, kapalı bir öpücük için benimkine çarptı.

"Bana dün geceki bolluk ve güzelliği verip sonra da sana tekrar sahip olmak için beni bekletebileceğini mi sanıyorsun, güvercin?"

Hmm.

"Buna cevap vereceğim," dedi, gözleri hala mizahla parlıyordu.

"Veremezsin." "Uh...tamam."

"Ve Madeleine, bana bakış şekline bakılırsa, bunu istemediğin çok açık."

Kabul etmeliydim ki bu konuda haksız olmayabilirdi. Dudağımı endişelendirmeye başladım.

Gözleri ona kaydı ve sonra gülümsemelerini izledim.

"Sana bir söz veriyorum." dediğinde gülümsemesi yerini sıcaklığa bıraktı. Bu gece daha yavaş gideceğiz ve ben daha nazik olacağım. Bu nasıl?"

Apollo yavaş ve nazik

davranıyor. Saçmalık.

Klitorisim tekrar titreşmeye

başlamıştı. "Uh...tamam."

Tekrar gülümsedi, eğildi ve ağzını tekrar benimkine dokundurdu ve sonunda arkasına yaslandı, eli saçlarımdan kayarak sırtıma dolandı ve beni kendine yakın tuttu, evet... *yine*.

Tamam.

Az önce cinsel bir ilişkiye başlamayı kabul ettim mi... hayır, bu Apollo ile bir ilişkiye başlamanın yanı sıra bir ilişkiye *devam etmeyi*

Dünya mı?
Sanırım
yaptım.
Tamam.
Doğru.
Kahretsin.

On Birinci Bk

Orada

Apollo'nun arkasından kapının kapanmasını izledim ve sersemlemiş bir şekilde dönüp şortuma baktım.

Sandıklar.

Evet, üç
tane.

Fleuridia'dan getirdiğimiz eşyaların yanı sıra sadece bir tane ile gelmiştim. Dün odaya sadece bir tane getirilmişti. Ve kızağımızın ipekli yeşil muşambasının altında arkamızda neler olduğunu incelememiştim.

Ama şimdi, sürpriz bir şekilde, üç
tane vardı. Vasterhague'deydik.

Vasterhague bir gece önce kaldığımız köyden çok daha büyüktü. Aslında küçük bir şehir kadar büyüktü.

Çocuklar beni Lunwyn'e getirdiklerinde orada kalmıştık ve bana orası hakkında çok şey anlatmışlardı.

Ama kızağı sürerken, sohbetimizi çok daha rahat bir yere taşıırken, Apollo bana da bundan bahsetti. Daha rahat bir sohbe ihtiyacım olduğundan ve o da benimle paylaşmaya hevesli görüldüğünden, söyleyeceklerinin çoğunu bildiğimi ona söylemedim.

O da Vasterhague'nin kozmopolit bir ticaret merkezi olmasıydı. İki büyük liman kentine eşit uzaklıkta yer alan kentin dış kenarlarında gemilerden gelen malların teslim edildiği ve daha sonra dağıtıldığı büyük depolar bulunuyordu. Bu nedenle, mallarını satmak için oraya giden tüccarlar, anlaşma yapmak için oraya giden alıcılar, sevkiyatları almak için oraya giden teslimat kızakları gibi büyük bir hareketlilik vardı. Ve doğal olarak, etrafında çeşitli başka şeyler de büyümüştü.

Depolar ve şehirden biraz uzakta inşa edilmiş dört uzun sıra devasa sera dışında, geri kalanı Lunwyn'de gördüğüm diğer uyuklu köylere benziyordu. Daha uzun, daha büyük ve daha ihtişamlı binalar vardı, ancak his rustik sadelikti. Belki diğer köylerden daha zarifti ama yine de rustikti.

Bu yüzden hoş geldiniz.

Draven seraları açıklamıştı (Apollo gibi) ve varlıkları anlamlıydı. Bu donmuş arazide onlar çok önemliydi.

Lunwyn'in kar altında kaldığı yılın uzun süresi boyunca (dörtte üçü!) büyümek zorunda kalan meyve ağaçları, dut asmaları ve sebze tarlaları vardı.

Apollo bana Draven'ın söylemediği bir şeyi söylemişti. O da Vasterhague'deki seraların daha küçük bir koleksiyon olduğuydu. Lunwyn'in her yerinde bunlardan dönümlerce vardı (ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde kendisi de böyle iki "işletme" işletiyordu). Daha büyük evleri ve hizmetkâr tutacak kadar parası olan daha zengin vatandaşların çoğunun da evlerini (ve etraflarında yaşayanları) beslemek için kendi küçük (ve büyük) seraları vardı.

"Bütün evlerimde seralarım var," demişti.

Bu yorum üzerine ona baktım ve "Kaç tane eviniz var?" diye sordum.

"Lunwyn'de dört tane," diye manzarayı anlattı ve sonra bana baktı. "Bellebryn'deki dairelerin yanı sıra Fleuridia'da kaldığın ev, Benies'te bir şehir evi ve Hawkvale'de benim şatom var."

Uh.

Kale nî

"Bir kaleniz mi var?" diye sordum ve nedense bu soru kaşlarını birbirine yaklaştırdı.

"Evet, elbette. Vadi boyunca yolculuk ederken içinde kalmadınız mı?"

"Uh...hayır," diye cevap verdim.

Bu söz üzerine ağzı bir karış açık kaldı ve karlı ovaya dönerek, "Yolunuzun üzerinde olduğu için merak ettim," diye mırıldandı.

"Merak ediyorum" dedi ama ben onun için merak olmadığını hissediyordum. Bunun yerine sinir bozucuydu. Sadece nedenini bilmiyordum.

Çocukların beni neden oraya götürmediklerini de bilmiyordum, bu yüzden kesinlikle merak ettim.

Gerçi, o bunu rahatsız edici bulduğu için, bu konuda baskı yapmadım.

Şehre girdikten sonra Apollo bana çocukların söylemediği bir şey daha söyledi. Bu, kendisine ait olan büyük depoyu (söyleyebildiğim kadarıyla en büyüğü) işaret ediyordu.

Bizi şehrin derinliklerine götüren karla kaplı yoldan aşağı kayarken, "İçinde çok fazla mücevher ve kürk var gibi görünüyor," diye not ettim.

"Kereste ticareti de yaptığımdan bahsetmemiş olabilirim," diye mırıldanarak cevap verdi, bu yorum ona tekrar bakmamı sağladı.

"Yani başka bir deyişle, paran var."

Şeritten bana doğru baktı. "Yüklü mü?"

"Yüklü," diye tekrarladım. "Yani, zenginlikle."

Sırıtarak beni bir kez daha sıktı ve tekrar şeride bakıp onayladı, "Kesinlikle. *Yüklüyüm*."

Bunu söylerkenki kuru ve kendini beğenmiş tavrı beni kıkırdattı, bu da beni bir kez daha sıktığı anlamına geliyordu.

Apollo bizi doğrudan Derrik ve arkadaşlarının beni en son buraya geldiğimde götürdükleri Treeburn Lodge'a götürürken şehrin koşuşturmacasını (orada kesinlikle uykulu köylerden daha fazla aktivite var) izledim. Vasterhague'de gördüğüm oteller arasında açık ara en büyük ve en şık (ama yine de rustik) olanıydı. Ayrıca dün gece kaldığımız odadan daha büyük ve çok daha güzel odaları olduğunu da biliyordum.

Ayrıca daha büyük ve çok daha rahat yatakları vardı.

Bu düşünce aklıma geldiği anda onu geri ittim. Bir sonraki dakikayı, sonra bir sonrakini atlatmam ve bunu hiperventilasyon ya da muhtemelen spontane bir orgazmıla yapmamam gerekiyordu.

Otele giriş yaptığımızda Apollo, Derrik'in istediği "süt "i istedi. Daha önce de kaldığım için bu bir süitti çünkü küçük bir oturma odası, büyük bir yatak odası, küçük bir banyo odası ve korkunç lazımlığın bulunduğu daha da küçük bir oda vardı. Ama en azından ikincisi bir banyo hissi veriyordu ki bu da pek bir şey sayılmazdı ama yine de bir şeydi.

Ayrıca "Lady Madeleine "e içmesi için şarap ve tazelenmesi için su verilmesini ve "tüm sandıklarımızın" acilen odamıza teslim edilmesini istedi.

"Lady Madeleine "i sevdim, oldukça harikaydı. Ama onu "Lady Ulfr "dan daha çok sevip sevmediğim bir saçmalıktı.

Bu düşünceyle başımın belada olduğunu anladım çünkü bu kadar hızlı giden sadece Apollo değildi, beynim de Mach 3 hızında gidiyordu.

Apollo bana odamıza kadar eşlik etti, şarap geldiğinde benim için doldurdu (ama kendisi için bir bardak değil), başka bir yerde "akşam yemeği için hazırlanacağını" açıkladı ve sandıklar teslim edildiğinde onları da açıkladı.

"Lunwyn'de karşılaştığınız giysiler bu topraklardaki yolculuğunuz içindi. Ancak sizin için Evimin bir hanımefendisine yakışır bir gardırop oluşturuldu; buna çeşitli durumlar için giysilerin yanı sıra seyahat sırasında ve farklı ülkelerde giyilecekler de dahil." Eliyle sandıkları işaret etti. "Bellebryn'e gideceğimiz için, bu ek sandıklar orada ve Vadi'de uygun olan gardıropların yanı sıra buradayken sizin için daha fazla seçenek içeriyor."

Ben ona bakarken yanıma geldi ve bir elini kaldırıp boynuma dolayarak yüzünü bana yaklaştırdı.

"Bu gece seni The Boar'a götüreceğim. İsmi sizi yanıltmasın. Mükemmel yemekler sunan basit bir pub olarak başladı. Ancak yıllar geçtikçe n geniş bir alana yayıldı. O zamandan beri büyüdü ve şimdi birçok kişinin ulaşmak için uzun mesafeler kat ettiği bir yer haline geldi. İnsanlar orada düğünler düzenliyor. Özel günler orada kutlanıyor." Durakladı. "Ve oraya gittiğinizde giyinirsiniz."

Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrim vardı, beni uyarması çok hoştu ve iki bavul için daha mutluydum çünkü Lunwynian kıyafetlerim harika olsa da "giyinmeniz" gerektiğinde giyeceğiniz şeyler değillerdi.

Apollo ne demek istediğini daha da açıklığa kavuşturarak, "Bir fırtınaya ya da baloya gidiyormuş gibi hazırlanmanıza gerek yok, ancak seyahat kıyafetleri de uygun değil" dedi.

"Fırtına "nın ne olduğunu biliyordum, çocuklar bana söylemişti. Özünde bir toptu, bu yüzden neden böyle bir ayırım yaptığını bilmiyordum.

Ben de sormadım.

Sadece başımı salladım ve "Anladım" diye mırıldandım.

Gülümsedi, eğildi ve ağzını benimkine değdirdi ve "Sana zaman vereceğim ve sonra yemek yiyeceğiz" dediğinde sadece bir ipucu uzaklaştı.

Tekrar başımı salladım.

Boynumdaki eli beni sıktı ve çekip gitti.

Ve dediğim gibi, o gittikten sonra, cömertliğinin bir başka gösterisine hayret ederek bavullarıma baktım, oğul.

Ama daha çok korkuyordum çünkü aslında ilk gerçek randevumuza ıkacaktık.

"Vay canına," diye mırıldandım.

Yapacak bir şey bulamayınca, işe koyuldum.

Şarap kadehimi bir kenara bırakarak dizlerimin üzerine çöktüm ve ilk yeni sandığı açtım.

Bu Bellebryn için kıyafetlerle doluydu. Bunu biliyordum çünkü daha hafif malzemelerdi ve Vadi'deki kadınların giydiği tarzdaydılar.

Keşfetmek istedim ama yapmadım. Hazırlanmam gereken bir randevum vardı ve itiraf etmeliyim ki heyecanlıyım.

Ama aynı zamanda endişeliydim. Neredeyse panik olacak kadar endişeliydim.

Bu nedenle, zihnimi panikten uzaklaştırmam gerekiyordu ve bunu yapmanın süslenip püslenmekten daha iyi bir yolu olabilir miydi?

Ben de o bagajı kapattım ve diğerini açtım.

O haklıydı. Hızla, ama nefes nefese sandıktan giysileri çıkarırken, özenle paketlenmiş içeriğinin sadece giydiklerime çok benzeyen, hoş, ama sıcak ve işlevsel olan çeşitli elbiseler içermediğini gördüm. Ayrıca başka bir pelerin de vardı. Bu pelerinin dışı siyah boyalı deriden, içi ise kalın, uzun gümüşü kürkten ve siyah kıllardan oluşuyordu. Ve son olarak, dört balo *elbisesi* içeriyordu - dördü de zarif, sofistike, güzel kesimli ve çarpıcı.

Ancak dikkatimi çeken normal günlük giyim/seyahat kıyafeti olmayan üç elbise oldu.

Ve bir tanesine odaklandım.

Yine bir süveter elbiseydi; kare yakası, bedeni ve üst kolları muhteşem, soluktan daha soluk bir leylak rengine örülmüştü. Ancak göğüslerin altında ve kalçaların üzerinde, önde ve arkada bir noktaya kadar ve kollar da dirsekten bileğe kadar koyu mor, ölmeye değer esneklikte bir süet vardı. Yanlarda, uyluk ortasından etek ucuna kadar ve arkada topuklarımda biten süet noktasından itibaren kısa ama zarif bir tren şeklinde akan süet, daha çok leylak rengi kazak malzemesiydi.

Rock h' roll'un Lunwyn ile buluşması gibiydi, sinirli ama zarif. Bayıldım.

Biraz şarap içerek suyu "tazelenmek" için kullandım. Sonra akşam için makyajımı yaptım, daha derin ve daha dumanlı.

Ondan sonra elbiseyi giydim.

Üzerime eldiven gibi oturdu ama giymediğimde göğüs dekoltesinin ne kadar düşük olduğu anlaşılmıyordu. Örgü ve süetin vücuduma yapışması, kesim şekli, tasarımı bir kadının vurgulamak istediği her şeyi vurguluyordu; göğüsler, kalça, köprücük kemiği, hatta bacaklar.

"Vay canına," diye nefes aldım, bir o yana bir bu yana dönerek ayaklı boy aynasında her santimini kontrol ettim.

Evet, o elbiseye bayıldım.

Ama kendime hayran olmak için üç yılım yoktu. Apollo dönene kadar hazır olmalıydım.

Ben de saçıma geçtim.

Fleuridia'da hizmetçilerim varken saçlarımı genellikle yumuşak ama karmaşık şekillerde yaparlardı.

Ne yazık ki saç konusunda o kadar yetenekli değildim. Ama Benies'ten aldığım ve Apollo'nun Lunwyn'de bana verdiği şeylerle tamamladığım küçük saç tokası setimi kullanarak saçımla oynadım, yüzümden gevşekçe ayırdım ve kulağımın arkasında boynumun yan tarafında (kendim söylediysem o kadar da kötü olmayan), dağınık, seksi bir topuz yaptım.

Bununla birlikte, bir çift duman grisi süet bot giydim.

Son dakika hazırlıkları için acele ediyor, parfüm sıkıyor, saçlarıma mor taşlı tokalar takıyor, bir yandan da kulak memelerime mor boncuklu gümüş avize küpeler takıyordum ki kapı çalındı.

Kalbim boğazıma kaçtı, gözlerim aynaya kaydı ve kapı tokmağı döndü.

Kahretsin, kusacaktım.

Kapı açıldığında ve Apollo içeri girdiğinde kapıya döndüm. Hayır. Kusmayacaktım.

Bütün öğleden sonra korktuğum o spontane orgazmı yaşayacaktım.

Çünkü üzerinde orman yeşilinden daha koyu yeşil bir gömlek vardı. O rengin ne olduğunu bilmiyordum. Sadece ona çok ama çok yakıştığını biliyordum. Yakası boynuna kadar geliyordu ama Vadi'deki erkeklerde gördüğüm gibi bir boyun örtüsü yoktu. Açıktı ve boğazının güçlü sütununu ortaya çıkarıyordu - Apollo'yu oluşturan pek çok şeyden özellikle hoşuma giden bir şeydi bu.

Bununla birlikte, omuzlarında siyah deri parçaları olan siyah bir ceket ve uzun, siyah botların içine sokulmuş dar siyah pantolon giyiyordu.

Neredeyse her zaman dağınık olan saçları şimdi yüzünden uzakta toplanmıştı ama uçları boynuna ve kulaklarına öyle bir kıvrılmıştı ki dokunmak için insanın elleri kaşınıyordu.

Başka bir deyişle, *seksi* görünüyordu.

"Benimle aşağıda buluşacaksın," diye emretti, sesi sertti ve bakışlarım kulaklarının etrafındaki buklelerden (nedense) fırtınalı gözlerine kaydı.

"Ne-ne?" Kekeledim.

"Yemek yemek isterseniz, benimle aşağıda buluşun." Kafam karışmıştı, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü bu odaya bir adım daha atarsam, buradan çıkamayacağız."

Cildimin her santimi sanki az önce adela çayı içmişim gibi karıncalanmaya başladı.

Aman Tanrım.

Elbisemi de beğendiğini sanıyordum.

"Tamam. Seninle aşağıda buluşuruz," diye fısıldadım.

Gözleri vücudumda aşağı doğru kayd ve yemin ederim bunu elleri yapmış gibi hissettim. Bu yüzden başını bana doğru eğdiğinde titriyordum, ki bu çok hoşuma giden bir şeydi, sonra kapıdan çıktı.

Tekrar baktım ve sonra aynada kendime bakmak için geri döndüm. Evet, evet. Kesinlikle evet.

Bu elbiseye bayıldım.

Gülümseyerek yeni pelerinine doğru yürüdüm, onu omuzlarıma attım ve kapıya yöneldim.

* * * * *

Eğer Vasterhague kozmopolit ama rustik ise (ki öyleydi), The Boar sadece eski kozmopolitti.

Aslında, kozmopolit bir zarafet.

Şaka yapmıyorum, santim santim toplanıp Benies'e taşınabilirdi, o kadar şıktı. Aslında, kadınlar balo elbisesi giyseydi, dekorda kaybolmazdı.

Neyse ki giymediler. Benim giydiklerimin çoğunu giydiler.

Ama benimki en iyisiydi.

The Boar'ın avize taşıyan, beyaz masa örtülü, gümüş, porselen, kristal yüklü masalı, şeftali rengi duvarlı, taç pervazlı iç mekanı o kadar muhteşemdi ki benim bile dikkatimi çekmeyi başardı.

Kulübemize pek yakın olmadığı ve oraya Apollo'nun atıyla gitmek zorunda kaldığımız için dikkatimiz başka şeylere yöneldi.

Ve Apollo'nun atına binmek demek, beni ata bindirip yan oturtması ve arkama geçip kolunu belime dolaması, beni derinlere çekmesi, vücuduna yakın tutması, arkamı kasıklarına sıkıştırması demekti.

Onunla bu şekilde oturmak iyi hissettirdi.

Korkunç güzel.

Korkutucu derecede

iyi hissettirdi. Tanrım.

Bu kısa yolculuğu destansı kılan bir diğer şey de, tüm bu süre boyunca dudaklarını kulağıma dayayarak, Vasterhague'de eğlenmeye vaktimiz olursa daha sonra bakabileceğim farklı dükkanları veya kafeleri işaret etmesiydi.

Kulağıma yakın gelen derin sesi, burun deliklerime dolan kokusu (o gece kolonya sürmüştü; belli belirsizdi ama sedir ve misk kokusu vardı ve tamamen erkek kokusu olan doğal kokusuyla karıştığında beni etkilemişti), karnıma doladığı kolu, atının yavaş yürüyüşüyle restorana vardığımızda (yaklaşık on blok olduğunu tahmin ediyordum) kendimden geçmişim.

Neyse ki restoran bu durumu aklımdan çıkardı ve pelerinin çıkarılırken, Apollo'nun sandalyemi çektiği masaya götürülürken, oturtulurken ve Apollo'nun "Bize bir şişe Belle St. Michel getirin ve garsonumuza Leydi Madeleine'e menü için zaman vermesini söyleyin" emriyle bir menü uzatılırken edepli davranabildim.

Maî tre d' eğildi ve uzaklaştı. Menüye

bakmadım.

Ona baktım.

"Belle St. Michel nedir?" Ben sordum.

Gözleri menüden bana kaydı. "Sizin dünyanızda köpüklü beyaz şarap var mı?"

"Şampanya?"

"Kesinlikle." Başını salladı. "Belle St. Michel, Fleuridia'daki bir bölgenin şampanyasıdır."

Menüme bakıp sııttım, "*Muhteşem*" diye düşündüm. *Fleuridian şampanyası. Bu gece gittikçe daha iyi olmaya devam etti.*

"Bu seni memnun etti mi?" diye sordu ve sırtışıımı fark ettiğini biliyordum. Ben de ona baktım. "Fleuridian şarabını severim."

Bunun üzerine dudakları yukarı kalktı ve menüsüne bakarak, "Mükemmel bir zevke sahip bir hanımefendi," diye mırıldandı.

Bu bir iltifattı ama beni etkiledi ve iyi bir şekilde değil.

Çünkü ben o kadındım.

Ben tam olarak o kadındım. Botlarımın ve pelerinin kalitesinin ne kadar mükemmel olduğunu bilen türden bir kadın. Elbisemin. Bu restoranın. Güzel şarap. Tüm bunları ve daha fazlasını hem bu dünyada hem de kendi dünyamda çok iyi biliyordum.

Dişlerimle dudağımı yokladım, menüyü inceledim ve gözlerin üzerimde olduğunu fark ettim. Etrafıma baktığımda Apollo ve benim kaçamak bakışlarla karşılaştığımızı gördüm, buradaki müşteriler açıkça bakmayacak kadar terbiyeliydi.

Onu burada tanıyorlardı. Ve

İlsa. Muhteşem.

Oh neyse.

Her neyse. Bu ilk değildi, son da olmayacaktı ve bu yüzden buna alışmak zorundaydım.

Şimdi başlayabilirim.

Şarap geldi ve menümü bir kenara bırakıp servis edilmesini izledim.

Ve gördüm ki burada tadım testine gerek yok.

Garson, Apollo ve benim önüme özenle oyulmuş, düz fiyonklu şampanya kadehlerini koydu, mantarını açtı ve doldurdu.

Sonra siparişleri aldı. Bu sefer, Apollo kendim için sipariş vermeme izin verdi.

Sonra garson gitti ve ben Apollo ve şampanyayla baş başa kaldım.

Şampanyanın peşinden gittim ve bir yudum aldım. Güzellik.

"Ne bekliyordun?" Apollo sordu ve gözlerimi ona çevirdiğimde bunu şarap kadehinin kenarından bana bakarak sorduğunu gördüm ve onunla ilgili her şey gibi bu da ateşliydi.

Ben "Daha iyi" diye cevap verirken o bir yudum aldı.
Yutkunup bardağı kenara koyarken gözleri gülümsedi.
İşte o zaman randevumuzun başladığını anladım ve avuçlarımla ıslanmaya başladığını hissettim.

Ama işte buradaydım, yeni bir dünyadaydım ve bildiğim bir şey vardı. Bu durumu en iyi şekilde değerlendirmekten başka seçeneğim yoktu.

Aslında bunu en başından beri yapıyordum.

Ve şu ana kadar, çoğunlukla benim hatam olan birkaç küçük hata dışında, çok da kötü bir iş çıkarmadığımı söyleyebiliriz.

Bu yüzden kadehimi bir kenara bıraktım, ellerimi kucağımda birleştirdim ve kolay bir sohbet konusu aradım.

"Atının adı ne?" sorusunda karar kıldım.

Sandalyesine geri oturdu ve gözlerini bana dikti. Yine basit bir hareket, basit bir duruş.

Ve tamamen ateşli.

"Eziyet," diye cevapladı.

Gözlerimi kırptım, çünkü bu harika bir isim olmasına rağmen aynı zamanda garip bir isimdi.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Kız kardeşi kızığınıza rehberlik ediyor," diye devam etti Apollo. "Onun adı ne?" diye sordum.

"İstirap."

Tekrar göz kırptım.

Sonra bir elimi uzattım. "Bunlar, şey... ilginç isimler." "Aynı kısırdan aynı zamanda doğmuşlar. Nadir ve tehlikeli," dedi bana. "Genellikle bir kısrağın ikiz doğurursa, taylardan biri ya da her ikisi veya kısrağın doğum sırasında ölür. Eğer bir tay hayatta kalırsa, küçük ve hastalıklı olur ve uzun ömürlü olmaz. Alışılmadık bir şekilde, Torment ve Anguish'in her ikisi de hala küçük olsalar da güçlü ve sağlıklı taylardı." Bardağına uzandı ve bir yudum aldı, bardağı masaya geri koyarken hikâyesini bitirdi. "Ancak doğum sırasında annelerini öldürdüler."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"O İsa'nındı. Onun ölümünden bir hafta sonra doğdular."
Kahretsin.

İşte burada. İsimlerinin sebebi. Cevap vermemeye karar verdim.

"Şaşırtıcı bir şekilde," diye devam etti. "Sağlıklı ve güçlü bir şekilde büyüdüler. Bir mucize. Trajedi üzerine inşa edilmiş bir mucize ama yine de bir mucize."

"Evet, bir mucize," diye mırıldandım, kendi şarap kadehime uzandım ve bir yudum aldığımda başka tarafa baktım.

"Onlardan bahsetmeliyiz."

Sözlerine anlam veremeyerek ona dönüp baktım. "Pardon?"

"Onlar vardı. Yokmuşlar gibi davranamayız. Anıları gömmek, değer vermek ya da nefret etmek sağlıksızdır," diye açıkladı.

İlsa ve Pol'den bahsediyordu ve bunu gerçekçi bir şekilde yapıyordu. Elbette haklıydı da.

İlk buluşmamızda Pol hakkında bir şeyler paylaşmaya hâlâ hevesli değildim. Apollo bana doğru eğildi ve yumuşak bir sesle, "Mutsuz anıları yeniden yaşamak her zaman tatsızdır, Maddie. Ben sadece ondan bahsetmemin muhtemel olduğunu söylüyorum çünkü o bir zamanlar benim hayatımdaydı ve beni tanımak için hayatımı bilmen gerekir. O aynı zamanda çocuklarımin annesi ve bu nedenle her zaman bir şekilde hayatımın bir parçası olacak." Sesi daha da alçaldı ve devam ederken gözleri yoğun ama sıcak bir şekilde benimkileri tuttu. "Ve son olarak, onu derinden sevdim, bu yüzden o sadece her zaman benim bir parçam olacak."

Bu doğru olduğu için başımı salladım ama daha bitirmemişti.

"Ayrıca, mutsuz ya da başka türlü anılarınızı serbest bırakma ihtiyacı hissediyorsanız ve bunları anlatacak birine ihtiyacınız varsa ve mutsuz olanlar söz konusu olduğunda, onları sizden almasına yardım edecek birine ihtiyacınız varsa, ben buradayım diyorum."

Tanrım, bu çok tatlıydı.

Cidden, bu adam daha iyi olabilir mi?

"Teşekkürler," diye fısıldadım, "Ama şimdi olamaz mı?" diye ekledim. "Kesinlikle, şimdi olamaz. Asla olamaz. Bu senin kararın. Paylaşmak isterseniz de istemeseniz de..." Evet.

Bu adam daha iyi olabilir.

Sonra daha da iyi oldu ve bunu arkasına yaslanıp konuyu değiştirerek yaptı ki o noktada tam da ihtiyacım olan şey buydu.

"Size henüz Valentine'ın ziyaretlerinden bahsetmedim."

Başımı salladım ve bunu öğrenmek istediğim için dirseklerimi masaya dayadım ve onlara yaslandım, çenemi avuçlarımın içine yerleştirdim ve parmaklarımı yanaklarımdan yukarı kıvırdım.

Bunu yaptığımda gözleri yumuşadı ve benim de karnım bu manzara karşısında eridi.

Ama söyledikleri beni sıcak ve yumuşak hissettirmedi.

"Güvercinim, eğer seni ziyaret ederse bana söylemeni rica ediyorum. Bu yine senin seçimin, ama karışıp karışmadığını bilmek benim tercihim."

Bu beni şaşırttı. "İyi bir insan değil mi?"

"İnsanları okuma konusunda yeteneksiz değilim. Ancak bu cadı hakkında bir şey söyleyemem. Sana karşı oldukça güçlü bir koruyucu eğilimi var gibi görünüyor. Yine de siz etkisini anlamadan çayı size bıraktı. Güzel bir şeyi paylaşmamıza neden oldu ama bu yapılmaz. Aslında, bu hoş karşılanmaz ve hatta bunu şüphelenmeyenler üzerinde kullandıklarında suçlanan erkekler ve kadınlar bile oldu."

"Tecavüz ilacı olarak kullanılıyor," diye çıkardım

sessizce. "Bunu açıkla," diye emretti.

Çenemi avuçlarımdan kaldırdım ve tam da bunu yaptım.

"Benim dünyamda erkekler ve kadınlar evlenmeden önce buluşurlar. Bu bir tür kur yapma sanırım. Kur yapmak. Birbirlerini tanıma dönemi. Bazen bu bir birlikteliğe, evliliğe ya da benzer bir şeye yol açar. Bazen de yürümez ve yolunuza devam edersiniz. Ayrıca benim dünyamda, kadınları - çoğunlukla kadınlar üzerinde kullanılıyorlar - bilinçsiz veya kendilerini savunamaz hale getirmek için kullanılan ilaçlar var, böylece çıktıkları erkekler avantaj elde edebiliyor. Bunlara tecavüz ilaçları deniyor çünkü her şey sonuçlandığında, şiddet ya da mücadele olmasa bile, bunun tek nedeni kadının etkisiz hale getirilmiş olmasıdır. Yani bu hala tecavüzdür. Adela çayını bu şekilde kullanmak aynı şey değil, ama bir bakıma öyle."

Bir kez sertçe başını salladı ve "Öyle," diye onayladı.

Arkama yaslandım, şarap kadehime uzandım ve bir yudum alıp masaya bıraktım, "Sanırım bu benim haberim olmadan bana ikinci kez ilaç veriş." diye mırıldandım.

"Dünyamızdaki ilk gecen," dedi ve ben tekrar ona baktım. "Evet."

Gözlerini kaçırdı ama bunu sinirlenmiş görünerek yaptı ve "Yaşadığın travmadan sonra neden bu kadar kolay uykuya daldığını merak ediyordum" diye mırıldandığında nedenini anlayacaktım.

"Nedeni buydu," diye onayladım.

Tekrar bana baktı. "İşte tam da bu yüzden babacığım, sana gelirse beni bilgilendirmeni istiyorum. Sözde ve eylemde senin iyiliğini düşünüyor gibi görünüyor. Ama her şey kişiye ve eylemlerine bağlı, eğer onun çıkarları da senin çıkarlarınsa, öyle değil mi?"

Çok haklıydı.

Başımınla onayladım.

Tekrar bana doğru eğildi ve ses tonunu yumuşatarak rica etti, "Ve lütfen, şu andan itibaren, benim tarafımdan sana verildiğinden emin olmadığın hiçbir şeye dokunma, kabul etme veya tüketme. Bunu yapabilir misin?"

"Evet," dedim usulca.

Dudakları yukarı kıvrıldı ve fısıldadı, "Teşekkür ederim, babacık." Tamam.

Tamamen.

Bu adam o kadar iyi olmaya devam ediyordu ki, gerçek olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Yemeğimiz servis edilmeden önce başka hassas bir konuyu tartışmalıyız ki hem dikkatimizi çeksın hem de bu tür söylemlerle engellenmeden gecenin tadını çıkarmaya devam edebilelim."

Aman Tanrım.

Şimdiye kadar bu buluşma kolay bir sohbet için pek uygun değildi. "Tamam," dedim yavaşça.

"Dün gece sadece sen ve ben vardık," diye açıkladı.

Kaşlarımlın şaşkınlıkla birbirine yaklaştığını hissettim ama bariz olanı kabul ettim. "Evet."

"Demek istediğim, dün gecedan önce son aktif olduğunuzdan bu yana geçen süreyi benimle paylaştığınızı düşünürsek, pennyrium aldığınızdan şüphe duyarım ve bir kez bile kılıf giymedim."

Kafam hâlâ karışıkta, başımı salladım.

"Ben-" "Gebe kalmaya karşı korunmak için."

Vay anasını.

Tüm vücudum hareketsizleşti.

Apollo belli ki fark etmemişti çünkü konuşmaya devam etti.

"Vasterhague'den ayrılmadan önce sana biraz pennyrium tedarik edeceğiz ve bu gece bir kılıf giyeceğim."

Pennyrium'un ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kılıfın ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Bu sonuncusu güzeldi ama kalbim hızla çarpıyor ve aklım başımdan gidiyordu.

Bir gece önce içime boşaldığı zamanları saymaya çalıştım ama sayamadım. Çok fazla vardı. En az beş. Belki daha fazla.

Kahretsin!

Bunu hiç düşünmemiştim. Uyandığımda sadece onun incinmiş ve kızgın olduğunu düşünmüştüm. Sonra tabii ki uykuya daldım. Ondan sonra her şey onun tatlı ve sevecen olması ve randevumuza hazırlanmakla ilgiliydi.

Kahretsin.

Kahretsin!

"Maddie," diye seslendi ve kendimi ona odaklanmaya zorladım.

"Tüm bunların iyi olduğunu söyleyebilirim, Apollo. Güzel. Hoşuma gitti." Elimle onu, kendimi ve masayı işaret ettim ve işim bittiğinde elimi masanın üzerine bıraktım. "Ama hamilelik bu noktada kesinlikle her şeyi çok hızlı bir şekilde ele alıyor," diye paylaştım.

"Anlaştık," dedi yavaşça, elini uzatıp benimkini yakaladı ve sıkıca tuttu. "Ve pennyrium'un Ilsa ile aynı fikirde olmadığını ve Christophe doğmadan önce evlendikten sonra birlikte zaman geçirmeyi dilediğimizi paylaşacağım. Kılıf bize hem o zamanı hem de Christophe ile Élan arasındaki zamanı kazandırdı. Sık sık kullanılır ve oldukça güvenilirdir. Eğer pennyrium alabiliyorsanız, bu daha da iyi."

"Pennyrium nedir?" Ben sordum.

"Günde bir kez aldığınız ve sizi gebe kalmaktan koruyan bir toz. Bunu kullanırken dikkatli olmalısınız çünkü gebe kalmak istiyorsanız, tozu tüketmeyi bıraksanız bile sistemden ayrılması biraz zaman alabilir ve uzun süreli kullanım gebe kalmayı zorlaştırabilir. Ancak etkilidir."

"Tamam, bana da biraz alalım," dedim hemen.

Eli benimkinin etrafında sıkılaştı ve dudakları seğirdi. "Bunu gecikmeden halledeceğim."

Heyecanla başımı salladım.

Dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri mizahla parladı, sonra ellerimizi ağzına götürdü ve parmak eklemlerimi dudaklarına dokundurdu.

Dün gece yaptığımız korunmasız seks hakkında endişelenmeyi bıraktım ve kalbim yerinden fırladı.

Elimi dudaklarına götürdü ve sesi o kadar sessiz, o kadar nazikti ki, iki basit kelimeyle çok büyük bir soru sorduğunda onu duyabilmek için biraz daha öne eğilmek zorunda kaldım: "Çocukların mı?"

"Bunu şimdi konuşmasak olur mu?" Fısıldadım.

"Elbette, babacık," diye cevap verdi.

Bedenimi rahatlamaya zorlarken gözlerimle ona teşekkür ettim.

"Ulfr!"

Adının neşeyle söylenmesi beni zıplattı ve başımı çevirdiğimde Apollo ile hemen hemen aynı kıyafetleri giymiş (ama boynunda bir bez vardı ve gömleği maviydi) bir adamın masamıza geldiğini gördüm. O da tıknazdı, siyah saçlarının şakaklarında biraz beyazlık vardı ve tahminimce Apollo'dan yaklaşık on santim daha kısa ve Apollo'dan yaklaşık on yaş daha büyüktü.

Apollo'ya gülümsüyordu ama gözleri bana çarptığında gülümsemesi tuhaflaştı.

"Danforth," dedi Apollo, parmaklarımı sıkıp bırakarak.

Ayağa kalktı ve elini uzattı, adam elini tuttu ve sertçe kavradı, aynı zamanda Apollo'nun omzuna yarım düzine kez, daha küçük bir adamın dizlerinin üzerine düşeceği şekilde vurdu.

Çenesinin sertleşmesini saymazsanız, Apollo yerinden kıpırdamadı.

Bunu selamlaşmadan ve/veya adamdaki pek hoşlanmadığı şeklinde algıladım.

Sonra aniden Apollo'yu bıraktı ve keskin bir hareketle ve gözlerinde meraktan biraz daha ürkütücü bir şeyle bana döndü.

"Peki bu kim olabilir?" diye sordu.

O anda kime benzediğimi hatırladım ve içim dondu. "Bu Madeleine, Leydi Ulfr," dedi Apollo ve adamın gözleri kesildi. Vücudu gözle görülür bir hareketlenme gösterdiğinde hemen ona geri döndü.

"Leydi Ulfr?" dedi tam olarak anlamadığım ama iyi niyetli olduğunu da düşünmediğim ağır bir tonda. Bunun hayra alamet olmadığını düşünmemin nedeni, artık aramızda olmayan Leydi Ulfr'a tıpatıp benzemem değil, başka bir nedendi. Sadece bu nedenin ne olduğunu bilmiyordum.

"Leydi Ulfr," diye tekrarladı Apollon, soru sorulmasına izin vermeyen kararlı bir tavırla.

"Ben... şey," -adam iki elini birden havaya kaldırdı- "İlsa'nın kuzenlerinden birinin Vadi'den Karsvall'a gittiğini duymuştum ama... ama..." Gözleri tekrar bana döndü. "Bu gerçekten de iyi bir haber" diye sözlerini bitirirken bile beni rahatsız edecek şekilde geniş ve değerlendirciydiler.

İyi haber mi?

"Öyle," diye onayladı Apollon ve adam tekrar ona baktı.

"Senin için, adamım." Tekrar bana baktı. "Ve sizin için, madam." Sonra elini başına doğru bir hareketle kaldırdı ve bana kısa bir selam verdi.

Bununla ne yapacağımı bilemedim ve o doğrulurken başımı eğdim.

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı ve mırıldandı: "Sizinle tanışmak büyük bir zevk Madeleine, Leydi Ulfr."

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve "Ve siz, efendim" diye cevap verdim.

Parmakları kısa bir süre için benimkilere dolandı ve sonra beni bıraktı.

Neyse ki garson o sırada mezelerimizle birlikte geldi. "Ulfr."

Danforth Apollo'nun sırtını sıvazladı ve bu bir mucizeydi.

Apollo'nun omzu darbenin şiddetiyle öne doğru sarsılmadı. "Sizi yemeğinizle, leydinizle ve" -şampanyaya anlamlı anlamlı baktı- "kutlamalarınızla baş başa bırakayım."

"Minnettarım," diye cevap verdi Apollon, kelimeleri kısa, sesi sertti. Adam bana döndü. "Memnun oldum."

"Evet," diye kabul ettim, olanlardan dolayı kendimi tuhaf ve aptal hissediyordum çünkü bu durumda "Leydi Ulfr" olarak nasıl davranacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Garson tabaklarımızı önümüze koyarken Apollo oturdu.

Ve Apollo otururken, "Lanet olsun" diye mırıldandı.

Garson eğilip uzaklaştı ve ben hemen eğildim. "Neydi o?" Kısık bir sesle sordum.

Apollo tabağına yönelttiği öfkeli bakışlarını bana çevirdi ve yüz hatlarını anında yeniden düzenledi.

Bir şeyler saklıyordu. İyi bir şey değil.

"Sonra açıklarım, güvercin," diye mırıldandı.

Olamaz. O tatlı, sevimli "güvercin" işiyle beni kandıramazdı.

"Apollo, o da neydi?" Tekrar ettim.

Gözleri benimkilerde yoğunlaştı ve "Sonra açıklayacağım Maddie," diye tekrarladı.

Kendime onun Pol olmadığını, Pol olmadığını, *Pol* olmadığını söylesem de, yaşamak için uyuşturucu satan ve bu yüzden benden çeşitli şeyler saklayan bir Pol'ü düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Bilmek istediğimden değil, ama yine de sırların asla yapmadığı gibi hoş hissettirmiyordu.

Hangi evde yaşayacağımıza benim pek katkım olmadan (yani *hiç*) karar veren bir Pol. Hangi arabayı kullanacağıma da karar veren bir Pol, aynı şekilde girdi. Ve bu tür şeylerle devam edebilirim (ve devam edebilirim).

Ve aklında çeşitli şeyler olan bir Pol'dü, hayatında stresler vardı (uyuşturucu satıcısı olduğu için, besin zincirinin üst sıralarında biri, ama yine de biri) ve bu endişelerini yumruklarından başka bir şeyle benimle paylaşmadı.

Apollo Pol değildi.

Ama Pol sayesinde benden saklanan şeylerden hoşlanmadığımı öğrenmiştim.

Pol'ün ilişkilerini bilmek istemezdim. Bildiklerim hoşuma gitmedi. Bildiğim şey, onu terk etmek için başka bir nedendi. O da bunu biliyordu. Bu yüzden bana bunu açıkça söylemedi ve sonunda bana iyi seks ve kötü zamanlardan başka bir şey vermedi.

Ve belki de bunu yapmadı çünkü ortaya çıkarsa onu polise ihbar edeceğimi biliyordu. Ya da ondan nefret ederdim ve bunu bana da sır tutturduğu gerçeğinden başka nedenlerle yapardım. Nefret ettiğim sırlar. En büyüğü de ondan korkarak yaşamamdı ve her gün her saniye bir yalanı yaşamak ve bunu saklamak zorundaydım.

Ama bu artık tartışmalıydı.

Apollo'nun Pol olmadığını anladım.

Ama benden bir şey saklayan bir adamla bir ilişkiye başlamayacaktım.

Masaya iyice eğildim ve net bir şekilde, "Apollo... neydi... o?"

Beni inceledi, bunu uzun süre yaptı ve bunu çelişkili gözlerle yaptı.

Sonra kararını verdi.

Ve nedense o anda verdiği karar benim için her Şey demekti.
Kesinlikle her Şeyi.

Çünkü yanlış bir karar verirse, bunun geri dönülemez bir hasar yaratacağını biliyordum.

"Bu ülkede," diye yavaşça başladı ve bunu yaptığında doğru kararı verdiğini anladım ve yumuşak, rahatlamış bir nefes aldım. "Bazen, bir adam bekrsa, genellikle dulsa, aynı durumda olan bir eş alması adettendir. Bu elbette tanıştıkları, birbirlerini hoş buldukları ve evlendikleri doğal bir çiftleşme olabilir. Bazen de bir erkek, kan bağı olmayan bir akrabasının, örneğin kuzeninin dul eşini alır..."

Tereddüt etti. Hazırlandım ve devam ettiğinde bunu yaptığımı sevindim.

"Ya da ölmüş karısının bir akrabası, ona alıştığı gibi bir ev sağlamak için. Bu çoğunlukla sadece bir evin yeleri arasında olur ve bazen ocuk sahibi olan kadınlarda olur, ancak aynı zamanda yalnızsa veya belki de ocuk sahibi olan bir erkek varsa ve bu nedenle anneleri yoksa da olur. Ve bu genellikle, kendisine bir gelir sağlaması pek mümkün olmayan kadının, kendisinden olanlar arasında rahat ve korunaklı bir Şekilde yaşayabilmesi için gerçekleşir."

Bunun nereye varacağını bildiğimi hissederek ve bu konuda ne hissettiğimden emin olamayarak nefesimi bir anda verdim.

"Her halükarda, Haneler arasında, bir erkek bir kadını eş olarak almak niyetindeyse, bu niyet taraflar arasında anlaşılmış ve kararlaştırılmışsa, bu birliktelik kaçınılmazdır, bundan önce, kadına o Hanenin Leydisi olarak hitap edilmeye başlanır. Bu durumda,"-gözlerimi tuttu-"size Leydi Ulfr olarak hitap edilecek."

Evet, nereye gittiğini biliyordum.

"Peki ben evinizde kiminle evleniyorum?" Anında sordum.

"Benimle," diye cevap verdi aynı anda.

Uzun süre ona baktım. O da bana izin verdi.

Sonra dedim ki, "Yani az önce o adama nişanlandığımızı söyledin." "Evet," diye onayladı.

Vay anasını!

"Nişanlandık mı?" Ben sordum.

"Evet," diye yanıtladı hemen ve kararlı bir şekilde.

Keskin bir nefes aldım ve nefesimi verirken, "Sanırım bu çok hızlı hareket etmenin tanımı, Apollo" diye not ettim.

Apollo hiçbir şey söylemedi.

"Teklifinizi kaçırdım mı?" Sorguladım.

"Sözcükler telaffuz edilmedi," diye yanıtladı. "Ama sanırım cevabınız lütfen' oldu."

Gözlerimi kırıştırdım ve "Ne?" diye sordum.

Birden öne doğru eğildi ve elini uzatıp benimkini kavradı.

Bu sevecen bir jest değildi. İddialı bir hareketti.

Ve gözleri benimkileri yakıyordu. Oh lanet olsun.

"Dün gece üzerini örttüğümde, seni almadan önce lütfen' dedin."

Bunu hatırladım. Asla unutmam. Ama cidden mi?

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Bu bir evlilik teklifi mi?" "Bizim için yeterli."

Aman Tanrım!

Belki de iyileşmeye devam *etmedi*.

Ben de eğildim ve tısladım, "Apollo, bu delilik."

"Kılıfsızdım."

Kahretsin!

"Ve sen beni defalarca aldın," diye devam etti.

Kahretsin!

Ne dediğini biliyordum. Korunmasız seksin genellikle hamileliğe eşit olduğunu söylüyordu. Ve hamilelik de genellikle evliliğe eşittir. Belli ki bu dünyada bile.

O anda bununla uğraşmak zorunda değildim. Bu benim için başa çıkılamayacak kadar büyük bir sorundu. Ve o anda, endişelenecek bir şey olup olmadığını bilmediğim bir şey hakkında endişelenemeyeceğime karar verdim. Bunun yerine ancak endişelenecek bir şey olduğunu bildiğim zaman bununla ilgilenecektim.

Şimdi elimdeki meseleyle ilgilenmem gerekiyordu. "Apollo-"

"Ve bu gece seni tekrar
ağırlayacağım." İşte başlıyoruz.
Kibirli Apollo'ya geri döndük. "*Tekrar
tekrar*," diye devam etti.

Kalbimin güm güm attığını hissettim, klitorisim titriyordu ve elimi
onunkinden çekmeye çalıştım ama onunki benimkine sıkıca yapıştı
ve başaramadım.

"Ve bir sonraki gece ve bir sonraki. Sanırım beni anlıyorsunuz,"
dedi.

Ona ters ters baktım.

"Birlikte seyahat ediyoruz ve aynı odada uyuyoruz."

"Korunmak için," diye tersledim.

"Dün geceye kadar, evet."

"Ve dün, handaki personele beni Leydi Ulfr diye çağırdınız ve bu
dün gece olanlardan *önceydi*."

"Aslında, niyetim seni o zaman da karım olarak almaktı."

Aman Tanrım!

Bu oluyor muydu? "Bu
çılgınlık," diye ilan ettim.

"Hayır, değil," diye karşı
çıktı.

Daha derine eğildim ve ısırdım, "Kesinlikle öyle."

"Ve seni bu dünyaya getirmeme, korku içinde ve kaçarak
yaşadığın dünyandan alıp barmaid olarak çalışmana izin vermeme
razı olacak mısın?" diye sordu sertçe. "Paradan paraya geçinmek.
Daha iyisine gücün yetmediği için bugünkü sandviçlerimizden çok
daha kötü yiyecekleri zorla yedin. En iyi şampanyayı anlayan ve
takdir eden bir kadın, buna indirgendi ve ben seni buna zorladım?"

"Bunun şampanyayla bir ilgisi yok," diye tersledim, yorumu çok
sertti. "Ve sen de beni buna zorlamayacaksın. Bu benim seçimim
olurdu."

"Bu benim seni zorlamam olurdu Maddie. Seni diğer dünyadan
almak, bu senin seçimin değildi. Benim seçimimdi. Bu dünyada nasıl
var olacağına dair büyük fikirlerin var ama hanlarda, barlarda ya da
başka yerlerde çalışanların nasıl hayatta kaldığına dair hiçbir fikrin
yok. Eminim memnuniyet ve hatta mutluluk vardır. Ama siz sadece
en iyi şampanyayı takdir eden bir kadın değilsiniz. Siz bunu hak
eden bir kadınsınız."

Bu beklenmedik ve inanılmaz güzel iltifat karşısında kalbimin sıkıştığını hissederek ağzımı kapattım.

"İlk eşim de bir doktordu. Onun kendi hayatı vardı, benim de kendi hayatım ve ikisini bir arada yürütmeyi başardık. Yeni dünyanızda zamanınızı nasıl geçirmek istediğinize karar verirken beslenmenin, rahat ve güvende olmanın daha iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor musunuz? Ve sonra bunu yaparken aynı olmak?"

Kalbim harekete geçti ve o kadar hızlı atıyordu ki ödüm koptu, bu yüzden ona ve sözlerine odaklandım ve cevap vermedim.

Aldırmıyor gibiydi ve konuşmaya devam etti.

"Fırtınadan fırtınaya, balodan baloya, avdan ava gitmek ve güzel giysiler ve mücevherler giymek isteyebilirsin ve ben umursamam, sadece kolumda olmandan memnun olurum. Ya da bir meslek öğrenmek ve sonra onu uygulamak isteyebilirsin, umurumda olmaz, ama sadece günlerin sona erdiğinde benimle paylaşırsan. Bunun yerine tüm Lunwyn'deki en iyi pastaları pişirmek isteyebilirsin ve ben de onları yiyebileceğim için umurumda olmaz. Hatta finansal çıkarlarım hakkında bir şeyler öğrenmeyi ve bu işe dahil olmayı da isteyebilirsiniz, bunu da memnuniyetle karşılarım."

Kesinlikle.

Cidden.

Tamamen.

Bu adam gerçek miydi?

Eli benim elimde sıkılaştı. "Başka bir deyişle, ne yaptığın umurumda değil. Umursadığım tek şey, bunu yaparken güvende ve mutlu olman. Benimle paylaşmadın ama biliyorsun ki ben de senin öyle olmadığın bir hayatın olduğunu biliyorum. En ufak bir şekilde bile. Seni buraya aynı çirkinliği ama farklı bir şekilde, karnını doyurmak için bir barda kölelik yaparak yaşaman için getirmedim. Seni buraya "*daha iyisini*" vermek için getirdim.

Aman Tanrım.

Birden onun görüntüsü yüzmeye başladı ve bunun nedeni gözlerimin yaşlarla dolmuş olmasıydı.

Eli benimkinin etrafında yumuşadı ve "Poppy" diye fısıldadığında sesi de nazikti.

"İşte *bu*," diye başladım, sesim titreyerek, "bir evlilik teklifiydi."

Apollo cevap vermedi ve ben de gözlerimi silmek için peçetemi elime aldığım da (şüpheli olsa da) kimsenin izlemediğini umarak başka tarafa baktım.

Ve ben bunu yaparken, Apollo elimi tekrar masanın üzerinden çekti ve dudaklarının parmak eklemlerime değdiğini hissettim.

Gözlerimi sıkıca
kapattım. Daha önce
haklıydım.

Bu adam gittikçe daha iyi oluyor.

Ellerimizi masaya koydu ama benimkini nazikçe sıktı. "Bu bir evet mi, güvercinim?"

Sakinleştirici bir nefes aldım ve hemen ardından bir nefes daha. Kalbimin atışını olmasa da gözyaşlarımı kontrol altına alarak gözlerimi ona diktim.

"Bu iş çok hızlı ilerliyor," diye tekrarladım.

"Evet," diye kabul etti, elimi ya da bakışlarımı bırakmadan. "Korkutucu."

"Evet," diye tekrar onayladı ve güzel yeşim gözlerinin sertleşip kararlı hale gelişini hayranlıkla izledim. "Ve bu, gelinciğim, bu dünyada ya da başka bir dünyada korktuğun son şey olacak."

Oh... *Tanrım...*

Midem bulandı ve nasıl nefes alacağımı unuttum.

"Şimdi, evet mi?" diye tekrarladı.

Çaba sarf ederek kendimi toparladım ve "Bunu düşünmek için biraz zaman alabilir miyim?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı ve rahatladığımı hissettim. "Ama sadece o süre dolduğunda cevabın evet olursa."

Ona baktım.

Sonra kendimi
tutamadım. Bir
kahkaha patlattım.

İşim bittiğinde hâlâ elimi tutuyordu ama bunu bana gülümseyerek yapıyordu.

Ve Tanrım, *Tanrım*, çok güzeldi.

"Aramızın iyi olduğu sadece bir gün oldu ve şimdiden oraya girerek harika bir iş çıkardığını söyleyeceğim," dedim ona.

Gözleri bambaşka bir şeye dönüştü ve "Senin dilinden anlamıyorum, güvercin, çünkü dün gece zaten *oraya girdim*," diye cevap verdi.

Meme uçlarım
sertleşti. Hay aksi.

"Şey, benim dünyamda," diye açıklamak için acele ettim, "'orada' demek..." Önce duraksadım, sonra da kıkırdamaya başladım: "Söylediğin anlama geliyor."

Gözleri neşeyle parladı ve ellerimizi çevirerek başparmağıyla bileğimin iç tarafındaki deriyi okşadı.

"Bunu tartışmayı bıraksak, sana istediğin zamanı versem ve o zamana yemeğimizin tadını çıkararak başlasak nasıl olur?" diye sessizce önerdi.

"Tamam," diye cevap verdim aynı sessizlikle.

Başparmağıyla bileğime son bir vuruş yaptı (bu arada inanılmaz güzel bir histi) ve sonra elimi bıraktı.

Çatalını aldı. Ben de
aldım.

Sonra ona baktım ve "Apollo?" diye seslendim.

Gözlerini bana çevirdi, bir kaşı kalkıktı, sorgulayan sıcak bakışları vardı. Evet.

Çok güzel.

"Kaybedebileceğimi bildiğin halde," diye başladım. "Yine de bana söylediğin için teşekkür ederim." "Bunun anlamı çok büyük tatlım" derken sesim kısıldı.

Bakışları üzerimde yoğunlaştı ve daha fazlasını istediğini anladım. Ama daha fazlasını istemedi.

"Bir şey değil, babacık." dedi.

Zorlamadı ve bunun için minnettarım.

Ve bunun için de daha derine *indiğini* söylemek isterim.

On İkinci Bn

Çit Makasları

Koridorda pansiyondaki odamıza doğru yürüyorduk, elim Apollo'nun kolunun kıvrımında değil, onunkindeydi, yukarı kaldırılmış ve göğsüne yakın bastırılmıştı.

"Randevunun" geri kalanı iyi geçmişti. Gerçekten iyi. Tuhaf evlilik teklifleri yoktu. Doğum kontrolü hakkında derinlemesine tartışmalar yoktu. Bunun yerine, harika yemekler, mükemmel şampanya ve Apollo'nun iyi bir arkadaş olabileceğinin devam eden keşfi.

Haklıymışım. Harika bir espri anlayışı vardı. Haklı olduğumu biliyordum çünkü yemek sırasında onu sık sık güldürüyordum. Bunu yapmaktan hoşlandığımı da fark ettim. Hem de çok. Çoğunlukla karısının kaybıyla uzun süre mücadele ettiğini bildiğim için ve onun zengin kahkahaları ve hızlı gülümsemeleri bana dağları aşmışım gibi hissettirdi.

Aslında sohbeti daha sakin sulara taşıyan, dünyamı soran ve reality televizyon programları ve koşu bantları gibi şeylere gülen Apollo oldu.

"Bir insan neden çayırda değil de makinede koşar ki... ya da mecbur kalmadıkça hiç koşmaz ki bu da olumlu bir tesadüf olmaz?" diye sormuştu kıkırdayarak ve verecek bir cevabım olmadığı ve ben de güldüğüm için cevap verememiştim.

Ayrıca bana kendi dünyası hakkında biraz daha bilgi verdi, daha çok Evler hakkında, Danforth hakkında haklı olduğumu açıkladı. Apollo'nun türündendi ve Apollo'nun en sevdiği kişi değildi.

"Bu adamın samimi bir yanı yok. Ama daha küçük hanelerde bunun böyle olduğu pek çok kişi var. Her zaman konumlarını iyileştirmek için entrikalar çevirir ya da zayıflıklarını gizlemeye çalışırlar."

Bu, üst tabakayla sosyalleşme konusunda kendimi iyi hissetmemi sağlamadı ama neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmenin bilmemekten çok daha iyi olduğunu öğrenmiştim, bu yüzden bunu bildiğim için minnettardım.

Başka bir deyişle, randevu harika geçmişti. Apollo da harikaydı.

Ama artık randevu sona ermişti.

Şimdi zihnim bir savaşın içindeydi. Bu savaşın tamamen mantıksız olduğunu biliyordum, çünkü panik içindeydim ve kendime bir şeyler almak üzereydim.

büyük olasılıkla iyi olacaktı ama bu iyi, bir tanrıça tarafından yaratılan büyülü çayın etkisi altında değildi. Bu, bana biraz alacağım ve büyük olasılıkla iyi olacağı için aşırı heyecana karşı savaşıyordu.

Elbette, adela çayı hakkındaki tüm tartışmalarımızda, Apollo'nun etkilerinden birinin sizi mükemmel bir sevgili yapmak olduğunu açıklamadığını fark etmiştim. Yani tahminimce, adela çayından önce yatakta berbat biriyse, adela çayı ile de aynıydınız ama daha da belirginleşiyordunuz.

Ve tam tersi doğruydu.

Yani Apollo yatakta berbat olmaktan çok uzaktı. Hem de çok.

Başka bir deyişle, iç savaşında heyecan kazanıyordu.

Apollo cebinden anahtarı çıkarıp kapının kilidini açtığında kalbim daha hızlı atmaya başladı, anahtarı geri verdi ve kapı koluna uzanırken elim onun elini sıktı ve "Bekle" dedim.

Bana doğru döndü ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Pol kaşlarını bile kaldıramıyordu ve Apollo'nun bunu yapabilmesi hoşuma gidiyordu. Çok seksiydi.

Tamam, onunla ilgili hemen hemen her şey seksiydi.

Onunla paylaşmak istediğim şey bu değildi.

Önce boğazına, sonra omzuna baktım, kelimeleri bulmaya çalıştım. Hayır, cesaret bulmaya çalışıyordum.

Saçmalık.

"Poppy?"

Gözlerine baktım, "*Siktir et*" dedim ve devam ettim.

"Benim dünyamda, bir randevudan sonra," diye başladım ve eli elimde sıkılaştı. "Adam... şey, o..." Derin bir nefes aldım ve fısıltıyla sözümü bitirdim: "Kapısında onu öpüyor."

Gözleri tembelleşti ve benimkini tutan eli göğsünden omzuna doğru kayarken diğer eli çenemi kavramak için dışarı çıktı ve mırıldandı, "Görüyorum ki senin dünyanda hoşuma gidecek şeyler olabilir."

Başının aşağı inişini izlerken omurgamda bir ürperti oluştu. Sonra tüm işi onun yapmaması gerektiğine karar verdim ve ayak parmaklarıma kadar yuvarlandım.

Sonunda ağzı benimkine değdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirirken parmakları tekrar saçlarıma kaydı. Sonunda dilinin ucu dudaklarıma dokundu.

Ağzımı açtım.

Dili içeri süzüldü.

Onun tadını alınca, ki bu gerçekten hoşuma giden bir tattı, onun içinde eridim.

Bunu yaptığımda elini bıraktı ve kolu beni sıkıca sardı. Kolumu omuzlarına doladım, o başını eğerken ben de ayak parmaklarımın ucunda yükseldim ve öpüşmemiz tatlı ve ıslaktan tatlı, ıslak ve *vahşi* bir hal aldı.

Eğer o öpücük bir gösterge ise, bu işte iyi olmak için Adela çayına ihtiyacı olmadığı konusunda haklıyım.

Bu işte iyiydi. Çok iyiydi.

Çok geçmeden öpüşmeyi kesti ama dudaklarımızın bağlantısını kesmedi ve "Ah evet, senin dünyandan hoşlandığım şeyler var" derken sesi sertti.

Ne demek istediğini biliyordum ve çok tatlıydı, bu yüzden gülümsedim.

Uzaklaştı, elimi tuttu, kapıyı açtı ve beni içeri çekti.

Kapıyı arkamdan çarparak kapattı, kilidi çevirdi, tüm bunları eli hala benim elimdeyken yaptı ki bu iyiydi. İyiydi çünkü kapı kilitlenir kilitlenmez kolumu sertçe çekti. Ona doğru düştüm, bana doğru hareket eden vücuduyla çarpıştım ve her iki kolum da omuzlarına dolanırken her iki kolu da bana dolandı. Beni geriye doğru yürütmeye başladı ve başı tekrar benimkine doğru eğilmeye başladı.

Gözlerim kapanıyordu, başım geriye eğilmişti, buna hazırdım, bunu istiyordum, *hepsini*, aniden bizi durdurdu ve başı yukarı kalktı.

Ona neden durduğunu sormak üzereydim ki beklenmedik bir şekilde yana savruldu. Küçük, şaşkın bir çığlık attım, kalçam bir sandalyeye çarptı, bir masaya yuvarlandım ve sallanırken Apollo'nun botuna doğru eğildiğini gördüm.

"Kaç Maddie, *hemen!*" diye kükredi. Ben kaçmadım.

Çünkü bir değil, iki değil, üç adamın birden ellerinde korkunç *kılıçlarla* süitimizin küçük oturma odasına doluştuğunu görünce kanım buza dönüştü.

Belirttiğim gibi, kılıçları vardı ve ondan üç tane vardı. Ancak Apollo bir bıçak üretmiş olmasına rağmen, kılıcı yoktu ve ondan sadece bir tane vardı.

Ve saldırmakta gecikmiyorlardı.

Kahretsin!

Ne oluyor lan?

Bazı süslü ayak hareketleri, bir sürü eğilme ve hamle ve küçük bıçağının onların uzun bıçaklarına çarpmasıyla Apollo'nun kendini tuttuğunu izledim. Ama eğilerek hamle yaptığında ve diğer botundan başka bir bıçak çıkardığında bile, uzun süre dayanamayacağını biliyordum.

Kimse yapamaz.

Üç kişilerdi! Kılıçlı!

Kaçamayacağımı anladım çünkü kaçarsam onu terk etmiş olacaktım ve onu terk edersem bir daha asla göremeyeceğime dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Ya da nefes alırken onu göremezdim.

Nefes alması

hoşuma gidiyordu.

Sadece onu sevdim.

Ve harika bir ilk randevumuz olmuştu. Evet, sallantılı başlamıştı ama o öpücükle sona ermişti ve finalde ölecekse ne olayım.

Bu yüzden hemen öncelik verdim ve çatışmayı geçip yatak odasına koştum. Bagajına yaslanmış duran kılıcına ulaştım, onu aldım ve savaşın devam ettiğini duyarken arka taraftaki kınından çıkardım.

Bunun zor olduğunu belirtmeliyim çünkü o anne çok *ağırdı* ama yine de başardım.

Düşünüyordum da, filmlerde kılıcı kullanmayı bilen birine bir kılıç fırlatırsanız, kılıcı sapından tutup gecikmeden savaşımaya devam edebilirdi.

Apollo Pol'ü ele geçirdiğinde kılıç kullanabildiğini göstermişti.

Bu işte gerçekten iyi olduğunu umuyordum.

Dış odaya çıktım ve hâlâ kendi başına ayakta durması beni çok heyecanlandırdı.

Ama dikkatini çekmişti. Saçmalık.

Bunun için hiçbir şey yoktu.

Bir açıklık yaratmak zorundaydım.

Kılıcın sapını iki elimle kavradım, düz kısmı havada şarkı söyleyecek şekilde kaydırdım ve Apollo'nun Pol'e yaptığını yaptım. Kötü adamlardan birinin kafasına bununla vurdum.

Sert.

Sendeleyerek yana doğru gitti.

Ben girmek ve fray neden oldu a saptırma o Apollo avantaj sağladı çünkü bu durum erkekleri şaşırttı ama onu şaşırtmadı.

Hiç vakit kaybetmeden bıçaklarından birini kemerine soktu, elini bana doğru uzattı ve "Saber!" diye bağırdı.

Tanrım, umarım filmlerdeki adamlar kadar iyidir. Ona doğru fırlattım.

Bir eliyle sapından tuttu, döndü ve vücudunun ortasından bir darbeye kötü adamlardan birinin karnını deşti.

Vay anasını!

Adamın iç organları dış organlara dönüştüğünde, boğazıma safra kaçarken gözlerimin kocaman olduğunu hissettim ve sendeleyerek geri çekildim.

Ama Apollo havladı, "*Maddie, lanet olası git!*"

Apollo'nun kestiği sırt üstü yere düşmüştü ve ben de onun kılıç dövüşüne göksel bir düzlükte devam ettiğini düşünüyordum. Ancak, vurduğum kişi yeniden aksiyona giriyordu ve Apollo'nun elleri yine doluydu.

İkiye karşı bir. Yine de adil değil.

Odaklandım ama bulantı dalgama değil. Onun yerine, yakınımıdaki bir masanın üzerindeki lambaya. Onu yakaladım ve başımın üzerine kaldırdım. Savaşta bir o yana bir bu yana koşturarak, kötü adamlardan birinin kafasına vurmak için açıklığı yakalamaya çalıştım.

"*Maddie, ben ne de dim?*" Apollo gürledi, hâlâ çelikleri çarpıştırıyordu. Onu görmezden geldim çünkü işte oradaydı.

Benim atışım.

Crash!

Cam feneri adamın kafasına sertçe indirdim ve anında yere yığıldı, ışık gibi söndü.

Tam zamanında Apollo'ya döndüm ve onun sonuncusunun işini hafifçe halletmesini izledim. Yani, kılıcını adamın elinden çekip alan ama kılıcın kontrolünü kılıcının ucuyla elinde tutan ve böylece Apollo'nun kılıcı ulaşamayacağı bir yere savurmasını sağlayan bir dönüş hareketiyle onu kılıcından kurtardı.

Oh, evet. Bu kılıç işinde iyiydi.

Ne yazık ki, bunlar olurken, Apollo bir an için bunu yapmakla meşguldü, bu yüzden adam kemerindeki bıçağa gitti.

Ben bir uyarı çılgılığı atamadan Apollo geri geldi ve kılıcını adamın boynunun yan tarafına sapladı.

Mide bulandırıcı bir kan püskürdü.

Nefesim kesildi ve bir adım geri attım.

Adam bir elini boynuna götürdü, gözleri Apollo'ya kaydı ve sonra önüne düşmeden hemen önce dizlerinin üzerine çöktü.

Tamam, pekala.

Ben de onun gidici olduğunu düşünüyordum. Vay anasını.

Küçük oturma odamızı kirleten cesetlere ve kana baktım ve Apollo kükremeden önce bunu bir milisaniye boyunca yaptım, "Sana kaçmanı söyledim, lanet *olası dediğimi yapacaksın!*"

Ona baktığımda gözlerinin yandığını gördüm ve bu iyi bir şey değildi. Gerçi konuşacak ölü ya da baygın olmayan kimse kalmamıştı ama yine de o yanan gözler bana kilitlenmişti.

"I-" Ben başladım.

Bana doğru ilerlemeye başladı ve önümü kesti.

"Kaçmış olsaydınız yardım çağırabileceğinizi hiç düşündünüz mü?"

Önümde durdu, o kadar yakındı ki bakışlarını yakalamak için başımı geriye doğru eğdim.

Ve cidden, randevumuz -ki sallantılı bir başlangıcı vardı elbette, ama aynı zamanda harika şampanyalar, lezzetli yemekler, Apollo ve benim sonunda sohbet edip gülüşmemiz, Apollo ile bir başka harika at gezintisi, harika bir öpücük ve orgazm vaadi (ya da *tekrar* tekrar yapacağımızı söylediği için birden fazla) içeriyordu- ama ölüm ve yıkımla ve bana bağırp alaycı davranmasıyla sona erdi - sözlerinin beni kızdırdığı için kimsenin beni suçlayacağını sanmıyorum.

"Kaçmadığıma göre sana yardım ettiğim aklına geldi mi?" Ben de karşılık verdim.

Ağzı kenetlendi ve çenesinden yanağına doğru bir kas kasıldı.

Bunu "hayır" olarak algıladım. Ayrıca benden uzaklaştığında bunu "kötü adamları yenmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim" olarak almaya karar verdim ve

yatak odasına fırladı.

Yatak odasının oturma odasındaki korkunç dağınıklıktan çok daha iyi bir yer olduğuna karar verdim ve onu takip ettim.

Bunu yaptığımda, ucunda kalın bir püskül olan kadife bir ipi çekiştirdiğini gördüm ve bunu bir kez bile yapmadı. Bana kaşlarını çatıp hışımla oturma odasına dönmeden önce on bir kez saydım.

Gerçekten oraya geri dönmek istemiyordum ama olanlardan sonra Apollo'dan ve kılıcından da uzak kalmak istemiyordum. Bu yüzden onu takip ettim ve adamlardan birinin üzerine eğildiğini gördüm, baygın olanın, yumruğu adamın saçındaydı ve başını yukarıda tutuyordu.

"Bilinci yerinde değil," diye kestirip attı. Adamın kafasını geriye atıp yere çarpmasını sağlarken, "İşe yaramaz," diye bağırdı.

Bir elimi karnıma götürdüm, Apollo iki cesetten birine hışımla yaklaşırken korkunç tablo beni tam anlamıyla çarptı. Eğildi ve adamın ceplerini karıştırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Ona odaklanmaya karar vererek sordum, böylece kuspama neden olabilecek herhangi bir şeye odaklanmayacaktım.

Bakışları bana kaydı ve soruma cevap vermedi.

Cevap vermedi.

Onun yerine, "Bu odada dört adam var. Dört silah. Ve sen."

"Apollo-"

"Yaralanabilirdin."

Tamam, kabul etmeliydim, benim için endişelenmesi çok hoştu.

Ben de daha fazla tavır yapmamaya karar verdim ve fısıldayarak "Değildim" dedim.

"Öldürülebilirdin," diye ısırdı, yakışıklı yüzü hâlâ öfkeyle doluydu.

İ yuttum Çünkü sonra oturmak oda kılıç dövüşleri, o gülünç derecede geç vurdu ve tepkisine neden olan şey buydu.

"Değildim bebeğim," dedim nazikçe.

Bana bir bakış fırlattıktan sonra adamın ceplerini aramaya devam etti ve kendi kendine mırıldandı: "Beni bu kelimeyle baştan çıkarıyor. Ayrıca bunu delilikten kurtulmak için kullanabileceğini sanıyor."

O zaman sessizliğin uygun olduğuna karar verdim ve ona bunu verdim.

Bir cesedi aramayı bırakmış, diğerine doğru ilerliyordu ki kapı çalındı.

Oraya gitti, kilidi açtı, kapıyı çekti ve dışarıdaki hizmetçiye bir bakış attım, o da odaya bir bakış attı ve yüzü bayılacağından korktuğum bir şekilde soldu.

Neyse ki Apollo emir vermeye başladı da gözleri ve dikkati ona kaydı.

"Hemen polis memuruna birini gönderin. Ve odaya iplerle bir adam gönderin. İçlerinden biri hala hayatta ve onun bağlanmasını istiyorum. Ve bu adamların atlarını bulun. Eşyaları varsa, gecikmeden bu odaya getirmelerini istiyorum."

Gözle görülür bir şekilde yutkundu, başını salladı ve kaçtı. Onu suçlamadım.

Apollo kapıyı çarptı ve diğer bedene doğru ilerledi. Ceplerini ararken sessizliğimi korudum, sonra ellerini pelerininin içinde gezdirdi.

Vücudunun aniden hareketsiz kalışını izledim ve sonra ayağa kalktı, başı eğikti, parmakları bir kağıt parçasını açmakla meşguldü.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Lanet olası kod," diye ısırdı, sesi sinirli çıkıyordu.

"Görebilir miyim?" Sorguladım ve bakışları bana kaydı.

"Düşmanlarla savaşabiliyor ve şifre çözebiliyor musun?" diye sordu alaycı *bir* ifadeyle.

Bunu görmezden gelmeye karar verdim ve Apollo'nun bir kılıç dövüşünden sonra huysuzlaştığını aklıma not ettim.

"Sadece bakabilir miyim, tatlım?" Yumuşakça rica ettim.

Bana sinirli bir bakış attı ama sonunda hışımla yanıma geldi, pelerini arkasından uçuşuyordu ve kılıç dövüşünden sonra huysuz Apollo'nun hala ateşli olduğunu söyleyebiliriz.

Yanıma geldiğinde notu bana vermedi. Yanıma geldi ve ikimizin de bakabilmesi için notu havaya kaldırdı.

Kağıda baktım. Şöyle yazıyordu:

*C, E at K ~~Br~~, L, Le, C, Da, ZFe, Fah, Te U, I
at TL, V ~~B~~, Gr, St*

Evet. Kod.

Saçmalık.

Kelime bulmacalarında becerikliydim, uyuşturucu satıcısı bir kocam vardı, hiç arkadaşım ya da ailem yoktu çünkü kocam bir uyuşturucu satıcısıydı ve kimse uyuşturucu satıcılarıyla (ya da eşleriyle) takılmayı sevmezdi, hiç

Çünkü uyuşturucu satıcısı kocam, uyuşturucu satarak bana iyi bir hayat sunma becerisini kötü bir şekilde yansıttığını düşünüyordu, bu yüzden zamanımı geçirmenin bir yolunu bulmalıydım ve pembe dizilerin hayranı değildim.

Ama bu bulmaca, adam asmaca, kelime bulmaca ya da çözmeye alışık olduğum herhangi bir bulmaca gibi değildi.

Yine de gözlerimi dikip harflerin benimle konuşmasını sağlamaya çalışarak ona bakmaya devam ettim.

Kapı çalındığında bunu yapmaya devam ettim, Apollo homurdandı,

"Gel!" ve I duydum ve kapı Açık.

Apollo sonra emretti, "Bu. Bağlayın onu. Polis memuru

çağrıldı mı?" "Evet efendim, atları arıyoruz," dedi bir erkek sesi.

cevap verdi.

"Güzel," diye mırıldandı Apollo ama sesi dikkati dağılmış gibiydi ve notun yine dikkatini çektiğini biliyordum.

Ama tüm bunlar olurken, bir şekilde bazı mektuplar bana mantıklı gelmeye başladı, ama çoğunlukla tesadüf olamayacakları için.

"Sanırım..." Başladım ama yarıda

bıraktım. "Ne?" Apollo sordu.

"Sanırım..." Tekrarladım ama başka bir şey

söylemedim. "Madeleine, ne? Apollo

sabırsızca kırdı.

"Bunun anlamı... olabilir mi?" Notu işaret etmek için elimi kaldırdım, parmağımın ucu alt satırın altına kaydı. "Ulfr, Ilsa, Treeburn Lodge, Vasterhague. Ve sonra diğer üç mektup grubu. Bilmiyorum..." Yerdeki adamlara, sonra da Apollo'ya baktım.

"Saldırganların adlarının ya da soyadlarının baş harfleri olabilir mi?"

Gözlerimi tuttu, çenesi sertleşmişti, sonra bakışları nota geri döndü.

Benimkiler de öyle yaptı ve bunu benim "Ama üst satır" diye mırıldanmamla yaptılar.

Ben-"

Birdenbire konuşmayı kestim ve sanki soğuk bir el kalbimi sıkmış gibi hissettim.

Apollo'nun da aynı anda anladığını biliyordum çünkü havladı, "Bırakın onu! Atlarımızı eyerleyin, *hemen!*"

"Efendim?" diye sordu yerde inleyen adamı bağlamakta olan çalışan.

"Atlar. Derhal!" diye emretti Apollon ve adam kıpırdamayınca "Şimdi!" diye kükredi.

Adam ayağa fırladı ve odadan kaçtı.

Apollo elimi tutup beni yatak odasına doğru çekerken kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"Ama... Benim eyerim yok," dedim aptalca arkasından.

Kınını yere düşürdüğüm yerden almak için eğildi ve "Kızağın arkasında," diyerek kınını takmama izin verdi.

Oh.

Peki o

zaman.

Hala.

Hayal kırıklığımın arttığını hissettim, hepsi boynumda yoğunlaştı ve onu sıkılaştırdı çünkü cidden, bu dünya harikaydı ama cep telefonlarının işe yarayacağı zamanlar vardı.

Hem de çok.

"Bensiz gitmen gerek," diye fısıldadım.

"Seni korumasız bırakmayacağım," dedi ve sandığına doğru ilerleyip onu açtı.

Bu çok tatlıydı. Ama aynı zamanda pek akıllıca da değildi. "Tatlım, daha iyi zaman geçirirsin eğer-"

Bana döndü ve yüzündeki ifade beni susturdu. "Çabuk ol

Madeleine, kalın giyin. Çok sıcak tut."

Başımı sallamadan önce kısa bir süre gözlerinin içine baktım ve hızla şortuma doğru koştum.

Bunun nedeni, eğer alt satır konusunda haklıysam, o zaman üstteki satırın *Karsvall'daki Christophe, län* anlamına gelmesiydi.

Ve on adam gidiyordu.

Şapkamı, eldivenlerimi aldım ve ince, gece giysisi yün taytlarımı daha kalın, daha sıcak tutan yün taytlarla değiştirmek için botlarımı çıkarmak için daha sonra memnun olacağımı bilmediğim değerli zamanımı harcadım. Çizmelerimi tekrar giydim ve Apollo elimi tutup beni kapıya doğru sürüklediğinde zar zor doğruldum.

Ama yerde yatan, sırtını ağır bir sandığa dayamış ve elleri sandığın ayaklarına bağlanmış olan adamın yanında durdu. O da artık halsizdi ama bilinci yerindeydi.

Apollo beni yanına diz çökmem için bıraktı.

"Çocuklarım için on adam mı gönderdiler?" diye sordu. Kötü adam ona göz kırptı.

Sonra gülümsedi.

Sözlü değildi. Ama bir cevaptı. Kalbim sertçe çarptı ve acıdı.

Apollo doğruldu, kılıcını kınından çıkardı, eldivenli elinde tutacak şekilde çevirdi ve sapıyla adamın yanağına vururken nefesimi tuttum.

Başı boynunun üzerinde sallanırken ağzından kan aktı.

Tekrar dışarı.

Bu son dehşeti görmeye fırsatım olmadı. Apollo elimi tuttu ve uzaklaştık.

* * * * *

Gecenin geri kalanında ve ertesi gün boyunca sıkı sürdük.

Beş kez atları değiştirmek için durduk. Apollo'nun komuta edici varlığı ve ağır sikke çantasıyla, bu her seferinde beş dakikadan az sürdü. İlk at değişiminde Torment ve Anguish'in Karsvall'a gönderilmesini emretmek için sadece otuz saniye daha harcadı.

Ve durduğumuzda sadece iki kez yemeğe ihtiyacım olup olmadığını sordu.

İki seferde de başımı salladım. İki seferde de bu cevabı alınca Apollo'nun gözleri rahatladı. Ve her ikisinde de, daha fazla gecikmeden, tekrar yola koyulduk. Ondan sonra sormakla vakit kaybetmedi. Cevabımı biliyordu.

Aç değildim.

Yorgun da

değildim. Dehşete

düşmüştüm.

O kadar dehşete düşmüştüm ki, zihnim bununla meşguldü; uzun yolculuk, soğuk, manzara, yanı başımdan geçen köyler, altımda gerilen at, kemiklerimin çarpması, hiçbirisi nüfuz etmedi.

Hiçbirini.

Apollo'nun evinde adamları vardı ve Laures'i maçlarda iş başında görmüştüm, bu yüzden ne yaptıklarını bildiklerini biliyordum.

Ama o üç adam bizi bekliyordu. Eğer Christophe ve Élan için gönderilenler sinsilikte iyilerse...

Zihnimin oraya gitmesine izin vermedim. Oraya gitmeye çalışıyordu ama ben onu durduruyordum. Bulduğumuz şeyle, bulduğumuzda ilgilenecektik.

o.

Bulacak ne varsa bulmak için oraya gitmemiz gerekiyordu.

Bu yüzden atımın üzerine eğildim ve onu Apollo'nun yanında tutmak için elimden geleni yaptım.

Topuklu ayakkabılar, Tanrı'ya şükürler olsun ki Hans bana ata binmeyi öğretmekte çok iyiydi ve dört ay boyunca pratik yapmıştım.

Apollo'nun da dehşete düştüğünü biliyordum. Ama başka bir dünyadan gelen ateşli adam dehşeti kendini öfkeyle gösteriyordu. Öyle bir öfke ki, rüzgâr bile ondan korktuğu için ortaya çıkamıyormuş gibi görünüyordu.

Ama ertesi günün alacakaranlığı karanlık bir akşama doğru ilerlerken ve sonunda geceyi Kuğu'da geçirdiğim köye doğru dörtlale giderken onun peşinden ayrılmadım.

Karsvall'ın dışındaki köy.

On dakika sonra, çam ağaçlarıyla çevrili bir patikadan dörtlale ilerledik ve onu gördüm. Aydınlandı ve ay değildi.

Bir açıklığa çıktık ve Apollo yavaşlamadı, ben de yavaşlamadım. Ama etrafta meşalelerin ve ateş fiçilerinin etrafı aydınlattığını gördüm. Bir sürü at vardı. Bir sürü kızak. Bir sürü adam. Bir de içine giremediğim ama her pencerede bir ışığın yandığını fark ettiğim büyük bir ev.

Bu iyiye işaret değildi.

Apollo dizginledi ve ben de ön kapıda onun yanında aynısını yaptım.

Ve kan sıçramış karların üzerine dizilmiş cesetler olduğunu gördüm.

Gözlerim çılgınca üzerlerinde gezindi ve birkaçının yüzü yerde olmasına rağmen hiçbiri tanıdığım yüzler değildi.

Bu rahatlamayı hissetmek için zamanım yoktu. Birden eyerimden çekildim.

Apollo ellerini belime koymuş beni aşağı çekiyordu. Beni ayağa kaldırdığında elimden tuttu ve "Çocuklarım mı?" diye havlayarak beni eve doğru sürükledi.

"Onlar iyi, Lo." Achilles'in dediğini duydum. "Élan'ın odasındalar-"

Apollo onu itip beni arkasından sürüklemeye devam ederken başka bir şey söylemedi. Apollo bizi çekerken Akhilleus'a en azından rahatlamış bir gülümseme yöneltmeyi aklımdan geçiriyordum ama ayak uydurmak ve ayağıma dikkat etmek zorundaydım, bu yüzden şansım yoktu.

Bu iyi bir plandı çünkü hiç vakit kaybetmeden merdivenleri çıkmaya başladım.

Sonra bir koridorda.

Sonra aydınlık bir odaya götürülüyordum ve eli sıkıca benim elimde beni yanına çekerken durdum, gözlerimi kaldırdım ve yataktaki çocukları gördüm.

Sistemlerim anında kapandı.

Tek yapabildiğim görmektir.

Sekiz, neredeyse dokuz yaşında olduğunu bildiğim bir oğlan. Altı yaşında olduğunu bildiğim bir kız. Hepsi Apollo'ydu, kızın dişi versiyonu, çok sevimli, çok güzel bir dişi versiyonu, ama ikisi de o y d u . Kızıl saç yoktu. Kızıl saç yoktu.

kahverengi gözlü. Çil yok.

Koyu gür saçlı. Zeytin rengi tenli.

Yeşim gözlü.

Çok güzellerdi.

Çok güzel.

Kalbim kanamaya başladı.

Oğlan yatakta kızın yanındaydı, ona sıkıca sarılmıştı ve kız o kadar kötü titriyordu ki kardeşini sarstı ve yatağının üzerindeki tentenin püsküllerinin de sallandığını görebiliyordum.

Taş kesilmişti, yüzü kanla dolmuştu. Hiç kan yoktu. Görünür bir yara yoktu.

Ama içlerinden biri onu ele geçirmişti.

Öfkesi odaya yayılırken Apollo'nun bunu fark ettiğini hissettim.

Kız titreyerek "Baba" diye fısıldadı.

Korkmuş küçük sesini duyunca, her şey oldu.

Birden yanmaya başladım. Derimin her santimi kabarıyordu. Gözlerim yanıyordu. Beynim kaynıyordu.

Hiç düşünmeden, ne yapmak istediğimi bile bilmeden, elimi Apollo'nun elinden çektim ve ağır pelerinin arkamda dalgalanırken odadan, koridordan, merdivenlerden ve açık ön kapıdan dışarı fırladım.

Karda durdum, pelerinin öne doğru uçarak etrafımı sardı ve saydım.

Sekiz ceset.

Hemen bana en yakın duran adama döndüm.

Gaston.

Ona doğru yürüdüm, yumruğumu kazağına doladım ve "Diğer ikisi nerede?" diye bağırdım.

"Maddie-"

I dövmek onun kazak içine onun Göğüs, var
yukarıüzerinde benim ayak parmakları ve çığlık *attı*,

"Diğer ikisi nerede?"

Parmakları pazularımın üzerinde kıvrılmaya başladı ve "Belki de-"
diye söze başladı.

Ondan çekildim, körlemesine uzaklaştım ve gördüm.

Karda evin önü boyunca ve köşeye doğru uzanan izler ve
sürüklenme izleri.

İzleri takip ederek o tarafa doğru koştum. Evin yanından aşağıya,
arka bahçeye, güzel bir çardağın, büyük bir seranın yanından geçip,
küçük bir ek binanın dışını aydınlatan iki meşale gördüğüm ormanın
ötesine doğru koştum.

Hiç tereddüt etmeden koştum ve içeri daldım.

Ellerinden kancaya asılmış bir adam vardı. Gömleksizdi ve yüzüne
aldığı ciddi darbelerin yanı sıra çeşitli yaralarından dolayı bolca kan
kaybediyordu.

Hans ve Remi ona yakın duruyorlardı.

Mekânın ortasında bir sandalyeye bağlanmış, gömleksiz ve kanlar
içinde bir adam daha vardı.

Derrik onun arkasında
duruyordu. Laures onunla
çalışıyordu.

Oraya vardığımda bütün adamlar şaşkınlıkla bana baktılar ve ben
doğruca sandalyedeki adama doğru yürüyüp Laures'i iterek geçip
yüzüne doğru eğildiğimde gözlerini benden ayırmadılar.

"Ona ne yaptın?" diye çığlık attım.

Bir el omzuma geldi ve Remi'nin "Maddie" diye fısıldadığını
duydum.

Omuz silktim ve eldivenli elimi adamın çenesinin altına sokup geri
ittim.

Homurdandı ama yüzümü tekrar onunkine yaklaştırdım ve "O
sadece küçük bir kız!" diye bağırdım. Yaklaştım, parmaklarım etinin
derinliklerine doğru kıvrıldı. "Seni canavar! Ona ne yaptın?"

"Deli-" Remi tekrar denedi ama ben döndüm ve onu
geçtim. Elim dışarı fırladı ve Laures'in kemerindeki bıçağı
kaptım. "Lanet olsun." Hans'ın mırıldandığını duydum
ama tereddüt etmedim.

Hayır, yapmadım.

Tereddüt etmedim *ya da* düşünmedim.

Odaklanmışım.

Sandalyedeki adama döndüm, bıçağın ucunu çenesinin menteşesine dayadım ve "Seni kim gönderdi?" diye sordum.

Adamın gözleri benimkileri tuttu ve hiçbir şey söylemedi.

Ucunu etine bastırdım, sandalyeye doğru geri itti ve ben çığlık attım, "*Seni kim gönderdi?*"

Yine hiçbir şey söylemedi.

Duygularımın kontrolünde, hala içim ve dışım yanarken, bıçağı çenesinden aldım ve omzunun etine şiddetle batırdım.

Bana fark ettirmeden acı dolu bir homurtu çıkardı.

Bıçağı aynı anda üç erkeksi "*lanet* olsun" ve bir "*tanrılar adına*" diyerek çıkardım ve çenesine dayadım.

"*Seni kim gönderdi?*"

Sonra birdenbire artık onun karşısında değildim, bıçak da bende değildi.

Onun yerine, kolunu karnıma dolamış olan Apollo'nun bedenine iyice gömülmüştüm.

Ve sonra, Apollo ile birlikte, o bıçağı çıkarırken öne doğru eğildik.

İşte o zaman adamın boğazındaki kırmızı yarığın kayarak açıldığını ve göğsünden aşağı kan aktığını gördüm. Bir nefes çekti, hiç hava almadı ve bir an sonra gözlerinde şaşkınlıkla ölümünü buldu.

Buna hiç tepki vermedim. Tepki gösterecek zamanım da olmadı.

Apollo tereddüt etmeden ikimizi de çevirdi ve bir anda odanın diğer ucuna geçtik. Bıçağı kancada asılı duran adamın boğazına dayarken beni önünde tuttu.

"Artık tereddüt etmeyeceğimi biliyorsun," diye hırladı. "Seni kim gönderdi?"

Adam iri gözlerle sandalyedeki yeni ölmüş adama bakıyordu ama Apollo bıçağı adamın boğazına dayadığında gözleri ona kaydı.

Ve soğumalarını izledim.

"Kraliçe geldi," diye tuhaf bir şekilde duyurdu. "Kraliçe burada değil," diye karşılık verdi Apollon.

"Bahçıvan kulübenizde adalet dağıtmanızdan pek memnun olmayacak," dedi ve sonunda etrafıma bakındım.

Evet. Bir bahçıvanın kulübesindeydik.

Başımı çevirdim, geriye yatırdım ve gözlerimi Apollo'nun taşlaşmış yüzüne diktim. "Tatlım, bahse girerim bu çit makasıyla onu konuşturabilirim." Bir elimi adamın kasıklarına doğru attım. "Hapishanede *buna* ihtiyacı olmayacak."

Laures'in kıkırdadığını duyduğumda Apollo bana bir bakış attı ama bana bakar bakmaz tekrar adama döndü.

"Bilgi ya da hanımına çit makası alırım," diye paylaştı.

Adamın gözleri yarım saniyeliğine yuvarlaklaştı, sonra gözlerini kapattı ve "Duruşma talep ediyorum" dedi.

Apollo, "Hapishanede oturup hoşgörü için bilgi vermeyeceksin," diye karşılık verdi. "Ya burada konuşursun ya da burada ölürsün."

Güzeldi. Bu iyi bir cümleydi.

"Soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayet için Kraliçe Aurora'ya hesap vereceksin zaten," diye karşılık verdi adam, başını sandalyedeki adama doğru eğerek.

"Kraliçe adil," diye fısıldadı Apollon. "Ama kocasını da hainlerin entrikaları yüzünden kaybetti."

Adam bembeyaz

kesildi.

Güzel.

Şimdi bir yerlere varıyorduk.

Apollo hedefe geri döndü. "Seni kim gönderdi?"

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Tekrar soruyorum, seni kim gönderdi?"

Apollon tekrarladı. Adam sessiz kaldı.

Bakış yarışmasını yakından izledim.

Korkutucuydu. Aynı zamanda sinir

bozucuydu.

"Tanrı aşkına, biri bana çit makasını getirebilir mi?" Tersledim.

Apollon yine bana baktı. Bir saniye sonra beni adamdan uzaklaştırdı ama nazikçe yana doğru itti ve kendimi onun tarafından değil, -başımı kaldırıp baktım- Aşil tarafından tutulurken buldum.

"Onu çeyiz evine götür," diye emretti. "Onunla kal."

"Ama-" Achilles bir koluyla belime sarılıp beni çekmeye başladığında başladım.

Apollo'nun gözleri bana

kaydı. "Güvercin," dedi

usulca. "Git."

Ona ters ters baktım. Sonra kancadaki adama baktım.

Bakışlarımı tekrar Apollo'ya çevirdim ve iç çekerek, "Pekâlâ," dedim.

Apollo'nun gözleri yüzümde gezindi ama Akhilleus beni kapıya doğru çevirdiğinde onu gözden kaybettim.

Kapıdan çıkmıştım ama henüz arkamdan kapanmamıştı ki, "Hans, şu makasları bana ver" dediğini duydum.

Kapı çarparak
kapandı. Gülümsedim.

On Üçüncü Bk

Dişi Aslan

Kan kırmızısına boyanmış çılgın rüyamda, Apollo'nun çok uzaklardan hırıltılı bir sesle "Bizi terk edin. Şimdi."

Achilles sonunda beni yere yatırdıktan sonra ısınmak için üzerime sardığım pelerininin üzerimden atıldığını hissettiğimde rüyam kan dolu bir havuzun etrafındaki harabelere sürüklendi.

Göz kırptım.

Eteklerim havaya

kalkmıştı. Tekrar göz

kırptım, iki kez, hızlıca.

Ve taytım bacaklarımdan aşağı yırtıldığında uyandım.

Kalbim anında hızla çarpmaya başladı, aceleyle yer değiştirdim, yatağı yukarı ittim ama iki güçlü el ayak bileklerime sarılıp beni aşağıya sürüklediğinde ve onları birbirinden ayırdığında sadece bir yere kadar gidebildim.

Bir adam üzerimi örttüğünde nefesim kesildi.

Odayı zayıf bir şekilde aydınlatan ateş ışığında Apollo'nun yüzünü gördüm.

Karşımdaki o olduğu için rahatlamam gerekirdi ama yüzündeki ifade tüm vücudumun gerilmesine neden oldu.

"Sen bir dişi aslansın," diye gürlerken eli saçlarımin arasına girdi.

Hunh?

"Ne var? Neler oluyor? Sen-?"

Sözümü kesti. "Kanından bile değil, tek bir kelime bile etmedin, bir bakış bile atmadın, onlar için bir adamın etine bıçak sapladın."

Neden bahsettiğini bildiğimi düşündüm ve "Evet. Biliyordum. Ama sen neden-?"

Ağız ağızıma geldi ve sustum çünkü gözlerinin alev alev yandığını görebiliyordum. İçimi kavuruyorlardı ve bunu özel bir şekilde yapıyorlardı.

Bu yolu biliyordum. Biraz farklıydı, adela çayı ile ücretlendirilmemişti. Ama aynı zamanda aynıydı.

Sonraki sözleri beni haklı çıkardı.

"Şimdi beni alacaksın Maddie ve uyarıyorum, güvercinim, nazik olmayacağım."

Evet, gözleri özel bir şekilde yanıyordu. Midem bulandı.

"Apollo," diye nefes aldım ve sonra gitmişti. Ama çok uzağa gitmedi.

Eteklerim yukarı fırladı, külotum bacaklarımdan aşağı yırtıldı ve ağzı oradaydı.

Vay anasını.

Onun dokunuşuyla, daha doğrusu dokunuşunun ne kadar iyi olduğuyla, sırtım yataktan kalktı ve topuklarım şilteye gömüldü ama uzun sürmedi. Beni dizlerimin arkasından kavradı ve bacaklarımı omuzlarına attı. Bunu başardıktan sonra, iki eliyle kıcımlı kavradı, yukarı kaldırdı, beni ağzının derinliklerine bastırdı ve besledi.

Ve oğlum, *nasıl* da beslendi.

Ellerim başına gitti, parmaklarım gür saçlarının arasına girdi. Topuklarım sırtına saplandı. Apollo beni oraya götürmek için hiç vakit kaybetmezken boynum büküldü ve dudaklarım ayrıldı, pantolonum fısıldadı.

Ve sonra oradaydım, uçurumun kenarında sallanıyordum, orgazmım yakındı, iyi olacaktı ve "Bebeğim" diye fısıldadım.

Sonra ağzı gitti.

İnlemeye bile fırsat bulamadan karnıma doğru yuvarlandım, kalçalarım kabaca yukarı çekildi ve içime girerek beni doldurdu.

"Sikeyim evet," diye nefes aldım, parmaklarım yorganın içine kıvrıldı.

"Sikime bin Maddie, kendin al," diye emretti ve sonra elinin dış uyluğuma sertçe vurduğunu hissettim.

Acıdan bacaklarımdan arasına ısı yayılırken bile sıçradım ve emrettiği şeyi yaptım, geri çekildim, kendimi onun horozunun üzerinde becerdim.

Kalçama bir şaplak daha, bir sıçrama daha, daha fazla acı, kalbimi yakan daha fazla ateş ve "Daha sert, haşhaş."

Aman Tanrım.

Bu iyiydi.

Hiç şaplak yememiştim. Ve daha fazlasını istiyordum.

Daha hızlı hareket ettim, onu daha sert kavradım, nefes nefese kaldım ve ona karşı zorlandım. "Orada mıyım?" diye homurdandı.

Oh, evet. Sikeyim evet. İçerideydi.

"Evet," diye fısıldadım.

Elleri kalçalarıma uzandı, parmakları içeri girdi, hareketimi durdurdu ve kendisi içeri girdi, derinlerde kaldı ve gıcırdadı.

"Orada mıyım,
Madeleine?" "Evet," diye
nefes nefese kaldım.

Hızlı ve derin sürmeye başladı ve uyluğuma bir şaplak daha yedim, "Elbiseni çıkar. Tenini görmek istiyorum."

O beni arkadan becerirken, ben de ilk randevumuzda giydiğim elbiseden ve yirmi dört saat (ve daha fazlası) boyunca üstümden kayarak çıkmak için elimden geleni yaptım. Bu beni siyah büstiyerimden başka bir şeyle bırakmadı, göğüslerim onun şiddetli hareketleriyle bardaklardan dışarı döküldü, meme uçlarım örtüleri sıyırdı ve tekrar üzerimde hareket etmeye başladı.

"Bu kış, *tanrılar*, senin güzel kışın," diye inledi Apollo, içimde itmeye devam ederken bile elini kışımın yanağında gezdiriyordu.

Ve hissettim. Doruk noktam tam
oradaydı. Ona ulaştım.

Çekip gitti.

Tanrım!

"Hayır!" Ben ağladım.

Elleri kaburgalarımın geldi. Beni çekerek önünde diz çöktürdü ve bir eli doğrudan göğsüme giderek onu avuçlarken diğeri bacaklarımın arasına gitti.

"Bensiz olmaz, güvercinim," diye kulağıma
hırladı. "Acele et," diye yalvardım.

Sikini kışıma sürerken parmağı hedefi vurdu. Başım omzuna doğru düştü.

Güzelmiş.

"Harikasın," diye inledi.

"Teşekkür ederim," diye inledim, bacaklarımın arasındaki eline bastırırken aynı zamanda kışımı eğerek sikine doğru bastırdım.

Parmağı ve başparmağı meme ucumu buldu, yuvarladı ve sonra çekti. Tüm vücudum sarsıldı ve "Bebeğim" diye inledim.

Meme ucumdan bir rulo daha aldım ve "Yine" diye talep ettim. "*Bebeğim*," diye nefes aldım.

Yüzünü boynuma gömdü. "*Tanrım*," diye inledi dişleri etime batmadan önce.

Tanrım.

Tanrım. ~~Sc~~

Sonra dişleri gitti. Döndüm, yatağa doğru itildim ve elleri dizlerimin arkasındaydı. Onları yukarı doğru bastırdı ve aynı zamanda genişçe çekti. Elleri dizlerimden ayrıldı ve kalçalarım gitti. Baldırlarının üzerinde oturuyordu ve beni kalçalarına doğru çekti, kığımın hassas derisi kalçalarındaki sert kıllara sürtünerek tüm vücudumun titremesine neden oldu. Ellerinden biri kalçamı bıraktı ve sikine gitti. Ucunu içeri yönlendirdi, eli kalçama geri döndü ve beni yukarı çekerek içimi doldurdu.

İşte oradaydı.

"Evet, bebeğim," diye inledim.

Gözleri benimkilere kilitlendi, kendini becermek için beni kullandı, sonra öne doğru düşerken gömülü kaldı, kalçaları altımdan çıktı, elleri yanımdaki yatağa gitti, kolları düzdü ve içimi delirken kendini üzerimde tuttu.

Ellerimi göğsüne doğru kaldırdım, sıcak ve sert duvarda hararetle gezdirdim ve ona "Sen de muhteşemsin" dedim.

"Dizlerini benim için yüksekte tut, bacaklarını aç, haşhaş," diye homurdandı, güçlenerek içeri girdi ve onları ona yaklaştırdığımı fark ettim.

Bunu yapmayı bıraktım, onun için yayıldım, ona maruz kaldım. Vahşiydi, güzeldi, ateşliydi ve ben buna bayılıyordum.

O kadar çok ki, neredeyse oradaydım.

"Yaklaştım," diye nefes nefese kaldım. "Benimle misin?"

İtmeyi bıraktı, gıcırdatmaya başladı ve "Bana bak" dedi.

"Apollo" diye yalvardım.

Vücudunu benimkine yaklaştırdı, gözleri benimkine dikildi, eli aramıza girdi, başparmağı hedefi vurdu ve geri çekildi, "Seninle kanlıyım" diye inledi.

Sonra ikimiz de geldik.

Onun sesi gerçekten çok iyiydi.

Benimki çok daha iyiydi.

Bunu biliyordum çünkü kalçalarının onunkiler aracılığıyla benimkilere çarptığını hissettim. Ama o içeri girdiğinde ve orada kaldığında hala muhteşem bir şekilde doruk noktamı yaşıyordum.

aşağı inmeye başladığımda burnu kulağımın arkasındaki deriye sürtünüyordu.

Bunu hissetti ve kulağıma "Bir dahaki sefere yavaş ve nazik olacağım" demeden önce burnunu sokmayı bırakıp dişleriyle kulak mememi ısırduğında anladım.

Neredeyse
gülümseyecekti
m.

Gülümsemedi
m.

Kendini bana doğru eğdiğinde ellerimi aramıza sıkıştırdı. Ellerimi göğsünde, boynunda gezdirdim ve yüzünü çerçeveledim, kaldırdım ve gözlerini yakalayabilmek için yönlendirdim.

"Çocuklar iyi mi?"

Yüz hatları yumuşadı ve bu bakış normalde iyiye (ki iyi değildi, *iyiydi*) içimdeyken, yüzü yakinken ve muhteşem bir orgazmdan sonra, grafiklerin dışında iyiydi.

Sonra bir elini kaldırıp yanağımı okşadı, başparmağı kaşlarımın arasına dokundu, burnumun üzerinden dudaklarıma doğru süzüldü, bakışları başparmağının izini takip ediyordu, o şefkatli bakış yüzünden hiç ayrılmıyordu.

Bu tatlıydı, *çok tatlıydı*. Ve hoşuma gitti. Hem de çok.

Ama soruma cevap vermedi.

"Apollo," diye seslendim ve gözleri gözlerime geldi.

"Élan yaşam için çok coşkulu ama aynı zamanda hassas bir ruha sahip," diye fısıldadı. "Sadece adamların dövüştüğünü duydu ve korktu. Hiçbir şey görmedi ve hiçbir zaman tehlikede olmadı. İkisi de tehlikede değildi."

"Ah," diye mırıldandım, birden kendimi aptal gibi hissettim. Ayrıca, bir adamı bıçakladığımı ve bir başkasının erkekliğini çit makasıyla tehdit ettiğimi görünce, belki daha az aptalca ve belki de biraz korkutucu-çılgınca bulduğumu düşünüyordum. "Peki o zaman. Belki de aşırı tepki verdim."

Vücudu kahkahalarla sarsılmaya başladı ama aniden durdu ve gözlerini kapatıp alnını benimkine yaklaştırdı ve burnunu benimkinin yanına kaydırıldı.

Haklısın. Belki de benim korkutucu bir deli olduğumu düşünmemiştir.

Ellerimi boynuna doğru kaydırdım ve o da başını yarım santim kaldırdı.

"Bana kaybettiğin çocuklardan bahset, babacık," diye fısıldadı.

Bu damdan düşer gibi oldu, sinsî bir saldırıydı ve parmaklarım etinde spazmodik bir şekilde büküldü.

"Apollo-"

Vücudunu benimkine bastırđı ve nazikçe, "Söyle bana, güvercin." dedi. Dudaklarımı yaladım.

Bekledi.

Dışlerim alt dudağımı endişelendirdi. Hareket etmedi.

Kahr

etsin.

Tama

m.

Gözlerinin içine baktım ve cevaplarını alana kadar hiçbir yere gitmeyeceğini gördüm.

Kahr

etsin.

Tama

m.

Bir yere gitmesini istediğimden değil, ama sonsuza dek bakışıp duramazdık, bu yüzden duraksayarak, "Uh... Oğlumu henüz hamileyken kaybettim. Pol bir sebepten dolayı sinirlendi ve-"

"Daha fazla konuşma," diye homurdandı ve öfkesi odaya yayılırken ben de sustum.

Dudağımı tekrar endişelendirmeye başladım.

Ona kilitlendi ama "Peki ya kızın?" diye sorduğunda sesi sertti.

"Altı aylıkken düşük yaptım," diye fısıldadım.

Gözlerini kapattı ve alnını tekrar benimkine dayadı.

Bekleme sırası bendeydi.

Beni fazla bekletmedi.

Alnını benimkinden kaldırdı, yavaşça dışarı kaydđ ve üzerimden yuvarlandı. Yorganları altımdan çekip alırken ve üzerime atarken yana doğru yuvarlandım ve kıvrıldım. Sonra çıplak bir halde ateşe doğru yürüdü, birkaç odun attı ve yanıma geri geldi.

Yorganın altına girdi ve beni kollarının arasına aldı, yüz yüze gelecek şekilde yanlarımızda tuttu, eli omurgamdan yukarı çıkıp saçlarımı karıştırmaya başladı.

Derin bir nefes aldım ve kendimi rahatlamaya zorlayarak verdim. Konuştu ve bunu sessizce yaptı.

"Çardak evindesiniz. Çok hoş, misafirperver ve sıcak. Hoşunuza gidecektir. Ayrıca, bildiğiniz gibi, ana eve de yakın. Koridorlarda çocuklarla karşılaşmak ya da onlardan kaçmak için saklanmak yerine onları ne zaman göreceğinizi kontrol edebilmek için buradasınız."

Tamam, itiraf etmeliyim ki, tüm bu olup bitenlerin arasında bana bunu vermeyi düşünmekle kalmayıp, aynı zamanda bunu bana vermiş olması gerçekten hoşuma gitmişti.

Devam etti. "Kızağımızın ve eşyalarımızın iadesi için Vasterhague'a ve gecikmemi ve failden topladığımız bilgileri açıklamak için Bellebryn'e mektuplar gönderdim."

Ona bakmak için başımı geriye eğdim. "Yani ondan bir şey mi aldın?"

Bana bakmak için çenesini aşağı eğdi.

"Evet." Başka bir şey söylemedi.

"Bunun ne olduğunu paylaşacak mısın?" diye sordum. "Yarın," diye yanıtladı.

Ağzımı açtım ve parmaklarını dudaklarıma bastırmak için elini saçlarımdan çekti.

"Yarın görüşürüz, güvercin."

Gözlerinin içine baktım ve bu kez "yarına" kadar hiçbir şey alamayacağımı gördüm.

Ben de çenemi kapadım.

Parmaklarını dudaklarımdan çekti ve konuşmaya devam ederken saçlarımdan arasında gezdirmeye devam etti.

"Çocuklarım kendilerini bekleyen tehlikelerin son derece farkında olduklarından, korkularını yatıştırmak için onlarla birlikte zaman geçirmeyi ve bunun ne zaman gerçekleşeceğini değerlendirmeyi arzu edeceğim."

"Tabii ki."

"Ayrıca onlarla tanışmanı ve böylece onlarla vakit geçirmeni de diliyorum."

Ben buna cevap vermedim ama vücudum verdi. Gerildi.

Saçlarımdaki eli, başparmağı ve parmağının yanıyla çeneme doğru hareket etti ve yüzünü yaklaştırdı.

"Onları seveceksin. Onlar da seni sevecek," diye fısıldadı ve bu sözler karşısında nefesim kesildi. "Bunu biliyorum çünkü onları tanıımıyordun bile, sadece korktuklarını biliyordun ve intikamlarını almak için hemen harekete geçtin. Garip ve hatta zor olabilir

Ama bu gece onları tanımadan yaptığın şeyi yaparsan ne olur?"

Bana cevap verme şansı vermedi, kendisi cevapladı. "Çok güzel bir şey. Çocuklarıma vermen için sabırsızlanıyorum.

Ama gelinciğim," -yaklaştı- "ben de senin almanı çok istiyorum."

Tanrım, bu çok güzeldi.

Gözlerinin içine baktım, sonra dağıldığını hissettiğimde bir arada tutmak için koluna bir tokat attım.

"Beni ağlatma," diye tersledim. "Birkaç kötü gün geçirdim."

Sırıttı, daha da yaklaştı ve ağzını benimkine değdirdi.

Geri çekildikten sonra, "Elbette gecelerimi burada geçireceğim. Bu yatakta. Seninle."

Gözlerimi devirdim.

Onunki mizahla dans etti ve devam etti.

"Christophe ve Élan'la vakit geçirmeden önce zamana ihtiyacınız olacağını hissettiğim ve ben de sizinle vakit geçirmek istediğim için ve bu iş bittiğinde çocukların etrafta olmasını istemediğim için, bu gece öğrendiğimiz bilgilerden sonra yapılması gereken planlar burada yapılacak. Yani adamlarıma ev sahipliği yapacaksınız."

Kulağa kötü gelmedi. Aslında, çocukları özledim, bu yüzden kulağa harika geliyordu.

"Tamamdır," diye kabul ettim ve bu beni gülümsetti.

Kollarını bana doladı, beni kendine çekti ve ben de onun sıcaklığına sokuldum.

Uzun bir yolculuktan, benim geçici olarak delirmemden ve Apollo'nun o gece her ne yaptıysa onu yapmasından sonra zor kısım tamamlanmıştı. İyi kısmı geliyordu. O da uykuydu, ki dışarısı hala karanlık olduğu için Achilles'in beni sakinleştirmesi biraz zaman aldı (içki kullandı

-iyi bir seçimdi) ve beni yatmaya ikna etmeye çalıştığında, fazla bir şeyim olmadığını tahmin ediyordum. Bu nedenle dört gözle bekliyordum.

Özellikle gözlerim vardı ve bunu biliyordum çünkü sarkmışlardı.

"Beni çocuklarıma geri götürmek için yol boyunca yemek yemeden, uyumadan, konuşmadan, yanımdan ayrılmadın," diye fısıldadı.

Ben bir şey
söylemedim. O
söyledi.

Bana daha da sıkı sarıldı, başımın tepesini öptü ve "Teşekkür ederim güvercinim" derken fısıldamaya devam etti.

Cevabım yanağımı göğsüne bastırmak oldu.
Sustu.

Yorganın altında sıcak ve rahattım, ona sarılmıştım, gerçekten harika bir orgazm geçirmiştım, bu yüzden göz kapaklarım tekrar sarmaya başladı.

"Oyunumuzu beğendiniz."

Bu Apollo'ydu ve çoğunlukla neden bahsettiğini bilmediğim için gözlerimin kayması durdu.

Bu sefer ben konuştum.

"Pardon?"

Kolları sıkılaştı. "Oyunumuz çok sertti Maddie. Hem de çok.
Ve sen de beğendin. Hem de çok."

Bunu tekrar söyleyebilirdi.

Ama bu ne kadar utanç vericiydi? "Şey...
uh... adela çayı-"

"Evet, bunun bizim için daha önce hayal ettiğimden çok daha fazla kapı açtığını hissediyorum."

Ona tekrar bakmak için başımı geriye eğdim.

"Pardon?"

"Sikimi kendin aldın. Ve sana şaplak atıldığında heyecanının arttığını hissedebiliyordum. Dahası, benim emrimle kendini benim için açtın," diye durdu. Kızardığımdan emindim. Gözleri hafifçe kısıldı ve neredeyse düşünceli bir şekilde devam etti. "Aslında, emrettiğim her şeyi yaptın."

Aman

Tanrım.

"Apollo-"

"Ve senin doruk noktan çok
uzundu." Evet. Kızarıyordum.

"Ap-"

Kollarıyla beni sıktı ve eli sırtımdan yukarı doğru kayarak başımı kavrayıp yüzümü boğazına bastırırken devam etti. "Bunu keşfedeceğiz."

Aman Tanrım!

"Derinden," diye buyurdu.

Aman Tanrım.

Beni daha da yakına çekti ve ağır bacaklarını benimkilere dolayarak mırıldandı: "Seni dizlerinin üzerine çöktürmekten, kıcının ellerimle kızardığını görmekten zevk alacağım."

Tanrım.

Artık yüzüm kızarmıyordu ama bitkin düşmüştüm, utanç içindeydim ve yine de beni tamamen tahrik *ediyordu*.

"Şimdi uyuyoruz," diye duyurdu.

Tanrı'ya şükür.

Daha da yaklaştım ve beni korkutacak başka bir şey yapamasın ya da söyleyemesin diye uyuyormuş numarası yapmaya başladım.

Bu görev başarısız oldu.

Ve kollarını bir kez daha sıktığında, bu kez sert bir sesle, "Sen bir dişi aslansın," diye fısıldadığında da öyle oldu.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve hiçbir şey söylemedim. O söyledi.

"Bu beni memnun ediyor."

Yaklaştım ve iç çektim.

Aman Tanrım.

Ondördüncü B

Bir Asker İçin Fazla Yumuşak Kalp

Apollo yatağın kenarına oturdu, Maddie'nin kumral yelesinin ağırlığını boynundan kaydırıp ve elini oraya kıvırdı.

Yakınına eğildi ve nazikçe, "Uyan Madeleine," diye seslendi.

Adam parmaklarını dikkatlice boynuna bastırana kadar yapmadı. Sonra gözleri yavaşça açıldı ve başını yastığa çevirerek uykulu bir şekilde ona odaklandı.

"Hey," diye
mırıldandı. İçinin
daraldığını hissetti.

Tek bir hece nasıl bu kadar tatlı olabilir?

"Uyandırmana gerek yok," diye fısıldadı. "Sadece çocuklarımla kahvaltıya gittiğimi haber vermek istedim."

"Tamam tatlım," diye cevap verdi.

Onun dünyasındaki diğer kadınların erkeklerine bu şekilde hitap ettiklerini duymuştu. Bir gün buna sahip olacağı hiç aklına gelmemişti.

Ve eğer olsaydı, bundan ne kadar hoşlanacağını bilemezdi.

"Muhtemelen gün boyunca meşgul olacağım ama akşam yemeğini seninle birlikte yiyeceğim," dedi.

"Pekala," diye uykulu bir şekilde kabul etti.

"Uyumaya devam et, güvercin," diye
bitirdi. "Tamam bebeğim," diye mırıldandı.

Ve nedenini bilmediği bu sevecenliği sikinde hissetti. Her seferinde. Ölü bir adamın ceplerini karıştırırken bile.

Bu düşünceyle başını çevirip dudaklarını bileğinin iç kısmına dokundurduğunda tüm vücudu hareketsiz kaldı, tatlı, hafif, sevgi dolu.

Yüzünü çevirip yastıklara sokulmadan ve "Sonra," diye mırıldanmadan önce onun kısa dokunuşundan kurtulamamıştı.

Kadının tekrar uykuya daldığını hissettiğinde bile kıpırdamadı. Bunun yerine orada oturup ona baktı ve bir erkeği ona saldırmaya iten şeyin ne olabileceğini merak etti.

İnek onu.

Onu korku içinde yaşat.

Hayatını koşarak geçirmesini
sağlayın. Ona herhangi bir
şekilde zarar ver.

Hiç.

Madeleine'inin içinde büyürken, diğerinin elini kaldırıp o dünyanın Christophe'unu öldürdüğünü düşünmesine izin veremezdi.

Bunu daha sonra, Valentine'i bir daha gördüğünde düşünecekti. Sonra da ona başka bir Sjofn elması ya da onlardan bir sandık verecek ve diğer dünyanın Apollo'suna yapılması gerekeni yapmasını isteyecekti.

Bu şimdilik değildi.

Şimdilik yapılacak çok şey vardı.

Elbiselerini çıkarıp yatağın içinde onun sıcak yumuşaklığına dönmeyi tercih edeceği için isteksizce de olsa onu ve evi terk etti. Evin dört duraklı küçük ahırına gitti ve orada bindiği atı eyerledi. İğdişe bindi ve eve doğru yola koyuldu.

Karsvall'ın ana evine giden kısa yolculuk, yapması gereken pek çok şeyi düşünmekle geçmeliydi. Onları değilse bile çocuklarını düşünmeliydi.

Ama değillerdi.

Madeleine ile birlikte çekilmişler.

Çocuklarının intikamını almak için koşan Madeleine'i. Bir gece önce bahçıvanın kulübesine koşarken öfke çığlıklarını duyduğu Madeleine'i. Çocuklarını savunmak için bir adama bıçak sapladığını gördüğü ve bir başkasını tehdit ettiğini duyduğu Madeleine'i.

Madeleine, onun sikine doğru şaha kalktı, inledi ve inledi, o kadar güçlü bir şekilde doruğa ulaştı ki, cinsiyeti onun şaftının etrafında kıvrıldı, onu sağdı ve hiç deneyimlemediği bir şekilde doruk noktasını uzattı.

Çok sevdiği bir yol.

Atı sakın bir yürüyüşte tutarak Ilsa'ya doğru ilerlerken düşünceleri sıkıntılı bir hal aldı.

Karısı oyun sırasında maceracı davranmıyordu. Adam buna aldırımıyordu, muhafazakâr olmalarına rağmen kadının iştahı güçlü ve sağlıklıydı. Kadın onu çok tahrik etmiş ve evlilikleri boyunca neredeyse her gece doyurmuştu.

Bununla birlikte, evlilik yatağına getirdiği arzuların, istediği şeylerin çoğu zaman daha fazla olduğu da gözünden kaçmamıştı.

Tükenmeye başlamıştı.

Ve bundan rahatsız oldu.

Gerçekleştikten değil. Bir parçasının Madeleine'e verdiği bu hızlı tepkinin Ilsa'ya ihanet olduğunu düşündüğünden değil.

Hayır, çünkü Ilsa'yı kaybettiğinde dünyası kararabiliyorsa ve Madeleine'e karşı beslediği bu duygular büyüyorsa, onu kaybederse ne olacaktı?

At ağaçların açıklığına ulaştı ve Apollo, Karsvall'ın ön merdivenlerinde Achilles ve Draven'ı görünce dikkati Maddie'den uzaklaştı, atın dibinde Derrik onu yükleniyordu.

Dün gece yapılması gereken her şey gereken çabuklukla yapılmıştı. Bu nedenle, emir vermek dışında adamlarından herhangi biriyle konuşmak için çok az zamanı vardı. Ve doğrudan Maddie'ye gitmişti, bu yüzden iş bittikten sonra zaman kalmamıştı.

Ne olursa olsun, Derrik'le konuşamayacaktı çünkü suikastçıdan bilgi aldıktan sonra Derrik tamamen ortadan kaybolmuştu.

O sırada Apollo'nun onu aramaya ve Christophe, Élan ve Karsvall'ı güvende tutma çabaları için minnettarlığını paylaşmaya ne zamanı ne de isteği vardı.

Şimdi o zamanı kullanacak ve arkadaşını son gördüğünden bu yana geçen sürenin öfkesini yatıştırmaya yardımcı olmasını umacaktı.

Atını tırısı kaldırdı ve Derrik'in bineğine yaklaştığında, yolculuk için hazırlandığını görünce dizginledi.

Apollo evine, belli ki Derrik Lazarus'un koltuğuna dönüyordu.

Belki de öfkesi dinmemişti.

Gözleri Achilles ve Draven'ın üzerinde gezindi.

Draven sinirli görünüyordu. Achilles düşünceli görünüyordu. Bu ona hiçbir şey anlatmadı.

Draven pek sık sinirlenmese de, zaman zaman böyle davranabildiği biliniyordu.

Aşil herhangi bir Ulfr gibiydi. Çoğu durumda duygularını kendine saklardı. Ancak Aşil bu konuda ustaydı.

Apollo atından indi ve adamlara yaklaştı. Hepsi izledi ama sadece Derrik bunu soğuk gözlerle yaptı.

"Günaydın Lo," diye seslendi Aşil.

Apollo Akhilleus ve Draven'a elini kaldırdı ve Derrik'in üç adım ötesinde durduğunda dikkatini ona çevirdi.

"Lazarus'a mı yolculuk ediyorsun?" diye sordu sessizce.

"Hayalet Adası'na gidiyorum," diye duyurdu Derrik, sesi sakın değildi ama yine de soğuktu, sözleri *Apollo'nun öfkesine* yol açmıştı.

Gözlerini Derrik'e dikti, sesi artık sessiz değil sabırsızdı, "Aptal olma," diye karşılık verdi.

Dün gece öğrendiklerine göre, eğer komplocuya inanılacaksa, Spectter Adası Minerva, Baldur ve birlikte komplo kurdukları iki Valearian cadısı Edith ve Helda'nın saklandığı yerd.

Derrik'in çenesinin düştüğünü gören Apollo konuşmaya devam etti.

"Dün gece, gecenin yarısını mektup yazarak geçirdim-"

"Ve ikinci yarıyı Maddie'yi becererek geçirdin," diye araya girdi Derrik.

Apollo dişlerini sıktı.

Her kelimeyi tam olarak anlamıyordu ama ne demek istediğini anlamak için buna ihtiyacı yoktu.

Draven, "Dikkatli ol Rik," diye homurdandığında bu kanıtlanmış oldu.

Derrik gözlerini Apollon'dan ayırmadı ve onu iyi tanıyordu, bu yüzden onu okudu.

Bu, onun sahte bir merakla başını yana eğmesine neden oldu. "Bunu seninle paylaşmadı mı? Dünyasının sikiş kelimesini? Çok işe yarar kardeşim. Birkaç bira, birkaç kadeh şarap içtiğinde dili çözülüyor." Achilles ve Draven'ı işaret etmek için bir kolunu uzattı. "Hepimizle diğer dünyanın küfürlerini paylaştı. Bu benim en sevdiğim şeydi."

"Büyüleyici," diye karşılık verdi Apollo, kelimesi kurudu.

"Yine de, tahmin ediyorum ki, eğer ona birkaç bira içirirseniz, dili gevşekken, bunun için başka kullanım alanları bulursunuz."

Bunun üzerine Apollo hırladı, Draven tekrar yaptı ve ikisi de hareket etti.

Aşıl de harekete geçti ama sadece Draven'ı durdurabildi.

Apollo'yu durdurmadı ve böylece Apollo'nun yumruğu Derrik'in çenesine güçlü bir şekilde saplandı. Memnuniyetle, arkadaşının kafasının yana savrulduğunu ve ağzından karlara kan sıçradığını gördü. Bunun ardından Derrik anında bir adım geri attı ama yumruklarını kaldırdı, vücudu gevşedi.

Hazır.

Apollo yumruklarını kaldırmadı. Gözleri Derrik'e kilitlenmişti, ona bunu bile yapmadı. Arkadaşı yıllarca spor için dövüştüğünden kimin

sonunda yenilecekti. Ve bu Apollo olmayacaktı.

Aşil aralarına girdi, kollarını kaldırdı ve "Düşünün kardeşlerim," dedi.

Düşünmezdi.

Uyarırdı.

"Madeleine hakkında ağzından bir kelime daha çıkarsa, dişlerini kardan toplayacaksın."

"Tanrılar aşkına, Maddie'den bahsediyorsun," dedi Draven öfkeyle. "Böyle bir kelime daha edersen adamların yarısı dişlerini karlara geçirecek."

Derrik yumruklarını indirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu ama hiçbir şey söylemedi. Bu konuşmalar boyunca gözlerini Apollo'dan ayırmadı.

Akhilleus adamların arasından çekingen bir adım attı ama yakın durdu ve "Bu konuyu kapatalım. Senin yolculuğunu tartışıyor olmalıydık, Rik. Belli ki Lo, Draven ve benim sabahtan beri seni etkilemeye çalıştığımız şeyle aynı fikirde. Bu aptallıktan da öte bir şey."

Derrik gözlerini Apollon'dan ayırıp Aşil'e baktı. "Ben sadece keşif yapmaya gidiyorum."

Aşil'in kaşları kalktı. "Tek başına, arkada tek bir adam ya da seni koruyacak bir cadı olmadan mı?" Başını iki yana salladı. "Bunun pervasızca olduğunu biliyorsun. İyi bir adamı kaybetmek devamıza pek yardımcı olmaz ve bir kardeşi kaybetmek de kesinlikle yardımcı olmaz."

"Hiçbir şey kaybolmayacak. Bu konuda yetenekliyimdir," diye karşılık verdi Derrik ve Apollo onun haksız olmadığını biliyordu. Eğer bir gözcüye ihtiyaçları varsa, Derrik her zaman partiye liderlik ederdi. Bu konuda yetenekli değildi. Bu konuda mükemmeldi.

Ama bir dişi tanrıdan ve neredeyse Minerva kadar güce sahip olduğu bilinen iki cadıdan bahsediyorlardı. Fark edilmeden gözlerini Hortlak Adası'na bile çeviremezdi.

Ve gönderildi.

"Kuşlar dün gece Houllebec'e gönderildi," dedi Apollo ona. "Frey'in köyde adamları olabilir ve sadece üç günlük mesafede-"

"Zor bir yolculuk," diye araya girdi Derrik. "Ve sence *kardeşim*, dün gece olanlardan sonra başka bir şeyle karşılaşmadan önce üç günümüz var mı?"

"Bu bir oyundu Rik," dedi Achilles ve Derrik ona baktı. "Adamı duydu. Lo, Maddie ve çocuklara suikast düzenlemek için gönderildiler, diğerlerine savaşmadan teslim olmaları için bir uyarı olarak. Büyü bile kullanmadılar."

"Bu bir ilk saldırıydı," diye karşı çıktı Derrik. "Savaştayız." Ne yazık ki yanılmıyordu.

"Galip geldiğimiz bir ilk saldırı," diye hatırlattı Akhilleus ona.

"Ve ne? Oturup ikinci mi bekleyeceğiz?" Derrik alaycı bir tavırla sordu.

"Birçok cephede birden savaşmak düşmanı zayıflatır," dedi Apollon alçak sesle ve Derrik ona baktı. "Bunu sen de biliyorsun. Eğer Frey, Lahn, Tor ve ben tek bir yerde toplansaydık, Minerva'nın tek bir yaratık grubu yaratıp göndermesi gerekirdi. Biz ayrıken, diğer adamların şu anda nerede olduğuna bağlı olarak en az iki ordu yaratması ve onları iki yere göndermesi gerekir. Diğer dünyada Tor'a gönderdiklerinden sonra büyüğü zaten zayıflamış durumda ve biliyorsunuz büyü çabuk yenilenmiyor. Eğer bunu yapmak zorunda kalırsa, bu ona pahalıya mal olur."

"Ve belli ki bu stratejiye dün gece sadece ve sadece sen karar vermişsin," diye karşılık verdi Derrik. "Daha birkaç gün önce diğerleriyle buluşmak için Bellebryn'e gitmiştin."

"Ben Frey ve Kraliçe Aurora tarafından tam da bunu yapmak için getirilmedim mi?" Apollo karşılık verdi. "Strateji sağlamak mı?"

Derrik öyle olduğunu bildiği için ağzını kapattı.

Apollo, "Bu düşmanla ilgili planımız her zaman bilgi toplamak, strateji geliştirmek, hazırlık yapmak ve onlar saldırana kadar saldırmamak ve böylece zayıflatmak olmuştur," dedi.

"O zaman bu süre zarfında bize ne fırlatılırsa fırlatsınlar dayanacak mıyız?" Derrik itti. "Tek başımıza. Diğerleri de başlarına ne gelirse gelsin dayanacaklar ve lanetlenecekler öyle mi?"

"Yavaş iletişim bizi kısıtlıyor, kardeşim. Uçan bir kuşun ya da bir adamla atın bu mesafeyi kat etmesi, kızakla bir kadına eşlik eden bir adamın kat etmesinden çok daha az zaman alır. Eğer diğerleri aynı fikirde değilse ve sayıca fazla olmanın daha güvenli olduğunu düşünüyorlarsa, bu konu tartışılacaktır. Ama ben sadece bıçaklarımla kılıçlı üç adama karşı koydum. Oldukça yetenekliydim ve Maddie bana yardım etmek için orada olmasaydı bunun nasıl sonuçlanacağını düşünmek bile istemiyorum." Gözleri büyüdü

Derrik'e karşı keskin. "Ben düşseydim ve ona dönselerdi, ona ne olacağını düşünmek bile istemiyorum."

Derrik'in çenesi tekrar sertleşti ve Apollo amacına ulaştığını anladı. Bu yüzden devam etti.

"Ve çocuklarım tehdit edildi," dedi ölümcül bir sessizlikle. "Onları bırakmayacağım. Burada kalıp ailemi ve evimi koruyacağım. Bu benim kararım ve stratejik bir karar ama aynı zamanda bir erkeğin, bir kocanın ve bir babanın kararı. Yani diğerleri lanetlensin' değil çünkü Frey, Lahn ve Tor'un da aynı şeyi yapacağından hiç şüphem yok."

"Demek yol boyunca onunla evlendin," diye cevap verdi Derrik.

Apollo tekrar Maddie konusuna döndüğü için sinirli bir nefes aldı. "Hayır."

"O zaman sen onun kocası değilsin." "Henüz değilim."

"Ama niyetin onu karına almak," diye devam etti Derrik.

Apollon, "Evet," demeden önce uzun süre onun gözlerini tuttu.

Derrik'in bakışlarında, birbirlerini tanıdıkları onca yıl boyunca Apollo'nun hiç görmediği bir şey değişti.

Sonra usulca, "Demek o senin için Maddie, peki sen onun için kimsin kardeşim?" dedi.

"Bu saçmalığa gerek var mı?" Draven araya girerek sordu.

Ama Derrik gözlerini Apollon'dan ayırmadı ve konuşmaya devam etti. "Hiç aklına geldi mi?

Onu al, sevmekte hata ettiğini düşündüğü öteki dünyanın kocasını, sahip olmayı dilediği öteki dünyanın kocasını görüyor, seni değil?"

Apollo hiç kıpırdamadan durdu çünkü öyle yapmazsa yaptıklarından sorumlu olmayacaktı.

Ve ayrıca bu onun aklına gelmediği için. Bir kere bile.

Diğerine "Pol" diyordu. Hiç ağzından kaçırmamış ve hatta ona bu isimle hitap etmeye başlamıştı.

Yani bu olamaz.

Olamaz mı?

Derrik, "Onunla dört ay geçirdim ve bana bu adam hakkında çok şey anlattı," dedi.

Bunun üzerine Achilles, alışılmadık bir şekilde kendini kaybetti ve bunu kırparak yaptı: "Sana çok şey anlattı ve bunu sana güvendiği için yaptı. Şimdi buna ihanet etme, Rik."

Derrik'in maskesi düştü, Akhilleus'a bakarken pişmanlığı parlıyordu, sonra Apollo'ya baktı ve konuşmak için ağzını açtı.

"Ve şu anda Lo'nun ağzına koyduğu kanın tadını alıyorsun, Rik," dedi Draven, Derrik daha bir şey söyleyemeden. Apollo'ya yaklaştı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Ama Maddie hakkında ağzından daha fazla laf çıkarsa, dişlerini kardan toplayamayacaksın. Onları bağırsaklarından öksürerek çıkarırsın."

Bu sırada Apollo hareketsiz ve sessiz kaldı.

Ve bu arada Derrik Apollo'ya dik dik baktı. Hiçbir şey elde edemeyince bakışlarını önce Draven'a, sonra Achilles'e çevirdi ve en sonunda atına doğru ilerleyerek, "Ben Spectre Adası'na gidiyorum," diye mırıldandı.

"Lazarus topraklarına mı gömülmek istersin, yoksa Ulfr'a mı?" Draven atına binerken arkasından sordu.

Derrik hepsine baktı.

"Eğer bu kararın verilmesi gerekiyorsa, ben ölmüş olacağım, o yüzden umurumda mı?"

Ardından dişlerini gıcırdattı, topuklarını atına geçirdi ve karların arasından fırladı.

Apollo onu gözden kaybettiğinde diğer adamlara döndü ve "Vadi'deki kalemde kalmamak Derrik'in kararı mıydı?" diye sordu.

"Rotamızı o belirledi, Lo," diye cevap verdi Akhilleus sessizce.

"Limana giden en düz yol üzerindeyken sizi böylesine lüks bir konaklama yerinden uzaklaştırmasının nedenini paylaştı mı? Maddie'ye bu dünyanın çoğunu göstermeye oldukça hevesli görüldüğünden bahsetmiyorum bile. Sordum ve gemiden Bellebryn'i uzaktan gördüğü zamanlar dışında tek bir kale bile görmemiş."

Draven kısaca, "Hayır," diye cevap verdi.

Apollon arkasını dönüp yola baktı ve mırıldandı: "O haklı değil."

"Lo, bilmelisin ki, neredeyse en başından beri ondan oldukça etkilenmiş görünüyordu," diye paylaştı Achilles.

Apollon kuzenine dönerek, "O haklı değil," diye tekrarladı.

"O aşık bir adam," diye karşılık verdi Akhilleus dikkatle, zeki gözleri Apollon'un üzerindeydi. "Doğru olmayan pek çok şey yaparlar."

"Sen de benimle birlikte o adamla büyüdün kuzen. Az önce atını sürüp giden adam birlikte büyüdüğümüz adam değil. Yine, o... *doğru...* değil."

"Lo'ya katılıyorum," dedi Draven. "O haklı değil."

"Peki bunun ne olduğunu düşünüyorsun?"

Achilles sordu.

Apollon, "Minerva'nın Tor ve Cora'yı katlanmaya zorladığı şeylerden, Baldur'un her zaman sahip olduğu ruh karanlığından, onların emrindeki büyüden sonra, doğru olmayan her şeyin çok farkında olmamız gerektiğini düşünüyorum," diye cevap verdi. Draven'a baktı. "Onu takip edecek bir adam ayarla."

Draven başını salladı ve hemen eve döndü.

Apollo Akhilleus'a baktı.

Aşil konuştu ve bunu sessizce yaptı.

"Derrik gibi davranmıyor olabilir ama daha önce yanılmadı. Geceyi Maddie ile geçirdin."

"Ve bu senin endişen mi?" Apollo sordu.

"Sadece günler oldu. Bu kadar çabuk mu geldi kuzen?" Akhilleus karşılık verdi.

"Tekrar ediyorum, bu sizi ilgilendiriyor mu?"

Achilles, "Az önce doğru olmayan her şeyin farkında olmamız gerektiğini belirttiniz," dedi.

Gerçekten de öyle.

Apollo içini çekti ve "Yeşil büyülü cadı onu Adela çayıyla tanıştırdı" dedi. Durakladı ve sözlerini bitirmeden önce kuzeninin gözlerini tuttu. "Ve ben yakındım."

Aşil'in kaşları havaya kalktı. "Avantaj mı sağladın?"

HAApollo omurgasını dikleştirdi ve "Maddie ve ben bunun üzerinde çalıştık," derken sesi alçaktı.

"Avantaj elde ettin," diye mırıldandı Akhilleus, onu inceleyerek.

Apollo derisinin karıncalandığını hissetti. "Az önceki soruma senin için cevap vereceğim. Bu seni ilgilendirmez."

"O savunmasız," diye uyardı

Achilles. "Katılıyorum. İşte bu yüzden bana ihtiyacı var."

Bakışları Apollon'dan hiç ayrılmayan Aşil başını yana eğdi ve "Ona değer veriyorsun," dedi.

Apollo tereddüt etmedi ve "Büyük ölçüde" diye cevap verirken sesi kararlıydı.

Kuzeninin dudakları kıpırdadı. "*Bunun* uzun sürmemesi sürpriz değil."

Apollon gerçeği söylediği için cevap veremedi.

Akhilleus onun gözlerini tutmaya devam etti ve sessizce, "O da benimle paylaştı kuzen ve onu almadı," dedi.

Apollo kaşlarının birbirine yaklaştığını hissetti. "Pardon?"

"Bana emanet ettiği bu bilgiyi sizinle paylaşmak ona ait. Ama Derrik'in ektiği tohumun büyümemesi için bilmeniz gerek. Onu yatağına almayacaktı. Kendi isteğiyle değil. Bir daha asla. Sahip oldukları her neyse, uzun zaman önce öldürdü. Eğer seni alıyorsa, aldığı sensin."

Apollo bu sözler karşısında vücudundaki gerginliğin azaldığını hissetti.

Sonra çenesini kaldırdı ve "Çocuklarımla kahvaltı etmeye gidiyorum" diye mırıldanarak merdivenlere yöneldi.

Akhilleus adını seslendiğinde neredeyse kapıya varmıştı.

Durdu, döndü ve kuzenine baktı.

"Yıllarca yas tutmanı izledim," diye başladı Akhilleus. "Bu beni üzdü. Şimdi, seni yeniden mutluluğa ulaştırken görmek beni memnun ediyor." Durakladı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Onu yakalamanda sana hız diliyorum."

Boğazı düğümlendi ama dudakları "Kalbin bir asker için fazla yumuşak" dedi.

"Dört buçuk yıl boyunca karısı için yas tutan adam söylüyor bunu," diye karşılık verdi Akhilleus hemen.

Ne yazık ki Apollo'nun buna verecek bir cevabı yoktu.

Akhilleus bunu biliyordu ve bu yüzden dönüp uzaklaşmadan önce gülümsedi.

Apollo tekrar içini çekti ve çocuklarının yanına gitti.

* * * * *

"Ateş saçlı kadın ne zaman gelip bizi görecektir baba?"

Élan koltukta onun yanında dizlerinin üzerine çökmüş, eğilmiş ve küçük bedenini onun yanına yaslamıştı. Ayrıca, küçük bir kıza özgü bir nedenle, adamın saçlarının uçlarını parmaklarının etrafında kıvrıyordu.

Ama o sorusunu sorarken Apollo'nun gözleri oğluna kilitlenmişti.

Christophe yerde yüzüstü yatıyordu, dizleri bükülmüş, bilekleri çapraz, ayakları havadaydı. Önünde bir tahta, elinde tebeşir vardı.

Elini. Çizim yapıyordu ama kız kardeşinin sorusu üzerine tebeşir tahtaya yapıştı.

Bu pek hayra alamet değildi.

Başını çevirip kızına baktı ve onu yakından izleyerek, bir gece önceki korkularını yeniden alevlendirmemek için sözlerine dikkat ederek, "Sana ulaşmak için hem gece hem de gündüz boyunca benimle birlikte yol aldı, değerli kızım. Bu yüzden yoruldu ve bugün dinleniyor."

Bu hatırlatmanın onu üzdüğüne dair hiçbir işaret göstermeyen Élan başını salladı ama "Yarın gelecek mi?" diye sordu.

"Belki," diye yanıtladı Apollon.

Élan başını yana eğdi ve "Çok güzel bir kız," dedi. "Öyle," diye onayladı Apollo.

Élan, "Çok kızgın görünüyordu," demeden önce ağzını kapattı.

Apollon oğlundan bir şeyler geldiğini hissetti ama gözlerini kızından ayırmadı. "Korktuğun için üzgündü."

"Üzülmüştüm, ben de korkmuştum," diye açıkladı.

Gülümsedi, ona döndü ve onu kollarının arasına aldı. Kız her zaman yaptığı gibi sahte bir protestoyla çığlık attı. Ama adam boynuna ıslak bir öpücük kondurduğunda kıkırdadı.

Başını kaldırdığında elini yüzüne koydu ve ona, "Artık okulda olmadığımız için mutluyum baba," dedi.

Apollo da memnundu. Sıkıntılı olmadığı zamanlarda bile bu kadar uzakta olmalarından hoşlanmıyordu. Yanlış olabilir ama bunu özellikle Élan'ın ilk yılı olan bu yıl hissetmişti. Ama o bir babaydı ve Élan da onun kızıydı ve hiçbir babanın küçük kızını iki ülke uzaktaki bir okula mutlu bir şekilde gönderdiğini hayal edemezdi.

Oğlu sadece bir erkek değil, aynı zamanda en büyük çocuktı. O da tıpkı annesi gibi son derece zeki ve kendine güvenen biriydi. Christophe çok küçük yaşlardan itibaren esrarengiz bir şekilde her ikisinin de belirtilerini göstermişti. Apollo da onu göndermekten hoşlanmasa da, bu daha az huzursuzluğa neden olmuştu.

Ancak Ilsa da tıpkı babası ve onun babası gibi o okula gitmişti. Gerçekten de Kuzey Toprakları'ndaki en iyi okuldu. Ve çocuklarının da bu okula gitmesini her zaman arzu etmişti.

Bu yüzden onun ölümünden sonra bile bu dileğini yerine getirdi. Belki de özellikle onun ölümünden sonra.

Madeleine hayattayken, çocuklar okuldayken zamanlarının çoğunu Benies'te geçirmeyi planlamışlardı. Ve geri dönmeleri güvenli olduğunda, Apollo Madeleine'le birlikte bunu yapmaya karar verdi.

"Ben de evde olmaya sevindim, sevgili kızım," dedi ve yüzünü sahte bir ciddiyetle düzeltti. "Ama baban bugün evdeyken ve ben de derslerinden uzak kalmaya izin verirken her gün tembellik yapabileceğini sanma. Yarın öğretmeninin yanına döneceksin."

Kız, bunu dört gözle beklemediği belli olan bir yüz ifadesi takındı ve adam yine gülümsedi.

"Élan, aşkım, banyo zamanı," diye seslendi çocukların hizmetçisi Bella kapıdan.

"Olamaz!" Élan ağladı ve hizmetçisine bakmak için dönüp babasının kucağına oturdu. "Şimdi banyo yapmak istemiyorum."

Bella ellerini kalçalarının üzerine koydu. "O zaman banyonuzu ne zaman yapmak istediğinizi söyleyebilir misiniz küçük hanım?"

"Bir saat içinde," diye denedi Élan.

"Bir saat içinde yatağa giriyorsun, gözlerin kapalı, güzel rüyalar görüyorsun," diye karşılık verdi Bella.

Élan bir an düşündü ve farklı bir plan yaptı.

"Bu gece yapmasam ve yarın bir tane alsam nasıl olur?" diye zorladı. Apollo, "Banyo yapmaman benim için sorun değil," diye araya girdi ve kızının

Mutlu gözlerle ona baktı. "Aslında, bir daha asla yıkanmayabilirsin. Ancak bu seni kokutur ve ben de kızım kokarsa onu kucağıma almam."

Élan yüzünü bir kez daha buruşturdu, bu kez burnunu kırıştırdı. Ama sözleri onu harekete geçirmeye de yaradı. Kucağından atlayıp Bella'ya doğru iki adım attı, durdu ve geri döndü.

Tekrar kanepeye atladı, kollarını Apollo'ya doladı ve kulağına fısıldadı, "Döndüğün için mutluyum baba."

Apollo kollarını ona doladı, kendine çekti ve hiç de nahoş olmayan kokusunu içine çekti.

Sonra kulağına fısıldayarak geri döndü ve "Babana iyi geceler öpücüğü ver ve Bella'ya git" dedi.

Geri çekildi, yüzünü iki eliyle kavradı ve tekrar koltuktan atlayıp Bella'ya koşmadan önce yanağına yüksek sesle bir öpücük kondurdu.

Bella, "Chris, sıra sende," diye seslenirken, uzattığı eli tutarak hizmetçiyi dışarı kadar takip etti.

"Pekâlâ Bella," diye seslendi Christophe ve Apollo'nun gözleri ona kaydı.

"Oğlum?"

Christophe başını kaldırıp babasına baktı. "Benimle otur," diye emretti.

Sadece bir çocuğun yapabileceği gibi bir o yana bir bu yana yuvarlanarak ayaklarını altına aldı ve kanepeye geldi.

Apollo bunu yaparken onu inceledi.

Christophe bir süre önce "küçük çocuk kıyafetleri" dediği şeylerden kaçınmış ve sadece pantolon ve bilekli çizme değil, pantolon ya da pantolon ve çizme giymeyi talep etmişti. Ayrıca sırtına kadar inen kısa pelerinler değil, baldırlarına kadar inen tam pelerinler giymeye başlamıştı.

Apollo buna izin vermişti. Eğer oğlu küçük bir adam olmak istiyorsa, olmaması için hiçbir neden yoktu. Derslerinde çok başarılıydı ve at üzerinde yetenekliydi, yay ve tahta kılıcıyla büyük umut vaat ettiğinden bahsetmiyorum bile.

Her neyse, Apollo Christophe'un yaşındayken bilek botlarından nefret etmişti, bu yüzden oğlunu on üç yaşına kadar onları giymeye zorlamak için bir neden görmedi.

Apollo, Christophe'un karşı taraftaki kanepeye oturup, oğlunun vücudunu, çok daha kısa boyuyla elinden geldiğince babasının pozuna getirmesini izledi. Yani, bir bacağı çapraz şekilde arkaya yaslanmış, ayak bileği diğer dizinin üzerinde duruyordu. Ancak, kolları uzanmadığı için kollarını kanepenin arkası ve kolu boyunca genişçe açmamıştı.

Apollo gülümsemesini bastırdı ve oğlunun gözlerini yakaladı.

"Kız kardeşin gittiğine göre, erkek erkeğe konuşabiliriz diye düşündüm," diye başladı.

Christophe'un göğsü kabardı ve Apollo bir gülümsemeyi daha bastırmak zorunda kaldı.

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

Christophe başını salladı. "Evet, baba. Ben iyiyim. Ve Élan da öyle. Achilles ve Derrik'in bize ulaşmalarına izin vermeyeceklerini biliyordum."

Apollon dikkatle, "Bahsettiğim şey bu değil, evlat," dedi.

Christophe halılara baktı. Ne hakkında konuştuğunu biliyordu.

Apollon, "Bana bak Chris," diye ısrar edince Christophe dönüp babasına baktı. "Madeleine, yani bu dünyada kendisine böyle hitap edilmesini istiyor, seninle tanışacağı için çok endişeli, sana nasıl görüneceğini biliyor."

Christophe uzun süre hiçbir şey söylemedi ama gözlerini babasından ayırmadı.

Sonra ağzından kaçırıldı, "Nathaniel söyledi." Apollo gözlerini kırptırdı.

Konunun bu şekilde değişmesine şaşırarak, "Nathaniel sana ne söyledi?" diye sordu.

Christophe, "Bir çatlaktan izliyordu," diye devam etti, hâlâ bir anlam veremiyordu.

"Oğlum," diye başladı Apollo. "Açıkla."

"Bir çatlak," diye tereddüt etti, "bahçıvanın kulübesinde." Apollo keskin bir nefes aldı.

Christophe bileğini dizinden çekip koltuktaki eline yaslandı ve heyecanla sordu: "Gerçekten bir adama bıçak sapladı mı baba?"

Apollon oğlunun parlak gözlerine baktı ve cevap vermedi. Bunun yerine, "Nathaniel bunu yapmamalıydı ve gördüklerini seninle paylaşmamalıydı," dedi.

Christophe onun bakışlarını

tuttu. Sonra fısıldadı, "O

yaptı." Lanet olsun.

Apollo ona, "Yorgun ve huysuzdu," dedi.

"Bir erkeği sopalamak için çok yorgun ve çok sinirli olması gerekir" demeden önce oğlunun ağzının titremesini izledi.

Bu koşullar değil de başka koşullar söz konusu olsaydı, bunun eğlenceli olduğu konusunda oğluyla hemfikir olurdu.

Bu sefer yapmadı.

Başka endişeleri de vardı.

"Nathaniel size başka ne gördüğünü söyledi?"

Christophe arkasına yaslandı, omuzları çöktü. "Bir şey yok. Lees onu bayanı... yani Madeleine'i dışarı çıkarırken görmüş ve onu işaret etmiş, o da kaçmanın daha iyi olacağını düşünmüş."

Apollo rahatladı.

"Onun Laures'den bile daha kötü olduğunu söyledi," diye devam etti Christophe. "Yine iyi durumda değildi," diye yanıtladı Apollo.

Oğlu yorum yaparken ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Nathaniel büyük bir şey olduğunu söyledi. Yüzünü tuttu ve Laures'in bıçağını aldı ve-"

Apollo kollarını kanepeden çekip ona doğru eğildiğinde ve sessizce, "Eve dönerken gemide sana iki dünya hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sorduğunda konuşmayı kesti.

"Evet, baba," diye yanıtladı

Christophe. "Onun dünyasında seni ve Élan'ı kaybetti." Christophe ağzını kapattı.

"O dünyada ikizlerin hiç doğmadı. Ama o ikisini de taşıdı ve o dünyada ikizleriniz daha ilk nefeslerini almadan ondan alındılar."

Christophe babasının gözlerini tuttu, babasının gözleri artık kederliydi. Yine de Apollo konuşmaya devam etti.

"Hâlâ bunun yasını tutuyor. Hiç sahip olamadığı çocuklarını gördüğünde ve onları korkmuş halde gördüğünde tepki gösterdi. Sen kendi çocuğu olsaydın ne yapacaksa onu yaptı. Yaptığı şey büyük bir şey değil, Chris. Çok güzeldi. Sence de öyle değil mi?"

Christophe yavaşça başını salladı.

"Kız kardeşin bunu anlamıyor çünkü annesini kaybettiğini hatırlamıyor. Ama bence sen hatırlıyorsun. O Christophe ve Élan'ını kaybetti. Sen anneni kaybettin. Herkes, sen ve ben, anlıyoruz. Katılıyor musun?"

Oğlu yine yavaşça başını salladı.

"Sizinle ve kız kardeşinizle tanışmak için cesaretini toplamak üzere biraz zamana ihtiyacı olacak. Ona bu zamanı tanımak için kız kardeşinin heyecanını kontrol altına almama yardım eder misin?"

"Evet, baba," diye fısıldadı Christophe.

"Teşekkür ederim oğlum," diye mırıldandı Apollon, bir elini kaldırıp oğlunun boynunun yan tarafına koydu. "Şimdi git banyonu yap. Yarın kahvaltıda görüşürüz."

"Tamam, baba."

Apollo onun koltuktan atlayışını izledi ve oğluna sarılmadı. Christophe sekiz (neredeyse dokuz) yaşında bile bunun için çok büyüktü.

Ama yine de kapıya döndü ve "Onu gördüğünde, Élan'ın onunla tanışacağı için heyecanlandığını söyler misin?" diye seslendi.

Bu tamamen başka bir anlama geliyordu.

Apollo midesindeki gerginliğin gevşediğini hissetti ve "Yapacağım" diye cevap verdi. Christophe başını salladı ve hızla odadan çıktı.

Apollo derin bir nefes aldı ve bıraktı. Sonra koltuktan doğruldu ve odadan çıktı. Bir hizmetçi buldu ve bir at getirilmesini emretti. Sonra Laures'i buldu ve ona Nathaniel'den bahsetti. Ayrıca ona Nathaniel'i bulmasını, gördüğü her şeyi ortaya çıkarmasını, bu konuda konuşmayı bırakacağına ve bir daha böyle aptalca bir şey yapmayacağına dair söz vermesini emretti.

Sonunda Apollon pelerinine gitti ve onu giydi, evden çıktı ve evin önünde eyerlenmiş ve onu bekleyen ata doğru ilerledi.

Kulübeye doğru atını sürdüğü yürüyüş sakın bir yürüyüş değildi.

Ama küçük açıklığa geldiğinde gördüğü şey karşısında dizginleri geri çekti.

Dışarıdaki iki meşale ön kapıyı aydınlatıyor ve koruluğa ışık saçıyor.

Ve o korulukta bir değil, iki değil, üç kardan adam vardı.

Daha yakından baktı ve doğru yerde durduğunu gördü.

İki kardan adam ve bir kardan *kadın*.

Maddie belli ki o gün kendini meşgul edecek bir yol bulmuştu.

Dilini dişlerine vurmadan önce dudakları kıpırdadı ve atı ahıra götürdü. Ama atını ahıra çekmeye gittiğinde gece, üç tezgahın alındığını gördü.

Bu, ön odaya girdiğinde Remi, Alek ve Draven'ın ölmüş annesinin mobilyalarının üzerinde uzandıklarını gördüğü anlamına geliyordu. Maddie yerde oturuyordu. Ve hepsinin etrafında oturduğu alçak masada bir tube oyunu devam ediyordu.

Bütün erkeklerin elinde bira bardağı vardı. Maddie'nin bir kadeh şarabı vardı. O da hepsinin kahkahalarını duydu.

Remi onu ilk gören oldu ve hemen, "Maddie hile yapma sanatında ustalaşmış," diye paylaştı.

Apollo kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Her eli aldı!" Alek haykırdı ve devam etti. "Çok çevik parmakları var."

Gözleri Madeleine'e kaydı ve onun başını arkaya eğip kendisine baktığını gördü ve "Gerçekten mi?" diye tekrarladığında sesi çok değişmişti.

Uzaklara bakarken yanaklarında pembelik belirdi.

"Bir el için oturalım mı?" Draven kartları karıştırmak için toplayarak sordu.

"Daha fazlasını istemezdim ama görüyorsunuz, hanımım ve ben sadece iki gece önce, çocuklarım da dün gece tuzağa düşürüldük, bu yüzden korkarım aklım kartlarda olmayacak."

Adamlar sırtarak birbirlerine baktılar ve Maddie hızla ayağa kalktı.

"Sana bir bira getireyim. Yoksa şarap mı istersiniz?" diye sordu.

Bunu ona sorduğunu biliyordu, ancak garip bir şekilde yüzüne sormamıştı.

Göğsünü sordu. "Şarap, güvercin," dedi ona.

"Mutfakta bir bayan var. Yemek pişirip servis yapacağını söyledi. Ona erkeklerin akşam yemeğine kalacağını söyledim," diye paylaştı, bu kez omzuna doğru.

Bu onu memnun etmedi. Onunla baş başa yemek yemek istemişti. Ancak, adamlarıyla dolu bir odada bunu onunla paylaşmadı.

Onu memnun etmeyen bir başka şey de, kızın nedense onun gözlerine bakamıyor gibi görünmesiydi.

"Umarım sana adının Cristiana olduğunu ve bu evi senin için tutacağını söylemiştir, Maddie," diye mırıldandı.

Başını salladı ve bunu onun kulağına yaptı. Bu da ne böyle?

Kız kıpırdamayınca, "Şarap içimi ısıtırdı, babacık," dedi.

Gözleri onunkilerin arasında gezindi, sonra onu atlatıp koridorda hızla ilerledi.

Dış kapının açılmasıyla dikkati dağılana kadar onu izledi. Omzunun üzerinden bakınca Achilles ve Gaston'un onlara katıldığını gördü.

"Çocuklar," dedi onlara.

"Laures ve Hans arazide devriye geziyor," dedi Achilles içeri girip Apollo'ya yakın bir yerde durarak. "Günü çocuklarınızla geçirdiniz ve konuşulacak çok şey var."

Apollo başıyla onayladı ve odaya girdi. Böylece akşam yemeği boyunca sürecek olan tartışmaları başladı.

Ve bu sırada, akli elindeki meselelerde değilken, Maddie'nin orada olduğu ama olmadığı gerçeğindeydi.

Yani oradaydı, gülümsüyordu, erkeklerden biri ona bir soru yönelttiğinde cevap veriyordu, onlarla yumuşak bir şekilde konuşuyordu, hatta Remi'nin söylediği bir şeye iki kez gülüyordu.

Apollo'nun varlığından haberdar olduğuna dair herhangi bir işaret vermiyordu.

Varlığını ona zorla kabul ettirdiği tek an Cristiana'nın bulaşıkları yıkadığı zamandı. Bunun nedeni Maddie'nin ona yardım etmek için ayağa kalkmasıydı ama ona yaklaştığında Apollo onun elini tuttu ve onu yanındaki sandalyeye, ana eve gitmiş olan Gaston'un boşalttığı sandalyeye oturmaya zorladı.

Ona doğru eğildi ve "Leydi Ulfr net değil," dedi.

Geniş gözlerini ona çevirdi, sonra gözlerini onun üzerinde gezdirdi ve başını salladı.

İşte o noktada, kadının davranışları karşısında duyduğu şaşkınlık kızgınlığa dönüştü.

Yemek masasından viskileriyle birlikte oturma odasına geçtiklerinde (Maddie hâlâ şarap içiyordu) ve Maddie adamlarıyla neşeli ve hareketli olmaya devam ederken onu görmezden gelecek kadar mesafeli davrandığında bu sıkıntı daha da arttı.

Böylece iş bittiğinde, planlar yapıldığında, adamlar emirlerini alıp ayrıldıklarında çok mutlu oldu.

Apollo ve Maddie onları kapıya kadar uğurladı.

Ve son vedalaşmanın yapıldığı anda onun yanından geçip eve girdi.

Çok daha yavaş bir şekilde onu takip etti.

Onu daha da sinirlendiren, oturma odasındaki bardakları toplarken bulması oldu.

Yanından geçerken gözleri bir kez daha onun üzerinde gezindi ve mutfağa doğru yürüyüşünü izledi.

Odaya girdi, oturdu ve sakinleştirici derin bir nefes aldı.

Geri döndü, gözleri onunkilerden kaçıyordu, ama bir bardak almak için yakın değil ama uzak da değildi.

Kalçalarını kavramak için iyice eğildi.

Sonra onu da yanına alarak arkasına oturdu ve kıını kucağına yerleştirdi.

Adamın yüzüne bakmak ve ardından bakışlarını boğazına indirmek dışında tamamen kaskatı kesildi.

"Temizleme konusunda ne demiştim?" diye sordu usulca.

Dişleri kaybolmadan önce kısa bir an dudağını endişelendiriyor gibi göründü ve "zr dilerim" diye mırıldandı.

"Yanlış bir şey mi var?" diye sorarken sesini yumuşak tuttu.

"Bir sorun mu var?" diye karşılık verdi ama kulağına sordu. Adam onu nazikçe salladı.

"Maddie. Bana bak."

Gözleri, zorlukla ve iki lanet zaman sonra, sonunda onunkileri buldu.

İlerinde korku vardı.

Lanet olsun, dün gece sevişirken onu korkutmuş muydu?

Bu düşünce üzerine ses tonunu daha da yumuşattı ve elini kızın omurgasından boynuna doğru kaydırarak onu kendine doğru çekti, diğer kolu kızın beline dolandı ve "Bu gece garip davranıyorsun," dedi.

"Um..." diye mırıldandı ama başka bir şey söylemedi. "Maddie," diye sordu.

Gözleri başka yöne kaymaya başladı ama adamın eli boynunda sıkılaştı ve gözleri geri döndü.

Ama tek kelime etmedi.

"Madeleine," diye homurdandı, nazik tonu da sabrı gibi azalmıştı.

"Ben deli değilim," diye fısıldadı.

Bu tuhaf açıklama karşısında gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

Başını sertçe salladı ve ardından "Çok havalı davranıyorsun" dedi. Bir başka tuhaf açıklama.

Kadın açıklama yapmayınca, ihtiyatlı bir şekilde, "Nasıl çok... havalı oluyorum?" diye sordu.

"Bu konuyu açmamak ya da bu konuda çıldırmamak. Yani, tabii, hemen sonra boğazını kestin ama sen paralel evrendeki bir adamsın. Pol'un elini kestin. Diğer adamın bağırsaklarını deştin. Sonra da *diğer* adama boynunu kestin. Burada işler biraz daha vio-"

Saçmalıyordu ve bunu yaparken çok az anlam ifade ediyordu, bu yüzden onu nazikçe bir kez daha salladı ve sözünü kesti, "Maddie, neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bir adamı bıçakladım," diye fısıldadı, sesi dehşete kapılmıştı. "Ve tahmin ediyorum, sanırım... bu dünyayı bilmiyorum ama benim dünyamda buna pek sıcak bakmıyoruz. Bu yüzden bunun o kadar da *çekici* olmadığını düşünüyorum ve sen de benim bu şekilde yarım *yamalak* gitmemin aslında... ~~duğ~~duğunu düşünebilirsin."

Omuzlarındaki gerginliğin azaldığını hissetti.

Bir gece önceki davranışı hakkında ne düşündüğü konusunda endişeliydi. "Aşırı heyecanlıydın," diye hatırlattı ona sessizce.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldandı.

Sesini alçalttı. "Ve dün gece yatakta sana katıldığımda davranışına nasıl tepki verdiğimi hatırlayacaksın."

Ağzını kapattı ve yanaklarına yeniden pembe bir renk geldi. Hatırladı.

"Bundan sonra Maddie, hareketlerine verdiğim tepkiyi nasıl yanlış anlayabilirsin?"

"Bir sandalyeye bağlıydı." Hâlâ fısıldıyordu, sesi sıkıntılıydı. "Savunmasızdı."

"O adam savunmasız değildi," diye açıkladı Apollon.

Ses tonundaki hızlı değişimle onu şaşırtarak, "Öyleydi, Apollo! Bir sandalyeye bağlanmıştı!"

"Poppy, evime çocuklarımı öldürme niyetiyle geldi. O anda savunmasız olabilirdi, ama bir an için bile olsa, o sandalyeye bağlı olmasaydı, eline bir fırsat ve silah geçseydi

seni alçalttı. Beni alçalttı. Adamlarımdan herhangi birini. Ya da Christophe ve Élan'ı."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve bu daha az sevimli değildi ama nedeninden dolayı onun üzerinde daha az etkisi vardı.

Ayrıca ağır ağır nefes alıyordu.

Nefes alıp verirken, "Belki de neler olup bittiğini anlamam gerekiyordur," dedi.

"Tehlikede olduğumuzdan endişelendiğimin farkındasın Maddie ve son birkaç gün tehlikede olduğumuzu kanıtladı."

"Ama... çocuklar?" diye sordu sessizce.

"Ne yazık ki bu, düşmanlarımızın kötülüğünü tam olarak tanımlıyor. Bu kadar kötü olmaları talihsizlik olsa da, artık ne beklememiz gerektiğini bildiğimiz için çarpık bir nimet."

Birden ona doğru döndü ve bir elini kaldırarak boynuna doladı, yüzünü onunkine yaklaştırdı.

"Tamam. İşte başlıyoruz. Her şeyi ortaya döküyorum," diye başladı ve ardından, "Korkuyorum Apollo. *Dehşet içindeyim*. Bu iş çığırından çıktı. Tamamen *berbat*. Tüm bu saçmalıkları düşünmek için bir günüm vardı ve bu *beni çıldırtıyor!* Ben bir adamı bıçakladım. Sen *üç kişiyi* öldürdün. Hem de gözümün önünde. Çocukların tehlikede. Ve senin adamların bira içip, hiçbir şey yokmuş gibi tube oynuyorlar! Dün gece bir suikastçıdan işkenceyle bilgi aldınız! Bu gece yemek masasının etrafında oturmuş cadılardan, mektuplardan, keşif partilerinden ve cephanelik envanterinden bahsediyorsunuz, sanki Lakers - Celtics maçının skorlarını tartışıyormuşsunuz gibi. Bu doğru değil!"

"Güvercinim-" diye başladı ama kadın başını şiddetle salladı ve parmaklarını adamın boynuna geçirdi.

"Unh-unh, bana tatlı, seksi, şefkatli, tekmeleyici güvercinlerimden' birini verip bu fırtınayı dindiremezsin bebeğim. Ben... *th. çıldırdım!*"

Kadının sözleri karşısında mizah duygusunu bastırdı ve "Bunun korkmuş anlamına geldiğini varsayabilirim" dedi.

"Sikeyim evet!" diye bağırdı.

Sırtını okşamaya başladı ve "Sakin ol," diye fısıldadı.

Gözleri yine kocaman oldu, hala çok sevimliydi ve bu sefer etkisi her zamanki gibi devam ediyordu.

"Sakin mi? *Sen sakınsın!*" diye karşılık verdi. "Bir adamı bıçakladım!" "Madeleine-"

Aniden alını onun alnına düştü ve fısıldadı, "Bir adamı bıçakladım. Ve dürüştü? Eğer bana o çit makasını verseydin? O anda ne yapardım bilmiyorum. Tamamen kontrolden çıkmıştım. Ve sen onun boğazını kesmeden önce gözünü bile kırpmadın."

Hatasını geç de olsa anlıyordu. Bundan sonra düzelteceğı bir hata.

"Seni bundan korumalıydım. Ne yazık ki o sırada sağlıklı düşünemiyordum," dedi ve kadın başını kaldırdı.

"Sanırım ikimizin de öyle olmadığını söylemek yanlış olmaz."

"Çocuklarınızı sevdiğinizde böyle olur," dedi ve kadın sesli bir nefes aldı.

Kollarını ona doladı ve onu daha da yakınına çekti.

"Beni dinle," dedi nazikçe. "Son iki günde çok şey oldu ve ne yazık ki bunların bir kısmından zorunluluklar nedeniyle korunamadın. Başlangıçta, Vasterhague'de tuzağı düşürüldüğümüzde, sana kaçmanı söylediğimi ve kaçmadığını, bu yüzden yapılması gerekeni yaptığımı görmeni *engelleylemediğimi* hatırlatırım."

Gözleri keskinleşti ve neredeyse gülümseyecekti. Gülümsemedi. Devam etti.

"Ve erkekler bu gece senin etrafında özgürce konuştular. Gelecekte de bundan korunacaksınız."

"Neler olup bittiğini bilmeyi tercih ederim."

"Ve eğer bu sizi korkutuyorsa yapmamanızı tercih ederim."

Çok derin bir nefes aldı ve kollarını çekerek arkasına yaslandı. Adam onu tekrar kendine yaklaştırmadı çünkü garip bir nedenden ötürü kalbinin üzerine bir çarpı işareti çizdi ve iki parmağını kaldırdı.

Sonra da, "Bundan sonra büyük kız külotumu giyeceğim ve her şeyi sineye çekeceğim, haç çıkaracağım, izci onuru, yemin ederim," dedi. Elini bıraktı. "Ama gelecekte kimseyi bıçaklamamayı tercih ederim, özellikle de sandalyeye bağılyken."

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye mırıldandı.

Başını yana eğdi ve sormadan hemen önce gözleri kısıldı. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Durum mu? Hayır. Sizin buna tepkiniz? Kesinlikle."

Kadın ona ters ters baktı.

Ona mesafe koymasına izin vermişti ve artık buna izin vermiyordu.

Bu yüzden onu tekrar kendine yaklaştırdı.

Ve ses tonu çok nazikti: "Maddie, aylardır kötü niyetli çok güçlü komplocuların ülkede kargaşa çıkarabileceği tehdidi altında yaşıyoruz. Bugün sen nefes alıyorsun, çocuklarım nefes alıyor, ben nefes alıyorum. Bu yüzden rahatlamış hissediyorum ve şimdi bunu ilk saldırılarını okumak, ondan alabileceğimiz şeyleri almak ve hazırlanmak için bir fırsat olarak değerlendirebiliriz. Tüm bunlar size yabancı, dolayısıyla korkutucu. Ama sonuçta iyi bir şey."

"İyi yönlerini görebildiğimden emin değilim, Apollo," diye itiraf etti.

"O zaman büyü kullanmadıklarını paylaşacağım. Bu Minerva'nın bildiğimizden daha fazla zayıfladığı, ittifak kurduğu cadıların sandığımız kadar güçlü olmadığı ya da Lavinia ve Valentine'in birleşik büyüsünden korktukları anlamına gelebilir, hem ejderhalara hem de elflere hükmeden Frey'den bahsetmiyorum bile."

"Bunların hiçbirisi kesin görünmüyor," diye belirtti.

"Değil, ama dartla uyarı atışı yapılan bir savaş hiç görmedim."

Gözlerini kırıştırdı ve "Ne?" diye sordu.

"Eğer bir topunuz ya da yanan bir okunuz varsa, onu kullanırsınız." "Ah," diye fısıldadı kadın ve adam dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

Saçının kuyruğunu elinin etrafına doladı ve yüzünü yaklaştırdı.

"Başladı. Bunun tehdidi altında yaşamıyoruz, bu gerçekleşiyor. Bu bir avantaj gibi görünmeyebilir, güvercinim, ama öyle. Bilinmeyeni beklemektense bir şeyler *yapıyor* olmak çok daha iyidir. Şimdi, bunu tahmin etmek ya da sizi bundan nasıl koruyabileceğimi düşünmek yerine, çocuklarım ve sizi güvende tutmak için evimdeki adamları güçlendiriyorum. Artık Kraliçe Aurora askerlerini toplayabilir. Şimdi, Lavinia ve Valentine dikkatlerini toplayabilirler, çünkü komplocuların nerede saklandıklarına dair bilgimiz olabilir. Ama son olarak, gelincik, artık *bir şeyler* yapabiliriz."

"Bir aksiyon adamı için bunun faydalarını görüyorum," diye belirtti. Adam sırttı.

"Ama başka bir dünyadan gelen bir hatun için bu bok yine de berbat," diye bitirdi sözlerini.

"O zaman başka bir dünyadan gelen *kızımı* tüm bunlardan korumam konusunda anlaşalım, böylece o da günlerini kardan adam yaparak ve

Arkadaşları, yatağında şirketle geçirdiği akşamlar, tüm bunlar çocuklarımla tanışma cesaretini toplarken ve yeni dünyasında hayatıyla ne yapmak istediğini anlamaya çalışırken, olur mu?"

"Benden saklanan şeyleri gerçekten sevmiyorum, Apollo," diye fısıldadı.

"Bu mesajı net bir şekilde aldım Madeleine," diye fısıldadı. "Yani anlaşmamızın bir parçası, bilmen gerekenleri seninle paylaşmam konusunda bana güvenmen ve geri kalanını kendime saklamam olacak, böylece yeni hayatında ayaklarının üzerinde durmakta özgür olacaksın, öyle mi? Anlaştık mı?"

Onun gözlerini tuttu ve bunu bir süre yaptı.

Nefesini tutmaya karşı savaştı.

Sonunda başını salladı.

Tanrılara şükürler
olsun.

"Mükemmel," diye mırıldandı, ayağa kalktı ve onu kendisiyle birlikte kaldırdı. "Hadi yatağa gidelim."

Odadan çıkarken kadının "Aman Tanrım" diye mırıldandığını duydu. Ve yine gülümsedi.

* * * * *

"Bebeğim," diye nefes
aldı.

Apollo yavaşça dışarı kaydı ama tekrar içeri kaymadı.

Ona sikişin sadece ucunu verdi ve boynunun derisine doğru fısıldadı, "Tekrar."

O da anında "Bebeğim" diye fısıldadı.

Yavaşça içeri kaydı, sonra dışarı süzüldü, tekrarladı ve tekrarladı, elleri teninde geziniyor, dudakları boynunda, çenesinde ve yukarı kayıyordu. Gözleri açık, kızın gözlerini tutsak almış, ağzını tutmuş, dilini içeri kaydırmış ve kızın dilini kendi diliyle dans etmeye ikna etmişti.

Memnuniyetle, sadece bir anlık ikna çabasıyla ona istediğini verdi.

Öpüşmeyi kestiğinde ama dudaklarının bağlantısını kesmediğinde, "Daha hızlı gitmelisin tatlım," diye fısıldadı.

Anında ona istediğini verdi.

Kızın, adamın kalçalarının etrafında kıvrılan bacaklarını sıkıştırdığını ve yanağını onunkinin üzerinde kaydırarak başını kaldırıp yüzünü adamın boynuna gömdüğünü hissetti.

Çok tatlı.

"Maddie," diye inledi onunkinin içine.

"Daha sert, bebeğim," diye yalvardı ve onun yanındaki eli beline, sırtının küçük kısmına ve kışını avuçlamak için aşağıya indi.

Onu kaldırdı ve daha sert verdi. Ve daha derine.

Kızın nefesinin kesildiğini ve dişlerinin kenarını omzunda gezdirdiğini duydu.

B u n u yaptığında, içinden bir ürperti geçti. Tüm gücünü kalçalarına kaydırıp ve hamleleri pound'a dönüştü.

"*Apollo*," diye nefes aldı ve adam onun seksinin kendisini sıkıca kavradığını hissetti. Tanrılar.

Muhteşem.

"Yaklaşıyorsun," diye homurdandı. "Bana bak, babacık. Seni götürürken yüzünü görmek istiyorum."

Başını yastıklara bıraktı ve onu görünce gözleri parladı, nefesi kesildi, adam onu itti ve içine aldı.

Elini kaldırıp adamın saçlarına götürürken başını yastıklara gömdü.

"*Muhteşem*," diye homurdandı.

Orgazm onu sarstı ve sonra uzaklaşmaya başladı ve başını geriye atmadan hemen önce gözlerinin açıldığını gördü, boynundaki kasların gerildiğini, kalçalarının sallandığını hissetti, başı öne düşmeden önce yüzünü boynuna gömdü, derinlere daldı, dikildi ve inledi.

Evet.

Muhteşem.

Vücudu titrerken onu kendine doğru çekti ve dudaklarını boynuna bastırıldığını hissetti.

Çok tatlı.

Sonunda, dilini kızın boynuna doğru kaydırmadan önce derin bir nefes aldı.

Bunun üzerine, onun titremesini emdi.

Başını kaldırdı ve onun gözlerine takıldı.

"Bu nasıl, güvercin?"

Başını kaldırdı, yüzünü adamın boğazına dayadı ve bir kıkırdama çıkardı.

O kıkırdama, başka bir zafer.

Boynunu büktü ve dudaklarıyla onun akağını sıyırdı. Kadın başını yastığa bıraktı ve adam ona gülümsedi.

Eli saçlarından yanağına doğru hareket etti ve "Tanrım, çok güzelsin" diye fısıldadı.

Bu sözler içini parçaladı, gözlerini kapadı, başını çevirdi ve avucunu öptü.

Sonra dudaklarını kızın burnuna götürdü ve bir santim geri çekilip gözlerinin içine bakmadan önce onu öptü.

"Neyi tercih ettiğini bilmiyorum Maddie, ama sana söyleyeyim, hiçbir şey giymeden uyumanı tercih ederim. Bu gece tenini benimde hissetmek istiyorum."

"Tamam," diye sessizce kabul etti.

Başını eğerek ağzını onunkine değdirdi. "Kılıfla ilgilenip geri döneceğim."

"Okeydokey."

Bunun zerine, dudaklarına bir fırça daha attı ve büyük bir memnuniyetle, yavaşça dışarı kayarken dudaklarının ayrılmasını izledi. Onu kaybettikten sonra başını daha derine eğdi ve yataktan yuvarlanmadan önce dudaklarını onun boğazında gezdirdi.

Yorganı onun üzerine attı ve yan dönüp kendi içine kıvrılmasını izledi. Ancak kız sakinleşince yataktan uzaklaşıp gölgelerin arasına girdi.

Kılıfı kısa sürede halletti ve karanlıktan çıktı. Çıplak bir halde ateşe doğru ilerleyip birkaç odun atıp karıştırdıktan sonra kadının yanına dönerken onun gözlerini üzerinde hissetti.

Yatakta ona katıldı, yorganı beline kadar çekti ve onu kollarına aldı, uzuvlarını birbirine doladı ve sıkı bir şekilde yaptı.

Yanağını onun göğsüne bastırdı.

"Az önce olanlardan anladığım kadarıyla sen de nazik ve yavaş olmaktan hoşlanıyorsun," diyerek parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi.

Kısa, tatlı bir kıkırdama çıkardı ve "Evet, benim içime yaradı" diye cevap verdi.

Parmaklarını kızın saçlarında gezdirmeyi bıraktı ve onu kendine çekti.

Daha da derine sokuldu.

Sonra onun derin bir nefes aldığını hissetti ve mırıldandı: "Bil diye söylüyorum tatlım, eğer beni bu dünyaya getirmekteki amacın

kılıç dövüşleri ve kan dökülmesine rağmen, başarılı oluyorsunuz."

Göğsü ısındı, kalbi sıkıştı, kolunu ona doladı ve göğsünde bir gümbürtünün yuvarlandığını hissetti.

Ama Apollon sevincini haykırmak yerine diğer elini kızın çenesine koyarak ağzını kızın ağzının üzerine bastırmak için eğdi.

Onu ağzı açık ve ıslak bir şekilde aldı. Derinden yaptı. İyice yaptı. Ondan içti, istediği kadar uzun süre istediği kadar aldı. Ve istediği kadar uzun süre demek, bunu çok uzun süre yaptığı anlamına geliyordu.

Sonunda ağzını bıraktığında nefesi kesildi, "Ve daha da iyi olmaya devam ediyor."

"Konuşmayı kes, Madeleine. Çocuklar kahvaltı için beni bekliyorlar ve eğer yapmazsan, bu gece ikimiz de uyuyamayacağız, sonunda ben geç yatacağım ve onlar da yalnız yiyecekler."

Onun dudaklarını birbirine bastırmasını izledi.

Başını salladı ama bunu bir gülümsemeyi bastırarak yaptı, sonra sırt üstü yuvarlandı ve onu da yanına alarak üzerine yuvarlandı.

Yatağın yanındaki lambayı söndürdü.

Onları geri yuvarladı ve tam olarak bulundukları pozisyonda düzenledi.

Daha sıkı sarıldı ve "İyi geceler bebeğim" diye mırıldandı.

Kolları daha da sıkılaştı ve "İyi geceler güvercinim" diye fısıldadı.

Yüzünün göğsüne doğru hareket ettiğini hissetti ve bunun bir gülümsemeye olduğunu biliyordu

Apollo onu kendine yakın tuttu ve birkaç dakika içinde uyuduğunu hissetti.

Bil diye söylüyorum tatlım, eğer niyetin bana daha iyisini vermekse... başarıyorsun.

Ve işte oradaydı.

Kendisini götürürken ya da bunu yaptığı diğer zamanlarda gözlerinin içine baktığında gördüğü gerçekten de oydu.

Ve ona daha iyisini veriyordu.

O gülümsemeyi bastırmadı. Ona sarılmadan ve uykusunda ona katılmadan önce gülümsemesine izin verdi.

* * * * *

Üç saat sonra, Apollo gözlerini çoğunlukla karanlık bir odada açtı, ateş ışığı sadece loş bir parıltı yayıyordu.

Maddie'nin yumuşak çıplak bedeni ona yaslanmıştı, yanağı omzunda, kolu karnında ağırdı. Onun sıcak ağırlığını hissetti. Onun yakınlığını. Yumuşak nefesini teninde hissetti.

Ama o anda, ona istediği gibi sahip olunca, aklı nihayet başka şeylere kayabildi.

Ve o zaman dudakları karanlığa doğru fısıldadı: "Neden büyü kullanmadılar?"

On Beşinci Bn

Daha Mutlu

Geceliği başımdan geçirdim ve vücudumdan aşağı kaymasına izin verdim, safir satenin etekleri ayak bileklerimin etrafında dönüyordu.

Apollo yatak odasında yatmak için soyunuyordu. Ben de yatak odasının yanındaki giyinme odasında tam tersini yapıyordum.

Karsvall'a çılgınca dönüşümüzün üzerinden üç gün geçmişti.

İyi haber şu ki, bu süre içinde Apollo kimseyi öldürmemişti ve ben de kimseyi çit makasıyla tehdit etmemiştim.

Kötü bir haber yoktu.

Bu, olayların yaşanmadığı anlamına gelmiyordu. Öyleydi. İlk başta sıkıcı olacağından endişelenmiştim.

Elbette, Pol ile yaşarken bir temizlikçimiz vardı ve kıyafetlerinin çoğu kuru temizleme türündeydi ve bir işim olmadığı için yapacak pek bir şey yoktu. Ama yine de çamaşırlarımızı yıkıyor, bulaşıkları yıkıyor, yemek yapıyordum. Zamanımı oyuncakları toplamak ya da dizleri sarmakla geçirdiğim çocuklarla dolu bir evimiz yoktu ama yapacak işlerim vardı.

Orada bulunduğum ikinci tam günde Cristiana, Vasterhague'den gelen bavullarımın içindekileri yerleştirmek ve hatta yatağı yapmak gibi her şeyi yaptı.

Bu bana hiçbir şey bırakmadı. Ben zaten kardan adam yapmışım ve çocukların da savaş hazırlıkları vardı, bu yüzden onlarla takılamadığım için ne yapacağımı şaşırmışım.

Ve sonra, öğleden sonra, Loretta ve Meeta geldi.

Onlar benim hizmetçilerimdi.

Bu durum Cristiana'nın işini daha da kolaylaştırdı çünkü Apollo onları eve getirmiş, benimle tanıştırmış ve görevlerinin "yatak odama" ve "şahsıma" bakmak olduğunu açıklamıştı, böylece Cristiana bile artık kıyafetlerimi toplamak ya da yatağımı yapmak zorunda kalmıyordu.

"Kişime" bakmak zorunda bile olmadığım için Loretta ve Meeta'nın varlığı yapacak bir şeyim olmadığı anlamına geliyordu.

Dahası, Loretta diğer beni ya biliyordu ya da etrafta görmüştü çünkü beni gördüğü anda çok korktu (sessiz bir şekilde - ağzı açık kaldı ve gözleri yuvalarından fırladı). Bu alışılmadık bir durum değildi ama artık yorucu olmaya başlamıştı.

Neyse ki Meeta yapmadı.

Ve Meeta beni şaşırttı çünkü siyahtı ve ben o dünyada bulunduğum süre boyunca siyah bir insan görmemiştim. Aynı zamanda güzeldi, saçları kısa kesilmişti, çok koyu, pürüzsüz bir teni ve uğruna ölünecek kadar güzel, uzun ve zarif bir boynu vardı. Oh, ve çok zeki, çok değerlendirci gözleri vardı.

Ve son olarak, onu anında sevmemi sağlayan kolay beyaz bir gülümsemesi vardı.

Ancak Loretta ve Meeta'nın aramıza katılması bir nimet oldu çünkü hiçbir kadının yapacak fazla bir işi olmadığı için öğleden sonralarımızı çene çalarak geçirebiliyorduk ve öyle de yaptık.

Neyse ki, benden önce Ilsa'yı tanıyan herkes gibi Loretta da benzerliği çabuk atlattı.

Ne yazık ki bu sohbete Meeta'nın Maroo adında bir ülke olan Güney Toprakları'ndan geldiğini ve bir köle olduğunu paylaşması da dahil oldu.

Evet.

Bir köle.

Daha sonra genç bir kadınken yakalandığını ve Keenhak adında başka bir ülkeye götürüldüğünü ve orada isteği dışında hizmete alındığını paylaştı.

Ayrıca köle işinden pek hoşlanmadığını da paylaştı (az bile). Bu yüzden "efendisinin" kafasına vurdu, değerli eşyalarından bazılarını çaldı, gecenin karanlığına karıştı ve eşyalarını kendisini Kuzey Toprakları'na götüren bir korsan gemisine binmek için takas etti.

Evet.

Bir korsan gemisi.

Şaka yapmıyorum, bu onun hikayesiydi.

Olabildiğince uzağa gitti, o da Lunwyn'di.

"Soğuğa ve tüm bu giysilere katlanacağım," dedi yumuşak ama aksanlı sesiyle, zarif eliyle giysilerini göstererek. "Ve bunu bir ücret kazanmak ve her gece başımı özgürce yastığa koymak için seve seve yaparım."

Tamamen onunla birlikteydim.

Loretta'nın Hans'la yattığını da öğrenmiştim. Bunu öğrendim çünkü strateji seansları artık evde yapılmasa bile erkekler hala eve geliyordu. Ve Hans içeri girdiğinde, onu tamamen görmezden geldiğinde ve beni iki gün önce görmüş olmasına rağmen uzun zamandır kayıp kız kardeşiymişim gibi selamladığında anladım.

Loretta bunu izledi, gözleri doldu, bir mazeret mırıldandı ve odadan çıktı. Cristiana daha sonra bunun nedenini Loretta'nın Hans'la yatmış olması, Hans'ın bir daha geri dönmemesi ve Loretta'nın hala Hans'a aşık olması olarak açıkladı.

Cristiana bu vesileyle Apollo'nun adamlarının köyde ve hizmetçiler arasında oldukça aktif olduğunu da paylaştı: "Yanımdan geçeceğin her hizmetçi, bir Ulfr askerinin sikinin darbesini tanımış olacak, tatlım."

Bu arada, kızlarla yaptığım sohbetler sırasında buradaki cinsel adetlerin çok daha gevşek olduğunu öğrendim. Cristiana'nın sözleri de bunu kanıtlıyor.

Ve bu arada, erkekler hakkında bunları bildiğim için, Cristiana'nın elli yaşını aşmış olmasına ve "Hayatımın aşkıyla, inatçı, işe yaramaz herifle" evli olmasına seviniyordum. (Onun sözleri.) Bu nedenle erkeklerden biriyle yatma tehlikesi yoktu (umarım).

Bu hanımları çok sevdim ve yeniden arkadaş edinmek eğlenceliydi. Bir zamanlar arkadaşlarım vardı, ama Pol, sadece Pol olarak ve aynı zamanda yaptığı şeyle, hepsini korkutup kaçırdı.

Kızlarla sohbet etmek, onları tanımak ve bunu yaparken bu dünyada daha yerleşik hissetmek iyi geldi.

İyi olan bir diğer şey de çeyiz eviydi.

Dışarıda, bana Alplerdeki dağ evlerini düşündüren koyu bir cilaya kadar yıpranmış dantelli, oymalı ahşaptan yapılmıştı.

İçerisi Apollo'nun söylediği gibiydi, sıcak ve misafirperverdi.

Ancak Karsvall'ın çeyiz evinde rustik hiçbir şey yoktu. Dekorasyonu görkemliydi (Fleuridia'daki ev kadar zarif olmasa da), ama zevkliydi.

Bununla birlikte, yaşanmış ve sevilmiş görünüyordu. Duvarlarda güzel çiçek resimleri ve orada burada zarif vazolar veya figürler vardı. Sıcak örtüler ve kabarık yastıklar, bir kitaba sarılmayı ya da kızlarla sohbet etmeyi ev gibi ve rahat hissettiriyordu.

Alt katta büyük bir mutfakın yanı sıra resmi bir oturma odası ve yemek odası vardı. Ayrıca kütüphane olarak kullanılan bir çalışma odası (Tanrı'ya şükür, daha fazla kitap!) ve küçük bir dikiş odası da vardı. Ama alt katın en güzel yanı, arka taraftaki kış bahçesiydi.

cam ve bitkilerle dolu masalarda, sepetlerden sarkan, pencerelerden nem damlayan.

Üst katta üç yatak odası vardı ve "ana yatak odasında" bir giyinme odası, bir banyo odası ve ek bir küçük oda (evet, lazımlık için) bulunuyordu. Ayrıca duvarların koyu renkli ahşap panelleriyle güzel bir kontrast oluşturan krem rengi mermer şömineli büyük bir şöminesi vardı. Kremler ve yumuşak sarılarla şeftali tonlarında dekore edilmişti ve oldukça kadınsıydı; kuştüyü yorganın ucunda bile damlayan kuşgözü taraklar vardı.

Apollo'nun annesinin orada yaşadığını öğrenmiştim ama Loretta ve Cristiana birbirlerine kocaman gözlerle bakıp daha konu açılmadan konuyu değiştirdikleri için daha fazlasını öğrenememişim.

Zorlamadım. Onları tuhaf hissettirmek ya da Apollo'yu rahatsız edebilecek herhangi bir şeyi paylaşmaya zorlamak istemedim.

Ve her neyse, bana kendisinin söylemesini istedim, kendi zamanında.

Apollo ve bana gelince, günlerimiz bir ritim bulmuştu. Sabahları çok erken kalkıyor, beni uyandırıp çocuklarıyla kahvaltı edeceğini söylüyor, sonra da ağzını benimkine değdirip gidiyordu.

Gün boyunca, boş vakti olmadığı sürece çoğunlukla uzakta olurdu. Olursa beni ziyarete gelirdi ama bu asla uzun sürmezdi.

Yine de bunu yapması güzeldi.

Ve akşam, çocukları banyo yapıp yattıktan sonra geç bir akşam yemeği için tam zamanında geldi.

Sırada her günün en güzel kısmı olan yatağa girdiğimizde benimle sevişmesi vardı. Seviştikten sonra fısıldaşarak biraz zaman geçirirdik, bunlar çoğunlukla sarılırken tatlı sözler olurdu (herhangi bir günün ikinci en iyi kısmı). Sonra ya benimle tekrar sevişirdi ya da uyumaya giderdik.

Ama bu gece Alek'e geç kalacağını, yemek yememi ve eğer çok geç kalırsa onsuz yatmamı söylemişti.

Beş dakika önce odaya girip "Maddie!" diye seslendiğini duyduğumda bunu yapmaya hazırlanıyordum.

Ben de "Değişiyorum" diye cevap verdim.

Botlarının ve kemerinin yere vurmasından başka bir şey duymadım, bu da yatmaya hazırlandığı anlamına geliyordu.

İşler yoluna girdiğinden beri bir durum değişikliği daha oldu. Bu, Apollo'nun Loretta ve Meeta ile birlikte getirdiği pennyrium'u bana getirmesiydi.

Yani bu konuda her şey yolundaydı ve kılıflara artık gerek yoktu.

Ama Karsvall'a vardığımız o gece giriştiğimiz "oyunu" derinlemesine ya da başka türlü "keşfetmediğimiz" aklımdan çıkmadı.

Benimle seviştiğinde, çok tatlıydı. Yavaştı. Acele etmiyorduk, inşa ediyorduk ve sonra patlamasına izin veriyorduk.

Ayrıca harikaydı.

Ama itiraf etmeliyim ki, o gece çok sıcaktı. H-o-t gibi, *sıcak*. Ayrıca onu keşfetmeyi (hiç) umursamayacağımı da itiraf etmeliydim. Derin ya da başka türlü.

Bununla birlikte, yavaş ve nazik bile olsa, her seferinde iyiydi ve adela çayının birbirimizi daha iyi anlamamıza, nelerden hoşlandığımızı, deneyimi derinleştirmemize, şimdiye kadar yaşadığım veya hayal edebileceğimden daha zengin hale getirmemize yol açtığını inkar etmek mümkün değildi. Bir özgürlük vardı, vücudum hakkında ne düşüneceği ya da doğru bir şey yapıp yapmadığım konusunda endişelenmiyordum. Yatakta bir tür uyum içindeydik. Birbirimizle, birlikteliğimizle, deneyimimizle ve doruk noktamızla ilgiliydi; tüm bunlar birlikteliğimizi daha anlamlı kılıyordu. Yatak dışında bile.

İnanılmazdı.

Aslında, Apollo inanılmazdı. Hassas, tatlı, yaklaşan, komik ve şefkatli, özellikle Apollo'nun bunu yapma şekli başka bir söze değerci.

Ve demek istediğim, bunu yapma biçimi tam da onun olduğu gibiydi.

Elbette, büyük olasılıkla toplumdaki konumundan ve ailesinden gelen bir kibir vardı onda. Ama aynı zamanda bu doğal bir şeydi. Onun gibi yakışıklı, zengin, statülü ve zeki bir adamda bu olabilirdi. Ve Apollo ile, oldu.

Bununla birlikte, bu onun kişiliğinin sadece küçük bir nüansıydı. Geri kalanı ya da bana verdiği Apollo çok daha fazlasıydı.

Örneğin, üç gün olmuştu ve beni çocuklarıyla tanıştırmak istediğini söylemişti ve bir daha bundan bahsetmedi. Baskı yoktu. On dakikalık bir at yolculuğu mesafesindeydim ama meşgul bir adamdı ve yine de zamanını benimle onlar arasında paylaştırdı ve tek kelime etmedi.

Hiçbir şey.

Sadece yaptı. Şikâyet etmedi. Zorlamadı.

Bunu sevdiğimi itiraf etmeliyim.

Aslında Apollo'da sevdiğim pek çok şey olduğunu fark ediyordum ve ellerimi kalçalarımıdaki geceliğimin üzerinde gezdirirken, odaya girip onunla birlikte olacağım için heyecanlandığımı biliyordum. Sevişsek de, sadece konuşsak da, konuşmayıp sadece sarılsak da umurumda değildi.

Sadece onunla olmak istedim.

Bir erkek için böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Bir daha olmaz. Pol'den sonra tüm erkeklerle işim bitmişti.

Pol'ün ikizi hakkında böyle hissetmek çılgıncaydı.

Ama günler geçtikçe, Apollo her şeyi çılgınca güzelleştiriyordu.

Bu düşünceyle soyunma odasından yatak odasına doğru yürüdüm ve durdum.

Yatakta, tam ortada, oturuyordu. Yorganı beline kadar çekmişti, geniş göğsü ortadaydı, siyah saçları eve gelirken dağılmıştı ve bir düzen vermek için ellerini saçlarında gezdirme zahmetine bile girmemişti.

Ayrıca elinde bir tomar kâğıt vardı, gözlerini kâğıtlara dikmişti ve tüm o krem, sarı, şeftali ve kuşgözü arasında iri yarı, kaslı, güçlü, hükmedici erkekliğinde ağızımı sulandıran bir şey vardı.

Yine de onu her gördüğümde ağızım sulanıyordu.

Ayrıca, yorganın altında çıplak olduğunu bildiğim küçük bir gerçek de vardı. Apollo yatağa asla üzerinde kıyafetlerle girmezdi, tabii kıyafetlerini çıkarırken bunu yapmıyorsa.

Başını kaldırdı, gözleri anında vücudumda aşağı kaydı, sonra yukarı hareket etti ve benimkilere ulaştığında usulca "Hey" dedim.

Yüzü, karnımda ve kalbimin etrafında hissettiğim o şefkatli bakışa dönüştü.

"Buraya gel, güvercin," dedi yumuşak bir sesle.

Oraya gittim. O kâğıtları komodine atarken, geceliğimi kalçalarımın kadar sıyırdım ve dizlerimin üzerinde yatağa süründüm. Yanına vardığımda bir bacağımı atıp kucağına oturdum. Gözlerim onunkileri bulduğunda elleri kığımın üzerinde durdu.

"Seni bana bastırıp çıplak yatmanı tercih etme konusundaki fikrimi değiştirdim," dedi ve parmaklarıyla meramını vurguladı.

Kıçımdaki satenin üzerinde kayıyor.

"Kaçırдыңın bir sürü harika geceliğim var tatlım," diye cevap verdim.

"Mm," diye mırıldandı, bu ses de karnıma çarptı ama farklı bir şekilde.

Gözleri göğsüme kayd ve elleri yanlarımda gezinmeye başladı.

Onları bileklerinden yakaladım ve bana döndü.

"Bebeğim, konuşmamız gerek."

İşte o zaman Apollo'nun her zaman yaptığı şeyi yaptı.

Kollarını bana doladı, beni kendine çekti ve istediğimi anında verdi.

"Ne hakkında, Poppy?"

Tanrım, böyle olabilmesine bayılıyordum.

Ellerimi göğsüne koydum. "Üç şey hakkında. Sonra iyi şeylere geçebiliriz."

Dudakları kıpırdadı, kolları beni sıktı ve "Devam et" dedi.

"Şey," diye başladım. "Dikkatimi çekti de, sizin çocuklar biraz..."

Tereddüt ettim, "Ana evde ve köyde *aktif*."

Başını hafifçe yana eğdi. "Aktif mi?" "Çok aktif."

"Gerçekten de aktifler Maddie. Yine de gerçekten ne dediğini anlamadığımı düşünüyorum."

"Hans, Loretta ile yattı." "Ve?"

"Ve Loretta benim hizmetçim."

"Evet?"

Ona baktım, sonra dedim ki, "Hans senin adamlarından biri ve benim de arkadaşım. Ve evin etrafında, sık sık değil ama etrafta."

"Bu doğru," dedi sabırlı ama şaşkın bir ifadeyle.

Tamam, şaşırtıcı bir şekilde bunu ona açıklamam gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Biraz daha yaklaştım, ellerimi göğsünde gezdirerek parmaklarımı omuzlarında birleştirdim ve "Loretta gemiye geldiğinden beri iki kez buraya geldi ve ona bakmadı bile. Ona fena halde abayı yakmış."

"Hoşlanmak mı?" diye sordu, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ondan hoşlanıyor."

"Ah," diye mırıldandı, alını açtı. "Bu çok garip," dedim ona.

"Onu yatağına almamalıydı." Gözlerimi kırptım.

Sonra dedim ki, "Aslında çocuklarla biraz konuşabilirsin, böylece daha sağduyulu olurlar, yani uygun olurlar ve yani oyun partnerlerini seçerken daha uzaklara gitmek isteyebilirler."

Bu sefer Apollo bana baktı.

Sonra kollarını bana doladı ve bir kahkaha patlattı.

Kıkırdamaya başladığında, yüzümü ellerinin arasına alabilmek için kollarını etrafımdan çekti. Ağzımı kendine doğru çekti ve hâlâ kıkırdayan dudaklarıyla kısa ve sert bir öpücük kondurduktan sonra kollarını tekrar etrafıma doladı ve "Beni eğlendiriyorsun, babacık" dedi.

"Ciddiydim."

Hâlâ kıkırdıyordu ama bunu yaparken gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Ciddiydim," diye tekrarlardım. "Bak, bu biraz..." Bir kelime aradım ve buldum. "Malikânenin ateşli erkeklerinin arkalarında kırık kalpler bırakarak eğlenmeleri görgüsüzlük. Eğlenmek için gidebilecekleri başka bir yer olmalı..." Doğru kelimeyi bulmakta yine zorlandım. "Eğlence."

"Evlerine yakın başka bir şeye binmek varken bir ata binip zaman mı kaybedecekler?" diye sordu hafif bir güvensizlikle.

Gözlerim büyüdü, dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve konuşmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

"Burada işler böyle yürüyor

Maddie." "I-"

Parmaklarını dudaklarıma götürdü ve fısıldadı, "Sessiz ol. Lütfen?"

Sessizdim ama sadece "lütfen" dediği için, bunu söylemesi gerçekten hoşuma gitti ve bu kelimenin etrafını saran derin sesi de hoşuma gitti.

Sessiz olduğumdan emin olduktan sonra elini çekti, böylece kolunu tekrar bana dolayabildi ve devam etti.

"Bu dünyanın insanları çok özgür..." diye durakladı, "cinsel açıdan. Vadi'de Lunwyn'den daha fazla kısıtlama var. Fleuridia'da daha az. Ama

Burada erkekler ve kadınlar birbirlerinden açıkça ve sık sık zevk alırlar. Loretta'nın Hans'a karşı karşılık bulmayan hisleri varsa, bu talihsizlik. Ama olur böyle şeyler. Bu sizin dünyanızda olmuyor mu?"

Aslında öyle oldu.

Dudağımı ısırdım.

Sözel olmayan cevabımı doğru okuyarak başını salladı.

"İşler garipleştiği için üzgünüm, güvercin," dedi nazikçe. "Ama herhangi bir yanılgı içinde olmadığından eminim. Bu kültürün yöntemlerini biliyor. Ve büyük olasılıkla ilgisini yöneltecek başka birini bulacaktır. Ama bu, kendisine onun gibi *aşık* olacak bir erkek bulana kadar tekrarlanabilir."

Benim kültürümde de böyle oldu. Lanet olsun.

"Bu konuyla işimiz bitti mi?" diye sordu, yüzümü okuyarak cevabı biliyordu.

Ancak ben ona farklı bir cevap verdim.

"Sayılır." "Daha ne var?" diye sordu.

Fleuridianlı fahişeyi ve Apollo'nun kesinlikle bir erkek olduğunu ve onunla birlikte olmaktan hoşlanan bir erkek olduğunu düşündüm.

"Sen, um...?" Sözümü yarıda kestim. "Asla," diye belirtti.

Göz kırpma sırası bendeydi.

"Hiç mi?" "Asla... son zamanlarda," diye düzeltti. İşte oldu.

"Mm-hmm," diye mırıldandım.

Beni daha yakına çekti, sesini yumuşattı ve açıkladı.

"Bu tür şeyleri yapan Meclis Başkanları var. Ben onlardan biri değilim. Evliydim, karım benim biricik eşimdi. Ondan sonra -ama ben bunu evlenmeden önce öğrendim, güvercinim- beni bu şekilde tanıyan hizmetçilerin yanında bulunmayı rahatsız edici buldum."

"Başka bir deyişle, hepsi sana *aşık* oldu," diye çıkarsadım.

Başını salladı. "Yemek servisi yapan kadın size hasret dolu gözlerle bakarken ve siz karnınızı doyurmuşken ve o fincandan daha fazla içmeye niyetiniz yokken yemekte oturmak zordur."

"Eminim" diye mırıldanarak başka tarafa baktım.

Geri dönmediğimde, Apollo'nun çenemdeki eli beni geri getirdi. "Aklında başka bir şey mi var?"

Konuyu açıp açmamaya karar vermeye çalışarak gözlerinin içine baktım.

Sonra konuyu açtım.

"Sen beni Fleuridia'da bıraktıktan sonraki gece evi ziyaret eden bir kadın vardı."

Kaşları birbirine çarptı ama şaşkın bir şekilde değil, kızgın bir şekilde.

"Siz oradayken Celise eve geldi mi?" "Şey... evet."

"Davet edilmedi," diye belirtti.

"Öyle görünüyordu..." Tereddüt ettim, "Şey, görünüşe göre o..."

"Ona sahip oldum," diye paylaştı. "Defalarca. Fleuridia'dayken beni ziyaret ediyor."

Aman Tanrım.

Devam etti. "Harika bir güzelliği var ve bu yüzden çok pahalı, bunun yanı sıra ağızıyla ilgili yeteneği de var."

Tamam. İşte cevabım. Çok geç. Bu konuyu açmamalıyım.

"Belki de bu konu hakkında konuşmayı bırakmalıyız," diye önerdim. "Sizin dünyanızda fahişeler yok mu?" diye sordu.

"Evet, ama bir tanesine gitmek pek de övünülecek bir şey değil." "Neden olmasın?"

Ona baktım.

"Bu onurlu bir meslek," diye ilan etti. Ona bakmaya devam ettim.

"Ve bunu sadece en iyiler yapar. Hizmetlerini bir takla karşılığında sunanlar var elbette, ama çok az paraya mal oluyorlar. Ancak," vurgu yapmak için durakladı, "bir bar hizmetçisinden çok daha fazlasını kazanıyorlar."

Eek!

Konuşmaya devam etti. "Ama aramızda daha yetenekli olanları karşılayabilecek olanlara hitap edenler var ve onlar oldukça yetenekliler. Hatta bazıları ünlü. Celise de onlardan biri."

"Bu delilik," diye fısıldadım. "Nasıl yani?" diye sordu.

"Nasıl olmaz?" Ben de sordum.

"Bu benim soruma bir cevap değil, gelincik. Sizin dünyanızda fahişeler kutlanmıyor mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır."

"Tuhaf," diye mırıldandı ve sonra bana odaklandı. "Fleuridia'da sadece Fleuridialı fahişeleri ziyaret etmek için tatil yapan erkekler ve kadınlar var. Kuzey Toprakları'nın en iyileri onlar."

"Bu... şey, sanırım bunu biraz şok edici buluyorum," dedim ona.

"Böyle bir hizmet sunmanın ve bunu yaparken gösterdiğiniz yetenekten dolayı kutlanmanın, tepkinizin açıkça belirttiği gibi, sizin dünyanızda küçümsenmesini de aynı derecede şok edici buluyorum."

Beni hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyordu.

"Cinsel açıdan sizin burada olduğunuz kadar özgür değiliz," diye açıkladım.

Gözleri karardı ve "Bana yaptıklarından dolayı suçluluk hissediyor musun?" diye sorduğunda nedenini anlayacaktım.

"Hayır," dedim ona çabucak.

"Eğer çiftleşmemiz sizin dünyanızda küçümsenecekse, neden olmasın?"

"Çünkü bundan zevk alıyorum ve senden hoşlanıyorum, seninle vakit geçirmeyi ve sana yakın olmayı seviyorum. O kadar ki, benim dünyamda olsaydık, insanların ne düşündüğü umurumda olmazdı."

Gözleri doğrudan şefkate dikildi ve yumuşak bir sesle, "Bu iyi bir cevap, gelinciğim," dedi.

Gözlerindeki şefkatin içime işlediğini hissettim ama yine de şunu belirtme gereği duydum: "Şunu söyleyeyim, benim dünyamda para ödeyen erkekler ve para alan kadınlar hor görülür Apollo. Cinsel açıdan özgür olanlar için daha fazla cinsel özgürlük var... cinsel açıdan özgür olmak."

"Çok tuhaf," diye mırıldandı ve tekrar bana daha yakından odaklanarak, "Celise seni rahatsız ettiyse, babacığım, özür dilerim. O gece benimle buluşması planlanmamıştı. Ancak, onun favori müşterileri vardır ve ben de onlardan biriyim, bu yüzden şaşırmadım."

Ve ünlü Celise her kimse onun favorisi olmasına şaşırmadım.

Ama ona hiç şaplak atıp atmadığını, onunla adela çayı içip içmediğini ya da onunla başka şeyler "keşfedip keşfetmediğini" merak ediyordum ve nedense, eğer yaptıysa, bunun beni üzeceğini biliyordum.

Hem de çok.

"Şimdi, bu konuyla işimiz bitti mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim, güzel Celise'i ne kadar keşfettiğine girmeye niyetim yoktu.

Elleri geceliğimin üzerinde gezindi ve "O zaman diğerlerine geçelim de bu büyüleyici ama tamamen ayak altında olan geceliği üzerinden çıkarayım" diye ısrar etti.

Diğerleri daha zor olduğu için ve aynı zamanda geceliğimi üzerimden çıkarmasını istediğim için birdenbire o kadar da heyecanlanmadım.

Yine de, "Ne oldu da bizi Karsvall'a geri getirdiniz, bir daha bahsetmediniz" diyerek ısrar ettim.

"Hayır," diye hemen onayladı. "Bunun nedeni hiçbir şey olmaması. Adamların ve mesajların gelmesini bekliyoruz ama yarına kadar hiçbirini beklemiyorum."

Bunu bana açıklaması çok hoşuma gitti ama gideceğim yer orası değildi.

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim bebeğim," diye fısıldadım ve ellerinin gezinmesi durdu, böylece kolları beni tekrar sarabildi. "Ama bundan bahsetmemin nedeni bu değildi. Bir sorum vardı."

"Peki bu soru ne olurdu?"

"Çocuklar o gece yemekte sık sık savaşta olduğumuzu söylediler."

"Evet," dedi.

"Bunun üzerine düşünüyordum ve bu bana garip geldi." "Hepsi tuhaf," diye kabul etti.

"Hayır, savaşta olmak ve bunun birinin size ve ailenize saldırması nedeniyle gerçekleşmesi kısmını kastediyorum. Yani, bir yerlerde bir kral olsa anlarım. Ama neden hedef sizdiniz?"

Vücudu hareketsiz

kaldı. Uh-oh.

"Apollo?" Tam orada olmasına rağmen seslendim. Ama gözleri uzaklaşmıştı ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

Bana odaklandı ve bunu uzunca bir süre konuşmadan yaptığında nefesimi tuttum.

Sessizliğini bozduğunda nefesimi bıraktım.

"Bunun iki olası nedeni var," dedi. Başka bir şey söylemeyince "Tamam," dedim.

"Birincisi, ben Kraliçe Aurora'nın stratejistiyim. Aynı pozisyonda Kral Atticus'un altında da görev yaptım. Bu çoğunlukla müzakereleri içeriyordu ama çatışmalar da oldu. Baldur her zaman işbirlikçiydi, şimdi yok olmuş olan Middleland'ın hükümdarıyken Lunwyn'den toprak koparmak için bazı oyunlar oynamıştı. Lunwyn'deki çoğu kişi bunları bilmiyor çünkü adamlarım ve ben onları ele geçirmeden önce durdurduk."

"Ah," diye fısıldadım, bu işin nereye varacağından emin değildim ama yine de Apollo ve onun belalı çocuklarının bu pisliğe çomak sokmasının oldukça havalı olduğunu düşünüyordum.

"Frey bir akıncı," diye devam etti Apollo. "O bir asker değil. Lahn bir savaşçı ama Güney Toprakları'ndaki ülkesi Kuzey Toprakları'ndakinden çok daha farklı. Ordusu çok iyi eğitilmiş, çok yetenekli, sayıca çok fazla ve bu yüzden yenilmez."

"Doğru," diye mırıldandım, bunun iyi bir haber olduğunu düşünüyordum.

"Demek istediğim, Lahn çok zeki olsa da ve stratejisi yaptıklarını etkilese de, savaşçıları o kadar eğitilmiş ki, çok az yönlendirmeye ihtiyaç duyuyorlar ve o kadar güçlüler ki, her zaman en iyi mücadeleyi veriyorlar. Bununla tanınırlar. Geriye Tor kalıyor, o da *hem* bir savaşçı *hem* de bir stratejist. Ancak düşmanlarımıza karşı en iyi beyinlerimizi bir araya getirmeliyiz ve Kraliçe Aurora en başından beri benim de işin içinde olmamı istedi. Bu beni hedef haline getirebilirdi, tıpkı herhangi bir hükümdar ya da yüksek rütbeli bir general gibi."

Bu mantıklıydı. Berbattı ama mantıklıydı. "Peki ya diğer olası neden?" Ben sordum

Gözlerimi tuttu, tereddüt etti ama yine de bana verdi. "Hedef sen olabilirsin."

Ne?

Peki

neden?

Bir soru seçtim ve nefesimi verdim. "Ne?"

"Baldur'un dünyalar üzerinde bir araya getirilen tüm çiftlere kızmak için sebepleri var. Minerva da Tor ve Cora'yı ayırmak için Tor'un ruhunu böldü ve diğer yarısını sizin dünyanızdan bir kadına yerleştirdi. Bunun bir tesadüf olmadığını düşünüyoruz."

Aman Tanrım.

"Ve sen ve ben artık dünyalar üzerinde bir araya gelmiş bir çiftiz," diye sözlerini tamamladı.

Bir çift olduğumuzu söylemesi iyi hissettirdi. Uzun süredir birlikte değildik ama birlikte geçirdiğimiz zaman çok yoğundu. Yani evet, kesinlikle iyi.

Yine de öfkeli eski hükümdarların ve dişi tanrıların olası hedefi olmak bana iyi hissettirmediydi.

"Bu beni hiç de sıcak ve huzurlu hissettirmiyor Apollo," dedim ona.

"Bana da öyle gelmiyor, Poppy. Ama yaptıkları şeyi neden yaptıklarını bilemeyiz. Sadece tahmin edebiliriz. Ve bu tesadüf görmezden gelebileceğimiz bir şey değil."

"Baldur'un sana kızması için bir sebep var mı?"

"Atticus'u öldüren ve Aurora ile Finnie'yi hapseden hainlere karşı savaşmak dışında, oğlunun katledildiği bir savaş, özellikle değil."

En azından bu iyiydi.

"Ve... um, diğer bana kızmak için bir nedeni var mı?" Tereddütle sordum ve kolları beni sıktı.

"Hayır. Gerçi onunla çeşitli devlet işlerinde karşılaştım ve bazılarında Ilsa kolumdaydı. Ama Baldur gibi bir adam için görüşmeleri kısa ve önemsiz olurdu."

Başımı salladım.

Bu da iyiydi. Bir şey

hariç.

"Yani saldırı muhtemelen sana yönelikti," diye tahmin ettim.

Başını sallama sırası ondaydı. "Bu konu üzerinde düşünüyordum Maddie, çünkü hiç mantıklı gelmiyor. Mantıklı olduğunu düşündüğüm tek şey, dartlarını bir açıklama yapmak için ateşledikleri. Bu da ilk saldırılarını yapmak için cephaneliklerindeki en güçlü silahları kullanmak zorunda olmadıklarıdır. Vasterhague'de bize saldıran adamlar yetenekliydi. Eğer siz müdahale etmeseydiniz, bunun nasıl sonuçlanacağını düşünmek bile istemiyorum."

Dudakları kıvrıldığında ve gözleri mizahla parladığında yüzümün "sana söylemiştim" dediğini biliyordum, bu yüzden bunu yüksek sesle söylememeye karar verdim.

Devam etti.

"Lees buradaki adamların eşit derecede yetenekli olduğunu bildirdi. Neyse ki kimse yaralanmadı ama bunun nedeni adamlarımın daha yetenekli olması ve arazinin yapısını bilmeleriydi." Daha önce durakladı, onun

"Ve eğer böyle olmasaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum" dedi.

Bir elimi boynuna götürdüm. "O zaman bunu düşünme tatlım." Gözlerimi tuttu ve tekrar başını salladı.

"Demek istediğim, bu saldırıları ciddiye aldılar. Kolayca alt edilebilecek düşmanlar göndermediler. Başarılı olmayı planladılar. Ve bu, ellerindeki tüm gücü kullanmadan bana, size, çocuklarıma ulaşabilecekleri, evimi işgal edebilecekleri ve hepimizin hayatını alabilecekleri anlamına gelir. Bu öyle bir ifade olur ki korku uyandırabilir. Frey, Lahn ve Tor korkuyla kolayca sindirilebilecek ya da belki de *hiç* sindirilemeyecek adamlar değiller. Ancak eşleri ya da aileleri düşündüğümüzden daha büyük bir tehlike altındaysa, bunun işe yarayacağını söylemek yanlış olmaz."

Bu adamlardan, Frey, Lahn ve Tor'dan bahsettikçe onları seveceğimi daha iyi anladım.

"Bu konuyla işimiz bitti mi?" diye sordu.

"Sadece bir şey daha," diye cevapladım.

"Söyle" diye emretti ve ben de sııttım.

Sonra sordum, "Derrik nerede? Bahçıvanın kulübesindeki o geceden beri tüm erkekleri gördüm ama onu görmedim."

Cevap vermeden önce yüz hatlarının üzerinden bir gölge geçti, "Görev için uzakta. Kendi dayattığı bir görev ama o görev için uzakta."

Apollo'nun bundan memnun olduğu hissine kapılmadım. "Kendi kendine mi dayattı?" diye sordum.

"Bu görevi alması için benim tarafımdan görevlendirilmedi. Bu görevi almasını ben istemedim. Benim emrim altında ama yine de kendi başına bir adam. Gitmesine izin vermekten başka seçeneğim yoktu."

Onu yakından inceledim.

"Endişeleniyorsun," diye tahmin ettim usulca. "Gerçekten de öyle," diye onayladı.

Bu artık endişelendiğim ve daha fazlasını öğrenmek istediğim anlamına geliyordu.

Ama Apollo'nun bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığı açıkken bana daha fazlasını anlatmasını istemedim.

"Tamam, o zaman bu konu hakkında konuşmayı bırakalım," diye teklif ettim.

"Memnuniyetle," diye kabul etti, sesi yumuşaktı. "Şimdi bu konuyu

kapattık mı?"

Başımı salladım.

Elleri dolaşmaya başladı.

"Bir konu daha var," diye hatırlattım ona.

"Çabuk konuş, sabırsızlanıyorum," diye cevap verdi, sesi yine alçak ve sertti ama farklı bir şekilde ve bu şekilde bacaklarımın arasında hissettim.

"Tamam. O zaman, işte burada. Çikolata parçacıklı kurabiye yaptım," diye duyurdum.

Ellerinin dolaşması durdu ve gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Şey, burada çikolata parçacıkları olmadığı için daha çok parça çikolata gibiler ve parça çikolata yapmak için biraz çikolata kırmak zorunda kaldım ve bazı parçalar hamurun içine girdi, bu yüzden bir çeşit çikolata, çikolata parçacıklı coo-"

Gevezelik ediyordum.

Apollo bunu duydu ve sözümü kesti, "Dur. Açıkla. *Açıkça*." Gördün mü?

Kibirli.

Ayrıca diktatörce. Ne yazık

ki, hala sıcak. Her neyse.

Ondan uzaklaşarak oturdum ve o da bana izin verdi. "Tamam. Kurabiyenin ne olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Kurabiyeler küçük kekler gibidir. Ama daha nemli, daha zengin, daha lezzetli. Ve benim yaptıklarım dünyamdaki herkesin en sevdiği kurabiyelerdir."

"Bunları bugün mü yaptın?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım.

Yüzü değişti, elleri tekrar yanlarıma kaydı ama beni tekrar kendisine çekti ve "Benim için mi?" diye sorduğunda sesi *çok* alçak ve sertti.

Bakışlarını tuttum ve fısıldadım. "Evet. Senin için. Ayrıca Christophe ve Élan'a götürmen için."

Tüm vücudu hareketsiz

kaldı. Aman Tanrım.

Tamam, bak, bir planım vardı.

Kalplerini midelerinden kazandılar. Onlar çocuktuktu. Bu işe yarayabilir. Değil mi?

O bir şey söylemeyince, duraksayarak, "Ben, şey... onlara kendi dünyamdan bir parça vereyim dedim. Benim dünyamdaki çocukların sevdiği türden bir parça. Ve bundan hoşlanabilirler."

"Onlarla buluşmaya geliyorsunuz." Bir açıklamada sorulan bir soruydu.

"Evet, belki..." Derin bir nefes aldım ve soruyu "Yarından sonraki gün mü?" diye bitirdim.

"Birlikte yemek yiyeceğiz," diye karar verdi. Kahretsin.

Saçmalık.

Kahretsin.

"Tamam," diye mırıldandım.

Apollo kollarını bana doladı. "Kurabiyelerini sevecekler, babacık. İkisinin de tatlılara karşı zaafı var."

Başımı salladım.

Beni daha yakına çekti. "Ve senden hoşlanacaklar." Yutkundum.

"Yapacaklar," diye itti.

"Tamam," diye mırıldandım.

"Bu beni mutlu ediyor, güvercinim," diye fısıldadı.

Tamam. Pekala.

Onun mutlu olması beni de mutlu ediyordu. "Güzel," diye fısıldadım.

"Şimdi konuşmak istediğin her şeyi konuştuk mu?" diye sordu, elleri yeniden dolaşmaya başlamıştı, gözleri ısınıyor, kapakları iniyor ve her şey sıcaktı.

Krem rengi kuşgözü nevresimi ve şeftali işlemeli soluk sarı çarşaflarıyla o yatakta o ve tüm erkeksi güzelliği, geniş omuzları yatak başlığına dayanmış, göğsü tam orada, birdenbire tartışacak başka bir şeyim oldu.

"Bir konu daha var," diye paylaştım.

"Konuş," diye emretti ve ben de nedense gözlerindeki sıcaklığın alevlenmesine neden olan küçük bir tebessüm ettim.

Ben konuşmadım.

Bileklerine uzandım ve parmaklarımı doladım. Sonra ellerini vücudumdan çektim ve kollarından birini yatak başlığının üst kısmına uzatıp parmaklarını kenarından kıvırdım.

Gözlerim kolundan onunkine gittiğinde, şimdi *gerçekten* ateş ettiklerini gördüm. Bunu görünce kucağında kıpırdanmaya karşı koydum, yaptığım şeyden hoşlandığını anladım, diğer kolunu uzatıp aynı şeyi yaptım.

Ona dönüp baktığımda gözleri alev alev yanıyordu ve içimdeki kıpırdanmaya karşı koyamadım.

"Keşfedeceğimizi söylemiştin," diye fısıldadım ve gözleri içimi kavurdu. "Keşfetmek istiyorum." Fısıldamaya devam ettim.

Hiçbir şey söylemedi, sadece bakışlarımı tuttu, bakışlarımdaki yanma *içimde* bir yanmaya neden oldu.

"Ben keşfederken yatak başlığını tutar mısın bebeğim?"

Bunun üzerine gözleri parladı ve sesi hırıltıya dönüşerek, "Senin için deneyeceğim, babacık," dedi.

Verdiği cevap karşısında cinsel organımın kasıldığını hissettim.

"Teşekkür ederim, tatlım."

Bakışları o kadar ateşliydi ki, beni de ateşlendirdi, gecikmedim. Dudaklarımı dudaklarına götürdüm.

Dudaklarımı ve dilimi boynunda, boğazında, köprücük kemiği boyunca gezdirdikten sonra aşağı indim ve ellerimi ekledim. Dudaklarımla göğüslerinin çıkıntılarının izini sürdürdükten sonra meme uçlarına yöneldim. Başparmağım bir tanesini ovarken, dilim de diğerini okşadı.

Kalçaları sarsıldı ve göğsünde bastırılmış bir inilti yükseldi. Hoşuna gitmişti.

Tanrıya şükür, hoşuna gitti.

Ben de ona daha fazla verdim, acele etmedim, bazen gözlerimi kaldırıp yüzünün karardığını, gözlerinin ısındığını ve beni izlediğini gördüm.

Ve bu hoşuma gitti.

Ben de ona daha fazlasını verdim. Aşağı doğru kayarak yorganı da kendimle birlikte aşağı ittim.

Ve işte o r a d a y d ı . Sert, uzun ve kalındı, gururla duruyordu, dikkatimi çekmek için bir davetti.

Tanrım, *muhteşem*.

Ne istediğimi bilecek şekilde ayarladım ve bacaklarını açtı. Ben düştüm ve o da dizlerini kaldırdı, bacakları artık genişti.

Onu içeri aldım, yaydım. Benim için. Muhteşem siki kaya gibi sertti. Benim için. Tüm gücü içindeydi ve bekliyordu. Benim için.

Tüm güzelliği... benim için.

Oh, evet.

Meme uçlarım zonkladı, göğüslerim ağırlaştı, saten onlara karşı muhteşem bir işkence, bacaklarımın arasındaki bölge ıslandı, bacaklarının arasına kıvrıldım, yakınına daldım ve dilimin ucunu sert horozunun alt tarafında, tabandan ucun sırtına kadar gezdirdim.

Bir inilti daha, bu seferki bastırılmamıştı ve kalçalarını bir kez daha savurdu.

Başımı kaldırıp ona baktığımda kollarındaki ve göğsündeki kasların gerildiğini ve kollarındaki damarların dışarı fırladığını gördüm. Elleri yatak başlığını sıkıca kavıyordu ve gücünün dizginlendiğini, tutkusunun kontrol altına alındığını görünce bir iniltiyi yuttum.

Benim için.

Ona küçük bir gülümseme verdim.

"Sikimi al," diye emretti, sesi kalındı.

Başımı eğdim ve ucunu öptüm ama daha fazlasını vermedim. "Maddie-"

Hareket ettim ve dilimi kalçasıyla uyluğunun birleştiği yerde gezdirdim. Tedirginlikle kıpırdandı. Ben de öyle yaptım, sonra dilimi diğer kavşak boyunca gezdirmek için hareket ettim.

"Sikimi al Maddie," diye gürledi.

Dilimi tekrar shaftının alt tarafında gezdirirken gözlerini tutarak ona baktım.

"*Tanrım*," diye inledi, başı geriye gitti, gergin boğazı ve güçlü, kare çenesinin altı ortaya çıktı. Tüm bunları içime çekerken klitorisimin nabzının atmaya başladığını hissettim.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım ve çenesi aşağı doğru eğildi.

"Sikimi al," diye kırptı.

"İnanılmaz derecede güzel." "Al beni, Madeleine."

Dilimi yavaşça dışarı kaydurdım ve ucunu sikinin ucuna dokundurdum.

Göğsünden bir gümbürtü koptu ve şimdi kollarının kaslarının gerildiğini gördüm ve parmakları yatak başlığını o kadar sert kavıyordu ki parçalayacağından korktum.

Bunun üzerine ona daha fazlasını vermenin zamanının geldiğine karar verdim.

Elimi sikinin etrafına sardım, kendime doğru getirdim ve derinlere aldım.

"*Tanrılara şükürler olsun*," diye mırıldandı, boynu tekrar kamburlaşmıştı.

Sonra ağzımı, dilimi ve elimi ona verdim. Derin derin emdim. Elimi sıkıca sardım ve sertçe okşadım. Artık tüm vücudunun, hatta bacaklarının bile gerildiğini belli belirsiz fark ettim ve yukarı çıkıp ağzımı sikmek için mücadele ettiğini biliyordum.

Ve bu beni daha çok tahrik etti.

Gürlemeleri iniltiye dönüştü, beni teşvik etti ve derinleştiklerinde ve vücudunun sıkılaştığını hissettiğimde, onu dışarı kaydardım ve oturdum.

Başını kaldırdı ve gözleri içime işledi.

"Tohumumu boğazından aşağıya almanı istiyorum," diye emretti ve onun sözleriyle, başka bir ıslaklık dalgası seksimi doyurdu.

Ama kalçamın üzerine düştüm, geceliğimi yukarı çektim ve külotumu indirdim.

Hızla ona doğru kaydım, geceliğimi kaptım ve başımın üzerine çekip fırlattım.

"Başka zaman bebeğim," diye teklif ettim, aramıza uzandım ve parmaklarımı sikinin etrafına doladım.

"Beni derinlere götür ve sert sür, babacık."

Bunu alamıyordu. Emirleri o vermiyordu. Ama, kahretsin, nasıl yaptığını sevdim.

Yine de ucunu ıslaklığında kaydardım ve "Bir dakika içinde" diye fısıldadım.

"Şimdi."

Onu klitorisime götürdüm, klitorisime sertçe sürmek için kullandım ve bu *harika* hissettirdi.

"Bir dakika içinde," diye nefes nefese kaldım.

"Şimdi, Madeleine."

Onu kendime daha çok bastırdım ve bir hata yaptım.

Başım geriye düşmüştü, onun bana verdiği ve *benim verdiğim* şey beni tüketiyordu, kendimi tekrarladım.

Ama "bebek" kelimesini ekledi.

Birden elimi sikinden çekerken buldum. Kendini girişime doğru konumlandığı ve iki eliyle belimi kavradığı sırada başımı dikleştirdim. Parmaklarını içeri sokarak beni aşağı indirdi.

"*Sikeyim* evet" diye nefes alırken elim tekrar geriye düştü.

Ve ben ona doğru hareket etmeye başlayamadan kolları beni sardı.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım ve onun yüzünü gördüm.

O gitmişti. Karsvall'a vardığımız gece gibiydi. Hiç kontrol yoktu.

İstemekten başka bir şey yoktu. Açlık. Sıcak.

Beni de yanına alarak dizlerinin üzerine çöktü. Bunu yaparken beni yukarı kaldırdı ve benim ağırlığım ve kollarının gücü beni acımasızca sikine geri çarptı.

Bayıldım. İçimi parçalıyor, beni doğrudan uçurumun kenarına itiyordu. Öne doğru düşüp beni yatakta sırtüstü düşürdüğünde sallanıyordum.

Ama o hemen ayağa kalktı. Parmakları ayak bileklerimi buldu, bacaklarımı yukarı çekti, gövdesine bastırdı, kalçaları benimkilere vururken topuklarımı omuzlarına itti, gözlerimiz kilitlendi.

"Bebeğim," diye fısıldadım.

"Kendine dokun," diye emretti, şiddetli ve derin bir şekilde itiyordu, parmakları ayak bileklerimin etrafında sıkıydı.

"Çok yaklaştım," diye nefes nefese kaldım. "Eğer bunu yaparsam, parçalanacağım." "Kendine dokun Maddie," diye hırladı.

Başım yatakta sallandı. "Bebeğim, ben-"

Çekildi, bacaklarımı çevirdi, böylece beni karnıma doğru yuvarlayabildi, sonra kalçalarımı yukarı çekti, böylece yüzüstü yattım ama kığım yataktaydı.

Sonra eli kığıma çarptı. Oh Tanrım.

Tanrım, *Tanrım*, *Tanrım*.

Evet.

Kalçalarım sarsıldı, kığım acıdı, vücudum *yandı*.

"Kendine dokun," dedi.

Hemen bir elimi bacaklarımın arasına götürdüm ve kendime dokundum. Bir saniye içinde kontrolsüzce inlemeye başladım.

Eli yine kığıma çarptı.

"Evet," diye nefes aldım, parmaklarımı daha derine bastırdım, sertçe daireler çizdim, daha fazlasını istediğimi anlatmak için kığım kaldırdım.

Bana verdi.

"Aman Tanrım, Lo," diye inledim. Bir tokat daha.

Başım geriye gitti. "*Evet*."

Bir tane daha.

"Tanrım, Lo, *evet*," diye haykırdım ve *sertçe* boşaldım, çığlıklarım keskin ve karanlığı deliyordu.

Arkamdan bana çarptığını ve bunu yapmaya devam ettiğini hissettiğimde bile gelmeye devam ettim.

Parmakları kalalarımaya sıkıca sarılmışken boşalmaya devam ettim, o daha sert girerken bile beni sertçe geri çekti. Daha yeni iniyordum ki, içeri girdi ve o kadar derinden gelen salıverme homurtusunu duydum ki, sikinden kalbime doğru titreştiğini hissettim.

Hissetmekten bahsetmiyorum bile, sadece dinlerken bile içimi bir ürperti kapladı.

ekilmeden önce aşağı inmiş olamazdı, beni yukarı çekti ve sikini kıcıımın yarığına gömecek şekilde bastırdı.

Ama kolları beni sıkıca sardı, biri kaburgalarımdaya, biri göğsümdeydi ve yüzünü boynuma bastırdı.

"Bana Lo dedin," dedi orada, nefesleri kesilmiş, sesi hırıltılıydı.

Birden emin olamadım ve fısıldadım: "Evet.

."

Yüzünü tenimin daha derinlerine itti ve kollarıyla öyle güçlü bir şekilde sıktı ki nefesim kesildi.

"Bu beni memnun ediyor," diye fısıldadı.

Tanrı'ya şükür.

Ona doğru gevşedim.

Fısıldamaya devam etti, sözleri tenimi yatıştırıyordu. "Beni memnun *ediyorsun*."

Gözlerimi kapattım ama ellerimi onun kollarına doğru kaldırdım ve parmaklarımı sıkıca kavradım.

Kalçalarını içeri itip sikini kıcıımın yanakları arasında daha derine bastırırken bile beni bir kez daha sıktı. "Hassas mısın, güvercin?"

"Evet."

"Ama iyi misin?"

"Oh evet," diye nefes aldım.

Bu beni bir kez daha sıktı.

Sonra kolları gevşedi (hafifçe) ve dudakları boynumdan kulağıma doğru kaydı. "Başka bir zaman, bu kıcı alacağım," ve kalçaları tekrar içeri itti, böylece ne dediğini anladım.

Bir titreme vücudumu
sarstı. Bunu hiç
yapmamıştım.

Ama Apollo'nun bana bunu yapmasını istedim. Beni her şekilde
almasını istedim. Ben de onu her şekilde elde etmek istiyordum. Ona
sahip olmak istedim ve onun da bana sahip olmasını istedim.

Ve bu bilgi beni sarstı. İşi
bitmemişti.

"Kıçın yine kıpkırmızı, parmakların bacaklarının arasında çalışıyor,
ben içine gömülüyken doruğa ulaşacaksınız."

Tamam, şimdi bunu hemen istediğimi düşünüyordum.

"Yağa ihtiyacımız olacak," dedim usulca ve dişleri kulak mememe
battı, dudaklarını kulağımın arkasındaki deriye kaydırmadan önce bir
titreme daha oldu.

"Ben biraz getireyim," diye mırıldandı.

Güzel.

Kolları hareket etti. Göğsümdeki göğsümü kavrayacak şekilde eğildi.

Kaburgalarımdeki de aynı şeyi yaparak cinsel
organımı kavradı. "Bunu bana ver," dedi
nazikçe.

"Evet."

"Özgürce," diye ekledi.

"Evet."

"Terk ederek," diye bitirdi ve bunun onu da memnun ettiğini
saklamadı.

Hiçbir şey söylemedim ama çok şey hissettim. Tanrım, çok fazla.
Zapt etmek neredeyse imkansızdı.

Beni vücudunun daha derinlerine çekti ve yüzünü tekrar boynuma
gömdü. "Bu beni mutlu ediyor."

Aman Tanrım.

"Sevindim, Lo."

Ağzı tekrar kulağıma gitti. "Güvercinim mutlu mu?" diye sordu
şefkatle ve dudağımı ısırdım ve daha da *fazla* hissettim.

Çok daha fazlası, beni yiyip bitiriyordu.

Ve ben onun içinde kaybolmayı
umursamadım.

Bu beni de sarstı.

Parmaklarım kollarını sıkıca kavradı ve "Evet, mutluyum Apollo"
diye cevap verdim.

Uzun dakikalar boyunca hiçbir şey söylemedi. Sadece bana sımsıkı sarıldı, ikimiz de dizlerimizin üzerine çöktük.

Sonunda sessizliği bozdu. "Sızdırıyorsun. Seni yıkayacağım ve uyuyacağız."

"Tamam," diye kabul ettim.

Bu beni bir kez daha sıktı ve boynuma bir öpücük kondurdu.

Sonra beni yavaşça yatağa yerleştirmek için uzaklaştı ve yanımdan ayrılmadan önce dudaklarını çeneme değdirmek için eğildi.

Sonra beni çözmeye başladı.

Ve bunu beni yıkayarak, geceliğimi üzerime geçirerek, ellerini kumaşın üzerinde yumuşatarak ve sonra yatağa girip yorgani omuzlarıma kadar çekerek ve beni kendine yaklaştıarak yaptı. Tüm bunları şefkatle, yüzünde karnımda ve kalbimin etrafında hissettiğim o bakışla yaptı.

Ayrıca bunu kırılabilirmişim gibi yaptı ama değerliydim. El üstünde tuttu.

Kimse bana bu şekilde dokunmamıştı. Hayatım boyunca.

Yatağın yanındaki gaz lambalarını söndürmek için bir o yana bir bu yana dönerken bana sıkıca sarıldı ve bizi ateş ışığından başka bir şeyle baş başa bırakmadı.

Bizi yan yana yatırdığında beni daha da yaklaştırdı ve dudaklarını saçlarımin tepesinde hissettim.

"Sana söylüyorum babacığım, yıllarca bir daha mutlu olacağımı hiç düşünmedim. Bir daha asla." Beni daha da yaklaştırdı ve sert bir fısıltıyla sözlerini bitirdi. "Bu yüzden *daha mutlu olabileceğimi* hiç hayal etmedim."

Sözleri ve ifade ettikleri her şey karşısında kalbim göğsüme çarptı ama daha da derine gömüldüm, yüzümü boğazına dayadım, hiçbir şey söyleyemedim. Sadece hissedebiliyordum.

"Uyu Maddie," diye mırıldandı.

"Tamam tatlım," dedim zorla.

Dudaklarının saçlarımdan ayrıldığını hissettim ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak sıkıca tutarken diğer kolunu sırtımdan aşağıya doğru indirerek popomu yumuşattı ve sanki elinin orada bıraktığı sıcaklığı yatıştırmak istermiş gibi hafifçe kavradı. Sıcaklığı hiç umursamadım.

Uyumalıydim. Bildiğim her şey, öğrendiğim her şey, ben olan her şey bana çenemi kapalı tutmamı söylüyordu.

Ama onun kollarında, söylediği her şey, yaptığı her şey, birbirimize verdiğimiz her şey, ben yapmadım.

Sesim o kadar kısıktı ki duymakta bile zorlandım, ona "Hayatım boyunca hiç mutlu olmadım. Bu yşzden bşyle olmayı hayal bile edemedim. şimdiye kadar."

Beni duydu.

Biliyordum şşnkş bu bana nefesimi kesen gşşlş bir sıkışma daha sağladı ve dudaklarını tekrar saçlarımda hissettim.

"Bunun nedenini benimle paylaşmanı istiyorum

Madeleine." "Paylaşacağım tatlım," diye hırıldadım.

Hırıltıyı duydu ve kollarını gevşetti.

"şimdi olmaz. şimdi uyuyacağız," diye emretti ve onun kibirli, otoriter emriyle tenine karşı gşlşmsedim

"Doğru," diye mırıldandım.

"Ama seni mutlu etmenin benim işin ne kadar şnemli olduğunu bilerek uyumanı istiyorum."

Titreyen bir nefes aldım ve bunun ne kadar şnemli olduğunu bildiğimi ona gşstermek ve sşylediklerinin benim işin ne kadar şnemli olduğunu bilmesini ummak işin dudaklarımı bir şpşcşk işin boğazının derisine bastırdım. Sonra başımı çevirdim ve yanağımı dibine bastırdım.

Beni yakın tutmaya devam etti.

Daha da yaklaştım, kollarımı ona doladım. Ve uyudum.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum."

Bu Meeta'ydı.

"Şşşt!"

Arayan Loretta'ydı.

Ormanın içinden ana eve doğru ilerliyorduk.

Bunu yapıyorduk çünkü Apollo bir gece önce bana iki şey söyledi.

Birincisi, beklediği adamlar gelmişti, devriye gezmeye başlamışlardı ve böylece Ulfr topraklarının tamamı artık korunuyordu. Bu da evden çıkmamızın ve refakatçi olmadan dolaşmamızın güvenli olduğu anlamına geliyordu. Görünüşe göre askerleri izne ayrılmıştı (bir bakıma, "izin" kelimesinin "Apollo'nun bilmemi gerekli görmediği görevlere gitmek" anlamına geldiğini hissediyordum ve gerçekten bilmek istemiyordum, bu yüzden sorun etmedim) ama şimdi geri döndüler.

İki, çocuklara benim kurabiyelerimden vermişti ve onlar da bayılmışlardı.

"Christophe ve Élan'a vermeden önce bir tane almış olmam büyük şans," demişti bana sırtarak. "Çünkü daha fazlası için geri döndüğümde gitmişlerdi."

Bu beni mutlu etti. Sadece çocukların onları sevmesi değil, aynı zamanda daha fazlası için geri dönmesi de onları sevdiği anlamına *geliyordu*.

O gece onlarla akşam yemeği yiyecektim.

Korktuğumu söylemem yeterli.

Apollo'dan onlara çeşitli şeyler yapabileceğim bir gün (ya da yedi gün) daha istedim. Snickerdoodles. Çikolatalı şekerleme. Limonlu beze turtası. Bunu yapmak istedim çünkü benimle buluşmak için iyi ve hazır olmalarını istiyordum.

Ama Apollo'ya o gece onlarla yemek yiyeceğimi söylemiştim ve şimdi bundan geri dönemezdim. Bunu yapmam için heyecanlıydı (belalı öteki dünya askeri tarzında), bu yüzden yapmak zorundaydım.

Onun için.

Ancak bunu düşünürken (tamam, bu konuda endişelenirken), onlarla bir odaya girip sakinliğimi koruyamayacağıma karar verdim.

Onları tekrar görmediğim sürece.

Bu nedenle, bir akşam yemeği sırasında Apollo bana programlarını -onunla kahvaltı, ders çalışma, öğle yemeği, açık hava etkinlikleri ve akşamları onlarla vakit geçirmeden önce tekrar ders çalışma- anlattığında, Meeta ve Loretta ile birlikte "açık hava etkinlikleri" (her neyse) sırasında onları gözetlemek için ormanda gizlice dolaşıyordum.

Moral desteği için Meeta ve Loretta'yı da yanımda getirmişt看.

Belli nedenlerden dolayı, başka bir dünyadan geldiğimi ne kadınla ne de Cristiana'yla paylaşmıştım. Ama diğer Ilsa'ya, yani ölmüş annelerine çok benzediğimi bilen Loretta beni anladı ve çocukların bana nasıl tepki vereceğine dair endişelerimi (onlara karşı neden böyle davrandığıma dair tüm endişelerimi değilse bile) anladı.

Ancak Meeta, tuhaf bir şekilde her şeyi çözmüş gibi hissettiren bir şekilde beni kurnazca izledi, Apollo'ya göre iki dünya hakkında sadece bilmesi gerekenler bildiği için muhtemelen yapamayacağı bir şeydi (kadınlarla ne kadar yakınlaşırsam yakınlaşıyım, bu şekilde kalmam gerektiği uyarısıyla birlikte).

Bununla birlikte, Meeta isteksizce de olsa gitmeyi kabul etmişti. Gerçi bunun nedeni çoğunlukla Güney Toprakları'nın güneş, sıcaklığı ve kumunda doğup büyümüş olmasıydı (bunu biliyordum çünkü o tarif etmişti), soğukta dışarıda olmak en sevdiği şeylerden biri değildi.

Şimdi gizleniyorduk. Sinsi

sinsi dolaşmaya

başlamıştım.

Bu konuda biraz utanmam gerektiğini hissettim ama daha çok o akşamki yemek konusunda endişeliydim ve hem utanmak *hem* de endişelenmek içimde yoktu. Bu nedenle endişeli olan kazandı.

"Bu mesafeden bizi zor duyarlar," diye belirtti Meeta Loretta'ya, ben daha da yaklaşıırken, kardaki at izlerini eve doğru rehberim olarak kullanıyordum.

"Asla bilemezsin," diye karşılık verdi Loretta.

"Doğal olmayan işitme yetileri mi var?" Meeta karşılık verdi. "Bildiğim kadarıyla yok," diye cevap verdi Loretta.

"O zaman duymayacaklar," dedi Meeta açıkça gergin bir sabırla.

Artık onların saçma sapan konuşmalarını dinlemiyordum, genellikle beni güldüren bir konuşma ya da

en azından gülümse.

Son birkaç gün içinde bunları çok sık yaşamışlardı. Bunun en büyük nedeni Meeta'nın son derece zeki, son derece mantıklı olması ve aşırı duygusal olmamasıydı (ya da en azından bunu göstermiyordu). Maroovian Spock gibiydi. Öte yandan Loretta aptal değildi ama heyecanlı ve duygusaldı, yani tam olarak Uhura ya da Dr. McCoy değildi. Daha çok *Atılgan*'a ışınlanmış bir ponpon kız gibiydi.

Bu beni Kaptan Kirk yaptı, çünkü onları yanlış bir maceraya sürüklüyordum ve Kirk'ün yapabildiği gibi, bizi bu maceradan sağ salim çıkarabileceğimi umuyordum.

Böyle düşünürken, ağaçların arasından
gördüm. Ana ev.

Karsvall.

Ve *ne* ev ama.

Günler önce oraya vardığımızda tek bir şey bile almamıştım.

Şimdi ağaçların arasından sıyrılıp birinin arkasında durup etrafına bakındığımda, bunu kabul etmekten başka çarem yoktu.

Bunun nedeni devasa, uzun ve dört kat yüksekliğinde olmasıydı.

Dantelli oymalı, koyu renkli ahşap işçiliği de kulübe ile aynıydı ama çok daha fazlası vardı. Çok daha fazla.

Alt kattaki pencerelerin hepsi kemerliydi ve her biri bir insan boyundaydı. Evin ön cephesi boyunca, her üç ya da dört metrede bir, evden uzağa bakan bir köşegene yerleştirilmiş dekoratif demir meşaleler vardı. İkinci katta ise her birkaç pencereden birinde, etrafı oyma ahşap korkuluklarla çevrili balkonlara açılan Fransız kapılar vardı.

Ağaçlardan oluşan bir sınırın arkasına geçtiğimde her şeyin bembeyaz karda keskin bir şekilde görüldüğünü fark ettim. Etrafı temizlenmişti, böylece koyu renkli çamlar ve yapraksız ağaçlar onu uzaktan çerçeveleyerek bir kartpostaldan fırlamış gibi gösteriyordu.

Ayrıca arkaya geçtiğimde fark ettim ki bu simetri ile ilgiliydi.

Ön tarafta, hazırolda bekleyen uzun yeşil askerleri andıracak şekilde dikildikleri belli olan çam ağaçlarının arasından geçen bir patikadan başka bir şey yoktu.

Arka tarafta, her iki yanda birer tane olmak üzere eşleşen çardaklar vardı. Çardakların ötesinde, sivri çatılı, birbiriyle uyumlu büyük seralar vardı

ve demir işçiliği gökyüzüne doğru yükseliyordu. Ve çardaklar ile seralar arasında mükemmel kozalaklarla süslenmiş kısa, yaprak dökmeyen çalılardan oluşan bir sıra vardı; bu çalılar tahminimce aile ile ilgili olan arka bahçeyi, muhtemelen daha çok hizmetkârlarla ilgili olan seralardan ayırıyordu.

Ve nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde (elle kazılmış olmaları), iki ikiz dere ormandan düz çizgiler halinde çardakların arasında duran bir çeşmeye akıyordu. Suları, oyulmuş mermer bir kılıca benzeyen bir şeyin ucundan fışkırıyordu. Bu su donmuş buzun üzerinden akıyor, su ve buz güneşte elmas parıltıları oluşturuyordu. Akarsular da çeşmenin dibinden taşarak eve doğru gidiyor ve evin altında kayboluyordu.

Her şeyi içime çektim ve donmuş dingin sadeliğiyle nefes kesici buldum.

Ama nefesimi tamamen kesen şey, Christophe'un uzun bir pelerin de dahil olmak üzere mini bir Apollo kıyafeti giydiğini görmektir. Elinde bir ok ve yay vardı ve biraz uzaktaki bir hedefe nişan alıyordu.

Ondan çok uzak olmayan bir yerde, Élan karda dizlerinin üzerine çökmüş, kardan adam değil ama kardan kaleye benzeyen bir şey inşa ediyordu.

İki şeyi hemen fark ettim.

Birincisi, güneşin altında, keyif aldıkları şeyleri yaparken daha da güzeldiler, bir yatağa sinmiş, korkudan akıllarını kaçırmış halde değillerdi.

Diğeri ise ikisinin de şapka takması gerektiği idi.

"Şapkaları olmalıydı," diye mırıldandım, onlara bakıyordum, kalbim çarpıyordu, gözlerim onlardaki tüm güzelliğe bakmaktan acımaya başlamıştı.

"Genç efendi Christophe'a şapka takmayı dene," diye mırıldandı Loretta. "Onun inatçı olduğunu duydum. Babası şapka takmıyor, o da takmayacak."

Onun sözleri karşısında, gözlerim yanmaya devam ederken bile dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. "Çok güzeller," diye fısıldadım.

"Gerçekten de öyleler Maddie," diye onayladı Meeta yakından, eli benimkini tutmak için uzandı.

Christophe okunu fırlattı. Hedefin hemen dışına isabet etti ve bir yandan ağlamamak için mücadele ederken bir yandan da tezahürat yapmamak için mücadele ettim.

"Bir anneye ihtiyaçları var," diye devam etti Meeta ve onun eli

benimkini sıkarken benim de kalbim sıkıştı. "Bir anne onlara şapka takar."

Yapardı. Bir anne onlara şapka takardı. Ve onlara sebzelerini yemelerini söylerdi. Neredeyse hedefi on ikiden vurduklarında alkışlardı. Ve kar kaleleri yapmalarına yardım ederdi.

Boğazım yanmaya başladı, aynı zamanda kafa derim garip bir uyarıyla karıncalandı ve dikkatimi çeken ikincisi oldu.

Gözlerimi çocuklardan ayırıp etrafı taradım ve en uzaktaki çardağın yanındaki ormanda daha önce hiç görmediğim iki adam gördüm.

Onlar da sinsi sinsi bakıyorlardı, uzakta olmama rağmen gözlerini çocuklara diktiklerinden emindim.

Kahretsin!

Apollo'nun adamları gizlenmezdi. Gizlenmelerine gerek yoktu. Bunu bilmek beni şaşırttı, ama orada olmaması gereken iki sinsi adamın varlığıyla, Apollo'nun adamlarının Ulfr topraklarını güvende tutma işinde başarısız oldukları açıktı.

Ama bunu düşünemedim.

Tek düşünebildiğim, kaba görünümlü iki adamın çocuklara doğru sinsice yaklaştığıydı. Ve (Loretta, Meeta ve benim yaptığım hariç), sinsice yaklaşmanın iyi bir şey olmadığını biliyordum.

Bu yüzden hızla Meeta'nın elini bıraktım ve arkasına saklandığım ağaçtan uzaklaştım, bir o yana bir bu yana bakarak sessiz ama acil bir sesle emrettim, "Git! Ön taraftan dolaş. Eve doğru gidin. Birini bul ve arka bahçedeki çocuklara yönelik bir tehdit olduğunu söyle."

"Maddie-" Aradığım şeyi bulduğumda Loretta başladı, ileri atıldı ve karın içinden sağlam, düşmüş bir dal çıkardı.

Kızlara doğru döndüm. "Gidin!" diye bağırdım ve dediğimi yapıp yapmadıklarını görmek için beklemedim.

Hareket ettim.

Açıklığın kenarındaki ağaçların arasından dalarak, gözlerimi çocukları diğer yönden çeviren adamlardan ayırmadım. Acele etmiyorlardı (sinsi sinsi yürürken acele edemezlerdi) ve ben de öyleydim, bu yüzden onlar açıklığa doğru ilerlerken hızla yaklaştım, gözleri çocukların üzerindeydi, vücutları tehditkâr bir şekilde eğilmişti, giysileri sıcak ama sertti, yüzlerinde ağır sakallar vardı.

Arkadan yaklaştım.

Arkadan gelen, karda botlarımın sesini duydu, döndü ve gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördüm çünkü saldırmaya hazırdım. Dal arkamdaydı; hızla ona yaklaştım ve elimdeki her şeyle ona saldırdım.

Ne yazık ki, ön kolunu kaldıracak vakti vardı ve ben kafasına nişan almışken darbemin gücünü oradan aldı.

Neyse ki elimde başka bir silah vardı, koca ağzım. "*Çocuklar! Kaçın!*" Dağınık sakallı iri adam dalı yakaladı ve ellerimden aldı. "*Kaç!*" Çığlık atarak kendimi ona doğru fırlattım, ne yapmak istediğimden emin değildim, sadece bir şeyler yapmak istiyordum.

Ben başaramadım.

Beni savuşturduğu için değil.

Hayır, çünkü demir bir kol arkadan belimi kavradı ve güçlü bir bedenin içine çekildim.

O bedeni ve o tutuşu biliyordum.

"Maddie, ne yapıyorsun sen?" Apollo kulağıma "*Qincy Amca!*" diye bağırırken, aynı anda Élan da "*Balthazar Amca!*" diye bağırdı. Ve ardından Christophe'un "*Balthazar Amca!*" diye bağırdığını duydum.

Sonra çocukların karda koşuşturmalarını ve kendilerini iki kaba adamın üzerine atmalarını izledim. Vurduğum adam Élan'ı kucağına aldı ve ona sarıldı. Öndeki adam Christophe'un ona kısa bir süre sarılmasına izin verdikten sonra Christophe geri çekildi ve adam büyük elini Christophe'un omzuna koyarak onu sıktı ve sırtarak ona baktı.

Lanet olsun.

Yine aşırı tepki vermişim gibi görünüyordu.

Apollo'ya bakmak için boynumu büktüm, gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm ve fısıltıyla, "Sinsice yaklaşıyorlardı," diye açıkladım.

Gözleri mizahla parlarken kaşları (bu kez ikisi birden) havaya kalktı ve şöyle cevap verdi: "Gizlenmek mi? Tanrılara şükürler olsun ki buna bir son verdin."

Saçmalık.

Dişlerimi dudağımı endişelendirmek için ayarladım.

Bir kahkaha patlattığında Apollo'nun kolu beni sertçe sıktı.

Kahretsin!

Çocukların gözlerinden kaçarak vurduğum adama döndüm ve Apollo'nun kahkahası azalınca mırıldandım: "Sana bir dalla vurduğum için özür dilerim. Senin bir tehdit olduğunu düşündüm."

"Bunu anladım," diye cevap verdi, dişleri kızıl sakalına karşı bembeyazdı ve ben bunu gördüm çünkü kocaman gülümsüyordu. "Ya da, en azından, bunun sizin karşılama şekliniz olmadığını umuyorum çünkü bunun için fazla bir şey söyleyemem."

Beni bırakıp elimi tuttuğunda Apollo'nun devam eden yumuşak kahkahasını duydum (her ne kadar adam komik olsa da, ona bir dalla vurmamdan bahsetmiyorum bile).

Onu kolunun kıvrımına yerleştirerek yanına yaklaştırdı ve beni de yanına alarak ilerledi. "Quincy, Balthazar, Leydi Madeleine ile tanışın."

Adamlardan iki çene kaldırma ve iki büyük gülümseme aldım.

"Maddie," diye devam ederken Apollo'nun sesi daha alçaktı, "çocuklarım Christophe ve Élan ile tanış."

"Merhaba!" Élan sevimli, geniş bir el sallayarak cıvıladı ve kalbim küt küt attı.

"Leydi Madeleine," dedi Christophe.

Babasına çok benzediğini görmek için ona baktım ve o anda yeşil gözleri eğlenceyle dans ediyordu ve gülümsemesini engelliyordu.

Kendimi tamamen aptal durumuna düşürmüştüm. Kaptan Kirk asla kendini aptal yerine koymazdı.

Sinirle yutkundum.

Apollo konuştu ve ben de ona baktım.

"Frey'in adamlarından birine yaptığınız cesur ama hatalı saldırıyı açıkladığınıza göre..." Harika. Onlar Frey'in adamlarıydı. "Belki neden burada olduğunuzu açıklayabilirsiniz. Akşam yemeği daha sonra."

"Loretta, Meeta ve ben biraz dolaşıyorduk," diye paylaştım biraz dürüst olmayan bir şekilde (tamam, çoğunlukla dürüst olmayan bir şekilde).

"Gerçekten de," diye yanıtladı Apollo, sesi mizahla gürleyerek, "üçünüzü ormanda gördüm." Bana doğru eğildi ve umarım sadece benim duyabileceğim bir fısıltıyla sözlerini tamamladı: "Gizleniyordunuz."

Tanrım!

Biri beni öldürsün.

Güzel dolgun dudakları bir gülümsemeyle aralandı.

Kızgın olmaya karar verdim çünkü bu utançtan daha iyiydi, bu yüzden gözlerimi ona diktim.

O kıkırdadı, çekildi Ben daha yakın ve amaçlananonun gözler at seyircilerimiz.

"Christophe, Élan, derslerinize dönme vakti geldi. Akşam yemeğinde Madeleine ile görüşebileceksiniz."

Christophe başıyla onayladı ama Élan konuşmak için ağzını açtı. Apollo onun sözünü kesti.

"Çalışmalar, değerli kızım," dedi sertçe ama nazikçe. Ona "değerli kızım" diye seslendi.

Bu o kadar tatlıydı ki çenemi ağrıttı. Gözlerimi kapattım.

Christophe, "Yemekte görüşürüz Leydi Madeleine," deyince gözlerimi açtım.

Başımı salladım ve zorla, "Dört gözle bekliyorum tatlım," dedim.

Babasına sırtıttı, kız kardeşinin yanına gitti ve elinden tutarak eve doğru ilerlerken onu çekti.

Kardeşinin arkasından sürüklenirken heyecanla "Kurabiyelerini beğendim!" dedi.

"Sevindim tatlım," diye cevap verdim.

"Daha fazlasını yapmalısın," diye paylaştı.

"Élan," dedi Apollon uyarıcı bir baba sesiyle.

"Yapacağım," dedim hemen. "Bir dahaki sefere şekerli kurabiye."

"Yaşasın!" diye bağırdı, şekerli kurabiyenin ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını bilmeme rağmen, kardeşi onu eve doğru çekiştirirken, "Hadi, Élan" diye mırıldandı.

Bana el salladı.

Ben de el salladım.

Evin içinde kayboldular.

Tamam, Kaptan Kirk'ün *Atılğan*'ın mürettebatını beladan kurtarmakta benden çok daha iyi olduğu söylenebilir.

Ama giriş kısmını halletmiştim.

"Quincy, ̄r, buluşacağız," dedi Apollo.

Kendimi tekmelemeyi bıraktım ve önce ona sonra da adamlara baktım.

"Koluma bakması için bir doktora ihtiyacım olacağından bu biraz gecikebilir. Sanırım kırılmış," dedi uzun b o y l u , iri yapılı, sarı saçlı, kızıl saçlı Quincy.

Sakallı olan ilan etti.

Lanet olsun.

"Eğer öyleyse, doğruca Kell'e bir kuş gönderiyorum ki kolunun bir kadın tarafından kırıldığını çocuklarla paylaşsın," dedi uzun boylu, iri yapılı, siyah saçlı, siyah sakallı Balthazar, Quincy'ye doğru yürüyüp dururken.

Bir kuş mu?

Ben daha kuşu soramadan Quincy, Balthazar'a "Beni düşürdü ve bir dal parçasıyla bana vurdu, 7r." dedi.

Balthazar büyük bir sırtışıla, "Seni indirdi ve bir dalla sana vurdu, Quince ve buradaki önemli kelime o," diye karşılık verdi.

"Ayrıca kılıç kullanmakta da ustadır," diye ekledi Apollo. "Ve kılıçlar. Lambalar kadar."

Quincy, "Burada bir hikâye var gibi görünüyor," dedi.

"İki," diye onayladı Apollon ve sonra insan dalgalarıyla bir şeyler iletmış olmalı çünkü üçü de kahkahalarla patladı.

Vay be!

"Benimle dalga geçmeyi bitirdiyseniz," diye kestirip attım eğlencelerini. "Ben de gizlice evime dön ve akşam yemeği için daha sonra geri gel."

Apollo gülümseyen gözlerini bana çevirdi ve sessizce, "Seninle dalga geçmiyoruz, babacık," dedi.

"Gerçekten mi? Ben sadece bir *kadınım* ama İngilizce konuşabiliyorum... Yani Vadi'nin dilini, bu yüzden *sizin de öyle olduğunuz* konusunda yanılmadığıma eminim."

Adamlara baktı ve "O da çok enerjik," diye açıkladı. "Tam burada duruyor," diye tersledim.

Bana baktı ve o şefkatli bakış gözlerine sızdı. "Sakin ol, güvercin," dedi usulca. "Sence ben ya da bu adamlar Ailemin dostları, çocuklarımı korumak için... *tekrar...* hareket etmenizde uygunsuz bir şey olduğunu mu düşünüyor?"

Hmm.

Muhtemelen

hayır.

Cevap vermemeye karar verdim.

Apollo cevap vermememin ne anlama geldiğini biliyordu ve bana doğru döndü, böylece önlü arkalı duruyorduk.

"Artık buradasınız ve geri dönmeniz için hiçbir neden yok. Acele etme, evimi gez. Çocuklar ders çalıştıkları için onları göremeyeceksin. Seninle daha önce buluşacağız ve seni onlara götüreceğim. Yemekten önce onları biraz daha yakından tanıyabilmeniz için oturup konuşuruz."

Loretta ve Meeta ile sinsi görevime devam ederken yaptığım hatayı (ya da hataları, çoğul olarak) görüyordum ama artık çok geçti. Seyircimiz vardı, bizi izleyen ve hareket etmeyen bir seyirci ve Apollo ile yapmam gereken konuşmayı o anda yapamazdım. Gözlerindeki ifadeden, Apollo'nun beni çocuklarıyla yemeğe götürmeden önce kalmamı, evini gezmemi ve kendisiyle tanışmamı çok istediğini anlayabiliyordum.

Ve Apollo'nun istediği her şeye sahip olmasını çok istiyordum. Kahretsin.

"Tamam," dedim ona. "Evinizi gezeceğim. Evin büyüklüğüne bakılırsa bu yaklaşık yedi saatimi alır. Eğer kaybolursam, bir arama ekibi gönderin."

Bana doğru eğilip burnumu öpmek için kullanmadan önce dudakları seğirdi.

Geri çekildi, gözlerimi yakaladı ve mırıldandı, "Teşekkür ederim, babacık."

Başımı salladım, derin bir nefes aldım ve adamlara döndüm. "Sizinle tanışmak güzeldi, tabii ki,"- Quincy'ye baktım- "size saldırdıktan sonra."

"Ve sen," diye yanıtladı Quincy, "tabii ki bana saldırdıktan sonra." Gerçekten komikti ve tüm o sertliğinin altında sevimli biriydi.

Ne yazık ki gülme ya da şirinliğini takdir etme havasında değildim. Ama ona gülümsedim.

Apollo gitmeme izin verdi ama bir elini sırtımın alt kısmına koydu ve beni eve doğru nazikçe iterek, "Git Maddie," diye mırıldandı.

Oyun oynamaya çalışarak ve onlara küçük bir el sallamak için dönerek gittim.

Bana el sallayan olmadı. Bunun yerine Balthazar'dan bir çene kaldırma (tüm o sertliğin altında da sevimliydi), Quincy'den bir sırtıma ve Apollo'dan bir sırtıma ekleyen bir göz kırpması aldım.

Göz kırpması çok tatlıydı.

Ve sıcak.

Bu düşünceyle hızla eve doğru ilerledim ve kendimi aptal gibi hissederek ama bu fiyaskodan iyi bir şey çıktığını düşünerek içeride kayboldum.

Çocuklarla tanışmıştım. Onlarla konuşmuştum bile. Tamam, ben de onların yanında aptal gibi davrandım.

Ama zor kısmı bitmişti. Artık hayatıma devam edebilirdim.

Belki de bu Kaptan Kirk olayında o kadar da kötü değildim. Yine de, bunun hala görülmesi gerektiğini düşündüm.

* * * * *

İki kat yükselen devasa resim penceresinin önünde durdum. Uzun, büyük bir şöminenin her iki yanındaki ikiz pencerelerden biri olan bu pencere, krem, gümüş, altın ve yeşim taşlarıyla kaplı çikolata mermerinden yapılmış şömine rafı yüksek tavana doğru uzanıyordu.

Arka bahçeye bakıp düşünüyordum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Apollo'nun evi muhteşemdi. Kulübeden çok daha görkemli ama daha az sıcak ve misafirperver değil, aynı zamanda çok daha erkeksi.

Resmi bir oturma odası, resmi bir misafir odası, büyük bir kütüphane, resmi bir yemek odası (yirmi kişilik uzun bir masa, evet, ~~ya~~ bir sabah odası, gayri resmi bir oturma odası ve yemek odasının yanı sıra gayri resmi oturma odasının dışında sekizgen şeklinde bir kış bahçesi olması nedeniyle burayı gezmek benim için yıllar aldı.

Mutfaklar da vardı ama insanlardan kaçtığım için (malum nedenlerden dolayı) oraya gitmedim.

Ayrıca, bilardo salonuna benzeyen bir oda vardı ama masa çok daha büyüktü ve bazı delikler topu masaya geri fırlatan atışlara yol açıyordu.

Apollo'nun çalışma odası olduğunu düşündüğüm kapalı bir kapı da vardı.

Ve son olarak, evin en gösterişli yeri olan gömme büyük oda vardı. Devasaydı, kirişli tavanları tonozluydu, ön kapıdan girdiğinizde muhteşem halılarla kaplı cilalı koyu ahşap zeminler ve karşınızda gördüğünüz şey buydu. O şömine. O uzun kemerli pencereler. O tavan. Ve zemine gömülü o oda, çok çeşitli rahat, derin oturaklı, esnek deri koltuklar

Kanepeler, iyi bir arkadaş ve bir şişe şarapla içlerine gömölüp saatlerce vakit geçirmeye davet edecek şekilde düzenlenmişti.

Büyük oda bombaydı. Böylesini daha önce hiç görmemiştim ve muhtemelen bir daha da göremeyeceğim. Bu fantastik dünyada bile. İşte bu kadar muhteşemdi.

Turum sırasında, ikinci katın (büyük odaya yüksek tavanlar sağlamak için ortada bir kesik vardı) yatak odaları, üçüncü katın bir balo salonu (devasa evin uzunluğu boyunca uzanan bir balo salonu!) olduğunu keşfettim, ancak üst katta fazla zaman geçirmedim çünkü depo ve hizmetkarların odaları gibi görünüyordu. Koridorun sonundaki çocukların muhtemelen öğretmenleriyle konuştuklarını duyabiliyordum.

Her şeyi keşfetmem iki saatimi aldı ve sadece çok fazla olduğu için değil, çok fazla şey olduğu için. Portreler, sanat eserleri, kilimler, duvar halıları, hatta mobilyaların yapılış ve döşenme şekilleri bile dikkatimi çekti.

Apollo'nun onca parası varken güzel bir evi olması sürpriz değildi. Evin konforlu ve davetkâr olması da sürpriz değildi.

Şaşırtıcı olan, ikincisinin *bu kadar çok* olmasıydı. O dünyada (ya da kendi dünyamda) tanıdığım tek aristokrasi üyesiydi. Ama evi ne kadar büyük olsa da heybetli değildi.

Bir evdi.

Ve buna

bayıldım.

Yerde bot sesleri duyduğumda ben de böyle

düşünüyordum. Pencereden döndüğümde Apollo'nun

bana doğru geldiğini gördüm.

Bordo boğazlı kazağı, kahverengi pantolonu, parlak ama yıpranmış çizmeleri ve alışılmadık bir şekilde yüzünden geriye doğru düzgünce taranmış saçları, bakımlı halinden çok dağınık halini mi sevdiğimi merak etmeme neden oldu.

"Hey," diye seslendim aklımı onun muhteşem saçlarından (ve dürüst olmak gerekirse pantolonundan) uzaklaştırmak için.

Gülümsedi ama yanıma gelene kadar konuşmadı, kollarını gevşekçe bana doladı ve ben de ellerimi göğsüne koydum.

Sonra derin sesi gürledi, "Hey."

Bu onun daha önce kullandığı bir kelime değildi. Benim dünyama ait bir kelimeydi. Ve bunu kullanmasıyla ilgili bir şey kalbimi sızlattı.

Bunu aklımdan çıkarmak için "Evini beğendim" diye paylaştım.

Sıcak gözleri daha da ısındı ve beni daha da yakınına çekti ama bunu yaparken aynı zamanda beni biraz korkuttu, "Diğer benin hain anlaşmalarıyla sana büyük bir ev sağlayabileceğini varsayıyorum" diye sordu.

"Doğru tahmin ediyorsunuz," diye tereddütle onayladım.

"Benimki daha mı büyük?" diye sordu.

İşte o zaman anladım.

Apollo bana daha iyisini vermek istiyordu.

Ben de gülümsedim ve ona doğru eğildim. "Evet, hem *de çok*."

O da gülümsedi, beni kendine çekti ve "Bu beni memnun ediyor" diye mırıldandı.

Apollo memnun olduğu ve ben de onun memnun olmasından hoşlandığım için kendimi çok mutlu hissettim.

Kahretsin, hızla soluyordum. Bu dünyanın içinde kayboluyordum.

Onun içinde kayboluyordum. Ve ben aldırmadım. Azıcık bile.

Beni korkutan, aldırmadığım gerçeği idi.

"Evim sizin için uygun olduğuna göre, Loretta ve Meeta'yı eşyalarınızı toplamakla görevlendireceğim ve yarın sabah sizi buraya taşıyacağız" diyene kadar aldırış etmedim.

Solmayı tamamen unuttum ve gözümü kırdım. "Ne?"

"Yarın seni buraya taşıyacağız. Sana ulaşmak uzak değil, güvercinim, ama akşam yemeğini burada yemek ve seninle burada yatmak çok daha iyi olacak, bu da benim de burada uyanacağım anlamına geliyor."

Um...

Onun yanına taşın.

Yarın mı?

Deli miydi?

"Apollo, yarına kadar iki kez çocuklarının önünde çılgınca bir şey yapmış ve bir kez de, umarım, onlarla yemek yerken akli başında bir insan gibi davranmış olacağım. Bu beni buraya taşımak için yeterli bir zaman değil."

"Onlarla tanışmış olacaksınız. Onları tanımaya başlayacaksınız. Böylece artık onlardan kaçınmanız için bir neden kalmayacak. Evimi seviyorsun. Mevcut anlaşmamızı sürdürmemizde bir amaç görmüyorum."

"Daha çok erken," dedim ona, bir mucize eseri sesimin panikle yükselmesine izin vermemeyi başararak.

"Çok mu erken?" diye sordu, belli ki kafası karışmıştı.

"Evet. Onlar için çok erken. Senin ve benim için çok erken." "Maddie, nasıl çok erken oluyor?"

Evet. Kafası karışmıştı. Ben de onun nasıl olabileceğine şaşırdım.

Kollarında geriye yaslandım. "Sadece"-ellerimi kaldırdım ve tırnak işareti yaptım-"*seni* bir haftadır *tanıyorum*. Bir hafta birlikte yaşamak için çok erken."

"Peki şimdi nasıl birlikte yaşamıyoruz?" diye sordu. "Birlikte yemek yiyoruz. Birlikte yatıyoruz. Birlikte uyanıyoruz."

Ne yazık ki, bu iyi bir noktaydı.

Neyse ki benim de iyi bir noktam vardı. "Peki ya çocuklar?"

"Peki ya onlar?" diye sordu ve ben yine gözlerimi kırptım.

"Apollo, yarım düzine kelime konuştuğum iki çocuğun yanına taşınmamı ciddi ciddi öneriyor olamazsın."

"Hayır, yarın sabah taşınmanızı öneriyorum, umarım akşam yemeğinde daha çok şey anlatmışsınızdır."

Sabırsızlanmaya başladığını söyleyebilirdim çünkü ses tonu alaycılığın sınırlarında geziniyordu.

Bu yüzden sesimi onu sakinleştireceğini düşündüğüm bir tonda alçaltarak, "Çocuklar için çok erken. Tatlım," derken duraksadım ve ona hatırlatmak zorunda olmadığımı bildiğim bir şeyi hatırlattım: "Annelerine benziyorum."

"Élan annesini hatırlamıyor," diye cevap verdi hemen. "Ve Christophe bir Ulfr erkeği. Bu da göstermese de derinden hissettiği anlamına geliyor. Arkadaşı onun intikamını almak için yaptıklarını onunla paylaştı ve buna hayranlık duyuyor. Yaşadığınız kaybı onunla paylaştım ve kendisi de acı çektiği için size sempati duyuyor. Bu nedenle sizi tanımak istiyor."

Apollo, söylediklerinin yarısında ağzımın açık kaldığını ve gözlerimin büyüdüğünü bilmeme rağmen konuşmaya devam etti.

Konuşması bittiğinde, "Bir adamı bıçakladığımı biliyor mu?" diye sordum.

"Maddie, senin de keşfettiğin gibi, bizim dünyamız sizinkinden oldukça farklı ve o büyüüp babası gibi bir asker olmak isteyen bir çocuk. Bu şeyler onu senin gibi üzmüyor. Gerçekten de bir adamı bıçakladığınızı biliyor. Ayrıca buna hayranlık duyuyor."

Bunu görmezden gelebilirdim. Benim dünyamdaki erkekler de muhtemelen aynı şeyi düşünürdü.

Apollo'nun işi bitmemiştir.

"Ama kaybettiğin çocukları bildiği için, güvercin, buna saygı duyuyor." Bunu görmezden *gelemezdim*.

"Bunu ona nasıl söylersin?" Fısıldadım.

Apollo'nun kaşları birbirine çarptı. "Peki neden yapmayayım?" "Çünkü o benim."

Kaşları çatıldı ve beni daha da yakınına çekmeye çalıştı ama bedenimi sıkıp eğildiğimde vazgeçti ve sadece yüzünü yaklaştırdı.

"Düşünmüyor musun," diye başladı, ses tonu nazikti, "bir gün biri değil, ikisi de dünyalarımızdaki gibi bir araya gelecek ve merak edecekler? Sizin dünyanızda neden onların olmadığını ya da ikizlerini geride bırakıp bırakmadığınızı merak etmiyor musun? Onu henüz tanı mıyorsun babacığım ama Christophe da Élan gibi çok zeki. Eninde sonunda bu konular üzerinde düşüneceklerdir."

"Tamam, bunu kabul ediyorum," diye cevap verdim. "Ama bunun şimdi olması şart mıydı?"

"Çocuklarımla evlenmeyi düşündüğüm kadını tanımasını istiyorum ve aynı şeyi eşim olacak kadın için de diliyorum. Bu yüzden evet, bunun şimdi olması gerekiyordu. Geciktirmek için hiçbir neden yok."

"Benim hakkımda çocuklarıyla ya da herhangi biriyle bu noktada ya da başka bir noktada neleri paylaşıp paylaşamayacağını benimle konuşmayı düşün mü?" diye sordum.

"Bilmek istediğim şey," diye cevap verdi, ama bunu dikkatle yaptı, "bunun neden bir sır olduğu? Maddie, sen yanlış bir şey yapmadın."

Bu konuda haklı değildi.

Haksız olduğu yönleri paylaşmadım.

Onun yerine "Konu bu değil" dedim.

"Lütfen konuyu açıkla mısınız?" diye sordu nazikçe.

Nazik davranıyordu ve lütfen demiştir.

Ama onun ve çocuklarının yanına taşınmamı istedi.

Yarın!

"Mesele şu ki, bu iş çok hızlı ilerliyor."

"Bunu sık sık söylüyorsun" dediğinde sesi daha az nazikti. "Çünkü sık sık çok hızlı hareket ediyorsun."

"Bu konuda açıkça aynı fikirde değiliz,"
diye karşılık verdi. "Apollo, *bir hafta* oldu."

"Ve yine belirtmek isterim ki her akşam aynı masayı ve her gece aynı yatağı paylaşıyoruz. Neden ayrı evlerde olmak zorunda olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü işin içinde çocuklar var," diye tısladım.

"Ve bu nasıl bir faktör?" diye karşılık verdi, kesinlikle daha az nazikti ve tekrar sabırsızlanmaya başlamıştı.

Ama kendi kaşlarımın
kalktığını hissettim. "Nasıl?"

"Ben de bunu sordum," diye karşılık verdi. "Görüyorsun ya güvercinim, çocuklarına veda etmek ve her gece karda at sürmek sana göre değil."

Pekala. Güzel.

Bunu görebiliyorum.

"Tamam o zaman, eğer bu senin için bir baş belasıysa, ki her gece böyle olacağını görebiliyorum, o zaman onlar yattıktan sonra eve gizlice girerim."

Kaşları çatıldı. "Sinsice
mi?" "Evet."

"Neden gizlice giresin
ki?" Delinin *tekiydi*.

"Çünkü tatlım, seninle birlikte yatağına girip edepsizlik yapmak için gelirim."

Çenesi sertleşti ve kolları gerginleşti. "Yatakta yaptığımız şey
iğrenç."

Uh-oh.

Belli ki bu konuda yanlış bir fikre kapılmış.

Başımı hızla salladım ve bu yanlış düzeltmeye koyuldum. "Hayır.
Kastettiğim bu değildi. Bu benim dünyamdaki bir deyim."

Kollarını indirdi ve bir adım geri çekildi. "Sizin dünyanızdakilerin
sevişmek için bu kelimeyi kullanması beni şaşırtmıyor. Ancak onlar
yanılıyor ve *siz* de bunu *bizim* yaptığımız şey için kullandığınız için
yanılıyorsunuz."

Şimdi sinirlendiğini görebiliyordum, bu yüzden aramıza koyduğu
boşluğu sildim ve elimi göğsüne koydum. "Haklısın. Ben asla

Böyle düşünmüştüm ama haklısın ve bu kesinlikle yatakta ne yaptığımızı ya da nasıl düşündüğümü hiçbir şekilde tanımlamıyor."

"Yine de çocuklarımla burada ve yatağında olduğunuzu öğrenmesini önlemek için evime gizlice girmekten bahsediyorsunuz, bu yüzden yaptığımız şey için biraz küçümseme veya suçluluk duyuyor olmalısınız," diye karşılık verdi.

"Hayır," diye tekrar başımı salladım ve ona doğru daha da eğildim. "Hiç de değil. Ama onlar *çocuk* Apollo. Genç çocuklar. Ve babalarının bir yatak partneri olduğunu bilmelerine gerek yok."

"Kahvaltı masasında oyunumuzu saniye saniye paylaşmayacağım Madeleine," dedi sesi soğuyarak. "Ama değer verdiğin bir kadınla yatağını paylaşmak utanılacak bir şey değil."

"Hayır, elbette değil, ama-"

"Ve bunu bana kim olduğunu saklayarak iletmeyeceğim."

Bu güzeldi, çok güzeldi.

Ama bu çok hızlı hareket etmediği anlamına gelmiyordu. "Çok tatlısın tatlım, ama-"

"Ve çocuklarıma... hiçbir şekilde... iki yetişkin arasındaki sevgi eyleminin utanç verici olduğu için saklanması gereken bir şey olduğunun anlatılmasına izin vermeyeceğim."

"Tamam, anladım tatlım. Kesinlikle anlıyorum. Ama-"

"Eğer alırsan, yarın taşınacaksın," diye ilan etti. "Dinle-"

"Yarın, Madeleine," diye buyurdu.

Ne yazık ki, aynı anda hem sözümü kesiyor hem de kibirli ve otoriter davranıyordu ve bu da beni sinirlendirmeye hizmet ediyordu.

"Tamam," diye başladım, "çocuklarınızı benden daha iyi tanıyorsunuz, bu yüzden bunun *benim için* çok hızlı ilerlediğini söyleyelim."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," diye karşılık verdi.

"Apollo," sesimdeki sertliği kontrol etmek için çaba sarf ettim, "savaş patlak verdiğinden beri hayatımda ne yapacağıma karar verecek fırsatım olmadı."

"Bu da sizin çeyiz evinde olmanızı mı gerektiriyor?"

"Düşünmek için zaman gerekir." Ağzını açtığında aceleyle "*Yalnız zaman*" diye ekledim.

"Maddie, çocuklar bütün gün öğretmenleriyle birlikte ve ben de aynı derecede meşgulüm. Bol bol *yalnız zamanın* olacak."

"Anlamıyorsun," diye bariz olanı işaret ettim.

"Hayır, anlamıyorum," diyerek bariz olanı kabul etti. "Anladığım şey şu ki, hayatın boyunca ne yapacaksan yap, bunu benim karım olarak yapacaksın, *benimle* ve *çocuklarımla* bu lanet evde yaşayacaksın. Yani çok haklısın. Kaçınılmaz olanı, yani *buraya taşınmayı* ertelemek için neden on dakika uzaklıktaki bir evde olman gerektiğini *anlamıyorum*."

"Bu kaçınılmaz değil" derken nazik olmaya çalıştım. Bunların hiçbirine karar verilmedi, Apollo."

Yeterince nazik davranmadım.

Bunu gözleri karardığında, yüzü taşa döndüğünde ve "Seçeneklerin çok mu geniş?" diye sorduğunda anladım.

Aman Tanrım.

Şimdi sinirlenmeye başlamıştım. "Apollo-"

"O kadar geniş ki, tüm seçeneklerinizi değerlendirmek için büyük bloklar halinde *yalnız* zaman mı gerekiyor?"

"Demek istediğim-"

"Ve bu seçenekler arasında benim sana sunduğum ve *sunabileceğim* seçeneklerden daha iyileri de var" -bir kolunu uzattı ve bana doğru eğildi- "eğer bana *taşınırsan*."

"Beni anlamıyorsun-" diye başladım ama bitiremedim.

"Hayır, anlamıyorum," diye kestirip attı. "Bunu tespit ettik."

"Demek istediğim," diye tersledim. "Beni anlamıyorsun ve en çok *da* şu anda anlamıyorsun çünkü sözümü bitirmeme izin vermiyorsun."

Ağzını kapattı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını çatarak bana baktı.

Ama bunu yaptığında o kadar öfkeliydim ki ve söylediği her şey beynime hücum etmeye başladı (çünkü haklıydı, seçeneklerim çok geniş değildi, aslında neredeyse hiç yoktu), tek kelime edecek kadar kafamı toparlayamadım.

"Öyleyse." Elini uzattı ve "Konuş" diye davet etti. "Bir saniyeye ihtiyacım var," diye ısırdım.

"Bir saniyem bile yok Madeleine. Sekreterimle on dakika önce başlaması gereken bir toplantım var."

Ne yazık ki, bu beni doğrudan şirretliğe götürdü.

"Zamanınızı aldığım ve sizi programınızdan alıkoyduğum için özür dilerim. Eğer bu kadar meşgulseniz, lütfen sizi tutmama izin vermeyin. Yani, sadece geleceğimizi konuşuyoruz."

"Sana göre, güvercinim, bizim bir geleceğimiz yok." "Ben öyle demedim," diye tısladım.

"Evet," diye fısıldadı. "Öyle." Ciddi misin?

"Apollo-"

"Eğer kimseye saldırmadan bunu başarabilirsen, kendini evinde bul. Bu akşam yemeğe gelemediğin için çocuklardan özür dileyeceğim. Ayrıca bu akşam size katılamayacağım. Ancak bu, geleceğinizle ilgili önemli kararlar vermeniz için size yalnız zaman kazandıracak. Ve bunu yaptığınızda lütfen benimle de paylaşın ki ben de kendi geleceğimle ilgili bazı kararlar alabileyim."

Bununla birlikte, botunu çevirdi ve uzaklaştı, beni içten içe bıraktığının farkında değildi.

Ya da belki de biliyordu ve beni öldüren kendisi olduğu için umursamıyordu.

On Yedinci Bk

hah!

Evin ön odasında oturmuş, kollarımı kanepenin arkasına kavuşturmuş, başımı eğmiş, yanağımı yanaklarıma dayamış, dışarıda yağan hafif karı seyrediyordum.

Gerçekten çok güzeldi. Bir film gibi, o kadar mükemmeldi ki inanılmazdı. Ve bu berbattı.

Oraya gittiğimden beri ilk defa kendi dünyama geri dönmek istedim.

Apollo ve ben kavga edeli dört gün olmuştu. Ve bu süre içinde onu ne görmüş ne de ondan haber almıştım. Çocuklardan hiçbirini görmemiştim bile.

Görünüşe göre, Apollo çocukları kavgamıza dahil etmiş. Şaşırtıcı değil ama her şeyi olduğundan daha kötü hissettirdi.

Ve onu görmediğim için işlerin oldukça kötü olduğunu hissediyordum.

Başka bir deyişle, dört gün iyi geçmemişti.

İlk başta Apollo'ya ve istediğini elde eden kibirli bir eşek gibi davranmasına ve elde edemediğinde maço bir erkek gibi tıslama krizine girmesine kızdım. Ayrıca ona kızgındım çünkü o sırada endişeli olmama rağmen çocuklarla akşam yemeğini kaçırmıştım ve bu beni incitmişti. Çünkü o haklıydı, benimle tanışmaktan hoşlanmış görünüyorlardı (ve kendimi aptal durumuna düşürdüğüm kısmı saymazsanız, onlarla tanışmaktan kesinlikle hoşlanmıştım). Zor kısım tamamlandığına göre, daha az zor olan ikinci kısmın gerçekleşmesini istiyordum ve bunu çok istiyordum.

Sonra, tabii ki, kibirli bir göt olduğu için ama aynı zamanda Apollo olduğu için ve onu sevdiğim için, bir gün iki güne çıktıkça onu özlemeye başladım.

Şimdi, dördüncü günde, nerede durduğumu biliyordum. Bu nedenle bir plan yapmam gerektiğini biliyordum.

O da bu dünyadaki hayatımla ne yapacağımı bulmaktı.

Apollo ve çocuklarının olmadığı bir hayat.

Sorun şu ki, bu hayatla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Gerçekten bir fahişe olmak istemiyordum. Bu dünyada saygı görüyor olsalar bile, yine de bunun berbat olacağını düşündüm.

Ve bir kadın hizmetçi olamazdım. Bunu biliyordum çünkü saç yapamıyordum ve bu dünyada kıyafetleri nasıl ütüleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir barmaid eğlenceli görünüyordu, ama güzel kıyafetler giymiyorlardı ya da en iyi kalabalıklarla takılmıyorlardı ve Tanrı biliyordu ki, belaya olan cazibemle beni bulacaktı ve barlar, içlerinde alkol olduğu için genellikle belanın başladığı yerlerdi.

Yemek yapmayı bildiğim için muhtemelen bir mutfakta çalışabilirdim ama o kurabiyeleri pişirmenin tam bir baş belası olduğunu söyleyebiliriz. Sonunda buna değdi ama bu dünyada ölçü kapları yoktu. Ya da sıcaklık kontrolü olan fırınlar. Devam edebilirim. Bu kurabiyeler en başından beri çok zordu ve iyi sonuç vermelerini bir mucize olarak görüyordum.

Kendi işimi kurma seçeneğini düşündüm. Bu dünyada pizza yoktu ve herkes pizzayı severdi. Evlerine teslim edildiğinde ve yapmaları gereken tek şey onu yiyip kutusunu atmamak olduğunda daha çok seviyorlardı. Ama ne yazık ki pizzanın kızakla getirildiğinde sıcak kalacağını düşünmemiştim. Ve kendi işimi kurmak için para gerekiyordu, ki o da bende yoktu.

Başka bir deyişle, bu dünyada kadınlar için gördüğüm pek fazla fırsat yoktu. Benim dünyamda, idare edebilirdim. Elbette, kaçmak için geri dönmek zorunda kalacaktım. Ama kaçmadan önce, Apollo'nun güvenli yerlere sakladığım bir kova dolusu parasını çaldım, böylece aslında geçimimi sağlamak zorunda kalmadım.

Sadece

koş.

Ve

saklan.

Ama kendi dünyama geri dönemedim.

Yani ortaçağ tarihi diplomam ve ortaçağ tarihini yaşayan ve hiç mağazası olmayan bir dünyada mağaza deneyimim vardı.

Boku yemiştim.

Apollo haklıydı, seçeneklerim çok geniş değildi. Sadece bir seçeneğim vardı. Onunla evlenmek.

Ve dürüst olmak gerekirse, kibirli bir pislik olmadığı zamanlarda, bu kötü bir seçim olmaktan çok uzaktı. Harika bir ev, sevimli çocuklar ve bir sürü iyi arkadaşla gelmişti, harika kıyafetlerden bahsetmiyorum bile.

Ayrıca şefkatli bakışlar, ilginç sohbetler, kahkahalar, bana değer verildiğimi hissettirme yeteneği ve inanılmaz derecede harika bir

seksle geldi.

Ama Şimdi bunların hiçbirine sahip değildim řunkő artık beni istemediğini açıkça belli ediyordu.

Evet, sışmıştım.

İş çektim ve bu bőyők bir iş şekmeydi.

Son dört gőndeki tek iyi haber adet görmeye başlamamdı. Yani hamile değildim.

Gerři o dőnyada regl olmanın pek de eğlenceli olmadığı sőylenebilir, zira onların hijyenik űrőnleri de dőnyanın geri kalanı gibi ortaçağdan kalmaydı. Bunu Fleuridia'dan gelirken őęrenmiřtim (tampon ya da ped soramayacağınız bir grup erkeğin yanında regl olmaya başlamak ve bir yolunu bulmak hiř de eğlenceli değildi) ve tıpkı lazımlıklar gibi ben de hala alışmamıştım.

Derin bir nefes aldım ve tekrar iş çektim.

"Bayan Maddie?"

Başımı şevirdiğimde Cristiana'nın kapıda durduğunu gőrdőm.

Bu son dört gőnőn tek kurtarıcı lőtfu Apollo'nun beni kızlarımla bırakmasıydı. İlk başta, ruh halim nedeniyle biraz temkinli olmaları dışında aynı şekilde davranmışlardı. Şimdi ise dikkatliydiler - tabii ki şefkatli bir şekilde, nasıl olduklarını gőrerek.

Ama ne olduğunu paylaşmamıştım ve iki kez Loretta'nın ağzını aştığında Meeta'nın kaburgalarına dirsek attığını gőrmőřtőm. Yani endişelendiklerini biliyordum.

Onlara aşılmam gerektiğini de biliyordum. Onlar benim arkadaşlarımdı. Ya da arkadaşım olmaya başlamışlardı.

Kaptan Kirk'ön bile Spock ve Bones ile sohbetleri vardı. şoğunlukla hafif tartışmalar ya da şakalaşmalardı ama onlarla dertlerini paylaşırdı. O bir adam değil, bir adaydı. Elbette, *Atılğan* mőrettebatı her zaman őlőm kalım durumundaydı ve bu da paylaşımı teşvik etme eğilimindeydi. Yine de.

Sadece uzun zamandır arkadaşlarım ya da *herhangi biri* olmamıştı. nasıl aşılacağımı unutmuştım.

Ve bunu dőřőnőrken (ki bunu yapmamaya şalıştım ve başarısız oldum), bana gerçekten hiç aşılabileceğim iyi arkadaşlarım olmadığını fark ettim. çocukken arkadaşlarımı evime getirmek istemezdim řunkő evimde olmayı bile sevmezdim, arkadaşlarımın oraya gelmesini istemezdim. Bu da onların evlerine davetlerin azalması ve benim genellikle dışarıda kalmam anlamına geliyordu.

Bunun üzerine düşünürken, büyüdükçe yalnızlığımın bir tür alışkanlık haline geldiğini fark ettim. Arkadaşlarım vardı, ama hiçbir zaman gerçekten yakın olmadılar.

Her ne kadar kızlara açılmamış olsam da, işlerin pek de iyi gitmediğini fark etmemişlerdi. Bunun nedeni benim üzgün olmam ve Apollo'nun dört gündür gelmemesiydi.

"Hey," diye seslendim Cristiana'ya.

Küçük bir tebessüm etti, gözleri üzerimdeydi, nazik bir şekilde değerlendirdi ve odaya doğru ilerledi.

"Size bir şey getireyim mi?" diye sordu. "Çay, belki?"

"Böyle iyiyim tatlım, teşekkürler," diye mırıldandım.

Benimle birlikte kanepeye oturdu ve pencereden dışarı baktı. Ben de dışarı baktım.

"Ulfr gelmiyor."

Konuştuğunda ona dönüp baktım.

"Pardon?"

Bana gözlerini çevirdi, daha az değerlendirci, daha az nazik değil, ama şimdi zeki. "Dört gecedir burada değil."

"Hayır," diye kabul ettim.

"Onu bu gece göreceğiz miyiz?"

Yağan kara baktım ve fısıldadım, "Bundan şüpheliyim."

Cristiana sessizliği bozmadan önce uzun bir sessizlik anı yaşandı.

"Bayan Maddie, bu yarayı iyileştirmekte neden bu kadar geciktiğinizi sorabilir miyim?"

Şaşkın gözlerimi ona çevirdim. "Pardon?"

"İyileşmesi gereken sensin ve sen geciktiriyorsun.

Bu doğru değil." "I..." Başladım ve sonunu getirdim.

Neden bahsediyordu? İyileşmek nasıl *benim* ihlali oluyordu?

Apollo ona bir şey mi söylemişti?

"Şey... Cristiana, alınma ama," demek için kendimi toparladım, "ama ne olduğunu bilmiyorsun. İyileşmenin benim görevim olduğundan emin değilim."

"Biz kadınlar," diye başladı, "nadiren öyle olur ama her zaman *öyledir*. Benden öğrenin. Kocamla otuz beş yıl geçirdim. O gururludur. İnatçıdır. Bu yüzden aramızda söz ve mesafe oluştuğunda bunu kapatmak bana düşer."

İşte oradaydı. Her iki dünyada da aynı olan tek şey. "Bu doğru değil," diyerek ona gerçeği söyledim.

"Öyle değil ama bu dünyada doğru ya da adil olmayan pek çok şey var ve bu kadın-erkek ilişkileri için de geçerli."

Bu konuda yanılmıyordu.

"Bunu biliyorum," diye söze başladı ve ben de hazırlandım çünkü sesi yumuşamıştı ve konuşurken bana doğru eğilmişti. Bunları uyarı işaretleri olarak kabul ettim ve devam ettiğinde iyi ki de öyle yapmışım dedim. "Yirmi üç yıldır Karsvall'da çalışıyorum. Dolayısıyla Ulfr eve gelinini getirdiğinde ben de oradaydım."

Keskin bir nefes aldım.

Devam etti.

"Dürüst olmak gerekirse, evliliğe ve ardından ebeveynliğe bu ikisi kadar kolay alışan bir karı koca tanımadım. Bu kadar güzel olmasaydı doğal görünmeyecek bir istikrarları vardı."

Bunu duymama gerek yoktu.

Nazik olmaya çalıştığını bildiğim için bunu ona söylemedim ve konuşmaya devam etti.

"Kadın hastalandığında, adam her gün birkaç kez onun yanına giderdi ve yatak odalarından kahkahalar duyardınız. O odadan gelen seslere bakarak hiçbir şeyin ters gitmediğini düşünürdünüz. Ama o ayrılıp kapı arkasından kapandığında, bulutlar çökerdi. Kadın yatağındaydı, bunu hiç hissetmedi ama attığı her adımda onu takip etti. O iyi bir adamdı, ne hizmetkâr ne de asker, sevdiği kadını yiyip bitiren bu hastalığın yükünü taşıdı. Ama kadını yiyip bitirirken, onu da yedi. Ve kadın kaybolduğunda, o bulut inip yapıştı, kımıldamadan, çocuklarıyla birlikte olduğu zamanlar hariç, gittiği her yerde onu gölgeledi."

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissederken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Hastayken İlsa'ya gitmek Apollo için çok önemliydi. Onu ziyaret etmek. Onu güldür.

Ama bunu her yaptığında, bu onu daha fazla öldürmek zorundaydı. Apollo için bundan nefret ediyordum. *Nefret* ettim.

"Sonra sen geldin," dedi.

Bunun üzerine dudaklarım aralandı.

Devam etti. "İlk başta, seni gördüğümde, benzerliğin... olağanüstüydü. Sana olan ilgisini anladığımdan ve bunun sağlıklı olmadığından korktum."

Gözlerini
tuttum. Devam
etti.

"Ama benim gördüğüm şey onun Leydi Ilsa ile yaşadıklarını yeniden yaratmaya çalışması değildi. Seninle yeni bir şey inşa ediyordu. Her ne kadar onu güldürebilse de, hava seninle olduğu kadar zengin bir şekilde çınlamıyordu. Karısı ve çocuklarının annesi olmasına ve onların hayatını korumak için kendi hayatını ortaya koyacak türden bir adam olmasına rağmen, ona her an fırtınadan korunmak için yanına koşması gerekiyormuş gibi bakmıyordu."

Aman Tanrım.

Apollo bana öyle mi baktı?

Kalbim sıkışmıştı.

Konuşmaya devam etti ama bunu yumuşak bir şekilde yaptı.

"Sahip olduğunuz şey yeni. Dolayısıyla, aranızdaki kırgınlığı iyileştirmek için size gelmesi gereken kişi o olsa bile, gururunun buna izin vermeyeceğini anlayacak kadar iyi tanımıyor olabilirsiniz. Aranızda her ne olursa onu geceleri uyutmuyor olabilir. Yine de bunu yapmayacaktır. O bir erkek, ama aynı zamanda bir Ulfr. Çok iyi olan birçok niteliğe sahipler ve bu nitelikler onları Lunwyn'deki en iyi Ev yapıyor. Ama her iyi şeyle birlikte kötü şeyler de gelir. Gururlu olduğundan bahsetmiştim. Ama aynı zamanda inatçı. Ve son olarak, kendi istediğini elde etmeye alışkın bir adamdır. Ve bu üçü bir araya geldiğinde etrafındaki insanlar, özellikle de yatağını ısıtan kadın için işleri zaman zaman zorlaştıracaktır."

"Seni anlıyorum Cristiana, hem de çok iyi anlıyorum," dedim ona. "Ama söyleyecek bir şeyi olduğunda, tek kelime etmeme bile izin vermiyor."

"O zaman tatlım,"-bana doğru iyice eğildi, elimi tuttu ve sıkıca kavradı-"iletişim kurmanın, ona kendini dinletmenin bir yolunu bulmalısın ve bu yol kelimelerle olmayabilir."

Her türlü mantıklı şeyi söylüyordu ve söylediklerinin bazılarını sevdiğimi, hayır, bazılarını *sevdiğimi* itiraf etmek zorundaydım.

Ama ben bunu anlamadım.

Ben de "Üzgünüm Cristiana, ne dediğini anlamıyorum" diye paylaştım.

"Dikkatli olun Bayan Maddie," diye fısıldadı, "çünkü bir kadın akıllıysa ve dikkat ederse, her erkek ona isteğini nasıl duyuracağına ve hatta isteğini nasıl yaptıracağına ve bunu yapanın *kendisi* olmasına dair ipuçları verir."

Vay anasını.

"Seksi kullanmaktan mı bahsediyorsun?" Nefes aldım.

Arkasına yaslandı ve kendi elini atabilmek için elimi bıraktı. "Eğer bu belirli bir erkek üzerinde işe yarıyorsa, kesinlikle."

Bir nefes çektim.

Harika gidiyordu ama bunun iyi bir tavsiye olduğunu düşünmedim. Apollo ile değil.

"Ancak Ulfr öyle bir adam değil," diye devam etti ve ben nefesimi bıraktım. "Eğer onu yatak odasında memnun etmezsen, her gece yatak odasına geri dönmez. Bu kesin. Ama o bedeni tarafından yönetilecek bir adam değil."

Tamam, rayına oturmaya başlamıştı.

"Hayır, sen, onun için farklı bir şey," diye açıkladı.

"Yani," diye başladım tereddütle, "akıl oyunları oynamam gerektiğini mi söylüyorsun?" "Hayır," diye cevap verdi. "Onun dikkatini çekmek için bir yol bulman gerektiğini söylüyorum. Bu dürüstlük olabilir. Duygu da olabilir, yeter ki o da dürüst olsun. Ulfr da oyun oynamayı kabul edecek bir adam değil, Sizin deyiminizle. Ulfr gibi bir adamın anahtarı manipülasyon değildir." Kesinlikle rayına oturuyor.

Ve bunu biliyordum çünkü Apollo benden daha fazlasını istediğini sık sık açıkça belirtmişti ve istediği şey kendimi onunla zaman ve seksten daha fazlasıyla paylaşmamdı.

Ben de fısıldadım, "Doğru."

Başını salladı ama devam etti.

"O aynı zamanda zamanı boşa harcayan biri değildir. Zamanın ne kadar değerli olduğunu herkesten daha iyi bilir. Ve eğer biri zamanı boşa harcadığı için ona zaman verilirse, üzücü bir karar verebilir..." durakladı, gözlerimin içine baktı, "onun için, sizin için ve çocukları için."

"Benden vazgeçiyor," diye tahmin ettim, sesim kısık, kalbim sert atıyordu.

Sonra öyle bir yola girdi ki, tam bir monoray oldu.

"Biriyle sadece bir şeyler inşa etmek değil, aynı zamanda bunu sürdürmek, onun önemseydiği şeyleri önemseyişinizi göstermek

çok önemlidir."

bana söyledi. "Aynı zamanda onların ihtiyaçlarını özenle karşılayacağınızı göstermeniz de çok önemli, tıpkı onların da sizin için aynı şeyi yapması gibi. Apollo Ulfr kimseye muhtaç bir adam olarak görünmez. Ama bu onun ihtiyaçları olan bir adam olmadığı anlamına gelmez."

O haklıydı. Çünkü o çok güçlü, çok heybetliydi, bana çarpmadı.

Apollo'nun ihtiyaçları vardı.

Çocuklarını ve beni dışarıda olup bitenlere karşı koruması gerekiyordu. Daha fazlasını yapmak istiyordu ve bu da hepimizi mutlu etmek, belirsiz zamanlarda bile bize iyi bir yaşam sağlamaktı. Ve halkını -Evinin halkını, askerlerini, Lunwyn'in tüm halkını ve iki lanet kıtanın tamamını- güvende tutmak için yapması gerekeni yapması gerekiyordu.

Ve benim sorunlarımla uğraşmasına gerek yoktu çünkü onun sorunları benim fahişelik kariyeri yapmak istemediğimi ve pizza dağıtım servisi kuramayacağımı anlamamdan çok daha önemliydi.

Başka bir deyişle, sııp
batırmıştım. Kahretsin,
sımıştım!

Ve bunu zmem
gerekiyordu. Hemen.

Ben de ayağa kalktım ve "Ana eve gitmem gerekiyor" dedim.

Cristiana gülümseyerek benimle birlikte ayağa kalktı. "Gerçekten de yle."

Derin bir nefes aldım ve ona titrek bir gülümseme verdim.

Bunu yaptığım halde hareket etmeyince, "Karsvall'a gitmek için acele etmiyorsun," dedi.

"Tamam," dedim ve hızla kapıya doğru ilerledim. Ama kapıda durdum ve döndüm. "Teşekkürler tatlım," diye fısıldadım.

"Gidin Bayan Maddie," diye cevap verdi.

Başımı salladım ve n kapının yanındaki kancalara doğru koştum. Pelerinlerimden birini kaptım ve üzerime geçirdim. Altındaki sandığı açıp birkaç eldiven aldım ve onları da giydim.

Sonra kapıdan ıktım.

Ahırlarda kendi atım olmadığı için ana eve kadar yürümekten başka çarem yoktu. Bunu elimden geldiğince hızlı bir şekilde, Apollo ve adamların atlarının açtığı karla kaplı (son zamanlarda hiç kar yağmadığı için) patikayı takip ederek yaptım.

Yine de on beş dakikalık bir yürüyüşü ve kürklü pelerinim ve eldivenlerimle bile Karsvall'ın ön kapısına vardığımda donmuştum.

Ne yapacağımı bilmeden orada dikildim. Kapıyı çalmalı mıydım?

Ya çocuklar beni görürse?

Sonra öğleden sonra olduğunu, öğle yemeğinden ve açık hava etkinliklerinden sonra olduğunu fark ettim. Çalışıyor olmaları gerekirdi. Yani en azından bu güvenliydi.

Apollo ile konuşmak ise başka bir hikâyeydi.

Kapı açıldığında elimi kaldırdım, kapı tokmağına mı gitsem yoksa vursam mı bilemedim.

Achilles orada duruyordu.

"Hey," diye selam verdim.

"Maddie," diye cevap verdi, gözleri açıkça beni inceliyordu ama uzanıp parmaklarını dirseğime dolamaktan ve beni soğuktan çekip çıkarmaktan çekinmedi. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu," diyerek kapıyı kapattı.

"Ah... evet," diye cevap verdim, endişeyle evin içine baktım ve Apollo'nun muhteşem dekorundan başka bir şey göremedim.

"İyi miydin?" Achilles sordu ve ben de ona döndüm.

"Evet...hayır. Yani, evet gibi ama daha fazlası yok diyebilirim," diye cevap verdim ve başı yana eğildi.

Cevabım karşısında kafasının karıştığını anlayabiliyordum ama bunun için zamanım yoktu. Az önce on beş dakikamı yürüyerek geçirmiştim, bu süre cesaretimi tüketmişti. Bir an önce bu işe girişmeliydim.

"Dinle tatlım," diye devam ettim, ona yaklaşarak. "Ziyaret etmek isterdim ama Apollo ile konuşmam gerekiyor."

"Yanlış bir şey var mı?" diye sordu. "Hayır, ama evet," diye yanıtladım.

"Bilmece gibi konuşuyor," diye mırıldanırken dudakları yukarı kıvrıldı. "Apollo'yla konuşmam gerek," diye fısıltıyla tekrarladım.

Gözleri yüzümde gezinirken Achilles yaklaştı ve sesi alçalarak, "Üzgünüm Maddie, ama o Drakkar koltuğuna gitti," dedi.

Kalbim o kadar sert çarptı ki canım acıdı. "Uzakta mı? Yani gitti mi?"

"Hayır, henüz değil ama gitmeye hazırlanıyor ve yakında aceleyle yola çıkacak. Uzun bir yolculuğu var ve fırtınaya zamanında yetişmesi gerekiyor."

Kahretsin!

"Onunla gerçekten konuşmam gerek, Achilles."

Bir an tereddüt etti ve hakkını vermem gerekiyordu, bomu indirdiğinde sesi nazikti.

"Bu konuşmayı hoş karşılamayacaktır, küçük böcek."

Kahretsin!

Apollon Akhilleus'la konuşmuştu ya da o da karanlık bir ruh halindeydi ve Akhilleus, hiç de sönük bir ampul değil, bunu okumuştı.

"Hâlâ yapmam gerekiyor," dedim cesaretle çok kabadayılıkla.

Başını sallamadan önce gözlerimi dayanılmaz derecede uzun bir süre tuttu. "O zaman odasında. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Resmi olarak bana gösterilmemişti ama turum sırasında efendinin yatak odasına denk gelmişim. Öyle olduğunu biliyordum çünkü devasa, zengin döşenmiş (ve diğer her şey ciddi bir şekilde döşendiğinden, o odanın *zengin* döşenmiş olması bir şey ifade ediyordu) ve harikaydı.

Ayrıca kolonyası ve *kendisi* gibi kokuyordu.

"Var," dedim

Achilles'e. "O

zaman git," diye

ısrar etti.

Titrek bir gülümsemeyle geniş, oymalı ahşap merdivene doğru ilerledim.

Gidebildiğim kadar hızlı gittim çünkü her adımda bir sonraki adımı atacak cesareti kaybediyordum.

Ya hala kızgınsa ve yine bir pislikse?

Ya son dört gün içinde buna değmeyeceğimi anladıysa?

Ya oraya vardığımda her şeyi berbat ettiysem, aptalca bir şey söylediysem ve zaten bozuk olan bir şeye tamir edilemeyecek kadar zarar verdiysem?

Odasına vardığımda ve kapının açık olduğunu gördüğümde bu düşünceler beni rahatsız etti.

Kapıyı çalmadan içeri girdim.

Odaları krem, yeşim ve kahverengiyle, çoğunlukla da son ikisiyle dekore edilmişti. Bir de küçük bir antresi vardı ki bunu pek kullandığını sanmıyorum çünkü içinde yakışıklı bir sandalyeden

başka bir şey yoktu.

Dört pençeli ayağı olan oymalı destekli yuvarlak bir masa. Bu masa, üzerinde bir lambader bulunan kahve-kahverengi deri şezlongun yanında duruyordu.

İlerledim, sağa dönüp büyük yatak odasının olduğu yere baktım ve durdum.

Apollo pelerinini omzunda sallayarak odada ilerliyordu, başı eğikti, böylece elinin kolunun altındaki kayışı yakalamasını izleyebiliyordu. Hareket halindeki uzun, güçlü vücudu, arkasında uçuşan pelerini, kalın çikolata kahvesi yün balıkçı yakası ve ona uygun pantolonu, ne kadar hükmedici bir duruşu olduğunu unuttum ve ağzım kurudu.

Başını kaldırdı ve o da durdu. İşte o zaman kalbim durdu.

Çünkü bir parıltı, bir titreşim bile olmadan bana hiçbir şey vermedi. Gözleri bana dikilmişti ve bomboştı, güzel yüzü taştan oyulmuştu.

Hiç sıcaklık yoktu. Öfke de yoktu. Kesinlikle şefkat de yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Çok geç kalmıştım.

"Şu an iyi bir zaman değil Madeleine," dedi, pelerinini göğsüne bağlayarak tekrar yürümeye başlarken gözlerimi tutarak. "Önemli bir iş için uzaktayım ve hemen gitmem gerekiyor."

Beni geçti ve ben de onunla birlikte döndüm, aynı anda dudaklarımı hareket ettirmeye zorladım.

"Söyleyeceklerim önemli," dedim ona.

Tekrar durdu ve bana döndü. "O zaman söyle. Ve çabuk ol."

Duygudan yoksun o güzel gözleriyle bana bakarken otoriter ve kibirli olması çok daha az çekiciydi.

Hayır. Çekici

değil.

Ezici bir şeydi.

"Ben... şey, bilmek istersin diye düşündüm, ben... hamile değilim."

Kahretsin!

Söylemek istediğim bu değildi!

"Mükemmel," d i y e karşılık verdi, sesi soğuktu ve yine gidecekmiş gibi hareket etti.

"Bekle!" Ona doğru bir adım atarak bağırdım ama tekrar bana döndüğünde durdum.

Gözlerini aldığımda kelimeler boğazımda düğümlendi ve sonunda bana bir şey verdi.

Uzaktan sabırsızlık.

"Madeleine, sana söylediğim gibi, hemen gitmem gerekiyor." Beni tepeden tırnağa süzdü ve sözlerini şöyle tamamladı: "Yokluğumla ilgili endişelerin varsa, ben yokken korkacak bir şey yok. Korunacaksınız. Adamlarımın çoğu geri döndü ve mülk sıkı bir şekilde korunuyor. Lavinia da yolda. Nişanladığım cadının eve ya da araziye büyü yapılamayacağından emin olmasını sağlayacak."

"Ben... bu iyi," diye kekeledim. "Teşekkür ederim. Ama Apollo, - ona doğru belli belirsiz bir adım attım- "konuşmamız gerek."

"Benimle konuşmak istediğin bir şey varsa, bunu üç hafta sonra döndüğümde yapabilirsin."

Üç hafta! Üç hafta boyunca gitmiş mi olacaktı? "Artık gitmeliyim," diye bitirdi.

Bana sırtını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. Veda bile etmeden.

Gözlerimi kapattım ve yere baktım, boğazım düğümlendi.

Haklıydım, çok geç kalmıştım.

"Benimle gelecek misin, yoksa yatak odamda durup yere mi bakacaksın?" diye sordu ve başımı kaldırdım. İlk sözleri beni de yanında götürmek istediğine dair bir umut ışığıydı. Ama gözlerini yakaladığımda, sonraki sözleri bu ışığı söndürdü. "Sana ön kapıya kadar eşlik edeceğim ve bir adam seni çeyiz evine götürecekt."

Evet.

Çok geç.

"Aceleniz var. Benimle uğraşmana gerek yok. Eve gidebilirim, merak etme," dedim sessizce.

"Madeleine, kar yağıyor ve şimdi de çok şiddetli yağıyor," diye cevap verdi açıkça gergin bir sabırla.

Pencerelere baktım ve onun haklı olduğunu gördüm. Kar şimdi çok daha sert yağıyordu.

Gözlerimi pencereden ayırmadım ve ona "İyi olacağım" dedim.

"Adamlarımdan birinin size eşlik etmesi daha iyi olur."

Ona baktım, gözlerimde oluşan yaşların arasından dalgalanıyordu ama yutkundum ve "İyi olacağım" dedim.

Hareket etmedi, ben de ettim.

Çenemi eğerek ayaklarıma baktım, ona doğru yürüdüm ve yaklaştığımda, "Yolculuğunda güvende ol, Apollo," diye mırıldandım.

Onu geçemedim. Eliyle pazumu yakaladı ve beni kısa düşürdü.

Derin bir nefes aldım ve ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. "Çocuğun olmadığı için üzgün müsün?" diye sordu.

Şişmiş boğazından bir yudum daha aldı.

Tanr

ım.

Erke

kler.

Hangi dünyada olursa olsun, hiçbir şeyden haberleri yoktu. "Hayır," diye cevap verdim, sesim titrek çıkıyordu.

"O zaman benimle konuşmak için neden karda yürüdüğünüzü paylaşmak ister misiniz?"

"Önemli bir iş için uzaktasın," diye hatırlattım ona. "Bekleyebilir."

"Kadınları yatak odamda ağlarken bırakmayı sevmem."

"Ağlamıyorum," diye bilgilendirdim onu ve bu doğruyd.

Ağlamak *istedim*. Beni artık istemeyen büyük, muhteşem ve seksi adam sonunda "gittiğinde" ağlayacaktım. Ve elbette, gözlerim yaşardı.

Ama *ağlamıyordum*.

"Madeleine, gözlerin yaşlarla doluyor." Birdenbire bununla işim bitmişti.

"Apollo, bırak gideyim de sen de git."

"Konuş," diye talep etti.

Kolumu ona doğru büküm ve sessizce tekrarlardım: "Lütfen, bırak gideyim."

"Madeleine"-yüzünü bana doğru eğdi, artık kesinlikle sabırsızdı ve uzaktan değil- "*konusmak*".

"Bir hata yaptım," diye

fısıldadım. "Buraya gelmekle mi?" diye sordu.

"Pol ile evlenerek."

Hareketsiz kaldı. Haklıydı, gözlerim yaş içinde yüzüyordu, bu yüzden bulanıktı, ama o kadar hareketsiz kaldı ki, bunu hissedebiliyordum.

"Benimle ilgili bir şey var." Ağzım devam etti. "Bu bir zayıflık. Bir başarısızlık, gerçekten. Ve ben... şey, bu beni Pol'e götürdü. Aslında pek çok kötü şeye yol açtı ama hepsi Pol sayesinde oldu. Bu kusur yüzünden doğru kararlar veremedim. Bana duymam gereken şeyleri söyleyen insanları dinlemedim. Ne istediğimi gördüm ve peşinden gittim, sonuçları ne olursa olsun."

Hiçbir şey söylemedi, hareket etmedi, elini üzerimden çekmedi. Bu yüzden ağzım devam etti.

"Babam bana söyledi. Pol'le evlenmemem gerektiğini söyledi. Ve ilk kez kötü olduğunda, *gerçekten* kötü olduğunda, daha iyiye gitmeyeceğini, sadece daha kötüye gideceğini bildiğim bir şekilde, kendimi hastaneye götürmeliydim. Bunun yerine kendimi ailemin evine bıraktım." Titreyerek nefes aldım ve gözlerimi omzuna kaydırdım. "Bana kapıyı açtı, bir gözüm şişmiş, burnum kanıyor, kaburgalarım kırıldığı için her nefes alışımda içime ateş düşüyordu, bana bir kez baktı ve kapıyı yüzüme kapattı."

Apollo o anda bir şey yaptı, elini koluma doladı. Ama hepsi bu kadardı.

"Bilmiyorum... Nasıl ilgilenileceğini bilmiyorum," diye kekeleyerek itiraf ettim. "Çünkü hiç böyle bir şey yaşamadım. Geriye dönüp baktığımda, babam hep böyleydi. O bir otobüs şoförüydü ve annem de çalışırdı. Ama eve koşa koşa gidip akşam yemeğini masaya koymayı ihmal etmezdi çünkü babamın beklentisi buydu. Annem de babam kadar çok çalışıyordu ve yine de akşam yemeğini pişiriyor, bulaşıkları yıkıyor, çamaşırları yıkıyor, alışveriş yapıyor ve evi temizliyordu. Onun işi ise otobüs kullanmak, televizyon seyretmek ve her zaman güneşin altındaki her şeyden şikayet etmektir. Başkan ve politikaları. Seahawks'ın hücum koçu. Yollardaki Japon arabalarının sayısı. Sanırım yaptığı şeyi yaptı, onun her kapisine boyun eğdi, sırf yapmadığı takdirde onun sızlanmalarını dinlemek zorunda kalmamak için."

Başımı tekrar salladım, gözlerim hâlâ Apollo'nun omzundaydı ve saçmalamaya devam ettim.

"Bu olumsuzluk... sürekli," diye devam ettim. "Annem, ben düşünebildiğim zaman, onun altında gömülüydü. O kadar gömülmüştü ki, neredeyse orada bile değildi. Soluduğumuz havayı tüketmişti. Onunla birlikte hayatın içinde sürükleniyor gibiydi, yemin ederim, sanki cezasını çekiyor ve bitmesini bekliyordu."

Apollo hiçbir şey söylemedi. Boğazına baktım.

"Doğru olanı yapmaya çalışıyordum," dedim sessizce. "Bu dünyaya geldiğimde. Yeni bir başlangıç yaptığımda. Kendime bakmanın bir yolunu bularak doğru olanı yapmaya çalışıyordum ve bunu birilerinin bana bakmasına bağlı kalmadan yapıyordum. Sonunda, bir kez olsun akıllı davranıp kendime bakmayı öğrendim. Bana bakması için birine muhtaçtım ve o bu işe uygun değildi ve daha da kötüsü, kendimi ondan korumam gerekiyordu." Sesim alçaldı. "Bundan ders çıkarmam gerektiğini düşündüm. Akıllı olmak. Kendi başımın çaresine bakmanın bir yolunu bulmalıyım."

Sonunda beni bıraktı ve konuştu. "Ben senin kocan değilim."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Eğer öyleyse, şimdi ondan bahsediyorsun çünkü..." diye devam etti.

"Çünkü sen bana onun verdiği her şeyi veriyorsun. ve *daha iyisini*. Bana da her şeyi verdi ve bunu bir lanet haline getirdi."

"Ve sen de benim aynısını yapacağımı varsayıyorsun" dediğinde sesi hâlâ soğuktu.

"Ben hiçbir şey varsaymıyorum." Gözlerimi onun hâlâ boş olan gözlerine diktim. "Hiçbir şey düşünmüyorum. Hiçbir şey *bilmiyorum*. Kim olduğumu bile. Mesele de bu zaten. Kim olduğumu bilmiyorum. Nasıl kendim olacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, olumsuzluklarla çevrili iki ebeveynle yaşamaktı; biri sebepsiz yere dünyaya kızgındı, diğeri ise o kadar yok olmuştu ki hayalet gibiydi. Ve tüm hayatım boyunca, her ikisi de etrafta olduğumu bilmiyormuş gibi görünüyordu ve ben gittikten sonra da pek umursamadıkları açıktı. Sonra Pol'le korku içinde yaşadım ve sadece kaçarak, ondan saklanarak, farklı bir nedenden dolayı korkarak yaşamak için özgürlüğümü kırdım, o da beni bulmasıydı."

"Maddie, senin dediğin olsun," diye itti ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Ve battı çünkü demek istediğimi anlatıyordum, bunu dürüstçe yapıyordum, açıkça paylaşıyordum ve o hala dinlemiyordu.

Ben de bu işi halledebilmek için son noktayı koydum.

"Kendimi bulmam lazım. Ve bunu yapmak için zamana ihtiyacım var." "Yalnız zaman" derken sesi kutup gibiydi.

"Hayır, Apollo." Başımı tekrar salladım. "Sadece *zaman*." Bir elimi uzattım. "Kaçak yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Korku, sizi arayan adam sizi bulursa, kendi hayatınızı kurtarmak için onun hayatını almak zorunda kalabileceğinizi bilmek? Zayıflığınıza yenik düştüğünüzü ve bedelini sadece acı ve sefaletle değil *çocuğunuzun* ölümüyle ödediğiniz bir hata yaptığınızı bilerek *on yıldan* fazla yaşamamanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikriniz var mı?

İki kolumu karnımın üzerinde kavuşturdum ve pencerelere baktım.

"Bu çok güzeldi, inanılmazdı, hepsi, verdiğin her şey

Ben. Seninle kavga ederken bile, çünkü bana bunun güvenli olduğunu gösterdin. Yumruğun yüzüme değmeden söyleyeceklerimi söyleyebilirdim." Yumuşakça söyledim. "Ama içimdeki kırıkları düzeltmek için masal dünyalarından daha fazlası gerekiyor. Çünkü her gün onu kıranın *ben olduğumu* bilerek yaşıyorum."

Birden hareket ettiğini hissettim ve yatağın yanındaki altın püsküllü yeşim brokar kordona doğru yürüdüğünü görmek için ona doğru baktım. Kordonun yanında durdu ve onu çekiştirdi.

Sonra pencerelere doğru ilerleyişini izledim ve bunu köşede, odaya bakan bir köşede duran ağır, yakışıklı, koyu renkli ahşap masanın etrafından dolanmak için yaptı. Bir çekmeceyi açıp içinden bir kâğıt çıkardığında hüznümden şaşkınlık süzüldü.

Ben kendimi toparladığımda o bir tüy kalem (evet, tüy kalem, bu dünyada tükenmez kalem kullanılmadığını aylar önce öğrenmiştim) alıyor ve bir kap mürekkep açıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Bencilce davranıyorum. Gitmen gerekiyor." "Sessiz ol Madeleine," diye mırıldandı, tüy kalemmini kâğıda çizerek.

Sessizleştim ve izledim. Mürekkep hokkasına ve kâğıda döndüm. Mürekkep. Kâğıt. Başka bir çizgi. Daha fazla mürekkep. Başka bir çizgi.

O kadar garip bir şekilde büyülenmiştim ki, kasvetime kapılmışım, genç bir çocuk koşarak odaya girdiğinde sıçradım.

Bana baktı, başını aşağı ve yukarı salladı, sonra Apollo'ya baktı.

"Efendim?"

"Bir dakika, Nathaniel," diye yanıtladı Apollo ve kaşımaya devam etti. Çocuk ve ben izledik.

Sonunda Apollon tüy kalemi yere attı, hokkanın kapağını kapattı ve kâğıdı aldı. Masadan uzaklaşarak etrafından dolaştı, gözlerini çocuğa dikti.

"Kulübeye birini gönder. Loretta ve Meeta'ya Leydi Ulfr'u Drakkar koltuğuna yolculuk için hazırlamaları gerektiğini söylesinler," diye emretti ve gözlerimin büyüdüğünü hissederek nefesimi içime çektim. "Leydi Ulfr'un bir fırtınaya karşı donanımlı olması gerektiğinin onlara açıklandığından emin olun. Onlar da ona eşlik edecekler."

Çocuğun yanında durduğunda kâğıdı katlıyordu. Katladıktan sonra ona uzattı ve konuşmaya devam etti.

"Acele etmeliler. Bir saat içinde yola çıkıyoruz." "Doğru, efendim," diye mırıldandı çocuk.

"Ve bunu Akhilleus'a götür," diye devam etti Apollon, başını kâğıda eğerek.

Çocuk başını salladı.

"Git, Nat," diye sessizce emretti

Apollon. Çocuk hızla dışarı fırladı.

Kendimi yeniden nefes almaya zorladığım sırada Apollo bana döndü. Ve döndüğünde usulca, "Buraya gel Maddie," dedi.

Gecikmeden, gözlerim onunkilere yapışık, tahta gibi yürüyerek ona doğru yürüdüm. Gözlerine bakıyordum çünkü boş değillerdi. Yüzü soğuk değildi. Aksine, bakışları bana sıcak, yüzü yumuşaktı.

Umut etmek istemedim.

Ama söyledikleriyle, yüzünün o haliyle, umuyordum.

Ona yaklaştığımda elini uzatıp parmaklarını belime doladı, beni kendine çekti ve kollarının arasına aldı.

"Döndüğümüzde," diye devam etti yumuşak sesiyle, "kulübede ihtiyacın olduğu kadar kalacaksın..." tereddüt etti ve "kendini bulacaksın" diye bitirdi.

Aman Tanrım!

Bu oluyor muydu?

"Ancak, bunu zamanınızın bir kısmını benimle ve çocuklarımla geçirirken yapmanızı rica ediyorum."

Vay anasını.

Oluyordu.

Başımı salladım ve hızlıca yaptım.

Kolları daha da sıkılaştı. "Ne yazık ki önümüzdeki üç hafta boyunca yalnız zaman geçireceğinizi garanti edemem."

"Ben, uh... şey, bu, um... tamam," diye kekeledim ve bunu da çabucak yaptım.

"Bir muhafızla birlikte seyahat edeceğiz," diye devam etti ve tutuşu daha da sıkılaştı. "Ve çocuklar."

Aman Tanrım.

Yeni eklenti de dahil olmak üzere çeşitli şeylerden korkuyordum ama hiçbir şey söylemedim.

"Olanlardan sonra onları bırakmayacağım," diye devam etti. "Seni terk etmezdim ama aramızdaki şeyler..."

Sustu ve ben tekrar başımı salladım, bu sefer anladığımı söyledim.

Yüzü benimkine çok yaklaştığında ellerinden biri çenemi kavrayacak şekilde yukarı kalktı.

"Benimle daha çok şey paylaşmalısın, babacık," diye nazikçe ısrar etti. "Ve bunu yapmalısın ki zihninin nasıl çalıştığını anlayabileyim ve çoğu zaman çok şey kapsayan ve hiçbir şey söylemeyen sözlerinle yanlış sonuçlara varmayayım."

O haklıydı. Çok haklıydı.

Bir kez daha başımı salladım ve "Deneyeceğim" diye fısıldadım.

Başparmağı yanağımla okşadı ve devam ederken sesi daha alçak, daha derindi, yine de nazikti. "Bunları konuşmanın senin için ne kadar zor olduğunu şimdi anlıyorum. Bu yüzden karşılığında ben de daha sabırlı olmaya çalışacağım."

Tanrım.

Tanrım.

Çok güzeldi, *çok*, *çok* güzeldi.

Birden fazla yönden.

Gözlerimin yeniden yaşardığını hissettim.

"İşleri berbat ettiğim için özür dilerim." Hâlâ fısıldıyordum. "Ben sadece... Ben sadece-"

"Dur, güvercin, ne olduğunu biliyorum." Bir nefes aldım ve devam ettim.

"Madem bir şeyleri açıklıyorum, şunu da bilmelisin ki benim dünyamda bir şey olduğunda ve işin içinde çocuklar olduğunda, mesela ebeveynlerden biri," yutkundum, "öldüğünde ya da boşanma gibi bir şey olduğunda, çocuklara yeni, şey... bir partner tanıtırken çok daha yavaş davranırız. Anlıyorum," diye hızla devam ettim, "farklı düşünüyorsunuz ve onlar sizin çocuklarınız, dolayısıyla bu sizin vereceğiniz bir karar. Ama bana garip geldi. Çok garipti. Tartıştığımızda, ben

Zamana ihtiyacım olduğunu düşünüyordum ama aynı zamanda beni her akşam yemek masasında görmek zorunda kalmadan önce bana alışmaları, beni tanımaları için zamanları olması gerektiğini de düşünüyordum. Bu...şey, onlara bir alışma dönemi tanımanın daha nazik olacağını düşündüm. Yani, ben bir sürtük falan değilim ama, bilirsiniz, uzun zamandır babalarıyla baş başa olan çocuklar için, onları babalarının hayatındaki kadınla tanıştırmak onlar için çok fazla."

"Çocuklarımı başka biriyle tanıştırmadım..." durakladı, ağzı büzüldü, "*ortak*, bu yüzden geriye dönüp baktığımda bunu akıllıca buluyorum."

Bunu akıllıca buldu.

Tanrı'ya şükür.

Kollarında rahatladım.

Elini boynuma doğru kaydırды ve beni sıkarak, "Böyle konuşmayı öğrenmeliyiz Maddie," dedi.

Yine çok haklıydı. Ve yine başımı salladım.

Boynunu büküp ağzını ağızıma değdirmeden önce gözlerinde o şefkatli bakış belirdi ve yemin ederim, bu çılgıncaydı, biliyordum ama gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tuttum çünkü o bakışı ve dokunuşunu o *kadar... lanet* olası... özlemiştim ki.

"Yardım için ona yaklaştığında babanın seni o adama bıraktığını düşünmek hoşuma gitmiyor," diye fısıldadı ve ben dudaklarımı birbirine bastırıp gözyaşlarımla savaşmak için burnumdan nefes almaya devam ettim. "Burada böyle bir umursamazlık bulamayacaksın, güvercinim. Bu yüzden sana, kendini keşfetmenin yanı sıra, buna alışmanın bir yolunu bulmanı tavsiye ediyorum."

Ellerimi kazağının yanlarına doğru kaldırdım, parmaklarımı tutacak şekilde kıvırdım ve gözlerimi doldurmakla tehdit eden gözyaşlarımı kırıştıtırırken kendimi başımı sallamaya zorladım.

Evet. Çok güzeldi. Birden fazla yönden.

Başparmağını yanağımda gezdirebilmek için elini tekrar çeneme doğru kaydırды ve alnımı öpmek için yaklaştı.

Sonra parmak uçları hafifçe içeri girerek geri çekildi ve "Şimdi gidip Christophe ve Élan'a bizimle Brunskar'a yolculuk ettiğinizi söyleyelim" dedi.

Midem bulandı ama hiçbir şey söylemedim.

Kriz önlendi, hemen ardından yeni bir travma.

Benim hayatım
böyleydi.
Aman Tanrım.

* * * * *

On dakika sonra büyük odada durmuş ellerimi oynatmamaya çalışıyordum. Apollo girişte ayakta durmuş Laures'in söylediği bir şeyi dinliyordu ama gözleri benim üzerimdeydi.

Aşağı iner inmez bir hizmetçiyle karşılaştık ve o da çocukları çağırırdı.

Kendimi tutmaya çalışıyordum ama bir saniye daha beklemek zorunda kalırsam başarısız olacağımdan korkuyordum.

Bu düşünceyle, neyse ki (bir nevi) bir kargaşa duydum ve Élan'ın koşarak köşeyi döndüğünü, Christophe'un da onun peşinden daha yavaş geldiğini gördüm.

Beni görünce durdu.

Ellerimi birbirine kenetledim ve hiperventilasyon geçirmemeye çalıştım. Bakışları babasına kaydı.

"Bayan Madeleine bizimle geliyor mu?" diye seslendi babasına.

"Gerçekten de öyle, değerli kızım," diye karşılık verdi Apollon.

Anında iki elini havaya kaldırdı ve "Yaşasın!" diye bağırdı, poposunu dışarı çıkarıp sağa sola salladı.

Birdenbire bunu yapmayı bıraktı ve kardeşine döndü, yüzünde muzaffer bir ifadeyle onu işaret etti.

Sonra anons etti, "Ha, Chris! Bizimle başka bir kız daha geliyor. Bu, öğle yemeği için durduğumuzda oklarla bir şeylere ateş etmek ve kartopu savaşı yapmak zorunda olmadığımız anlamına geliyor. Bu, kardan kaleler yapabileceğimiz ve tavşanlarla konuşabileceğimiz anlamına geliyor!" Poposunu tekrar dışarı çıkarıp salladı, kollarını iki yana açıp ağladı: "Huzzah! ~~Huzzah~~!"

Christophe'a baktım.

Yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle kız kardeşini izliyordu.

Kahretsin.

Gözlerini bana çevirdi, o bakış çözüldü ve sırttı. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Ben de sırttım ve sonra Apollo'ya baktım. O da çocuklarına gülümsüyordu.

Sonra, "Gidelim," dedi.

Élan bana doğru koştu, elimi tuttu ve beni merdivenlere doğru çekiştirmeye başladı.

Onun küçük elini benimkinde hissetmek nefesimi öyle bir tutmama neden oldu ki canım acıdı.

Ama acıya aldırmadım.

Beni merdivenlerden yukarı çıkarmasına izin verdim, Christophe babasına katıldı ve önce onlar dışarı çıktılar, Élan şimdi yanımda zıplıyordu ve ben onu çok sıkı tutmak isterken elini rahat bir şekilde tutmaya çalıştım, asla bırakamayacaktım.

Apollo ön merdivenlerden inerken omzunun üzerinden baktı, gözleri kızına kaydı ve sonra benimkine geldi.

Ve yüzündeki o şefkatli ifade çok ama çok fazlaydı.

Böylece her santimim, bikini giyebileceğimi ve Lunwyn'in soğuğunun bana dokunmayacağını bildiğim bir şekilde ısındı.

Élan haklıydı.

hah!

* * * * *

Bir saat on beş dakika sonra, valizlerim iki kızaktan birine yerleştirilmiş, etrafta atlara binmiş çocuklar (Quincy ve Balthazar, tabii ki Apollo ve babası gibi kendi bineğine binmiş Christophe dahil), kullanacağım kızağa bindim, gözlerim koltukta poposunun üzerinde zıplayan Élan'daydı, kürkü elinde, ağlıyordu, "Oturun, Bayan Madeleine. Oturun. *Oturun!* Hadi gidelim!"

Loretta, Meeta ve çocukların hizmetçisi Bella'nın bulunduğu benimkinin arkasındaki kızağa baktım.

Sonra Remi ile konuşan Apollo'ya baktım.

Sonunda oturdum, Élan atkısı üzerime attı ve ben de dizginleri aldım. "Bayan Madeleine geldi, baba!" Christophe seslendi.

"Mükemmel," diye yanıtladı Apollon ve ardından on atlı ve iki kızaklı gruba "İlerleyin!" emrini verdi.

Dizginleri oynattım, atlar hareket etti, kızak karın üzerinde kaymaya başladı, kalın, kabarık pullar aşağıya doğru sürüklendi ve etrafımızdaki atlar safları sıklaştırdı.

Ama eve dönüp baktığımda Cristiana'nın açık olan ön kapıda durduğunu gördüm.

Onunla göz göze geldiğimde bana el salladı. Sonra göz kırptı.

Gölümsedim ve ona bir öpücük verdim.

Sonra tam Élan "Kardan kale yapmayı biliyor musunuz Bayan Madeleine?" diye sorarken ön tarafa döndüm.

"Hayır, tatlım," diye cevap verdim sessizce. "Sana öğreteceğim," diye ilan etti.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Hu...

Lanet olsun.

āh!

On Sekizinci Bk

Brunskar

"Uyandır onu, Maddie."

Apollo'nun yumuşak sözlerini duydum ve kızığın yanında duran ona baktım.

Élan yanıma sokulmuş uyuyordu.

Tecrübelerime göre Lunwyn'de günler her zaman kısaydı, bu yüzden hava karanlıktı. Bununla birlikte, saat de geç olmuştu.

Ve Brunskar'a, Drakkar'ın merkezine varmıştık.

On gündür Lunwyn'de seyahat ediyorduk ve mesafenin uzun, işin de önemli olduğunu biliyordum çünkü yolda geçirdiğimiz saatler Apollo'yla birlikte Bellebryn'e yaptığımız iptal edilmiş yolculuktan daha uzundu.

Bu da öğle ve akşam yemeklerini genellikle yol boyunca durarak yediğimiz anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda Christophe'un neredeyse attan düşmek üzere olduğu anlamına geliyordu (ama bunu asla yapmazdı, çünkü babası bunu asla yapmazdı ve Chris'in *her şeyi* babası gibi yapmaya hevesli olduğunu öğrenmiştim).

Ve genellikle, günün sonunda, Élan yanımda uyuyordu.

Bu yüzden durduğumuzda, uykulu bir Élan ve yorgun bir Christophe'u banyolarına götürmek (Bella bunu denetledi), kendimizinkini almak (Meeta ve Loretta benimkiyle ilgilendi) ve yatmaktı.

Uzun yolculuğumuz sırasında Christophe'un matematik ve İngilizce (ya da Vadi'nin dili) çalışmayı sevdiğini öğrenmiştim. Hikayeler yazdığı için Vadi'nin dilini çalışmayı sevdiğini çekingen bir şekilde paylaştı (Apollo ne kadar harika oldukları konusunda övündüğünde bu çekingenlik buharlaştı, bu da Chris'i Karsvall'a döndüğümüzde bir tane okumama izin vermesi için konuşabildiğim anlamına geliyordu). Sanatsal eğilimine ek olarak, çizmeyi severdi.

Ama hepsinden önemlisi, ok ve yayını atmayı severdi (ve o boğa gözü tesadüf değildi, bulduğu her fırsatta, sandviç yerken bile pratik yapardı ve bu konuda iyi olduğunu yakından gördüm).

Bu sonuncusunun nedeni, babasının benimle paylaştığı şeyleri onun da paylaşmasıydı. O da babası gibi asker olmak istiyordu.

Élan'ın *hiçbir* çalışmayı sevmediğini öğrenmiştim. Ancak "çay servisi yapmayı" seviyordu (bu tarif edildiğinde çay partilerinden bahsettiğini anlıyordum çünkü Bella, Karsvall'daki çeşitli hizmetçiler ve bebekleri

her zamanki katılımcılar). Ayrıca kardan kaleler ve kardan cadılar yapmayı da severdi (benim dünyamda buna kar melekleri denirdi, ancak işiniz bittiğinde kara bir şapka saplardınız). Ve güneşin altındaki hemen hemen her şeyi severdi.

Öte yandan, büyüdüğünde Frey Drakkar'la evlenmeye kararlıydı, "Lunwyn'deki en yakışıklı adam," diye nefes alıyordu. Bu onun kalbinin arzusuydu ve onun kendisi için çok yaşlı olması umurunda değildi. Ayrıca adamın Sjofo ya da Lunwyn'in Buz Prensesi Finnie ile evli olması da umurunda değildi. Bu oldukça büyük engelleri nasıl aşmayı planladığına dair hiçbir fikrim yoktu ve sormadım. Ne kadar büyük olduklarını bilmesine gerek yoktu, ben de paylaşmadım. Bunu atlatacak ve kendi (yaşına uygun, bekâr, umarım) seksi erkeğini bulacaktı.

Tüm bunları Christophe sık sık kızığımıza binip sohbet ettiği için öğrenmiştim. Ayrıca öğle ve akşam yemeklerini kız kardeşi ve benimle birlikte yedi. Bunun bir nedeninin, annesine benzediğim için değil, bana ilgi duyması olduğunu düşünmüştüm. Bunun yerine bir adamı bıçakladığım ve bir başkasına dalla vurduğum için ve bu dünyada bunları yapan bir kadın, özellikle de bir çocuk için ilgi çekiciydi. Ama en çok da babası yemeklerini bizimle yediği ve neredeyse her zaman kızığımıza bindiği ve Chris de Apollo'nun yaptığını yaptığı içindi.

Ve Élan hakkında öğrendiğim her şeyi, benimle birlikte kızığımıza bindiği, son derece konuşkan olduğu ve yolumuza çıkan her kar tanesi, ağaç sırası veya tavşan karşısında heyecanlandığı ve heyecanını paylaşmam gerektiğini hissettiği için öğrenmiştim.

Kulağımı çınlatması umurumda değildi.

Bunu yapmak sonsuza kadar sürse bile dinlerdim.

Kızakta geçirdiğimiz günlerin benim için cennetten küçük bir kesit olduğunu söylemeye gerek yok. Çocukları tanımayı çok sevdim, özellikle de zeki, komik, açık ve ilginç oldukları için.

Geceler aynıydı.

Cennetten küçük kesitler.

Bunun nedeni, ben ona sormadan, gece için durduğumuz ilk handa Apollo'nun her birimiz için bir oda sipariş etmesi ve yolculuk boyunca bunu yapmaya devam etmesiydi. Bu, fırsat bulduklarında çocukların onun kendi odasına, benim de kendi odama gittiğimi görmeleri anlamına geliyordu.

Ama onları bir kenara koyduktan sonra gelip benimkinde benimle yattı.

Uyumadan önce defalarca boşalmamı sağladı.

Apollo'nun da beni özlediğini söylemek yeterli. Tekrar bir araya geldiğimiz ilk gece, bütün gece beni kollarında tutarak bunu belli etmişti (hâlâ regl olduğum için). Adet dönemimin bittiği ilk gece bunu bana hızlı ve ateşli bir şekilde vermekte gecikmeyerek iletmişti (gerçi o gece ikincisi de yavaş, nazik ve tatlıydı, üçüncüsü de öyleydi).

O geceden beri bana sadece yavaş, nazik ve tatlı davranıyor.

Ve her gece onun kollarında, ona çocukluğumu, annemi, babamı, (bir nevi) arkadaşlarımı ve okulumu anlatan pek de eğlenceli olmayan masallar anlattım (gerçi o istemişti). İsteddiği her şeyi ve her şeyi, beni kucaklarken, okşarken ve uyumak için kendimle konuşurken ona fısıldardım.

Henüz Pol hakkında konuşmam için beni ikna etmemişti. Ama bunun geleceğini biliyordum.

Kendisi hakkında da pek bir şey paylaşmamıştı.

Ama benden istediği şeyi ona verdiğimi anladığımda bunu yapacağım.

Başka bir deyişle, o uzun ve soğuk yolculuğun sıkıcı olması gerekirken, hiç de öyle olmadı. Her saniyesine bayıldım ve gözümü kırpmadan tekrar yaparım.

Bu yüzden orada olduğumuz için hayal

kırıklığına uğradım. Brunskar, Frey

Drakkar'ın aile koltuğu. Yıllık fırtınaları

yarın akşamı. Zamanında yetişmiştik.

Apollo'dan Elan'a baktım ve onu nazikçe sıktım. "Uyan, tatlım, banyo ve yatak zamanı."

Daha da yakınımaya sokuldu ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Onu yakınımada tutarak ve sıcak tutarak geceyi uyuyarak geçirmesine izin vermek istedim. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum (ne kadar istesem de) bu yüzden onu bir kez daha sıktım.

"Hadi Élan, temizlenme ve sonra da ısınma zamanı."

"Isındım," diye mırıldandı pelerinine doğru.

"Yatakta daha sıcak olursun," diye araya girdi babası kızağa girerken.

Üzerindeki kürkleri çekti ve ellerini kollarının altına koyarak onu yukarı kaldırdı.

Onu kendine yaklaştırdığında, yüzünü boynuna gömdü, kollarını omuzlarına ve bacaklarını beline doladı.

Bana doğru baktı ama ben çoktan ona bakmaya başlamıştım.

Onu çocuklarıyla her gördüğümde, uykulu Élan'ı kucağına aldığımda, Chris onunla sohbet ederken gülümsediğinde, hiç bu kadar güzel görünmediğini düşünürdüm.

Şimdi de dahil.

"Onu içeri alacağım. Odana girene kadar Draven'a yakın dur, babacık," diye sessizce emretti.

Başımı salladım.

Kızını hanın ön kapısına kadar geçirdi ve Christophe ile Hans'ın orada durduklarını gördüm, Chris Bella'nın kendisinden önce gelmesi için kapıyı açık tutuyor ve babasının da aynı şeyi yapabilmesi için kapıyı tutuyordu.

Başka tarafa baktım ve gözlerimi ileriye ve yukarıya çevirdim.

Uzaktan görmüştüm ve gördüğümde Élan'ın çoktan uykuya dalmış olmasına sevinmiştim.

Bunun nedeni Brunskar'ın Apollo'nun evine ya da yol boyunca yanından geçip gittiğimiz güzel evlere benzememesiydi.

Brunskar tüyler ürpertici ve çok korkutucuydu.

Elbette karanlıktı ama önü yüzlerce meşale gibi görünen şeylerle aydınlatılmıştı, hatta bazıları dört kat yukarıya bakıyordu ve daha fazlası da çatısındaydı.

Taşı, kasvetli ateş ışığına ve beyaz kar zeminine karşı siyah görünüyordu. Çizgileri düz ve saldırgandı, beş kulesi havaya doğru yükseliyordu. Pencerelerin çoğu, muhtemelen fırtına için misafirleri olduğu için aydınlatılmıştı ve bu pencereler de agresif görünüyordu. Apollo'nun evindeki pencereler çekici yonca kemerlerle yuvarlatılmışken, Brunskar'ın pencereleri çivili ogee şeklinde kesilmişti.

Ve kale (bir kale olmalıydı, başka hiçbir bina bu şekle sahip değildi), gökyüzünün yıldızlı gece yarısı mavisine karşı siyah duran karanlık zirvelerden oldukça etkileyici bir dağ silsilesi gibi görünen yüksek bir yere kurulmuştu. Ve motorlu vinçlerin ya da ekskavatörlerin olmadığı bu dünyada, şaşırtıcı derecede *yüksek* bir yere kurulmuştu.

Bu dağların yüzü, aşağıdaki köyü (Brunskar olarak da adlandırılır) izliyormuş gibi görünüyordu ve bu yol iyi bir yol değildi.

Mekândan hiç de mutlu bir his almadığımı söylemeliyim. Bu garipti çünkü batıl inançlarım yoktu ve Pol'ün bulunduğu bir odaya girerken hissettiklerim dışında daha önce bulunduğum hiçbir yerde böyle hissetmemiştim. Ama o öğrenilmiş bir davranıştı. Bu aynı şey değildi.

Sadece orayı sevmedim.

Daha da kötüsü, orada işlerin nasıl gideceğine dair içimde iyi bir his yoktu.

Apollo'nun yastık sohbeti sırasında paylaştığı tek şey Frey'in Drakkar Hanesi'nin başı olmadığı gerçeğiydi, oysa babası hâlâ yaşıyor olsa bile öyle olmalıydı. Sadece olmak istemiyordu ve bunu anlayabiliyordum.

Elleri çok doluydu. Elflere ve ejderhalara komuta ediyordu, açık denizlerde bir akıncıydı (başka bir deyişle, bir korsan gibi... aslında bir korsana çok benziyordu, sadece Apollo bana Frey'in türünün "iyi" tür olduğunu söylemişti, nasıl olursa olsun) ve bir prensesle evliydi.

Ne yazık ki Apollo, Lunwyn ve Middleland'ı yeniden birleştiren savaştan sonra, Frey'in babası Eirik'in Frey tarafından Hanenin Başkanı olarak sorumluluklarından azledildiğini de paylaştı. Frey daha sonra bu görevi kardeşi Calder'a vermişti.

Bu ne Eirik'i ne de Frey'in annesi Valeria'yı mutlu etmişti.

Ve Apollo'ya gelen istihbarata göre Drakkar ailesinden biri, diğeri, ikisi ya da bir başkası şeytani Minerva, onun kötü niyetli cadı yardımcıları Edith ve Helda ve alçak Baldur'la işbirliği içindeydi.

Bu nedenle Apollo, Calder ve eşi Melba Evi devraldığından beri yaptığı gibi onların galasına katılmama kararını tersine çevirdi. Hepimizi topladı ve işte buradaydık.

Ve bu konuda içimde iyi bir his yoktu.

Hiçbiri.

Özellikle de o kale.

Elimde Apollo'nun yanı sıra Draven, Hans, Alek, Remi, Gaston ve Laures vardı, Quincy ve Balthazar'dan bahsetmiyorum bile.

tepeden tırnağa silahlıydılar. Loretta, Meeta ve Bella'nın içinde bulunduğu kızağın arkasındaki yeşil muşambaların altında ne olduğunu görmüştüm, bu yüzden tehlikenin farkında olduklarını ve oyalanmadıklarını biliyordum.

Neyse ki çocuklar bunu fark etmedi ama fark etseler bile umursamayacaklarını düşünüyordum. Bunun nedeni Apollo'nun adamlarıyla çocukları arasında yakın bir ilişki kurmuş olmasıydı ve çocukların Apollo'nun adamlarıyla paylaştıkları güvenin mutlak olduğu açıktı.

Onlar bir aileydi, tanıdık, şefkatli, şakacı, sevgi dolu bir aile.

Bu da yolculuğu güzel kılan bir başka şeydi. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım, hiç bu kadar güzel bir şey deneyimlememiştim, Fleuridia'dan yukarıya yaptığım uzun yolculukta bile, gerçi o da yakındı. Ama çocuklar ve arkadaşlarımla da katılması bunu daha da güzelleştirdi.

Ve her saniyesine bayıldım.

"Maddie." Draven'ın seslendiğini duydum ve ona doğru baktım. Kızağımın yanında durmuş elini uzatıyordu.

Üzerimdeki kürkleri attım, ayağa kalktım, uzandım ve onu aldım.

Draven kızaktan inmeme yardım etti ve beni hanın kapısına doğru götürürken elimi dirseğine dolayarak bana yaklaştırdı.

"İyi misin?" diye sordu karda ilerlerken. "Dalgın görünüyorsun."

"O kale beni korkutuyor," diye itiraf ettim.

"İyi içgüdüler," diye mırıldandı ve kapıyı açmak için uzandı.

Ama durdum ve ona baktım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum ve o da bana baktı.

"Drakkarlar"-başını salladı-"Frey, Calder ve diğer kardeşleri Garik hariç, engerekler yuvası. Her biri."

Muhteşem.

Beni içeri çekti ve "Endişelenmene gerek yok tatlım.

Onlar engerekler ama aptal değiller."

Sanırım bu iyiydi.

Ama oranın havasından dolayı emin olmam

gerekiyordu. "Tamam, bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Ahşap merdivenlerin dibinde durdu ve bana baktı.

"Yani yarın Apollo Ulfr'un kolunda onların fırtınasına gireceksin ve bunun dışında hiçbir şeyin önemi yok. Lo geçilecek bir adam değil ve onlar da bunu biliyor. Ve eğer sizi üzecek bir şey yapılır ya da söylenirse, hoşnutsuzluğunu onların hoşlanmayacağı şekillerde belli etmekten çekinmeyecektir."

Aman Tanrım.

"Tamam, şimdi *bu* ne anlama geliyor?" Çoğunlukla tekrarlardım.

"Yani Maddie," diye başladı sessizce ve yaklaştı, "İlsa'ya benziyorsun."

Lanet

olsun.

Unutm

uşum.

Nasıl unutabilirdim ki?

"Doğru," diye fısıldadım.

"Bu senin Evler arasındaki ilk etkinliğin olacak, aşkım. Onunla aranızdaki benzerliğin esrarengiz olduğu çok konuşuldu. Yine de bunun pek çok kişiyi görecekları şeye hazırlayacağını sanmıyorum. Çoğu iyi huylu olacaktır. Ancak Drakkarlar görgü kurallarına pek aldırmazlar."

Harika. Sadece harika.

Bana nazikçe, "Sanki bu durumla defalarca karşılaşmamışsın gibi," diye hatırlattı.

Bizi merdivenlere geri döndürdüm. "Haklısın.

Öyle." Bizi tekrar durdurdu ve ben de ona baktım.

"Ne düşündükleri önemli olan insanlar vardır. Bir de önemli olmayanlar vardır. Drakkarlar ve sizi üzecek bir şey söyleyebilecek ya da yapabilecek herhangi biri söz konusu olduğunda, bunların önemli olmadığını söyleyebilirim."

"Görüyorum ki bir asker filozof olma havasındasın," dedim ve sırtıttı.

"Bilgelik vermek için her zaman hizmetinizdeyim," diye teklif etti.

"Biliyorum ve bazen can sıkıcı oluyor," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Ama bu sefer, düpedüz korkutucu."

Bir kahkaha patlattı ve bizi merdivenlerden yukarı taşıdı.

Yükselirken gülümsedim ve ona doğru eğildim.

Ama içimden o ürkütücü şatoyu, onu sahiplenen pek de hoş olmayan aileyi ve ilk fırtınanın muhtemelen berbat geçeceği gerçeğini düşünüyordum.

Hayır, burayı
sevmedim. Hem de hiç.

* * * * *

Loretta, "Burası hakkında hiç iyi şeyler düşünmüyorum," dedi.

Banyomu yapmıştım ve ben yapabildiğim halde o saçlarımı tarıyordu. Meeta odanın diğer ucunda, ertesi gün için giysilerimi düzenliyordu.

"Ben de öyle," diye onayladı Meeta ve ben şaşkınlıkla ona baktım. Onun benim Spock-düz kafam olması gerekiyordu, mantıksız değil. "Şu dağdan aşağı bir ürperti iniyor," diye devam etti ve bunu söylediğinde tenimde bir ürperti hissettim. Gözleri benimkilere geldi. "Ve bu buzlu yerin normal soğuğu değil."

"Her şey yoluna girecek," diye yalan söyledim ve bunu Kaptan Kirk olduğum için yaptım. Tamamen saçmalıyor olsam bile kendimden emin ve güven verici olmam gerekiyordu.

Loretta fırçayı bırakıp saçlarımı omuzlarıma yerleştirirken, "On dakika sonra Ulfr şu kapıdan içeri girdiğinde senin için olacak," dedi.

Meeta'nın önsezili ifadesinin bilmiş bir ifadeye dönüşmesini izledim. Yarın giyeceğim elbiseyi bir sandalyenin üzerine fırlatırken küçük bir gülümseme yüzünü aydınlattı ve bunu hala gülümseyerek yaptı.

Yanıt vermedim çünkü bu doğrudu, Apollo kapımdan içeri girdiğinde her şey yoluna girecekti. En azından benim için.

Loretta sandalyesini benim oturduğum sandalyeye doğru kaydırды ve "Köyden ne hizmetçisi, ne aşçısı, ne de yosması var" dedi.

Apollo'nun bana söylediklerinin bu şekilde teyit edildiğini bilmek güzeldi. Yine de nereye varmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Sonra bana nereye varmak istediğine dair bir ipucu verdi. "Peki nasıl biri?" diye sordu.

"Buna cevap verme," diye rica etti Meeta. "Aylardır sevgilim olmadı, ellerim yorulmaya başladı ve seninle aynı yatağı paylaşıyorum." Bakışlarını Loretta'nın üzerine dikti. "Bu yüzden, eve dönene kadar bunun bir faydası olmayacak."

Bu iyi bir haber değildi. Meeta bazı aktivitelere katılamadığından değil. Hayır, aylardır kendine bir şey almamış olması ve Apollo'nun çocuklarının etrafta olmasıyla birleşince, Meeta muhteşemdi ve onlar da aktifti.

"Cevap vermeyeceğim," dedim ve Loretta'ya gülümsedim. "Üzgünüm tatlım ama bu özel bir konu."

Başını yana eğdi. "Özel mi?"

"Yani, seni ilgilendirmez," diye açıkladı Meeta.

"Ne anlama geldiğini biliyorum," diye karşılık verdi Loretta. "Sadece neden öyle olduğunu düşündüğünü bilmiyorum."

"Çünkü öyle olduğunu düşünüyor," diye karşılık verdi Meeta.

"Ama bu delilik," diye karşılık verdi Loretta. "Herkes yorganın altında neler yaptıklarını anlatır."

Meeta, "Sanırım fark etmişsinizdir, Bayan Maddie herkes gibi değil," diye cevap verdi.

Bu güzeldi.

Loretta bana baktı, şimdi sıırıyordu. "Bu Tanrı'nın gerçeği. Eğer öyle olsaydın Ulfr her an buraya adım atıyor olmazdı."

"İyi bir zevki var," diye mırıldandı Meeta ve kendimi yumuşacık hissetmeye başladım çünkü bu *gerçekten* hoştu.

"Teşekkürler tatlım." Yumuşakça söyledim ve o da bana baktı.

"Naziksiniz. Naziksiniz. Ve eğlencelisiniz. Size benzeyen bir kadın, bırakın hepsini, bunlardan herhangi birine bile nadiren sahip olabilir."

"Tanrıların gerçeği de bu," diye onayladı Loretta. "Genellikle kibirli ve kendini beğenmiş olurlar."

"Ve talepkâr," diye ekledi Meeta.

"Ve dikkat çekmeye çalışıyor," diye ekledi Loretta.

"Ama sen bunların hiçbirisi değilsin," diye sözlerini tamamladı Meeta.

Loretta bana doğru kocaman bir gülümsemeyle, "Bu da seni büyük yapıyor," diye sözlerini tamamladı.

Şimdi ikisi de iyi davranıyordu.

"Uh... son zamanlarda aynaya baktığınızdan emin değilim, ama ikiniz de böylesiniz ve ikinize de bakmak zor değil," diye belirttim.

"Hans öyle düşünmüyor gibi. Görünüşe göre bana bakmayı çok zor buluyor," diye mırıldandı Loretta.

Onunla birlikte seyahat ettiğimiz ve her gün saatlerce onu görmezden gelmesiyle uğraşmak zorunda kaldığı için bunun hala canını yaktığını görebiliyordum.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, Hans'ın neden Loretta'nın bomba olduğunu düşünmediğini ve daha fazlası için geri dönmediğini anlamadım. Ya da sadece kalmak için geri dönmedi.

Çok kıvrımlıydı, oldukça minyondu, güzel açık kahverengi saçları ve güzel parlak mavi gözleri vardı. Komikti. Tatlıydı. Neredeyse Élan'inkine benzer bir yaşam heyecanına sahipti. Ve son olarak, özüne kadar sadıktı. Bunu biliyordum çünkü birbirimizi çok uzun süredir tanımıyor olsak bile onun da bana karşı böyle hissettiğini biliyordum.

Hans daha kötüsünü yapabiliirdi, ama nasıl daha iyisini yapabileceğini bilmiyordum.

Bu düşüncelerle uzandım ve elini tuttum. "O zaman neden başka bir yere bakmıyorsun, belki de senin her şeyini görebilecek birine. Ama Apollo'nun adamlarından birine değil," diye eklemek için acele ettim. "Hiçbiri yuva kurmaya hazır görünmüyor... henüz. Bence sen de öylesin."

"Harika bir güzelliği var, nazik, kibar, eğlenceli ve bilge," diye buyurdu Meeta, bize doğru geldi ve Loretta'nın diğer elini tutarak onu sandalyeden çekti, anlamı açıktı.

Loretta'yı ayağa kalkarken bıraktım.

Onlar kapıya doğru ilerlerken, "Siz biraz dinlenin," diye seslendim. Meeta uzun zarif boynunu bana doğru uzattı.

Loretta el salladı.

"Ve her zamanki gibi her şey için teşekkürler," diye bitirdim onlar kapıdan çıkıp gözden kaybolurken.

Kapıyı kapatmadan önce bana doğru eğdiği Meeta'nın başı hariç hepsi.

Sandalyemden kalktım ve pencereye doğru yürürken yumuşak yün bornozumu üzerime daha sıkı çektim.

Biz daha iyi spektrumda bir oteldeydik. Temizdi, iyi dekore edilmişti ve alt katta kendi restoranı vardı. Ve odalarda, soğuk içeri sızması için zeminlerde kalın halılar ve pencerelerden soğuk girmemesi için ağır perdeler vardı.

Yine de perdeyi çekip Brunskar'a bakmak için cesaret ettim.

Evet.

Hala

ürkütücü.

Kesinlikle.

"Maddie, güvercin, perdeleri indir. Cereyan yapıyor."

Apollo'nun sesiyle perdeleri indirdim ve onu odamda görmek için pencereden başımı çevirdim. Pelerini yoktu, saçları dağınıktı (ama iyi anlamda) ve sıcaktı.

Karnım çırpındı.

"Hey," diye selam
verdim.

"Buraya gel ve bunu kollarımda söyle," diye karşılık verdi.

Küçük bir tebessüm ettim ve dediğini yaptım, ona doğru yürüdüm ve o da bana aynısını yaparken kollarımı ona doladım.

"Hey," diye tekrarlardım, bu sefer çok daha yumuşak bir sesle.

"Hey," diye cevap verdi, aynı zamanda yumuşak ve tatlıydı ve bu da bir karın çarpıntısına neden oldu.

Ağzını ağzıma değdirmek için başını eğdi.

Genellikle bu, benim onun kıyafetlerini çıkarmam, onun beni bornozumdan, geceliğimden ve külotumdan çıkarması gibi başka şeylere yol açıyordu ve eğlence burada bitmiyordu.

Ama dudaklarını dudaklarıma değdirdikten sonra burnumu öpmek için kaldırdı, beni bıraktı ve yatağa doğru ilerledi.

Beni bıraktığı yerde durdum ve üzerine oturmasını izledim. Sonra botlarını çıkarışını izledim.

"Her şey yolunda mı?" Kazağını çıkarmak için iki elini omuzlarının arasına götürdüğünde sordum.

Gözleri benimkilere geldi. "Brunskar'dayız," dedi bana bildiğim bir şeyi söyledi ve kazağını çıkardı.

Muhteşem göğsünün duvarını açmasını görmezden geldim, geniş omuzlarının genişliğinden bahsetmiyorum bile (tamam, görmezden gelmedim ama denedim) ve "Uh... evet. Brunskar'dayız."

"Brunskar'ı ziyaret etmekten hayır gelmez," diye mırıldandı ve ayağa kalkıp ellerini pantolonuna götürdü.

Harika.

Artık Apollo bile bu yer hakkında beni korkutuyordu.

"Bunu açıklamak ister misin?" diye sordum.

Kemerini çözülmüş, parmakları fermuarının düğmelerinde, tekrar bana baktı.

"Hayır, ağzını bacaklarımdan arasında istiyorum. Sonra da sikime binişini izlemek istiyorum. İkimiz de doruğa ulaştığımızda ve tohumlarım içinden damladığında, Brunskar'ı açıklayacağım."

Birden Brunskar umurumda olmamaya başladı.

Pantolonunu indirdiğinde ve ağzımın bacaklarının arasında olmasına çok hazır olduğunu gördüğümde daha az verdim.

Yatağa girdiğinde, sırtını karyolaya dayadığında, bacaklarını açtığında, başını kaldırdığında bir Brunskar olduğunu bile hatırlamıyordum.

Dizlerinin üzerine çöktü ve büyük elini sert, kalın sikine sarıp okşamaya başlarken bile gözlerini bana dikti.

Her yerim karıncalanmaya başladı, özellikle de meme uçlarım ve bacaklarımın arasındaki bölge.

Bu gece yavaş ve tatlı gitmeyeceğimize dair bir his vardı içimde. Ve bunu dört gözle bekliyordum.

"Bana katılmadan önce bornozunu ve elbiseni çıkar, gelincik," diye mırıldandı.

Emin olamadım, bu tür şeyleri kayıtlara geçirdiklerini sanmıyordum ama bornozumu ve geceliğimi rekor sürede çıkardığımdan nispeten emindim.

Gördüğü şey hoşuna gitmişti ve bunu biliyordum çünkü "Yatağın altından yukarı doğru sürün" diye emrederken sesi sertti.

Aman Tanrım.

Sıcak.

Gecikmedim ve yatağın ayak ucuna doğru ilerledim. "Yavaş ol," diye emretti ve ben yutkundum.

Ellerimi yatağa koydum, sonra dizlerimi ve emredileni yaptım, tüm yol boyunca gözlerim onun horozunu çalıştıran eline baktı.

Hedefime ulaştım ve diğer elinin yüzümün yan tarafını kavradığını hissettim. Bunun ne anlama geldiğini tahmin ettim ve kendini bana yedirebilmesi için hareketsiz kaldım. Doğru tahmin etmiştim. Ucunu dudaklarıma doğru kaydırırken, yüzümdeki eli saçlarıma doğru kaydı ve ben onu içime alana kadar hafif bir baskı uyguladı.

"İşte bu, güvercin." diye fısıldadığında sesi kalındı.

Haklıydı.

Bu kadar.

Ya da o an için öyleydi.

Daha sonra çok daha fazlasını alırdım.

* * * * *

Daha sonra Brunskar'ı hatırladım çünkü ben doruğa ulaşmıştım, Apollo da öyle, "tohumu" içimden sızıyordu ve "Brunskar" diye mırıldandığında eli kalçamı yumuşatıyordu.

"Evet?" Başka bir şey söylemeyince ben de sordum.

Kollarını bana doladı ve beni daha da yakınlaştırdı, böylece yanlarımızda önden öne doğru bastırıldık.

"Drakkarlar, Frey ve iki kardeşi dışında, açgözlü, şehvet düşkünü ve kindar bir topluluktur. Hatta bazıları zalimdir. Oyun oynamayı severler ve en sevdikleri oyuncakları insanlardır."

Harika. Drakkarlar hakkında daha iyi haberler.

Ugh.

"Draven beni onlar hakkında uyarmıştı," diye paylaştım.

"Güzel," diye mırıldandı. "Ben de aynısını yapardım ama seni gale'e götürüp götürmemek konusunda kararsız kaldım. Burada olmak, buranın havası, ki ne kadar nahoş olabileceğini unutmuşum, sanırım olmaz."

Bu beni şaşırttı ve yüzünün açılarında oynayan ateş ışığına bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

"Ciddi misin?"

Bana baktı. "Güvercinimle oynanması fikri hoşuma gitmiyor."

Tanrım, bu çok tatlıydı.

"İlsa," diye fısıldadım, ona neden bahsettiğini bildiğimi söyledim.

Başını salladı. "Bunun yem olacağından eminim. Ama buna ihtiyaçları yok."

"İyi olacağım," diye güvence verdim, ama kendimden tam olarak emin değildim. Bununla birlikte, sonunda iyi olacağımı biliyordum.

Çünkü beni bu hale o getirdi.

Bu farkındalık dünyamı oldukça sarstı ama Apollo konuşmaya devam ettiğinde bu duyguya teslim olamadım.

"Sadece iyi olmanı istemiyorum. Kendini güvende hissetmeni istiyorum ve bu güvenli olmayacak."

"Tatlım," elimi göğsünden yukarı kaydırıp boynuna doladım, "kötü insanlardan çok daha kötülerine katlandım."

"Evet, yaptınız," diye kabul etti. "Ama bu, bunu yapmaya devam etmeniz gerektiği anlamına gelmiyor."

"Demek istediğim, bu tür şeyler beni korkutmuyor. Ve İlsa meselesi, bununla başa çıkma konusunda da pratik yapmadım değil."

Cevap vermedi.

Daha da yaklaştım. "Draven'ın engerek yuvası dediğı yere tek başına girmeni istemediğim de aklına geliyor mu?"

"Beni korumak mı istiyorsunuz?" diye sorduğunda sesi şaşırmış gibiydi.

"Sen kendi başının çaresine bakabilecek kadar büyük bir adamsın. Ama yine de. Arkasında biri olan herkes için hoş olmayan durumlarla başa çıkmak çok daha kolaydır. Ya da bu durumda, kollarında."

Bunun üzerine eli boynuma, oradan da saçlarıma kaydı ve yüzümü boğazına bastırırken diğer koluyla beni sıktı ve dudaklarını saçlarımin tepesinde hissettim.

"Sanırım bu gideceğim anlamına geliyor,"

diye tahmin ettim. "Hâlâ karar vermem

gerekiyor."

İç çektim.

Sonra büyük silahları çıkardım.

"Eğer gitmeme izin vermezseniz, harika elbiselerimden birini giyemem. Vasterhague'de gördüğümünden beri o elbiselerden birini giymek için sabırsızlanıyorum. Ve biz savaştayken, entrikaların döndüğü ve komplocuların işbirliği yaptığı bir galada değilsek, elbiselerimi nerede giyeceğim?"

Kıkırdadı ve başımı geriye yatırabilmem için başımdaki baskıyı kaldırdı. Bunu yaptığım anda bana yaklaştı ve diliyle tatlı, derin bir öpücük verdi.

İşini bitirdiğinde, hafifçe nefes nefese kalmış ve çok yakınına sıkışmış bir halde, "Ee, gidiyor muyum?" diye sordum.

"Sizi," diye durakladı, "harika elbisenizi giyme şansınızdan mahrum etmek istemem."

"Harika," diye fısıldadım ve sessiz kahkahasıyla vücudunun hareket ettiğini hissettiğimde bile iki kolunu da bana doladı.

İşi bittiğinde fısıldadı, "Uyu, güvercin." "Tamam, bebeğim."

Bunun üzerine bir kez daha sıktım ve gözlerimi kapattım.

Dakikalar sonra uyudum.

* * * * *

Yatağın hareket ettiğini hissettim ve gözlerim açıldı.

Bunun nedeni Apollo'nun da bana katılıyor olmasıydı, bu da neden benimle birlikte olmadığını merak etmeme neden oldu. Yangına körükle gitmek dışında beni hiç terk etmedi.

Saatın kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece ölü gibi uyuduğumu biliyordum. Ayrıca vücudunun benimkine girdiğinde garip bir şekilde soğuk görüldüğünü de biliyordum, yorganın altından çıkarken olduğundan daha soğuktu. Ve son olarak, aklında bir şey olduğunu biliyordum ve bunun ne olduğunu da

İçime girme şeklini. Yani beni sırtüstü yatırıyor, üzerimi örtüyor ve bacaklarım açılıp içime girene kadar kalçalarını sallıyordu.

"Bebeğim?" Uykulu ve şaşkın bir sesle seslendim, çünkü her ikisiydim de.

Eli benimkini buldu ve aramıza, doğrudan sert sikine doğru yönlendirdi.

Evet. Aklında ne olduğunu biliyordum. "Bebeğim," diye fısıldadım.

"Beni içeri götür, babacık," diye fısıldadı ve ben de dediğini yaptım.

Ben ucunu yerleştirdikten sonra, o devraldı ve yavaşça içeri doğru kaydırıdı.

İçimi doldururken boynum büküldü ve kendimi ona sardım.

Dudakları kulağımın altındaki deriye gitti; kalçalarını oynattı ve okşamaya başladı.

Dudaklarım kulağına gitti ve "Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Şimdi yolunda," diye cevap verdi.

Benimle seviştiği için bunu kastettiğini düşünmemiştim. Ama açıklığa kavuşturmasını isteyemedim.

Eli yüzüme geldi, kendi tarafına doğru eğdi ve beni öptü, yavaş, tatlı, ıslak ve derin.

Ben de onu aynı şekilde öptüm.

Ve aynı şekilde, benimle sevişti, yanmayı inşa etti, zaman ayırdı, sonra ikimizi de oraya götürdü.

Doruk noktamı onun ağzına doğru soludum. O da benimkine doğru inledi.

İkimiz de aşağı indiğimizde, bizi yanlarımıza yuvarladı ama bir bacağımı kalçasının üzerinde tuttu, böylece kıcıımı okşamak için daha kolay ulaşabildi.

"Uyu Maddie," diye ısrar etti.

Daha yeni geldim. Tatlıydı ama zordu. Apollo'ya sarılmışım ve o da kıcıımı okşuyordu.

Bu yüzden beni uyumaya teşvik etmesine gerek kalmadı çünkü o uyuduktan saniyeler sonra ben oradaydım.

On Dokuzuncu Bk

Entriakanın Her Zaman Sonuçları Olur

"Bir prenses gibi görünüyorsun!" Élan ağladı.

Aynadan odama gelmiş olan ve yedi yaşındayken babamın bizi ailece tatile götürdüğü ilk ve tek seferde Disney World'de Sindirella'ya baktığım gibi bana bakan Élan'a döndüm. Pek de iyi gitmeyen bir tatildi çünkü babam dünyadaki en büyüğü yeri bulabilen tek kişiydi ve bunu *bütün gün* paylaşmaktan çekinmiyordu. Bu da Sindirella ile tanışmamı tatilin neredeyse tek iyi yanı haline getirmişti (Matterhorn ve Space Mountain dışında, her ikisine de *bayılmıştım*).

Bu anıyı bir kenara iterek, bunun yerine Élan'ın bana bir filmde fırlamışım gibi bakmasının ne kadar *harika* bir his olduğunu içime akıtmaya karar verdim.

Ama söylemeliyim ki, benim tarafımdan bile, o haklıydı. Kesinlikle bir peri prensesine ya da en azından buzlarla kaplı bir ülkede yaşayan birine benziyordum. Gözleri kamaşan kadına gülümsedim ve Chris'in de onunla birlikte geldiğini görmek için onun ötesine baktım. Öte yandan o, gözleri kamaşmış gibi görünmüyordu. Ürkümüş görünüyordu ve geri çekiliyordu. Bu onun için alışılmadık bir davranıştı. Kız kardeşi kadar coşkulu olmasa da kopuk değildi. Ve onu hiçbir şeyden ürkerken görmemiştim.

Hiçbir şey anlamadan gözlerim çocukları getiren Apollo'ya gitti. Ama ona baktığımda kalbim durdu.

Gözleri de kamaşmış
görünmüyordu. Hayır.

Onun yerine, elbiseyi çok beğenmiş gibi görünüyordu. Öyle ki, elbiseyi üzerimden çıkarmayı çok istiyormuş gibi görünüyordu. Kontrolü vardı ve bu kontrol onu odanın diğer ucunda tutuyordu. Ama fazla bir şey yoktu. Yüzünde görebiliyordum, daha önce de gördüğüm bir şeydi, o açlık, o sıcaklık. Çok güçlüydü, kendini bana ilettili. İçime işlediğini hissettim ve ondan ve o sıcaklıktan başka her şey eridi.

Bu ihtiyaç.

Görünüşü bu durumu daha da *güçlendiriyordu*. Kalın saçları geriye taranmıştı. Koyu kahverengi pantolonu parlak çizmelerinin içine sokulmuştu ve koyu kahverengi pelerini neredeyse siyah kahverengi kürkle kaplanmıştı.

Ancak orman yeşili gömleğinin yüksek bir yakası vardı ve bu kez boynuna bir bez takmıştı.

Beş ay önce bana bu görünümü seksi bulup bulmadığımı sorsaydınız, *kesinlikle hayır* derdim.

Ama inan bana, sıcak değildi. Acayip *sıcaktı*.

Bella, "Babana ve Bayan Maddie'ye hoşça kal de. Gale'e gidiyorlar." "Frey Drakkar'ın beni ilk gale'ime götürmesi için sabırsızlanıyorum," diye nefes aldı Élan ve bakışlarımı Apollo'dan ayırıp ona baktım.

"O ~~el~~ biseyi giyeceğim."

"Onu senin için saklayacağım, tatlım," diye söz verdim. "Yaşasın!" diye bağırdı.

Böylece Élan bana hızlıca sarılmak için öne atıldı, Chris babasına yaklaşıp boynunun yan tarafını sıktı ve sonra Chris çenesini eğmek için bana döndü.

Ama yaklaşmadı.

Yine tuhaf. Nadiren fiziksel olarak yakınlaştırdık ama iyi geceler deme fırsatımız olduğunda elimi sıkmak için yaklaşırdı.

Ancak Bella, Loretta ve Meeta yaklaştı.

Meeta bunu bana yaptı, yanında bronz kadife pelerinimi getirdi. Loretta da saten gece çantamı taşıyarak bunu bana yaptı.

Bella bunu çocuklara yaptı, Élan el sallayıp "Dans etmeyi unutmayın!" diye bağırırken onları toplayıp dışarı çıkardı.

Lanet olsun.

Dans mı olacaktı? Hassiktir!

Tabii ki dans olacaktı. Bu bir baloydu. Sorun şu ki, nasıl dans edileceğini bilmiyordum.

Saçmalık.

Bunu düşünemedim, çocuklar gidiyordu, ben de "İyi uykular!" diye seslendim.

Élan ortadan kaybolmadan önce "Yapacağız," diye seslendi. Chris hiçbir şey söylemedi.

Yine *garip*.

Meeta pelerini omuzlarıma yerleştirdikten sonra Loretta içeri girip çantamı bana verirken aklım bu kez Chris'teydi.

Loretta'nın yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim ve Meeta'ya döndüm.

Gülümseyerek gözlerinin içine baktım. Orada gördüğüm şey karşısında yüzümdeki gülümseme dondu ve hareketsiz kaldım.

"Akşamınızın tadını çıkarın, Bayan Maddie," diye mırıldandı. Ama bunu kastetmemiştir.

Dikkatli ol ve güvende kal demek istedi.

Bunu nereden biliyordum, bilmiyordum. Sadece gözlerinin sıkıntılı, hatta endişeli olduğunu biliyordum ve bu beni çok korkutmuştu.

"Madeleine, kızığımız bekliyor." Apollo bu düşünceleri yarıda kesti ve elini bana doğru uzattığını görmek için ona baktım.

"Her şeyi hatırla...eh...vree...*thing*. Döndüğünüzde hepsini duymak istiyoruz," diye emretti Loretta ve ben Apollo'ya doğru ilerlerken pelerinin kıvrımlarını karıştırmak için öne çıktı.

Apollo'nun önceki bakışından "döndüğümde" kız kıza vakit geçirmeyeceğime dair bir his vardı içimde.

Kızlarımı sevmeye başlamıştım. Ama o bakıştan sonra sabaha kadar beklesem iyi olacaktı.

Bunu Loretta ile paylaşmadım.

Ona dedim ki, "Hatırlayacağım tatlım, söz veriyorum."

Apollo'ya yaklaştım ve elimi tuttu, kaldırdı ve dirseğinin iç kısmına doladı. Gecikmeden bizi kapıya doğru götürdü.

Oradan geçmeden hemen önce omzumun üzerinden Meeta'ya baktım.

Tedirgin edici garip bir yoğunlukla beni izliyordu, ifadesi bulanıktı. Sonra garip bir şekilde elini kaldırdı, sadece ince bir işaret parmağını uzattı ve ucunu gözlerinin arasına dokundurdu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sadece bir anlamı olduğunu biliyordum.

Açıkçası soramazdım ve bunu düşünemezdim de. Apollo hızla ilerliyordu ve ben de ona ayak uydurmak ve takılıp düşmemek için düşünmek zorundaydım.

Ne olduğunu anlamadan, kürkler kucağımızda kızaklarından birindeydik ve o dizginleri çekmişti. Soğuk hava yanaklarımı ve ağır (ama kürk kadar ağır olmayan) kadife pelerini ısırdı. Gözlerim meşalelerle aydınlatılmış şatoya çevrildiğinde birden fazla nedenden dolayı titriyordum.

Apollo bunu hissetmiş olmalı ki bir kolunu bana doladı ve beni kendi tarafına çekti.

Bu daha iyi hissettirdi.

Sonra başını eğdi ve saçlarımin tepesine doğru mırıldandı, "Bu geceki güzelliğin eşsiz."

Bu beni, ayak parmaklarımin boncuklu kadife terliklerimin içinde kıvrıldığı noktaya kadar ısıttı.

Çünkü onun ne demek istediğini ve ne demek istediğinin dünyalara bedel olduğunu biliyordum.

Tıpkı ölmüş karısına benziyordum. Ama bu gece, daha iyi görüldüğümü biliyordum.

Bunu sevmek açgözlülük ve yanlış olabilir ama itiraf etmeliyim ki sevdim. Sonra tekrar, ne kadar harika görüldüğüme ben bile şaşırdım.

Yardım aldım ve sadece Loretta ve Meeta'nın saç ve makyaj konusundaki harika becerileri değil.

Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu, elbisem *muhteşemdi*. Koyu yeşil kadife bedenimi kalçalarımin altına kadar sıyrıyor ve tam bir eteğe dönüşüyordu. Kadife straplez bir korsaja kadar uzanıyordu ama bu korsaj gövdeyi eriterek kalçalarımda kaybolan muhteşem bir topaz dantelle kaplıydı.

Dantel bir Sabrina yaka oluşturuyor ve arkada biraz dalgalanıyordu, bu da bir çeşit sırtsızdı. Kadifenin sadece sırtımın küçük kısmına ve yanlarıma kadar gelmesi, ancak olağanüstü dantelin tenimi kaplaması ve dantel kaplı düğmelerle ortadan yapılan zarif, peekaboo bir sırt sağlamasıydı.

Elbise kolsuzdu, bu yüzden üst kolumun ortasına kadar sıkıca oturan uzun, bronz saten eldivenler giydim. Ayaklarımda kalın süet tabanlı ve sivri burun kısmında topaz boncuklar bulunan düz yeşil kadife terlikler vardı.

Makyajım ağır, dumanlı ve *muhteşemdi* (Loretta'nın işi).

Elbisenin yakası o kadar mükemmeldi ki boğazımda hiçbir mücevhere ihtiyaç duymadım. Ama Loretta kulağıma takmam için zümrüt ve topaz avize küpeler verirken, Meeta da sağ bileğime zincirleme zümrüt ve topaz bilezikler taktı.

Ve son olarak, saçlarım gevşekçe geriye doğru tarandı ve Meeta ensemde düz ama büyük, hoş bir topuz oluşturdu, ardından topuzun her iki yanında, uçları saçlarımda parıldayan büyük zümrüt ve topaz serpintileri olan abartılı tarakları kaydırıldı.

Her nedense Apollo'nun bana verdiği mücevher koleksiyonunun tamamını incelememiştim. Ama kızlarım beni giydirdikten sonra, bu hatayı en kısa zamanda düzeltmeye karar verdim.

Bununla birlikte, içimde bir huzursuzluk vardı, çünkü sadece elbisenin ve ayakkabıların değil, özellikle mücevherlerin de pahalı olduğu çok açıktı ve Apollo'nun bana verdiği ve kendimi garip hissetmeme neden olan bir başka şeydi. Sanki ilişkimiz orantısızdı - o veren, ben alan.

Ama sadece ben olmaktan çıkıp Glamour Girl Me'ye dönüştüğüm için bunu da çok fazla düşünenecek zamanım olmadı.

Apollo da Glamour Girl Me'yi sevdi.

Ve her zaman olduğu gibi, Apollo bir şeyi sevdiğinde, ben de onu sevdim.

Daha da yaklaştım, yanağımı omzuna dayadım ve "Sana her baktığımda güzelliğinin eşsiz olduğunu düşünüyorum" diye itiraf ettim.

Belli ki bunun eğlenceli olduğunu düşünüyordu ve bunu koluyla beni sıkıp kıkırdadığında anladım.

"Ciddiyim," dedim ona, başımı geriye doğru eğip çenesine bakarak. Bana baktı, hala gülümsüyordu ve ben devam ettim. "Yine de en iyisi, çocuklarınızla birlikte olduğunuz zamandır. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama seksi bir adamın sevgi dolu bir baba olmasında cidden muhteşem bir şey var."

Sözlerim üzerine gülümsemeyi bıraktı, başı aşağı inerken beni yukarı çekebilmek için kolunu daha da sıktı ve bunu beni sertçe öpebilmek için yaptı.

Ve ayrıca ıslak.

Dudak parlaticımı tamamen mahvettiğime emindim (evet, burada dudak parlaticısı ve her türlü makyaj malzemesi vardı; kaplar ve aplikatörler biraz kabaydı ama işe yarıyordu).

Birazcık bile umursamadım. Dudak parlaticısı tamir edilebilirdi. Eğer o öpücük kaçırılmış olsaydı bu bir suç olurdu.

Başını kaldırdığında, "Nasıl dans edileceğine dair hiçbir fikrim yok" diye ağızımdan kaçırdım.

Bu bana gülümsemesini geri kazandırdı ve kolunu gevşetti, böylece o ileriye bakarken ben yine onun yanında rahatlayabildim. "Önemli değil. Dans etmekten nefret ediyorum ve dans etmiyorum. Bu yüzden eğer başkaları sizi piste davet ederse, onları engellemek için orada olacağım."

Tanrı'ya şükür.

O gece üzüleceğim şeyler listemdeki tek bir şeyi işaretleyebildim.

"Maddie, lütfen bu sabah sana söylediklerimi unutma."

İçimi çektim.

Çocuklarla kahvaltı etmek için yataktan çıkmadan önce (ve sonrasında, onlar kendi işlerini yaparken ve Apollo Apollo'nun işlerini yapmaya giderken onlarla dışarıda takılmam için), bu gecenin nasıl geçeceği konusunda çok netti. Çok açık bir şekilde, otoriter emirler veriyor ve onları dinleyeceğime dair (yüksek sesle) söz vermem için beni zorluyordu.

"Hatırlıyorum," dedim ona.

"Bu kızağı takip eden Laures dışındaki adamlar zaten orada. Bütün gece onlardan hiçbirini görmeyeceksin. Ama her zaman yakında olacaklar."

Yanağımı tekrar omzuna koydum ve başımı salladım, her ne sebeple olursa olsun kendini tekrar etmesi gerektiğini biliyordum, bu yüzden bunu yapmasına izin verecektim.

"Bütün akşam boyunca gözünüzün önünden ayrılmayacağım," diye devam etti.

Çok fazla içmemeyi aklıma not ettim, böylece lazımlığa ihtiyaç duydum ve duyduğumu ve anladığımı belirtmek için kolumu karnından geçirerek onu sıktım.

"Ve bu, asla uzakta olmadığınız anlamına geliyor, böylece gerekirse saniyeler içinde yanınızda olacağım."

"Her şey yoluna girecek tatlım," diye sessizce ona güvence verdim. Hiçbir şey söylemedi.

Çenesine bakmak için tekrar başımı eğdim. "İçinizde kötü bir his var," diye tahmin ettim.

"Brunskar'dayız," dedi atlara, gözlerini benden ayırmadan.

Tekrar ona sarıldım, gözlerimi kaleye diktim ve bu sefer hiçbir şey söylemedim çünkü cidden Brunskar'daydık ve bu kadarının yeterli olduğunu düşünüyordum.

Kalenin gittikçe yaklaşmasını izledim ve aniden Apollo konuştuğunda daha da artan önsezimi zapt etmek için elimden geleni yaparak zaman geçirdim.

"O elbiseyi giymeyi benim seni içinde görmeyi sevdiğim kadar seviyor musun?"

İşte yine oradaydı.

Ve yine hoşuma

gitti.

Elbisemi beğenmedi. Cidden elbisemi beğenmedi bile. Bayıldı.
Ve buna bayıldım.

O kadar ki içim cız etti, ama yine de tereddütle "Sanırım" dedim.

"Umarım öyledir, g e l i n c i ğ i m . Umarım onu giymeyi ç o k seviyorsundur.
Bu gece ne olursa olsun onu giymeye değecek kadar." Vay
be.

"Sadece beni korkuttuğunu söylemek istedim," diye paylaştım.

"Güzel," diye cevap verdi hemen. "Bu, farkında ve temkinli
olacağın anlamına geliyor."

"Şimdi beni *gerçekten* korkutuyorsun," dedim ona.

"Mükemmel," dedi. "Bu, *gerçekten* farkında ve temkinli olacağınız
anlamına geliyor."

Çenemi kapatmaya ve korkumu sessizce sürdürmeye
karar verdim. Ve bunu kalenin yaklaşmasını izlerken
yaptım.

* * * * *

Gale'de bulunduğum yarım saat içinde bir dizi şey öğrendim.

Birincisi, Evlerin renkleri olmasıydı. Karsvall'ın yeşiller,
kahverengiler ve altınlarla süslenmesinin nedeni buydu, çünkü
bunlar Apollo'nun Evi'nin renkleri idi. Ve bu yüzden baloda bulunan
ve bir Haneye ait olan herkes, benim Apollo ile olduğum gibi,
eşleriyle aynı renkleri giyiyordu. Bunu öğrendim çünkü ona bunun
nedenini sorduğumda Apollo bana fısıldadı.

Brunskar kalesinin içinin dışından çok daha ürkütücü olduğunu da
öğrendim. Hatta o kadar ürkütücüydü ki, ürkütücülükte bir mucizeydi.

Bunun nedeni Drakkar Evi'nin renklerinin kan kırmızısı ve siyah
olması ve her ikisiyle de bolca süslenmesiydi. Drakula'nın çok daha
kötü kardeşinin evine benziyordu. Hakkında kitap yazamadıkları,
çünkü en sıkı korku hayranının bile ödünü koparacak olan kardeş.

Drakkar'ların ışığı sevmediğini de öğrendim. En azından içeride.
Dışarısı sanki uzaydan görünmesini umuyorlarmış gibi
aydınlatılmıştı. Kasvetli içeriye girdiğimde, bunun görülmesini
istedikleri ve korktukları için olduğunu anladım.

Ancak içeride, etrafta dolaşan tonlarca insan olmasına rağmen, yolunuzu bulmanıza yardımcı olacak minimum sayıda lamba ve mum yanıyordu.

Ve son olarak, Apollo ve Draven'ın haklı olduğunu öğrendim.

Apollo varır varmaz Calder Drakkar ve eşi Melba'yı bulup selamlarını ilette ve onları benimle tanıştırdı.

Evi olan çevreye uymayan Melba, tatlı gözlere sahipti ve karşılaştığımızda yanağıma dokundu. Calder çok yakışıklıydı ve bana baktığında sadece bir anlık şaşkınlık yaşadı, sonra bunu sakladı ve elimi kaldırıp dudaklarını parmak eklemlerime dokundurdu. Onlarla kısa bir süre sohbet ettik, sıcak ve misafirperverdi, sonra Apollo diğer misafirleriyle ilgilenebilmeleri için gitmelerine izin verdi.

Kısa bir süre sonra, kendisi gibi çok yakışıklı olan Garik Drakkar'ı buldu ve o da şaşkınlığını gizlemeden ve elimi dudaklarına götürmeden önce sadece kısa bir an göstermesine izin verdi.

O ve Apollo konuşarak çok daha fazla zaman geçirdiler. Bu arada, çok iyi arkadaş olmayabileceklerini ama birbirlerine saygı ve sevgi duyduklarını fark ettim. Her iki adam da beni sohbe te öyle bir dahil etti ki, zaman verilirse benim de Garik'e saygı ve sevgi duyacağımı biliyordum.

Ancak Garik uzaklaştıktan sonra Apollo hiç vakit kaybetmeden beni kalabalığın arasına soktu ve diğer Drakkarları işaret ederek en çok dikkat etmem gerekenleri belirtti.

Yapmak zorunda değildi.

Onları gördüğüm anda anlamıştım. Yıllarca Pol ile yaşamamıştım ki kötülüğü okuyamayayım.

"Kristian," diye mırıldandı, yanından geçen bir tepside aldığı bir kadeh şampanyayı bana uzattı ve beni devasa balo salonunun büyük bir bölümünü gören bir duvara doğru çekti.

Dikkatimi bir başka yakışıklı adama çevirmişti (gerçi Calder ve Garik kadar yakışıklı değildi).

Kristian Drakkar.

"Frey'in kuzeni, Franka'nın kardeşi," diye devam etti Apollo, "Diğerleri kadar zeki değil ve bu yüzden sık sık herkesin hedefi oluyor. Ama en basit hayvanlar bile, eğer pençeleri varsa, kendileriyle yeterince oynandığında saldırırlar."

Apollo beni hafifçe çevirdi ve başını neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde Drakkar'ın her yerinde yazılı olduğu yaşlı bir adama doğru salladı. Bir bakışta hoşlanmayacağımı anladığım bir adamdı, çünkü onu görür görmez etim ürpermeye başlamıştı.

"Eirik," dedi Apollo. "Frey'in babası. Kibirli ve kaba biri. Yanında Valeria var, Frey'in annesi."

Dikkatimi ona çevirdim. Yaşlıydı ama hâlâ çok güzeldi.

O da bunu biliyordu. Evet, o kadar belliydi ki odanın öbür ucundan bile okuyabiliyordum.

Apollo konuşmaya devam etti.

"O da kibirli. Ayrıca açgözlü. Ve son olarak, işbirlikçi." Bana yaklaştı ve dudakları kulağıma değecek şekilde başını eğdi. "Eğer komplo kurarlarsa, bu onun fikri olacaktır."

Başımı salladım, o da başını kaldırdı ama beni hafifçe kaydırdı.

"Odaya bakarsanız, topluma uymayan bir elbise giymiş bir kadın göreceksiniz. Gözleri sizin üzerinizde" dedi.

Odayı taradım ve onu buldum.

Gözleri gerçekten de benim üzerimdeydi.

Ve hepsinin içinde dikkat edilmesi gerekenin o olduğunu biliyordum.

Şampanyamdan bir yudum alarak bunu gizlemek için hızla başka tarafa baktım. "Franka," Apollo dedi. "Boş.

Ahlaksız. Vicdansız.

Hesapçı. Kalpsiz ve yorulmak bilmeyen bir zalim. Ne pahasına olursa olsun ondan uzak dur, güvercinim."

Bunu bana söylemesine gerek yoktu. Onu gördüğüm anda anlamıştım.

"Doğru," diye mırıldandım.

Önümde durmak için hareket etti, ben de gözlerimi onunkilere diktim.

"Eirik ve Valeria'ya yaklaşmalıyım ama bunu yaparken yanımda olmanı istemiyorum."

"İyi olacağım," dedim ona.

Bir an beni inceledi ve yumuşak bir sesle, "İnanıyorum ki öyle olacak. Yine de seni yanımda istemiyorum. Ravenscroft burada. Güvendiğim bir tanıdığım. Seni onunla bırakacağım. Bunu yapmadan önce Frey'in ailesiyle konuşmam gerektiğini ve seninle tanışmalarını istemediğimi ama sana yakın kalmak istediğimi söyleyeceğim." Başını benimkine doğru eğdi. "Görünüşün güzel babacığım, seni anlayacak ve seninle ilgilenecektir."

Yapması gerekeni yapması ve benimle bu konuda tartışmaması gerekiyordu, her ne kadar bensiz o insanların yakınında olmasını istemesem de. Ben de boş verdim ve başımı salladım.

Beni Ravenscroft'a götürdü; uzun boylu, zayıf, atılgan, kibar gözlü yaşlı bir adamdı ve Apollo eğilip kulağına sessizce konuşmadan önce kısa bir süre sohbet ettik.

Ravenscroft önce Eirik ve Valeria'ya, sonra da Apollo'ya baktı. Başını salladı ve bana döndü.

"Canım, neden sana yiyecek bir şeyler almıyoruz?" diye sordu.

Yemek dolu masalara baktım. Eirik ve Valeria ile bizim aramızdaydılar, doğal olarak yapmamız gereken bir şeyle meşgul olmamız için mükemmel bir noktaydılar ama bunu yaparken Apollo'nun görüş alanından çıkmamam gerekiyordu.

"İsterim," dedim, uzattığı kolu tutarak. "Açlıktan ölüyorum." Biz uzaklaşırken Apollo gözlerime takıldı ve ona gülümsedim.

Dudakları yukarı kıvrıldı, yüzü yumuşadı ve sonra Drakkarlara baktı ve yumuşaklık kayboldu.

Aç olduğum konusunda yalan söyledim elbette. Midem düğüm düğümdü. Ama Ravenscroft (ilk adı Norfolk'tu) bana yemek masalarını gezdirirken ve en sevdiği atıştırmalıkları benimle paylaşırken bunu belli etmemek için elimden geleni yaptım.

Ve bunu yaptığımda, midemin düğüm düğüm olduğuna karar verdim çünkü etrafta iğrenç insanların olduğu ürkütücü bir kalede olmasaydım, hepsini lezzetli bulacağımı biliyordum.

Norfolk elini dirseğıme koyup sıktığında bunu düşünüyordum.

"Uzaklaş," diye fısıldadı ısrarla, ağzı aniden kulağımın dibindeydi.

Şaşkınlıkla dönüp ona baktım, Apollo'nun uyarıları ve ürkütücü şatoların beni yaptığı gibi son derece farkında ve temkinliydim ve ani talebi beni endişelendirdi.

Gözlerim Eirik'le konuşan Apollo'ya (Apollo onunla konuşmasına rağmen Apollo'nun ötesine bakan bir Eirik ve baktığımda bunun bir kadının dekoltesine olduğunu gördüm) ve dikkati Apollo'ya odaklanmış olan Valeria'ya kaydı, ifadesi beni ürpertti.

Koluma baskı uygulayan Norfolk'a dönüp baktım.

"Sakıncası yoksa burada kalmak istiyorum," dedim ona.

"O zaman yakın dur," dedi, beni yanına çekti, gözleri bende değil omzumun üzerindeydi.

I baktı Orada sadece olarak Franka Drakkar mırıldandı a mırıldanarak, "Norfolk."

Ama gözleri benim üzerimdeydi. Aman Tanrım.

İşte başlıyoruz.

Omuzlarımı dikleştirdim.

"Kim varmış burada?" Norfolk selamına karşılık veremedi mırıldanmaya devam etti.

"Franka," dedi Norfolk sertçe. "Bu Leydi Madeleine. Madeleine,"- bana baktı-"Franka Drakkar'ı takdim ediyorum, Calder'ın kuzeni."

"Frey'in kuzeni," diye düzeltti, sesinde bir keskinlik vardı ama anlamı açıktı. O güçlü bağa sahipti; hafife alınacak biri değildi.

Frey, Frey ve Drakkar olarak bilinirdi. İki elflere, ikincisi ise ejderhalara komuta ettiği anlamına geliyordu.

Başka bir deyişle, çok güçlü bir bağlantı.

Norfolk, "Ve Frey Drakkar'ın kuzeni," diyerek Frey'i insanlaştırdı ve sanırım ona siktir olup gitmesini söyledi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandım ve kaba davranış elimi uzatmamaya karar verdim.

"Oh, kabul ediyorum," diye fısıldadı, kulağa müstehcen geldiğine yemin edebileceğim bir şekilde.

Norfolk, "Dans edeceğiz," dedi ve bu bizi bu aşağılık kadından uzaklaştırmak için iyi bir hamleydi ama yine de kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Ondan uzaklaşmak istedim ama dans edenleri görmüştüm. Rock baladlarında sallanmıyorlardı (ki bunu yapabilirdim, terlemeden) ya da basit bir kutu adımıyla vals yapmıyorlardı (ki bunu yapmaya *çalışabilirdim* ve bunu yaparken kendimi aptal durumuna düşürmemek için küçük bir şansım olabilirdi). Hayır, her dansın adımları vardı, bazıları karmaşık görünüyordu ama bunların hiçbir önemi yoktu çünkü hiçbirini bilmiyordum.

Franka'nın gözleri Norfolk'a kaydı. "Ama bu güzel örnekle daha yeni tanıştım," diye itiraz etti. Bakışları geri geldi ve kötücül

Dans eden gözlerine baktığımda boynumun sıkıştığını hissettim.
"Yoksa ben mi? Çok tanıdık geliyorsun."

Kaltak.

Norfolk, "O Ilsa'nın kanından," diye söze girdi.

"Onun kanından mı yoksa onun kanı *mı*?" Franka benden tarafa bakmadan sordu, sesi sakarin gibi tatlıydı.

Norfolk konuşmaya devam etmektense derisine asit dökülmesini tercih ediyormuş gibi "Uzak bir kuzenim," dedi ama belli ki Franka gitmemize izin vermeyi reddettiği için bir an için iyi(lik) tavırlarına takılmıştı.

"O kadar da uzak değil," diye yanıtladı bakışlarını benden ayırmadan. "Ulfr aşık olmuş gibi görünüyor, ama sanırım *buna* şaşırmamalıyım."

Tam bir kaltak.

"*Beni* şaşırtan şey," diye başladı Norfolk sertçe, "Ulfr'un koluna sahip olduğunu fark etmen ve yine de pençelerini açarak yaklaşman. Sen bundan daha kurnazsın Franka, eminim."

"Aman Tanrım," diyerek elini göğüs dekoltesine götürdü ve ben de eğer dekolten varsa onu göstermen gerektiğini düşünen bir kızdım. Bununla birlikte, *poz vermemeliydiniz*. "Kaba mı davrandım?"

Bununla işimin bittiğini söylemek yanlış olmazdı. "Hayır, umursamaz davrandın," dedim ona. Ama orada durmadım.

Belki aptalcaydı ama cidden, hayatım (yakın zamana kadar) o kadar da harika değildi ve sinsi saçmalıklara katlanmak zorunda değildim. Aslında, *hiç* kimsenin sinsi saçmalıklara katlanmaya ihtiyacı yoktu.

"Evet, Apollo'nun ne yazık ki ölen karısına çok benzediğimin farkındayım, ne yazık ki sizin için, bu bilgeliği aktararak kan akıtmak istediğiniz çok açık. Ama sizin de belirttiğiniz ve Ravenscroft'un da onayladığı gibi, Apollo'nun kolu bende. Bu yüzden hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Hakkınızda biraz şey duymuştum ve üstü kapalı bir cephe saldırısı düzenlemekten çok daha zeki olduğunuzu düşünmüştüm. Apollo'nun bana karşı oldukça korumacı olduğu ve bu alışverişi izlediğine şüphe olmadığı için onu bilgilendirmeme gerek kalmayacağına sizi temin ederim. Ve sanırım siz de bu alışverişin onu çok rahatsız edeceğini zaten biliyorsunuzdur."

Başını eğip "Bu farklı türde bir saldırıyı kışkırtmak için bir davet mi?" diye sorarken yüz ifadesinden heyecanlandığı anlaşılıyordu.

"Nasıl istersen öyle yap," diye karşılık verdim. "Ancak bilmelisin ki, ben oyunları sıkıcı buluyorum ve oynamayı sevmiyorum."

"İşte *bunu* talihsiz buluyorum," diye cevap verdi, oynayıp oynamayacağımı umursamadığını açıkça belirten zehirli bir sırıtışla.

Öyleydi.

"Ve *bunu* şaşırtıcı bulmuyorum," diye karşılık verdim. "Sen çok açıksın. Bu da demek oluyor ki, eğer bu tür eğlencelere katılmaya niyetim olsaydı, bunu seninle yapmayı pek tercih etmezdim. Eğer bu tür uğraşlarla vakit geçireceksen, buna değmeli, kolayca alt edilebilecek bir meydan okuma olmamalı."

Norfolk'un hala kolumda olan eli sıkıştı ve boğuk bir kahkahaya benzeyen boğuk bir ses çıkardı.

Franka'nın gözleri kısıldı.

"Sanırım beni yanlış anladınız," dedi.

"Sanırım bilmiyorum ve bu yüzden bir hayal kırıklığısın," diye karşılık verdim. "Yapmak için sabırsızlandığın belli olan yaklaşımı yaptığında, bunun çok daha eğlenceli olacağını ummuştum. Bunun yerine, oldukça sıkıcı oldu."

Norfolk bu kez kıkırdamasını gizlemek için öksürdü ve Franka'nın gözleri soğudu.

"Açıklığa kavuşturacağım. Beni *küçümsemek* bir hatadır," diye kesin bir dille ifade etti. "Ve beni *tehdit etmek* de bir hata," diye karşılık verdim. "Çünkü ben Ulfr'un kolu ve ben takviye çağırmaktan çekinmem."

Franka konuşmak için ağzını açtı ama Norfolk ondan önce davrandı.

"Kan döküldüğünde, en azından hasarı değerlendirecek kadar geri çekilmenin her zaman en iyisi olduğunu düşünüyorum Franka."

Kadının bakışları adama kaydı ama adam sözünü bitirmemişti ve bitirdiğinde sesi anlamlı bir şekilde alçaldı.

"Ve geri çekildiğinizde, geç de olsa, değerli bir düşman keşfettiğiniz gerçeğini kavramanızı ve aynı zamanda oynamayı düşündüğünüz *dişi* yavrunun, sürüsünün bir üyesi tehdit edildiğinde sizi *dişleriyle* parçalamaktan çekinmeyecek bir alfaya sahip olduğunu fark etmenizi tavsiye ederim."

Bana soğuk bir bakış göndermeden önce uzun süre ona baktı ve dönüp süzülerek uzaklaştı.

Norfolk kulağıma, "Aferin canım," dedi ve beni yemek masalarından uzaklaştırıp Apollo'ya yakın bir duvarın yanına yerleştirdi,

ama çok yakın değil.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, Apollo'ya doğru baktığımda yüzünün buz gibi olduğunu gördüm, gözleri bana dönmeden önce Franka'nın az önce ayrıldığı yere dikilmişti.

Ona sıırttım, göz kırptım ve iyi bir önlem için bir parmak salladım.

Bunu yaptığımda gözlerini kırptırırken bile çenesi hafifçe geri çekildi. Sonra gülümsedi.

Yavaşça.

Tanrım, cidden, aslında on yıldan fazla bir süredir bu yüze bakıyordum ve hala Apollo olarak gördüğümde, onun güzelliğine alışıp alışamayacağımı merak ediyordum.

Dikkatini tekrar Drakkar'lara çevirdi.

Benimkini Norfolk'a verdim.

"Böyle davrandığınız için teşekkür ederim..." "Havalı" ya da "harika" kelimelerini anlamayacağını ya da en azından benim kastettiğim şekilde anlamayacağını düşündüğüm için bu dünyadan bir kelime bulmaya çalıştım. "Güzel" de karar kıldım.

"Benim için bir zevk," diye gülümseyerek cevap verdi. "Ulfr bir dosttur, kuzenlerime, kraliçeye ve Kış Prensesimize sadıktır ve iyi bir adamdır."

"Hepsi o kadar," diye onayladım ve o da kıkırdadı.

Ancak, "Ilsa'ya olan benzerliğinize verilen tepkilere çok alışkın görünüyorsunuz," demeden önce ayıldı.

"Onunla hiç tanışmamış olmama rağmen, Lunwyn'de bulunduğum süre içinde ona tıpatıp benzediğim çok açık hale geldi, bu yüzden onlara alışmaktan başka seçeneğim yoktu."

"Söylemeliyim ki Leydi Madeleine, benzerlik tekinsiz değil. Esrarengiz olan, şaşırtıcı farklılıklar içeren benzerlik," dedi ve şaşkınlıkla başımı yana eğdiğimi hissettim.

"Açıklayabilir misiniz?" Ben sordum.

"Sadece bu tartışma seni rahatsız etmiyorsa," diye cevap verdi. Başımı salladım, o da devam etti.

"Franka ve Ilsa konuşurken yanlarında olmadığım için bilemiyorum ama Ilsa da sizin gibi Franka'nın çürümesine göz yummazdı. Ancak bunu uzaklaşarak yapardı."

Kısa bir süreliğine bu şekilde mi oynamalıydım diye düşündüm ve bu kısa sürdü çünkü devam etti.

"Senin yolun daha eğlenceli."

Ona sırttım ve o da bana karşılık verdi.

"Kuzenim, Lunwyn'in Buz Prensesi Sjofn ile tanıştın mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır."

"Seni sevecek," dedi bana, elimi kolunun kıvrımında okşayarak. "Hem de çok."

"Awe..." Başladım, durdum ve daha uygun bir şekilde bitirdim, "Bu harika."

"Kristian'ın kız kardeşinin harçlığını kestiği bir rota mı belirleyeceğim?" Apollo'nun sorduğunu duydum ve elinin sırtımın küçük kısmına dayandığını hissettiğimde döndüm.

Norfolk tatlı bir nöbet değişimiyle elimi dirseğinden çözdü ama bırakmadan önce bir kez daha sıkı: "Franka'ya yaralarını sarması için biraz zaman vermek isteyebilirsin. Leydi Madeleine bıçaklarının daha keskin olduğunu ve onları kullanma konusunda daha becerikli olduğunu kanıtladı."

Apollo bana baktı, eli sırtım boyunca kayarak belime dolandı ve beni kendine çekti. "Gerçekten mi?"

"Amatör," diye mırıldandım ve o da başını geriye atıp kahkahayı patlattı.

Norfolk kıkırdamalarını ekledi.

Apollo gülmeyi bıraktı ve gözlerini Norfolk'a dikti. "Sana bir borcum var."

Norfolk elini uzattı. "Hiç de değil." Bana baktı. "Benim için bir zevkti."

Bu çok tatlıydı.

"Çok naziksiniz," diye mırıldandım.

"Ve sen de çok hoşsun," diye cevap verdi gülümseyerek. Apollo'ya döndü. "Sizi büyüleyici arkadaşılığınızla baş başa bırakayım."

Apollo başını eğdi.

Norfolk çenesini bana doğru eğdi ve uzaklaştı.

O yaptıktan sonra Apollo beni duvardan kaldırdı ve kalabalık alanda yavaşça yürümeye başladık.

Şampanyamdan bir yudum aldım ve "Şimdi ne olacak?" diye mırıldandım.

"Şimdi
sosyalleşiyoruz."

Ugh.

"Bu kadar mı?" diye sordum.

"Heyecan ihtiyacınızı gidermek için birini düelloya davet edebilirim ama Drakkarlar dışında burada kanını akıtmaktan zevk alacağım kimse yok."

Durdum ve ona baktım, o da benimle birlikte durdu. "Bu dünyada düello mu yapıyorsun?" Sessizce sordum.

"Kesinlikle," diye yanıtladı. "Ama sadece onur söz konusu olduğunda." "Kadınların düelloya katıldığını sanmıyorum," dedim.

Kaşlarını kaldırdı, dudakları seğiriyordu. "Franka'ya bir kez daha mı saldırmak istiyorsun?"

"Pek hoş biri değil," dedim cevap olarak.

"Eğer fırsat verilirse, onu kendi silahlarıyla alt etmeni izlemeyi tercih ederim," diye mırıldandı.

"O zaman umarım bir kez daha yaklaşacak kadar aptaldır."

Başını salladı, sırtı ve tekrar yürümeye başladı. "Eirik ve Valeria'dan bir şey öğrenebildin mi?" diye sordum.

"Dove, fırtınada önemsiz bir konuşma sırasında komplo kurduklarını pek kabul etmezler," diye cevap verdi.

"Tabii ki hayır," diye karşılık verdim. "Ama onlardan bir şey alabilmeniz için bunu doğrudan itiraf etmeleri gerekmiyor."

Bu sefer durdu, yarı sarhoş şampanya kadehimi yenisiyle değiştirdi ve kendi kadehini aldı.

"Bu akşam benim rolüm burada olmak ve Remi ile Hans hizmetçileri bulurken Franka, Kristian, Eirik ve Valeria'ya göz kulak olmak, onlardan söz konusu Drakkarların odalarına götürecek bilgileri almak ve onları aramak."

İlginç.

"Sadece şu Drakkarlar mı?" Ben sordum.

"Ne yazık ki, muhbirimiz komployu kimin yaptığı konusunda oldukça ketum davrandı. Ama sadece Drakkarlar elflere ve ejderhalara hükmeden bir adamın gazabına uğrayacak kadar aptal ya da kindar olabilir."

Başımı salladım, kadehimi dudaklarıma götürdüm ve Kristian'ı bulana kadar kalabalığı araştırdım.

"Kristian?" Şampanyamdan bir yudum almadan önce mırıldandım.

"Aptal olan o olurdu," diye yanıtladı Apollon.

"Hmm..." Kristian'dan Apollo'ya bakarak mırıldandım. "Söylemeliyim ki Lo, bu dünya benimkinden çok daha ilgi çekici."

Lakabını kullandığımda gözleri ısındı ama dudakları uyardı, "Entrikanın her zaman sonuçları vardır, babacık. Sadece bunları hak edenlerin almasını sağlamamız gerekiyor."

"Ben Franka ve Kristian'ı izleyeceğim, sen de Eirik ve Valeria'ya göz kulak ol. Bu kulağa bir plan gibi geliyor mu?" Ben teklif ettim.

Bizi tekrar harekete geçirirken bakışları daha da ısındı ve mırıldandı, "Ve onu engereklerin inine soktuğum için pişman olmamam için bana o elbiseden daha fazla neden veriyor."

"Memnun etmeyi amaçlıyorum," diye cevap verdim sessizce, Franka'yı arayıp bulmaya çalışırken.

Ama bunu yaparken birden Apollo'nun dudaklarını kulağımda hissettim.

"Yaparsın Madeleine, her zaman. Ve bu gece, bunu başarmak için yeni yollar keşfedeceğiz."

Ürpertici Kale'yi (çoğunlukla) iğrenç ailesiyle birlikte terk ettikten sonra dört gözle bekleyeceğimiz bir şey.

Ve bunu dört gözle bekliyordum, Apollo dudaklarını uzaklaştırdığında kirpiklerimin altından gözlerini yakaladım ve ona küçük bir gülümseme verdim.

Dilini alt dudağında gezdirirken ağızma bakarak gülümsememin verdiği sözü bir kez daha yerine getirdi.

Klitorisim titreşti ve dudaklarım aralandı.

Bakışları benimkilere geldi ve fısıldadı, "Gel güvercin, seni Draven'ın amcası Sinclair'le tanıştırayım."

Bir saptırma.

Başımı salladım ve ona farklı bir gülümseme verdim.

Beni kendine yaklaştırdı, kalabalığın arasından geçirdi ve Norfolk gibi nazik ve yaşlı olan Walter Sinclair ile tanıştırdı. Ve bunu onunla açıkça paylaştığımda, yeğenini derinden önemseydiğim gerçeğini çok takdir eden bir adam olduğunu fark ettim.

Yirminci Bk

Hewcrows

Ürpertici Kaleler ve (çoğunlukla) Kötü Aileler bir yana, saatler sonra Brunskar'ın ön merdivenlerinden inerken, Apollo bana kızığımıza kadar rehberlik ederken, gecenin bu kadar iyi geçmesinden oldukça memnundum.

Aslında entrika eğlenceli bir şeydi (gerçi bunu Apollo'ya söyleyemezdik çünkü belli ki pek hoşuna gitmemiştir).

Ve beni çeşitli insanlardan uzak tuttuğunu fark ettim, tıpkı beni kaba veya uygunsuz olmayacak yakın tanıdıklara yönlendirdiği gibi.

Her zaman beni kolluyor.

Her zaman.

Garip bir duyguydu.

Ama tuhaflığı atlattıktan sonra hoşuma giden bir his oldu.

Merdivenlerin dibine vardığımızda pelerinimi üzerime çektim ve "Bu gece eğlenceliydi," dedim.

Önümde ilerledi, kızığın kapısını açmak için uzandı ama şaşkın bir gülümsemeye bana baktı.

"İlginç bir eğlence anlayışın var, Poppy."

En alt basamakta hareket etmeyi bıraktım ve başımı yana eğdim. "Öyle mi?" diye sordum ve cevap vermesini beklemedim. "Şampanya. Güzel yemekler ve hoş bir arkadaşlık. Ve sen seksi görünüyorsun, ben de muhteşem bir elbisenin içinde muhteşem görünüyorum. Herkesin eğlence anlayışı bu değil mi?"

"Bu boyun bezini çıkarabilirim, kızığı bir uçuruma götürüp atabilirim," dedi cevap olarak ve ben kıkırdadım.

"Bundan boyun bezlerinden hoşlanmadığınızı çıkarabilir miyim?" Apaçık ortada olan şeyi sordum.

Elini bana doğru kaldırdı ve kıkırdarak "Gerçekten de yapabilirsin" dedi. Ama ne sözlerine, ne eline, ne de esprilerine dikkat ediyordum.

Çünkü ayağımı kaldırmaya çalışıyordum ama ayağım basamağa yapışmış gibiydi.

Aşağı baktım. Orası acayip soğuktu ama ayağınızın bir adımda donması?

Önemli değildi. Aşağıya baktığımda siyah taş basamakların kar ve buzdan temizlenmiş olduğunu gördüm, bu olamazdı.

"Maddie, oyununu bırak. Hava soğuk ve hana gidip ısınmak istiyorum, ama en çok da *seni ısıtmak* istiyorum," diye ısrar etti Apollo, normalde çok hoşuma gidecek şeyler söyleyerek.

Ama bunu anlamamıştım çünkü diğer ayağımı kaldırmayı denedim ve o da kımıldamadı.

Bir şeyler doğru değildi ve bu doğru olmayan şey *gerçekten* doğru değildi. Panik içimde kabardı ve başımı kaldırdım.

"Ap-" diye başladım ama hepsini söyleyemedim. Çözülüyordu.

Hayır.

Korku içime işledi çünkü o değildi.

Öyleydim.

"*Madeleine!*" diye kükrediğini duydum.

Sonra hiçbir şey duymadım. Hiçbir şey görmedim. Hiçbir şey hissetmedim. Etrafım siyah bir sisle çevriliydi.

Hay sikeyim.

Birdenbire düşüyordum.

Hiçbir şeyin içine düşüyordum. *Hay sikeyim!*

Kara çarptım, ani darbe tüm vücudumu sarstı, bacaklarımdan ve dizlerimden acı fışkırdı. İkisi de buruştu ve karda ağır bir şekilde yan tarafıma düştüm.

Çabucak başımı kaldırdım ve durumu değerlendirmek için etrafıma bakındım.

Ay ışığı.

Kar.

Ağaçlar.

Başka bir

şey yok.

Işık yok. Kale yok. Kızak yok. Gürültü yok. İnsan yok.

Ormanda bir yerde tek başımaydım ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Minerva ve yardakçılarınin büyü kullanmaya karar verdiklerini tahmin ettim.

Bende

n.

Kahret

sin.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ince eldivenlerimdeki karı fırçaladım. Eldivenler bir baloda giyilmek içindi. Pelerinim bir kızakta, üzerimde bir kürkle, ateşli bir adamın yanına kıvrılmış olarak giyilmek içindi.

Hiçliğin ortasında soğukta kalmaya hazır değildim. Bu hiç iyi değildi.

Ay ışığının aydınlattığı ormanda bir hareket yakaladığımda durum daha da kötüleşti.

Ayağa fırladım, gözlerim hareketi yakaladığım yere yapıştı.

Sonra göz ucuyla başka bir yöne doğru hareket eden bir şey gördüm.

O tarafa döndüm ve geri gitmeye başladım.

Başka bir yönden başka bir hareket.

Bir ağaca çarpmamak için bir elimi arkama koydum ve geri geri gitmeye devam ettim.

Hareket eden şeylerden biri ağaçların gölgesinin arkasından çıktı.

Ve gördüğüm şeyin imkânsızlığı karşısında tamamen hareketsiz kaldım. Bir adamdı, sırtında eğik bir kılıç vardı.

Ama kafası keskin, sivri, korkunç bir gagası ve ürkütücü boncuk gözleri olan bir kuşun kafasıydı.

"Ne oluyor be?" Nefes aldım.

Elini kaldırdı ve kılıcına davrandı.

Gölgelerin arasından bir başkası çıkarken başka bir hareket gördüm.

Diğeri kılıcını kınından çıkardığında çeliğin çıkardığı tıslamayı duyduğumda o da kılıcına doğru gidiyordu.

Başka bir bir ortaya çıktı içinde ve Ay ışığı, onun kılıç zaten kınından çıkarılmış.

Tama

m.

Pekal

a.

Tamamen haklıydım.

Bu *hiç iyi değildi*.

Ve bir ormanın ortasında, nerede olduğumu bilmediğim muhteşem elbisemle, önümde tek bir seçenek vardı.

Deli gibi koş.

Bu seçeneği seçtim, döndüm, eteklerimi tuttum, yukarı çektim ve şeytan topuklarımın üzerindeymiş gibi yaptım.

Ve cidden öyleydi.

Dördü birden.

Arkama bakmadım. Korku filmindeki aptal bir sürtük gibi devrilmiş bir dalın üzerinden düşmeyecektim.

Hayatta olmaz.

Eğer beni yakalayacaklarsa, yakalamak zorundaydılar. Nereye koştuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi.

Sadece koştum.

Arkamdan kovaladıklarını duydum ve yakın görünüyorlardı.

Hay sikeyim.

Kahretsin.

Sikeyim.

Devam ettim.

Sonra ö n ü m d e n bir ses duydum. Sanki biri (ya da bir şey) karda çarpışıyor gibiydi.

Başka bir taraftan bana doğru geliyorlardı.

Lanet olsun!

Nefesim daralmış, terliklerim karla kaplanmış, ayaklarımın üstü karla örtülmüş bir halde kenara çekildim ve devam ettim. Yüksek karların arasından geçmek garipti ve bu yüzden kolay değildi ama devam ettim.

"*Bayan Maddie!*" Çığlık attığını duydum.

Devam ettim ama o sesi tanıyordum ve bulunduğum yerde o sesi duyduğuma inanamıyordum.

O ses Loretta'nındı.

Sonra onu ve Meeta'yı solumdan on adım ötede karda yarışırken gördüm.

Ne oluyor be?

Ne olduğunu sormadım. Sadece bir şey yapabiliirdim. Ben de yaptım.

Onlara doğru koştum, bağırdım, "Devam edin. Hadi, *hadi, hadi!*"

Ben onlara doğru koşarken onlar koşmaya devam ettiler ve o şeylerin beni kovaladığını hissettim ve duydum.

Onlara ulaştım ve Meeta pelerinini geri attı. Kaçarken bana bir hançer verdi.

Onu aldım ve bizi kovalayan yaratıklar üzerinde kullanmakta bir sorun yaşamayacağımı söylemem yeterli. Eğer böyle bir şansım olsaydı (ki umarım olmazdı), tereddüt etmezdim.

Ama onu aldığımnda ağır silahlı olduğunu gördüm. Üzerinde daha fazla silahla birlikte bir bıçak kemeri vardı. Hala koşuyordum, bu yüzden getirdiği tüm bıçakları sayacak gücüm yoktu, ama gördüklerim beni umutlandırdı, sadece orada oldukları için değil, hazırlıklı geldikleri için de şok hissetsem bile.

"Neredeyiz biz?" Hala koşarken sordum.

"Brunskar'a doğru koşuyoruz," diye soludu

Meeta. Oraya geri dönmek istediğimden emin değildim. "Ama-"

Meeta sözümü kesti. "Konuşmak yok! Kaçın!"

Bunun iyi bir tavsiye olduğunu düşündüm ve koşmaya devam ettim.

Ta ki yaklaştıklarını duyana kadar. Loretta haykırdı ve omzumun üzerinden baktığımda kuş kafalı adamlardan birinin onu yakaladığını gördüm.

Siktir!

"Hayır!" Çığlık attım, döndüm ama Meeta çoktan oradaydı.

Kemerinden kısa bir kılıç çıkardı ve hiç vakit kaybetmeden ve bunu ilk kez yapmıyormuş gibi görünerek adamın kafasını kesti.

Tamam. Belki de Spock değildi.

Belki de Maroovian Russell Crowe tipi bir gladyatördü. Ancak neşelenecek zaman yoktu, diğerleri yaklaşmıştı.

Biri bana yakındı ve Apollo'nun handa kılıç dövüşünde eğildiğini gördüğüm gibi eğildim. Kılıcı üzerimden geçti ve ben de hançerimi ileri doğru savurarak yaklaştım. Karnına sapladım ve geri düştü.

"Kötü büyü," diye fısıldadı Meeta ve ona döndüğümde bir büyüyü daha geri püskürttüğünü gördüm.

Ayrıca kafasını kestiği kişinin düşmediğini fark ettim, Loretta'nın yerde, elinin üzerinde, kendi kısa kılıcını kaldırmış, üçüncüyü savuşturduğunu fark ettiğimde bile.

Hayır, kafası kesilen kişi, yerine başka bir kafa büyürken orada öylece duruyordu.

Ve daha da kötüsü. Kesik kafasından başka bir yaratık çıkıyordu!

Bu durum karşısında tamamen çıldıracak zamanım yoktu; bir diğeri bana saldırmak için acele ediyordu.

"Yaralamayı hedefle!" Bağırdım. "Bir şeyi kesersen, yenisi çıkar."

Ne yazık ki Loretta savaştığı yaratığın kolunu kesip ayağa kalkmayı başarmış ve kopan kol anında başka bir yaratığı oluşturmaya başlamıştı.

Hançerimi birine sapladım ve benden geri çekildi, ancak bir diğeri yaklaştı.

"Brunskar'a doğru ilerlemeye devam edin!" Meeta bağıarak savaştığı kişiyi gittiğimiz yöne doğru yönlendirdi.

Cesaretini beğendiğimi söylemeliyim ama ağaçların arasından hiç ışık göremiyorduk. O yöne doğru gidiyor olsak bile kale çok uzaktaydı. Savaşıp oraya varamazdık.

İyi haber şu ki, ben tam bir amatördüm ve bunların -her neyseler- bu işte iyi olmadıklarını anlayabiliyordum.

Kötü haber ise kolları da kılıçları gibi daha uzundu ve ben elimdekiyle savaşırken iki tanesinin daha ortaya çıktığını fark ettim.

"Daha fazlasını gönderiyor," diye tersledi Meeta, sesi kızgın geliyordu. Sadece sinirlenmişti.

Ciddi misin?

Sonra daha da fazlasını hissettim ama üç kişiyle mücadele ettiğim için bunu söyleyemedim.

Hepsi tek hançerle.

Sadece çok fazla ciğer attığımı, eğildiğimi, gövdemi geriye doğru salladığımı ve karda yuvarlandığımı söyleyelim.

Elbisem tamamen

mahvolmuştu. Pelerinim ve ayakkabılarım da öyle.

Ve yol boyunca bir tarak kaybettğimden oldukça emindim. Hepsi berbattı.

Daha da kötüsü hepimizin öldüğünü biliyordum.

Çünkü etrafımız sarılmıştı. Nefes nefese, kalbim göğsümde güm güm atarak, kanım kulaklarımda uğuldayarak mücadele ederken bile bunu fark edemiyordum. Loretta'nın korku dolu pantolonunu ve Meeta'nın çaba homurtularını duydum.

Etrafımız sarılmıştı. Bizi sıkıştırıyorlardı.

Loretta'nın sırtının bana çarptığını hissettim. Sonra Meeta'nın.

Eğer içlerinden biri iyi bir hamle yaparsa, üçümüzü de öldürebilirdi.

İşimiz bitmişti.

Bir şekilde yardımına koşan ve tanımak için çok daha fazla zamanım olmasını dilediğim iki muhteşem kadınla birlikte ölecektim.

Élan'ın ilk fırtınası için giyindiğini asla görmeyecektim.

Christophe'un bir asker olduğunu görmeyecektim.

Apollo'nun ellerini bir daha asla üzerimde hissedemeyecektim. Ağzını. Gülümsemesini görün. Onun tüm güzelliğini içinize çekin.

Paralel bir evrenin soğukunda ve karında, severek büyüdüğümü bildiğim ama güvenmeme izin vermediğim güzel bir hayatı tatmış olarak ölecektim. Kısa bir süreliğine tadına bakmıştım ve sonra uçup gidecekti.

"Sizler harikasınız!" Bağırdım, homurdanarak ileri atıldım ve karnıma bir tane yedim.

Geri çekildi.

Bir başkası onun yerini aldı.

"Kalbimde sizinle ölüyorum, Bayan Maddie ve Meeta," diye bağırды Loretta, Meeta'nın adı acı dolu bir feryatla bitiyordu ve birinin onu kıptığını biliyordum.

"*Bu gece ölmeyeceğiz!*" Meeta çığlık attı, sesi o kadar tizdi ki, sanki her şeyini kelimelere dökerek bunun olmasını sağlamaya çalışıyordu.

Cesaretine hayran kaldım.

Ama yürek parçalayıcı bir şekilde yanılıyordu.

Şeylerden biri baş üstü bir kesik attı ve kısa bıçağımla onu yana doğru yakaladım, ancak kesiğin gücü beni dizime kadar indirdi. Kollarım başımın üzerinde, saldırganın bıçağını tutmak için mücadele ederken, geri kalan kısmım avlanmak için olgunlaşmıştı.

Ama bırakırsam beni ikiye böler.

Hayal kırıklığı, dehşet ve kalp acısıyla kulakları tırmalayan bir çığlık attım ve kılıcı kayboldu.

O yapmadı. Önümde durdu ama omzunun üzerinden bakıyordu.

Ayağa kalktım ve hem Loretta'nın hem de Meeta'nın sırtıma bastırdıklarını fark ettim ama ne bir efor homurtusu duydum ne de bir hareket hissettim.

Bunun nedeni tüm yaratıkların geriye bakıyor olmasıydı.

Etrafımızdaki altı ya da yedi yaratık kalınlığındaki duvarda bir delik açmak için rastgele dürtmeye başlamak üzereydim ki kıyamet koptu.

Yani havlama, hırlama, havlama, hırlama sesleri duydum ve birden görüş alanım açıldı ve gözlerime inanamadım.

Kurtlar.

Her yerde.

Düzinelerce.

Hayır.

Daha fazla.

Belki yüzlerce.

Hepsi bir şeylere saldırıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Ne oluyor-

?" Sözüümü bitiremedim.

Çünkü kurtların arkasında, bir sıra kurt karda koşarken, kaçarken ya da karınlarının üzerinde sürünürken ve şimdi kurtlarla savaşan kuş-adamlar Meeta, Loretta ve bana doğru ilerlerken, birdenbire daha fazla yaratık ortaya çıktı.

Arka arkaya bastırdık.

Harika.

Kuş-adamlar ve şimdi de kurtlar.

Eğer kesin ölüm zaten yeterince kötü değilse. Hançerimi kaldırdım ama kullanmadım.

Çünkü kurtlar etrafımızda bir çember oluşturmuş, hırlıyor, hırlıyor, ısıyor ve üzerimize gelen kuş adamlara saldırıyorlardı.

Vay anasını.

Bizi koruyorlardı.

Kuş-adamları uzak tutmak için daha fazla kurt çembere doğru ateş etti. Vay anasını!

Kurtlar bizi tamamen koruyordu! Ne kadar güzel!

Uzanıp Loretta'nın elini tuttum. "İyi misin?"

Meeta onun yerine, "Omzunda et yarası var," diye cevap verdi.

"Derin ve çok kanıyor Bayan Maddie. Ona yardım etmeliyiz. Soluk soluğa."

İşte benim Spock'ım. Mantıklı, çünkü elbette Loretta'nın yardıma ihtiyacı vardı. Etrafımız kargaşayla çevriliyken onun için bunu yapamazdım.

Loretta'nın elini sıkarak, "Bizimle kal, tatlım," dedim. "Bizimle misin?"

"Evet, Bayan Maddie," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Loretta'nın sesindeki yorgunluk, acı ve korkuyu duyunca, Spock'la bir dahaki sefere maceraya çıktığımızda, onur listesindeki amigo kızı arkamızda bırakmaya karar verdim.

Bu sefer başka seçeneğim yoktu.

Yalan söylemediğimi umarak, "Ortalık sakinleşir sakinleşmez seninle ilgileneceğiz," diye teminat verdim.

"Doğru," diye cevap verdi, elimi sıkıca tutuyordu, sesinde umut yoktu.

Her ne kadar kurt koruyucularından oluşan çemberimiz üstün gelse de ve uzaktan bize doğru gelen daha fazla kurdun gölgeli şeklini görebilsem de, kuş-adamlar her yerde ortaya çıkıyordu.

Ve sanki bunun doğru olduğunu kanıtlamak istercesine, iki kişi kızların ve benim yakınımnda çemberin içine girdi.

Beş kurt üzerlerine atlayıp onları acımasızca parçalara ayırmadan önce bize doğru dönmemişlerdi bile.

Her yerde mavi kıvılcımlar uçtu ve kuş-adamlar ortadan kayboldu. Vahşi.

Korkutucu.

Ve tamamen berbat.

Kurtlar safları sıklaştırmakta tereddüt etmedi ve bastıran kuş-adamlara hırlamaya ve kapışmaya devam etti.

Ve her yerde mavi kıvılcımlar uçuşuyordu.

Yaralı kurtların çığlıkları hızlı ve yoğun bir şekilde geliyordu. Ormanın zemininde kıpırdamayan kurt cesetleri bile gördüm.

Daha fazla kuş-adam
oluştı. Çok daha
fazlası.

Loretta'nın elini sıktım.

Etrafımızdaki kurtlar daha da geriye çekildi, kuyrukları eteklerimize sürtündü.

Bu hiç iyi değildi.

Kurtlar kaybediyordu.

Kahretsin!

Sonra oldu.

Aniden ve küçük bir uyarıyla, kargaşa kıyamete dönüştü.
Her şey ormandaki kurtların aniden kuyruklarını kıstırıp kaçmalarıyla başladı.

Bu bana iyi bir his vermedi.

Etrafımızdaki kurt çemberinin karınlarının üstüne düşmesi ve karda önce burunlarını itmeleriyle devam etti.

Bu bana kesinlikle iyi bir his vermedi. Ama

Meeta'nın bağırmasıyla sona erdi, "Aşağı!

Şimdi!"

Çoğunlukla Meeta beni oraya, Loretta'nın üstüne ittiği için güverteye çarptım, Meeta üstüme geliyordu.

Sonra etrafımızdaki orman alev alev yanarken, üzerimize ateş gibi bir sıcaklık yayıldı.

Meeta'nın başıma doladığı kolunun altından başımı kaldırıp bakma fırsatı buldum ve şaka yapmıyorum, ağ gibi kanatlarını dehşet içinde çırpıp, etrafına ateş saçan bir değil... iki değil... üç devasa ejderha gördüm.

Şok ve dehşet içinde bakakaldım, ateş püskürtmeyi bıraktıklarında ağızım açık kaldı. Görünürde sadece bir tanesi vardı ve onun aşağı doğru kanat çırpışını ve kıcını kavrulmuş toprağa yerleştirmişini izledim, çatalı dili dışarıdaydı ve etrafta dolanıyordu, gözleri zeki ve uzağa nişan almıştı.

Meeta kalktı ve beni yukarı çekti. Ben de Loretta'yı

çektim. Ve orada durup etrafımıza baktık.

Bunun nedeni, ayaklarımızın etrafında erimekte olan karların oluşturduğu bir metre çapındaki alan dışında her şeyin tamamen yanmış olmasıydı. Kömürleşmiş. Yerle bir olmuştu. Hâlâ yanıyordu ama geriye hiçbir şey kalmamıştı.

İnce, sarkık dilleri olan üç büyük ejderha ve şimdi etrafımızda oturan, bazıları ilgisiz bir şekilde kendilerini temizleyen, bazıları sadece nefes nefese kalan, biri kulağının arkasını kaşıyan bir kurt çemberinden başka bir şey yoktu.

Meeta yaklaştı ve Loretta korku dolu bir ses çıkardı.

İçten içe yanan gölgelere baktım.

Gece yarısı ve dumanın arasından bir adam ve kadın

belirdi. Adam uzun boylu, yapılı ve çok ateşliydi.

Kadının muhteşem beyaz sarı saçları vardı.

On adım ötede durdular ve adam konuşmak için ağızını açtı.

Ama ben ondan önce davrandım.

"Sanırım siz Finnie ve Frey'siniz."

Ağzını kapattı ama gülümsemek için
kullandı. Evet, sıcak.

Sırıttı.

Ve çok tatlıydı.

Doğru. Ejderhalar işin içindeyken, her şeyin yoluna gireceğini
hissediyordum.

Ben de gülümsedim.

YnBirinci Bn İntikama Giden Yol

Apollo Anguish'i karda sertçe sürdü, çamların iğneleri yüzüne ve vücuduna aldırmadan çarpıyor, gövdesi dallardan kaçınmak için eğiliyor ve sallanıyordu.

Hedefi: ejderhaların alevini gördüğü yer. Ciğerleri alev alev yanıyordu.

Boynu ve omuzları gerginlikten kaskatı kesilmişti. Düşünceleri işkence altındaydı.

Dumanı tüten çorak araziye ulaştı ve onları gördü.

Meeta ve Loretta Tanrı'nın unuttuğu bir sebepten dolayı oradaydılar. Finnie.ve Frey vardı Orada, hangi oldu şaşırtıcı ama Hayır,

Ejderhaları ve ateşlerini düşünürsek.

Kurtları oradaydı, ki bu onun ayarladığı bir şeydi.

Ve sonra Maddie vardı, ıslak, soğuk ve dağınık görünüyordu.

Ama ayaktaydı.

Nefes

alıyorum.

Yaşıyor.

Yaşıyor.

Anguish'i yavaşlatmadan doğruca ona doğru at sürdü ve bacağını eyerin üzerinden atıp Anguish hâlâ koşarken attan indiğinde kalabalık onun yolundan çekildi.

Bacakları attan inişinin etkisini taşıyordu ama o bunu hissetmiyordu.

Madeleine'e doğru iki uzun adım attı, ellerini kaldırdı ve yüzünü çerçeveledi. Gözleri Madeleine'in yüzünü tararken ellerini durduramayıp saçlarında, boynunda, çenesinin altında ve başının yanlarında gezdirdi.

Ayaktayı

m.

Nefes

alma

Gözleri açıktı ve onunkilere bakıyordu.

"Ben iyiyim Lo," diye fısıldadı ve eğildiğinde elini karnında hafifçe hissetti. "Ben iyiyim, bebeğim."

Kadının sözleri üzerine ağzını onunkine bastırdı, dilini içeri soktu, onu tattı, ondan içti, onu yuttu.

Kolları adamın ortasına dolandı ve ona ihtiyacı olanı vermek için

başını geriye doğru eğerken sıkılaştı.

Daha fazla.

Yaklaşan atlar ve sesler onun aşırı rahatlamasına neden oldu ve ağzını onunkinden ayırdı. Bunu yaptığında, başının arkasını kavradı, yüzünü boğazına soktu ve bir kolunu onun etrafında kıvırdı, onu derinlere çekti, böylece vücuduna sıkıca yapıştı ve onu her yerde hissedebiliyordu. Onu yakından koklayabiliyordu. Hâlâ hayatta olduğu gerçeğini özümsemi.

Gözleri Frey'e kaydı.

"Neydi o?" diye bağırdı.

"Hewcrows," diye yanıtladı Frey. "Minerva," diye devam etti ve Apollo'ya zaten bildiği bir şeyi söyledi.

Herkes kuş başlı kargaların Minerva'nın sihri olduğunu biliyordu.

Ama Maddie'yi sararken gördüğü siyah sis başka bir şeydi.

Madeleine'inin ormanda kargalar tarafından saldırıya uğradığını düşünemiyordu. O zaman olmazdı. Sinirleri yıpranmış, öfkesi yüzeye çıkmıştı. Kırık güvercininin karda yaban kargalarıyla savaştığını düşünmek kontrolünü kaybetmesine neden olabilirdi.

Bunun yerine, etrafındaki yıkıma baktı ve dinlenmekte olan üç ejderhaya göz attı.

Düşmanlık tırmanmıştı.

"Lo," diye nefes aldı

Maddie.

Onu görmezden geldi ve tekrar Frey'e baktı. "Buradasın çünkü?" Apollo sordu.

Frey, "Buradayım çünkü ailem bir araya geldi," diye cevap verdi. Yeterince konuştuk.

"Ben de Lavinia'yı aramak için buradayım," diye ekledi Frey. "Diğerlerini mi?" Apollo devam etti.

"Diğer dünyanın Circe'sinden bir mesaj aldık. Durumumuza yardımcı olmak istiyor ve büyüsünü geri kazanmanın bir yolunu keşfetmiş. Bu tehlikeli bir süreç ve dünyalar arası yolculuk yaparsa telafi ettiği her şeyi tüketmeye devam edecek. Onu buraya taşımak için Lavinia ve Valentine'a ihtiyacımız var. Buraya geldiğinde, müthiş bir katkı sağlayacaktır. Bununla birlikte, bu süreci açıkladı ve Circe, Cora, Tor, Lahn ve adamları, Lahn'ın Circe'sinin de büyüsünü telafi edebileceği yazı tipine doğru yola çıktılar."

Apollo başını salladı.

"Lo," diye fısıldadı Madeline.

Yine onu görmezden geldi ve Frey'in adamları Ruben ve Thaddeus'un geldiğini ve Annar, Lund, Oleg ve Orion'un gruplarına katılmak için at sürdüklerini fark etti. Başını çevirdiğinde Laures, Remi, Hans ve Alek'in de geldiğini gördü. Meeta, Loretta'nın omzundaki yaranın etrafına elbisesinden kopardığı bir kumaş parçasını bağlarken Loretta'ya yakın duran Hans dışında tüm adamlar hâlâ at üzerindeydi.

Hizmetçinin kanını görünce Apollon'un ağzı sıkıştı ve göğsündeki o yanma geri geldi.

"Loretta'yı Brunskar'a geri götür," diye emretti

Hans'a. Hans ona baktı ve başını salladı.

"Lo," diye tekrarladı Madeleine.

"Annem mi?" Frey onun üzerinden sordu ve Apollo soruyu bilerek ona baktı.

Bu soru Apollo'nun neden orada olduğuydu. Ve Frey muhtemel sebebi biliyordu.

"O, ya da baban, Franka ya da Kristian. Hepsi burada," diye yanıtladı Apollo.

Bu kez Frey'in ağzı gerildi ve gözleri Ruben'e kaydı.

"Gece bitmeden onları zindanda istiyorum," diye emretti.

Ruben, Thad, Annar, Lund ve diğerleri vakit kaybetmeden atlarını döndürdüler, topuklarını yere vurdular ve dumanın içinden geçtiler.

Apollo daha fazla at sesi duydu ve Draven ile Gaston'un geldiğini görmek için döndü.

Apollo Laures'in gözlerini yakalayana kadar atlarını ancak durdurabilmişlerdi. "İçinizden biri Loretta ve Meeta ile Hans'a yardım etsin. Diğerleri Frey'in adamlarına yardım etsin."

Gaston, Hans ve kadınlara yaklaştı. Adamlarının geri kalanı topuklarını atlarına vurup dörtnala uzaklaştı.

"Lo!" Maddie onun boğazına doğru hırıldadı.

Başının arkasındaki baskıyı kaldırdı ve ona baktı. "Dove, ne?"

Başını geriye doğru eğdi. "Nefesimi kesiyorsun."

Sırtındaki kolu gevşedi ama onu bırakmadı. Kız onun içine çöktü ve yüzünü göğsüne bastırdı.

Onun bunu yaptığını görünce, hissedince, keskin bir ısıklık çalmadan hemen önce yanağında bir kas kasılması hissetti.

Maddie onun kollarına atladı ve **b a ş ı n ı** kaldırdı ama Apollo gözlerini ona doğru koştan ve beş adım ötede duran kurda çevirdi.

Maddie'nin nefesini tuttuğunu duydu ama o kurtların kralıyla konuştu.

"Kaç tane kaybettiniz?"

"Yirmi yedi." Kurt havlarken kafasının içinde duydu. Yirmi yedi.

Yirmi yedi kurt. Tanrılar

kahretsin.

"İntikamları alınacak," diye söz verdi Apollo.

Kurt havladı, ağzını salladı, döndü ve dumanların arasından koşmaya başladı.

"Neydi o?" Maddie sordu, sesi nefes nefese çıkmıştı ama şimdi farklı bir nedenden ötürü.

Apollo ona baktı. Kurdun peşinden bakıyordu.

Başını kaldırdı ve farklı bir ısıklık çaldı. Anguish ona doğru koştu.

Maddie'yi kaldırıp kışını bineğinin üzerine yerleştirirken Maddie'nin nefesini duydu. Onun arkasına geçmekte gecikmedi, çenesini Frey'e doğru salladı, Finnie'ye doğru eğdi, Maddie'yi kendine yaklaştırdı ve ona ve atına doğru eğildi.

Topuklarını Anguish'in böğrüne sapladı. Atı dumanın içinden fırladı.

Hedef Brunskar.

Ve intikama giden yol.

* * * * *

Brunskar zindanlarının siyah taş zemininde botları keskin sesler çıkaran Apollo, köşeyi döndüğünde koridorun sonunda gördüklerine şaşırmadı.

Madeleine ve Frey karşı karşıya.

Üzerinde Melba'nın yumuşak, şeftali rengi elbiselerinden biri olduğunu tahmin ettiği bir şey vardı. Onu Melba'ya, bir muhafıza, Calder'in cadılarından birine, köyden çağrılan bir doktora ve Meeta'ya bıraktığı için böyle düşünmüştü. Hepsi Loretta'yla ilgileniyordu.

Başka bir deyişle, kudurmuşçasına korumacı Maddie ve aynı derecede kudurmuşçasına korumacı Meeta tarafından bir kenara itilen Melba dışında, genellikle doktorun yoluna çıkıyorlardı.

Maddie'si Loretta'yı yelpazelerken ve Meeta dikişler düzenli ve düzgün olmazsa zavallı adamı tehdit ederken bir doktorun ete dikiş atmasını izlemek dışında yapacak işleri olduğu için onları kendi hallerine bırakmıştı.

Şimdi zindana giden yolu bulmuştu, duvarlar boyunca yanan meşaleler karanlığa yedek ışık saçıyordu.

Onun Maddie'si olduğunu anlıyordu. Suikastçılar. Hewcrows. Kara büyü. O bir savaşçıydı. Kesinlikle karanlıkta kalmaktan hoşlanmazdı ve pek çok şeyden çekinmezdi.

Duygular hariç.

Ve o da bununla yüzleşmeyi öğreniyordu.

Ve tüm bunlar, Maddie'yle ilgili her şey onu çok memnun etmişti.

Bu da onun bu dünyada hâlâ yanında olup olmadığını ya da hiçbir dünyada olup olmadığını bilmediği otuz dakikanın katıksız bir ıstırap olduğu anlamına geliyordu.

Ancak Apollon bunun üzerinde duramazdı, çünkü yaklaştığında kadının yüzünün gergin olduğunu gördü.

Frey'inki gibi.

Çizmelerini duydu, ona doğru baktı ve "Selam tatlım" diye selam verdi. Öfke ve korku hâlâ göğsünde yanıyor olsa da, onun selamına karşılık verdi,

Apollo neredeyse gülümsüyordu.

Ancak, yapmadı.

Çünkü hemen Frey'e döndü ve ağzını açtı.

Ama Frey oraya önce varmıştı.

"Giremezsiniz."

Apollo Maddie'nin arkasında durdu ama konuşmaya fırsat bulamadı. "Finnie i ç e r i d e ," diye hararetle karşılık verdi. "Onu sen

kapıyı açtı."

"Benim Finnie'm sıradışı bir kadın ve bu diyarın prensesi," diye karşılık verdi Frey.

"*Ben* de sıra dışı bir kadıyım. O benim halkımdan olduğuna göre, biz de aynı türden sıradışıyız ve *ben* ve *kızlarım*" -her vurgulu kelimeye başparmağını kendine doğru salladı, sonra bir kolunu uzattı- "o şeylerle dışarıda olan *bendik*."

Apollo, Madeleine'in içinde bulunduğu tehlikeyi hatırlayınca çenesinin gerildiğini hissetti.

Ama Frey etkilenmedi.

"Orada görecekleriniz kadın gözüyle görülecek şeyler değil."

Maddie tiksintiyle, "Huh," diye homurdandı ve bu sesle Apollo o gece yaşananlardan duyduğu huzursuzluk ve öfkeyi unutup neredeyse gülümsedi. "Lo'nun bir adamın boğazını kestiğini, bir diğerinin bağırsaklarını deştığını, bir diğerinin boynunu kestiğini ve bir adamın elini kestiğini gördüm." Boynunu büktü ve ona baktı.

"Gözümün önünde başka ne tür katliamlar yaptın, tatlım?"

Bunu durdurmak için hiçbir umudu yoktu, ona gülümsedi. "Lo, bu senin kararın," dedi Frey ve Apollo ona baktı. "Bırak girsin."

Maddie'nin önünde rahatladığını hissetti.

Frey başını salladı ve hemen kapattığı kapıya döndü, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Kapıyı açık bıraktı ve Maddie oraya doğru ilerlemeye başladı ama adam Maddie'nin kolunu yakalayıp onu kendisine doğru çevirdi.

"Apollo-" diye başladı sabırsızca.

"Bir dakika, güvercinim," diye nazikçe sözünü kesti. "O odaya girmeden önce seni uyarmam gerek. Laures'i iş başında gördün ama bunu fark edecek durumda değildin ve o daha yeni başlamıştı. Frey'in adamı Oleg de bilgi alma konusunda yeteneklidir. Bu yeteneklerini kullanmaktan pek hoşlanmıyor ama bu yeteneklere sahip. O odada göreceklerinize tanıklık etmek zor olabilir..." durakladı, "zaten gördüğünüz katliama rağmen."

Koridordan bot sesleri geliyordu ama ne o baktı ne de Madeleine.

Onun yerine, "İyi olacağım tatlım," diye güvence verdi.

"Eğer gitmek istiyorsan. Gideceksin. Ama yalnız gitmeyeceksin. Ben ya da adamlarımdan biri seninle gelir ve seni hemen cadiya götürür."

"İçeride bir cadı var," dedi ona. "Onu ben de gördüm."

"Ne olursa olsun, dediğimi yap. Anlaşıldı mı?"

Diğerlerinin de onlara katıldığını hissettiğinde gözlerini tuttu ve sadece başını salladığında onlara baktı.

Alek ve Hans gelmişti. "Onlarda mı?" Hans sordu.

"Hepsi," diye yanıtladı Apollo. "Franka hariç. Buradan çok uzak olmayan bir kulübede kalıyor. Onu topluyorlar. "

Hans çenesini kaldırdı.

"Çocuklar mı?" Apollo sordu.

"Quincy ve Balthazar nöbet tutuyor. Calder da bir cadı gönderdi."

Apollo bu kez çenesini kaldırdı.

Hans Maddie'ye baktı. "Loretta'dan haber var mı?"

"O iyi, Hans," dedi Maddie sessizce. "Dikiş atıldı ve şimdi dinleniyor."

Apollo hafif bir şaşkınlıkla Hans'ın odaya girmeden önce yüzünü bir bulutun gölgelemesini izledi. Ve bu bulut, Loretta hakkında aldığı haberler iyi olduğu halde oluşmuştu.

Alek çoktan içeri girmişti.

Apollo Maddie'nin elini tuttu ve onu içeri götürdü.

İçeri girdiklerinde Eirik ve Calder'i burun buruna gördü. Ayrıca Valeria'nın da kenarda durduğunu, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde olanları izlediğini gördü. Ve son olarak Kristian'ı bir köşede çömelmiş, başını dizlerinin arasına eğmiş, iki elinin parmaklarını saçlarının arasına sokmuş halde gördü.

Kristian. Açıkça zayıf halka.

Apollo gözlerini odanın içinde gezdirdi ve Frey ile adamlarının yanı sıra Garik'in de etrafta dikildiğini gördü. Finnie gölgelerin arasında durmuş, bir omzunu taşaya dayamıştı. Çizmeli ayaklarını bileklerinden çaprazlamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini Calder ve Eirik'e dikmişti.

İçeri girdiklerinde omzunun üzerinden baktı, Apollo'nun gözlerini yakaladı, sonra gözleri Madeleine'e kaydı, el ele tutuştular ve tekrar Apollo'ya dönerek göz kırptı.

Yine dudaklarının seğirdiğini hissetti.

Sonra dikkatini eylem çekti.

"Karıma, doğmamış çocuğuma ve evime göz kulak olmaları için bir servet ödediğim üç cadı ve sen bu korumayı elimden almaya mı çalışıyorsun?" Calder babasının yüzüne vurdu.

Belli ki sorgu onun yokluğunda ilerlemişti. Kimse komplodan haberdar değildi.

Komplocular hariç.

Ancak Apollo, Frey'in kardeşini uyardığını ve Calder'ın önlem aldığını biliyordu. Apollo'nun çocukları ve Maddie'yi Brunksar'a getirirken kendini güvende hissetmesinin nedeni buydu.

Calder'ın öfkesinden, bu odanın daha önce bilmeyen sakinlerini de haberdar ettiği belliydi.

Tabii onlar yapmadıysa.

Yakında öğrenecekleri bir şey. "Ben öyle bir şey yapmadım," diye karşılık verdi Eirik.

Calder'ın gözleri, omuzlarını taş duvara dayamış, gözlerini harekete dikmiş olan cadıya kaydı.

"Gerçekten de, bildirdiğim gibi, yaptığımız büyüler bozuldu," dedi.

Calder tekrar babasına baktı.

"Bunu açıkla," diye sordu.

Eirik, "Kendi oğlumu ve doğmamış torunumu tehlikeye atmaya göz yummam," diye karşılık verdi.

"Sadece bir kız çocuğu taşıdığını söylemek için,"

diye araya girdi cadı. Eirik, "Başka bir şey söylemeniz pek hoş karşılanmaz," diye çıkıştı.

Maddie ona doğru eğildi ve kulağına fısıldadı, "Melba ve Calder'ın bir kız çocuğu bekliyor olması harika."

Apollo çenesini eğip ona bakarken başını salladı ve parmağını dudaklarına bastırmak için bir elini kaldırdı.

Gözlerini devirdi.

Eirik ve Calder'a dönüp parmağını dudaklarından çekerken ağzının titrediğini hissetti ama tuttuğu eli kaldırıp göğsüne doğru katlayarak onu kendine yaklaştırdı.

"Buradaki konumunu kavrayamıyorsun baba," dedi Frey ve Eirik ona baktı.

Eirik, "Bunu yapamam çünkü bir Hanedan Başkanı'na kendi zindanlarına kadar eşlik etmek yakışık almaz," diye karşılık verdi.

Calder'ın sırtı dikleşti ve yüzü buz kesti.

"Tekrar ediyorum, buradaki konumunuzu kavrayamıyorsunuz baba ve bunu birden fazla şekilde yaptığınız anlaşılıyor çünkü bir süredir bu Meclisin Başkanı değilsiniz," diye karşılık verdi Frey.

"Valeria sıkılmış bir sesle, "Biri bana bir sandalye getirebilir mi?" diye araya girdi. Bütün gece dans ettim ve ayaklarım beni öldürüyor."

"Vay anasını." Apollo, Maddie'nin tiksinti dolu bir şaşkınlıkla nefes aldığı duydu ve onun elini sıktı ama gözlerini sahnedeki oyuncularından ayırmadı.

Frey, "Görünüşe göre anne, sen de bu odada olup bitenleri anlayamıyorsun," dedi.

"Bu gece olanlar hakkında bilgilendirildik ve gerçekten." Hafif bir azarlamayla başını salladı. "Sevgili oğlum, ne benim ne de kocamın iki kıtadaki güçleri alaşağı etmek için kötü niyetli güçlerle komplo kurmayacağını biliyorsun. Frey ve Drakkar olan bir oğulla değil. Kış Prensesi'yle evli bir oğul ve bu diyarın tacını miras alan bir torun, artık haklı olarak yeniden birleştiği için çok büyük olan bir diyar."

"Çok doğru," diye izin verdi Frey ve gözleri annesinin boğazına kaydı. "Yine de taktığın buzdan elmas için sana iltifat etmek için bu anı kullanmalıyım."

Apollo, Valeria'nın eli boğazına doğru yılan gibi kıvrılırken solgunluğunu izledi ama Valeria akıllıca davranarak boğazındaki pahalı taşa daha fazla dikkat çekmemeyi tercih etti.

"Ama kafa karışıklığını kabul etmeliyim," diye devam etti Frey. "Calder bana gönderdiği son mesajda babamla birlikte senin de ödeneğini kesmek zorunda kaldığını, çünkü harcamalarının aşırı derecede savurgan olduğunu ve bunun Drakkar Hanesi'nin tüm üyelerinin geçimini tehdit ettiğini söyledi. Bu mücevherin kardeşimin bahsettiği şeyin bir göstergesi olduğunu düşünebilir miyim?"

Valeria çenesini kaldırdı ama yüzünde Apollo'nun Frey'in fark edeceğini bildiği bir çatlak belirdi. "Baban bu taşı Calder Hanedan'ın başına geçmeden önce benim için satın almıştı."

"Calder Başkan olmadan önce Drakkar Hanesi'nin mali durumunun darmadağın olduğu düşünülürse, ne kadar tuhaf," diye karşılık verdi Frey anında. "Yani, Calder'in Drakkar ailesinin fonlarını yeniden canlandırması dramatik olsa da, babam Başkan olduğunda size böyle bir hediye vermek için daha az kaynağa sahip olacaktı. Ya da belki de Drakkar varlıklarının böylesine kargaşa içinde olmasının nedeni bu tür hediyelerdi."

Eirik karısına dönmüştü ve Apollo onun gözlerinin boğazındaki elmasa dikildiğini gördü.

"Bu benden bir hediye değil," dedi ona. Sonra Frey'e baktı ve tekrarladı: "Bu benden bir hediye değil. Onu başka bir yerden aldı."

Süslerine bağımlı ve onları elde etmenin yollarını buluyor. Ama bu kesinlikle benden bir hediye değil."

Frey gözlerini annesinden ayırmadı. "Belki de başka bir yalan uydurmak için biraz zaman istersin. Beş saniyen var." Ancak o zaman gözlerini babasına çevirdi. "Orada durmuş, ihanet söz konusu olduğunda yalan söylerken bile, efendimin beni doğuran kadını bu kadar sadık bir şekilde savunması içimi ısıtıyor."

"Dediğiniz gibi, ihanet söz konusu," diye karşılık verdi Eirik göğsünü kabartarak.

"Evet, kesinlikle," diye yanıtladı Frey. "Ve karım, bu diyarın prensesi adına, buzdan ülkemiz için kendi karınızı ima yoluyla da olsa hızlı bir şekilde suçladığınız için size teşekkür ederim."

Tam o sırada kapıda bir hareket oldu ve herkes Draven ile Thad'ın Franka'yı içeri getirdiğini görmek için döndü.

Gözleri anında odayı taradı ve Frey'in üzerinde durdu.

Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Bu şekilde buluşmaya bir son vermeliyiz," dedi.

"Evet Franka," dedi Frey alçak sesle, sesi uğursuzdu.

"Yapmalıyız." Neredeyse fark edilmiyordu ama Apollo onu yakaladı.

Yutkundu.

Bunu fark etmeyen Eirik karısına, "O mücevheri sana kim aldı?" diye sordu.

"O sendin," diye karşılık verdi, sesi soğuk, gözleri düzdü ama korkusunu tamamen gizleyemiyordu.

Eirik, "Sanırım sana o büyüklükte bir buz elması aldığımı hatırlıyorum," diye karşılık verdi.

"Bir ev işine tanıklık etmek için yatağımdan ve içindeki arkadaştan mı sürüklendim?" Franka, hem şaşkın hem de sıkılmış görünmek gibi olağanüstü bir başarı sergileyerek sordu.

Calder ona, "Sessiz olmanı tavsiye ederim," diye çıkıştı.

"Eğer öyle olsaydı, Valeria'nın uzun zamandır kocasının gezinen gözlerinden ve sikinden bıktığını ve yıllardır o elmaslardan, Korwahkian zümrütlerinden, safirlerinden, yakutlarından düzinelercesini alabilecek zengin bir tüccar olan Malcolm Turnish ile yattığını nereden bilecektiniz?" Franka elini uzattı. "Devam edebilirim. Eirik'le bağlarını koparıp buna izin verirse, onunla gerçekten evlenebilir. Ancak, bazı tanıdıklarının onu galalarına davet etmesi pek olası değil.

sadece bir tüccarın kolundaydı. Ve hepimiz Valeria'nın dans etmeyi sevdiğini biliyoruz."

Valeria'ya baktı ve içtenlikle devam etti.

"Karının ihanetini anlattığım için üzgünüm sevgilim ama mesleği ne olursa olsun Malcolm'dan gerçekten *hoşlanıyorum* ve bir süredir yalvarmana gerek kalmadan alışık olman *gereken* tarzda tutulmanı arzuluyorum. *Çeşitli* yönlerden çok donanımlı olduğu bilinen bir adama sahip olmanın önemsiz olmayan bonusundan bahsetmiyorum bile."

Franka sözlerini ancak bitirebilmişti ki Eirik kükredi: "*Bana ihanet mi ediyorsun?*" diye bağırdı ve karısına doğru bir hamle yaptı.

Çok uzağa gidemedi. Garik içeri girdi ve onu gözaltına aldı.

Eirik oğlunun tutuşuna karşı nafile de olsa öfkeyle mücadele ederken Valeria kocasını tahtaya asılmış bir numuneymiş gibi inceliyordu.

"On beş yıldır seni yatağında ağırlamadım kocacığım. Ve seni sadece oğullarımı almadan önce ve onları aldıktan sonra evliliğimizin bir görevi olarak aldım," diye açıkladı, sanki o hafta için seçtiği menüyü ona bildiriyormuş gibi.

Eirik aniden kıpırdamadan durdu ve tısladı, "Senin oyunla hiç ilgin olmadı."

"Hayır, sevgilim," diye fısıldadı Valeria. "Aletini nasıl kullanacağını bilmeyen bir erkekle oynamakla hiç ilgilenmedim. Bilen biri çok farklıdır."

Franka mırıltılı bir kıkırdama çıkardı.

Garik en büyük kardeşine baktı. "Şu anda kusayım mı yoksa kulaklarımı mı keseyim bilemiyorum."

Apollo'nun da işi bitmişti.

Ve bunu sessizce "Frey" diyerek ilettiler. Frey

Apollo'ya baktı ve başını salladı.

Sonra bakışlarını bir kardeşten diğerine çevirdi. "Gitmek isteyebilirsiniz."

Calder hemen, "Ben kalacağım," diye açıkladı.

"Ve bunu hayatta kaçırmazdım," diye mırıldandı Garik, babasını iterek Finnie'ye doğru ilerledi. Finnie'nin hâlâ uzandığı yere omuzlarını yaslayarak yerleşti.

Frey Apollo'ya baktı. "Oleg mi Laures mi?"

Apollo, "Bakalım Laures ne bulabilecek," diye cevap verdi.

Maddie'nin elinin kendi elinin içinde kasıldığını hissetti ve onun içeri girmesine izin verme kararını tekrar gözden geçirdi, özellikle de Laures'e yakın olduğu ve işinin tatsız gerekliliklerini yerine getirirken onun hakkındaki algısının değişeceğini düşünmek istemediği için.

O kararını veremedi Laures ilerledi.

Franka, Laures'in kardeşlerine doğru ilerleyişini izlerken Valeria ve Eirik uyandılar ve geri çekilmeye başladılar. Bunu sadece hafif bir ilgi gösteren bir yüz ifadesiyle yaptı.

"Sen... bize... *işkence etmek* mi istiyorsun?" Eirik gözlerini Laures'e dikerek sordu.

Frey, "Hayır," diye cevap verdi ve sözlerini şöyle tamamladı: "Eğer bunu gerekli kılmazsanız."

Eirik'in gözleri oğluna kaydı. "Sana söyledim, komplo hakkında hiçbir şey bilmiyorum!"

"En son ben gidebilir miyim?" Franka bu noktada araya girdi. "İzlemek isterim."

Frey ona baktı ama Apollo o akşam erken saatlerde oyunlarını bitirmişti.

Artık onunla işi kesinlikle bitmişti.

Bunu anlatmak için ona, "Karşılaştığım ve işe yaramadığını kanıtlayan son komplocunun boğazı kesildi" dedi.

Gözleri ona kaydı ve kaşlarını kaldırdı. "Bir kadına bıçak mı çekeceksin?"

"Belki de değil," diye araya girdi Maddie. "Ama ben isterdim."

Apollo bir iç geçirdi, ona baktı ve bir uyarı mırıldandı, "Madeleine."

Gözlerini ona çevirdi. "O pek iyi biri değil, Lo. Dünya onsuz daha fakir bir yer olmazdı."

"Ya sen?" Franka'nın sesi küçümseme dolu bir şekilde onlara doğru geliyordu. "Kalbi kırık kocasını büyülemek için ölü bir eşin cazibesini kullanan kadın, böylece onun mücevherlerini takmak ve kolundaki yerini kazanmak için yatağını ısıtabilir mi? Dünya senin varlığınla daha mı zengin?"

Öfkeden bir an donup kalan Apollo, Maddie'nin yüzünün solduğunu ve Franka'ya döndüğünü gördüğü anda odadaki havanın yoğunlaştığını hissetmesine rağmen tamamen hareketsiz kaldı.

"Franka," diye fısıldadı Valeria şaşırtıcı bir şekilde, sesi temkinliydi. "Dikkatli ol canım."

Apollo kendini dönmeye zorladı, bunu yaparken Maddie'nin sert gövdesini kendine yaklaştırdı ve Franka'yı Valeria'ya bakarken yakaladı.

"Kendi ailemin koltuğunda, kendini böyle tanımlamaya bile cesareti olmayan bir fahişe tarafından hakarete uğrayamam."

İşte o zaman Apollo Maddie'nin gitmesine izin verdi.

Bir saniye sonra, Franka'yı taşa bastırmış, elini boğazına dayayıp sıkmış, yüzünü Franka'nın yüzüne yaklaştırmıştı.

"Bu akşam kargalarla savaştı," diye homurdandı.

Franka tırnaklarıyla adamın bileğini yırttı, ağzı açılıp kapanıyor, hava almak için mücadele ediyordu.

"Ve"- onunla burun buruna geldi- "*kolum onda.*"

Ağzından boğuk sesler çıkarken boğazının elinin altında kıvrandığını hissetti.

Ama Apollo'nun daha fazla gecikmeye tahammülü yoktu. Sonunda konuya girdi.

"Ve son olarak, kardeşinizin odasında bir Keer paketi bulundu," diye devam etti Apollon ve kızın iri gözleri daha da büyüdü. "Akşamki oyununuzu oynadınız. Senin... *işin... bitti,*" diye hırladı. "Şimdi *benim* oyunlarımıza geçiyoruz. Söyle bana, kardeşini entrikalarına sen mi alet ediyorsun yoksa sadece o mu?"

"Tatlım, Keer paketi nedir?" Apollo, Finnie'nin kocasına sorduğunu duydu.

"Ufaklık, şimdi olmaz," diye cevap verdi Frey ve bu cevap Apollo'nun sırtına yaklaştı.

"Odamda Keer paketi yoktu."

Bu ses Kristian'dan geldi ve Apollo soluna baktığında Kristian'ın çömeldiği yerden çıktığını ve vahşi gözlerle Apollo ve kız kardeşine baktığını gördü.

Zayıf halka bükülür.

"Neden burada olduğunu sanıyorsun?" Frey kuzenine sordu.

"Keer paketim yoktu," diye fısıldadı Kristian, gözleri odada hızla bir kişiden diğerine geçerken. "Keer paketi yaratabilecek bir cadı bile tanımıyorum."

Frey, "Kristian, Madeleine kaçırıldıktan sonra döşeme tahtaları söküldüğünde bu akşam senin odanda bulundu," diye onu bilgilendirdi.

Kristian telaşla başını salladı. "Bu konuda hiçbir bilgim yok."

"Bir Drakkar'ın Minerva, işbirlikçileri ve Baldur'u içeren bir komploya dahil olduğuna dair istihbarat geldi," diye bilgilendirdi Apollo onu ve Kristian'ın panik içindeki gözleri büyüdü.

"Baldur'la hiçbir ilişkim yok!" diye bağırdı.

"Ah...pah...lo," diye zorladı Franka ve Apollo ona baktığında güzel yüzünün benek benek olduğunu, gözlerinin yuvalarından fırladığını ve ağzının hâlâ hava almaya çalışırken açılıp kapandığını gördü.

Yüzünü tekrar onunkine yaklaştırdı ve fısıldadı, "Senin için bu gece bitmedi. Ama bu odadan sağ salim çıkarsan ve bir daha Madeleine'imle ilgili tek kelime edersen, hatta onun yanında olursan ona doğru bakarsan, boğazını sıkıp canını alırım Franka. Sakın beni yanlış anlama. Bunu yapacağım."

Adamın eli boğazındayken elinden geldiğince başını salladı ve adam onu serbest bıraktı.

Anında yana doğru sarsıldı, iki büklüm oldu ve ellerini boğazına götürerek nefes nefese kaldı.

Apollo onu kovdu ve Frey'e baktı.

"Madeleine'im bu gece saldırı altındaydı, Frey. Bu şakadan bıktım usandım. Kadınları çıkaralım ve Laures çalışsın."

"Apollo," diye itiraz etti Maddie, aynı anda Finnie, "Hiç sanmıyorum Frey," dedi.

Frey kadınına döndü.

Apollo onunkine döndü.

"Dikkat dağıtıyorsun, güvercin," dedi sessizce. Ağzını açtı ama yüzünün solgun, gözlerinin perili olduğunu gördü. O odada bir dakika daha geçirmeyeceğini biliyordu ve onu kendisinin dışarı taşıması gerekse bile umurunda değildi.

Ama önce "Lütfen" demeyi denedi. Kadın ağzını kapattı.

Tanrılara şükür, işe yaradı.

"Kadınları cadıya götür," diye emretti Frey ve Thad Finnie'ye doğru ilerledi.

Apollo Draven'a baktı, çenesini Madeleine'e doğru salladı ve Draven ona doğru ilerledi.

Onların odadan çıkışını izledi, Maddie'nin arkasına bakmadan çıktığını fark etti. Sonra kapının arkalarından kapanmasını izledi. Ancak kapı kapandığında gözlerini Laures'e çevirdi.

"Franka ile başla," diye emretti.

"Ne? Hayır!" diye bağırdı, tüm cüretini kaybetmişti, gözleri kocaman olmuş ve Laures'e bakıyordu.

Laures Apollo'ya baktı ve Apollo nedenini biliyordu. Kadına bir çizgi çekti.

Apollo gözlerini Frey'e çevirdi.

Frey başını salladı ve Oleg'e baktı.

Oleg ilerledi.

"Komplo hakkında hiçbir şey bilmiyorum!" Franka

haykırdı. "Annar, bana bir kanca getir," dedi Oleg.

Franka'nın yüzü tüm rengini kaybetti.

Annar kapıya doğru ilerledi ve gözleri onu takip etti.

"Ben... yapamazsın..." Gözleri Frey'e kaydı. "Frey, gerçekten inanıyor olamazsın-"

Frey onun sözünü kesti. "Yapmayacağına beni ikna et kuzen, ama çabuk yap."

Apollo onun bakışlarının tekrar Apollo'ya dönmeden önce kardeşine doğru kaydığını gördü. "Drakkarlar Lunwyn'deki en güçlü ailedir. Ailemle olan bağlarıma değer verdiğimi biliyorsun. Nedenini de biliyorsun. *Son* komplo sırasında daha önce de buradaydık. Herhangi bir Drakkar'ın bunu yapmak için ne sebebi olabilir ki?"

Ama Frey de bakışları görmüştü. "Oleg,

Franka değil. Kristian," diye emretti.

"*Hayır!*" Kristian duvara doğru sinerken Franka çığlık

attı. "O ne yaptı, Franka?" Apollo sordu. "O... o..."

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

Oleg Kristian'a doğru ilerlemeye başlayınca Kristian yanını köşeye çevirdi ve taş onu içine çekecekmiş gibi bastırdı.

"O ne yaptı, Franka?" Apollo sordu. Oleg

Kristian'a ulaştı.

"Hiçbir şey!" Franka bağırdı ve Kristian'a doğru yürümeye başladı ama Apollo onu göğsünden yakaladı ve kabaca geri itti. Ayağı kayıp kıcının üzerine düşmesini vicdan azabı duymadan izledi.

Derin bir şekilde eğildi, ona doğru eğildi ve kükredi, "*Ne yaptı?*"

"*Hiçbir şey!*" diye haykırdı kadın.

Duvara çarpan bir et gümbürtüsü duyuldu ve Franka'nın gözleri oraya kaydı. Apollo omzunun üzerinden bakınca Kristian'ın yüzünü duvara doğru ittiğini gördü.

Oleg'in bir eli boynundaydı ve onu orada tutuyordu, diğeri ise bileğine sarılmış, arkasından büküyordu.

Kristian çırpınıyor ve nefes nefese kalıyordu. Oleg Frey'e bakıyordu.

"Ne kadar çirkin bir başlangıç?" diye sordu. "İşaretle onu," diye emretti Frey.

Oleg tekrar Kristian'a döndü.

"Benim bir sevgilim var!" Franka ağladı ve Apollo ona döndü.

"*Devam et!*" diye bağırdı Franka daha fazla konuşmayınca.

Başını kısa sarsıntılarla salladı, gözlerini kapadı, açtı ve fısıldadı, "Specter Isle'a götürüldü."

Lanet olsun.

"Ve?" Apollo kırptı.

"Ve bana hem Finnie'ye hem de IIs'e benzersiz erişimim olduğunu söylediler... Yani," diye düzeltti Apollo'nun yüzünde beliren ifadeyi görünce aceleyle, "Madeleine. Eğer onlara erişim sağlayabilirsem, onu serbest bırakacaklarını söylediler."

Lanet olsun.

Kadınların peşindeydiler.

"Finnie ve Madeleine neden hedef?" Apollo sertçe sordu.

"Stratejilerini paylaşmadılar," diye titreyerek cevap verdi.

Yapmayacakları gibi.

"Bana sadece, eğer yapmazsam, onun şaftını geri alacağımı söylediler, sevdiğimi söyledikleri tek parçayı, ki bu doğru değil," diye tükürdü. "Ve geri alacağım *tek* şey buydu."

Birini kendi boynunu riske atacak kadar önemseydiği için derinden sarsılan Apollo, devam etmeden önce bir süre ona baktı. "Peki sana kim yaklaştı?"

"Helda," diye cevap verdi.

"Peki onun büyüü kara mı?" Apollo bastırdı.

Onun gözlerini tuttu ama bariz ürpertisini engelleyemedi.

Helda'nın büyüü karaydı.

Maddie'yi alıp götüren Helda'nın büyüüydü.

Böylece Kraliçe'nin Snowdon'daki sarayı Rimée Keep'te bir kazığın üzerinde çürüyen Helda'nın kafası olacaktı.

Apollo onu oraya kendisi götürecekti.

Apollo sessizce, "Ona zarar vermişler," diye tahmin etti.

"Bana bir ayna gösterdi. İçinde o vardı," diye tersledi. "Ve evet. Her gün. Saat başı. Her saat. Ona *zarar verdiler*."

Apollo Frey'in yaklaştığını hissetti ama gözlerini Franka'dan ayırmadı. "Yani kardeşini tuzağa düşürmek için plan yaptın, suçu bu planın keşfedilecek mi?" Frey sordu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Keer paketi evin içinde bir yere konulmuş olmalıydı. Bir Keer paketi, dışarıdaki büyü bir yeri koruyan büyüleri delmeye çalıştığında parladığı için kolayca tespit edilebilir, bu yüzden iyi yerleştirilmiş olması gerekiyordu. Calder bana yer olmadığını söyledi."

Apollo'nun zaten sevdiği Calder'e acı bir bakış gönderdi ama Franka'nın onun çatısı altında olmasını istemediği açıktı.

Gözleri tekrar Frey'e döndü. "Ben de olanları Kristian'la paylaştım ve yardım etmesi için yalvardım. O bunu yapmak istemedi," diye eklemek için acele etti. "Ama ben... o..." Yutkundu. "Kardeşimin yumuşak bir kalbi var."

Gözleri kardeşine kaydı ve tekrar yutkundu.

Sonra yere fısıldadı, "Her zaman yumuşak bir kalbi vardı. Bu bir Drakkar'a yakışmaz."

Frey, "Tebrikler kuzen, bu gece annenin rahminden feryat figan çıktığından beri konuştuğundan daha fazla doğru konuştun," dedi ve kız acı dolu gözlerini ona çevirdi.

"Antoine'ım ellerinde," diye tısladı.

"Peki bu sorunla ilgili olarak doğrudan bana gelerseniz, onu geri alabileceğimizi düşündünüz mü?" Frey geri döndü.

"Peki sen bana neden iyilik yapasın ki?" diye tükürdü.

"Çünkü aşık olmanın ne demek olduğunu anlıyorum ama kuzen, sen şaşırtıcı bir şekilde unutuyorsun. Sana bir borcum var," diye yanıtladı Frey.

Maskesini yerine yerleştirirken yüzü soğuklaştı. "Ben aşık değilim," diye tersledi.

"Bunu kendine söyle Franka," dedi Frey sessizce. "Ama sen baş döndürücü bir doruk noktası için ihanet etmiyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bunu sadece içinin derinliklerinde, seni bir insana benzetebilecek her türlü duyguyu gömdüğün yerde biliyorsun."

Kuzenine ters ters baktı ama bilmeleri gereken daha çok şey vardı.

"Muhbiri sen gönderdin," dedi Apollon ve gözleri ona kaydı.

Ama o hiçbir şey söylemedi.

"Drakkar fırtınası için özürlerimi gönderdiğimi biliyordun ve Madeleine'i getireceğimi umarak beni oraya çekmek için muhbiri gönderdin."

Çenesini kaldırdı ve itiraf etti: "Umut galip geldi. İşe yaradı."

Apollon keskin bir nefes aldı ve adamlarını ava göndermek için not aldı.

Muhbir bir başak kazanmayacaktı ama bir ilmik kazanacaktı.

Franka konuşmalarından sıkıldı ve "Kristian ve benimle şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Yaptığım şey ejderhalarımı Hortlak Adası'na gönderip onu yok etmek," diye cevap verdi Frey ve gözleri endişeyle büyüdü.

"Bunu yaparsan Antoine'ı yakarlar," diye fısıldadı.

"Franka," diye başladı Frey, sesi yumuşayarak. "Bu onun acısını sona erdirecek ~~z~~." Franka konuşmak için ağzını açtığı anda son kelimeyi vurguladı. "Kendine bir kurban vermenin birçok kişinin hayatını kurtarmaya değip değmeyeceğini sor. Ne planladıklarını bilmiyoruz, sadece bunun kötü olduğunu ve iki kıtadaki her ruhun risk altında olduğunu biliyoruz."

Gözleri düşmanlıkla kısıldı. "Senden istediğim şey, yok olan Finnie olsaydı ve *sen* de ömrünün sonuna kadar boş bir yatakla yüzleşseydin aynı şeyi düşünmen. Gelinine sor. Kış Gelininiz bilir." Öfkeli gözlerini Apollo'ya çevirdi. "*Sen* biliyorsun." Ona doğru eğildi ve tısladı. "*Biliyorsun.*"

"Bu kaybı benimkiyle mi kıyaslıyorsun?" Apollo sordu, ses tonundan tiksinti akıyordu.

"Hiç kıyaslanır mı?" diye karşılık verdi. "Eşinizi hiç bu şekilde tanımadığım için neler kaybettiğinizi hayal bile edemiyorum. Tek bildiğim Antoine'ın iyi bir kalbi, yumuşak bir dokunuşu olduğu ve bu dünyada bana kendimi *benmişim* gibi hissettiren tek kişi olduğu. Bir Drakkar *değil*. Bunun kurtarmaya değmeyeceğini düşünebilirsin. İhanete değer. Uğruna ölmeye değer. Ama *ben* öyle düşünüyorum."

Apollon ondan bir adım uzaklaştı ama bakışlarını ondan ayırmadı. Kız da kendi bakışlarını ondan ayırmadı.

"Unutma Franka, bu gece ne yaptın?" dedi sonunda sessizce. "Neredeyse değer verdiğim bir şeye mal olacaktın."

"Riskler bu kadar yüksek olmasaydı özür dilerdim," diye karşılık verdi, başını savurdu ve konuşması bittiğinde ayağa kalktı.

"Hiç pişmanlık duymuyorsun," dedi Apollo.

Omuzlarını dikleştirdi. "Sanırım Madeleine'inize pek saygı duymadığımı belli ettim. Ve onun kim olduğunu biliyorum." Frey'e baktı. "Finnie'nin nereden geldiğini de biliyorum. Helda söyledi." Gözleri tekrar Apollo'ya kaydı. "Ne olursa olsun, Antoine'ın her saat acı çektiğini bildiğim için vicdan azabı çekecek vaktim yok. Bu yüzden onun ruhuna hayran olmadığım için beni affedin. Ama sonuçta arkadaş edinme konusunda hiçbir zaman iyi olamadım."

Apollo derin bir nefes aldı ve nefesini verirken Frey'e baktı. Frey Franka'yı inceliyordu.

"Frey?" diye seslendi ve Frey'in gözleri Apollo'ya döndü.

"Bu gece ejderhaları gönderiyorum," diye karar verdi.

Apollo başıyla onayladı. Franka sesini çıkarmadı ama bu ondan yayılan derin duyguların iki adamı da etkilemediği anlamına gelmiyordu.

Sadece, böyle zamanlarda askerlerin buna karşı bağışıklık kazanmaktan başka çareleri yoktu.

Frey Ruben'e döndü. "Kristian ve Franka'yı burada tecrit edin. Rahat etmelerini sağlayın." Annesine ve babasına baktı. "Burada gördüklerinizi ve duyduklarınızı kimseyle paylaşacak mısınız? Yoksa sizin Brunskar'ın zindanlarında kalmanızı da ayarlamamız mı gerekecek?"

Valeria hemen, "Tek kelime etmeyeceğim," dedi.

Eirik, "Ve ben de karımla olan birlikteliğimi sona erdirmekle meşgul olacağım ki bu... *karmaşayla* uğraşmayayım," dedi.

Kristian sessizce, "Karım ve oğlum," dedi.

Frey kuzenine baktı. "Seninle birlikte tecrit edilecekler."

Kristian konuşmak için ağzını açtı ama Frey elini kaldırdı.

"Ejderhalar dönene kadar, bu akşam ortaya çıkan komployla uzaktan yakından ilgisi olabilecek herkesin izole edilmesi gerekiyor," diye açıkladı Frey, başını çevirdi ve çenesini hemen odadan çıkan Lund'a doğru salladı.

Kristian öne doğru bir adım attı ve Apollo'nun dikkatini yeniden çekti. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorlar," dedi.

"Rahat ettirilecekler."

"Ama-"

"Kristian," diye sözünü kesti Frey, sesi alçak ve uyarıcıydı. "Kız kardeşine olan sadakatın takdire şayan ama aynı zamanda gözü karalığın da ötesinde. Vatana ihanet ettin."

"Ama o... o..." gözleri Apollo'ya ve tekrar Frey'e kaydı, "söz konusu kadın bu dünyadan bile değil."

"Artık öyle ve kraliçenizin askerlerine komuta eden generalle nişanlı," diye karşılık verdi Apollon ve Kristian'ın yutkunmasını izledi.

Frey, "Ejderhalar döndükten sonra durumunuzu tartışacağız," diye buyurdu.

Kristian kuzeninin gözlerini tuttuktan sonra neredeyse yalvarırcasına kız kardeşine baktı.

Belli ki orada bir şey bulamadı çünkü sonra botlarına baktı. Frey ailesine baktı. "Tek kelime edersen haberim olur."

Söylemesi gereken tek şey buydu. İkisi de konuşmadı ama her ikisinin de yüzleri onlar için bunu yaptı.

Tek kelime bile konuşmadılar.

Gözlerini Apollo'ya çevirdi.

Apollo çenesini kaldırdı, odadan çıktı ve Frey'in onu takip ettiğini hissetti.

Köşeyi dönmüşlerdi ki durdu ve arkadaşına baktı.

Apollo, "Kadınları öldürmeye çalışıyorlar," dedi.

"Ejderhaları gönderiyorum."

Bunun işe yaramayacağını tahmin etti ve endişelerini Frey ile paylaştı. "Hortlak Adası'nı koruyan büyüler olacak."

Frey başını salladı. "Canavarlar muhtemelen başarılı olamayacak."

Apollo, "Bütün bir adayı ejderha ateşinden korumak için muazzam bir büyü gerekir," dedi.

Frey'in dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Zayıflıyorlar."

Onlar yaptı. Ve bu yüzden ilk saldırılarında büyü harcamamış olabilirler.

Ancak kendi taraflarının alternatif bir plana ihtiyacı vardı.

"Ejderhaların dönüşü başarısız olursa Franka ve Kristian'ı kullanabiliriz."

Frey tekrar başını salladı.

"Anlaştık." "Lavinia'ya

ihtiyacımız var."

"Ve Valentine."

Apollo bu kez başını salladı. "Eskiden Baldur'un büyücüsü olan diğer dünyanın Circe'si çok mu güçlü?"

"Öyle olduğu söyleniyor. Lahn'ın Circe'si gibi. Ama benimle ve Tor'la konuştu. Onun güçlerini geri kazanmaya çalışıyorlar ve Circe bunu bilmese de, Lahn kendini koruması gerektiğinde kullanması için ona izin veriyor. Onu herhangi bir şekilde kullanmamızı yasakladı. Gönüllü olacak, bunu açıkça belirtti. Ama buna izin vermeyecek. Onun hiçbir şekilde savunmasız kalmasını istemiyor."

"Anlaşılabilir," diye mırıldandı Apollo.

Frey onu dikkatle inceledi ve Apollo sessizce "Seni memnun ediyor mu?" diye sorduğunda nedenini anlayacaktı.

Madeleine'den bahsediyordu.

"İkizine hiç benzemiyor," dedi Apollo cevap olarak. "Asla benzemezler," diye mırıldandı Frey.

Apollo derin bir nefes aldı ve itiraf etti, "Kayıp uzun zaman önceydi, ancak duygular taze hissediliyordu. Ona kadar. Ama zaman anıları köreltmış olabilir. Bu sözleri söylemek Ilsa'ya ihanet gibi geliyor ama Madeleine'le geçirdiğim zamandan keyif alıyorum..." durakladı ve "belki daha fazla" diye bitirdi.

Bunun üzerine Frey gülümsedi ve cevap verdi, "Asla aynı olmazlar ama her zaman daha iyidirler. Ve senin için, dostum, onun olduğu gibi diğerini de düşünmesi ve senin onun için hissettiğin gibi hissetmesi gerekirdi."

Apollon dudaklarının kıvrıldığını hissetti ve sözlerini şöyle tamamladı: "Evet. Yani, başka bir deyişle, gerçekten. Beni memnun ediyor. Beni sık sık kızdırıyor. Ama beni daha çok memnun ediyor."

Frey'in kaşları kalktı. "Ilsa seni kızdırmadı mı?" "Sahip olduğumuz şey çok istikrarlıydı."

Frey sırttı. "Can sıkıcı şeylerin pek çok şeye yol açtığını ve bunların çoğunun ilginç olduğunu keşfetmiş olabilirsiniz. Ve bu ilginç şeylerin çoğu çok ilginçtir."

Apollo döndü ve tekrar yürümeye başladı, Frey de onun yanına düştü ve Apollo bunu mırıldanarak yaptı, "Deli olabilirim, ama sadece can sıkıcı kısmı ilginç buluyorum."

Frey kıkırdadı ve Apollo'nun sırtını sıvazladı. "Bunu benim küçük Finnie'mle paylaşma, ama aynı fikirdeyim."

Merdivenleri çıktılar ve ayrı yollara gitmek için tekrar durdular.

"Yarın Karsvall'a gitmek üzere yola çıkıyoruz," dedi Apollo ona. "Lavinia orada ve güvenli. Çocuklarım ve Maddie ise burada, öyle olmadığını hissediyorum. Sen ve Finnie hoş geldiniz."

"Ejderhalar hakkında size hemen rapor vereceğim. Eğer başarılı olamazlarsa Franka ve Kristian'ı ve onları nasıl kullanacağımızı tartışacağız," diye cevap verdi Frey. "Bununla ilgilenmesi için bir adam bırakacağım ve Finnie, oğlum ve ben sizi Karsvall'a kadar takip edeceğiz."

Apollo çenesini kaldırdı.

Frey uzaklaşmak için dönerken, "Ejderhalarımın yanına gidiyorum," diye mırıldandı. "Frey," diye seslendi Apollo ve Frey durdu. "Bir adamım var

Specter Adası'na doğru yola çıktı. Kendi kendine atadığı bir keşif görevi. Onu takip eden başka bir adamım daha var. Şimdiye kadar orada olmaları gerektiğini düşünüyorum, ancak hiçbir haber almadım."

"Bu çığınca bir görev," diye belirtti Frey.

Apollo, "O uyarılmıştı," diye paylaştı.

"Nerede olduklarını bilmezsek ejderhaların füzeleri kesin olamaz," dedi Frey sessizce. "Brunskar'a yaklaşırken ormandaki kara büyü, Minerva'nın kıvılcımlarının mavisini ve kurt denizini gördük, bu yüzden bizimkilerden birinin saldırı altında olduğunu biliyorduk ve canavarlara talimat verebilirdim." Başını salladı ve Apollo'yu dikkatle izledi. "Hayalet Adası çok büyük değil ama küçük de sayılmaz. Nerede olduklarını bilmediğim için aynı şeyi senin adamların ya da Franka'nın sevgilisi için yapamam."

Apollo nefesini tuttu ve uzaklara baktı, tüm askerler gibi - nafile olduğunu biliyordu - savaşırsız bir dünya olmasını diledi.

Derrik Asa Adası'na ulaşırsa ve ejderhalar başarılı olursa, kaybolacaktı.

Apollo nefesini yavaşça bırakıp Frey'e dönmeden önce bu skoru ruhunda hissetti. "Umarım henüz hedeflerine ulaşmamışlardır."

"Ben de öyle umuyorum," diye cevap verdi Frey.

Apollo bir nefes daha aldı ve nefes verirken fısıldadı, "Teşekkür ederim. Bu gece ormanda ejderhalarla yaptığın şey için sana borçluyum."

"Bana hiçbir Şey borçlu değilsin," diye cevap verdi Frey sessizce. "Karım bir savaş bölgesindeydi, etrafı yılanlarla çevrili bir prenses. Sen onun gücü elinde tutan tek gerçek müttefikiydin. Zehri kabul etmediğini gördün. Bu gece borcumu ödedim."

Buna tekrar izin vereceğini söyleyen Apollo çenesini kaldırdı. Frey onunkini indirdi.

Sonra Frey ejderhalarına komuta etmek için ön kapılara doğru ilerlerken Apollo da Madeleine'ini bulmak için harekete geçti.

Ynikinci Bn

Mutluluğa Sıkı Tutunun

Apollo'nun botları, hizmetçinin Maddie'yi bulacağını söylediği odaya giden koridordaki kan kırmızısı yollukta hiç ses çıkarmadı.

Kapıdan yedi adım ötede Madeleine'in Maroovian hizmetçisi gözlerini ona dikerek dışarı çıktığında hiç şaşırmadı.

Üç adım ötede durdu ve kapıyı arkasından yumuşak bir tıkırtıyla kapatırken bakışlarını onun üzerinde tuttu.

Ancak o zaman sessizce, "Sen cadısın," dedi.

Kadın başını salladı.

Kadının yalanı karşısında gözlerinin dolduğunu hissetti. "Tehlikeyi, onun nerede olacağını biliyordun. Ve oraya silahlı gittin."

"Evet," diye kabul etti, bakışlarını sabit tutarak. Açıklamaya devam etti, "Büyükannem büyüye sahipti. Bu bana, büyü yapmayan annem aracılığıyla geçti. Ben cadı değilim ama görme yetisine sahibim."

Görüşü vardı.

Ve Madeleine'e sadıktı. Onu korumak için kendi hayatını tehlikeye atacak kadar sadıktı.

Harika bir haber.

"Seni uyarıyorum kurt, benim kontrolüm altında değil," diye devam etti. "Büyükannemin yapabildiği gibi onu çağıramam. Ancak bir şey hissedersen, onu tam olarak belirleyebilir, odakta tutabilirim ve bu asla yanlış olmaz."

Zekice olmasına rağmen, bu sinir bozucuydu.

"Eğer gelecekte bir şey hissedersen, kadın, bana söylemeni rica ediyorum," diye emretti. "Çünkü bu gecenin sonu farklı olabilirdi."

Başını tekrar salladı.

"Ejderhaları gördüm," diye fısıldadı ve Apollo başını yana eğdi. "Bayan Maddie'nin bu gece ölmediğini biliyordum."

"Gördüğün her şeyi gördüysen, neden benimle paylaşmadığını açıkla." "Ejderhalar mı?" diye sordu yine başını sallayarak.

"İmkânsız." "Lunwyn'de değil," diye karşılık verdi.

"Bu konuda çok şey duydum. Ancak, bunun bir efsane olduğunu düşünmüştüm. Çok fantastikti." Nefes aldı ve sözlerini şöyle bitirdi: "İnanmak için görmek gerekir."

"Şimdi gördün, inan ve ne kadar imkânsız olduğunu düşünürsen düşün, gelecekteki görülerini benimle paylaş," diye emretti.

Başını sallamadan önce bir süre onun bakışlarını tuttu. Ancak kapıdan bir adım bile uzaklaşmadı.

Hem onun gecikmesi hem de arkada okudukları karşısında sabırsızlandı. O.

İkisinden de hoşlanmıyordu ama ikincisinden daha çok hoşlanıyordu.

"Eylemlerinizin ve sadakatinizin karşılığını alacaksınız bu gece gösterilecek," dedi alçak sesle.

"Bayan Maddie'nin hizmetinde kalmaktan başka bir şey istemiyorum," diye cevap verdi ve adam şaşkınlıkla başının seğirdiğini hissetti.

"Bu yerine getirilmesi zor bir dilek değil. İşinde çok başarılısın ve o da sana değer veriyor," dedi Apollon ona. "Bununla birlikte, bu gece yaptıklarınla seni yine de para ya da mücevherle ödüllendireceğim, seçim senin. Döndüğümüzde Cristiana'ya söylemeniz yeterli, size temin edilecektir."

"Artık çalışamayacak duruma geldiğimde biriktirmek üzere ikisini de kabul ediyorum. Hangisini vereceğinize siz karar verin. Bu arada ben sadece Bayan Madeleine'in yanında kalmak istiyorum."

Apollo, onun zaten sahip olacağına dair güvence verdiği bir şeyi tekrarlamasıyla derisinin karıncalandığını hissetti. O daha sormaya fırsat bulamadan, kız ona söyledi.

"O bu dünyadan değil," dedi usulca.

Adam hiçbir şey söylemedi.

"O özel biri," diye devam etti. O

da buna karşılık bir şeyler

söyledi. "Öyle," diye kabul etti.

Burnundan bir nefes çekti, boynunun uzun çizgisi uzadı, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

Sonra, tereddütle, çünkü sözleri onun gibi birinin onun gibi birine söyleyebileceği sözler değildi, asla değil, konuştu

"Ona duyduğunuz bu aşktan, hayal etmenin ötesinde gelişen bu aşktan dolayı suçluluk hissetmemelisiniz. Bu, daha önce yaşadığınız aşkı yansıtmıyor."

Kadının o geceki davranışlarıyla ilgili olarak, küstahlığı nedeniyle onu azarlamak yerine, "Bu seni ilgilendirmez" demekle yetindi.

Onu görmezden geldi.

"Bayan Madeleine ile kurduğunuz aşk, onun gibi bir aşktır. Bu dünyadan değil. Onun dünyasından değil. Dünyaların ötesindedir. Her şeyin ötesindedir."

Bunu hissediyordu, zekası ya da gücü ne olursa olsun bir hizmetçinin bunu ona söylemesine ihtiyacı yoktu.

Apollo onun arkasından kapıya baktı ve "Ayrılmayacağız-" demeye başladı.

"O büyük bir tehlike altında." Tekrar ona baktı.

"Bunu biliyorum," diye hırladı.

"Bu güçlerin dünyalar ötesi bu aşkı neden söndürmek istediklerini bilmiyorum. Ama bu onların isteği. Bunu hissediyorum. Onu söndürmek istiyorlar ama ondan bir şeyler koparacaklar." Başını yana eğdi. "Başkaları da var." Bu hem bir soru hem de bir ifadeydi.

"Üç kişi daha," diye onayladı.

"Onlar da büyük tehlike altındalar," diyerek bildiği bir şeyi ona bildirdi.

"Kadın, bu bilmediğimiz bir şey değil," diye paylaştı.

Kadın hareket etmedi.

Sabırsızlığı daha da arttı ama yine de onun neler bilebileceğini öğrenmek için bekledi.

Sonunda, "Bu gece tanıştığımız beyaz saçlı olan ve sık sık yeşiller içinde gördüğüm Bayan Maddie. Bu yeşil bende korku yaratmıyor. Onlara zarar vermiyor, hatta tam tersi. Bir de etrafı altınla çevrili biri var. O da beni rahatsız etmiyor. Başka biri daha mı var diyorsunuz?"

Nefesini içine çekti ve ona "Cora, Lütufkâr. Vadi'nin Prensesi."

Başını salladı. "Onu görürsem sana söylerim." Harika.

Şimdi hareket etmesi gerekiyordu.

Bunu o sipariş etmedi. Tekrar bekledi, sabrı azalıyordu.

"Bu onların aşkı," dedi usulca, gözleri odaklanmamıştı.

"Pardon?" diye sordu.

Bir parmağını kaldırdı. Gözlerini kapatarak parmaklarının arasını ovuşturdu. Sonunda elini bıraktı ve ona baktı.

"Bu kadınların erkeklerini sevmek zordur," diye açıkladı ve Apollon dişlerini sıktı. "Hepsinin farklı sebepleri var. Hepsi, eğer bu kadınları bulmamış olsalardı, yalnız yaşarlardı, o duygudan, zevk aldıkları arkadaşlıktan, sevgililerinin onlara getirdiği memnuniyetten etkilenmeden."

"Bundan çok etkilendim," diye hatırlattı ona, sesi soğuktu.

"Öyleydiniz ama yine de kaybettiniz. Senin için daha da kötüsü, çünkü bunun nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

Ona bildiği şeyleri söylemeyi bırakmasını ve lanet olası yolundan çekilmesini diledi.

"Ve onu kaybettiğin için," diye devam etti, "*işte bu* yüzden aşkını kazanmak kolay değil ve sen de sevmesi kolay bir adam değilsin."

Adam hiçbir şey söylemedi çünkü kadın ona yine bildiği bir şeyi söylüyordu. "Daha fazlasını görürsem paylaşacağım," dedi ve sonunda odadan çıktı.

yol.

"Minnettarım," diye mırıldanarak kapıya doğru kaydı. Elini kapı koluna koyarak ona döndü. "Bu gece Loretta'yla kalmanı istiyorum. Leydi Madeleine ve ben çocuklarımin yanına döneceğiz. Bir muhafız ve bir cadıyla seyahat ediyoruz."

Başını salladı.

"Sabah ona geri götürüleceksiniz." Kadın yine başını salladı.

Çenesini yukarı kaldırdı. "İyi uykular Meeta," diye mırıldanarak ona doğru döndü ama o odaya girmeden Meeta, "Kurt," diye seslendi.

Geri döndü.

"Bilmeyeceksin," diye başladı sessizce. "Asla bilemeyeceksiniz. Ben hizmet içinde bir hayat yaşadım. Bana dayatılanlar ya da karnımı doyurmak, sırtımı giydirmek için gerekli olanlar. Bu dünyada hepsinin bir yeri var. Onun dünyasında," -başını kapıya doğru eğdi- "öyle hissetmiyorum. Onun dünyasında, ben onun eşitiyim. Dolayısıyla bu dünyada bana böyle davranıyor. Ona hizmet ediyor olsam bile, bana bunun böyle olduğunu asla hissettirmiyor. Bu dünyada, benim yerimde, böyle bir şey yüz sandık altından daha değerli bir hediyedir. Siz bunu asla anlayamazsınız ama ben anlıyorum. Ve bu her zaman saklamak istediğim bir hazinedir."

"O zaman sende kalsın," dedi yumuşak bir sesle. Kadın çenesini eğdi.

Gözlerini geri kazandığında, "Bu gece yaptıkların ve Madeleine'im için yaptıkların için teşekkür ederim Meeta," dedi.

Ağzı yumuşadı.

Ona başıyla selam verdi, sonunda kapıya döndü ve odaya girdi.

Madeleine pencereye çekilmiş bir sandalyeye kıvrılmıştı. Perdeler açıktı ve çenesini kaldırdığı dizlerine dayamış, Brunskar köyüne bakıyordu.

"Güvercinim," diye seslendi nazikçe ve vücudunun sarsılmasını, başının ona dönmesini izledi. "Gitmeliyiz."

"Uzakta mı?" diye sordu.

"Çocuklara," diye açıkladı, ona doğru yürürken. Sandalyesine yaklaştığında onun yanına çömeldi. "Yanımızda bir muhafız ve bir cadı olacak. Keer paketi yok edildi, büyüler yeniden yapıldı. Yolculuk için güvendeyiz, Poppy. Ama bu gece olanlardan sonra ne senden ne de çocuklarımdan uzak kalmak istiyorum."

Derin bir nefes aldı ama bunu yaparken başını salladı ve sandalyeden kalktı.

Odanın etrafına bakındı. "Melba sana bir pelerin önerdi mi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi ve adam ona dönüp baktığında, kadın yine pencereden dışarı bakıyordu.

"Maddie," diye seslendi ve gözleri Maddie'nin gözlerine kaydı. "Güvende olacağız güvercinim," diye fısıldadı.

Dişleri dudağını endişelendirdi ama başını salladı.

"Loretta burada kalıp dinlenecek, Meeta da onunla birlikte. Yarın dönecekler ve biz de Karsvall'a gideceğiz."

Tekrar başını salladı.

Elini ona doğru uzattı. "Sana bir pelerin bulalım ve yolumuza gidelim."

Tek kelime etmeden adamın elini tuttu ve onu takip ederek dışarı çıktı. Hizmetkârların çoğu uyanıktı ve geceyi sonlandıran hareketliliğin telaşını yaşıyorlardı. Böylece kolayca bir pelerin edindiler.

Ancak Maddie, ön kapının önündeki basamakların tepesine vardıklarında sallanarak onun yanında durdu.

Onun solgun yüzüne baktı, dehşetini anladı ve anında eğildi. Onu kollarına aldı ve omuzlarına sıkıca tutunup yanağını onunkine bastırarak merdivenlerden aşağı indirdi.

Ancak onu Anguish'in üzerine bindirdiğinde gitmesine izin verdi. Adam onun arkasına bindi, ikisini de ata yasladı ve topuklarına vurdu.

Adamları, Remi atının arkasındaki cadıyla birlikte etraflarına üşüştiler.

Köye varışları, kızaklarıyla şatoya geldikleri zamanki sürenin yarısından daha kısa sürdü. Hana vardıklarında Apollo Maddie'ye odasına kadar eşlik etti, Gaston Maddie'yi kollarının arasında gevşekçe içeri çekerken kapının yanında nöbet tutmaya başladı.

"Çok kısa bir süre sonra döneceğim, Poppy. Çocukları kontrol etmek istiyorum."

Ona baktı, yüzü hâlâ solgundu, gözleri tuhaftı ama başını salladı.

Çok yakında onun korkularıyla başa çıkacaktı.

Şimdilik, dudaklarını onun dudaklarına değdirmek için eğildi ve başını kaldırdığında, onu odanın derinliklerine doğru geriye doğru itti ve sesini alçaltarak, "Soyunduğunda yanında olmak istiyorum, güvercin. Üstünü değiştirme. Bu gece yanımda çıplak uyuyacaksın."

Şaşkınlık ve biraz da şaşkın bir tedirginlikle kızın yüz ifadesi düzelmeden önce neredeyse bir irkilme yakaladığını düşündü, kız ona doğru bastırdı ve "Tamam tatlım" diye fısıldadı.

Nefesini çekti, bıraktı, onu sıktı ve çocuklarını görmesi için serbest bıraktı.

Yataklarında uyuyorlardı; Balthazar Élan'ın odasında, Quincy ise Christophe'un odasında.

Adamlardan başıyla selam aldı, onlara karşılık verdi ve Maddie'ye doğru ilerledi.

Kapıyı kapatıp kilitlediğinde, onu yine pencereden dışarı bakarken buldu. Ödünç aldığı pelerini bir sandalyenin üzerine atılmıştı. Ödünç elbisesi hâlâ üzerindeydi.

Ateşi beslemiş ve yatağın yanında bir lamba yakmıştı.

Ama şimdi, gözlerini pencereye dikmiş, kıpırdamadan duruyordu.

"Perdeleri kapat, güvercin," diye nazikçe emretti ve yine onun kalkıp kendisine dönmesini izledi.

Başını salladı ve adam yatağın ona en yakın tarafına doğru yürüyüp otururken emredileni yaptı.

"Bana gel Madeleine," dedi, sesi hâlâ yumuşaktı.

Dilediği gibi, kadın ona doğru geldi ve bacaklarının arasında durarak bunu yakın bir şekilde yaptı.

Ellerini kaldırdı ve kalçalarına koydu, gözlerini tutmak için başını geriye eğdi.

"Bu geceki çabalarından dolayı ağrın var mı, gelinciğim?" diye sordu. "Hiçbir şey hissetmiyorum," diye cevap verdi.

Bunu söyleme şekli hoşuna gitmemişti, sesi garip bir şekilde duygusuzdu. Ancak, o akşam başına gelenlerden sonra, bunları sindirmenin zaman da dahil olmak üzere çok zaman alacağından şüpheleniyordu.

Ama bunu yapmasına yardım etmek için orada olacaktı.

"Bunu yarın hissedeceksin," diye mırıldandı.

"Muhtemelen," diye mırıldandı Maddie, gözleri dalgın dalgın. "Güvendesin Maddie," diye güvence verdi ona.

Nefes aldı ve başıyla yatak başlığını işaret etti.

"Madeleine," diye seslendi ve Madeleine dönüp ona baktı. "Sana bir şey sormak istiyorum."

Elini kaldırıp çenesini kavrarken bile gözleri onunkileri tuhaf, dokunaklı ama rahatsız edici bir şekilde tutuyordu.

Ona dokunduktan sonra, "Senin için her şeyi yaparım Apollo," diye fısıldadı.

Sözleri, onları söyleme şekli, şimdi duygu dolu, ona dokunma şekli, nazik ve hafif, bağırsaklarının gerildiğini hissetti.

Belki de o akşam olanları işlemiyordu. Belki de tamamen başka bir şeyi işliyordu.

Bağırsakları daha da gerildi.

"Bana ayağını ver," diye emretti, sesi aniden hırçınlaşmıştı.

B a ş ı n ı yana eğdi ama elini bırakıp ayağını kaldırdı.

Ödünç aldığı terliği kaydırarak çıkardı.

"Diğeri," dedi onu yere bıraktıktan sonra. Gözleri onun üzerinde, söyleneni yaptı.

Onu da kaydırıldı.

"Şimdi elbiseni çıkar, haşhaş."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama elleri kumaşa gitmekte gecikmedi, onu parmaklarının arasında sıkıştırdı ve yukarı çekip çıkardı.

Elbisenin parmaklarından yere doğru süzülmesine izin verdi ve üzerinde zümrüt yeşili saten bir büstiyerden başka bir şey olmadan adamın karşısında durdu.

ve kemiklerini süsleyen bronz kurdeleler vardı. Ayrıca bir çift uyumlu saten külot giymişti.

Bakışları onun üzerinde gezinirken sikinin nabzının attığını hissetti. Yumuşak teni. Kıvrımları. Ateş ışığında parıldayan gür saçları. Güzel gözleri ona dikilmişti.

İşte oradaydı.

Onun

Maddie'si.

Yaşıyor.

Nefes

alıyorum.

Çok

güzel.

Onun.

"Külotunu çıkar Madeleine, sonra beni serbest bırak ve kucağıma çık" diye talimat verdiğinde sesi birden fazla nedenden ötürü hırçınlaşmıştı.

Göz kapaklarının inişini, dudaklarının ayrılışını izledi ve her ikisini de boğazında, karnında ve şaftında hissetti. Sonra başparmaklarını külotunun içine kaydırды ve aşağı çekti.

Aleti ağrımaya başladı.

Ona doğru eğildi ve parmaklarının pantolonunun düğmelerinde çalıştığını hissetti.

Bunun üzerine şaftı zonkladı.

Onu serbest bıraktı ve önce bir dizini, sonra diğerini yatağa koyup üzerine tırmanırken gözlerini ondan ayırmadı.

"Beni içeri götür," diye fısıldadı.

Dudaklarını yaladı ve elinin onun etrafını sararak aralarına uzandığını hissetti. Elinin ucunu ıslak ipeksiliğinde gezdirirken göğsünde yuvarlanan gümbürtüyü bastırdı, ta ki eli onun açıklığını yakalayana kadar.

Ona bakarak, yavaşça, içini doldurana kadar aşağı süzüldü.

Apollo kollarını ona doladı, bakışlarını korumak için başını geriye eğdi, fısıldamaya devam ederken sesi neredeyse boğuk çıkıyordu.

"Bu biziz, güvercinim."

"Öyle, Lo," diye fısıldadı, seksi onun şaftının etrafında titreşiyordu.

"Güvendesin," diye tekrarladı.

"Evet." Hâlâ fısıldıyordu.

"Sen benimsin," diye ilan etti, sesi artık neredeyse gırtlaktan geliyordu.

Gözlerini kapattı, alnı onunkine değecek şekilde başını eğdi ve iki elini de kaldırarak boynunun iki yanına doladı.

"Evet," dedi sessizce.

"Bana bak, babacık."

Gözleri açıldı ama başını kaldırmadı.

"Arkama yaslanıp beni almanı izlemek istiyorum."

Başını sallarken alnı onunkinin üzerinde yuvarlandı. "Her şeyi yaparım, Apollo." Yavaşça onun elinden kurtulup arkasına yaslandı.

Adam bakışlarını ondan ayırmadı ve adam yerleşip ellerini kalçalarına koyduğunda, kadın hareket etmeye başladı.

Apollo izledi.

Ve hissettim.

Ve dinledim.

Ve bunu yaparken, her şeyi ezberledi. Kadının her ıslak, zarif santiminin sikinin üzerinde kaydığını, kalçalarını kalçalarına bastırdığını, saçlarının omuzlarına döküldüğünü, göğüslerinin satene sürtündüğünü, her vuruşta ona bakışlarının ısındığını, kendini onunla her doldurduğunda yumuşak nefes alışlarını hissedebiliyordu.

"Daha hızlı, güvercin," diye cesaretlendirdi.

"Evet," diye nefes aldı, adam izlerken onun üzerinde daha hızlı hareket ediyordu.

Ve onun kollarını kaldırışını, ellerini boynunun arkasında hareket ettirişini, saçlarını sanki dokunuşu, tenine değmesi çok fazlaymış gibi kaldırışını izledi.

Madeleine'i.

Saf güzellik.

"Saçlarını yukarıda tut Maddie," diye inledi.

"Evet bebeğim," diye inledi, daha hızlı hareket ediyordu, yumuşak nefesleri daha hızlı, daha derinden geliyordu. "Lo, başparmağına ihtiyacım var," diye yalvardı ve hemen ona verdi.

İçeri bastırıp yuvarlandığında, kadının sırtının kavislenmesini izledi. "Tanrım," diye inledi.

"Al beni Maddie," diye emretti, şimdi kalçalarını sallayarak onun kendisini almasını izliyordu, göğüsleri neredeyse satenden dışarı taşıyordu.

Kollarını indirerek daha da geriye doğru eğildi ve şimdi *ona* biniyordu. *onu* aldı, parmakları onun kalçalarının etrafında kıvrıldı.

"İşte böyle, babacık," diye gürledi, bir eliyle onu sabit tutarken diğer başparmağıyla daha derinlerde dolanıyordu. "Al beni."

"Lo."

Daha sert kükredi.

"Tanrım! Lo!" diye haykırdı, seksi doruğa ulaşmasıyla şaftının etrafında sarsılıyordu, çığlıkları kısa ve düşük ama keskin.

"Beni almaya devam et," diye homurdandı, kalçalarını onun güzel vücuduna doğru itti.

"Evet, Lo, evet. Sonsuza kadar, bebeğim. Seni sonsuza dek alacağım," diye nefesini tuttu, hala doruğa ulaşıyordu ve adam patladı.

Başını yatağa bastırdı. Boynundaki kaslar gerildiğinde başparmağını oynatarak iki elini de kadının kalçalarına kenetledi ve onu sikine sıkıca tuttu. Böylece, bir homurtu ve ardından içini titreten alçak bir iniltiyle tohumunu içine boşalttı. Ve kızın iniltisinden onun da sarsıldığını anladı.

Kaba bir şekilde emretmeden önce zar zor toparlanmıştı. "Buraya gel."

Anında öne doğru düştü, ağırlığı adamın üzerine çöktü, sıcak, ıslak seksi hala onu sarıyordu. Yaklaştığında yüzünü adamın boynuna dayadı.

Apollo kollarını ona doladı ve başını çevirerek kulağına eğildi.

"Bu biziz. Bu bizdik. Buradayız, gelinciğim. Yaşıyoruz. Birlikteyiz, güvercinim."

Kısa bir an için kızın bedeninin hâlâ onunkinin üzerinde olduğunu hissetti, sonra kız bedenini onunkine bastırdı ve yüzünü onun boynunun derinliklerine itti.

"Seni benden alamayacaklar," diye yemin etti ve elini göğsünden yukarı kaydırarak parmaklarını boynuna doladı ve sıkıca tuttu.

Bunu da ezberledi, her şeyi, o anda Madeleine'e ait olan her şeyi beynine kazıyarak yavaşça doğrulup Madeleine'i de yanına aldı ve Madeleine'in boğazından süzülen yarı şaşkınlık, yarı zevk dolu sesin tadını çıkardı.

Ayağa kalktı ve onu kendine doğru çekti. Kadın bacaklarını ona doladı ve adam odanın içinde ilerledi. Onlar için bırakılan su sürahisinin yanında durdu. Onu nazikçe kaldırdı, aletinden kaydırıp ve ayaklarının üzerine koydu. Onu kolunda tutarak, dikkatlice, ona yaslanırken onu temizledi.

"Yakınımda kal, güvercin," diye mırıldandı onu bırakırken.

Kadın istenileni yaptı ve adam soyunarak botlarını ve giysilerini durdukları yere bıraktı. Daha sonra dikkatini kadına yöneltti, sırtındaki bağları çözdü ve büstiyerini yere bıraktı.

Apollon daha sonra onu kaldırdı ve yatağa taşıdı. Eğilerek yorgani arkaya attı, onu hâlâ yakınında tutuyordu. Onu yatağa yerleştirdi, sırtı yatağa değer değmez ona katıldı ve üzerini örttü. Yatak örtülerini üzerlerine çekti ve ağırlığını bir ön koluna verdi.

Sonra kıza baktı ve onun kendisine baktığını gördü. Gözleri sıcak ve uykuluydu.

Ve güvenmek.

Elini kaldırıp bir tutam saçını yüzünden çekerken göğsü ısındı.

"Uyumana izin vermeden önce senden bir şey daha isteyeceğim," diye fısıldadı.

"Her şeyi yaparım Lo." diye cevap verirken kollarını ona doladı. "Beni dinlemeni istiyorum."

Başını salladı, başı yastığın üzerinde hareket ediyordu ama gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. "Elbette tatlım."

Yanağını kavradı ve yüzünü yaklaştırmak, "İlk başta kaçırdık," diye söze başladı.

Onun şaşkınlıkla göz kırpmasını izledi ama devam etti.

"Élan'ı taşıdığı süre, Christophe'da olduğu gibi, olaysız geçti."

Apollo, Maddie'nin vücudunun onunkinin altında gerildiğini hissetti ama devam etti.

"Ancak doğum karmaşıktı. Christophe bu dünyaya kolayca geldi. Élan İlsa'ya daha fazla zorluk çıkardı."

"Apollo-" diye fısıldadı kadın ve adam parmağının ucuyla bastırdı.

"Dinle," diye fısıldadı.

Ağzını kapattı ve tekrar başını salladı.

"Geriye dönüp baktığımda, doğum nedeniyle ikimiz de kaçırdık. Bir doktor olan o bile. Vücudunun Élan'ı dünyaya getirdikten sonra kendini toparlamaya çalıştığını düşündük. Aşırı yorgunluk. Sürekli uyuşukluk. Gerçi fark etsek bile yapacak bir şey yoktu."

"Pekâlâ," diye fısıldadı Maddie, o devam etmeyince.

"Ve sonra her şey çok hızlı oldu," dedi ona usulca. "Bir anda yok olmaya başladı."

Gözlerini kapattı.

Apollo elini kızın boynuna doğru kaydırdı ve kız ellerini tekrar açtı.

"Christophe, Ilsa ve benimle ilgili fikir ayrılıklarımız vardı," diye paylaştı. "Bir doktor gibi, bazen de klinik olarak düşünürdü. Dolayısıyla, hayatın hayat olduğunu ve çocuklar için bile onları bundan çok fazla uzak tutmanın akıllıca olmadığını düşünüyordu. O sadece dört yaşındaydı. Çok küçüktü. Annesini bu şekilde görmesini istemedim. Onu bu şekilde hatırlamasını. Enerjik biriydi. Canlı, kendi halinde. Élan gibi değil, tamamen Ilsa'nın tarzına sahipti. Onu zayıf, çelimsiz, acı içinde görmesini istemedim. Onu bu şekilde hatırlamasını istemedim. Oğlunu görmek istedi ama ben onu reddettim. Bunu Christophe için yaptım. Doğru kararı verip vermediğimi hala düşünüyorum."

"Yaptın," dedi nazikçe, kolları onu sıkıca sarmıştı. Onun Maddie'si, o kadar sadıktı ki, ona duymak istediklerini söylüyordu.

"Doğru söyleyip söylemediğini asla bilemeyeceğim Maddie'm," diye mırıldandı. "Aralarında bir bağ vardı, tıpkı onun benimle olduğu gibi. Ve eğer yatan ben olsaydım, gücüm tükenmiş, hastalık beni yiyip bitiriyor, acı beni sakat bırakıyor, beni böyle görmemesini isterdim. Babasını hayat dolu olarak hatırlamasını isterdim. Neşeli. Bütün."

"Yani doğru olanı yaptın," diye cevap verdi.

"Ölmeden önceki üç ay boyunca onu hiç görmedi. Oğlumu korumak için ikisini de birbirlerinden mahrum bıraktım."

Maddie yutkundu ama hiçbir şey söylemedi. "İşkenceydi," diye fısıldadı.

Kollarını onun göğsüne, boynuna ve yüzünü çerçeveleyecek şekilde kaydırabilmek için onun etrafından çekti ve acı dolu bir "Tatlım" diye mırıldandı.

"Hepsi Madeleine'di, onun tükenişini izlemek, acının onu tüketmesini izlemek, oğlumuzu ondan uzak tutmak. İşkence. Her anı."

Elleri onun üzerinde hafifçe sıkı.

"Bu gece kara sis seni aldı ve ben tüm o işkencenin, aylarca süren işkencenin bir anda yoğunlaştığını hissettim," dedi ve gözleri büyüdü. "Hayatımın en dayanılmaz anıydı."

Bunun üzerine, onun gözlerinin yaşlarla dolmasını izledi. "Bebeğim," diye nefes aldı.

Birdenbire parmaklarını kızın saçlarına soktuğunu fark etti, parmak uçları kızın kafa derisini kazıyordu ve yüzünü kızinkinden bir nefes uzaklığa getirdi. "Bu gece mutluluğa sıkı sıkı sarılmamız gerektiğini öğrendik, güvercinim. Her gün... her *an*... bir armağandır. Buna sıkı sıkı sarılmamız Madeleine ve asla bırakmamalıyız."

"Evet," diye fısıldadı.

Burnunu onunkine doğru kaydırды, ta ki gözleri o kadar yakınlaşana kadar, ikisinden biri gözünü kırpsa kirpikleri diğerininkini süpürecekti.

"Seni kaybetmeyeceğim," diye hırladı.

"Ben buradayım tatlım," diye yatıştırdı.

Apollo derin bir nefes aldı, bıraktı ve başını eğerek ağzını hafifçe onunkine değdirdi.

Ancak bir santim geri çekildiğinde cevap verdi: "Gerçekten de öylesin." Kız ona titrek bir gülümseme verdi.

"Değer verdiğim bir hayatı kurtarmak için bu gece bu kadar çok mücadele ettiğin için teşekkür ederim güvercinim."

Yüzü parçalanmaya başladığında titrek gülümsemesi sallanıyordu ama başını kaldırıp boynuna soktuğunda daha fazlasını görmedi.

"Bir şey değil," diye kekeleyerek onun tenine baktı.

Kollarını ona dolamak için kısa bir süreliğine ağırlığını ona verdi ve sonra kollarını iki yana açtı.

Dudaklarını kızın saçlarına koyarak, "Artık uyuyabilirsin," diye fısıldadı.

Yarı ağlamaklı, yarı kıkırdayan titrek bir nefes aldı ve başını salladı, yüzü şimdi adamın boğazına dayanmıştı.

Onu kendine yakın tuttu ve duygularını kontrol altına alırken sırtını okşadı. Bunu yaptığında, bir elini göğsüne bastırdığı yerden kaydırды, koluyla onu çevreledi ve daha da yaklaştı.

Dakikalar sonra, vücudu gevşediğinde, nefesi düzleştiğinde ve adam onun uyumaya yakın olduğunu düşündüğünde, uykulu bir şekilde "Lo?" diye seslendi.

Ve tanrılar, ama ona "Lo" diye seslenmesine çok değer veriyordu. "Evet, gelincik," diye yanıtladı onu sıkarak.

"Biliyorsun, ben de... şey, ben de... sana çok değer veriyorum, değil mi?" diye söze başladığında, kızın bedeninin hafifçe gerildiğini hissetti.

Yine o gece, eğlenceli bir şey bulacağını düşünmeyeceği bir gece, vücudunun kahkahalarla titremesine engel olamadı.

"Evet Madeleine, senin de bana değer verdiğini çok iyi biliyorum."

Rahatladı ve "Harika" diye mırıldandı.

Saçlarına bakıp sıırttı ve onu bir kez daha sıktı. "Uyu, Maddie."

"Hemen patron," diye mırıldandı ve adam yine sıırttı.

Yerine yerleştı.

Apollo gözlerini kapadı ve siyah sisin onu örttüğünü gördü, bu yüzden tekrar açtı ve onu daha da yakınına topladı.

Kız onun kucağına sokulurken derin bir nefes aldı.

Dakikalar sonra uykunun onu ele geçirdiğini hissettiğinde bir tane daha aldı.

Bayan Madeleine ile kurduğunuz aşk, onun gibi bir aşktır. Bu dünyadan değil. Onun dünyasından değil. Dünyaların ötesindedir.

Her şeyin ötesindedir.

Meeta'nın sözleri kafasını doldurdu ve derin bir nefes daha almak zorunda kaldı.

Bu gece, neredeyse onu kaybediyordu.

Yarın, bunun olmayacağından emin olmak için harekete geçecekti.

Bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Yapacağını biliyordu. İlsa'yı hiçbir

şey kurtaramazdı.

Ama bir daha hiçbir şey Maddie'ye zarar

veremeyecekti. Bir daha asla.

Hiçbir zaman.

* * * * *

Düşünceleri karmakarışık olan Apollo'nun gözüne uyku girmedi. Bu yüzden kapı hafifçe vurulduğunda uyanıktı.

Maddie'den dikkatlice ayrıldı, hızlı adımlarla pantolonuna doğru yürüdü ve pantolonunu çekti.

Sonra kapıya yöneldi.

Kilidi açtı ve bir santim kadar ilerledi.

Frey'in adamı Ruben dışarıda duruyordu.

"Ejderhalar başarısız oldu," derken derin sesi alçak ve endişeliydi.

Apollo ağzının gerildiğini

hissetti. Çok kötü bir haber.

Ama bu en azından adamlarının yaşadığı anlamına geliyordu.

Ve düşmanlarının büyüünün zayıflatılması gerektiğini.

Ruben, "Frey bundan sonra ne yapacağımızı konuşmak üzere bir saat içinde sizinle burada buluşacak," diye devam etti.

Apollo başını salladı.

Ruben kapıdan uzaklaştı.

Apollo kapıyı kapattı, kapıya yaslandı ve gözlerini Maddie'nin yatakta uyuyan haline dikti, zihni öncelikleri kafasında sıralıyordu.

İlk olarak, sahte muhbiri bulmaları için adamlarını gönderecek ve onu hapse atarak yargılanmasını bekleyecekti.

İkincisi, Franka'yı sorgulayacaklar, Keer paketini yaratan cadıyı bulacaklar ve yargılanmayı beklemek üzere hapse atacaklardı.

Sonra, Franka ve Kristian'ı düşmanı çekmek için kullan.

Vurun şunu.

Kristian, maruz kaldığı uysal sorgulama sırasında suyunu zorlukla tutabildi.

Kristian ve ailesi "ortadan kaybolacaktı."

Franka onların aracı olacaktı.

Ve son olarak, lanet Valentine'i bulup kadını çalıştırmak.

Ona iyi bir ücret ödenmişti.

Bunu hak etme zamanı gelmişti.

Bu düşünceyle yatağa doğru ilerledi ve Maddie'yi ağzıyla uyandırmaya başladı.

Sonra onunla onu doruğa ulaştırdı.

Sonra, onu sikiyle doruğa ulaştırdı.

Ve ona katıldıktan sonra, güne mutlulukla başladığına memnun olarak, onu o kadar sert öptü ki dudaklarını zedeledi ve sonunda ağzını bıraktığında acıdan nefesinin kesilmesine neden oldu.

Sonra da intikam yoluna devam etmek için onu terk etti. Bu yol onun güvenliğiyle son bulacaktı.

YmÜçüncü Bn

Sahip Olduğum Tek Şeydi

"Ona güvenemeyiz."

Apollo bakışlarını Maddie'yi dışarıda kızıyla birlikte incelediği pencereden ayırdı.

Aynı zamanda oğlunu da inceliyordu.

Maddie ve Élan gülümsüyorlardı ve hanın dışındaki karda her ne yapıyorlarsa onu yaparken, Brunskar'dan ayrılıp Karsvall'a gidebilmek için Apollo ve Frey'in konuşmalarını bitirmelerini beklerken sık sık kahkahalarını duyuyordu.

Pencerenin dışındaki görüntüyü görünce, Maddie'yi dün geceki endişelerinin ötesine götürmüş gibi görüldüğü için rahatladı, çünkü Maddie, Élan'ın yanında normalde olduğundan farklı değildi.

Bu nedenle düşünceleri, kız kardeşinden ve dolayısıyla son zamanlarda Maddie'den pek de uzak olmayan Chris'teydi. Ama şimdi, her nedense, ikisinden de oldukça uzaktaydı ve sadece kendi uğraşlarıyla ilgilendiği bir şekilde değil.

Hayır, iki dişiden kaçıyor gibi görünüyordu. Bu

Apollo'nun hiç hoşuna gitmedi.

Ancak bunun üzerinde duracak zamanı yoktu. Gözünü durumdan ayırmayacak ve gerekirse oğluna daha sonra yaklaşacaktı.

Şimdi Frey ile bir sonraki adımlarını tartışıyordu.

"Gerçekten de Franka güvenilir biri değil," dedi arkadaşına, gözlerini Frey'e çevirirken. "Ve işler eskisinden de kötü olacak, çünkü artık sevgilisini canlı olarak geri alma umudu olsa bile, onu feda etme isteğini unutmayacaktır."

Frey başını salladı. "Bu doğru. Görünüşe göre Franka, bu Antoine bir süredir her saat işkence görüyorsa, onu geri getirdiğinde tanıdığı adamı geri bulamayabileceğinin farkında değil."

"Kuşkusuz," diye kabul etti Apollo.

Frey'in ifadesi dalgınlaştı. "Ya da farkında ve umursamıyor. Onu geldiği gibi kabul edecektir."

Apollo, "Görünüşe göre aşık olduğu için durum böyle olabilir," dedi.

Frey Apollo'ya odaklandı ve başını salladı. "Bunu düşünmek istemiyorum çünkü bu dünyanın sonunun geldiğinin bir göstergesi olur."

Apollo kıkırdadı ve Frey ona bir gülümseme verdi.

Apollo, "Ve sen ejderhaları tekrar gönderiyorsun," dedi.

Bu da yeni stratejilerinin bir parçasıydı. Ya kalkanı zayıflatmak ya da büyülerini zayıflatmak umuduyla adayı ejderha ateşiyle bombardıman etmek.

"Her gün, rastgele," diye onayladı Frey. "Ejderhalarımın ateşine karşı güçlü kalabilmek için çok fazla büyü harcamaları ve bunu sürekli yapmaları gerekecek çünkü bir sonraki saldırının ne zaman olacağını bilemeyecekler."

"Elfler mi?" Apollo sordu.

"Şubeyi her zaman yakınımnda tutarım. Franka ile konuştuktan sonra ve Karsvall'a giderken partinize katılmadan önce onları ziyaret edeceğim."

Apollo başını salladı.

Son savaş sırasında, Finnie'nin babasını tahttan indirip Lunwyn ve Middleland'ı birleştirme oyununda, Baldur'un oğlu Broderick'in ajanları tüm adela ağaçlarını yerle bir etmişti. Bunlar elflerin buz altındaki dünyalarından yükselmek için kullandıkları kanallar olduğundan, bu onları ve müthiş büyülerini tuzağa düşürmek için yapılmıştı, böylece yardım edemeyeceklerdi.

O zamandan beri Lavinia Lunwyn'in her yerine yeni adelalar dikmeyi kendine görev edinmişti. Kök salıyorlardı ama güçlenmeleri için onlarca yıl geçmesi gerekecekti.

Bu da Frey ve Akıncılarının kadim bir emaneti, Frey'in herhangi bir yerde toprağa dokunup elfleri buza çağırabileceği bir adela dalını ele geçirmiş olmalarını büyük bir şans haline getiriyordu.

"Tor ve Lahn'dan ayrı kalmayı yeniden düşünüyorum," dedi Apollo ona. "Senin emrindeki büyü, Lavinia ve Valentine'ı bulabilirsek Lunwyn hepimiz için çok daha güvenli olur."

Frey başını salladı. "Bu mantık doğru kuzen, ama enerjilerini bölme önerin yerinde. Vadi'de Lunwyn'den çok daha fazla cadı var. Tek başlarına Lavinia ve Valentine'ın gücüne sahip değiller ve Minerva dışında hiç kimse elflerin gücüne sahip değil ama toplandıklarında bu cadılar çok zorlu. Tor onları topladı. Yine de kuşları gönderip bu hareket tarzı hakkında ne düşündüklerini tartışacağız."

Apollo başıyla onayladı.

Frey'in gözleri kapıya ve tekrar Apollo'ya kaydı, sonra da "Gecikmemeliyiz," dedi.

Apollo tekrar pencereye doğru baktı, Maddie'yi, Élan'ı ve kız kardeşine yaklaşmayan Christophe'u ve dolayısıyla Madeleine'i gözlerinin önüne getirdi.

Gözlerini tekrar Frey'e çevirdi ve "Kızaklar hazır olmalı. Finnie ve Viktor, Maddie ve Élan'la birlikte binecek. Ben de onların yanına bineceğim. Yarın akşam sizi Sarholt'ta bekleyeceğiz."

Frey, bakışları tekrar Apollo'ya gelmeden önce, Apollo'nun Finnie'nin küçük oğulları Viktor'la birlikte olduğunu bildiği tavana baktı.

"Yarın akşam Sarholt'ta," diye kabul etti. "O zamana kadar," diye yanıtladı Apollo.

"O zamana kadar," diye karşılık verdi Frey kapıdan çıkarken el sallayarak.

Apollo dikkatini pencereye vermeden önce kapının kapanışını izledi.

Élan'ın Maddie'ye iyice yaslandığını, başını geriye eğdiğini ve yüzünün alev alev yandığını gördüğünde dudaklarının kıvrıldığını hissetti. Maddie'nin eli kızının başındaki pembe örgü şapkanın üzerindeydi, Élan'ın takması için ısrar ettiği bir şeydi (Christophe'un da şapka takması için ısrar etmişti ama Apollo ona yaklaştığında tereddüt etmişti ve Maddie ısrar etmemişti).

Élan'a bakıyordu ve onun da yüz ifadesi ıslıl ışıldı.

Gözlerini Chris'e çevirdiğinde onun hanın kapısına doğru ilerlediğini gördü ve bunu yaparken Maddie ile kız kardeşinin olduğu tarafa bakmadı bile.

Çok garip.

Apollo konuşmaya karar verdi.

Ama şimdi değil.

Şimdi ailesini güvenli bir yere götürebilmek için Karsvall'a gitmeleri gerekiyordu.

* * * * *

O gece Apollo, Maddie'nin odasının anahtarını çevirdi ve içeri girdiğinde onu yatakta otururken gördü, omuzlarında soğuktan korunmak için gevşekçe örülmüş bir şal, odada yanan ateş ve tüm ışıklar. Elinde bir kitap vardı ama gözleri ona dikilmişti.

"Konuşma nasıl gitti?" diye sordu daha kapıyı arkasından kapatmadan.

Kapıyı kapatıp kilitlerken dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

O da Christophe'ta bir terslik olduğunu fark etmişti.

Christophe ona konuşmak istediğini söylediğinde bunu paylaşmıştı.

Ancak Christophe konuşma sırasında babasına sırrını açmadı.

Apollo endişeliydi ama aşırı değildi. Oğlunu tanıyordu ve eğer sorarsa ve paylaşma zamanı gelmişse Chris açıklayacaktı. Eğer zamanı gelmemişse, Christophe zamanı geldiğinde açıklardı.

Maddie Christophe'u o kadar iyi tanımıyordu. Yine de önemsiyordu. Hem de çok.

Bu nedenle endişeliydi.

Onun endişe duymasından hoşlanmıyordu ama neden endişe duyduğunu seviyordu.

Ona doğru ilerleyip yatakta kalçasının yanına oturana kadar cevap vermedi. Sonra da onun içini rahatlatmaya koyuldu.

Ona doğru eğildi ve ağırlığını yataktaki yumruğuna verdi. "Her şeyin yolunda olduğunu söylüyor."

Dudaklarını birbirine bastırdı, buna inanmadığını gösterdi ve ağzının köşeleri tekrar yukarı kalktı.

"İkimiz de her şeyin yolunda gitmediğini biliyoruz, güvercinim," dedi ona ve Chris her zamanki gibi Maddie'nin kızığine yakın durmadığı için yolculuk boyunca bu doğru kaldı. Onun yerine Remi ve Gaston'la birlikte binmişti. "Ancak oğluma güveniyorum, aklında ne varsa hazır olduğunda benimle paylaşacaktır. Şu anda bunun üzerinde çalışıyor ve bunu yapması için ona zaman vermem gerekiyor."

"Dün gece fırtınadan önce beni gördüğünde başladı," dedi ve Apollo başını yana eğdi.

"O zaman fark ettiniz mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı. "Dün bütün gün her zamanki Chris gibiydi. Sen ve Élan'la birlikte odama geldiğinde tuhaf görünüyordu. Mesafeli. Bana karşı Élan kadar arkadaş canlısı değil ama yine de arkadaş canlısı. Daha önce hiç böyle davranmamıştı ve davranışları bütün gün değişmedi."

Onun sözleriyle, elbisesinin içinde geçirdiği son geceyi, iyi geceler dilemek için onunla birlikte gelen çocukları düşününce, anlayış belirdi ve Apollo gözlerini onun yanındaki yorganlara indirirken göğsünde bir yanma hissetti.

"Lo?" diye seslendi ve adam dikkatini tekrar ona çevirdi.

"İlsa ve ben sosyaliz," diye açıkladı sessizce onun gözlerini yakaladığında. "Evimdeki yerimin yanı sıra birçok girişimim

Olmam gerek. Ilsa öyleydi çünkü sosyalleşmeyi seviyordu. Çok seyahat ederdik ve Christophe doğduktan sonra o da bizimle geldi. Bebekken bile. Ilsa onsuz olmayı sevmezdi, ben de sevmezdim."

"Tamam," diye yumuşak bir sesle sözünü kesti.

"Gideceğimiz bir etkinlik varsa, Ilsa akşam için hazırlıklarını bitirdiğinde Chris'i alıp oğluna iyi geceler diyebilmesi için ona götürmek alışkanlığımızdı."

"Aman Tanrım" diye fısıldamadan önce onun gözlerindeki anlayış ışığını izledi.

Ama Apollon'un dikkati yine dağıldı, odaklanamadığı bakışları da dağıldı, düşünceleri oğluna döndü ve bir önceki akşam Madeleine'in odasına girdiğinde, onu Ulfr evinin renklerini giyerek fırtına için giyinmiş, annesinin sık sık yaptığını gördüğü bir şeyi yapmak üzere annesine çok benzerken gördüğünde neler hissetmiş olabileceğini düşündü.

Maddie'nin elini çenesinde hafifçe hissettiğinde irkildi ve bakışlarını ona çevirdiğinde yataktan kalkıp ona yaklaştığını gördü.

"Ona benzememe rağmen, dün geceye kadar ona pek benzemediğimi tahmin edebiliyorum," diye belirtti.

"Evet," diye kabul etti.

"Dün gece ne yaptığımızı anlayana ve senin için ne olduğum daha netleşene kadar, senin için ne olduğumun ona zararsız görünebileceğini hayal edebiliyorum."

"Gerçekten de," diye tekrar onayladı Apollon, ancak onun kendisinden "senin için *kimim*" diye bahsetmesi gerekirken "senin için neyim" sözcüklerini kullanmasından biraz rahatsızlık duydu.

"Kahretsin," diye mırıldandı, adam bunu fark edemedi ve eli çenesinden uzaklaştığı anda bakışlarının odaklanmadığını ve omzuna kaydığını fark etti.

Elini tuttu ve dikkatini yeniden toplamak için sıktı.

Bu başarılı oldu ve gözleri tekrar onunkilere döndü.

"Ona zaman tanıyacağız, babacık," dedi ona. "Belli ki duygularını kendi başına çözmeye çalışmak istiyor. Bunu yapmasına izin vermeliyiz. Yine de gözümüz üzerinde olacak ve eğer bu süre çok uzarsa bir kez daha konuşacağız. Tamam mı?"

Kaşları birbirine yaklaştı ve "Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?" diye sordu.

Ondan biraz uzaklaştı, sorduğu soru karşısında kafası karışmıştı ama "Soruyorum" diye cevap verdi.

Yüz hatlarında bir şeyler değişti ama sadece "Pekâlâ" diye mırıldandı.

"Maddie," diye başladı. "Neden böyle bir soru soruyorsun?"

"Hmm?" diye sordu karşılığında, açıkça onun sorusunu kendi belirsiz sorusuyla geçiştiriyordu.

"Sorumun cevabı hmm' mı güvercin?"

"Şey..." dedi ama sözünü yarıda kesti ve başka bir şey söylemedi.

"Madeleine," diye bir uyarı olarak adını söyledi ve omuzlarını dikleştirip gözlerinin içine bakmadan önce burnundan nefes alışını izledi.

"Ben onun annesi değilim," dedi, sesi garip, sessiz ve ondan daha önce hiç duymadığı bir şeydi.

Kulağa acı gibi gelen bir şey.

"Hayır, babacığım, değilsin," diye yanıtladı nazikçe. "Ama yine de neden bundan bahsettiğini anlamıyorum."

"Çözmesi gereken bir sorunu olan Chris'le ne yapmamız gerektiğini sordunuz. Ve bu, şey... Chris'le nasıl başa çıkacağın beni ilgilendirmez. Sen onun babasısın. Ben onun için bir hiçim."

Bunun üzerine Apollo gözlerini kırıştırdı ve göğsünde yine bir ateş hissetti. Bu seferki ateş, kısa bir süre önce kaçtığı, oğlunun bir gece önce yeniden yaşadığı kederin hatırasını hissetmenin ateşi değildi.

Bu seferki öfke ateşiydi. Konu ve Maddie'nin hassasiyeti nedeniyle kontrol ettiği bir öfke ama yine de hissettiği bir öfke.

"Onun için bir hiç misin?" diye sordu, sesi inançsızlıkla yumuşak ama öfkeyle gergindi.

"Yani, *hiçbir* şey değil," dedi çabucak, onun ses tonunu ve şüphesiz gözlerindeki bakışı okuyarak. "Ama nasıl olacağı konusunda söz hakkım yok-"

Apollo, "Konuşmayı kes," diye emretti ve o da ağzını kapattı. "Anladığım kadarıyla birlikte bir hayat kuruyoruz," diye belirtti. "Bu konuda yanılıyor muyum?"

"Hayır," diye fısıldadı.

Onun cevabından memnun oldu.

Bununla birlikte, yine de memnun değildi.

"Sen benim hayatımdayken, çocuklarım benim hayatımdayken, onlara yakın olan ve daha da yakınlaşacak olan bir yetişkinen, onlar olgunlaştıkça ortaya çıkacak çeşitli meselelerle nasıl başa çıkacağımızı görüşmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Ben düşünmedim-"

"Düşünsene," diye sözünü kesti. "Hayatımda olacağını, *karım* olacağını, günlerimizi birlikte geçireceğimizi, gelecek yıllarda çocuklarımla paylaşacağımız günleri ve onları yetiştirmeme yardım etmeyeceğini düşünmek mantıksız."

Bakışlarını onunkilere dikti, içinde bir şey çalışıyordu. Bunu yine daha önce görmemişti ama bu kez acı değildi.

Hiç de değil.

Bu seferkinin umut olduğunu gördüğünde göğsünün yandığını hissetti.

Yutkunduğunu görmeden önce gözlerinin parladığını izledi ve sonra fısıldadı, "Tamam, o zaman bence Chris'e biraz zaman vermek ve sonra kendi başına çözüyormuş gibi görünmüyorsa ona yaklaşmak iyi bir fikir."

"O zaman anlaştık." dediğinde sesi yine nazikti. Kadın başını salladı.

Apollo kızın elini ağzına götürdü ve dudaklarını kızın parmak boğumlarına değdirdi. Kız onun bunu yapmasını izledi ve Apollo da kızın gözlerinin yumuşamasını izledi.

Bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi ve "Bana sürekli bir şeyler veriyorsun," dedi.

Çocuklarının hayatında bu şekilde yer almasını istemesini "ona bir şeyler vermesi" olarak düşünmesi çok hoşuna gitmişti.

Tartışılabilirdi, ama bunu almaktan dolayı gözlerindeki memnuniyet ve minnettarlık ifadesi daha çok hoşuna gidebilirdi.

"Buna alışmaya çalışacağım Madeleine, çünkü bunu yapmaya devam etmek niyetindeyim."

Gözleri zaten sıcaktı, ağzının etrafındaki deri yumuşadı ve hareket etti. Eğilerek dudaklarını onunkilere dokundurdu ve sordu: "Peki sana alışmak isteyeceğin ne verebilirim?"

Sahip olabileceği her şeye sahip olduğunu biliyordu. Sahip olmadığı şeyleri, gece gece, gündüz gündüz ona veriyordu. O sorular sordu, o cevapladı, ona hayatını, içindeki aşağılık insanları ve

Ruhunda açtıkları yaraların bilgisini. Ve bu bilginin, onun içinde kırılmış olanı iyileştirmek için ihtiyaç duyduğu bilgiyi sağlayacağını umuyordu.

Ama en çok istediği şey onun kalbiydi.

Onu "hemen hemen" sevdiğini biliyordu.

Daha fazlasını istiyordu.

Maddie ile hep daha fazlasını istedi.

Ama bunu ona hediye etmeden önce kazanması gerekiyordu. Ve kazanacaktı.

Adam kadının elini bıraktı, elini boynuna götürdü ve dişlerini gösterip alt dudağını ısırmadan önce parmaklarını geriye ve saçlarına doğru kaydırıldı.

Heyecanlı iç çekişiyle nefesinin ağzına hücum ettiğini hissetti ve mırıldandı: "Alışmak istediğim şey, bana ne istersen vermen... Verecek bir şeyler bulmaya devam ettiğin sürece, sunacaklarına olan ilgimi asla kaybetmeyeceğim."

Ellerini hafifçe göğsüne koyduktan sonra parmaklarını kazağının içine sokmak için aşağı kaydırırken gözlerinin daha da ısınmasını izledi.

"Bu, verecek şeylerimin tükenmemesi için yaratıcı olmam gerektiği anlamına geliyor," diye yanıtladı.

"Bunu yapabilir misin?" diye alay etti.

Burnunu onun burnu boyunca kaydırırken gözlerini tuttu ve "Göreceğiz" diye cevap verdi.

Sözlerini söyledikten sonra kazağını yukarı çekti.

Adam, kadının kazağı çekip çıkarabilmesi için kollarını kaldırdı.

Elindekini yana fırlattı ve onu yatağa geri itmek için ellerini göğsüne koydu.

Buna izin verdi.

Sonra onun başka şeyler yapmasına izin verdi.

Ve çok sonra, onun çok yetenekli olduğuna dair kanıt vardı. Ya da daha önce kanıtladığı gibi ek kanıt.

Tekrar tekrar.

* * * * *

"Finnie'den hoşlanıyorum," diye fısıldadı boynuna, çok sonra, ondan temizlendikten, geceliğini giydikten ve onun yanına kıvrılmak için yatağa geri döndükten sonra.

"Sevindim."

"Evden birinin burada olması çok güzel."

Etrafına doladığı koluyla onu sıktı. "Evindesin, babacık."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi uykulu bir sesle, daha da sokularak. O da öyle yaptı.

Yine de onun diğer dünyadan evi olarak bahsetmesinden hoşlanmıyordu.

Ev, her zaman hoş karşılandığınız sıcak ve güvenli bir yerdi.

Sevginin, kahkaha anılarının ve mutlu zamanların olduğu yerde.

Ev onun için hiç böyle olmamıştı.

Ve sonraki sözleri bu sonucu güçlendirecekti.

"Evde hiç arkadaşım yoktu," dedi ona, hâlâ uykuluydu, vücudu onun yanında ağırlaşıyordu. "Sonunda yeniden arkadaş sahibi olmak iyi hissettiriyor."

Apollo gözlerini kapattı.

Her ne kadar onun sırlarını arzulasa da, gözlerindeki derinliği ortaya çıkarmaya, orada sakladığı karanlığı aydınlatmaya ne kadar kararlı olsa da, ona yakın olan herkesin elinde kötü muamele gördüğü yıllar kalbini parçaladı.

"Biraz deli ama," diye mırıldandı, sesi artık yarı uykulu geliyordu.

Bu Apollo'nun gözlerini açmasına ve karanlığa gülümsemesine neden oldu. "İşte o."

"İyi anlamda çılgınca," diye açıkladı ama sesi çok uykulu olduğu için onu zar zor duyabiliyordu.

Bu ona bir sıkışma daha kazandırdı. "Hadi uyu, güvercinim."

"Tamam," diye mırıldandı ve saniyeler sonra tüm ağırlığını kendi tarafına vermişti.

Kolunu sıkarak onu daha da yaklaştırdı ve yorganı omzuna kadar çekti.

Apollon ejderhaları ve komplocuları, cadıları ve mahkûmları, Derrik'i ve neyin peşinde olabileceğini ya da oğlunun düşüncelerine neyin saldırıyor olabileceğini düşünmeden tavana baktı.

Hayır, bunları hiç düşünmedi ve Maddie'nin artık arkadaşları olduğunu düşündü. Artık çocuklarını yetiştirme biçiminde söz sahibi olduğunu ve buna ne kadar değer verdiğini anlıyordu. Artık koruma, şefkat ve ilgiye sahipti.

Artık bir evim var.
Ve Apollo tüm bunları ona veriyor.
Böylece Apollo'nun, sanki dünyada her şey yolundaymış gibi
derin, huzurlu ve rüyasız bir uykuya dalması uzun sürmedi.
Öyle olmasa bile.

* * * * *

Üç gün sonra, geceyi geçirmek için mola verdiğimiz hanın sıcak yemek odasında oturuyordum. Viktor kollarımın arasında kıvrılmıştı. Göz kapakları düşmüştü, karda geçirdiği uzun bir günün etkisi altındaydı.

Düşüncelerim kucağımdaki değerli bebekle ilgiliydi ama gözlerim odanın öbür ucundaki Chris'teydi.

Chris'i düşünmemek için Viktor'u düşünüyordum.

Günler geçmişti ve hâlâ benden kaçıyordu.

Bunu yaparken de kız kardeşinden kaçıyordu ve kız kardeşi bunu anlamıyordu. Bu, tahmin ettiğim şeyin doğru olduğunu kanıtlıyordu; onlar sadece kardeş değil, yoldaştılar. Apollo'nun evinde genç bir hizmetçi vardı, onu gördüm. Ama Chris ve Élan zorunluluktan dolayı birlikte çok zaman geçiriyorlardı, bu zorunluluk ailevi, sıcak ve açıkça sevgi dolu olmasa da, sevgi yine de oradaydı.

Yani farklı yaş ve cinsiyette olmalarına rağmen birbirlerine yakındılar.

Élan'ın benim yanımda olmak istemesi, kardeşinin onun yanında olmadığı anlamına geliyordu. Bu elbette küçük kızı kızdırdı çünkü ne zaman onun dikkatini çekmeye çalışsa, o bundan kaçmaya devam etti. O yapmadı

nedenini anlayamadı ve bunu nasıl ileteceğini bilemedi.

Apollo'nun bu durumdan uzak durduğunu fark etmiştim. Dikkatli olduğunu görebiliyordum ama müdahale etmiyordu.

Günler önce o gece onunla Christophe'a biraz zaman tanınması gerektiği konusunda anlaşmıştık. O bir çocuktan ama nasıl iyi bir adam olunacağını öğrenmeye hevesliydi ve bunun Apollo'nun ona bunu öğretme yollarından biri olduğunu düşündüm.

Ama dört gün bana yeterince uzun geldi.

Apollo çocuklarının yetiştirilmesinde söz sahibi olduğumu söyledi ve bu belki de birinin bana verdiği en güzel hediye idi. Ve düşününce

Apollo bana çok büyük bir güzellik vermişti ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Ancak onun hareket tarzına katılıp katılmadığımı değerlendirmesi ile benim onun hareket tarzına artık katılmadığımı dile getirmem iki farklı şeydi.

"Annesini hatırlıyor."

Bu ses yanımda oturan Finnie'den geldi. Ona doğru baktım.

O beyaz sarı saçları, büyüleyici buz mavisi gözleriyle geręekten çok güzeldi.

Gerçi bir prensese pek benzemiyordu ve bu daha çok bu dünyadan erkekler gibi pantolon, çizme, kazak ve pelerin giymesinden kaynaklanıyordu.

Ayrıca benimle ya da kocası ve/veya oğluyla kızakta olmadığı zamanlarda Frey'in adamlarından biriyle bıçak dövüşü ya da Chris'le (ve Frey ve Apollo'nun adamlarıyla) ok ve yay talimi yapıyor olmasıyla da ilgiliydi.

Frey birkaç gün önce partimize katılmıştı ve kalbimi kırsa da onları birlikte izlemekten keyif aldım (bunun üzerinde çok fazla düşünmedim, düşünseydim "biraz" kısmı ortadan kalkardı).

Ona "küçük Finnie'm" demesine bayıldım. Ona "kocacığım" diye hitap etmesini ve onun da buna "karıcığım" diye karşılık vermesini çok sevdim. şakalaşmalarını ve dalga geçmelerini sevdim. Adamlarının onunla birlikte olmasını sevdim. Birbirlerine bakışlarını sevdim. Her ikisinin de oğullarını nasıl sevdiklerini ve aynı şekilde diğerinin de oğullarını sevmesini nasıl sevdiklerini.

Frey gibi bir adamı, başka bir deyişle maolukta Apollo'ya benzeyen bir adamı, kalbinin karısının ve ona verdiği çocuğunun ellerinde olduğunu dikkat eden herkese anlatmakla hiç ilgilenmeyen bir adamı izlemek çok güzeldi.

Hayır, havalı
değildi. Çok
güzeldi.

Finnie de kocasına ve oğluna d ş k nl ğ n  gizlemiyordu. Frey'in bu halini ve Viktor'un son derece hareketli bir ocuk olduğunu (başka bir deyişle, kızak yolculuğu yürümeye başlayan bir çocuğa işkenceye benziyordu) göz önünde bulundurursak, bunu yapmanın zor olmadığını biliyordum ama tatlı bir şeydi.

Frey'in Apollo'ya benzediği bir başka yönü de Viktor'un Finnie'ye hiç benzememesiydi. Babasının koyu renk saçlarını ve yeşil/kahverengi gözlerini (ya da kahverengi/yeşil de olabilir, henüz karar vermedim) miras almıştı.

Bir şans daha verilseydi ve bir kızları olsaydı, Finnie'nin saçlarını ve gözlerini alıp almayacağını merak ettim.

Ve Apollo ile bir şansımız olsaydı, benim kızıl saçlarıma ve çillerime sahip bir kız (veya erkek) yapıp yapamayacağımızı merak ettim.

"Maddie?" Finnie seslendi.

Gözlerimi kırptım ve ona odaklandım. "Üzgünüm, başka bir gezegendeydim." Sırıttı.

"Olur böyle şeyler."

İstemedenden yaptığım kelime oyununa verdiği yanıt karşısında ben de sıırıttım.

Sırıttışı soldu ve gözleri değerdendirmeye başladı. "Paylaşmak ister misiniz?"

Ben yapardım.

Aslında, paylaşmam gerekiyordu.

Bunun, gerçekten paylaşabileceğiniz güvенеebileceğiniz biri olduğunda gerçekleştiğini fark ettim. Ama aynı şey, hiç kimseniz olmadığında da oluyordu. Bugünlerde konuşabileceğim insanların olması çok güzeldi.

Yine de Apollo'nun bana verdiği bir şey daha vardı. Paylaşmam gerektiği için paylaştım.

"Evet, annesini hatırlıyor," diye yanıtladım az önceki yorumunu. "İyi gidiyorduk. Aylardır bu dünyadayım ama çocukları sadece birkaç haftadır tanıyorum. Yakın zamanda Apollo ve ben Gale'e gidene kadar iyiydi, ailesinin sık sık yaptığını gördüğü bir şey. Daha önce benim ve babasının *etrafta* olmasını bir arada düşündüğünü sanmıyorum. O gece beni babasıyla o halde görünce her şeyi bir araya getirdi."

"Eminim," diye cevap verdi.

"O zamandan beri içine kapanık," diye paylaştım. "Babasına her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Ve Apollo öyle olmadığını bilse de, bunu kendi başına halletmesine izin veriyor."

"Bu üzerinde çalışılması gereken büyük bir şey," diye belirtti. Bu konuda tamamen haklıydı.

Ama hiçbir şey söylemedim.

"Yaklaştın mı?" Finnie sordu.

"Sanırım babasının yolundan gitmeliyim," diye cevap verdim. "Sorunlu olduğu kişi ben olduğuma göre, bunun doğru yol olduğundan emin değılim."

Bakışları Chris'e kayarken ağzını kapattı ve "Sanırım haklısın," diye mırıldandı.

Sanırım ben de haklıydım.

Ama sadece sanıyordum.

"Onun adına mutluyum," dedi, gözleri hala Christophe'a dönüktü, bu yüzden kafam karışmıştı.

"Chris?" Ben sordum.

Döndü ve gözlerindeki bakışla nefesim kesildi. "Apollo," diye fısıldadı.

"Oh," diye fısıldadım.

"Ben...o..." Başını iki yana salladı. "Benimle birlikte karanlık bir dönemden geçti. Aslında kendi yöntemiyle bana yardımcı oldu." Dikkatle, beni dikkatle süzerek, "Anladı" diye bitirdi.

Başımı salladım.

"Biliyor musun?" diye sordu.

"Frey'i kaybettiğini ve onun da Ilsa'yı kaybettiğini düşündüğünü mü?" Başını sallama sırası ondaydı.

"Evet. Ilsa'yı biliyorum ve Apollo bana dünyamızdaki diğer tüm kadınların ve onların erkeklerinin hikâyelerini anlattı. Ya da anlatmayı bildiklerini."

"O zaman Apollo'nun benim için ne kadar önemli olduğunu anlarsınız."

"Biliyorum," dedim sessizce.

"Bu yüzden mutluyum. İkinizi izliyorum. Sana nasıl baktığını görmek. Gülümsemesini ve kahkaha atmasını izlemek. Dürüst olmak gerekirse Maddie, onu iki yıldan fazladır tanıyorum ve gülümsediğini görmeme rağmen güldüğünü hiç duydum mu bilmiyorum. Buna sahip olması beni mutlu ediyor. Bunu ona verdiği için mutlu olduğunu görmek beni mutlu ediyor."

Buna bayıldım.

Kesinlikle bayıldım.

Sadece ona daha fazlasını verebilmeyi diledim. Sadece gülümseme ve kahkaha değil.

Şeyler gibi ne o verdi Ben. Büyük şeyler. Önemli şeyler. Değerli şeyler.

Her şeyi.

"Size teşekkür etmek bana düşmez." Sırıttı. "Ama yine de yapacağım."

Ben de sııttım, biraz zorlamaydı ama çoğunlukla samimiydi. "Hizmet etmekten memnunum, özellikle de bu türden."

"Küçük karımı dinlendirdiğin için minnettarım Maddie, ama onu şimdi ben alacağım."

Frey'in gür ve derin sesi diğer tarafımdan duyulduğunda hafifçe sıçradım. Başımı çevirip bana doğru eğilmiş olduğunu görece kadar zamanım vardı. Gecikmeden oğlunu kollarımdan çekip aldı.

Çocuğu geniş göğsüne doğru kıvırdı, Viktor'un bacakları babasının kolunun üzerinde sallanıyordu, başı babasının omzuna yaslanmıştı, takvimler ve benzeri şeylerde gördüğüm ateşli bir adam ve bir çocuğun olduğu resimlerden birini canlandırıyordu. Frey'in kucağında bir çocuk yerine bir kedi yavrusu olsaydı daha mı ateşli olurdu diye düşündüm.

Muhtemelen hayır.

Yine de onu oğlunu kucaklarken gördüğümde, bir kediye kucakladığını görmek isterdim.

Frey'in gözleri karısına

kaydı. "Onu yere

indireceğim, aşkım."

Finnie, "Pekâlâ tatlım," diye cevap verdi.

Bu alışverişi izlerken içimde bir şeylerin boşaldığını hissettim ama Frey'in gözleri çenesini eğip Viktor'la birlikte uzaklaşmadan önce yüzüme geldiğinde dudaklarımla gülümsediğinden emin oldum.

Onun gidişini izledim ve Finnie'ye döndüğümde onun da yüzünde anladığım bir ifadeyle kocasının gidişini izlediğini gördüm.

O bakışı hissettim. Apollo için hissettim. Belki o kadar güçlü değildi. Belki yıllar, maceralar ve bir bebek olmadan daha güçlü.

Ama hissettim.

Finnie kocasına gülücükler ve kahkahalar verdi. Aynı zamanda onun maceralarını da paylaştı, çünkü ikisi de maceracıydı. Maceracılar. Zekâsıyla onun aklına meydan okudu. Kendisinin bile olmayan bir ülke için (gerçi artık öyleydi) cesurca şeyler yapmış, bir adamı öldürecek kadar ileri gitmişti.

Verecek çok şeyi vardı.

İçimdeki o boşluk hissi büyüdü.

Finnie sonunda gözlerimi yakaladığında gözlerini kırıştırdı ve yüz ifadesinden düşüncelerimi yüzümden okuduğunu anladım.

Bunu sormasın diye hemen, "Frey ve Apollo birbirlerine çok benziyorlar," dedim.

"Kuzenler," dedi Finnie.

"Öyle mi?" Ben sordum, o da başıyla onayladı.

"Evet. Frey'in büyükannesi Eugenie bir Ulfr'du." "Drakkarlarla tanıştın mı?" diye sorarken dudakları kıpırdıyordu.

"Evet" diye onaylamadan önce ürpertimi bastırdım.

"O zaman Frey ve kardeşlerinin oluşması için bir yerlerden gelen iyi bir kan olması gerektiğini biliyorsun." Bana doğru eğildi ve dudakları artık kıvrılmıyordu. Titremeye karşı koyarken beni yakaladı ve şimdi gülümsüyordu. "O Eugenie'ydi."

Bu her şeyi açıklıyordu.

"Ah," diye mırıldandım.

"Mm-hmm," diye mırıldandı ve bunu yaptıktan sonra kıkırdadı. O kıkırdadığı için ben de kıkırdadım.

Sonra daha çok kıkırdadık.

Kıkırdamayı ancak yanımdan başka bir tok ses geldiğinde bıraktık.

Bunu çok daha fazla sevdim.

"Neşenizi bozmak istemem ama çocuklar birazdan banyolarına gidecekler" diyen Apollo'ydu.

Bunun ne anlama geldiğini bilerek Apollo'ya baktım.

Brunskar'a kadar sürdüğümüz gibi geri dönüyorduk. Bacaklarımızı esnetmek, öğle yemeği yemek, atları beslemek ve sulamak için kısa molalar verdikten sonra ilerlemeye devam ettik.

Ancak Loretta'nın yaralanması ve Finnie'nin yürümeye başlayan bir çocuğu olması nedeniyle, odalarımıza yerleşmek ve iyi bir sıcak yemek yemek için gezilerimizi yeterince erken bitirdik.

Bu yüzden son birkaç gündür Apollo, Chris ve Élan'la banyolarını yapıp yatmadan önce baş başa vakit geçirmemizi sağlamaya çalışıyordu.

Bu, Chris'in durumuyla başa çıkmanın yanı sıra çocuklara "biz" olarak "bizi" tanımaları için daha fazla fırsat sunmanın bir yoluydu ve bu sadece Apollo ve ben "biz" değil, aile "biz" anlamına geliyordu.

Normalde buna bayılırdım.

Apollo'nun muhtemelen oğlunun duygularına saygı göstermek için kısa tuttuğu bu zamanlarda Chris'in uzak durma şeklinden pek hoşlanmadım.

Yine de yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirdim ve "Tamamdır" dedim.

Bu kelimeyi söylediğimi duyar duymaz Apollo, içimi baştan aşağı ısıtması gereken sıcak ve samimi bir gülümsemeyle gülümsedi.

Olmadı.

Bu beni daha da boş hissettirdi. Bunu görmesine izin vermedim.

Finnie'ye iyi geceler diledim ve Apollo'nun elini tuttum.

Beni koltuğumdan çekti ve çocuklarının yanına götürdü.

* * * * *

O gece Apollo benimle seviştikten sonra, birbirimizin kollarında yüz yüze yatıyorduk.

Apollo'nun bir kedi yavrusunu tutarken nasıl görüneceğini düşünüyordum. Bunu kafamda canlandırırken, içimin sıcacık ve yumuşacık olduğunu hissettim (ya da daha sıcak ve yumuşacık, Apollo benimle seviştikten sonra kendimi her zaman oldukça sıcak ve yumuşacık hissederdim).

Apollo'nun ne düşündüğünü bilmiyordum. Ta ki o bana söyleyene kadar.

"Viktor'a karşı çok doğalsın," diye mırıldandı, sesi seksi ve uykuluydu.

İtiraf etmeliyim ki, onun seksi ve uykulu sesini takdir ettim ve buna odaklanabilmeyi diledim.

Ama bunun yerine gözlerimi sımsıkı kapadım ve onun sıcaklığına daha da yaklaştım, Apollo'nun bir kediye kucakladığı hayallerim dağıldı ve Apollo'nun kızıl saçlı kızımızı (veya oğlumuzu) kucakladığı hayallerim içeri doldu.

Çok güzellerdi. Ve acıtıyorlardı.

Gözlerimi açtım ve "Yorgun düştüğünde ona karşı doğal olmak çok kolay. Kendini Anguish'in sırtına atabilmek için kaç kez kızığın önüne doğru oynadığını sayamadım."

"Babasının oğlu," diye mırıldandı

Apollon. Gerçek buydu.

Beni daha da yakınına aldı ve "Seni Viktor'la izlerken, beni çocuklarımla gördüğünde nasıl güzel bulduğunu şimdi anlıyorum" dediğinde sesi hala uykulu (ve sıcak) idi.

Aman Tanrım.

Beni öldürüyordu.

O öyle olduğu ve ben de bu duyguyla savaştığım için (ve bu duygu çok fazla savaş gerektirdiği için) hiçbir şey söylemedim.

Apollo, her zamanki gibi, bu konuyu burada bırakmasını istediğimi anlamıştı. "Bir iyilik isteyeceğim" diyerek konuyu değiştirdiğinde bunu anlamıştım. "Herhangi bir şey," diye fısıldadım, içindeki duygu gizli değildi çünkü ben

Ciddiydi

m.

Hem

de

çok.

Ona her şeyi verirdim. Verebileceğim her şeyi. Sadece verecek çok şeyim yoktu.

Ama bende olan onundu.

"Gözünüz Loretta ve Hans'ın üzerinde olsun. Bir şeyler oluyor." Bu da gerçektir.

Bir değişim olmuş gibi görünüyordu.

Anlaşılır bir şekilde, Loretta büyüleri yaratıklara karşı savaştığı ve bir savaş yarası aldığı için biraz korkmuştu. Yara korkunç değildi ama harika da değildi. Draven'in ona verdiği bazı bitkisel ilaçlar gündüzleri acısını dindiriyor, geceleri de uyumasına yardımcı oluyordu.

Ancak, Loretta'nın bana olan sadakatinin derinliğini bilen Hans için bir şeyler devreye girmişti.

Aynı zamanda, Loretta'ya karşı bir şeyler değişmişti, daha önce onu istemediğini biliyordu, belki de onun anlamsız olduğunu ve zamanına değmeyeceğini düşünüyordu, şimdi bunun doğru olmadığını biliyordu (tabii ki daha önce de doğru değildi).

Sorun şu ki, bir kadın hizmetçi aristokrat kanı taşıyan yakışıklı bir askere aşık olduğunda ve asker onun duygularına karşılık vermediğinde, kadın mahvolurdu ve bu hiç de istediği gibi olmazdı.

Ama aristokrat kanı taşıyan yakışıklı bir askerin gözü güzel, enerjik ve sadık bir kadın hizmetçideyse ve kadın ona soğuk davranıyorsa, işler sarpa sarabilirdi.

Hans sabırsızlanıyordu.

Gözle görülür şekilde.

Finnie, Meeta, Bella ve ben bu durumun nasıl geliştiğini izliyorduk ve son birkaç gün içinde defalarca bu konu üzerinde konuşmuştuk.

Harika olduğunu düşündük.

Apollo'ya "Zaten gözüm üzerinde," dedim.

"Güzel," diye mırıldandı, sesi daha alçak, daha sessiz, daha da uykulu ve bu yüzden çok tatlıydı.

Bu yüzden fısıldadım, "İyi geceler, bebeğim."

Beni hafifçe sıktı ve "İyi geceler güvercinim" diye fısıldadı.

İri bedeninin gevşediğini, hafifçe öne doğru kaydığını, ağırlığının bir kısmının benimkine yerleştiğini hissettim.

Ve o zaman, başımı arkaya doğru eğdim.

Apollo ışıkları söndürmüştü ama ızgaradaki ateş hâlâ yanıyordu. Yine de alevlerin zayıf ışığı yüz hatlarında dans eden gölgeleri zar zor aydınlatıyordu.

Dinlenirken çok güzeldi.

O her zaman güzeldi.

Güzelliği dışarıdan parlıyor ve ruhunun derinliklerine ulaşıyordu. Verecek her şeye sahipti ve benim de sahip olmamı istiyordu.

Ve ben alıyordum.

O yatakta, Apollo'nun kollarının sıcak güvenliğinde, her şeye sahip olarak yatıyordum. Yine de kendimi boş hissediyordum.

* * * * *

İki gece sonra, lambalar sönmüş, şömine ışığı dans ediyordu, Apollo uyurken geceliğimin ipeğini üzerinde hissetmek istediğine karar vermişti, bu yüzden benimle seviştikten sonra beni tekrar giydirdi, vücudunun üstüne uzandım, dudaklarımı köprücük kemiği boyunca gezdirdim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Tenine karşı fısıldadım.

Kalçalarımı tutan elleri gerildi ve "Her şeyi sorabilirsin, babacık" derken beni sıktı.

Başımı kaldırdım, ona doğru kaydım ve elimi kaldırdım. Parmaklarımın altına düşen koyu renk saçların arasından süzülüşünü, onları yumuşatışını izledim ve gözlerimi onunkilere çevirirken parmaklarımı saçların içinde bıraktım.

"Kurtlara ne oluyor?" Ben sordum.

Kalçalarımındaki elleri beni tutabilmek için kayarken kaşları birbirine yaklaştı. "Ne... veriyor?"

Kendi dünyamın terimleriyle söylediğim şeylere verdiği tepki çok hoş ve tatlıydı.

Bunu ona söylemedim.

"O gece, o şeyler bize saldırdıktan ve sen gösterdikten sonra, bir kurtla konuştun ve yani, erkeklerin kurtlarla falan konuşabildiğini biliyorum, ama daha fazlası gibi geldi."

"Ah," diye mırıldandı ama başka bir şey söylemedi. "Ah?" Ben ittim.

"Bilmiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diye bariz olanı doğruladım, çünkü soruyordum. "Ben bir Ulfr'um," dedi ve ben de bakakaldım.

Ne zaman o dedi Hayır Daha fazla, I
bilgilendirilmiş Onu, "Uh, I Biliyorum
tatlım."

"Evimin reisi," diye devam etti. "Bunu ben de biliyorum."

"Ulfr Heads kurtlara komuta ediyor." Bunun üzerine gözümü kırptım.

Apollo konuşmaya devam etti.

"Ulfr Hanesi her zaman kurtlara hükmetmiştir. Bu onlarla konuşmaktan daha fazlasıdır. Özellikle de gerektiğinde, savaş sırasında bizim emirlerimizi yerine getirirler."

Vay canına.

Fleuridia'da okuduğum Evler kitabında bundan hiç bahsedilmemişti!

Ve bu harikaydı! "Ciddi misin?" Ben sordum.

Sırıttı ve kolları bana daha sıkı sarıldı. "Ciddiyim, güvercinim."

"Yani ben tehlikedeyken bana yardım etmelerini mi istedin?"

"Çoğunlukla, evet. Fırtınadan önceki gece korunduğunuzu hissettim ama endişelerim vardı ve emin olmak istedim. Bu yüzden sürü liderlerini aradım ve onlara tetikte olmalarını, devriye gezmelerini ve gerekirse yardımınıza gelmelerini söyledim."

"Yatağa dönmeden önce de öyle yapıyordun," diye not ettim.

"Öyleydi."

Bu her şeyi açıklıyor.

Apollo bilgi akışını sürdürdü. "Ulfr Hanedanı Başkanı ile kurtlar arasındaki ittifak güçlüdür. Bunun nedeni, savaş sırasında çok fazla kayıp verebilmeleridir, bu nedenle onları sık sık çağırmayız, sadece durum önemli veya korkunçsa. Ve eğer kayıp verirlerse, intikamlarını alırız. Bu nedenle, bu komploya karışan biri bulunur, yargılanır ve suçlu bulunursa, vatana ihanet sorgusuz sualsiz ölüm cezası gerektirdiğinden, kurtlara teslim edilecektir. Kurtlar da intikam olarak suçluyu paramparça edecektir."

Uh.

İğrenç

!

"Kutsal inek," diye nefes aldım.

"Bu tatsız bir durum ve on yıllardır yaşanmamıştı. Ama bu onların hakkı."

"İğrenç," diye mırıldandım.

Apollo yine sırtıttı ve parmakları saçlarımin uçlarıyla oynayabilsin diye bir elini omurgamdan yukarı kaydırıldı.

"Belli ki buna tanık olmayacaksınız," dedi. Tanrı'ya şükür.

"Bana uyar."

Sırtışı bir gülümsemeye dönüştü.

"Kurt meselesini anladığıma göre, kuşlar ne iş?" diye sordum. Yine kaşları birbirine çatıldı. "Ne kuşları?"

"Birden fazla kez kuş' göndermekten bahsedildiğini duydum. Bunun olayı nedir?"

Kaşları çatıldı, parmakları saçlarıma daha da dolandı ama yüzündeki ifade karnımın derinliklerinde hissettiğim bir şekilde değişti. Güzel Apollo'mu daha da güzelleştiren bir şekilde.

Nedenini mırıldandığında anlayacaktım: "Burada bu kadar kısa bir süre kaldığını unutuyorum. Sanki onlarca yıldır kollarımdaymışsın gibi geliyor. Garip bir şekilde, aynı zamanda kısacık anlar gibi geliyor. Bu tür anlar çok değerlidir. Benim dünyam hakkında daha öğreneceğin çok şey olduğunu unutuyorum. Ama hatırladığımda, seninle yeni dünyanı paylaşma fırsatından ne kadar keyif aldığımı da hatırlıyorum."

Onun içinde eridim ve fısıldadım, "Ben de senin yapmandan hoşlanıyorum."

Beni sıktı, burnunun ucunu burnuma değdirmek için yüzünü yaklaştırdı, sonra geri çekildi ve inanılmaz bir şekilde durdu.

harika ve normalde harika olmaya geri döndü. "Bildiğiniz gibi bu dünyada iletişim yavaştır. Sen telefonları ve bilgisayarlarıyla dünyanızı açıkladı. Sizin de bildiğiniz gibi, bizde bunların hiçbiri yok. Hızlı atların üzerindeki haberciler kullanılır. Ama eğer bir mesaj acilse, onu bir kuşla göndeririz. Bir kuş herhangi bir attan daha hızlı ve daha düz uçabilir."

"Posta güvercinleri," dedim ve kaşları kalktı.

"Bunlar öteki dünyada da mı var?" diye sordu.

"Evet, gerçi artık kullanılmıyorlar. Eskisi gibi değiller," diye cevap verdim.

"İlginç," diye mırıldandı.

"Peki, bu kuşları çok kullanıyor musunuz?" diye sordum.

Apollo başını salladı. "Evet, oldukça sık. Ama her zaman değil. Mesaj kuşun bacağına bağlı olduğu için bununla ilgili sorunlar var, bu yüzden çok uzun olamaz. Bu nedenle kısa ve öz olmalı ve zekice yazılmalı. Yazılabilecek birkaç kelime doğru şekilde anlaşılmadığında birçok kez bir mesaj yanlış yorumlanmıştır. Kuşlar eğitilmiş olsalar da, eğer mesafe uzunsa, zarar görebilir ya da yoldan çıkıp mesajı hiç iletmeyebilirler. Yine de düzenli olarak kullanılırlar ve eğer bir mesaj önemliyse, birinin ulaşması umuduyla aynı mesajla iki, üç, hatta daha fazla kuş gönderilir."

Düşünceler beynime sızarken yakışıklı yüzünü inceledim, düşünceler daha sonra ağızımdan dışarı sızdı.

"Kurtlara teklif veren, senin gibi güçleri olan başkaları da var mı?" Ben sordum.

"Frey ve büyücülükle uğraşan, dolayısıyla güç kullanmak için eğitilmiş bazı adamlar dışında, hayır."

Bu çok şey anlatıyordu. En azından benim için.

"Peki, bu senaryodaki tüm erkeklerin, benim dünyamdaki kadınların kocalarının, onlarla ilgili özel şeyleri olduğu aklına geldi mi?" diye başladım sessizce. Ejderhaları ve elfleriyle Frey. Kudretiyle Lahn. Her ne sebeple olursa olsun ruhunun Cora'ya bağlanması için seçilen Tor. Sen ve kurtların?"

Gözlerimi tuttu ve parmakları hareket etmeyi bırakıp saçlarıma dolandı.

"Evet," diye yanıtladı. "Lo-"

"Hepimiz özeliz Maddie." Bu konuda haklıydı.

Birini kurtar.

Ben.

Bu düşünceyle başımı eğdim, böylece yüzümü boynuna bastırabildim ve kolları beni sıkıca sardı.

"Güvendesin," dedi kararlılıkla.

Güvendeydim.

Çünkü beni kendisiyle, adamlarıyla, *kurtlarıyla* birlikte olmaya zorladı.

"Güvendesin, güvercinim," diye tekrarladı, daha sessiz ama aynı kararlılıkla. "Biliyorum bebeğim," diye fısıldadım ve sustum.

Bir süre sonra bizi yanlarımıza yatırdı ve bana daha da sokuldu.

"Bu kadar konuşma yeter. Yarın uzun bir yolculuğumuz daha var.

Şimdi yapmalısın

Uyu, Poppy."

"Tamam,

Lo."

Beni sıktı.

Uykuya daldım ve gözlerimi kapattım. Apollo benden önce uykuya daldı.

Ve uyuduğumda rüyamda kurtları, kara sisi ve beni gagalayan bedensiz gagaları gördüm.

Böylece yorgun ve huzursuz uyandım. Apollo'nun elleri üzerimde hareket ederken, etrafımdaki her şeyin özel olduğunu bilerek uyansam bile, maceracılar ve Akıncılar, savaşçılar ve savaşçı kraliçeler, birbirine bağlı ruhları olan aşıklar, kurtlara komuta eden askerler... ve sonra ben vardım, hala boş hissederek uyandım.

* * * * *

Beş akşam sonra, bir elim yatak başındaydı, bir elim bacaklarımın arasındaydı ve Apollo'nun iki eli de göğüslerimdeydi, meme uçlarımı yuvarlıyor ve çekiştiriyordu.

Apollo kıcımlı beceriyordu. İster inanın ister inanmayın, bayıldım. Her *lanet* vuruşu.

"Bebeğim," diye nefes aldım.

Beni sikmeye devam etti. "Sakın orgazm olma, Madeleine." "Tatlım, ben-"

Okşadı, içimi doldurdu, garip ve muhteşem bir duyguydu, özellikle de bana dokunurken hareketsiz yatmamı sağladıktan sonra geldiği için.

Beni normal bir şekilde becerirken şaplak attı, sonra beni yağladı ve sonunda hazır olduğumda beni yavaşça aldı.

Meme uçlarımı çekiştirdi. "Benim emrimle doruğa ulaşacaksın." Oh Tanrım. Bu çok ateşliydi.

"Deneyeceğim," diye nefes nefese kaldım.

Tekrar okşamaya başladı. "Tek istediğim bu, babacık."

O devam etti ve ben inlemeye, kendime dokunmaya, orgazmımı engellemek için mücadele etmeye devam ettim. Mücadele kaslarımın titremesine neden oluyordu ve yatak başlığına dolanan parmaklarım o kadar sert batıyordu ki elimle kıracağımı sandım.

"Çok güzel," diye homurdanarak içeri daldı.

Tanrım.

"Çok güzel Maddie," diye gürlledi. "Tanrım, keşke beni alırken seni izleyebilseydim."

Tanrım!

İçeri sokup çıkardı ve kalın bir sesle, "Bir ayna alacağız," dedi.

"*Bebeğim*," diye inledim, sözleri beni uçurumun kenarına sürüklüyordu ve bunu tutamayacaktım.

Bunu biliyordu ve kaba bir şekilde, "Beni kendin götür, babacık, sonra da kendini oraya götür," diye emretti.

Dışarı kaymıştı. Sadece ucu bendeydi, bu yüzden geri ittim, orgazmım beni sarsarken aynı zamanda onu ayırdım.

O zaman, Apollo bizi yatağa çekti ve ben karnımın üzerine yatacak şekilde bastırdı, tüm bunları yaparken ben hala onu alıyordum. Orgazmım içimi titretmeye devam ederken, çekilmeden önce beni becermeye devam etti ve derin iniltilerini duydum. Kıcıma boşaldığını hissettiğimde giydiği kılıfı çıkardığını biliyordum.

Evet.

Tama

men.

Sıcak.

Ağırlığını üzerimden kaldırdıktan sonra, "Benim için kıcını kaldır, güvercin," diye mırıldandı ve dizlerimi altıma doğru kaydırırken ürperdim.

"Tohumunu" zevkle ağrıyan kıcıma sürdü ve gözlerimi kapattım, bunun samimiyeti, üzerime dökülen seksilik beni aynı anda tekrar sıcak ve ateşli hale getirirken uyluklarım titriyordu.

Başparmağı yanaklarımın arasından kayarak anüsümün üzerinde hafifçe durdu ve "Tamam mı?" diye fısıldadı.

"Kesinlikle," diye fısıldadım.

Elinin kalçamın etrafında kıvrıldığını, parmaklarının şefkatle sıkıldığını ve başparmağının yatıştırıcı bir daire çizdiğini hissettim. Sonra elleri beni bıraktı, sadece bir bezle geri dönmesi için. Kendini üzerimden sildi, bez gitmişti ve elleri geri gelmişti, beni nazikçe hareket ettiriyordu, böylece ben sırtüstü yatıyordum ve o da bacaklarımın arasındaydı.

Sonra eğilip karnımı öperek beni şaşırttı ve yataktan aşağı kayarken gözleri benimkilere geldi ve mırıldandı, "Dinlen, güvercinim. Bana bunu vermek bir ödülü hak ediyor."

Bunu söylemeyi bitirir bitirmez bacaklarımı omuzlarına attı, başını eğdi ve nazikçe, yavaşça, şaşırtıcı bir şekilde, *güzelce* beni tekrar boşalana kadar yedi, bacaklarım omuzlarına bastırdı, topuklarım sırtında, çığlıklarım sessiz ama güçlü.

Bu sefer kendimi onun üstünde buldum, kollarından biri sırtıma sıkıca sarılmıştı, diğer eli popomu kavrıyordu, parmaklarının uçları yanağımın iç kıvrımına bastırıyordu, yatıştırıcı, sahiplenici, sahiplenici.

Gözlerimi kapattım.

"Hoşuna gitti mi tatlım?" Mırıldandım.

"Çok sıkısın," diye cevap verdi, parmaklarıyla beni sıkarken.

Bunu evet olarak kabul etmeye karar verdim.

Daha bitirmemişti.

"Bir aynaya bakmanı istiyorum, kıcın yukarıda, omuzların aşağıda, kıcında hareket etmemi izlerken benim için doruğa ulaşmanı istiyorum" diye devam etti.

Sözleri karşısında heyecanlı bir ses çıkarıp yutkundum. Hâlâ bitirmemişti.

"Ama ben bacaklarının arasındakini tercih ederim. Daha ıslak, daha tatlı, alırken gözlerinin içine bakabiliyorum ve daha sert alabiliyorum. Ve doruğa ulaştığında kasılıyor, tohumlarımı çok sevdiğim bir şekilde sağlıyor." Kolu ve kıcımdaki eli beni sıkı. "Hem de çok."

Yaptığımız şey çok ateşliydi ve bayıldım.

Ama itiraf etmeliyim ki, normal kızlık organlarımı "almayı" tercih etmesinden memnundum, çünkü bunu yaparken gözlerimin içine bakmayı seviyordu.

yapıyorum.

Tutuşu tekrar sıkılaştı. "Artık hepiniz sikimin darbelerini biliyorsunuz." Sesi alçaldı. "Bu bir hediye Maddie. Değer verdiğim bir hediye. Bunu bana verdiğin için teşekkür ederim."

Bunun bir hediye olduğunu düşündü.

Birdenbire, söylediğinden beri defalarca olduğu gibi, o iğrenç kadının sözleri aklımdan geçti ve kapalı gözlerimi daha da sıktım.

Ya sen? Ölü bir eşin cazibesini kullanarak kalbi kırık kocasını büyüleyen, böylece onun yatağını ısıtıp jüponlarını giyerek kolunda yer edinen kadın mı dünya senin varlığıyla daha mı zengin?

Sorusunun cevabı hayırdı. Değildi.

Bu dünya ya da eski dünyam, ikisi de benim varlığım için daha zengin değildi. Nazik bir şey yapmamıştım. Düşünceli hiçbir şey. Zekice ya da akıllıca hiçbir şey. Cesurca hiçbir şey.

Hiçbir şey yok.

Bu biziz, güvercinim.

Apollo bunu bana aynı gece onun aletini aldığımda söylemişti.

O da haklıydı.

Bu bizdik.

Ona verebileceğim şey buydu. Ona verebileceğim tek şey.

Bana kıyafet verebilirdi. Mücevherler. Güzel evler. Süslü kızaklar. Entrikaların döndüğü balolara geziler. Bir ev. Kahkahalar. Güvenlik. Nezaket. İyi arkadaşlar.

Çocuklar.

Ona kıcıımı verebilirim. Vücudumu. Amımı.

İlsa olamazdım. Hiçbir şey yapamazdım, başka bir amacım olamazdı, ona başka bir şekilde daha fazlasını veremezdim. Onunla kaybettiği şeyin yerini dolduramazdım, beni bu dünyaya getirdiğinde yeniden bulmak için kendi yolundan gittiği bir şeyin.

Ve bu iyiydi. Apollo benim İlsa olmamı istemedi. Ama bunu istiyordu.

Ve bunu vermek zorundaydım.

Ben de ona verecektim.

Ona veriyordum çünkü o istiyordu. Ona veriyordum çünkü istediği her şeye sahip olmasını istiyordum.

Ve ona veriyordum çünkü elimde olan tek şey buydu.

YmDördüncü Bn

Bulunmak

"Sen mi çaldın?"

Apollo, Karsvall'daki ofisindeki masasında sandalyesinde döndü.

Pencereden kulübeye giden ormana bakıyordu. Düşünceleri Christophe'un yanı sıra Madeleine'le de o kadar meşguldü ki, ormanı görmemekle kalmamış, onun gelişini de hissetmemişti.

Ama işte oradaydı, cadı Valentine, yeşil bir elbise giymiş, masasının karşısındaki sandalyeye oturmuş, sanki biraz ilginç biriymiş ama yapacak daha iyi işleri varmış gibi onu inceliyordu.

Onu selamlamak yerine, "Topraklarımızı tehdit eden her türlü kötülüğü bastırma çabalarımıza yardımcı olmanız için size cömertçe ödeme yapıldığını hatırlatabilir miyim? Yine de haftalardır ortadan kayboldunuz. Bu dünyanın cadılarından defalarca gönderilen mesajlar cevapsız kaldı. Madeleine ve çocuklarımı tehlikeye atan şeyler oldu. Sonunda geldin ve küstah mısın?" Başını salladı. "Seni uyarıyorum, sabrım tükendi cadı, yani sınanacak bir şey yok."

"Gözümü senden ayırmadığımı bilmelisin, *mon bp*" Sinsi bir gülümseme takındı. "Hem de nasıl."

Kadının neyi kastettiğini çok iyi biliyordu. Sinir bozucuydu ama bunun üzerinde düşünemezdi, yoksa onu harekete geçirirdi. Konuşmaları gerekiyordu, tartışmaları değil.

Bu nedenle, "Buraya Maddie ile ilişkilerin nasıl ilerlediğini konuşmak için çağırılmadınız," diye bilgi verdi.

"Madeleine'le işlerin nasıl ilerlediğini tartışmamıza gerek yok" dediğinde gülümsemesi yerinde sabit kaldı. Gülümsemesi daha da keskinleşti. "Uzakta olduğum süre içinde iyi iş çıkardın, *chéri*."

Vardı.

Kesinlikle.

Belki *de fazla* iyi.

Madeleine'inde ters giden bir şeyler vardı. Rahatsız edici bir şey. Apollo'nun anlam veremediği bir şey.

Ama cadı ile tartışacağı bir şey değil.

Sonuç olarak, diyaloglarını kendi tartışacağı konuya taşıdı.

"Lavinia'dan mesajı aldınız," dedi ama bu bir soruydu.

Karsvall'a iki gün önce dönmüşlerdi. Lavinia planlandığı gibi oradaydı. Oraya vardıklarında Frey ve Apollo ondan acil olarak cadı arkadaşıyla iletişime geçmesini istemişlerdi.

İkisi arkadaş olduğu için, Lavinia'nın çağrısının sonunda cevaplanan çağrı olduğu sonucuna vardı.

"Gerçekten de aldım," diye onayladı. "Cadılarınızdan başka mesajlar aldığımı itiraf etmeme rağmen, başka bir mesele zamanımı alıyor."

Apollo tek kaşını kaldırdı. "Ve bu diğer mesele bu dünyada olanlardan daha mı öncelikli? Cadı derken, yardımınız için size çok fazla ödeme yaptığımızı göz önünde bulundurarak ücretinizin daha yüksek olup olmadığını soruyorum, çok fazla alamadığımız bir şey ama yeterince ödeme yaptık, önceliğiniz biz olmalıyız."

"Belki de ücret daha yüksek değildi, ancak tamamlamakta olduğum iş için aldığım Sjofn elmasları, oldukça değer verdiğim olağanüstü bir kolye yaptı." diye cevap verirken bakışları sabitti.

Kadının neyi kastettiğini tekrar anladığı için parçalanmış sabrının daha da yıprandığını hissetti.

Maddie'yi bulup kendisine getirmesi için ona bir torba Sjofn buz elması vermişti. Ayrıca Maddie'nin bu dünyada sahip olduğu diğer tek işin de onunki olduğunu biliyordu; bu dünyada tüm dikkatini ona vereceğinden emin olmak için ona ödeme yapmadan önce değerlendirdikleri bir şeydi bu.

Alamadıkları bir şey.

"Size hatırlatırım, o iş tamamlandı. Maddie burada. O güvende. O benimle birlikte. Hayatımızı birlikte kuruyoruz ve mutluyuz." Ya da öyleydi.

Maddie de dışarıdaydı.

Ama gözlerinde yeni bir karanlık vardı. Seviştikten sonraki fısıltılı konuşmalarında onunla paylaşmadığı bir şey. Ruhunun derinliklerini kemiren bir şey.

Christophe mesafeli kalmıştı. Yemeklerini yiyor, Madeleine, Apollo ve kız kardeşiyle vakit geçiriyordu ama bundan hoşlanmadığını doğasında olmayan sessiz ve asi bir şekilde belli ediyordu.

Madeleine'i endişelendiren şey bu olabilir.

Ama Apollo daha fazlası olduğunu hissetti.

Bu düşünceler rahatsız ediciydi ama normalde tedirgin olmayan cadının oturduğu yerde tedirginlikle kaymasını izlerken uyandı.

Kadının bunu yaptığını görünce kendini iyi hissetmedi ve bu nedenle "Konuş" diye emretti.

"Bazı endişelerim var" demeden önce hassas bir nefes aldı.

"Ne hakkında?"

"Dünyamdaki seni göremiyorum" derken yine bakışlarını sabit tuttu.

Apollon onun davranışlarından bunun iyi bir haber olmadığını anladı. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu kadın daha fazla konuşmayınca.

"Kendini benden saklayamaz," diye açıkladı. "Senin için Madeleine'i bulurken, önce ben onu buldum. Madeleine'i ararken, onu bulup beni ona götürmesi durumunda onu izleyebilmek için ona büyü yaptım. Belli nedenlerden dolayı, onu bulduktan sonra bile izlemeye devam ettim. Onu keşfettiğimden beri, onu görmekte hiç zorlanmadım."

"Ve şimdi onu göremiyorsun."

Başını salladı ama onun gözlerini tutmaya devam etti. "Hayır. Ve bunun neden endişe verici olduğunu açıklamak gerekirse, kendini benden saklayamaz. Dünyamızda büyülü güçlerin iş başında olduğunu bir şekilde anlasa bile, bunu kendi başına yapamaz. Bir cadıya ihtiyacı var." Durakladı. "Güçlü birine." Derin bir nefes aldıktan sonra bir kez daha durakladı. "Çok güçlü birine."

Apollo bu işin varacağı noktadan hoşlanmamıştı.

"O burada," diye tahmin etti sessizce, midesi sıkışıyor, derisi diken diken oluyordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı. "Ama onu aramak için biraz zaman harcadım. Birini saklamak için yapılan ve benim bozamayacağım bir büyü hiç olmadı. Bunun benim dünyamdaki hiçbir cadı tarafından yapılamayacağı kesin. Bu da bana düşmanlarımızın onun varlığını keşfetmiş ve onu işe almış olma ihtimali olduğunu düşündürüyor."

"Ne amaçla?" Apollo sordu, sözleri kısıktı.

"Yaptıkları herhangi bir şey için ne amaçları var, *chéri*?"

Geçerli bir soru.

Cevapsız bir tane.

Cadı bunu biliyordu çünkü konuşmaya devam etti.

"Ancak, o aşağılık biri. O bir şeytan. Madeleine'e zarar vermek istiyor ve elini tuttuğundan beri sana da aynısını dilediğini söyleyebilirim. Büyüsü olmayabilir. Bu dünyadan olmayabilir. Ama kötülük yapmak için motivasyonu var, bu konuda yetenekli ve bu yeteneği için ona büyük zenginlikler vaat edebilirler."

Apollo onun ötesine baktı ve "Buna ihtiyacımız yok" diye mırıldandı.

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti ve adam ona döndü. "Yokluğumda, sizi temin ederim ki boş durmuyordum, *mon loup*. Dünyamdaki seni aramak için epey zaman harcadım. Lavinia ile de sürekli temas halindeydim. Brunskar'da Madeleine'e ne olduğunu biliyorum. Hedeflerinin kadınlar olduğunu biliyorum. Yoldaşınıza büyü yapmadıklarını da biliyorum. Yakışıklı Derrik, Madeleine'e olan düşkünlüğünden ve onun kalbi için başka bir erkekle, bu örnekte seninle rekabet etmek gibi saçma ama kesinlikle erkeksi bir ihtiyaçtan hareket ediyor. Bu kadar hızlı bir şekilde değiştirildiğinde gururu incinmiş ve bunu iyileştirmek için bir şeyler yapmaya koyulmuş. Specter Adası'na girdiğini de biliyorum. O zamandan beri onu gözden kaybettim. Ancak diğer adamınız akıllıca davranarak onu o adaya kadar takip etmemeye karar verdi ve şu anda dönüş yolunda."

Haberler karışık.

Derrik'in büyülenmemiş olduğunu bilmek güzeldi ama Ada'yı ihlal ederse onu yakalayabilirlerdi. Eğer Franka'nın sevgilisine işkence ediyorlarsa, Apollo bir askere neler yapabileceklerini düşünmek bile istemiyordu.

O yüzden bunu düşünmedi.

Kontrol etme gücüne sahip olduğu bir şeyi düşündü.

"Tüm kadınların güvende olduğunu görmeliyiz," diye emretti.

Valentine başını salladı. "Konuşmamızdan sonra Lavinia ile konuşacağım, *chéri*. Diğerleri yazı tipine ulaştılar. Circe şu anda güçlerini geri kazanmak için ayin yapıyor. Bir gün içinde tamamlanması gerekiyor. Bu tamamlandıktan sonra benim önerim tüm kadınları bir araya getirerek Lavinia ve benim onları zarar görmekten korumamız olacaktır."

Apollo başını salladı.

"Tor ve Lahn'ın kadınlarının onlardan uzak kalmasına izin vereceklerini sanmıyorum. Minerva ve müttefikleri büyük miktarda büyü harcıyorlar.

ejderha ateşinden bile korumak için Hortlak Adası'nı büyülüyor. Frey onları her gün ejderhalarıyla bombalıyor, bu yüzden bu kalkanı güçlü tutmaları gerekiyor ve ejderha ateşi çok güçlü, bu onlar için kolay olamaz. Dünyanıza yaratıklar gönderdiler, onları burada kullandılar ve belki de diğer beni geri getirdiler. Büyük miktarda büyüyü boşa harcıyorlar. Lahn, Circe, Tor ve Cora'dan ayrı olmamız onları iki cephede yoğunlaşmaya zorluyor."

"Görüyorum ki onların enerjilerini bölmek ve bunu fethetmek için kullanmak istiyorsun. Ama kadınların dağılması Lavinia ve benim enerjilerimi de böler. Eğer erkekler de onlarla birlikte gelirse, yeni bir strateji geliştirmeniz gerekecek."

Kendisi de aynı şeyi düşündüğü için buna itiraz edemezdi, o yüzden itiraz etmedi.

Bunun yerine, "Frey elflerle görüştü. Bize yardım etmeleri söz konusu değil; karar vermemiz gereken bunu nasıl yapacakları. Görüşüyorlar. Frey yakında onlarla tekrar bir araya gelecek ve nasıl dahil olacaklarını tartışacak."

Başını salladı. "Bu arada, benim dünyamda yaşayan Circe'i buraya getireceğim. Diğerlerine gelince, Vadi'nin kalbinde oldukları için buraya gelmeleri çok uzun sürer ve sizden, dolayısıyla Lavinia ve benden ne kadar ayrı kalırlarsa, Circe tam gücüne kavuşmuş olsa bile, o kadar tehlikede olacaklarından korkuyorum. Büyük bir güce sahip ama bu güç onun emrinde değil. Duyguları aracılığıyla dışarı sızıyor. Bu bir nimet yerine bir engel olabilir."

Bu sefer Apollo başını salladı.

Sonra sandalyesinde hafifçe öne doğru eğilerek onun gözlerini tuttu.

"Cadı Helda, eğer ejderhalar kalkanı yenip onu yakmazlarsa, bilmelisin ki onun yakalanmasını, etkisiz hale getirilmesini ve bana getirilmesini istiyorum. Başka türlü ölmez. O benim."

"Brunskar," diye fısıldadı

Valentine. "Kesinlikle," diye

yanıtladı Apollo.

Dudakları, Apollo'nun birçok erkeğin çekici bulabileceğinden şüphelendiği, yavaşça yırtıcı bir şekilde kıvrıldı. Onun aksine, bu tür konularda yırtıcı olmayı tercih eden erkekler.

"Lavinia'yla konuşacağım," dedi. "Sonra da yolculuklarımı yapıp halkımızı yerlerine yerleştireceğim."

"Ve sonra kalacaksın," diye emretti, bu da ona bir başka sinsi sırıtış kazandırdı.

"Elbette, *chéri*."

Apollo sessiz kaldı ve Valentine başka bir şey söylemedi, sadece orada oturup ona sırıttı.

Bu durum biraz uzun sürünce, Apollon sert bir şekilde, "Bütün bunları gecikmeden halletmeniz faydalı olacaktır," demek zorunda kaldı.

Ayağa kalkıp ellerini kaldırırken daha fazla eğlenmesini engellemek için akıllıca davranarak gözlerini kapadı.

Yeşil sis hemen onlardan yayıldı ama yayıldığı gibi dikkatini Apollo'ya geri çevirdi ve artık işin içinde mizah yoktu.

"Teşekkür ederim."

Kadının ağzından çıkan bu iki kelime onu ürkütmüştü. Bunu, onu şaşırttıkları gibi yaptılar.

"Peki ben senin için ne yaptım cadı?" diye sordu yeşil sis kadının etrafında büyürken.

"Bir şey değil, *mon loup*," diye cevap verdi, vücudu soluyor, dudakları yukarı kıvrılıyordu. "Minnettarlığımı kendim için değil, kız kardeşim için ifade ediyorum."

Bu onu daha da şaşırttı.

"Kız kardeşini tanımıyorum," diyerek ona bildiği bir şeyi söyledi.

"Biz kadınlar hepimiz kız kardeşiz," diyerek ona onun bilmediği bir şey söyledi. Sonra da gözden kayboldu.

Yine de anlıyordu ve "kız kardeşlerinden" birine minnettarlığı hak eden bir şey verdiğini hissettiğini bilmekten memnuniyet duymak istiyordu.

Son zamanlardaki tavırlarına bakılırsa, kırık güvercinini onarmak için yapması gereken daha çok iş olduğu için böyle hissetmiyordu.

Madeleine ile konuşması gerekiyordu. Sadece bunu daha sonra yapmak zorunda kalıyordu ve kendisine dayatılan tüm "geç kalmalar" karşısında giderek daha sabırsız hale geliyordu. Bu gecikmeler güvercinini göremediği anlamına geliyordu. Bu da oğlunu göremediği anlamına geliyordu.

Ama şimdi Frey'i bulmalı ve az önce olanları rapor etmeliydi. O zaman evinde daha fazla insan ve arazisinde muhtemelen daha fazla asker olması için hazırlık yapılması emrini vermesi gerekecekti. Dahası, Franka ve bir sonraki hamleleri meselesi de vardı.

karmaşık bir şekilde planlanmıştı, bu da yakında Acı Fırtınalar için Kış Sarayı'na gitmeleri gerektiği anlamına geliyordu.

Ama şu anda, Frey ile konuştuktan sonra, çocuklarıyla öğle yemeği yemesi gerekiyordu.

Maddie'yi onlara katılması için çağırarak ve daha sonra onunla konuşacaktı. Ondan sonra da belki ikisi birlikte oturup Christophe, Apollo'nun mesafesinin yeterince uzadığını düşünüyordu.

Oğluna bu konuda baskı yapmak zorunda kalması talihsizlikti.

Ama Madeleine'in kendisine ve çocuklarına sıkı sıkıya bağlı olmasını istiyordu. Hepsinin bir aile olarak ilişkilerini birlikte inşa etmelerini istiyordu. Ve çocuklarının da buna uyum sağlamasını, aynı hedef doğrultusunda çalışmasını ve şeytanlarla tek başlarına mücadele etmemelerini istiyordu.

Bu düşünceyle masasından kalktı ve kapı çalındığında etrafta dolaşmaya başladı. İçeri girmesi için komut veremedi, kapı açıldı ve Aşil içeri girdi.

Kapıyı arkasından kapattı ve Apollon gibi durdu. Ama

Akhilleus konuşmadan, Apollon konuştu.

"Yeşil cadı az önce buradaydı kuzen. Özür dilerim ama Frey'i bulmalıyım."

"Az önce onunla ve Lavinia ile birlikteydin. Lavinia onu hissetti ve ben de sizi ziyaret edip etmediğini görmek için geldim."

"Artık Lavinia'ya gidiyor," dedi Apollon ona.

"Frey de benimle aynı iş için karısına gitti."

"O zaman ona gitmeli ve konuştuklarımızı açıklamalıyım. Sen de bana eşlik etmelisin çünkü senin de bilmen gerekecek."

"Eğer acil değilse, sizi yalnız yakalamışken, gitmeden önce biraz konuşmak istiyorum."

Apollon kuzenini inceledi ve "Benimle konuşmak istediğin şey acil mi?" diye sordu.

"Maddie hakkında."

Maddie'yle ilgili her şey baskı yapıyordu.

Bu nedenle Apollon kollarını göğsünde kavuşturarak kuzeninin ilerlemesi gerektiğini işaret etti.

O yaptı.

"İşinize burnumu sokmak bana düşmez ama Draven bana sizin, Maddie'nin ve çocukların siz yokken birbirinizi tanıma konusunda iyi anlaştığınızı söyledi. O

Şimdi bu değışti ve döndüğünden beri Maddie'yi sık sık Élan'la görüyorum, Chris'le hiç görmedim. O senin oğlun Lo ve ona karşı istediğın gibi davranıyorsun ama henüz müdahale etmemiş olmana şaşırdım." Başını yana eğdi ve aniden sordu, "Maddie'nin neden hâlâ köşkte olduğunu sorabilir miyim?"

Maddie'nin çardakta oturmaya devam etmesi, Apollo'nun döndüklerinde değışmesini umduğu bir şeydi. Çocukların yanında geçirdiğı haftalar boyunca, ana eve taşınmasının uygun olacağını düşünmüş olmalıydı.

Dahası, Apollo oğlunun kendisini Madeleine'le ne kadar çok görürse ona o kadar alışacağını, Maddie'nin annesi değil Maddie olduğu bilgisine o kadar alışacağını düşünüyordu. Ayrıca Madeleine'in Apollo ve Christophe'un kız kardeşı için önemli olduğunu görecekt ve sonunda mevcut davranışlarından sıyrılıp Apollo'nun kurmaya çalıştığı ailedeki yerine yerleşmesi gerektiğı sonucuna varacaktı.

Ancak geldiklerinde Madeleine, Christophe'un davranışlarından buna hazır olmadığının anlaşıldığını söyleyerek buna karşı çıkmıştı ve Apollo onunla aynı fikirde olamazdı.

Hoşuna gitmedi.

Ama aynı fikirde değildi.

Dolayısıyla oğluyla konuşmanın zamanı kesinlikle gelmişti.

Onu evinde ve yatağında istemesinin birden fazla nedeni vardı ve bu nedenleri henüz Madeleine'le paylaşmamıştı.

Geçmiş yaşamı hakkında çok şey paylaşmıştı. Onunki hakkında sadece nazikçe dürtüklemişti.

Onun kadar karmaşık ve yürek parçalayıcı olmayan hayatını paylaşması için zamanları olacaktı. Ve bu zaman, onun her şeyine sahip olduktan sonra gelecekti.

"Chris'in Maddie'yle arasına mesafe koymasının nedeni, Maddie'nin hâlâ malikânede kalmasıdır," diye açıkladı. "İlişkimizin şekli onlar için daha fazla tanımlanmadan önce çocukların onun varlığı konusunda rahat olmaları ve onu iyi tanımaları gerektiğini düşünüyor."

Akhilleus ona doğru bir adım attı ve durdu, "Bunun akıllıca olduğunu düşünüyorum. Bununla birlikte, bu noktada ilişkinizin şeklinin nispeten açık olduğuna ya da yaşlarının izin verdiği kadar açık olduğuna inanıyorum.

Élan onu çok seviyor ve evde hizmetçi olmayan bir hanımın olmasından büyük fayda sağlayacaktır. Ancak Christophe'un evlenmeyi düşündüğünüz kadınla kurduğunuz ilişkiye karşı sessizce de olsa hareket etmesine izin vermek mantıklı olmayabilir."

"Anlaştık. Bu nedenle Madeleine ve ben bu öğleden sonra onunla konuşacağız."

Achilles başını salladı ama bakışları yoğunlaştı. "Bu konuyu sadece Draven'ın Chris hakkında anlattıkları yüzünden değil, aynı zamanda Alek'in köyden getirdiği dedikodular yüzünden de açtım Lo."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Apollo, köylülerin ne dediğini tam olarak biliyordu ama bu bilgi kendisine verilmemişti.

"Onunla evlenmeye niyetli olduğunuz artık herkes tarafından biliniyor. Ama onu çeyiz evine yerleştirmeniz, sizi şaşırtmayacağından emin olduğum spekülasyonları gündeme getirdi. Maddie'nin bunları bağlamından kopararak duyması sizin için iyi olmaz."

Apollo tartışmaları karşısında sabırsızlandı ve "Dediğim gibi, bu konularla kısa süre içinde ilgileneceğim, Lees," diye tekrarladı.

Achilles'in bakışları aydınlanmadı. "Maddie iyi mi?" diye sorarken tam tersini yaptı.

Apollo ona bir bakış fırlattıktan sonra içini çekti ve masasının önündeki sandalyenin arkasına yaslanarak, "Çok fazla gözlemcisin," dedi.

Aşil küçük bir tebessüm etti. "Bunu genellikle bir nimet olarak görürsün." Gerçekten de öyle.

Aşil bunu bildiği için onaylamadı.

Bunun yerine, "Maddie'ye gösterdiğin ilginin beni rahatlattığından emin değilim," diye karşılık verdi.

Achilles'in gülümsemesi kayboldu. "Bunu ima ediyor olamazsın-"

Apollo onun sözünü kesti. "Tabii ki hayır. Ama romantik ilişkilerimi halledebilirim, Lees."

"Bunun farkındayım," diye karşılık verdi Aşil hemen. "Ama çabuk yakınlaşıyorsun. Çok çabuk. Ve Maddie tehlikede." İfadesi değişti ve Apollon buna tanıklık etmekten korktu. "Çok şey kaybettin Lo."

Apollo ona, "Bunu geride bırakmış olabilirim kuzen, ama hatırlıyorum," dedi.

"Seninle paylaşıyor mu?" Akhilleus sessizce sordu.

"Evet," diye yanıtladı Apollo.

"Onunla paylaşıyor musun?" Achilles bastırdı.

Apollon sandalyeden doğruldu ve kollarını tekrar göğsünde kavuşturdu. "Merakına burada bir son vereceğim."

Aşil bunu görmezden geldi ve devam etti.

"Güçlü görünüyor, tüm yaşadıklarından sonra şaşırtıcı bir şekilde öyle. Draven saldırıdan çok çabuk kurtulduğunu söyledi. Yine de eve geldiğinden beri bir şeylerin değiştiğini düşünmeden edemiyorum."

"Tekrar ediyorum, bu konularla kısa süre içinde ilgileneceğim, Lees. Ve bu konuşmayı bitirebilirsek o zaman çok daha çabuk gelecektir."

Achilles onu inceledi ve Apollo buna izin verdi. Üç saniyeliğine.

Sonra kollarını kavuşturdu ve kuzenine doğru ilerleyerek, "Bununla işimiz bitti. Frey'i bulalım."

Apollo yanından geçerken Akhilleus elini omzuna koyunca durdu.

"Artık pek çok bilinmeyenle yaşıyoruz," dedi kuzeni yumuşak bir sesle. "Sizin için, Maddie için, çocuklarınız için bir bilinmeyen azalması, önemli bir bilinmeyen, ailenizin sağlamlığının azalması faydalı olacaktır. Özellikle de Maddie için, çünkü bu onun hiç bilmediği bir şey. Kendisine çok yabancı olan bu topraklara uyum sağlıyor ve bunu da çok iyi yapıyor." Dudakları kıvrıldı. "Sana uyum sağlıyor ve bunu da iyi yapıyor. Ancak Vasterhague'den Brunskar'a kadar yaşanan onca şeyden sonra, pusuda bekleyen tehlikelerin oldukça farkında. Uzun zamandır tehlikelerle iç içe yaşıyor kuzen. Bunun gibi bir vakfın, sıkıntılı zamanlarda kendisini güvende hissetmesi için uzun bir yol kat edeceğini varsayabilirim."

Apollo kaşlarını kaldırdı. "Ama bir ay önce bunun çok hızlı ilerlediğini düşünüyordun. Şimdi işleri hızlandırmamı mı öneriyorsun?"

"Ama bir ay önce aslında yeni tanışmıştınız. Şimdi, onun sana gülümsediğini gördüm. Senin onu güldürdüğünü gördüm. Onun da senin için aynısını yaptığını gördüm. Élan'la nasıl olduğunu gördüm. Sana karşı derin hisler beslediğini en ufak bir şekilde bile saklamıyor kuzen. Çocuklarınız için. Hepiniz çok şey kaybettiniz. Sizin bulunuşunuzu izlemek çok güzel bir şey."

Onun hoşuna giden sözleri karşısında Apollo iç çekti.

Sonra da şöyle dedi: "Onunla evlenmek istediğimi biliyor, Lees. Bunun olmasına izin vermeden önce kendini daha iyi anlamak istiyor."

Akhilleus kaşları birbirine çarparken elini Apollon'un omzundan çekti.

"Bir insan kendini nasıl anlayamaz?"

Apollo başını sallayarak, "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. "O açıkladı. O zaman mantıklı gelmişti. Daha doğrusu mantıklı olan, söylediği sözlerin ardında hissettiği duygulardı ki bunlar mantıklı değildi. Ancak bu sözler onun için anlamlıydı ve onları çok ciddiye alıyordu. Bundan çıkardığım sonuç, zamana ihtiyacı olduğu. Ben de ona bu zamanı veriyorum."

"Bu senin için alışılmadık bir durum kuzen," dedi Akhilleus.

Apollon onun bakışlarını tutarak kararlı bir şekilde cevap verdi: "Ben aşık olan bir adamım. Alışılmadık pek çok şey yaparız."

Kuzeninin yüz hatlarını sıcaklık kaplamadan önce şaşkınlıkla izledi.

"Bu beni mutlu ediyor," dedi sessizce.

Apollo ona gülümsedi. "Beni de öyle." Aşil de ona gülümsedi. "Belli ki."

Apollon cevap vermeyince Akhilleus konuşmaya devam etti.

"Şimdi, önemli meselelerinizle ilgilenebilmeniz için gecikmeye neden olmayı bırakacağım."

"Neden Frey'le konuşurken beni kastettiğinizi düşünmüyorum?"

"Çünkü hiçbir şey mutluluk arayışından daha önemli değildir."

Apollo'nun tartışamayacağı başka bir şey daha.

Ancak, tartışmaları gereken başka bir konu vardı ve ne yazık ki bu onları mutluluk arayışı tartışmalarının dışına çıkardı.

"Cadının benimle paylaştığı önemli bir husus da, diğer dünyadan ikizimi bulamamış olması."

Akhilleus'un yüzündeki sıcaklık kayboldu ve gözleri keskinleşti. "Bu iyi bir haber gibi görünmüyor Lo," diye belirtti.

"Ben öyle olduğuna inanmıyorum. Düşmanımız tarafından gizlenmiş olarak bu dünyada olduğunu ve buraya kötülük yapmak için getirildiğini düşünen Valentine de inanmıyor."

"Eğer Lunwyn'de kalırsak, Frey burada, ejderhalar ve elfler onun emrinde, Lavinia ve yeşil cadı da yeteneklerini sergiler,

Maddie'ye ve diğer kadınlara zarar vermek için büyülü olmayan yollar arıyor olabilirler."

"Kesinlikle," diye onayladı Apollo. "Ve bu diğer ben, Maddie'ye ve dolayısıyla herhangi bir kadına zarar vermekle ilgili bir sorunu olmadığını geri dönülmez bir şekilde kanıtladı."

Akhilleus, "Evin ve onun üzerindeki muhafızları artıracam," dedi.

"Ayrıca Loretta, Meeta ve Cristiana'ya da. Maddie için çok şey ifade ediyorlar. Düşmanımız onlara ulaşabilirse, Madeleine'e zarar vermek için kullanılabilirler."

"Tamamdır," dedi Achilles. "Sana ve Frey'e katılmadan önce bunu halledeceğim." Apollon çenesini kaldırdı.

Achilles başıyla onayladı ve sonunda kapılara doğru ilerlediler.

* * * * *

Bir saat sonra Apollo, Maddie'nin kendisini çocuklarıyla birlikte öğle yemeğine götürmesini beklemek üzere gittiğini öğrendiği çalışma odasına girdi.

Kadının gerçekten de orada olduğunu, pencerenin kenarında durduğunu ve nedense sanki saklanmak için kullanıyormuş gibi açık perdelerin arkasından baktığını gördü.

İzlediği şey her neyse tüm dikkatini ona vermişti. Bunu biliyordu çünkü kadın onun varlığını hissetmemiş ve onu selamlamak için dönmemişti.

Yaklaştığında, neredeyse Sevgililer Günü'nün koyu yeşilinin rengine olan elbisesini giyyordu. Ama onunki örmeydi ve çenesine kadar inen kıvrık boynundan çizmelerinin ucuna kadar onu örtüyordu. Olağanüstü saçlarının çoğu dökülmüştü ama ön ve yan kısımları yüzünden uzaklaştırılmış ve başının arkasında yumuşak bukleler halinde düzenlenmişti. Elbise vücudunun üst kısmını muhteşem bir şekilde sarıyor, beline kadar iniyor ve buradan eteğe doğru genişliyordu. Ancak etek bile vücudunu, özellikle de kalçalarını ve poposunu sarıyordu ve bunu, yatak odasına bir ayna sipariş etmesi gerektiği gerçeğini akla getiren çekici şekillerde yapıyordu.

Ya da daha uzun süre çeyiz evinde kalmayı tercih ederse onunkine. Kadın taşındığında onun evine taşıyabilirler.

Ama onun kıcını alırken kendisini izlemesini istiyordu, bu çok hoşuna giden bir şeydi ama kızın bundan açıkça zevk alması daha çok hoşuna gidiyordu.

Gerçekten de bir ayna ile çok şey yapabilirler.

Ve yaparlardı.

Bu düşüncelerle kızın sırtına yaklaştı ve ellerini kaburgalarında gezdirdiğinde kızın sıçradığını hissetti.

Kadın boynunu bükerek ona baktı ve adam da ona gülümsedi.

"Merhaba güvercinim," diye selamladı.

Elini yüzüne götürdü, parmağını dudaklarına götürdü ve dışarı bakmadan önce "Şşt!" diye tısladı.

Bakışlarını pencereye çevirdiğinde kaşlarının birbirine yaklaştığını hissetti. Sonra Hans'ın Loretta ile evin yan tarafındaki karda konuştuğunu görünce dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

Hans hizmetçiye çok yakın duruyordu.

Loretta bundan hoşlanmamıştı ve geri çekiliyordu.

Böylece Hans bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendi tarafına çekti, tıpkı yüzünü kızın yüzüne yaklaştırabilmek için boynunu büküğü gibi. Apollo, "Bizi zor duyuyorlar, gelincik," diye işaret etti,
hâlâ

Pencereden dışarı.

"Konsantre oluyorum," dedi ona.

"Neye?" diye sordu adam.

"Hans'ın dudaklarını okumak."

Bu onu o kadar şaşırttı ki bakışlarını kızın saçlarının tepesine dikti.

"Dudak okuyabiliyor musun?"

"Hayır!" diye tersledi sabırsızca, gözlerini pencereden ayırmadan.

"İşte bu yüzden susmalısın ki konsantre olabileyim."

Kadının direnen bedenini kollarının arasında çevirirken kahkahalarıyla vücudu sarsıldı.

"Lo! Onu kaçırıyorum," diye sinirli bir şekilde ısırıldı, adam onu önüne aldığı anda.

"Belki de Biz gerekir izin ver her-ne-ise Oyna
dışarı olmadan bir izleyici," diye

önerdi.

"Eğer yaparsak, Finnie, Meeta ve Bella'ya nasıl rapor verebilirim?"

"Fırsatını bulduğunuzda neler olduğunu Loretta'ya sormanız gerekecek."

"Her şey hakkında ağzını kapalı tutuyor" diye paylaştığında ifadesi hayal kırıklığına dönüştü.

Yine şaşırmıştı.

"Siz kadınların bu konularda rahatça gevezelik ettiğinizi sanırdım," dedi ve kızın gözlerinin kısılmasını izledi.

"Biz *kadınların* sayısı çok fazla Apollo. Bazıları yapar. Ve bazıları, Loretta gibi, *yapmaz*."

Ona doğru sıırttı. "Pekâlâ. O zaman belki de dilediği gibi paylaşmasına ya da paylaşmamasına izin vermelisiniz."

"Bunun neresi eğlenceli?"

Onu orada tutuyordu, bu yüzden cevap vermedi.

Bunun yerine konuyu değiştirdi. "Yarası nasıl?"

Adamını ve kadınına rahat bırakması yönündeki talebine boyun eğen kadının derin iç çekişini hem hissetti hem de duydu; adam onu elinde tutarken bunu yapmaktan başka çaresi yoktu ve o da bunu biliyordu.

Sonra da "Güzelce iyileşiyor" diye cevap verdi.

"Peki olaydan sonra iyileşti mi?"

"Belki de o kadar iyi iyileşmiyordur." diye cevap verirken gözleri adamın omzuna kaydı.

Apollon, "Onu korkuttu," diye çıkarım yaptı ve bakışları tekrar ona döndü.

"Herkes olabilir, Lo," diye belirtti. "O şeyler *ürkütücüydü* ve *onlardan çok* vardı."

Maddie ve kadınlarının karda bir sürü "ürkütücü" şeyle birlikte olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı yoktu.

Ne yazık ki, *elindeydi* ve olması gerektiği gibi tartışıyorlardı. Bundan kaçınmak sağlıklı değildi.

Bu nedenle, "O ormana kendi rızasıyla gitti, gelincik," dedi.

"Yaptı," diye kabul etti. "Ama o şey aşırı uçtaydı."

Bu daha önce hiç duymadığı bir terminolojiydi, Maddie'den bile. Yine de anlıyordu.

"O zaman Hans'ın ona ulaşabileceğini umalım. Bu ~~ba~~anlayan biri varsa o da Hans'tır."

"İyi bir noktaya değindin," diye mırıldandı, bakışları şimdi omzunun üzerinden geçiyordu ve pencereden dışarı bakmak için adamın kollarında biraz dönmüştü. "Bunu ona söylemem gerekecek."

"Hans'ın geçmeyi denemesine izin verirdim, Madeleine," diye öğüt verdi.

Gözleri kocaman açılmış bir halde ona baktı. "Sen deli misin?" "Hayır," diye bariz olanı işaret etti.

"Karışmak zorundayım. Bu benim kardeşlik görevim."

Şimdiye kadar bilinmeyen kadın kardeşliğine yapılan bir başka atıf onu daha da şaşırttı.

Loretta ve Meeta'nın ağır silahlarla soğukta ilerledikleri ve bunu Maddie'nin onlara ihtiyacı olabileceği gibi şüpheli ama sonunda doğru olduğu kanıtlanmış bir bilgiyle yaptıkları gece de bunu iş başında görmüştü.

Ve böyle zamanlarda bir kadın kardeşliği bilgisi hiç de hoş karşılanmazdı.

"Öğle yemeğine gitmeden önce konuşmamız gereken şeyler var," dedi ona.

Gözleri adamın yüzünde gezinirken onunkileri yakaladı ve kucağına yerleşti, ağırlığının bir kısmını ona verdi ve ellerini kaldırarak hafifçe adamın pazularının üzerine koydu.

"Ne konuşmamız gerekiyor?" diye sordu.

"Çocuklarla öğle yemeğinden sonra, konuşabilmemiz için evde kalmanızı istiyorum."

"Şu anda konuşuyoruz," diye belirtti.

"Zamana ve mahremiyete ihtiyacımız var, gelinciğim. Bu akşam yemekten sonra malikâneye dönene kadar erteleyebilirim ama bu önemli."

"Ne hakkında konuşacağız?" diye sorduğunda vücudu adamın kollarında hafifçe sertleşti.

"Diğer şeylerin yanı sıra, bu eve taşınmanızın zamanlaması," dedi ve vücudu daha da sertleşti.

"Apollo-"

Onun yerine konuştu. "Konuşmamızın ardından Christophe ile aramızdaki mesafenin devamı hakkında birlikte konuşacağız."

Bunun üzerine vücudu gevşedi ve adam bunun ne anlama geldiğini anladı.

"Sanırım b u konuda onunla yüzleşme zamanının geldiği konusunda hemfikirsiniz," dedi.

"Evet," diye yanıtladı. "Yine de orada olmam gerektiğinden emin değilim."

Başını iki yana salladı. "Gelecekte, erkek erkeğe halledilmesi gerekenler dışında tartışılması gereken konular olursa, siz orada olacaksınız. Buna alışmayı öğrenmeli ve bunu şimdi yapması en iyisi."

Başı yana eğildi, bakışları odaklanamadı ve dişleri dudağını endişelendirmek için ortaya çıktı.

Adam onu sıktı ve kadın tekrar ona odaklandı.

"Katılmıyor musunuz?"

Tereddütle, "Tam olarak değil. Sadece bu tartışmada bulunmamın iyi bir şey olmayabileceğini düşünüyorum."

"Açıkla," diye talep etti.

"Yapamam," diye karşılık verdi. "Ben annesini kaybetmiş ve hayatında ona tıpatıp benzeyen ama o olmayan başka bir kadınla yüzleşen genç bir çocuk değilim. Onun ne hissettiğini bilmiyorum. Sadece ona bunu hissettirenin *ben olduğumu* biliyorum." Daha da yaklaştı ve ayak parmaklarının ucuna kalktı. "Ve bunun tartışılması gerektiğine tüm kalbimle katılsam da, bence sen, özellikle de sen, Lo, tüm bunlara karşı duyarlı olmalısın. Başkalarının acı çekmesine neden olmak bana acı veriyor, diğerleri İlsa'yı tanıyan ve seven insanlar. Bunu Chris'e yapmak bana daha fazla acı veriyor ve bunu yapmamayı, bunun yerine ona istediğinde eşlik etmeyi tercih ederim, ona baskı yapıldığında değil."

Onu dinlerken, sözlerinin içine işlemesine izin verirken, zarif yüzünü, burnunun üzerinde dans eden sevimli çilleri, dışarıda vakit geçirdiğinde daha da belirginleşen çilleri inceledi ve bu çilleri bahsettiği bir kızları olmasını umdu.

Saçları da öyle.

Ve o olağanüstü gözler.

Mizah anlayışından bahsetmiyorum bile. Cesaretinden. Savaşçı ruhu. Kıvrak zekası. Sadakati. İhtimaller ona karşı olsa bile asla pes etmemesi.

Tüm bunları anlatmak için, konuşmasını bitirdiğinde onu kollarının arasına çekti, yüzünü onunkine yaklaştırdı ve "Harika bir anne olacaksın" diye fısıldadı.

Dikkati dağılmış bir şekilde, yüzü donarken tüm vücudunun sertleştiğini hissetti.

Ve Bella odaya koşup neredeyse bağırarak, "Lord Apollo!" dediği için dikkati dağılmıştı.

Döndü, Maddie'yi hâlâ kollarında tutuyordu ama Bella'nın yüzüne baktığında taş gibi hareketsiz duran Apollo'ydu.

"Gitmiş!" diye bağırdı.

Bir kolunu indirdi ama çocuk hizmetçiye doğru dönerken Madeleine'in gergin bedenini sıkıca yanında tuttu.

"Açıkla Bella," diye bağırdı, kelimeler boğazından geçerken sert ve yıpratıcıydı.

"Chris!" diye bağırdı ve Apollo, Maddie'nin elinin karnına doğru gelip kazağına dolandığını hissedince göğsü sıkıştı. "Öğretmen doğanın çağrısına cevap vermek için ayrıldığını söyledi ve öğle yemeği için onları almaya gittiğimde geri dönmemişti." Başını çılgınca iki yana salladı ve ellerini çaresiz bir hareketle kaldırarak Apollo'nun vücudundaki her santimetre deriyi toksin yakıyormuş gibi hissettirdi. "Okul odasından ayrılalı epey zaman oldu. Her yere baktık ama onu bulamıyoruz."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Maddie. Ama Apollo hareket etti.

Ondan ayrıldı ama ona döndü, eğildi ve parmağını yüzünün bir santim yakınına kadar kaldırdı.

"Bu evden ayrılmayacaksın," diye emretti.

"Tamam tatlım," diye hemen kabul etti.

"Herhangi bir nedenle değil Madeleine," diye kestirip attı.

"Tamam," diye tekrarladı. "Git," diye fısıldadı, kalbi boğazına düğümlenmişti, gözleri korkuyla parlıyordu.

Dönüp kapıya doğru ilerledi ve Bella'ya şu emri verdi: "Kulübeye bir adam gönder. Cristiana ve Meeta'yı hemen buraya getir. Hans'a da Loretta'yı içeri getirmesini söyle."

"Evet, efendim," diye cevap verdi ve onun arkasından çalışma odasından fırladığını hissetti.

Ama nereye gittiğini görmek için bakmadı. Madeleine'e dönüp bakmadı.

Adamlarını bulmak, emirler vermek ve sonra da oğlunu bulmak için bir amaçla hareket etti.

* * * * *

Eziyetteki Apollon ormanın içinden dörtnala koştu, o kadar hızlıydı ki pelerininin arkasından uçtuğunu hissedebiliyordu.

Atına rehberlik ediyordu, gözleri kardaki izlere perçinlenmişti.

Ama atının ağaçlardan ve alçak dallardan kaçmasına izin verdi. İki küçük iz kümesi vardı.

Christophe bir cüce tarafından kaçırılmadığı sürece Nathaniel'le birlikte kaçacağını belirten iki küçük iz seti.

Ve eğer bunu yapmış olsaydı, onu bulduklarında oğlunu kucaklayacaktı.

O zaman kılıcını bronzlaştırırdı.

Sanki bu düşüncelerini hissetmiş gibi, Akhilleus'un arkasından, "Sakin ol, Lo," diye seslendiğini duydu.

Bu zamanlarda bir oğlum olmadığı için tavsiyede bulunmak kolay... ya da *hiç*.

Kabul edebileceği ya da edeceği bir tavsiye değildi.

"Apollo!" Frey'in de arkasından bağırdığını duydu, bu ikisi Apollo'nun kendisiyle birlikte aramak için seçtiği iki kişiydi, çünkü adamlar daha fazla yol kat etmek için ayrılmışlardı.

Şans eseri değil ama iyi bir iz sürme becerisiyle, evin oldukça yakınında çocukların izlerini gizlemek için karı nasıl süpürdüklerini fark etmişlerdi. İyi gizlenmiş (ama yeterince iyi olmayan) izleri takip etmişlerdi. Sonra çocukların güvenli bir şekilde uzaklaştıklarını düşündükleri ve izlerini gizleme zahmetine girmedikleri yeri buldular.

Frey'in bağırması üzerine başını kardan kaldırdı ve onlara yaklaşan şeyi gördü.

Bu bir attı ve üzerinde donmuş bir ormandaki bir ata aitmiş gibi görünmeyen, bunun yerine bir geminin güvertesinde evindeymiş gibi görünen bir adam vardı.

Bunun nedeni de Frey'e gemiler hakkında bildiği her şeyi öğreten adam olmasıydı.

Şu anda Frey'in gemisinde ikinci kaptan olan adam.

Ve huysuzluk sanatında ustalaşmış bir adam. Kell.

Kell'in atı dar bir kızağı sürüklüyordu ve Nathaniel yükün üzerine tehlikeli bir şekilde tünemişti.

Kell'in önündeki atın üzerinde Christophe vardı.

Öfkeye dönüşen korkusunu dizginleyen Apollo, Azap'ı dizginledi ve Frey ile Aşil'in iki yanında dizginlendiğini hissetti.

Kell yaklaştı ve atıyla kızağını adamlardan bir metre uzakta durdurdu.

Kell selam vermeden doğrudan Apollo'ya baktı ve seslendi, "Bu ikisini çadır kurarken ve ateş yakmaya çalışırken buldum. Oğlunu ve o delikanlı her kimse" -arkasındaki Nathaniel'i göstermek için başını salladı- "ayılara yem olmalarını istemeyeceğini düşündüğüm için onları benimle gelmeye ikna ettim."

Oğlunun yüzündeki isyankâr ifadeden ve Nathaniel'in bulunduğu evin başkanına bakarkenki dehşet dolu bakışından

alışan Apollo, Kell'in onları herhangi bir şeye nasıl ikna ettiğini kısaca merak etti.

Frey'in konuşmasını istemek için fırsatı olmamıştı. "Ayılar kış uykusuna yatıyor, Kell."

"Evet." Kell başını salladı. "ok doğru. Ama sanırım yumuşak bir lokma erkek eti için geleceklerdir."

Apollon oğlunun solgunluğunu izledi ve Kell'in onları kendisiyle gitmeye nasıl ikna ettiğini biliyordu.

Topuklarını Torment'e vurdu ve atı onu Kell'in yanına götürdü.

"Onu yere bırak," diye emretti.

Kell'in yıpranmış yüzündeki gözleri Apollo'ya bir kez daha baktı.

Ve Apollo, "Bana bedensel ceza hakkındaki hislerini söyledikten sonra yapacağım" dediğinde ne gördüğünü biliyordu.

Apollo kaşlarını çatarak onu mızrakladı. "Koy. Onu. Yere."

Kell onun öfkeli bakışlarını bir an için Frey'e çevirdi ve sonunda Christophe'u karda botlarına doğru kaydırdı.

Apollo ırtırtıyı duyar duymaz eyerinin derisi gıcırdayarak attan indi.

Oğlunun omzuna bir el koydu ve onu atlardan uzaklaştırıp ağaçların arasına götürdü.

Oğlunun gergin kaslarını hissetti ve gergin yüzünü gördü ama Apollo onları durdurduğunda Christophe başını geriye eğip babasının gözlerinin içine bakmakta tereddüt etmedi.

şimdi hem gurur hem de öfke hissediyordu. Lanet olsun.

Apollo derin bir nefes aldı ve sessizce, "Tehlikenin çok farkındasın," demeden önce nefesini bıraktı.

Christophe'un gözleri parladı ama hiçbir şey söylemedi. Apollo da aynı şeyi yapmadı.

"Bu nedenle, kaybolduğunuz haberinin paniğe ve sıkıntıya neden olacağının çok farkında olurdunuz."

Oğlunun yutkunduğunu gördü ama sessiz kaldı.

"Bella kendinden geçmişti," dedi Apollo ve o anda oğlunun gözlerini kaybetti. "Bana bak, Chris." Christophe tekrar ona baktı.

"Kaybolduğun haberi kız kardeşinden saklandı. Ama eğer olsaydı

Eğer gittiğinizi öğrenen o olsaydı, sizce nasıl hissederdi?"

Sonunda konuştu.

"Bella bizimle öğle yemeği yiyeceğini söyledi." "O mu?"

Christophe'un dişlerini sıkıldığını gördü ama hiçbir şey söylemedi. "Yani şimdi Maddie'nin adını söylemeyecek misin?" diye sordu.

Christophe yana baktı.

Apollon onun omzunu sıkarak, "Bana gözlerini ver, evlat," diye emretti.

Christophe arkasına baktı.

"Neden kaçtın?" diye sordu. "Onun etrafında olmak istemedim."

"Bu neden kaçmana neden oldu?" Apollo itti.

"Sadece onun etrafında olmak istemedim."

"Ve sen de bunu benimle tartışmak yerine kaçtın?"

"Onun etrafında olmak istiyorsun," dediğinde dudakları yarım bir yüz ifadesiyle büküldü.

"Öyle," diye kabul etti Apollo. "Beni güldürüyor. Beni mutlu ediyor. O-"

"Bütün bunları anneme benzediği için yapıyor," diye ısırdı.

Apollo derin bir nefes daha aldı ve bıraktı.

Ancak o zaman konuştu.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Evet?" diye sordu, çocuk sesi alaycılıkla doluydu. "Nasıl?"

"Maddie ile zaman geçirdin. Onun annen olmadığını farkındasın."

"Evet. Bunun çok farkındayım baba. Siz farkında mısınız?"

Eli tekrar Christophe'un omzunda gerildi ama bu sefer kendi isteğiyle yaptı.

Tanrılar

adına.

Bu keder.

Bu öfke.

Apollo yanılmıştı.

Bu kadar uzun süre

bırakmamalıydı. Christophe'un

gözlerinin içine baktı.

"Evet, oğlum," diye fısıldadı. "Bunun çok farkındayım. Anneni kaybetmenin ruhumun yarısının koparılması gibi hissettirdiğinin çok farkındayım. O öldüğünden beri bana neşe veren tek anın kız kardeşin ve seninle geçirdiğim anlar olduğunun çok farkındayım. Neşesiz hissetmeye o kadar alışmışım ki, bir daha sadece annenin bana verebileceği şekilde hissedebileceğime dair umudumu yitirmiştim. Ayrıca ilk başlarda ben de senin gibiydim. Madeleine'in annene bu kadar benzeyip o olamamasına öfke duydum. Bu öfke, Maddie'den bunu beklemenin yanlış, hatta belki de zalimce olduğunu bilmeme rağmen, onun annenize geri döneceğine dair umut besledikten sonra ortaya çıktı. Ve öyle olmadığını anladığımda Madeleine'e bu öfkeyle davrandım."

Oğlunun gözlerinde beliren rahatlama ışıltısını izledi, babasının anladığına dair bir rahatlamaydı bu ve mükemmel bir dünyada Apollo bunu bu şekilde bırakabilirdi.

Ama bu mükemmel bir dünya değildi. Karmaşık bir dünyaydı. Ve Apollo'nun görevi, oğluna bu dünyada nasıl yol alacağını öğrenmesi için rehberlik etmektir.

Böylece yoluna devam etti.

"Ancak, onunla bu beklentiler olmadan zaman geçirdiğimde ve Madeleine'in anneniz olmadığı açıkça ortaya çıktığında, bana neşe veren pek çok şey yaptı. Beni kızdıracak pek çok şey yaptı. Beni düşündüren pek çok şey yaptı. Onu güvende tutmak istememi sağlayacak pek çok şey yaptı. Bana *hissettirecek* pek çok şey yaptı."

Oğlunun yüzünün kızardığını gördü, ya artan öfke ya da başka bir duygu, Apollo bilmiyordu.

Ama durmadı.

"Kız kardeşin anneni hiç tanımadı. Ama dikkat etseydin -ki Chris, çok iyi dikkat ettiğini biliyorum- Maddie'nin kız kardeşini neşelendirmek için pek çok şey yaptığını görürdün."

"Annem daha iyi bir anneydi," dedi isyan edercesine. "Élan asla bilemeyecek. Élan annemin ne kadar iyi bir anne olduğunu asla bilemeyecek."

Bu keder.

Tanrılar.

Fena halde yanılmıştı.

"Hayır," diye fısıldadı Apollo. "Ve sen haklısın. Annen daha iyi bir anneydi çünkü sen onun annesiydin ve o da senin annendi ve asla kendi annenden daha iyi bir anneye sahip olamazsın. Ve kız kardeşin

Bunu asla anlayamayacaksın, ki bu ikimizin de iyi bildiği bir trajedi. Ama Maddie'nin bana verdiklerine sahip olmama, kız kardeşinin ona verebileceklerine sahip olmasına, onun sana sunmak istediklerine sahip olmana, aynı olmasa bile, o kadar iyi olmasa bile, sırf sen bunu hak ettiğin ve o da bunu verme ayrıcalığını hak ettiği için izin vermez misin?"

"Annemin verebileceğinden daha iyiymiş gibi davranıyorsun."

Geri döndüğünde hâlâ fısıldıyordu: "Ben asla böyle bir şey yapmadım."

Christophe yine yana baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Apollo gözlerini geri itmedi.

Bunun yerine elini oğlunun boynunun yan tarafına götürerek parmaklarını kıvırdı ve karda dizlerinin üzerine çöktü.

"Sen benim küçük adamımsın," dedi ona sessizce.

Christophe babasına dönüp bakmadı ama yutkundu.

"Unutuyorum," diye devam etti Apollo. "Sen benim küçük adamımsın, çok cesursun, güçlüsün, yetişkinsin, hala benim küçük oğlum olduğumu unutuyorum."

Apollo onun dudaklarının titrediğini, görüntünün ruhunun derinliklerine işlediğini gördü ama konuşmaya devam etti.

"Yanılmışım. Yanlış bir şeyler olduğumu biliyordum. Mücadele ettiğini anladım. Nedenini anladım Chris, Maddie'nin Evimizin renklerini giymiş, koluma girmeye hazır olduğunu görünce. Annene ve bana ait olduğunu hatırladığın bir şey."

Bunun üzerine Christophe gözlerini babasına dikti. Gözlerinde öfke ve meydan okuma vardı.

Ama daha çok acı.

Apollo bu yarayı sardı ve onu sıktı.

"Yanılmışım," diye tekrarladı. "Küçük adamımın bu acıyı atlatabileceğini ve her şeyi olduğu gibi görebileceğini düşünmekle hata ettim, kız kardeşin ve ben Madeleine'in hayatımızda olmasıyla mutluyuz. Senin de onun hayatında olmasıyla elde edebileceğin mutluluğu. Hâlâ benim küçük oğlum olduğumu ve bu yüzden seninle ilgilenmem gerektiğini unutmuşum."

"Ben küçük bir çocuk değilim," diye tersledi Christophe.

"Hayır, değilsin ama yine de öylesin. Ve oğlum,"-Apollo Christophe'u neredeyse burun buruna gelecek şekilde kendine çekerken ona doğru eğildi, gözleri oğlunkileri sabit bir şekilde tutuyordu-"baba olana kadar bunu anlamayacaksın. Ama başka bir konuda yanılmışım. O da

Buna sahip olabileceğim sürece benim oğlum olmanı *istiyorum*. Senin erkek olduğun onlarca yılın olacak. Şimdi, oğlum olduğun zamanın kıymetini bilmeli ve bir babanın yapması gerektiği gibi sana bakmalıyım. Bunu yapacağım. Bu hataları düzelteceğim ve bundan sonra sana göz kulak olacağım."

"Bu onu göndereceğin anlamına mı geliyor?" Christophe sordu, sesi Apollo'nun ondan duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu.

Çok çirkindi.

"İstediğin bu mu?" diye sordu. "Tekrar yalnız kalmamı mı?

Kız kardeşinin bir kadının dokunuşunu

kaybetmesi için mi?" "Élan'ın Bella'sı var,"

diye karşılık verdi Christophe.

"Gerçekten de," diye kabul etti Apollon. "Peki bana ne bırakacaksın?" Christophe dişlerini sıktı.

Apollo pes etmedi, çünkü edemezdi.

Oğlunu seviyordu.

Ve Madeleine'e aşıktı.

"Peki bu durumda Maddie ne olacak?" diye sordu. "Sen varsın. Élan. Achilles. Draven. Bildiğin gibi bu liste uzayıp gidiyor. Maddie'yi istediğin gibi gönderecek olsaydım, neye sahip olurdu?"

Christophe bunun cevabını biliyordu ama yüksek sesle söylemek yerine gözlerini kaçırdı.

"Acını nasıl dindireceğimi bilmiyorum, çünkü Maddie'ye sahip olsam bile hâlâ annenin yasını tutuyorum," dedi Apollon nazikçe. "Onun yasını kendim için tutuyorum ve onun yasını senin ve kız kardeşin için tutuyorum. Dolayısıyla bu acının asla tamamen yok olmayacağını biliyorum. Ayrıca şunu da biliyorum ki, annen bizim için kayıp ama biz hâlâ yaşıyoruz. Ve bunu yapmanın tek yolu da *yaşamak*, bu yolda olabildiğince çok kahkaha ve mutluluk bulmak."

Christophe gözlerini kaçırdı ve bunu yaparken Apollo, soğukta ve karda, adamlar oğlunu ararken ve birçoğu endişeliyken, bunun şimdi çözülemeyecek kadar çok şey hissettiğini biliyordu.

"Eve döndüğümüzde daha fazla konuşuruz ve endişelenenler senin güvende olduğunu bilirler."

Christophe sonunda ona döndü. "Ben Lees ile

gideceğim." Apollo bir yara daha aldı ve başını salladı.

"Babanla birlikte gideceksin."

Christophe dişlerini sıktı ama başka bir şey söylemedi.

Apollo kardan doğrulup Torment'e doğru ilerledi ve Christophe'u eliyle omzuna doğru yönlendirdi. Achilles, Frey, Kell ve Nathaniel onun ata binişini sessizce izledikten sonra eğilip oğlunu önüne çekti.

Christophe kendini sert bir şekilde tuttu, babasından olabildiğince uzak durmaya çalıştığı belliydi.

Apollo tek kelime etmeden Torment'i mahmuzlayarak dörtlale koşturdu ve onları sessizce takip eden adamların önüne geçerek, özellikle Maddie'ninkiler olmak üzere, zihinleri rahatlatmak için evde olmayı diledi.

Bunu kendi zihni kargaşa içindeyken yaptı.

Kraliçe'nin stratejisti, askerlerinin generali, düşünceleri beyinde birbirini kovalarken, oğlunun acısıyla ve kederiyle başa çıkmasına nasıl yardımcı olacağına dair bir stratejiye karar veremiyordu.

Ondan çok şey beklemişti. Ama bu

Christophe'un yükü değildi.

Apollo'nun hatasıydı.

Madeleine annesine benziyordu ve Christophe henüz çift haneli rakamlara bile ulaşmamıştı. İki kadın arasındaki farkları bir yetişkinin algılayacağı gibi algılayamazdı.

Mücadele ederdi.

Apollo aylar önce Maddie'nin varlığını açıkladığı anda Chris'in bundan rahatsız olduğunu anlamıştı.

Nöbet tutmalı ve şeytanlar ortaya çıkarsa onlarla nasıl savaşacağını planlamalıydı.

Oğluyla ilgilenmeliydi.

Bu düşünceler onu rahatsız ederken, eve vardıklarında dikkati önlerinde açılan ormana odaklanan Frey, "Lanet olsun," diye homurdandı.

Apollo, Frey'in sesinin neden sinirli çıktığını biliyordu.

Finnie bir ata binmiş, dörtlale ona doğru geliyordu.

Frey topuklarını atına vurdu ve gürleyerek ileri atıldı, "Karıcığım! Sana söylemiştim-"

"Maddie!" diye bağırarak kocasının sözünü kesti, gözleri ona değil Apollo'ya dikilmişti, atı dörtlale onlara doğru geliyordu. "Maddie gitti!"

Oğlunun da aynı şeyi yaptığını hissettiğinde bile Apollo tamamen hareketsiz kaldı ve ancak son anda Finnie'nin kendini geri çekmesiyle dizginlendi

Dizginler o kadar hızlıydı ki, atı onun altında döndü.

Korkunç haberlerini vermeye devam ederken gözlerini Apollo'dan ayırmamak için başını çevirdi.

"Evin altını üstüne getirdik, erkekler çeyiz evine gitti." Sonunda atını durdurdu ve gözleri hâlâ Apollo'daydı. "Ruben iki iz buldu, ikisinin de kadın olduğunu ve evden uzaklaştığını söylüyor. Evdeki tüm kadınlar sayıldı, bu yüzden onunla kimin olduğunu kesin olarak bilmiyoruz. Ama izler aniden durdu ve başka bir işaret yok."

Bir nefes aldı, gözleri geniş ve endişeliydi, fısıltıyla bitirmeden önce sözleri Apollo'nun ruhuna bir darbe daha indirdi.

"Ortadan kayboldu."

YmBeşinci Bn

Berbat. Kocaman.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Doğru olmayan bir şey varsa o da otuz dakika önce Lütufkâr Cora'nın Apollo'nun çalışma odasına gelip Prens Noctorno'yla birlikte Karsvall'a gittiklerini ve Noctorno'nun Apollo'nun oğlu olduğunu bildiği genç bir çocuk bulduklarını söyleyerek beni şaşkına çevirmesi değildi. Söz konusu çocuk onlardan kaçtığı yerden kıpırdamayı reddetmiş ve bir ağacın gövdesine saklanmıştı.

Beni görmediği sürece yerinden kıpırdamayı reddetti.

Ev karmakarışık, insanlar korkmuştu, erkeklerin çoğu Chris'i aramak için dışarıdaydı ve ben çalışma odasında yalnızdım, endişeleniyor ve bir şeyler yapabilmeyi diliyordum.

Ve bu benim yapabileceğim bir şeydi.

Ayrıca, bu Cora'ydı, Gracious. Halkımdan bir kadın. Dünyalar üzerinde birleşmiş dört çiftin kadınlarından biri.

Bizden biri.

Ve unutmayalım, ben de korkmuştum.

Chris gitmişti ve sahip olduğumuz düşmanlarla bu her şey anlamına gelebilirdi.

Hiçbiri iyi değil.

Ve çoğu *gerçekten* iyi değil.

Prens Noctorno'nun Chris'le birlikte olduğunu söylediği için onu takip ettim ve onun Cora, Gracious olduğunu gördüm.

Ve o olduğunu biliyordum. Hawkvale'de ve hatta Lunwyn'de, bir baloda ne giydiğini ya da bir çocuk hastanesini ziyaret etmek gibi iyi bir iş yaptığını anlatan makalelerin yanında basılmış kalem ve mürekkep çizimleri olan gazeteler görmüştüm.

Neden Tor'la birlikte oradaydı ve geldiklerini bilmiyorduk, bilmiyordum.

Öte yandan, Finnie ve Frey hiçbir uyarıda bulunmadan ortaya çıkmışlardı, bu yüzden belki de geldikleri mesajıyla gönderilen kuş birilerinin akşam yemeği (ya da başka bir şey) için vurulmuştu.

Onu takip ettim, takip ettim, takip ettim, Karsvall'ın etrafındaki ormanın derinliklerine kadar takip ettim, endişeli bir bölgeye giriyorduk.

Apollo'nun cadıları tarafından korunmazken, işlerin yolunda gitmediğini fark etmeye başladım.

Birincisi, eğer düşünseydim (ki düşünmemiştim) Prens Noctorno'dan defalarca bahsetmiş olması ve bunu bu şekilde yapmış olması tuhaftı.

Ona *Prens Noctorno* derdi.

Vadi'den hiç aristokrat tanıımıyordum, o yüzden yanılmış olabilirim ama adam onun kocasıydı ve o da benim dünyamdan geliyordu. Resmi bir görevde olmadığı sürece kocasına Prens Noctorno diye hitap edeceğini düşünemezdim. Ve gerçekten, o zaman bunu yaptığını hayal bile edemezdim. Apollo ile resmi bir etkinlikte bulunmamıştım ama ona Apollo'dan başka bir şey olarak hitap etmeyi hayal bile edemezdim, hizmetçilere bile, bana Leydi Ulfr ya da Leydi Madeleine dediği gibi.

Bu da başka bir şeydi. Benim dünyamdan geliyordu.

Ama bu dünyadanmış gibi konuşuyordu.

İngiltere'de (ya da başka bir yerde) yaşayan Amerikalıların aksanlı konuşabildiğini duymuştum. Ama Tanrı aşkına, onlarca yıldır bu dünyada değildi. Onun bu dünyadan insanlar gibi konuştuğunu hayal edemezdim.

Henüz değil.

Dahası, Christophe'un beni görmek istediğini hayal bile edemiyordum. İki haftadır benden uzak durmak için elinden geleni yapıyordu.

Babasını görmek istiyor, tabii. Ama ben?

Ormanda yürürken düşünmek için çok zamanımız oldu, bu da doğru değildi.

Prens Noctorno'nun uzakta olmadığını söylemişti. Ama uzaktaydı.

Gitmeye (ve gitmeye) devam ettik ve erkekler ya da silahlar tarafından korunmadığımızı ve evden ne kadar uzaklaşırsak o kadar tehlikede olacağımızı biliyor olmalıydı.

Apollo bana bütün kadınların neler olup bittiğini bildiğini söylemişti. Erkekleri, uyanık ve tedbirli olabilmeleri için onları bu konuda bilgilendirmişti ("itaatkâr" kelimesini de eklemişti ama bunu söylediğini unutmaya karar verdim; gerçi "tedbirli" kısmını da unuttuğum korkutucu bir şekilde ortaya çıkıyordu).

Eğer beni Chris'le birlikte Karsvall'dan çok uzakta olmayan kocasına götürüyorsa, bunu anlayabilirdim.

Ama beni ormanın derinliklerine ve Karsvall'dan çok uzaklara götürmekten başka bir şey yapmıyormuş gibi görünüyordu.

Ve son olarak, koruması yoktu.

Kocasını onu öylece korumasız bırakmıştı. Onun hakkında duyduklarıma göre, bu onun yapacağı bir şey değildi.

Asla.

Hayı

r.

Bu doğru değildi.

İçimde aptallık ettiğime dair belirgin bir his vardı.

Bu duyguyu bilirdim. Hayatımda sık sık başıma gelmişti, bu seferki diğerlerinden daha kötüydü (tabii ki Pol'e söz verdiğim zamanlar hariç; o zaman da kendimi şu anda içine soktuğum şeyden kurtarıp kurtaramayacağımı göreceğiz).

Aptallığı bırakmanın zamanı geldiğine karar verdim ve "Hey!" diye seslendim.

"Artık çok uzak değil," derken arkasına bakmadan ilerledi.

"Bence geri dönelim, Apollo'yu bulacak bir adam bulalım ve sen de onu Tor ve Christophe'a götür."

"Çok uzakta değiliz," diye tekrarladı çoğunlukla. "Şimdi geri dönmek aptallık olur."

Karda ilerleyişine baktım. Sonra durdum.

"Hey!" diye seslendim yine hareket halindeki bedenine. "Bunun akıllıca olmadığını düşünüyorum."

Arkasına baktı, durdu ve yüz hatlarında kızgınlığın parladığını gördüm, sonra yüz hatlarını yeniden düzenledi ve bir kez daha, "Gerçekten, çok uzak değil," dedi.

Bütün bir ülkede sevilen ve çocuk hastanelerini (ve evsiz hayvan barınaklarını, körlere kitap okumaktan bahsetmiyorum bile) ziyaret eden Cora'nın canı sıkıldı mı?

O muhteşem, parlak kahverengi saçlarıyla güzel yüzüne baktım.

Ve bunu yaparken, bana çarptı.

Ve bana çarpan şey, sadece bir aptal olmadığımды.

Sıçıp

batırmıştım.

Ve kocaman.

Lütufkâr Cora muhtemelen sinirlenecek bir fırsat bulmuştur (özellikle de kocası Apollo gibi dünya dışı maço bir adamsa).

Ama Cora'nın ikizi, bu dünyadan olan, Minerva ve ekibi tarafından kaçırıldıktan sonra ortadan kaybolan, kesinlikle sinirlenirdi. Apollo'nun bana anlattığına göre, çığlık atan bir sürtükmüş.

Bu o olmalıydı.

Olmak zorundaydı.

Cora beni tehlikeye atmazdı. Önermezdi bile. Tamam, bunu kesin olarak bilmiyordum.

Ama ben olsaydım, Cora'yı tehlikeye atmazdım. Yanına bile yaklaştırmazdım. Böyle zamanlarda olmaz.

Asla

olmaz!

Tanrım!

Tamamen sıçıp batırmıştım!

Geri çekilmeye başladım.

"Sen Prens Noctorno'ya gitmeye ne dersin, ben de eve döneyim. Birini bulduğumda, Apollo'ya izlerimizi takip ederek sana gelmesini söylemesini isteyeceğim," diye önerdim.

Yüz ifadesindeki kızgınlık daha da arttı, sonra hoşuma gitmeyen garip bir şekilde sağa sola baktı ve elini kibarca bana doğru kaldırarak beni takip etmeye başladı.

"İleriden çok daha geride."

"Benim için sorun değil," dedim ona, daha hızlı hareket ederek.

O da daha hızlı hareket ederek, "Karsvall'a tek başına dönerken güvenliğinden endişe ediyorum," dedi.

"Sorun değil," diye cevap verdim. "Beni güvende tutacak büyüler var."

Yine bir o yana bir bu yana baktı.

Ben de geri geri gidip sağa sola baktım.

Ayrıca Apollo'nun (ya da birisinin) Chris'i bulmuş olmasını ve şimdi de beni arıyor olmalarını umuyordum.

Apollo'nun tam bir aptal olduğumu anladıktan sonra bana vereceği sözlü dayacağı kabul ederdim ve bunu kabul ederdim çünkü

Hak ettim.

Sadece geri dönmek istedim.

Yandan yana bir şey fark etmedim ama sadece eve dönmek için değil, beni arayan herhangi birinin beni gerçekten bulabilmesi için dışarı çıkarken izlediğim izleri takip ettiğimi anlamak için aşağıya baktığımda durdum.

Hiç iz yoktu.

Başımı çevirip arkama baktım. Orada da hiç iz yoktu.

Uh-oh.

Ayaklarıma döndüm ve bir adım daha attım.

Ayağım kara çarptığı anda, kar izimin olduğu yerde yeniden toplandı, böylece hiç iz kalmadı.

~~Uh~~.

Büyülü güvenlik bölgesinden kesinlikle çıktığımız söylenebilir çünkü böyle bir şey olamazdı.

Sihir dışında.

Kahretsin!

Cora'nın kollarını önünde kavuşturmuş, eldivenli ellerini yukarı kaldırmış, omuzlarının altına dayamış bir şekilde durduğunu gördüğümde başımı kaldırdım ve kanım buza dönüştü.

Ve çok şirret bir şekilde gülümsüyordu.

Kahretsin!

Bu noktada aynı anda üç şey oldu. Birincisi, koşmak için döndüm.

İkincisi ise ağaçların arkasından iki adamın hızla çıkması ve onları görünce ödümün kopmasıydı.

Çünkü hayatımda gördüğüm hiçbir erkeğe benzemiyorlardı.

Çok büyüklerdi.

Ve büyük dediğimde, *büyük* demek istiyorum.

Uzun siyah saçları vardı (biri sırtından aşağıya doğru örülmüştü, diğerinki ise sadece tepeden toplanmıştı).

Ayrıca deri giiyorlardı. *Hepsi* post. Post çizmeler. Post pantolonlar. Kalın deri ipliklerle boğazlarına kadar bağlanmış deri gömlekler ve deri

İnek kürkü gibi kısa bir kürkten yapılmış gibi görünen uzun yakalı ceketler.

Oh, ve devasa kılıçlar taşıyorlardı.

Çok büyük.

Kılıçları Apollo'nunkinden en az bir karış daha uzun olmalıydı ve çok daha ağırdı. Bir bakışta bile, Apollo'nunkinin iki katı ağırlığında olmaları gerektiğini düşündüm ve onunki acayip *ağırdı*.

Onlar da koşuyorlardı.

Bana doğru.

Ve olan son şey, gökyüzünde aniden beliren devasa bir kuş sürüsüydü. Güzel kuşlar değillerdi. Çirkin kuşlardı. Kanat çırtıklarında mide bulandırıcı bir ses çıkaran perdeli kanatları olan korkunç kuşlardı.

Ve o kadar çoktular ki, güneşi kapatıyorlardı. Evet.

Lekelendi. Dışarı. *Güneş.*

Onlar da bana doğru geliyorlardı. Çığlık atmadım (atmak istesem de).

Donmadım.

Tökezlemedim.

Hayır.

Koştum.

Arkamdan koşan adamları duydum, bu yüzden daha hızlı koşmak için elimden geleni yaptım, uzun bacaklarıyla tamamen yetişeceklerini biliyordum.

Ama pes etmeyecektim.

Elbette, Karsvall'a varırsam Apollo çok kızacaktı.

Ama bunu o kuşların (ve erkeklerin) bana yapabilecekleri her şeye tercih ederim.

Saniyeler içinde adamların neredeyse üzerime geldiğini hissettim ve hissettiğim anda bir homurtu duydum.

Bir anda havayı yüce çığlıklar doldurdu ve mavi kıvılcım yağmuru - daha önce pek de mutlu olmayan bir zamanda gördüğüm kıvılcımlar- üzerimden süzüldü.

O kuşların kötü büyü olduğunu doğrulamaya ihtiyacım olduğundan değil, yine de o kıvılcımlar yine de verdi.

Saçlarımdan ve tenimden sektiklerinde tökezledim ama düşmedim. İki büküm koşmaya devam ettim, ellerim beni kırmak için önümdeydi.

Umutsuzca ayakta durmaya çalışırken düşersem ve en önemlisi *hareket ediyor*.

Dşmedim çünkü kontrol bendeydi ama düşmedim çünkü güçlü bir kol karnımı sardı ve beni yukarı çekti. O beden koşmaya devam ederken beni iri bir bedene tuttu, koşmaya devam ederken beni tekrar karın içine soktu ve sırtımda koşarken beni koşmaya zorladı.

Başımın üzerinden anlamsızca homurdandı, "Veeyoo maya." Sonra "Yr" dedi ve kükreyerek bitirdi, "Hızlı!"

Hızlıca gittim ve bunu biraz daha iyi hissederek yaptım (biraz) nk hala koştğumu ve kara savrulmadığımı ya da srklenmediğimi görünce bunların iyi adamlar olduğunu hissettim.

Benim tarafımdan ocuklar.

Arkamda durdu ve ikimizin nasıl bu kadar yakın koştğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama koştuk.

Arkamdaki kişi tam anlamıyla arkamı kolluyordu.

Tanıdığım diğerk kişi o kuşlarla savaşıyordu. aba homurtularını duydum. Mavi kıvılcımların parıltılarını gördüm.

Ama o kuşlardan tonlarca vardı. Ağ gibi kanat ırpışlarının uğursuz sesi havayı dolduruyordu. Adamın kılıcının her bir kavisi bir değil, iki değil, düzinelerce gibi görünen kuşu yere serdiğinde çığlıkları duyabiliyordum.

Ve vücudum dehşetle elektriklendi.

Koşmaya devam ettik ve arkamdaki adam beni farklı bir yöne itmek için iki kez elini bana uzattı.

Evin yolunu biliyordu.

Tanrıya şükür, evin yolunu biliyordu.

Bu düşünce üzerine, beni başka bir yöne itmek için yine elini uzattı ve ben de o yöne gittim, başım yukarıda, bir ağaca ya da başka bir şeye çarpmamak için nereye gittiğime dikkat ediyordum.

İşte o zaman onu gördüm.

Onu gördüğümde neredeyse koşmayı bırakacaktım.

Evet, hayatım tehlikedeydi ama o adamı ilk gördüğümde neredeyse koşmayı bırakacaktım.

Çünkü o sadece... O...

Muhteşem.

Yanımdaki adamlardan daha iri, çarpıcı derecede güzel, diğer ikisiyle hemen hemen aynı kıyafetleri giymiş (ama ceketinin içindeki kürk daha kalın ve uzundu), saçları arkadan bağlanmamış, devasa bir atın üzerinde oturan adamın Dax Lahn olduğunu biliyordum.

Bu dünyadaki en güçlü savaşçı.

Daha mümkün görünmeden adamlar arkamda kayboldular çünkü Lahn ve atı oradaydı.

Yana doğru eğilerek beni kaldırdı ve nefesimi kesen bir zarafet ve akışkanlıkla önüne yatırdı.

Atı döndürdü ve eğildi, beni neredeyse atın boynuna bastırdı, beni kuşlardan korumak için devasa gövdesiyle örttü. At daha sonra karda öyle bir hızla ilerledi ki saçlarım geriye doğru uçtu ve buz gibi hava yüzümün derisini ısırdı.

Kuşlar takip etti, onları duyabiliyordum ama yavaşlamadık. Kılıcını da sırtındaki kından çıkarmadı.

Sadece uçtuk.

Birkaç dakika sonra, atının kulaklarının arasından önüme bakarken onu gördüm.

Altın Savaşçı Kraliçe. Circe.

Kendi atının üzerindeydi, üzerinde kendi post kürkü vardı, onunki uzundu ve zengin renkli kumaştan yapılmış bir dalgalanma bacaklarının ve çizmelerinin etrafında altın ipliklerle dalgalanıyordu.

Saçları inanılmazdı. Gözleri üzerimizdeydi.

Lahn doğruca ona doğru koştu ve biz yanından geçerken atını bir milim bile kıpırdatmadı.

Lahn'ın atının kuyruğu Kirke'ninkinin burnunu sıyrır sıyırmaz havayı müthiş bir çığlık doldurdu, etraftaki karlar mavi mavi parladı, sonra atın toynaklarının bizi karda döndürmesi dışında her şey sessizliğe gömüldü.

Al bakalım.

Görünüşe göre, Apollo'nun cadılarının yaptığı büyü'nün sınırına ulaşmıştık.

Lahn bizi atın üzerinde doğrulttuğunda rahat bir nefes aldım.

Döndüğümde havanın kuşlardan arındığını, karlı ormanın sakinleştiğini gördüm ve Lahn bizi karısının yanına götürüp durdu.

Ona baktığımda çoktan bana baktığını gördüm. "Selam," dedim ve o da gülümsedi.

Vay canına.

O gerçekten bir şeydi.

"Hey," diye karşılık verdi.

Ona titrek bir gülümsemeyle baktım ve Lahn'ın karısına baktığını gördüm. Bakışlarımı hissetti ve bana baktı.

Tamam.

Ciddiyim.

Bir atın üzerinde bana doğru mu geliyor?

Muhteşem.

Tam orada, bir santim

ötede mi? Muhteşem.

"Hey," diye nefes aldım.

Ağzı göz kamaştırıcı beyazlıkta, inanılmaz derecede muhteşem bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bayılmamak için mücadele

ettim. Circe kahkahalara

boğuldu.

* * * * *

Diğer iki adamın ortaya çıkmasını (neyse ki yara almadan), Circe, Lahn ve benden biraz uzakta dolaşan atlarını toplamalarını ve Circe'nin onları Əhnin ve Bain olarak tanıtmalarını bekledikten sonra Karsvall'a doğru yola koyulduk.

Bu arada Əhnin, saçının tepesini arkaya atmış olan kişiydi. Bain ise saçlarını örmüş olandı. Bunu biliyordum çünkü kraliçeleri tarafından isimleri söylendiğinde sırayla anlaşılmaz bir şekilde homurdanıyorlardı.

Ve onlara bakarken, deliceydi, harika bir ateşli adamım vardı (*cidden* harika ve *cidden ateşli*), ama geldikleri yere taşınmış olmayı diledim.

Yolculuğumuza, büyülü bir kuş sürüsü tarafından gagalanarak öldürülmediğim ve hayatta olduğum için rahatlamış hissederek başladık.

Bu rahatlama kısa sürede yerini endişeye bıraktı.

Çünkü ilk başta Christophe'a ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kaçırılmış ve sonra da kuşlar tarafından saldırıya mı uğramıştı? Ve eğer öyleyse, biri onu bulup kurtarmış mıydı?

İkincisi, eğer Christophe'u bulmuşlarsa (ki umarım bulmuşlardır), Karsvall'a döndüğümüzde ve Apollo ne yaptığını öğrendiğinde aklını kaçıracaktı.

Christophe'un götürülmesi bir şeydi. O bir çocuktur. Ben mi?

Aptal.

Ve tüm bunların en kötü yanı, Apollo benimle ilişkisini kaybettiğinde, aptallık ettiğim için haklı görülebilecek olmasıydı.

Korku duygularım o kadar derindi ki kelimeleri ağzımdan zorla çıkardılar.

Ve bu sözler mırıldandı: "Apollo aklını kaçıracak."

"Evet," dedi Lahn hemen, derin sesinin gürültüsü sadece başımın üzerinde değil, sırtımda da yankılanıyordu.

Dudağımı ısırdım ve Circe'ye baktım. O yine bana bakıyordu.

"Güvendesin," diye belirtti. "Biraz üzülecek ama güvende olduğunuzu anladığında her şey yoluna girecek."

Güven veriyordu ve ondan hoşlandığıma zaten karar vermiştim, harika eteği, harika saçları, nazik gözleri, hızlı gülümsemeleri ve ciddi bir ateşli adamı tavlama yeteneği ile, ama bu sefer ondan gerçekten hoşlandığıma karar verdim.

Sonra bakışlarının kocasına kaydığını gördüm ve kocası ona nasıl baktıysa o da bana bakıp gözlerini devirdi.

Beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Kocasını, Kirke'nin kötü niyetin kol gezdiği bir zamanda aptalca dolaşıp bir yabancının peşinden tehlikeye doğru gitmesi durumunda neler hissedeceğini düşünüyordu.

Başka bir deyişle, bakışları onun da aklını kaçıracağını açıkça ifade ediyordu.

Büyük bir şekilde.

Tıpkı Apollo'nun yapacağı gibi.

Saçmalık.

"Cora'nın ikizi ortaya çıktı," dedim Circe'ye.

Başını salladı. "Biliyoruz. Lahn onu gördü."

"Onun gerçek Cora olduğunu sanıyordum," diye muhtemelen tahmin ettiği bir Şeyi paylaŐtıım. "Christophe, Apollo'nun oğlu, kaybolmuş ve Tor'la birlikte onu bulduklarını ve ancak beni görürse hareket edeceğini söyledi. Chris için endişelendim." Korkularımı yatıştırmak için derin bir nefes aldım. İŞe yaramadı, bu yüzden sessizce bitirdim. "Hâlâ yleyim ve hiç düşünmedim."

"SavaŐcınızın aklını kaçırmasına neden olacak Şey düŐünmemektir," diye gürledi Lahn arkamdan bilgilendirici ama korkutucu bir Şekilde.

Gözlerimi Circe'ye çevirdim.

Başını çevirip atına doğru sırtımdan önce onları içine çekti.

Hızla artan endiŐemden kurtulmak için bir yandan diğer yana, sonra geriye, yani hnin'den Bain'e ve tekrar Lahn'a baktım ve "Ah... beni Cora, Nasty ve büyülü kuşlardan kurtardığınız için teşekkürler," dedim.

Ben konuştuktan sonra Lahn konuştu ama ne dediğini anlamadığım bir sürü Şey söyledi.

İŞini bitirdikten sonra Kirke konuştu ve ben de ona döndüm.

"hnin ve Bain bir süredir etrafımda oldukları ve bir süredir de Hawkvale'de bulundukları için biraz İngilizce biliyorlar ama fazla bir Şey bilmiyorlar. Lahn tercümanlık yapıyordu."

"Ah," diye mırıldandım.

hnin onların dilinde bir Şeyler söyledi ve ben de Circe'nin sırtıŐını izledim.

"Ne dedi?" Ben sordum.

Tekrar bana baktı. "Bilmek istemezsin." hnin de aptallık ettiğimi düşünüyordu.

Kibirlenemezdim çünkü o çok haklıydı.

Sessiz kalmaya karar verdim.

Diğer herkes de yle.

Bu benim endişelerimi gidermedi.

Frey'in adamları Ruben ve Oleg'in atlarıyla önümüzde ilerlediğini fark ettiğimde bu korku paniğe dönüştü. Karda kararlı bir Şekilde dörtnala gidiyorlardı.

Bizi görür görmez dizginleri ele aldılar, Lahn'ın çenesini kaldırdılar, sonra da dörtnala uzaklaŐtılar.

Chris'i aramıyorlardı.

Beni arıyorlardı.

Umarım bu birinin Chris'i bulduğu anlamına geliyordur.

Yine de, bunun aynı zamanda Lahn ve ekibinin beni bulduğunu paylaşmak için geri dönecekleri anlamına geldiğini hissediyordum.

Bu beni daha iyi hissettirmede.

Beş dakika sonra orman açılıp Karsvall görüldüğünde daha da kötü hissettim.

Önünde bir sürü adamın durduğu bir Karsvall, bunlardan biri Apollo, sağlıklı ve formda görünen Chris (Tanrı'ya şükür), Finnie, Frey, daha önce hiç görmediğim yaşlı bir adam, yıpranmış bir yüzü ve beyaz saçları olan bir şok beni korkuttu (zaten olduğumdan daha fazla) ve son olarak kızıl saçlı cadı Valentine.

Beyaz saçlı adamı ya da Valentine'ı aylarca görmedikten sonra orada olmasını düşünemiyordum.

Hayır, kafalar bize doğru döndü ama izleyicilerimizi hızlıca değerlendirdikten sonra gözlerim sadece Apollo'yu gördü.

Kendini çok hareketsiz tutuyordu ve uzaktan bile yüzünün granit olduğunu görebiliyordum.

Evet.

Aklını kaçıracaktı.

Circe atını daha hızlı gitmesi için mahmuzladı, Lahn da onu takip etti ve Zhnin ile Bain de aynısını yaptı.

Ama önce Kirke geldi.

Selam vermeden hemen konuya girdi ve bunu yaptığında, söz konusu olmasa bile, ondan hoşlandığımı kesinlikle biliyordum.

"Cora'nın ikizi tarafından götürüldü," diye belirtti.

Apollo, Lahn'a yine selam vermeden, "Onu yere bırak," diye emrettiğinde gözlerini benden ayırmadı.

Saçmalık.

Lahn yeterince hızlı hareket etmeyince, "Şimdi," diye bitirdi.

Ancak, Lahn hareket etmişti ve bu yüzden hazır olmadan çok önce karlara ayak basmıştım.

"Onun ikizi Apollo olduğunu bilemezdi," diye devam etti Circe. "Diğer Cora aylardır ne görüldü ne de ondan haber alındı. Hâlâ hayatta olduğundan bile emin değildik. Ve oğlunun da onun

Kayıptı ve endişeliydi. Diğer Cora ona onu bulduklarını ve sadece onunla konuştuğunu söyledi."

Çok iyi bir açıklama yapıyordu ama içimden bir ses Apollo'nun kafasına o kadar çok kan hücum ettiğini söylüyordu ki, cevabı bana olduğu için onu duyamıyordu.

Ve bu da başka bir emirdi.

"Buraya gel."

Gözlerini tuttum ve usulca, "Özür dilerim. Her şeyi berbat ettim." "Buraya gel," diye tekrarladı.

"Büyük bir hata olduğunu biliyorum tatlım," dedim ona.

"Bu terimin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ayrıca umurumda da değil." Bana doğru hafifçe eğilmek için yerinden kalktı. "Şimdi, gel... *buraya*."

Derin bir nefes aldım.

Sonra bakışlarımı ondan ayırmadan oraya gittim.

Bana ulaştığı anda, tıpkı Frey ve ejderhaları Meeta, Loretta ve beni kurtardıktan sonra yaptığı gibi beni kendine doğru çekti.

"Özür dilerim," diye göğsüne doğru hırıldadım.

Beni aniden bırakmadan önce birkaç kaburgamı kırabileceğini düşündüğüm güçlü bir sıkma hareketi yaptı.

Bir adım geri çekildi ve yüzündeki ifadeye bakınca, ki bu ifade sarılmasından duyduğum rahatlama değildi, kendimi hazırladım.

"Üzülme fırsatın olduğu için şanslısın Madeleine. Diğer seçeneklerin ölmek ya da yakalanmak, işkence görmek ve seni kurtarmak için beni aptalca bir şey yapmaya zorlamak için kullanılmaktı ve sonra kim bilir. Belki de çocuklarım hem babasız hem de annesiz kalacaktı."

Tama

m.

Evet.

Tamamen berbat.

Kocaman.

Christophe'dan geldiğini bildiğim bir ses duydum, küçüktü ama bir hançer gibi derimi deldiğini hissettim.

"Aptalcaydı," diye itiraf ettim, çünkü öyleydi ve bunu bildiğimi bilmesini istiyordum.

"Kesinlikle öyleydi," diye kabul etti Apollo.

"Chris için endişeleniyordum," diye fısıldadım.

Çok
kötüydü.

Biliyordum.

Apollo da öyle.

"Ayrılmadan önce bu evden ç ı k m a m a n ı z talimatını
vermiştim," diye hatırlattı bana.

Kesinlikle öyle.

Dişlerimi dudağımı endişelendirmek

için ayarladım. "Herhangi bir

nedenle," diye devam etti Apollo.

Dudağımdaki endişeyi bıraktım ve temkinli bir şekilde "Buna
içeride devam edebilir miyiz?" diye sordum.

"Buna hiç devam etmiyoruz," diye kestirip attı, sözlerinde uğursuz
bir kesinlik vardı ve bana tartışmamızdan değil, tamamen başka bir
şeyden bahsettiğini düşündürdü.

Soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti tenimi sardı. Apollo

Achilles'e döndü.

"Onu çeyiz evine götürün."

Onun sözleri karşısında kalbim göğsümde acı içinde tekledi.

Bana sırtını dönüp, bir adım yana kayarak oğlunu omzundan
sıkıştırıp komuta ettiğinde tamamen durdu. Sonra Chris'i evin içine
götürdü, Chris çözemediğim bir ifadeyle bana bakıyordu.

Orada bir rahatlama vardı.

Ayrıca, garip bir şekilde, suçluluk duygusu da vardı.

Sonra içerideki karanlık dehlizler arkalarından kapandı ve gözden
kayboldular.

* * * * *

O akşam geç saatlerde, köşkteki oturma odasında oturuyor,
kükreyen ateşin bile odadan uzak tutamadığı soğuğu yenmek için
omuzlarıma bir şal d o l a y a r a k kanepeye kıvrılıyordum.

Gözlerim pencereden dışarı bakıyordu.

Cristiana her zaman yaptığı gibi, ziyaretçilerimiz olabilir diye evin
önünde meşaleler yaktı.

Sık sık yaşadığımız bir şey.

En azından Apollo her gece gelirdi.

Şimdi, meşalelerle aydınlanan geceye bakarken, yağın yoğun karı
izlerken, Apollo'nun gelmeyeceğine dair bir his vardı içimde.

Döndüğümde verdiği tepki tuhaf değildi. Öfkeyle geri çekilme konusunda çok başarılıydı. Bu dersi zor yoldan öğrenmişim.

Ama bu işte bir tuhafılık vardı. Yanlış bir şey.

Düzeltebileceğimden emin olmadığım bir şey.

Çoktan özür diledim, her şeyi berbat ettiğimi kabul ettim.

Şimdi ona biraz zaman tanımak dışında ne yapacağımı bilmiyordum.

En son öfkeyle geri çekildiğinde dört gün sürdüğünü ve benim yaklaşıp kendimi ortaya koymamın işleri yoluna koyduğunu düşünürsek, zaman alacağını tahmin etmişim.

Bu sefer dört gün vermeyecektim. Ama ona biraz zaman tanıyacaktım.

Bu yüzden ön kapının açılıp kapandığını duyduğumda içimde bir heyecan oluştu.

Başımı oturma odasının kapısına çevirdim, yarı yarıya orada başka birinin görünmesini bekliyordum. Bu yüzden Apollo'nun iri gövdesi kapıyı doldurduğunda daha da şaşırdım.

Odanın içinde bir adım atmadan önce tereddüt etti.

Kendimi sersemliğimden kurtardım ve ayağa kalkmak için bir hamle yaptım.

"Dur" diye sertçe emrettiğinde durdum.

Gözlerimi kırptım.

Durmak nâ

Garip bir şekilde resmi olan emri, odanın diğer ucunda karşımda duran adama bakarken kalbimin hızla ç a r p m a s ı n a neden oldu.

Uzakta.

Bir odanın uzunluğu nedense okyanus gibi hissettiriyordu.

Okyanus gibi hissettirdi çünkü yüzü donuktu. Daha önce bana kızdığında da aynısını yapmıştı.

Böyle olmasından nefret ederdim; ödümü koparırdı. Ama bana vurmasından (ya da tekmelemesinden) kesinlikle daha iyiydi.

O da bunu atlattı.

Ve bu sefer, bunu hak etmişim. Ben de onu almak için yerleştim.

"Bugün yaptığınız aptallığın da ötesinde bir şeydi" dedi.

Derin bir nefes aldım, başımı salladım ve yumuşak bir sesle, "Biliyorum tatlım," dedim.

"Oğlum kayıp, sizin de aynı olduğunuzu görmek için onu geri getirmeme gerek yoktu."

"Hayır," diye kabul ettim. "Yapmadın."

"Sana evden çıkmamanı söylemiştim," diye hatırlattı bana (tekrar).

Bir nefes daha aldım, bu sefer burnumdan, sonra başımı salladım ve "Biliyorum Lo. Yaptığım şey aptalcaydı. Çok aptalcaydı. Ve çok ama çok üzgünüm."

Özrümü duyduğuna dair hiçbir belirti göstermedi.

Bunun yerine, "Haberdar olup olmadığınızdan emin değilim ama sizin aksinize Christophe oyuna gelmedi. O kaçtı."

"Cristiana açıkladı," dedim ona ve Apollo bana sırtını döndükten sonra Achilles bana eve kadar eşlik ettiğinde de açıklamıştı.

Bu da sürpriz olmadı. Chris Brunskar'dan beri iyi bir durumda değildi.

Bu kadar etkilenmiş olması berbattı. Özellikle böyle zamanlarda böyle bir şey yapabilmesi için bir şeyleri derinden hissediyor olması gerekirdi, kötü şeyler, kendi başına üstesinden gelemeyeceği şeyler. Neden böyle davrandığı ve şu anki ruh hali konusunda endişeliydim.

Ama şimdi bu konuyu açmanın zamanı olduğunu düşünmemiştim.

"Oğlumun aklını kurcalayan çeşitli şeyler var. Babasının ilgisine ihtiyacı var," diye açıkladı Apollo.

Yine başımı salladım, bu sefer yavaşça. Bunu yavaşça yapmadım çünkü Apollo'nun oğluna bakmak isteyeceğini beklemiyordum. Yavaşça yaptım çünkü o sözleri söylüyordu ama sadece onları değil başka bir şeyi de kastettiği izlenimine kapıldım.

"Ve üzerinde düşünmem gereken çeşitli şeyler var," diye devam etti. Bu kulağa pek hoş gelmedi.

"Ne gibi?" diye sordum, sesim korkudan zayıf çıkıyordu çünkü bu konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmamıştım.

"Bunları düşündükten sonra sizinle tartışacağım," dedi. "Bu arada, oğlumla ilgilenmem gerekiyor, bu yüzden size katılamayacağım."

Kahretsin.

İşte

oradaydı.

Aman

Tanrım.

Tanrım.

Tanrım.

Göğsüm sıkışmış, nefes almam zorlaşmıştı ama buna karşı koydum ve yavaşça ayaklarımı kanepenin kenarına uzattım.

"Apollo-" Fısıldadım.

Daha ileri gitmeme izin vermedi.

"Bazı ciddi hatalar yaptım. Onları düzeltmeye çalışmalıyım." Bu ne anlama geliyordu?

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı, bu yüzden "Ne hatası?" diye sorarken sesim nefes nefese çıkıyordu.

"Bunlar üzerinde düşündüğümde, bir plan yaptığımda, uygulamaya koyduğumda ve bunları düzelttiğimde açıklayacağım" dedi.

"Bana hâlâ kırgınsın," diye çıkardım sessizce.

"Öfkeli," diye ısırdı, bu iki heceli kelimeyi kesinlikle doğru olduğunu kanıtlayan bir tonda söylerken resmi soğuk tavrı kayıyordu.

Sonra, ne yazık ki inanılmaz bir şekilde konuşmaya devam etti.

Bunu yapmadan önce duygularını kontrol etmeden konuştuğunda dilinin ucunu hissetmiştim.

Bunu her yaptığında içim parçalanırdı.

Ama bu sefer, beni mahvetti.

"Görünüşe göre babana çok benziyorum Madeleine, çünkü seni ne kadar zarardan uzak tutmak istesem de, korkunç sonuçlara yol açan aceleci kararlar vererek sürekli olarak bunun yolunu buluyorsun."

Sözlerini bitirdikten sonra, az önce bunu söylememiş olmasını

umarak ona baktım. Ya da söylediği belli olduğu için hemen

sözünü geri almasını. Ona babamla ilgili her şeyi anlatmıştım.

O biliyordu. *Hem de nasıl biliyordu.*

Bunun doğru olmadığını biliyordu ve bunu söylemesinin beni nasıl hissettireceğini de biliyordu.

Orada durup ona baktım ve zaman tanıdım.

Apollo onu geri almadı.

"Beni zarardan korumak istemedi," diye fısıldadım ve kendimi tekmelemek istedim çünkü kulağa belirsiz geliyordu ama kesinlikle öyle değildi. Sonra da "Fırsat verildiğinde denemedi bile" diye ekledim.

"Ya da ne zaman vazgeçmesi gerektiğini bilecek kadar zeki olabilirdi."

Az önce öyle dedi.

O

söylemişti.

Açık konuş.

Biliyordum çünkü darbeyi hissettim ve hissettiğimde irkildim ve içime dolan acıyı yatıştırmak için elimi karnıma götürdüm.

Buna tanık olan Apollo'nun yüzünde en ufak bir değişiklik olmadı.

Her şeyi berbat etmiştim. Bunu biliyordum. Çok büyük olduğunu biliyordum. Kabul ettim. Bunun için özür diledim.

Ama ne kadar büyük olursa olsun, bu kadar acımasız bir saldırı hak edilmemişti. Tamamen hak edilmemişti.

"Güvende kalmaya ve akılsızca bir şey yapmamaya çalışın, eğer bunu başarabilerseniz," diye devam etti, sesi uğursuz bir şekilde sondu ve saf ayazın ürpertisi tenimin üzerinden kayarak beni titretti.

"Söyleyecek bir şey olduğunda daha fazla konuşacağız."

Söyleyecek şeylerim vardı.

Söyleyecek *tonlarca* şeyim vardı.

Tek bir şey bile çıkaramadım.

Çünkü o gün ikinci kez, tanışmamızın dördüncü yılında (evet, saydım), başka bir şey söylemeden, bomu üzerime indirdikten sonra Apollo döndü ve uzaklaştı.

Oradan nereye gittiniz?

"Bu dünyada çok ciddi şeyler gördüm, hem de çok ciddi şeyler. Ciddi havalı. Ciddi çılgınlık. Cidden hasta. Ama bu gerçekten *çok güzeldi*."

Circe, Finnie, Loretta, Meeta ve ben evin oturma odasındaydık ve Circe sihrini geri alma prosedürünü anlatıyordu.

Loretta, Circe'in uykulu ve uyumak üzere olan küçük kızı Isis'e sarılmış, onu mırıldanıyordu.

Meeta, Finnie'nin uyuklayan Viktor'una sarılıyordu (ama mırıldanmıyordu).

Çok hareketli bir Tunahn'ı, Circe'nin bebek oğlunu, Circe'nin paylaştığı uykuya (ve çoğu zaman uykuya) bağışıklığı olan bir çocuğu zapt etmeye çalışıyordum.

İlginç olduğu için dinliyordum.

Ben de dinlemiyordum çünkü kalbim kanıyordu.

Büyük bir hata yapmamın üzerinden iki gün geçmişti, Apollo gelip öfkesini benden çıkarmıştı ve o zamandan beri onu ne görmüş ne de ondan haber almıştım.

Bu bir sürpriz değildi. Söylemeliyim ki, adam kin tutabiliyordu.

Ama bu sefer daha kötüydü.

Kızmaya hakkı vardı.

Ancak bunu ifade etme biçimi hiç hoş değildi.

Bunun üzerine düşünürken, bunu ilk yaptığında iyi olmadığını fark ettim. Ya da ikincisinde. Ve kesinlikle sonuncusu da değildi.

Pol'den kaçmıştım, böylece onun gerçek şamar oğlanı olmamıştım.

Beni sözlüsü olarak kullanan bir adamla birlikte olmaya

ihtiyacım yoktu. Yani, cidden.

Apollo yine mesafeli durduğu için Cristiana, Meeta ve Loretta bana göz kulak oluyorlardı, özellikle de Cristiana. Ama bu sefer Apollo'ya gidip özür dilemek bana düşmez diye düşündüm.

Mümkün değil.

Her şeyi berbat etmiş, önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışmış ve ona üstesinden gelmesini söylemiş değildim. Hemen kabullenmiştim.

O zaman aşırı tepki verdi.

Aslında, onun tepkisinin uygun olacağı herhangi bir durum olduğundan emin değildim.

Ya da, dürüst olmak gerekirse, affedilebilir.

Brunskar'dan ayrıldığımızdan beri kendimi giderek daha fazla bok gibi hissediyordum çünkü Apollo'nun sunacak çok şeyi vardı ve benim çok az şeyim vardı.

Bu saçmalığı göstermesine ihtiyacım olmadığına eminim.

İyi haber ise Apollo'nun Élan'ın isteği üzerine dün benimle öğle yemeğine gelmesine izin vermesiydi. Bu çok tatlıydı ve onunla vakit geçirmeyi çok seviyordum çünkü o çok tatlıydı. Ayrıca o kadar coşkuluymuş ki, hemen hemen her şeyden duyduğu doğal hazza tanık olmak, artan öfkemi unutabildiğim tek andı.

Diğer iyi haber ise Finnie ve Circe'nin istedikleri gibi gelip gitmeleriydi. Adamlar ejderhalar, elfler, cadılar ve savaş planları hakkında konuşurken, istedikleri gibi gelip gidecek zamanları vardı. Böylece Finnie'yi ve Circe'yi daha iyi tanıyordum, ki bu da güzeldi, çünkü ikisi de harikaydı.

Kötü haber ise sadece Apollo'nun değil, Chris'in de ortalıkta olmamasıydı.

Chris benim yüzümden kaçmıştı.

Bu aklımı kurcalıyordu. Endişeliydim. Apollo'nun ona ihtiyacı olanı vermesini umuyordum. Ve kendimi güçsüz hissediyordum çünkü yardım etmek için hiçbir şey yapamıyordum.

Aslında, canının yanmasının sebebi bendim.

Christophe'a acı çektirdiğimi bilmek berbat değildi.

Öldürüyordu.

Bu benim de aklımı kurcalıyordu ve bana bencil diyebilirsiniz ama onun da aklını kurcalayan şeyler olduğunu biliyordum ama Apollo'nun bunu bilmesi gerekiyordu.

Ve yine de saldırdı.

Bunun üzerine düşündüm (ve düşündüm) ve Apollo'nun söylediklerini anlaşılabilir hale getirmenin bir yolu yoktu.

Bu doğru değildi.

Bir gün önceki ziyareti sırasında Circe ve Lahn'ın, Zhnin ve Bain'in de Circe'in özel muhafızları olarak Valentine tarafından buraya getirildiğini öğrenmiştim.

Kirke'nin muhafızı diyorum çünkü Lahn'ın bir muhafıza ihtiyacı yoktu. Tek başına bir muhafızdı ve sadece bir aptal o adama saldırabilirdi. Yani, o kuşlar onu gagalamaya bile kalkışmadılar ve

sihirden oluşmuş beyinsiz yaratıklardı ama yine de denemekten daha iyisini biliyorlardı.

Circe söyledi Ben o üzerine varış içinde Lunwyn, Valentine Lahn, Æhnin ve Bain (Lahn, Circe'den uzak kalmak istemediği için onu da yanında getirmişti) Apollo'ya ya da burada olduklarını kimseye söylemeden beni kurtarmaya koştular. Görünüşe göre, Circe'in güçlerini geri kazanmak için yaptığı ayin beklenenden çok daha hızlı ilerlemişti. Valentine zaten orada olduğu için ayin bittiğinde hepsini Lunwyn'e götüreceğini söyledi.

hepsini Lunwyn'e taşıdı.

Gerçek Cora ve Tor da onlarla birlikteydi ama Tor'un acil bir işi olduğu için gelemedi, çünkü o sadece işaretli bir adam ve işaretli bir eş değil, aynı zamanda iki diyarın prensiydi, bu yüzden işlerin halledilmesi gerekiyordu.

Yapması gereken kraliyet işleri biter bitmez geliyorlardı.

Lahn'ın Kuzey Toprakları'nda kendisine eşlik etmesi için ısrar ettiği Kirke'nin kişisel muhafızlarının diğer beş yüz (evet, *beş yüz*) üyesi, Valentine bütün bir orduyu taşımaya pek hevesli olmadığı için atlarıyla Vadi'den geliyordu.

Ne kadar iyi zaman geçirdiklerine bağlı olarak, üç hafta ila bir ay içinde burada olacaklardı.

Şimdi benim oturma odamda ziyaret ediyorduk.

Ve kendimi içine soktuğum son karmaşayı nasıl çözebileceğimi anlamaya çalışıyordum.

Yapmamaya çalıştığım şey, belki de istemediğim gerçeğini düşünmekti.

Olaydan beri hiç uyumamıştım. Gözümü bile kırpmadım. Zihinsel olarak bitkin düşmüştüm (çünkü Tanrı biliyordu ki fiziksel olarak bitkin düşmek imkânsızdı, çünkü bir kahya ve iki hizmetçi kadınla yapacak hiçbir şeyim yoktu).

Tek yapabildiğim Apollo'nun bana söylediklerini düşünmekti. Ne kadar çirkindi. Ne kadar yersizdi. Bunun beni nasıl yaralayacağını nasıl bilebilirdi.

Ve son olarak, bunu iki gün boyunca bekletti, belki de Cristiana'nın daha önce tavsiye ettiği gibi ona gitmemi ve işleri düzeltmemi bekliyordu.

Ve belki de yapmalıyım.

Ama içten içe bunu yapmamam gerektiğini hissediyordum. Pol'den çok şey aldım.

Apollo'yla aramda bir sınır çizmek zorundaydım.

Ama öyle bir adamdı ki, belki bana gelmezdi. Gördün mü?

Kafamdaki tüm bu saçmalıklar yüzünden uyuyamamam hiç de şaşırtıcı değildi.

Christophe için endişelenmekten ve tüm bunları başlatacak kadar aptalca bir şey yaptığım için kendimi hâlâ aptal gibi hissetmekten bahsetmiyorum bile.

Bunu *çoktan* aşmıştım.

Sorun şuydu ki, bunu aşmıştım ama henüz *bitmemişti*.

Kaptan Kirk'ün onları sevmesinin ve daha önce kimsenin gitmediği yerlere cesurca giderken onları terk etmesinin bilgeliğini görmeye başlamıştım (bazı uzaylı ortakları söz konusu olduğunda, muhtemelen iki şekilde).

Çünkü sevmek acı verir.

Özellikle de sıçıp batırdığın zaman. Kocaman.

Sonra sıçıp batırdılar.

Muhtemelen daha da büyük.

Çünkü oradan nereye gittiniz?

Ve evet, Apollo'yu sevmiştim. Bana baktığı anda ona aşık olmuşum, gözleri şefkat ve acıyla doluydu. Bunu biliyordum çünkü geceleri yalnızken (ve ayrıca gündüzleri yalnızken), endişelenmediğim ya da sinirlenmediğim zamanlarda, paylaştığımız her anı kafamda tekrar tekrar yaşıyordum.

Bunu yaparken, böyle görünebilen bir adamın her şeyi, her şeyi hissedebilen ve bunu derinden, tamamen, muhteşem bir şekilde yapabilen bir adam olduğunu biliyordum.

O zamandan beri yaptığı hemen hemen her şey bunu geri dönülmez bir şekilde kanıtlamıştı. Buna öfkesini nasıl ifade ettiği de dahildi (itiraf etmek berbattı ama doğruydu) (gerçi bu kısım muhteşem değildi).

Bu düşünceyle dikkatim tekrar odaya yöneldi ve Zâhnin'in pencerelerin önünden geçtiğini, başını çevirip koruluğa baktığını gördüm.

Lahn Karsvall'daydı, Apollo, Frey, Valentine ve sadece öylesine tanıştığım (ama Valentine'ın aksine gerçekten tatlı olan) diğer cadıyla birlikte saklanıyordu. Adı Lavinia'ydı.

Circe ve Finnie, Zhnin ve Bain ile birlikte gelmişlerdi çünkü Circe, Lahn yanında olmadığı sürece kılını bile kıpırdatmıyordu.

Ya da gardiyanı öyleydi.

Bu da çok tatlıydı.

"Mağara daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve Zhnin'den ona baktım. "Yani, *parıldıyordu*. Yapıldığı taşın içinde parılayan bir şey yok gibiydi. Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum ama sihirliydi."

Finnie, "Tüm bu işler nihayet bittiğinde oraya gitmek zorundayım," dedi.

"Aynen öyle. ~~İlahatı~~ diye onayladı Circe.

"Yani az önce mağaradaki çeşmeye girdin ve *puf*, büyü geri mi geldi?" Loretta heyecanlı gözlerini Circe'nin üzerinde gezdirerek sordu.

"Beş gün boyunca her gün gitmeniz ve güneş ufukta battığı anda çıplak olarak içeri girmeniz gerekiyor ki bir mağarada olduğunuz ve güneşin ufukta batışını *göremediğiniz* için bunu zamanlamak kolay değil. Neyse ki Lahn'ın iyi bir iç saati var. Ayrıca şanslıyım ki sadece üç günümü aldı ve üçüncü gün"-omuz silkti-"sadece doydum."

"Hissedebildin mi?" Loretta sorguladı.

Circe'in gözleri, Dax Lahn gibi ateşli bir adamı neden yakaladığına dair daha da fazla tanıklık eden seksi bir şekilde hülyalı bir hal aldı.

Sonra fısıldadı, "Oh evet. Hissedebiliyorum."

Sadece görünüşü ve konuşması bile özel bir yerimde bir ürperti yarattı ve bu da Apollo'yu daha çok özlememe neden olduğu için berbattı.

Ve böylece ona daha da kızgın olacağım.

"Meeta, "Sadece bir havuza girerek sihrini doldurmak gibi hayati ve önemli bir şeyi yapabilmen tuhaf görünüyor," diye araya girdi.

Circe ona baktı. "Sanırım öyle. Tabii ki her gün beş bilmece çözmemiz ve ardından beş sınavla karşılaşmamız gerekiyordu ve her gün farklı bilmece ve sınavlar vardı. Havuza giden birbirine bağlı mağaralardan geçmek için bunu yapmak zorundaydık ve rota her gün farklıydı. Sonra mağaraları terk etmemiz ve ertesi gün her şeye yeniden başlamamız gerekiyordu. Neyse ki bunu beş gün yerine sadece üç gün boyunca yapmak zorunda kaldık."

Odaya baktı ama konuşmaya devam etti.

"Burada bilmeceleri çözemeyen ya da denemelerde başarısız olanlara ait tonlarca iskelet vardı. Ve hiç hoş olmayan birkaç yeni cinayet işlenmişti. Sonra, elbette, Lahn bir keresinde neredeyse kafasını uçuruyordu ama"-sırıttı-"adamımın galip geleceğini biliyordum."

Ağzım açık kalmıştı ve Loretta, "Neredeyse kafası mı kopuyordu?" diye nefes aldığı anda henüz kapatmamıştım.

"Bu bilmecede ilk seferinde başarısız olduk ve bu kılıçlı iskeletler canlandı. Onlarla savaştı." Bir sırıtma daha. "O kazandı."

"Kutsal inek," diye fısıldadım.

"Biliyorum, harikaydı," diye cevap verdi. "Onun ne kadar harika olduğuna alışacağımı sanıyorsun ama alışamadım."

Ben de öyle hissediyordum.

Tam o sırada göz ucuyla bir şey yakaladım ve pencereye dönüp baktığımda Bain ve Zhnin'in karda ayakta durduklarını ve gözlerini ön kapıma çevirdiklerini gördüm.

Bugünlerde çok ziyaretçim oluyordu, Finnie, Circe, Élan.

Ama öğleden sonra erken saatlerdi. Élan çalışmalarında olacaktı ve Finnie ile Circe çoktan oradaydı.

Bu yüzden ön kapının açıldığını duyduğumda gerildim, belki de Apollo sonunda aramaya gelmiştir diye düşündüm ve eğer öyleyse ne yapacağımı merak ettim.

Çok geçmeden öyle olmadığını anladım.

Ayrıca ana evdeki erkeklerin peşinden koştukları Valentine ya da Lavinia da değildi. O oradayken Valentine'a tek kelime bile etmemiştim.

Hayır.

Hans'tı.

Sadece Loretta'da gözü olan bir

Hans. Bakışlarım Meeta'ya kaydı.

Bana baktı ve başını salladı, sanki Hans ve Loretta'nın durumu onun son sinirini bozuyormuş gibi, dramayı bitirmelerini ve sadece devam etmelerini istiyordu.

Benimki işe yaramıyordu. Aklımı kendi durumumdan uzak tutacak bir şeydi.

Loretta'nın mutlu olmasını istiyordum ama onunla gurur duyuyordum. Uzun bir süre Hans'ı çok sevmişti. Şimdi ona sahipti ve

Onu bunun için çalıştırıyordu.

Olması
gerektiği gibi.

Olması
gerektiği gibi.

Sadece nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü gerçekten onu bunun için uğraştırıyordu ve Hans'ı tanıyordum ama pes mi edeceği yoksa istediğini elde edene kadar savaşacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Umarım ikincisiydi çünkü Loretta buna değerdi.

Konuştuğuunda Hans'a dönüp baktım.

"Dn konuşmamız yarıda kesildi," dedi, gözleri hâlâ Loretta'daydı ve odadaki tek kişi oymuş gibi konuşuyordu. "Bu tartışmayı şimdi bitirmek istiyorum."

Loretta sahte bir tatlılıkla, "Tartışıyor muyduk?" diye cevap verince ona baktım.

Hans geri dndğunde ona baktım, "Gerçekten de leydik."

Loretta'ya dönerek, "Komik, ben tartışmanın iki kişinin konuşması olduğuunu sanıyordum. Orada iki kişi vardı ama sadece birimiz konuşuyordu. O da *sendin*."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve hiç de mutlu görünmeyen Hans'a döndüm, "Doğru, o zaman hala söyleyeceklerim var ve bu sefer ağzını kullanabilirsin, ama sadece ben söyledikten sonra ve bitirdiğuimde, konuşmak için kullanmayacaksın."

Yowza!

Dudaklarımı birbirine daha sıkı bastırırken kaşlarım havaya kalktı ve gözlerimi Loretta'ya evirdiğuimde yanaklarının öfke, utanç ya da her ikisinden dolayı pembeleştiğuini gördüm.

"İşte bu yüzden ne şimdi ne de *hiçbir zaman* konuşmuyoruz," diye sertçe karşılık verdi.

Bunu görmezden gelip "ocuğu Kraliçe Kirke'ye ver ve gel" emrini verdiğuinde Hans'a geri döndü.

"Sanmıyorum!" diye terslediğuinde bakışlarım yine Loretta'ya gitti. Hans sabırsızca, "Kadın," diye homurdandı.

"Dostum," dedi Loretta sinirli bir şekilde.

Hans için bu kadardı. Bunu, kararlı adımlarla ilerleyip Isis'i Loretta'nın kollarından dikkatlice alıp Circe'nin kollarına bırakmak için dndğunde ve Loretta'nın elini tuttuğuunda anladım. Onu kanepeden çekip çıkardı ve odadan dışarı sürükledi.

Omzumun üzerinden bakmak için boynumu çevirerek izledim ve odaya geri dönmeyen önce hepsini yakaladım.

Bütün kadınlar bilmiş gözlerle sessizce birbirlerine bakıyorlardı.

Meeta hariç.

Bilen gözleri vardı ama sessiz değildi.

Viktor'a daha da sokularak mülayim bir tavırla, "Bana kalırsa siz kadınlar, bu zorba erkeklere kapılmayı kendinize hak görüyorsunuz." dedi.

"Peki kendine en son ne zaman bir şeyler aldın?" Ben sordum, o da bana baktı.

Kaşlarını zarıfçe kaldırarak "Kendime biraz var mı?" diye sordu. "Yattık," diye açıkladım bu dünya dilinde.

"Dün gece," diye açıkladı. "Ruben. Bu yedi gece üst üste oldu. Olağanüstü bir aşık. Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi. Özellikle parmakları konusunda çok yetenekli. Parmaklarıyla mümkün olduğunu bile bilmediğim şeyler yapıyor ve ben deneyimsiz değilim."

"Bunu bilmeme gerek yoktu," diye mırıldandı

Finnie. Circe'e baktığımda onun Finnie'ye gülümsediğini gördüm.

Gülümsemedim. Komik olmadığı için değil, bugünlerde canım gülümsemek istemediği için.

Gözlerim tekrar pencerelere kaydı ve ne Zhnin'i ne de Bain'i gördüm. Orman ve ağaçlardan başka bir şey görmedim.

Manzara ne kadar basit olsa da yine de çok güzeldi.

Bu güzelliğe rağmen, ona baktığımda, dünyamda sahip olduğumuz her şeyle, trafikle, alışveriş merkezleriyle ve televizyonla, hayatımın oradaki şekliyle bile, buradaki hayatımdan daha basit olduğunu fark ettim.

Tek bir amacım vardı, Pol'den uzak durmak. Bunu yaparken mutlu olduğumu söyleyemem.

Bir görevim olduğunu söyleyebilirdim. Bir amacım vardı. Yapacak bir şeyim vardı.

Pek bir hayatım yoktu ve halimden memnun değildim.

Ama var olmak için bir sebebim vardı. Büyük bir neden değildi ama bir nedeni vardı.

Şimdi, sahip olduğum her şeye rağmen, bu son iki gün bana hala Apollo'nun merhametinde olduğumu hatırlattı.

Bana her şeyi verdi.

Ve canı istediğinde, hepsini alıp götürdü.

Ön kapının açıldığını duydum ve yine gerildim. Ve yine Apollo değildi.

Lahn'dı.

Oturma odası küçük değildi, ama büyük de değildi ve içinde birkaç kadın vardı. Yine de, içeri girdiği anda, sadece iri erkek vücudundan değil, aynı zamanda varlığının katıksız gücünden dolayı oda aşırı dolu görünüyordu.

Hans gibi, onun da gözü sadece kadındaydı.

Hans'ın aksine, gözleri kraliçesinin üzerinden geçtikten sonra kızına kaydı. Vakit kaybetmeden Kirke'ye doğru yürüdü, onu bebek yükünden kurtardı ve kızını kollarının arasına aldı.

Tamam, bir kedi yavrusuyla daha iyi görünmesine imkan yok. Doğru, yavru bir kediye kucaklarken seksi görünürdü.

Ama kız arkadaşını tutuşu ve sert yüz hatlarında gizlenmeyen bir bağlılıkla ona bakışı, ne kadar sevimli olursa olsun hiçbir kedi yavrusu bunu geçemezdi.

Şimdi uyuyan kızının üzerine sessiz bir hayranlık yağdırdıktan ve dört kadın da onu dikkatle izledikten sonra (evet, Meeta bile, Korwahk'ın yeminli düşmanı olan bir Marovalı olarak, bu Lahn'ın ne kadar müthiş olduğunun kanıtıdır) bana baktı. "Karsvall'da genç bir kadın ben ayrılmadan önce bana yaklaştı.

Odasındaki bir partiye katılmanızı istiyor. Ona Zhnin'in seni ona götüreceğini söyledim. Sizi oraya götürmek için dışarıda bekliyor."

Sadece Élan koca kıçlı bir savaşçının yanına gider ve ona birini çay partilerinden birine davet etmesini söyler.

Bu düşünce üzerine gülümsedim. Gerçektir ama küçüktü.

"Görünüşe göre çağrıldım," diye mırıldandım ayağa kalkarken.

Ayağa kalktıktan sonra etrafıma bakındım. "Umarım sakıncası yoktur." Finnie sırtarak, "Git," dedi.

"Ona bir dahaki sefere davetiye istediğimi söyle," diye ekledi Circe, Tunahn'ı ona uzatabilmem için kollarını uzatarak.

Bunu yaptım, "Yapacağım" dedim.

Vedalaşırken gruba şöyle bir göz attım ve Meeta'nın beni dikkatle izlediğini gördüm.

Bunu sık sık yapardı.

Brunskar'dan dönerken, "görüş" sahibi olduğunu açıklamıştı. Bu yüzden Loretta'yı da yanında sürükleyerek ağır silahlı bir şekilde ormandaydı. Gerçi Loretta da bana bu hikâyeyi anlatıyordu ve gönüllü olduğunu söylemişti ama gönüllü olmasının biraz zorlama olduğunu hissediyordum. Bununla birlikte, buraya gelmiş ve bu yüzden yaralanmıştı, bu yüzden her iki şekilde de önemli değildi.

Ama şimdi, Meeta'nın bir imgelem gördüğü için mi beni izlediğini anlayamıyordum.

Ben de sormadım.

Eğer başka bir tuzağa doğru yürüyeceksem, bilmek istedim.

Şu anda bana bakma şekli, spekülâtif ve sıkıntılı, cehennem gibi korkunç kuşlarla savaşmamdan endişelenmediğini, bunun yerine beni harika hissettirebilecek bir alfabla uğraştığını hissettim ve bu nadirdi, ama aynı zamanda beni pislik gibi hissettirebilirdi.

Ben de başımı yana eğdim ve ona küçük bir gülümseme verdim (gerçek değildi) ve kapıya yöneldim.

Pelerinimi giydim, eldivenlerimi taktım ve Lahn'ın yalan söylemediğini görmek için dışarı çıktım. Zhnin bir atın üzerinde beni bekliyordu.

Ona doğru ilerlerken etrafıma bakındım ve Bain'i göremedim. Şüphesiz devriye geziyordu.

Dikkatim dağılmıştı, kollarımın erişebileceği bir mesafeye geldiğimde nefesim kesildi ve Zhnin'in kolları tam da bunu yaptı. Uzandılar ve beni çekerek atının üzerinde önüne oturtular.

Belli ki ayak işlerini halledip nöbetine geri dönmek istiyordu çünkü arkamı önüne yerleştirir yerleştirmeden topuklarını bineğine geçirdi ve karda ileriye doğru fırladık.

Hiçbir şey söylemedi ama yine de çok fazla İngilizce bilmiyordu.

Hiç Korwahkian bilmiyordum.

Bu yüzden yolculuk sessiz geçti.

Bu, Karsvall'ın ön kapısında dizginlenene kadardı.

Aklım Apollo ve onunla karşılaşırsam ne yapacağım ile doluydu.

Zihnim aynı zamanda onun neler yapabileceği ve benim de onun yaptıklarına karşılık neler yapabileceğim ile doluydu.

Başka bir deyişle, beş dakikalık yolculuktan sonra başım ağrımaya başlamıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Zhnin beni yanında durduğu basamaklara koymadı ve hemen havalandı.

Onun yerine bir bacağını attı ve attan indi. Sonra ellerini belime koydu ve beni attan indirdi.

Beni ayağa kaldırdı ama dirseğimi tutmadı ya da elimi kendi elinin kıvrımında kıvrımadı.

Parmaklarını pazuma doladı ve beni yarı sürükleyerek (bacakları daha uzundu, bu yüzden tam olarak yetişemedim) merdivenlerden yukarı çıkardı ve beni kapıda durdurdu.

Beni bıraktığında, teşekkür etmek için başımı arkaya eğdim (bilmesi gereken ya da en azından bildiğini umduğum kelimeler).

O kelimeleri çıkaramadım.

Gürleyen sesi duyuldu.

"Karım var."

Sadece garip anonsuna değil, konuşmasına da şaşırarak göz kırptım.

"Tamam," diye cevap verdim, umarım o da bu kelimeyi biliyordur. "Buluşuyoruz. O konuşmaz," diye ilan etti.

Nefes aldım.

Devam etti.

"İyi değil. Kötü. İyi konuş."

Hmm.

Görünüşe göre çok daha az kelimeyle Cristiana tarzı bir ders daha alıyordum.

"Konuşmak iyidir, *zhnin*," diye kabul ettim. "Savaşçı. Sen. Konuş."

Yine birkaç kelime ama bunun bir emir olduğundan şüphe yoktu.

Hazır olduğumdan emin değildim. Ne söyleyeceğimden emin değildim. Sadece Apollo'nun ne söylemesini istediğimi biliyordum ama bunu söyleyecek cesareti olduğundan emin değildim.

Yapsa bile nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Yine de, "Tamam, *zhnin*." dedim.

"Savaşçı acı
çeker." Oh

Tanrım.

Gözlerimi ona diktim. "Apollo acı çekiyor mu?"

Fısıldadım. "Savaşçıların kadınları konuşmaz, savaşçılar acı çeker."

Tamam, bu adam büyük bir adamdı, ateşli bir adamdı, korkutucu bir adamdı, çünkü o kadar iyi sohbet edemesek bile, onun gerçekten sinirli olduğunu anlamak için kelimelere ihtiyacınız yoktu.

Ama karısını önemsiyordu.

Hem de çok.

Apollo ve benim için iyi bir şey yapmaya çalışıyordu. Bu da karısının da onu önemseydiğini umduğum anlamına geliyordu.

Hem de çok.

Tereddütle u z a n d ı m , eline kısaca dokundum ve "Teşekkür ederim. Bunu düşüneceğim."

Kaşları kısılmış gözlerinin üzerinde birbirine çarptı ve ben haklıydım. Kesinlikle sinirliydi.

"Hiç sanmıyorum." Bana doğru eğildi. "*Konuş.*"

Bu noktada aynı fikirde olmanın en iyisi olduğunu düşündüm ve bunun nedeni sadece sınırlı kelime dağarcığının tam anlamıyla bir tartışma yapamayacağımız anlamına gelmesi değildi.

Ben de öyle yaptım.

"Tamam, Z ahnin."

Bir kez sertçe başını salladı ve hemen dönüp merdivenlerden atına doğru ilerledi.

Akıcı bir hareketle ata bindi ve bu da ona bir Hollywood ajansı ile sözleşme imzalatacak ve western filmlerinin yeniden canlanmasına yol açacaktı.

Kudretli hayvana bindikten sonra bana baktı ve sertçe "İçeri" diye seslendi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, başımı salladım, veda ettim, sonra elimi kapı koluna koydum ve içeri girdim.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra içeri altı deneme adımı attım ve sağa baktım.

Apollo'nun çalışma odasının kapısı kapalıydı.

Bu muhtemelen onun içeride olduğu anlamına geliyordu ki neyse ki onunla karşılaşmayacaktım.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım ve aceleyle merdivenlere yöneldim. Merdivenleri çıktıktan sonra, işi şansa bırakmadan aceleyle Élan'ın odasına gittim.

Kapıda belirtdiğim anda, küçük bir sandalyedeki bebeği gösterip ona bir şeyler söylerken başını kaldırdı (bebeğin yaramazlık yaptığı ve Élan'ın onu azarladığı açıktı), güzel yeşil gözleri bana geldi ve parladı.

"Geldiniz!" diye sevinçle bağırdı, sanki Lunwyn kraliçesi kapısına

gelmiş gibiydi (ve bu onun için olabilirdi, ülkenin

prenses sadece kısa bir at yolculuğu uzaklığındaydı).

Onu kabul etmek, eski dünyanın bana sunamayacağı tek şeydi. Hiçbir zaman.

Ve o belki de bana her şeyi unutturabilecek ve mutlu hissettirebilecek tek şeydi.

"Tabii ki geldim," diye cevap verdim, eldivenlerimi çıkarıp ona sırtarak içeri girdim. "Yıllardır bundan daha önemli bir davet almamıştım. Hayır," diye düzelttim. "On yıllardır."

Başını yana eğdi ve ellerini küçük kalçalarının üzerine koydu, gözleri boğazımdaki pelerinin mandallarını çözmemi izliyordu.

Sonra yüzüme doğru kalktılar.

"Şapka takmıyorsun," diye gözlemledi.

"Hayır," diye kabul ettim, pelerini omuzlarımdan sıyırdım. "Bana her zaman şapka taktırıyorsun," diye belirtti.

Pelerini ve eldivenleri çiçek desenli bir sandalyeye bıraktım ve tüm dikkatimi ona yönelttim.

"Evet." Ellerimi önümde "ateş etme" pozisyonunda kaldırdım. "Ve sen söylemeden önce, haklısın. Yapmalıyım. Tıpkı senin her zaman yapman gerektiği gibi. Üşümek için sıcak tutmak önemli ve bu senin için olduğu kadar benim için de önemli." Ellerimi indirdim ve ona tekrar sırttım. "Dax Lahn'dan partinize katılma davetiyemi aldığım için o kadar heyecanlıydım ki unutmuşum."

"Chris şapka takmıyor," diye dikkat çekti.

Ona yaklaştım ve yaklaştığımda durdum.

Yaklaşmak için dizlerimin yanı sıra belimden de hafifçe eğildim ve "Öyle olmalı. Tıpkı senin ve benim gibi sıcak ve sağlıklı kalmalı. Ama o bir erkek ve erkeklerin böyle şeyler yapmamak için nedenleri var. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım biz kızların asla anlayamayacağı nedenler. Ama akıllı olmalı ve soğuk havalarda şapka takmak gibi şeyler yapmalıyız ve daha da akıllı olmalıyız ve erkekler anlamsız şeyler yaptığında, yapmalarına izin vermeliyiz. Sonunda burunlarının tıkanmasının bedelini ödeyecekler. Haksız mıyım?"

"Chris burnu tıkanıldığında huysuzlaşıyor," diye bana bilgi verdi.

"Hepimiz öyleyiz, tatlım," diye karşılık verdim.

"Ben değil." Gülümsedi. "Bu, okul odasına gitmek zorunda olmadığım anlamına geliyor. Yatağımda uzanabilirim ve Bella da bana aromalı buzlar getirir.

Boğazım ağırırsa babam gelir ve bana masal okur." Sadece

Élan üşütmenin iyi yanlarını bulabilirdi.

"Bahse girerim dışarıda kardan kaleler yapmayı tercih edersin," dedim ve yüzünü buruşturdu.

"Bella boğazım ağrımasa bile bana aromalı buzlar veriyor ve babam da bana hikâyeler okuyor. Yani bunlara sahip olmak ve kardan kaleler yapabilmek daha iyi."

Apollo'nun kızına hikâyeler okuduğu hayalinin birdenbire kafamda canlanması hoşuma gitmese de bu sonuca varmış olmasından memnundum. Bu bana onun ne kadar harika biri olduğunu hatırlatıyor, öyle olmadığı zamanları unutturabiliyordu.

Pol'le ilk günlerde de böyle olmuştu. Korkunç bir şey yapar, sonra aşık olduğum Pol'e dönerdi ve ben de unutturdum. Sonunda, çabalamaktan vazgeçmeden önce, kendime unutturdum.

Sonra, sonunda hiçbir iyiliğin silemeyeceği kadar kötü oldu.

Eğer buna katlanırsanız, onlar da dağıtırdı. Apollo Pol değildi. Bunu tamamen biliyordum.

Gerçek şu ki, eğer siz buna katlanırsanız, onlar da bunu size ödeteceklerdi.

Ve daha da kötüleşti.

Apollo'nun yaptıklarına katlandım. Yine dağıttı.

Ve daha da kötüleşti.

Élan'ın elimi tutup çektiğini hissettiğimde bu korkunç düşünceleri düşünmeyi bıraktım.

"Sen buraya, Ariel'in yanına otur," diye talimat verdi ve beni taçlı bir bebeğin ve gardırobumda birkaç tane bulunan çok güzel bir örgü elbisenin yanına oturttu.

Ama o beni hareket ettirirken göz ucuyla bir şey yakaladım ve Christophe'un kapıdan başını uzattığını gördüm.

Gözlerim onunkilere takılınca bedenim irkildi. Bizi izliyordu ve ne kadar zamandır orada olduğunu bilemiyordum. Bir şey söyleyemeden, hatta gülümseyemeden ortadan kaybolduğu için sormadım da.

Élan'ın beni Ariel'in yanına oturtmasına izin verirken (sandalyeler normal sandalyelerin yarısı kadar bile uzun olmadığından kolay bir iş değildi) bir nefes aldım ve o gevezelik ve sahtekârlık yaparken gözlerim tekrar kapıya kaydı

(normal bir çaydanlığın yarısı kadar bile olmayan) zarif bir porselen
d e m l i k t e n çay döktü.

Chris gelmedi.

Bunu Apollo'nun Chris'le her ne yapıyorsa iŖe yaramadığına dair
bir iŖaret olarak aldım.

Bunu iŖledikten ve ağırlığının kalbime yerleŖmesine izin verdikten
sonra, bir kenara bıraktım ve tüm dikkatimi lan'a verdim.

Beni burada istiyordu; beni burada tutuyordu. Ve ben üzülürken
ya da kafamın içinde sıkıŖıp kalmıŖken, hayatım, Apollo ya da
Christophe hakkında endiŖelenirken değil.

Yüzlerce ay partisine katılırdım. Bunu
gülümseyerek yapardım.

Ve lan için bu gülümsemeler gerçek
olacaktı. Her seferinde.

Yeni Yedinci Bölüm

Bu Öpücüğü Hatırla

Otuz dakika sonra Bella telaşla odaya girdi, bana gülümsedi ama çay partimizi şöyle bitirdi: "Öğretmeniniz yazı çalışmanız olduğunu söylüyor küçük hanım. Çaydanlığı kaldırmanın zamanı geldi. Bu akşam yemekte ne konuştuydunuz onu bitirebilirsiniz."

Bunun olma ihtimali çok düşük.

İki gece boyunca Meeta, Loretta ve Cristiana ile birlikte evin mutfağında yemek yedim.

Onlar iyi bir arkadaştı (benim iyi olup olmadığım konusunda jüri henüz karar vermemişti). Ama bu, haftalardır ilk kez Apollo ve çocuklar olmadan yemek yiyeceğim anlamına geliyordu.

Ben de kaçırdım.

Ve onu da benden almak için gözünü kırpmadı.

Tamamen onun merhametine kalmıştım.

Bella, Élan'ın kendisine yönelttiği dudak bükme hareketini görmezden gelerek devam etti. "Ve Bayan Maddie, Lord Apollo, Élan'la partiniz bittiğinde çalışma odasında kendisine katılmanızı istediğini bildirdi."

Ya da belki de akşam yemeğinin gerçekleşme ihtimali çok düşüktü.

Yine de, bunu yapıp yapmamak Apollo'nun isteğine bağlıydı.

Çalışma odasında ona katılıp katılmama konusunda hiçbir seçeneğim olmadığından bahsetmiyorum bile.

Tüm bunlar kafamda yer ederken, içimde garip bir şeyin kabardığını hissettim. Kötü bir gariplik değildi. İyi bir gariplik de değildi. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

Garip bir şey *değildi*.

Élan bana sarılırken bunu düşünmedim ve gitmeme izin verdiğinde yanağından öpmek için eğildim.

Geri çekildim ve fısıldadım, "Tekrar sor. Bu eğlenceliydi."

Bana o tatlı gülümsemelerinden birini verdi, nedense hafızama kazımak istediğim bir gülümsemeydi bu, ne zaman istersem çağırabileyim diye, tam da cıvıdamadan önce, "Yapacağım. Yarın yaparız! Ve Frey'den gelmesini isteyeceğiz!"

Zihnimi, Frey Drakkar'ın uzun bedenini Élan'ın küçük sandalyelerinden birine ve büyük sandalyelerinden birine katladığı bir görüntüyü sarmaya zorlamaya çalıştım.

Ellerim zarıftan de zarıf bir çay fincanı tutuyordu. Zihnim bunu yapmayı reddetti ama dudaklarım bu düşünceye gülümsedi.

"Sadece sen ve ben olsak bile burada olacağım," dedim ona. "Huzzah!" diye bağırdı.

Sadece benimle mutlu olurdu. Ka h r e t s i n , sadece bebekleriyle bile mutlu olurdu. O sadece mutlu bir çocuktu.

Gerçi Frey gelirse daha mutlu olur diye düşündüm.

Doğrulurken ona gülümsemeye devam ettim. Sonra gülümsememi Bella'ya yönelttim ve pelerinine doğru ilerledim.

Kapıya doğru ilerlerken, "İkinizle de sonra görüşürüz," diye seslendim. "Yemekte görüşürüz!" Élan geri seslendi.

Yapıp yapmayacağını merak ederek ona bir gülümseme daha yönelttim.

Sonra el salladım ve kapıdan çıktım, pelerini kolumun üzerine yerleştirmekle meşguldüm, eldivenleri elimde daha sıkı katladım ve ne hissettiğimi düşünmeye çalıştım.

Yine de aklıma gelen tek şey hiçbir şey hissetmediğimdi.

Beni endişelendiren hiçbir şey kısmıydı ve koridorda ilerlerken o kadar dalmıştım ki, yakın olmayan ama çok da uzak olmayan bir yerden gelen kadın seslerini zar zor algılayabildim.

"Şok oldum," dedi biri. "Bu Ulfr'un yapacağı bir şey değıl. Babasına kesinlikle. O mu? Hayır. Ama onun yaptığı da hemen hemen aynı şey."

"Öyle ve pek de aynı değıl. Tamamen aynı," diye cevap verdi başka bir ses. "Ve biliyorsun, Jeremiah'ya kulak misafiri oldum. Görünüşe göre Ulfr'un Estranvegue'de Madeleine için, onu göndermenin güvenli olduğı zaman için hazırladığı bir evi var."

Adımı duyunca durdum.

Ya da belki de Apollo'nun beni göndermesiyle ilgili kısmı duymaktı.

"Estranvegue'de mi?" diye sordu ilk

ses. "Evet," diye onayladı ikinci ses.

İlk ses, "Tanrım, Lunwyn'i boydan boya geçiyor," dedi.

"Gerçekten de öyle," dedi ikinci ses. "Ayrıca onun için bir hesap açtı. Belli ki hâlâ ona bakma sorumluluğunu üstlenmek istiyor ama bunu burada yapmayacak."

"Ama," diye başladı ilk ses, "duyduğuma göre evleneceklermiş."

"Bunu ben de duydum. Ve belki de çocuklar onu kabul etseydi bunu yapmaya niyetliydi. Şimdi, belli ki böyle bir şey olmayacak. Küçük Élan'ın onu sevdiğini biliyorum ama o herkesi seviyor. Genç Christophe ondan hoşlanmıyor. İşler şimdiki gibi altüst olmadığına bile kaçmak gibi bir şey yaparak paniğe neden olmak onun doğasında yok. Kız burada olduğu için kaçtı. Onu kim suçlayabilir ki? Onu gördüm ve annesine çok benziyor. Bu esrarengiz. Ayrıca ölen karınıza tıpatıp benziyorsa, sevgilinizi oğlunuza zorlamak düpedüz zalimlik. Ulfr babası gibi davranıyor olabilir, bu ne kadar şok edici olsa da, sonuçta oğluna zarar verecek bir şey yapmayacağını düşünüyorum."

Nefesim aniden kesildi, ayaklarımın üzerinde sallanıyordum. Kendimi tutmak için yana kaymalı ve bir elimi duvara koymalıydım ama bedenimin bunu yapmasını isteyecek gücü kendimde bulamadım.

Dinlemekten başka bir şey yapamadım.

"Cristiana bana onun çok güzel olduğunu söyledi," dedi ilk ses

"Bunu ben de duydum. Ama çok sevimli olabilir ve bu onu Christophe'un merhum annesine daha az benzetmez. Ulfr'un karısının ölümüne ne kadar üzüldüğünü düşünürsek, onunla birlikte olması hiç de şaşırtıcı değil. Bunu yapması için kadının sevimli olması bile gerekmezdi. Ama yettiği zaman, yetecektir. Ve sanırım genç Christophe böyle kaçıp giderse, Ulfr artık yeter diyecektir."

İşte o anda yutkundum ve sonunda yana doğru kaydım. Ağır bir şekilde duvardaki elime yaslandım, başım düştü çünkü sözleri beynime kazınırken onu tutma çabası çok fazlaydı. Tenime.

Ruhum.

"En azından pennyrium'da," diye belirtti ilk ses. "Köyden Sally, Ulfr'un Loretta'ya bunu ondan aldığını söyledi. Yine de babasının annesine yaptıklarını düşününce şok edici. Bu haliyle geçmiş bu şekilde tekrarladığına inanmak imkânsız. Ama öyle görünüyor, çünkü babası da tıpkı Ulfr'un Madeleine'e yaptığı gibi metresini eve yerleştirdi.

"Ama yaşlı Ulfr bunu onu hamile bırakmak için yaptı," dedi ikinci ses ve ben şok içinde ayaklarıma bakakaldım.

İlk ses "Biliyorum" demeden önce bir gıdıklama sesi duyuldu. Bir varis için çaresiz, karısını bu duruma soktu. Düşünebiliyor musunuz?

Kocanızın bu tür faaliyetlerde bulunmak için her gece on dakika uzağa gittiğini bilerek bu evde yaşamak?"

"Sevgilinin seni kısır karısı için terk ettiğini ve ona asla bu şekilde sahip olamayacağını bilerek çeyiz evinde yaşadığını hayal edebiliyor musun?" diye karşılık verdi ikinci ses.

İlkinin sesi bunu hayal bile edemediğini açıkça ifade ediyordu: "Onun için üzüldüm. Her ikisi için de. Özellikle de yaşlı Ulfr varisine kavuştuğunda. Tüm bunlar hala devam ediyor, her iki dünyanın da en iyisine sahip, ancak evin hanımının yetiştirdiği kendi oğlunun ziyaretlerini beklemek zorunda kalıyor ve kocasının çocuğunu başka bir kadınla büyütme zorunda kalmayı o kadar da büyük görmediği için kötü bir şekilde. Sadece yolunun üzerinde olan bir kadın. Bu olay olduğunda ben de buradaydım ve sonunda onu gönderdiğinde gerçekten rahatlamıştım."

Ne hakkında konuşuyorlardı?

"Annesinin başına bunca şey gelmişken Ulfr'un daha iyi bilmesi gerekirdi," dedi ikincisi düşüncelerini yarıda keserek. "Köydeki herkes şu Madeleine hakkında konuşuyor. Genç Christophe'un onun etrafında olmaya dayanamadığı için nasıl kaçtığını. Ulfr'un tarihi nasıl tekrarladığını. Kimse onunla evleneceğine inanmıyor. Benim anlamadığım neden çocuklarını bu işe karıştırdığı."

İlk kadının sesi soluklaşırken, "Bu onun yapacağı bir şey değil. Gerçekten. Ve hayal kırıklığı yaratıyor. Ama o bir Ulfr. Bir Hanenin Başkanı. İstediklerini yaparlar. Her zaman yapmışlardır."

Belli ki ayrılıyorlardı çünkü ikincisinin "Öyle" dediğini zar zor duydum.

Başka bir şey duymadığımda gittiklerini biliyordum.

Ama hareket etmedim.

Kesin olarak bilemezdim çünkü Apollo bana kesinlikle söylemedi ama annesi benim evimde yaşamış gibi görünüyordu ve kocası öldüğünde oraya taşındıktan sonra bunu yapmadı. Babasının karısı değildi, Apollo'nun babasının izin verdiği ziyaretler dışında oğlunu büyütmedi ve sonra da gönderildi.

Bu büyük bir boktu.

Apollo'nun benimle paylaşması gereken bir şey vardı, belki de yatakta uzanıp birbirimize fısıldadığımız o ~~den~~ uzunluktaki zamanlardan birini bilmiyordum.

Diğer.

Ve benim için bir yerlerde bir ev ayarlamıştı. Uzak bir yerde.

Benim için bir hesapla.

Bu haber ne kadar yıkıcı olsa da değildi. Çünkü sürpriz değildi.

Christophe benim yüzümden kaçmıştı ve Apollo açıkça bununla ilgileniyordu. Ayrıca benimle uğraşmaktan bıktığını da açıkça belirtmişti. Ama beni kapı dışarı etmeyecek ya da tek başıma gitmeme izin vermeyecekti.

Görünüşe göre, son iki gün içinde beni tutmak için ayarlamalar yapmış.

Beni tutmayacaktı.

Bu düşünceyle neden hiçbir şey hissetmediğimi anladım.

Hiçbir şey hissetmiyordum çünkü hissetmem gereken şeyi hissetseydim, içim içimi yemeyeceği için hissetmek için en akıllıca yol buydu. Beni yok etmezdi.

Bu beni yok eder.

Bu düşünceyle Apollo'nun beni beklediğini hatırladım. Duvardan uzaklaşıp omuzlarımı dikleştirip başımı kaldırdığımda o acı ürperti tenimi sardı.

Ve yine durdu.

Çünkü Chris'i iki adım önümdeki odanın kapısında gördüm, başını çevirmiş koridorda seslerin kaybolduğu yere doğru bakıyordu.

Orası onun odasıydı.

Kapı açıktı. Duymuştu.

Bunu biliyordum çünkü sadece profilini görebiliyordum ama yüzü solgundu ve kederli görünüyordu.

Hareket ettim ve başı bana doğru savrulmadan önce vücudunun zıplamasını izledim.

"Lütfen kaçma," diye fısıldadım. Neyse ki hareket etmedi.

Yaklaşmayı bıraktığımda "Teşekkür ederim," dedim.

Sonra da söyleyeceklerimi söylemek için hiç vakit kaybetmedim. Bunu yaptım çünkü beni dinlemesini istiyordum ve gözünü korkutmak istemiyordum.

Söyleyeceklerimin ortasında çekip gitti.

Ayrıca bunu yaptım çünkü varlığımla ona uzun süre işkence etmek istemedim.

"Çok fazla vaktini almayacağım Christophe. Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim." Derin bir nefes aldım, aynı anda kendimi toparladım ve devam ettim. "Seni asla incitmek istemedim. Seninle tanışmadan önce, inciteceğimden çok endişeliydim. Bunu yaptığımı şaşırmadım. Ama özür dilerim." Sesimi alçalttım ve "Çok üzgünüm tatlım" diye bitirdiğimde gözlerini tuttum.

Bana baktı ve hiçbir şey söylemedi, yüzü ifadesizdi.

Yüzüne baktığımda, birçok yönden babasına çok benzediğini bir kez daha düşündüm.

Ama bunun yapılmasının zamanı gelmişti. Daha fazla acıya ihtiyacı yoktu. Benim de yoktu.

"Seni incitmiş olsam bile," diye başladım dürüstçe, "seni tanıma fırsatına sahip olmak benim için hâlâ bir onurdu. Sen iyi bir kardeşsin. Harika bir çocuksun. Ve baban seninle çok gurur duyuyor. Bir gün mükemmel bir asker olacaksın, Chris. Aslında, olmak istediğin her şeyi mükemmel bir şekilde yapacaksın."

Tek kelime etmeden bana bakmaya devam etti. Ben de bitirmeye karar verdim.

"Bir süre bana katlandığın için teşekkür ederim. Keşke o zaman seni incitmeden gelseydi. Ama yine de bunu yaşadığım için minnettarım."

Yutkundu.

Bunun olması gerekiyordu, bu yüzden ona en ufak bir samimiyeti olmayan bir gülümseme verdim, ona dokunabilmeyi diledim. Ağgözlölük yapıp sarılmak, yanağına bir öpücük kondurmak istemedim. Sadece saçlarını okşamak ya da parmağımı yanağında gezdirmek istiyordum.

Ama yapamadım.

Çünkü o bunu istemezdi.

Onun yerine arkamı döndüm ve hızla koridorda ilerledim. Arkama bakmadım.

Çünkü Chris'le konuşmak beni çok yordu. Çok fazla. Hiçbir şeyden fazlasını hissetmeye başlamıştım. Hiçten çok daha fazlasını. Ve Apollo'yla konuşabilmek için o hiçliğı ihtiyacım vardı.

O zaman Valentine'ı bulmam gerekiyordu.

Ve onunla konuştuktan sonra, istediğimi yaptığında, ancak o zaman bir şeyler hissetmeme izin verecektim.

Şimdi, o hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Bu yüzden merdivenlerden inerken onu tuttum ve doğrudan Apollo'nun çalışma odasına geçtim.

Kapıyı çalmakta tereddüt etmedim.

"Gel" diye seslendiğini duyduğumda elimi kapı koluna götürüp çevirmekte ve odaya girmekte de tereddüt etmedim.

İçeri girer girmez yalnız olduğunu fark ettim. Masasının başındaydı, başını eğmiş bir şeyler karalıyordu.

Ve girdiğim o saniyede hiçlik hissim bir darbe daha aldı çünkü bir bakışta onu özlediğimi anladım. Kağıda bir şeyler karalamak gibi sıradan bir şey yapmasını izlemek ve bunu yaparken ne kadar güzel olabileceğine hayret etmek de dahil olmak üzere onunla ilgili her şeyi özledim.

Ben kapıdan girer girmez kafasını kaldırdı, ifadesi değişti ve kalemını bıraktı.

Yüz ifadesini görmezden geldim.

Buna ihtiyacım vardı. Eğer yapmazsam, bir şeyler hissedecektim. Ve küçük bir şey değil.

Bunu yapmama izin veremezdim.

Ben de yapmadım.

"Kapıyı kapat, güvercin," diye s e s l e n d i sessizce, masadan doğrulurken.

Bana "güvercin" demesine karşı kendimi çelikleştirerek teklif ettiği gibi yaptım. Onu da özlemiştim.

Kapıyı kapatıp önünde durdum, pelerinimi kolumun üzerinde tutuyordum, eldivenlerim elimde sıkıca duruyordu.

Apollo masasının önüne doğru ilerledi, bunu yaparken gözleri benim üzerimdeydi ve orada durdu.

"Buraya gelir misin?" diye sordu.

Yani Apollo, ona gitmemi istiyordu.

Ne kadar sinir bozucu olsa da bunu da özlemiştim. "Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Çenesinin sıkıldığını gördüm.

Bunu bakışlarımı tutarak yaptı ve "Bazı şeyler söyledim" demeden önce bir süre bekledi.

"Evet, öyle yaptın," diye kesin bir ifadeyle kabul ettim.

Ses tonumu hemen fark etti. Bunu biliyordum çünkü toparlanıp devam etmeden önce neredeyse fark edilmeyecek kadar irkildiğini gördüm.

"Pişmanım,
babacığım." Cevap
vermedim.

"Senin için endişelendim," dedi bana.

Sessiz kaldım.

"Ve onu bulduğumuzda Christophe canını sıkan şeyleri paylaştı."

Hiçbir şey söylemedim.

"Aklımda pek çok ağır mesele vardı. Aynı anda çok fazla."

Sessizliğimi korudum.

Apollo bana doğru yaklaşarak, "Eyvah, güvercinim, acısını senden çıkardım," dedi.

Sonunda sessizliğimi bozdu ve "Aslında orada kalmanı tercih ederim" dediğimde hareket etmeyi bıraktı.

"Maddie-" diye başladı, sesi yumuşak ve
tatlıydı. Bunu da duymama izin
veremezdim.

Eğer yapsaydım, sesi kesinlikle bana hiçbir şeyden daha fazlasını hissettirecekti. Bu yüzden "Eve gitmek istiyorum" diyerek sözünü kestim.

Vücudu hareketsiz kaldı. Tepeden tırnağa hepsi. Gücünün tamamen durmasını izledim ve bunun olağanüstü bir manzara olduğunu söylemeliyim.

Sonra alarm vermesini izledim ve bu daha da dikkat çekiciydi.

Ama (kendime söyledim) bunların hiçbirisi bana bir şey hissettirmedi.

"Evindesin," dedi sessizce.

"Değilim," diye karşılık verdim. "Karsvall'dayım, senin evinde. Karsvall Lunwyn'de, senin ülken. Kuzey Toprakları'nda, senin kıtada. Bunların hepsi senin dünyanda. Ben kendi dünyama dönmek istiyorum."

Tekrar bana doğru ilerlemeye başladı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Sana karşı sert konuştum. Derinden pişmanlık duyduğum şeyler söyledim. Affedilemezdi Madeleine ve özür dilerim."

Ciddiydi. Her kelimesinde. Bunu biliyordum. Bana bakışından ve sözlerinin kulağa gelişinden anladım.

Çok ciddi idi.
Ama bu bana hiçbir şey
hissettirmedi. Ya da en azından
kendime böyle söyledim.

Onun yerine yerimde durdum ve bakışlarını üzerimde tuttum. "Bunu takdir ediyorum. Şimdi beni Valentine'a götürürseniz, ondan beni eve göndermesini rica edeceğim."

İki adım önümde durdu ve beni dikkatle inceledi.

Gözlerindeki öfkeyi okuyabiliyordum. Kontrollü bir öfke.

Endişeyi de görebiliyordum.

Bu kontrolsüzdü.

"Kendi dünyanıza dönmenize izin vereceğimi düşünemezsiniz," dedi.

"Hayır, böyle düşünemem," diye kabul ettim. "Sadece benden *istediğin* şeyi yapmama *izin* vereceksin. Senin istediğini elde etmek için bir yöntemin var ve benim de sana bunu vermek için bir yöntemim var. İtiraf etmeliyim ki, son birkaç gündür bunu mantıklı bir şekilde düşünemeyecek kadar acı içindeydim. Ama birkaç dakika önce, sana gelirken, ne yapmam ve nerede olmam gerektiği çok netleşti. Élan ile ikimizin de keyif aldığı çok güzel bir zaman geçirdim. Ondan ayrıldığım için mutlu değilim ama bunun ona bırakacağım güzel bir anı olmasını umuyorum."

Öyle olmasını umuyordum.

Gittiğimde beni özleyeceğini biliyordum. Beni severdi. Bu bir darbe olurdu.

Ama babası beni gönderdikten sonra gitmektense şimdi gitmem daha iyi. Bana gelince, Élan'dan ayrılmanın nasıl hissettireceğini düşünemiyordum.

Ben de yapmadım.

Hiç duraksamadan devam ettim.

"Ve Christophe'a rastladım. Umarım ona söylemek için bulduğum kelimeler bir şekilde yardımcı olmuştur, ancak bu şüpheli. Ama tek bir seçeneğim var ve bu iyi bir seçenek değil ama doğru olan bu. Valentine burada olduğuna göre, ne yapmama izin verirsen ver, Apollo, beni geri gönderme gücüne sahip olan kişi o ve bunu ondan isteyeceğim."

Ondan yayılan duyguyu hissedebiliyordum. Bu iyi bir duygu değildi. Korkutucu bir duyguydu. Ama kendime bunu da hissetmediğimi söyledim.

"Diğer dünyada güvende değilsin," diye hatırlattı bana. "Ben de burada güvende değilim," diye hatırlattım.

Başını iki yana salladı. "Sana söylediklerim yersizdi Madeleine, bu doğru. Ama sen de aynı suçu işleyerek karşılık veriyorsun."

Günah mı? Kendi yaralarını bu şekilde mi deşiyorsun? Paylaştığımız onca şeyden, birbirimize dönüştüğümüz onca şeyden sonra, tek bir duygu kırıntısıyla bile olsa beni terk etmeni mi istiyorsun?"

"Söylediğin şey affedilemez, yersiz ve bağışlanamazdı," diye cevap verdim, gözlerini tutarak ve omuzlarımı dikleştirerek. "Pol'ün on yıl boyunca fiziksel tacizine uğradıktan sonra buraya gelip ikizinin beni sözlü olarak taciz etmesine izin vermeyeceğim."

Gövdesi aniden doğrulurken ve odada zaten iyi olmayan ruh hali daha da bozulurken bile keskin nefes alışını duydum.

Kendime bunu da hissetmediğimi söyledim.

"Bunu daha önce de söyledim ama sana tekrar hatırlatacağım. Ben o değilim Maddie," dedi kısaca.

"Değilsin," dedim keskin bir baş hareketiyle. "Hak edilmemiş ve belki de fiziksel olarak o kadar acı vermeyen farklı bir şekilde saldırıyorsun, ama yine de acıtıyor."

"Özür diledim."

"Eskiden bunu da yapardı."

Başını salladı ve bir kez daha irkildim, bu seferki neredeyse belli belirsizdi.

Bunu kaçıramazdım.

Bu sözleri hissetti. Onu yaralamıştım.

Hayır, beni ne kadar derinden yaraladığını anlayarak onu yaraladım.

Kendime bunu da hissetmediğimi söyledim.

"Paylaştığımız onca güzellik içinde, bana verdiğin onca güzellik içinde unutmuşum," dedim ona. "Yolumu bulmaya çalıştığımı unuttum. O kadar derinden unutmuşum ki, tekrar kaybettim. Ta ki o kadın bana bunu gösterene kadar. Sonra sen yaptığın şeyi yaptın ve her şey daha da netleşti."

"Hangi kadın?" diye sordu, kaşları birbirine yaklaşarak.

"Franka Drakkar," diye cevap verdim.

Başını tekrar salladı ama bu sefer yaptı ve bir adım daha yaklaştı.

Hareket etmedim.

O konuştu.

"O kadının söylediği hiçbir şey duymaya değmez."

"Yanılıyorsun," diye karşılık verdim. "Öyleydi. O söyledikten sonra anladım. Sadece yanlış anladım. Gördüğünüz gibi, ben Pol'ün

Fahişе. Parmağında yüzük olan bir fahişе. Bunu satın aldım, kendim olmayı. Olduğum kişi olarak. Güzel şeylerden hoşlanan ve iyi bir hayat isteyen bir kadın olmayı. Annemin babamla yaşadığı gibi olmayan bir hayat. Kazıp biriktirmek, günden güne var olmak, maaş çekinden maaş çekine, ama bunu mutlu bir şekilde yapmamak, evimin sevginin geliştiğı sıcak bir yer olduğunu bilmek. Baktan şeylere katlanarak yapıyordu. Her nefesinde onu boğan olumsuzluklarla yaşamak. Bunların hiçbirine sahip olmadığımдан emin olmayı çok istedim, ama tek istediğim, kolay yolu seçip bir fahişе olduğumda satın aldığım şeye kör oldum."

"Madeleine-" diye başladı ama yüzündeki yeni ifadeyi görmezden geldim. Şaşkın, kızgın ya da endişeli olmayan bir bakış. Tanık olmak için çok acı veren, beni bir şeyler hissettirmekle tehdit eden işkence görmüş bakış ve onun üzerinden konuştum.

"Benim dünyamda, bir erkek bir fahişeye Pol'un bana davrandığı gibi davranır. Karısına böyle davranmaz." Ona doğru bir el attım. "Şimdi senin fahişenim, ama yüzüğün yok, teklif etsen bile. Ve ben bir fahişе olmak istemiyorum, Apollo. Eminim bu dünyada bir şeyler yapabilirim ve belki de geçimimi sağlayabilirim, yapabileceğim tek şey bu. Başka hiçbir şeyde iyi değilim. Ama bunu istemiyorum. Bunu çok uzun zamandır yapıyorum. Fahişе olmaktan bıktım. Bu yüzden, kendimi sana ya da bir başkasına fahişelik yapmadan bu dünyada yaşayamayacağıma göre, eve gidip şansımı denemeyi tercih ederim."

"Sen benim fahişem değilsin," diye fısıldadı ve bu onun tatlı fısıltılarından biri değildi. Hem de hiç değildi.

Gözlerindeki bakış gibi bu da işkenceydi. Kendime bunun beni de etkilemediğini söyledim. "O zaman ben neyim?" diye sordum.

"Karım olmanı istiyorum," dedi. "Peki ya oğlun?" Ben zorladım.

"Zamanla kendine gelecektir."

"Belki de değildir," diye karşılık verdim. "Belki de taparcasına sevdiği babası için acısını saklamakta daha iyi olacaktır."

Apollo aramızdaki mesafeyi kapatıp elini çeneme götürmeden önce bir kez daha irkildi ve "Bir ölümcül hata daha" diye mırıldandı.

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama sormayacaktım. Bana dokunuyordu.

Ve biliyordum ki eğer bunu ve bu konuşmayı *yakında* bitirmezsem, kesinlikle bir şeyler hissedecektim.

Ben de "Apollo-" diye başladım ama o benim üstüme konuştu.

"Franka'nın saçmalıkları. Gözlerini karartan şey bu," diye ilan etti.

Oh.

Bahsettiği şey buydu. Kesinlikle haklıydı.

"Evet," diye onayladım. "Eğer gözlerimde bir karanlık varsa, onu oraya o koymuştur. Ama haksız da değildi. Söyleme şekli hoş değildi ama söylediği şey kesinlikle doğruydı. Verecek çok şeyin var Apollo. Bedenimden başka bir şeyim yok. Ve ben senin verebileceklerini aldım. Bana bok gibi davrandığın zamanlar da dahil."

Gözleri parlarken parmakları tenimde gerildi ama ben devam ettim.

"Ve gerçekten, ben içinde olduğum için dünya daha mı zengin?" Başımı salladım. "Hayır, değil. Hiçbir şekilde-"

Parmakları tekrar tenimde gerildi, gözleri tekrar parladı, ama daha parlak, daha öfkeli, sözümü kesmeden önce.

"Konuşmayı kes."

"Sözümü kesmeyi kes," diye karşılık verdim.

Bunu yaptığımda, aniden (ve endişe verici bir şekilde) gülümsedi

Bunu yapmamış olmasını çok isterdim çünkü kendime pek çok şeyi hissetmediğimi söyleyebilirdim ama o gülümsemeyi hissetmediğimi söyleyemezdim.

Saçmalık.

"Sen Franka'nın saçmalıklarını dinledin, ben seninkileri dinlemeyeceğim," diye ilan etti.

"Apollo-"

Bu sefer sözümü kestiği için değil, eli kulağımın altından geçip parmakları saçlarıma dolanırken bile yakınımaya eğildiği ve beni daha da yakına çektiği için konuşmayı bıraktım.

"Hizmetçim ve fahişem oldu, ikincisinin en iyisi için para ödedim ve hiçbirisi için uzaktan bile bir şey hissetmedim. Kesinlikle onlara aşık olmadım."

Aman Tanrım.

Az önce söylediğini sandığım şeyi mi söyledi?

Birdenbire nefes alamamaya başladım.

"Ve babacığım," diye devam etti, az önce patlattığı bombayla baş edemeden, "kızımın çay içmek için oturmuş oynarken, orada durup bana dünyanın senin varlığıyla daha zengin olmadığını söyleyebilir misin? Eğer bu kavramı anlasaydı, senin bu dünyayı zenginleştirmedeğini kabul edeceğinden şüphe ederdim."

Kalbim sıkıştı ama bayılmamak için kendimi nefes almaya zorladım.

"Bildiğiniz gibi," diye devam etti bana, "Christophe annesini kaybettiğinin hatırlatılmasına kötü tepki veriyor. Akılsız olmaktan çok uzak ama hissettiği şeyin kederin yeniden canlanması olduğunu anlayamayacak kadar genç."

Devam etmeden önce bana olan tutumu sıkılaştı.

"Ve evet, Poppy, buna sen neden oldun ama bu seninle hiçbir ilgisi olmadığı ve dahası senin hatan olmadığı gerçeğini ortadan kaldırmaz."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Apollo bana fırsat vermedi.

"Bu kaderin suçu ve *benim suçum*. O öfkeleni ve ben bunu hak ettim. Onunla görüşmüyordum ve bunu açıkça belirtmesi bana büyük acı verdi. Ben de bunu hak ettim. Ancak oğlumun durumu kabullenmeyeceğine ve benim hayatıma, kızımın hayatına, onunki de dahil olmak üzere dokunduğın her hayata kattığın zenginliği göreceğine ve sonunda buna değer vereceğine bir an bile inanmıyorum. Tek yapmam gereken annesini kaybettiği gerçeğini unutmamak ve onun anısını onurlandırmak, seni içermeyen yollarla annemi onun için canlı tutmak. Bunu yapacağım. Ve o da buna karşılık verecektir. Bundan eminim."

"Bunu bilemezsin," dedim sessizce.

"Kesinlikle yapabilirim," diye kararlılıkla karşılık verdi. Ve orada durmadı.

"İkimiz de Christophe'u bulduktan ve sonra seni tekrar tehlikede bulduktan sonraki davranışlarımdan affedilemez olduğu konusunda hemfikiriz. Ama Poppy," -daha da yakına eğildi- "*yanlış Cora'yı ormana kadar takip ettin. Kendini* tehlikeye attın. Doğru Cora olsa bile, bu yapılacak en yanlış şey olurdu. Chris için endişelenmeni anlıyorum ama yine de düşüncesizce davrandın."

"Bunu zaten kabul ettim," diye belirttim.

"Yaptın. Ve tüm bu olanların beni daha iyi bir hale getirmesine izin verdim. Sana zarar veren dikkatsiz sözler söyledim. Oğlumun bir erkek olmayı çok istemesi ve bu nedenle yaşının ötesinde bir olgunlukla hareket etmesiyle, onun sadece bir çocuk olduğunu unuttum. Ayrıca, sürekli olarak sergilediğin irade gücü ve içten karakterinle, kırık olduğunu ve sana dikkatle yaklaşmam gerektiğini de unuttum."

İrade gücü mü?

Karakterin yürekliliği?

Benim için böyle mi

düşündü?

Ve buna rağmen benim kırıldığımı mı düşünüyordun?

"Ben kırılmadım," diye fısıldadım.

Sesi yumuşadı. "Dove, paramparça olmuşsun. Bunu biliyorum çünkü benim fahişem olduğunu düşünüyorsun. Biliyorum çünkü sadece nezaketin bile seni uzun zamandır tanımayan iki kadını yardıma ihtiyacın olabileceği ihtimaliyle silahlanıp donmuş bir ormana girmeye itmişken sunacak hiçbir şeyin olmadığını düşünüyorsun."

Bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Sadece bu şekilde düşünmemiştim.

Apollo'nun işi hâlâ bitmemişti.

Ve ilk kez gündeme getirdiğinde işlemediğim eski bir konuya geri döndü, o zaman dünyamı oldukça sarsmıştı, bu yüzden ikinci kez duymaya hazır olmadığımdan eminim.

"Seni seven ve karısı olmanı isteyen bir adam olarak, içindeki kırıkları onarmak benim sorumluluğum. Chris'le birlikte, oğluma bakmam gerektiğini bir daha unutmayacağım. Seninle, sana özenle davranmam gerektiğini bir daha unutmayacağım."

Gözlerinin içine

baktım. O da

benimkilere baktı.

Odanın erimesini bekledim. Yerin sarsılmasını. Modaya uygun bir tişört ve kot pantolon giyen birinin odaya koşmasını, beni işaret etmesini ve serseri olduğumu haykırmasını.

Bunların hiçbiri olmadı.

Ben de "Beni seviyor musun?" diye sordum.

"Evet, Maddie, istiyorum," diye anında cevap verdi ve midem bulandı. Ama hâlâ bitirmemişti.

"Tam da bu yüzden iki gündür savaşta olduğumuz gibi önemsiz

olmayan bir gerçek hakkında endişelenmem gerekiyor ama

Aklımdaki tek şey oğlumun bana acısını gösterdiğinde yüzünde beliren ifade ve senin bana aynı ifadeyi verdiğinde yüzünde beliren ifadeydi. Böylece, uzun zamandır ilk kez, daha önce hiç olmadığını düşünüyorum, ne yapacağımı bilemedim. Oğlumu görmem gerekiyordu, üzgünüm güvercinim, senden uzakta zamana ihtiyacı vardı. Ama öyle olsa bile, benim aynı şeye ihtiyacım yoktu. Ve sana söylediğim sözlerle seni ne kadar uzun süre yalnız bırakırsam, kendi kırdığım şeyleri onarmamın o kadar zor olacağını hissediyordum. Yine de bu tür bir tepkiden korktuğum için harekete geçemiyordum. Her şeyi yaptım çünkü bana bu evde Élan'a katıldığınız söylenmişti ve sizi çatım altında tutamayacağımı ve en azından pişmanlığımın derinliğini ve özrümün samimiyetini bilmeden gitmenize izin veremeyeceğimi biliyordum."

"Ne yapacağını bilmiyor muydun?" diye sordum, sesim en az onun kadar şaşkın çıkıyordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye kesin bir şekilde cevap verdi ve bu bir itiraf değildi. Bu bir beyandı.

Ah canım.

Zaten bir şeyler hissetmeye başlamıştım. Bir sürü şey. Bir sürü büyük şey.

Ama şimdi daha fazlasını hissediyordum. Ve bunun bir kısmı kafa karışıklığıydı.

"Son iki günü beni Estranvegue'ye göndermek için hazırlık yaparak geçirmediniz mi?"

Birden elini bıraktı ve eğilerek uzaklaştı.

"Estranvegue'yi nereden duydun?" diye sordu, hiç de sakın olmadığını hissettiğim ürkütücü derecede sakın bir sesle.

Uh-oh.

"Önemli değil," diye yanıtladım çabucak. "Oh evet," diye karşılık verdi.

"Fark eder." "Apollo-"

"Estranvegue'yi nereden duydun?" diye sordu.

Gözlerinin içine baktım ve cevap vermedim.

Benim daha önemli bir sorum vardı. Çoktan sormuştum ama hala inanamıyordum.

Ben de tekrar sordum.

"Bana aşık mısın?"

"Evet, Madeleine," o bit dışarı. "Şimdi, nerede yaptı
sen duymak Estranvegue?"

Bana aşıktı.

Apollo Ulfr (iyi olan) *bana aşıktı.*

Aman

Tanrım. Oh,
evet.

Bir şeyler hissediyordum.

Büyük bir şey.

"Bana aşıksın," diye nefes aldım.

"Evet," diye kırptı ve eli tekrar boynumun kenarına dolandı ve
tekrar yakınımaya eğildi. "Tekrar soruyorum, babacık, nerede-?"

"Neden?" diyerek sözünü kestim.

Ağzını kapattı, sonra da açıp "Neden?" diye sordu. "Evet.
Neden?"

Şaşkınlıkla başını salladı. "Neden ne?" "Neden
bana aşıksın?"

Diğer elini boynumun diğer tarafına götürmeden önce gözlerini
kırptırdı, gözleri benimkilere kilitlendi ve "Neden soruma cevap
vermiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü belli ki bana neden aşık olduğunu bilmek daha önemli ve
çünkü soruna cevap verirsem birinin başını belaya sokacağım," diye
cevap verdim sonunda.

"Cevabı olmayan bir soru soruyorsun," diye karşılık verdi. "Şimdi
benimkine cevap ver, ki aslında var."

Gerçekten mi?

Sorumun cevabı olmadığını mı düşündü?

Dürüst olmak gerekirse, bu dünyadaki erkeklerin, tıpkı benimkinden
olduğu gibi, "Seni seviyorum çünkü seni seviyorum, sadece inan ve
maça geri dönmeme izin ver" saçmalığından kurtulabileceklerini
düşündüklerine inanamadım.

Bu adam yapamadı.

Yani, geri dönecek bir maç yoktu. Savaş ve bir sürü başka şey
vardı.

Ama yine de.

"Bunun bir cevabı var Apollo," diye karşılık verdim.

"Haklısınız. Öyle," diye açıkladı. "Yüksek sesle söylemesi on yıl
sürecek bir cevabı var. Ama sizin de istediğiniz gibi, kısa ve öz bir
şekilde ifade etmek gerekirse, ben aşık oldum

Çünkü seni bu dünyaya, senin için tamamen yeni olan bir dünyaya getirdim ve sana sırtımı döndüm. Asık suratlı olmadın ve içine kapanmadın. Korkmadın, korkularınla boğulmadın ve kendini kilitlemedin. Deniz ürünleri için bir şefi yemek düellosuna davet ettin."

Bunu yaptığımı düşünerek ona baktım.

Başka bir dünyadan gelen ateşli bir adama aşık olmaya değer olduğunu bilmiyordum ama yaptım.

Apollo konuşmaya devam etti.

"Sana aşık oldum çünkü ölümüne bir savaştaydım ve sana kaçmanı söylediğimde bile kaçmadın. Kılıcımı geri aldın ve bana yardım etmek için bir adamın kafasına lambayla vurdun."

Bakmaya devam ettim çünkü olan bitene o kadar dalmıştım ki, aslında bunu yaptığımı unutmuş gibiydim.

Bu Finnie'nin yapacağı bir şeydi. Ve savaşçı kraliçe Circe.

Ve, şey, *ben*.

Apollo konuşmaya devam etti.

"Dahası, tanıdığım en güzel, en zeki kadınlar Franka Drakkar'ın pençelerinde paramparça oldu. Seni ele geçirdi ve sen gözünü bile kırpmadın." Durdu ve bana kaşlarını çattı. "Ta ki o daha derine inene ve sen de benimle bu konu hakkında konuşmadan bunun içine işlemesine izin verene kadar. Bu sonuncusu seni sevme nedenimin bir parçası değil, ama senin bir parçan, bu yüzden de öyle. Her ne kadar bu noktada çok sinir bozucu olsa da."

İstemiştim, talep etmiştim ama daha fazla dayanamazdım. Bu yüzden fısıldadım, "Artık konuşmayı kesebilirsin."

"Elbette," diye yanıtladı. "Yine de bunu sadece yüzeyi kazımadığımı belirterek yapacağım. Örneğin, vücudunu bana bu kadar özgürce vermenin nasıl bir his olduğundan bahsetmedim, bu beni daha önce hiç sahip olmadığım bir şekilde özgürleştiriyor. Değer verdiğim bir şekilde. Yakınlığımızı daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde geliştiren bir tarz. Ya da kızımın bir çay partisine davet ettiğini ve aramızın iyi olmamasına rağmen, benimle karşı karşıya gelebileceğini bile bile gelip ona istediğini verdiğini bilmek ne kadar muhteşem bir duygu."

"Konuşmayı kesmedin," diye titreyerek işaret ettim.

"Hayır, yapmadım. Ama yapacağım. Şimdi konuşma sırası sizde. Estranvegue'yi nereden duydun?"

"Ben, şey..." Durakladım. Kaşlarını çatmaya devam etti. Ben de devam ettim. "İki hizmetçinin konuşmasına kulak misafiri oldum."

Gitmeme izin vermedi ama doğruldu ve başımın üzerinden kapıya baktı, sanki gözleriyle delikler açmak istiyormuş gibi.

İstemesem de her şeyi ortaya dökmenin akıllıca olacağını düşündüm ve ekledim: "Annen, baban ve... karısı hakkında birkaç şey söylediler."

Bana döndü ve döndüğünde, bakışlarının sıcaklığıyla alev alacakmış gibi hisseden bendim.

Ben de ağızımdan kaçırdım: "Bana tekrar aşık olman hakkında konuşmak istiyorum."

"Hâlâ öteki dünyaya gitmek istiyor musun?" diye sordu aniden.

"Konuşacak daha çok şeyimiz var," diye yanıtladım.

"Hâlâ öteki dünyaya gitmek istiyor musun?" diye sordu.

Gözlerinin içine baktım.

Sinirli görünen gözler.

Ama onlar beni seven adamın gözleriydi. Sonra fısıldadım, "Hayır."

"Karşılığında sevgini alabilir miyim?" diye sordu. Oh Tanrım.

Tanrım!

Yutkundum.

Hâlâ gözlerinin içine bakarak, "Evet," diye fısıldadım.

Parmaklarını saçlarımin arasına soktu ve anında sinirli görünmeyi bıraktı.

Çok daha iyi bir şeye benziyordu.

Güzel bir adamı inanılmaz derecede daha güzel yapan bir şey.

Tanrım.

"Beni seviyorsun," diye fısıldadı.

Cevabımı tekrarlamadım.

Başka bir şeyi tekrarladım.

"Konuşacak çok şeyimiz var, Apollo."

"Evet, mesela *beni* neden sevdiğin."

Tekrar bakmaya başlamıştım ama dudaklarının kıpırdadığını gördüğümde bu bakışım dik dik bakmaya dönüştü.

Hiçbir şeyi komik bulmadım. Aslında, aniden olan her şey beni bunalttı, geri tuttuğum tüm hisler bana çarptı ve gözlerimi kapattım, böylece beni tüketmesine izin vermemeye odaklanabildim.

Bana aşıkty.

Apollo Ulfr, bir kraliçenin ordusunun generali, birçok girişimin adamı, iki harika çocuğun babası, bana aşıkty.

Alnının benimkinin üzerine geldiğini hissettiğimde gözlerimi tekrar açtım.

Ve o anda şöyle dedi: "Seninle bir daha bu şekilde konuşmayacağıma dair söz veriyorum Maddie. Aklımda ne olursa olsun, ne hissedersen hissedeyim, beni rahatsız eden şeyler ne kadar önemli olursa olsun. Tıpkı oğlum gibi ben de sevdiğim birine öfkelen dim, verdiğim acıyı almasını ve böylece hissettiğim acının bir kısmını dindirebilmeyi umdum. Daha iyisini bilecek yaşta olmalıydım. Pişman olduğumu biliyorsun. Bilmem gereken şey, bunun bir daha olmayacağına inandığındır."

"Ben... sen... ben," diye kekeleydim, kendimi toparladım ve sözümü şöyle bitirdim: "Güven inşa edilir."

Yarım santim uzaklaştı ve şöyle dedi: "Evet ama bu durumda hak edilmeli. Bunu yapacağım."

Tama

m.

Evet.

Bu adam beni sevdi.

Ben de bu adamı

sevdim.

Beni kızdırdı. Çılgınca ve aşırı bir şeydi. Ama yine de onu seviyordum.

Bunun harika mı yoksa çok korkutucu mu olduğunu bilmiyordum. Apollo'nun sonraki sözleri yardımcı olmadı.

"Sen aptalca bir şey yapmadan ve ben de zalimce karşılık vermeden önceki son konuşmamız," diye durakladı ve sertçe belirtti, "ikimizin de tekrarlamayacağı bir şey," tekrar durakladı ve devam etmeden önce başımı sallayarak bu talebi kabul etmemi bekledi, "Karsvall'a taşınmanla ilgili bir tartışmanın başlangıcıydı. Ne yazık ki oğlumun durumu böyleyken bunu yapamazsın. O hâlâ mücadele ediyor. Bu akıllıca olmaz."

Başımı salladım çünkü haklıydı. Bu akıllıca olmazdı.

"Ancak akşam yemeğine gelmenizi istiyorum," diye devam etti. "Kendim için. Élan için. O da benim gibi yemeklerimizde senin varlığını özleyiyor. Birlikte yemek yer, Chris'in tepkisini izler ve değerlendiririz. Sonra da bundan sonrasını nasıl devam ettireceğimizi konuşuruz."

Ben de onu

özledim.

Ve Élan.

Ve Chris.

Ama akşam yemeğinin iyi bir fikir olduğunu düşünmedim.

Ben de ona dedim ki, "Chris de hizmetçilerin söylediklerini duymuş. Onu korkuttuğu açıktı. Ve ben onunla konuştuğumda, biraz..." Derin bir nefes almak için durakladım ve "Son" diye bitirdim.

Apollo'nun çenesinin tekrar sıkılmasını izledim, sonra serbest bıraktı ve cevap verdi, "O zaman yemeğe gelmeyeceksin. Kulübeye döneceksin. Oğlumla duydukları hakkında konuşacağım. Bundan sonra Christophe'un benim dikkatime ve varlığıma sahip olmasını istiyorum ve umarım her ikisine de bir süre sensiz sahip olması gerektiğini anlıyorsundur. Bununla birlikte, size alışması gerektiği için tamamen yokluğunuzu sürdürmek ihtiyatsızlık olacaktır. Ancak şu andan itibaren, onun iyiliği için, bunu çok daha ağırdan alacağız."

Bunun üzerine başımı salladım.

"Bu gece, o uyuduktan sonra sana geleceğim," dedi Apollon.

Christophe uyuduğunda bana gelirdi.

Yutkundum.

Sonra bir kez daha başımı salladım.

"Bunu yaptığımda, sen ve ben konuşmak istediğin her şeyi tartışacağız," diye sözlerini tamamladı.

Sesimi buldum ve "Tamam" demek için kullandım.

Bakışlarımı tuttu ve benim "Tamam" deyişimi tekrarladı ama onunki çok daha iyiydi. Çok daha iyiydi çünkü gözleri sıcak, sesi yumuşaktı,

Elleriyle beni kendine doğru çekiyordu.

Bir nefes u z a k t a y k e n , bakışları benimkileri delip geçerek, "Beni seviyorsun," diye fısıldadı.

Ben yaptım.

Ben öyle bir şey demedim.

"Korkuyorum." dedim.

Ellerinden biri saçlarımdan çekildi, böylece başparmağıyla çenemi okşayabildi, gözlerinden bir şey geçti ve ben bunu içimde hissettim.

göbek. Ve bu iyi bir şekilde değildi.

"Seni güvende tutacağıma, bir daha asla korku hissetmemeni sağlayacağıma, sana daha iyisini vereceğime yemin ettim ve burada duruyorum, sen bu kadar yakınken ama hala kendini uzak tutarken, çünkü sana tüm bunları vermeyi başaramayan bendim" dediğinde nedenini anlayacaktım.

Bu onu da yaralamıştı ve diğer insanları etkileyen aptalca ya da düşüncesizce bir şey yaptığınızda bunun ne kadar kötü hissettirdiğini çok iyi biliyordum.

Tamamen berbattı.

Onun için bunu hissederek usulca "Lo" dedim ve dediğim anda gözlerini kapattı.

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden onları açtı ve "Bir daha başarısız olmayacağım, güvercinim" diye söz verdi.

Bunu

kastetmişti.

Her kelime.

Titrek bir sesle "Tamam bebeğim" derken gözlerimin ıslandığını hissettim.

Çeneme doğru kaydırıldığı eli omurgamdan aşağı kayarken parmakları kafa derimde gerildi ve mırıldandı, "Ve kendini geri veriyor."

Sanki sözlerinin doğruluğunu kanıtlamak istercesine pelerinimi ve eldivenlerimi yere bıraktım, ellerimi kaldırdım ve göğsüne bastırdım.

"Bu sefer bana verdiğin her şeye dikkat edeceğim, babacığım,"

dedi. "Sana ne verdiğimden emin değilim tatlım," diye itiraf ettim.

"Ama minnettarım

Bu."

"O halde bana verdiğiniz her şeyle nasıl ilgileneceğimin bir parçası da bunların ne olduğunu tam olarak anladığınızdan emin olmaktır."

Bunun iyi bir plan olduğunu

düşünmüştüm. Apollo başka bir şey

düşünüyordu.

Kolunu belime doladığında ve vücudumu kendine çektiğinde bunu anladım. Başım geriye eğildi. Onunki aşağı eğildi. Ve sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Ama ağzımı almadı.

"Bu öpücüğü unutma," diye fısıldayarak emretti, gözleri benimkilere bakıyordu.

Apollo'nun bana verip de hatırlamadığım pek öpücüğü yoktu.

Bunu paylaşmadım.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü bu özel bir şey," diye yanıtladı.

"Hepsi özel, Lo," diye belirttim ve dudaklarının aynı şeyi yaptığını hissettiğimde bile gözlerinin gülümsemesini izledim.

"Öyleler, güvercin," diye kabul etti. "Ama bu, senin de sevgiyle karşılık vereceğini bilerek sana vereceğim ilk hediye, hayatım boyunca en çok değer vereceğim hediye olacak."

Tamam.

Artık Apollo'yu sevmenin harika mı yoksa çok korkutucu mu olduğundan emin değildim.

Harikaydı.

Kelimelerle dünyamı sarsmayı bırakıp ağzıyla başka bir şey yaptığında, yani benimkini öptüğünde daha da harika oldu.

Derindi. Islaktı. Uzundu. Ve dayanılmaz derecede tatlıydı.

Kollarımı boynuna doladım ve öpücüğünün içinde eridim ve bunu erkeğimin çok haklı olduğunu bilerek yaptım.

Çünkü onun tüm öpücükleri özeldi. Hepsi hatırlanmaya değerdi.

Ama beni sevdiğini bilerek bana verdiği ilk hediye, en çok değer verdiğim hediye idi.

Hayatımın geri kalanı için.

YnSekizinci Bn

İçimde Bir His Vardı

Apollon Karsvall'ın merdivenlerinin başında durmuş, Maddie'nin Akhilleus'un atına binmiş, ormandaki kulübeye doğru gözden kayboluşunu izliyordu.

İzlerken, kızın söyledikleri üzerinde düşünmesine izin vermedi; kızın diğer dünyaya dönmeye hazır olduğu ve orada sürdürdüğü hayatın aslında hiç de hayat olmadığı, sözleriyle onu yaraladığı için onunla kalmak yerine bunu yaptığı gerçeği de buna dahildi.

Sadece onun sevgisine sahip olduğu gerçeğini düşündü ve buna sahip olarak, birlikte, geri kalan sorunlarının üstesinden gelebileceklerini umdu.

Düşünceleri bu sıkıntılara dönen Apollon, oğlunu bulmak için eve girmek üzere harekete geçerken içini çekti.

Ama gözüne bir şey ilişince durdu.

O tarafa döndü ve gördüğü şey onu hayal kırıklığı içinde dişlerini sıkmaya itti çünkü önemli bir sorunu çözmeyi başarmış olsa bile, başka bir sorunu çözme girişiminde yine gecikecek gibi görünüyordu.

Hiçbir şeyin sevdiği kadından ve oğlundan daha önemli olmadığı söylenebilir.

Belki de iki kıtanın kaderi hariç.

Durdu ve kızağın eve doğru ilerleyişini izledi; atlı adamlarından ikisi önden gidiyor, ikisi de onları takip ediyordu. Belli ki yolu kesmişler ve kızaktaki atlıya eşlik etmeye karar vermişlerdi.

Bu doğru bir karardı. Kızak yaklaştığında ve Valeria Drakkar'ı gördüğünde bunu anladı.

Adamları onu merdivenlerin dibine kadar götürdüler ve orada durdular.

Apollon durdu ve kızağın içinde oturup çekici kürk şapkasının altından ona bakarken onu izledi. Bu bir süre böyle devam etti, ta ki kızağın kapısını açması için onun inmesini beklediği aklına gelene kadar.

Apollo onun bakışlarını tuttu, ayaklarını dikti ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kadının oturduğu yerden kalkıp kucağındaki kürkleri atmadan ve kızaktan kendisi çıkmadan önce yüzünün sıkıntıyla gerildiğini gördü.

Apollo onun basamakları tırmanışını izlerken kıpırdamadan durdu, pelerinin lüks ve ağır postları onu ağırlaştırıyordu, öyle ki o hareket ettikçe pelerin neredeyse hiç kıpırdamıyor ve ona süzülüyormuş gibi bir görüntü veriyordu.

Kadın iki adım uzaklaştığında, "Bu ziyareti neye borçluyum?" diye sordu.

Durdu ve gözlerini kısarak ona baktı. "Sana da selamlar, Ulfr."

Başını eğdi ama başka bir şey söylemedi.

"Ailenizin evinin merdivenlerinde mi konuşacağız, yoksa ısınabilmem için içeri girmeme izin verecek misiniz?" diye sordu.

Onunla ailesinin evinin merdivenlerinde konuşmayı tercih ederdi.

Yine de içini çekti ve kapıya döndü. Kapıyı açtı ve yana kayarak kadının içeri girmesine izin verdi. Kadın ona bakmadan yanından geçti ve geçerken ne yazık ki onun güçlü parfümünün kokusunu aldı.

Onu içeri kadar takip etti ve soğuğa karşı kapıyı kapattı.

Etrafında dolaştı ve bir kolunu sallamadan önce onun gözlerini yakaladı.

"Çalışma odam," diye

davet etti. "Oğlum mu?"

diye karşılık verdi. "Onu

bulacağım," dedi ona.

Başını yana eğmeden önce uzun saniyeler boyunca hiçbir hareket yapmadı. "Pelerinimi mi alacaksın?"

"Neden burada olduğunuzu açıklamak için gereğinden fazla kalmayacağınıza göre, buradan uzakta olmanız çaba kaybı olacaktır."

Yine yüzü gerildi ama Apollo bunu görmezden geldi ve başını çalışma odasına doğru eğdi.

"Oraya giden yolu bulabileceğinize inanıyorum. Ben Frey'i bulacağım ve kısa süre içinde size katılacağız," dedi.

"Sıcak bir içeceklerle birlikte bir hizmetçi göndermenizi istesem çok mu şey istemiş olurum?" diye sordu.

"Gerçekten de öyle," dedi belli belirsiz ve Frey'i aramak için ondan uzaklaştı.

Her yerde olabilir. Finnie'yi almak için köşkte. Adamlarıyla birlikte.

Neyse ki, bakmaya niyetlendiği ilk yer olan Frey ve Finnie'nin odasına giderken, kendisine doğru koşuşturan hizmetçisine rastladı.

Apollo durduğunda "Misafirimiz mi var?" diye sordu.

"Var," diye cevap verdi. "Çalışma odamda sıcak çay servis edilmesini istiyorum. Ayrıca, personeli Drakkar'ı bulmaya ve bana orada katılmasını istemeye ayarlayın."

"Elbette," diye mırıldandı, başını salladı ve gitmek için döndü.

Onun bunu yaptığını gören Apollo, kader görmesi gereken çeşitli şeylere zaman ayırmasına izin vermediğinden, şansını yakaladığında değerlendirmeye karar verdi.

"Lucretia," diye seslendi ve hizmetçisi durup sorgulayan bakışlarını ona çevirdi. "İki hizmetçinin Karsvall'ın koridorlarında benim ve ailem hakkında dedikodu yaptığını öğrendim."

Yüzü soldu ve gözleri büyüdü. Olayın ciddiyetini anlamıştı.

Apollo konuşmaya devam etti.

"Buna müsaade edilmeyecek. Anladığım kadarıyla oğlum onların konuşmalarına kulak misafiri olmuş. Bu küçük bir ihlal olmasa da, bu durumda, bu davranışa katılan iki hizmetçiyi bulmanız ve onlarla ilgilenmeniz konusunda size güveneceğim. Ancak, tüm personel bilmelidir ki, eğer bir daha böyle bir şey olursa, onlarla ben ilgileneceğim." Durakladı ve sözlerini bitirmeden önce kızın gözlerini tuttu, "Şahsen."

"Elbette Lord Apollo," diye yanıtladı titreyerek.

"Şimdi lütfen Drakkar'ı bulun."

Başını salladı ve aceleyle uzaklaştı.

Apollo çalışma odasına gitmek için acele etmedi.

Oraya vardığında Valeria'nın kendi pelerinini, eldivenlerini ve şapkasını çıkaracak gücü olduğunu gördü. Onları masasının önündeki sandalyelerden birine atmış, diğerine oturmuş, parmaklarını koluna vuruyordu.

Kapıyı arkasından kapattı ve kızın başı ona doğru döndü.

"Brunskar'dan acil bir iş için geldiğimi biliyorsun. ve yardım," diye tersledi adam odaya girerken.

"Aslında madam, bunu bilmiyordum. Burada bulunma amacınızı sordum. Sadece cevap vermediniz," diye cevap verdi ve masasının ondan en uzak tarafına geçip bir kalçasını masaya yasladı.

"Evet, öyle," diye karşılık verdi.

"Peki, bu acil iş nedir?" diye sordu.

"Korkarım bunu paylaşmakta zorlanacağım, çünkü tundradaki çılgın koşumdan dolayı boğazım hala donmuş durumda," dedi cevap olarak.

Apollo, kendisine hiçbir neden vermediği için hiç sevmediği kadını inceledi ve Frey'i nasıl doğurduğunu merak etti.

Sonra ona dedi ki, "Çay siparişi verildi. Oğlunuz için de öyle. Her ne kadar bu evde büyük sihirler yapabilecek kişiler olsa da, korkarım burada parmaklarını şıklatıp ikisini de size sağlayacak kimse yok."

Ona ters ters baktı.

Apollo buna dayanamadı ve "Belki de bu tartışmaya Frey bize katılmadan önce başlayabiliriz" diye önerdi.

"Eğer yaparsak, bir kez söyleyebileceğim şeyi iki kez söylemem gerekecek."

"Söyleyeceğin şeyi bana da söyleyebilirsin ve ben de bunu oğluna bildirmek için yorucu bir çaba sarf edebilirim."

"Ben onun annesiyim," diye karşılık verdi. "Ben de onu ve torunumu görmek istiyorum."

Finnie'yi sormadı. Apollo bunu fark etmesine rağmen, cevabı zerre kadar umursamadığı için sormadı.

Finnie de öyle.

Adam yanıt vermeyince bakışları kurnazlaştı ve "Bitter Gales'e mi katılıyorsun?" diye sordu.

Sözlü olarak cevap vermedi. Sadece başını eğdi.

"Peki diğer Ilsa'yı da yanında getirecek misin?"

Buna karşılık verdi ve sorusunu sorma şekli onu rahatsız etse bile, bunu görmesine izin vermedi.

"Adı Madeleine ve benim nişanım, yani evet. Gales'e benim kolumda katılacak."

Kurnazlık yüzünü terk etti ve yerini kin aldı, ona tam olarak neden ondan hiç hoşlanmadığını hatırlattı ve "Herkesin senin ve bu... *Madeleine* hakkında ne söylediğini biliyor olmalısın" dedi.

"Doğrusu bilmiyorum," diye yanıtladı. "Uyumumda da değil." "Umursayacaktır, özellikle de onu Gales'e götürdüğünüzde."

"Bu şüpheli," diye yanıtladı Apollon ve haftalar önce olsa bu ifadenin doğru olduğuna inanırdı.

Ancak Maddie artık savunmasızdı.

Frey ve Finnie, Lahn ve Circe ile konuşması gerekecekti. Gales'te Maddie'sine göz kulak olmaları ve onu bilerek ya da bilmeyerek zarar verecek kişilerden uzak tutmasına yardımcı olmaları gerekecekti.

"Erkekler istediklerini yaparlar ve başkalarının ne düşündüğü önemli değildir," diye karşılık verdi. "Kadınlar bu şekilde yaratılmamıştır."

Apollon başını salladı. "Her kadının ne kadar eşsiz olduğunu öğrenmenin eşsiz ve son derece zevkli bir deneyimini yaşadım, madam. Bazılarının bu şekilde yaratılmadığından eminim. Öyle olanların da olduğundan eminim."

Ağzını kapattı ve o anda, neyse ki, çalışma odasının kapısı açıldı ve Frey içeri girdi.

Annesine şöyle bir baktı, yüzü sertleşti ama dudakları "Harika" diye mırıldandı.

Valeria'nın sırtı dikleşti ve oğluna dönerek, "Anneni böyle mi selamlıyorsun?" diye sordu.

Frey, "Ben böyle yaptığım için öyle olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi ve Apollo botlarına bakarken gülümsemesine engel oldu.

"İkinizden gördüğüm karşılama karşısında, bana verilen önemli mesajı iletme istediğimden emin değilim," diye açıkladı.

Frey ondan beş adım ötede durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanırım bu kararı sen verebilirsin. Ancak, babamın seninle olan birlikteliğini feshetmesi için kraliçeye dilekçe vermekte hiç vakit kaybetmediği haberi geldi. Böyle bir durumda, Calder cömert davranmazsa, bakım masraflarınızı karşılamak için kendi Evinize geri dönmeniz gerekecek. On yıllar boyunca onlara karşı oldukça düşmanca davrandığınız için, bunu yapmaya istekli olacakları şüpheli. Calder'la konuşursam, korkarım o da pek cömert davranmayacaktır. Sonunda Malcolm Turnish'in sizi karısına götüreceğini ummalısınız. Ama sanırım Brunskar'da kalmanız Turnish'in size evlenme teklif etmediği anlamına geliyor. Hoş geldiniz."

Apollo botlarından Frey'in annesine baktı ve onun gözlerinin oğluna dikilmiş olduğunu gördü.

"Sana tam olarak ne yaptım ki bana bu şekilde davranmayı uygun görüyorsun?" diye sordu.

"Kesinlikle, hiçbir şey," diye yanıtladı Frey hemen. "Ve hiçbir şey yapmayan bir anne, anne değildir. Bu nedenle, size bu şekilde davranmakta hiçbir sakınca görmüyorum."

Yutkunmadan önce bir an oğluna baktı. Frey konuşmaya devam etti.

"Şimdi, ne kuşla ne de size haber getiren bir adamla neden buradasınız?"

"Mesajım kuşlara ya da insanlara emanet edilemeyecek kadar hassastı," diye cevap verdi.

"Peki ya mesajınız?" Frey sordu.

Burnundan nefes aldı, Apollo'ya baktı, sonra tekrar oğluna döndü ve "Antoine öldü" dedi.

"Siktir," diye mırıldandı Frey, sözleri Apollo'nun masadan doğrulmasına neden olurken.

Frey ona baktı ve Apollo başını salladı. Frey dikkatini tekrar annesine çevirdi.

"Franka bu mesajı sana gönderdi," dedi.

"Gönderdi," diye onayladı.

"Nasıl öldü?" Apollo sordu.

Valeria ona baktı. "Onu uzun zamandır ellerinde tutuyorlar ve ona işkence ediyorlar. Bir beden ancak bu kadarını kaldırabilir. Son nefesini verdi."

Apollo kaşlarını kaldırdı. "Ve bunu doğrudan Franka ile mi paylaştılar?"

Başını iki yana salladı. "Onlarla yaptığı görüşmeler sırasında Franka, durumunu öğrenmek için onu tekrar görmek istedi. Ona göstermek için aynayı açtıklarında Franka'nın son nefesini vermesi bir tesadüftü ve sanırım büyük bir hataydı... onların hatası..."

O anda Apollo hayatında hiç hissetmeyeceğini düşündüğü bir şey hissetti.

Franka Drakkar için üzgünüm.

Sonra Frey'in bakışlarını hissetti ve gözlerini kuzenine çevirdi. "Artık onun üzerinde tutabilecekleri bir şey yok," diye belirtti.

"Bu yüzden de onlar adına hareket etmek için bir nedeni yok," diye yanıtladı Apollon.

"Doğru," diye araya girdi Valeria ve iki adam da ona baktı. "Ama Franka bir Drakkar. Teklif ettiğiniz gibi, komplonun arkasında Kristian'ın olduğu sonucuna yanlışlıkla vardığınızı onlarla paylaştı.

"*Madeleine*'e karşı" -gözleri Apollo'ya kaydı- "*Madeleine*. Ayrıca teklif ettiğiniz gibi, onu ve ailesini Brunskar zindanlarına hapsettiğinizi ve ihanetten yargılanmak üzere Snowdon'a nakledilmeyi beklediklerini paylaştı. Her kız kardeşin kardeşini kurtarmak isteyeceği bir cezayı içeren bir suçluluk kararı. Her ne kadar sevgilisi ölmüş olsa da ve onun üzerinde tutacak hiçbir şeyleri olmasa da, kardeşi hapidedir ve suçlu bulunması halinde karşılaşacakları, pazarlık yapması gereken bir şey olduğu anlamına gelir. Ve bunu yapıyor. Plan, bu değişiklikte birlikte tasarlandığı gibi ilerliyor."

"Pazarlığı mı?" Apollo sordu.

Valeria, "Yapmak istediklerini yaptıklarında Kristian ve ailesi serbest kalacak, kendisi ve kardeşi de niyetleri her ne kötülük olursa olsun engellenmeden hayatlarına devam edebilecekler," diye cevap verdi. "Ama senin de arzu ettiğin gibi, onlara harekete geçmeleri ve bunu bir an önce yapmaları için baskı yaptı, şimdi bunu sevgilisine yapılan işkenceyi durdurmak için değil Kristian'ı kurtarmak için yapıyor."

"Ve Franka'nın akrabaları ve ülkesi için kendini tehlikeye atmaya devam ettiğine mi inanacağız?" Frey sordu, sesinden inançsızlık damlıyordu.

Valeria keskin bakışlarını oğluna çevirdi. "Sevgilisini öldürdüler."

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Frey. "Ama bu Franka. Eminim kederini dindirecek, onu eğlendirecek bir şeyler bulacaktır."

Çenesini kaldırdı ve oğlunun bakışlarını tuttu. "Kuzenini iyi tanımadığın çok açık oğlum. Sevdiği tek adamı önce *işkence* edip sonra *öldürdüler*. Bu akraba ya da ülke için değil. Bu intikam için."

"Buna inanabilirim," diye mırıldandı Frey.

Valeria, "O zaman ben de sana inanmanı öneririm," diye karşılık verdi. "Bana mesajını iletirken umutsuzluk içinde feryat etmiyordu. Ama kararlıydı. Son derece kararlıydı. Ve kuzeninizi bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar iyi tanıdığınıza inanıyorum."

İşte o zaman Frey çenesini kaldırdı. O biliyordu.

Tam bu sırada kapı çalındı ve Apollon "Gel" diye seslendi.

Lucretia elinde büyük gümüş bir tepsiyle belirdi, üzerinde çay vardı ve Valeria sinirli bir sesle, "Nihayet," dedi.

Apollo onu görmezden geldi ve Lucretia'ya, "Leydi Drakkar'la ilgilen," diye emrederek harekete geçti.

Kadın başını salladığında Frey'e baktı ama Frey çoktan kapıya doğru ilerliyordu.

Dışarı çıktıktan sonra Apollo kapıyı kapattı ve yürümeye devam eden Frey'i takip etti.

Çalışma odasından yaklaşık on adım ötede durdular ve birbirlerine döndüler.

"Düşünceleriniz?" Frey sordu.

Apollon, "O sözler söylendiğinde Franka'nın yüzüne bakmak isterdim," diye cevap verdi. "Ama annene yalan söylediğini düşünemiyorum. Korumalarımız öyle ki onları kıramazlar. Eğer planımızı paylaştıysa, bunun bir tuzak olduğunu bilirler ve planımıza olduğu gibi devam etmemizi önermezdi. Planı değiştirdi."

"Anlaştık. Planlarımızda hiçbir açık yok ve Franka da bunu biliyor."

Apollo başını salladı.

Frey, "Annem aracılığıyla bir geri dönüş mesajı göndereceğim," dedi.

"Ve bunu yapmak için seni yalnız bırakacağım. Oğlumla konuşmalıyım," diye yanıtladı Apollo ve Frey'in ona olan odağı daha da yoğunlaştı.

"Her şey yolunda mı?"

"Yaklaşmadım," diye itiraf etti Apollo. "Ama üzerinde çalışıyorum."

Frey, "Bugün Madeleine'in çalışma odanızda sizinle birlikte biraz zaman geçirdiğini fark etmeden edemedim," diye gözlemledi.

"En azından bununla her şey yolunda."

"Buna sevindim kuzen," diye mırıldandı Frey. "Anlaşmazlık Finnie'yle ilgiliydi. Ancak Maddie'yi bu konuyu açacak kadar iyi tanımadığını düşünüyor."

Başını Frey'e doğru eğdi. "Endişelerini hafifletmek için bu haberi karınla paylaşmaktan çekinme. Şimdi oğlumu görmeliyim." Çalışma odasının kapısına baktı, sonra tekrar Frey'e döndü. "Tekrar ayrılmadan önce dinlenmek için, annen bu gece burada kalabilir."

Frey sırtarak, "Bunu yüzünü buruşturmadan söylediğin için aferin," dedi.

Apollo başını salladı ve dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

"Ancak," diye devam etti Frey, "Swan'da son derece rahat edeceğine inanıyorum."

Frey onu Karsvall'ın çatısı altında Apollo'dan daha az istiyordu. "Seçim senin," diye mırıldandı Apollo.

Frey başıyla onayladı ve çalışma odasının kapısına doğru döndü. Apollo merdivenlere doğru ilerledi.

Christophe'u ilk baktığı yerde, odasında buldu.

Oğlu masasında oturmuş, başı öne eğik, elinde tüy kalem, bir kâğıt parçasını karalıyordu.

Kendini bu işe o kadar kaptırmıştı ki Apollo bir omzunu kapının pervazına yasladı ve Christophe'un başlayıp ona doğru baktığını görmeden önce uzun dakikalar boyunca oğlunun konsantrasyonunu izlemenin keyfini çıkardı.

"Baba," dedi.

Apollo, "Eğer derslerine çalışıyorsan, Chris, seni rahatsız etmeyeceğim," diye cevap verdi.

Chris masasının üzerindeki kâğıdı hızla ters çevirerek başını salladı ve "Derslerime çalışmıyorum," dedi.

Yazıyordu ve yazdıklarını Apollo'nun görmesi gerekmiyordu. Bu oğlunun ayrıcalığıydı, her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacaktı. Apollo kendisinden istenmedikçe Christophe'un yazdıklarını asla okumazdı. Aslında, öğretmenin verdiği bir ödev olmadığı sürece kimse okumazdı. Christophe da yazdıklarını kimin okumasına izin verdiği konusunda çok titizdi.

Christophe'un Brunskar'a giderken Maddie'ye bu hediyeği teklif etmesi onu yüreklendirmişti. Ancak, her şey olduğu gibi, o zamandan beri vazgeçmişti.

Yine de Apollo bunu bir davet olarak algıladı ve odaya girdi.

Christophe sandalyesinden kalkmayınca Apollo masasının birkaç metre önünde durdu.

"Bana söylendiğine göre," diye temkinli bir şekilde başladı, oğlunun bileceğini bildiği halde kimin söylediğini paylaşmadı, "bazı hizmetkârların dedikodularına kulak misafiri olmuşsun."

Christophe'un yanaklarına kırmızı bir renk yayılırken, hâlâ elinde tuttuğu ve parmaklarının arasında döndürdüğü tüy kaleme baktı.

Apollo, Christophe'un konuşması için geçen süreyi bekledi. Sonunda konuştu.

"Büyükbabam hakkında bazı şeyler söylediler."

Apollon ona, "Biliyorum," dedi ve oğlunun gözlerini kazandı. "Bu çok talihsiz bir durum Chris. Her ne kadar talihsiz olsa da, bunu sen büyüdüğünde seninle paylaşmayı planladığımı bilmeni isterim."

Christophe'un yüzünde inatçı bir sertlik belirmeye başladı, Apollo'nun herhangi bir şey için çok genç olduğundan bahsedildiğinde sık sık gördüğü aynı sertlik, bu yüzden Apollo devam etti.

"Ne yazık ki artık biliyorsunuz. Muhtemelen hepsini değil ve bu fırsatı geri kalanını paylaşmak için kullanmayacağım. Hâlâ çok gençsin."

"Ama-" Christophe başladı.

"Çok gençsin oğlum," dedi Apollon sessizce. "Şimdi sana söyleyeceğim şey, uzun zaman önce büyükbabanın bir karar verdiği. Benim görüşüme göre bu yanlış bir karardı. Bu hikâyenin tamamını öğrenme zamanın geldiğinde, kendi fikrini oluşturacak kadar büyümüş olacaksın. Ancak ikimizin de görüşü ne olursa olsun, her şey çoktan olup bitti ve artık bunu değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Christophe onun gözlerini tuttu ve "Lynne Teyze senin annendi" dedi.

"Öyleydi ve olabildiği kadarıyla da iyi biriydi." "Sen onsuz büyüdün."

"Yaptım ve yapmadım." Oğlunun gözlerini tutarak, "Bir annenin çocuklarıyla birlikte olmak için yapacağı çok şey vardır. Benim annem bunların hepsini yaptı."

Christophe tekrar kalemine baktı. "Sen... yapmak zorundaydın..." diye devam etti ve başka bir şey söylemedi.

"Chris, oğlum, lütfen bana bak," diye seslendi Apollon ve Christophe gözlerini babasına kaldırdı. "Ben acı çekmedim. Bildiğim hayat buydu ve onun sevgisine sahiptim. Babamın sevgisine sahiptim. Bu olağan bir durum değildi ama benimkiydi."

"Büyükannem bu yüzden mi bizi görmeye hiç gelmiyor?" diye sordu. "Biz onun olmadığımız için mi?"

"Öyle," diye onayladı Apollo.

"Kızgın mı?" diye sordu.

"Bilemem. Bildiğim tek şey, onu uzak tutan bir şeyler hissettiği ve hissettiği şeyin de bu olabileceği. Üzgün de olabilir. Ama bu her ne ise, hissetmek ona ait ve uzak durmak da onun kararı."

"Sana kötü mü davrandı?" diye fısıldadı.

"Asla," diye yanıtladı Apollon. "Büyüdüğümde, kocasına karşı neden böyle davrandığını anlayabilirdim. Ama bana karşı asla öyle olmadı."

"Hizmetçiler dedi ki-"

"Hizmetçiler çok az şey biliyor ve hiçbir şey söylememeliydiler. İşte Chris, olanlardan çıkarman gereken ders de bu. Konuştuğunuzda ne söylediğinizin, nasıl algılanabileceğinin ve kimin duyabileceğinin farkında olmalısınız. Ama en önemlisi, eğer konuşacaksan, ne hakkında konuştuğunu bilmelisin."

Babasının mesajını duyduğunu onaylamak için başını salladı ve dudaklarını birbirine sürterek, "Maddie... şey... o... mı?" diye sordu. Derin bir nefes alıp verdi ve sessizce, "Çok üzgün görünüyordu," dedi.

"Söyledikleri şey onu derinden yaraladı. Bunun hakkında konuştuk, şimdi daha iyi hissediyor."

Apollo, oğlunun yüzünde de aynı ifadeyi gördüğünde içinin rahatladığını hissetti.

Ancak bu kısa sürmüş ve tekrar sıkıntılı görünmeye başlamıştır.

Apollo "Onu gönderiyor musun?" diye sorduğunda nedenini anlayacaktı.

"Hayır," diye yanıtladı Apollon ve bunu yaptığında ne yazık ki oğlu tepkisini gizledi, böylece Apollon onun düşüncelerini öğrenemedi.

"Onu göndereceğinizi söylediler," diye belirtti Christophe.

"Yanılmışlar," diye açıkladı Apollo.

Christophe dudaklarını tekrar birbirine sürttü.

Apollo şansını denemeden önce bir süre ona izin verdi.

"Açıkladığım gibi, kız kardeşin ve ben onun arkadaşlığından hoşlanıyoruz. Maddie de bizimkini seviyor. Onu bu akşam yemeğe davet ettim ama senin ve duydukların hakkında endişelendiği için reddetti. O da sadece senin için endişeleniyor. Yakında tekrar bize katılmasını istiyorum. Onunla zaman geçirebilirim, tıpkı Élan gibi, seninle paylaşmadığımız zamanlar. Bu nedenle, ona eşlik etmek istemiyorsanız, bana söylemeniz gerekiyor." Sözlerini bitirdiğinde sesini alçalttı, "Ama sana karşı dürüst olmalıyım oğlum. Kalbinin sesini dinlemelisin ve umarım içindekileri benimle her zaman özgürce paylaşırsın. Seni suçlamadan dinlemek için elimden geleni yapacağım. Bu iyiliğinin karşılığını hemen şimdi vereceğim ve bunu seninle paylaşacağım."

Kız kardeşin, benim ve Maddie için, umarım derinlere iner ve hep birlikte paylaşabileceğimiz zamanlar bulursun. Eğer bulamazsanız, bu anlayışla karşılanacaktır. Ancak bu, yapabileceğinizi umduğum gerçeğini ortadan kaldırmaz."

"Sanırım..." Christophe başını salladı ama sonra konuşmaya devam etti. "Sanırım onu göndereceğinizi düşündüğü için çok üzgündü."

"Doğru düşünüyorsun."

"Élan'a iyi davranıyor," demeden önce dudaklarını biraz daha birbirine sürttü.

"Onu çok önemsiyor."

Christophe tekrar kalemine baktı ve konuşmasına devam ederken dikkatini orada tuttu. "Beni aradığı için ona kızgındın."

"Öyleydin," diye onayladı Apollo.

"Başını belaya soktum," diye fısıldadı Chris kalemine ve Apollo'nun içi umutla sıkıştı.

"O ve ben konuştuk, Chris," dedi nazikçe. "Ve bu geçmişte kaldı. Sen ve Élan için duyduğu endişeden dolayı böyle bir şey yapmaya itilmiş olsa bile, bir daha böyle aptalca bir şey yapmayacak ve ben de ona karşı öfkemi yaptığım şekilde kaybetmeyeceğim."

Christophe hiçbir şey söylemedi, sadece kalemını düşündü. Apollo bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi.

Bu yüzden yumuşak bir sesle "Derslerini bitirdin mi oğlum?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

Christophe ona baktı ve başını salladı.

"Uzun zamandır seni kılıcınla sınamamıştım," dedi Apollon ve oğlunun gözlerindeki ışıltıyı izledi. Ona gülümsedi ve kapıya dönerek, "Kılıçlarımızı al. Seninle dışarıda buluşuruz."

"Ama hava karardı baba," diye seslendi Christophe arkasından. Apollon kapıda tekrar oğluna döndü.

"O zaman meşalelerimizin olması iyi bir şey. Ama her kılıç dövüşü güneşin altında yapılmaz, Chris. Hazırlıklı olmak için her şeye hazırlıklı olmalısın."

Christophe heyecanla başını salladı. "Kılıçlar," diye sordu Apollo.

Kalemını bıraktı ve oğlu oturduğu yerden kalktı.

Gardırobuna doğru koştu.

Apollo bir nefes aldı ve odadan çıkarken nefesini bıraktı.

Ancak koridorda iyice ilerledikten sonra gülümsemesine izin verdi.

* * * * *

"Ve o anda Prenses Arianna bulutun üzerine çıktı..."

Apollo okumayı bıraktı ve kızına baktı. Kız uyuyordu.

Yine de, üçüncü okuyuşunda hep o kısımda uyuyakalırdı.

Kitabı usulca kapattı ve komodinin üzerine koydu. Onu kolundan dikkatlice ayırarak yan tarafına yuvarladı ve yatağından çıktı. Yorganı onun üzerine çekti ve şakağına bir öpücük kondurmak için derin bir şekilde eğilmeden önce onu yatırdı. Sonra doğruldu, lambaları söndürdü ve odadan çıktı, kapıyı onun hoşuna gidecek şekilde bir santim açık tuttu.

Christophe'un odasına doğru ilerledi ve kapısının bir santim açıldığını gördü. Hoşuna gitmişti.

Kapıyı iterek daha da açtı ve karanlık odada oğlunun yatağına doğru ilerledi. Koridordan gelen ışık odayı zar zor aydınlatıyordu. Bu nedenle Apollo oğlunun üzerine eğilmeden önce gözlerinin alışması için zaman tanıdı, yorganı boynuna kadar çekti ve onu dikkatlice yatırdı.

Uyanıkken bunun için çok yaşlıydı.

Uyurken, Apollo istediğini yapabiliyordu.

Parmaklarını oğlunun alnında gezdirerek saçlarını teninden uzaklaştırdı. Sonra eğildi ve dudaklarını o saça dokundurdu, ardından doğruldu ve uzaklaştı.

Uykulu bir "Baba" sesi duyduğunda odanın yarısını geçmişti.

Döndü ve usulca cevap verdi, "Seni uyandırdım."

"Hayır."

Apollo hiçbir şey söylemedi. Christophe da.

Ne zaman Bu sürdü bazı Zaman, Apollo sordu, "Yap sen Bir şeye ihtiyacın var mı, Chris?"

Christophe "Hayır... Ben sadece..." diye cevap vermeden önce uzun bir tereddüt yaşandı. "Sadece iyi geceler dilemek istedim." demeden önce bir tereddüt daha.

Apollo yatağa doğru yürüdü, eğildi ve elini oğlunun boynuna doladı.

"İyi geceler, oğlum," diye fısıldadı.

"İyi geceler baba," diye fısıldadı

Chris.

Apollo onun boynunu sıktıktan sonra kapıya doğru ilerledi. Arkasından neredeyse kapanacak şekilde çekti ama Christophe'un hoşuna gittiği gibi bir santim açık tuttu.

Daha sonra odasına geçti, yatağının ayak ucunda duran pelerini aldı ve onu sallayarak odasından çıktı.

Torment'i istediği gibi battaniyeye sarılmış ve eyerlenmiş olarak Karsvall'ın önündeki merdivenlerin dibinde kendisini beklerken buldu.

Atına bindi ve topuklarına vurdu. Azap karda dörtnala koşmaya başladı.

Kulübeye hızlıca ulaştı ve ulaştığında normalden daha fazla pencereden perdelerin etrafına ışıklar yayıldığını fark etti. Ön oturma odası. Maddie'nin üst kattaki yatak odası. Mutfakın olduğu taraftan. Hizmetçilerinin kaldığı arka taraftan.

Torment'i ahıra götürdü, gece için onu kısa sürede yerleştirdi ve ayrılırken kapıyı soğuğa karşı emniyete aldığından emin oldu.

Normalde yapacağı gibi evin önüne gitmek yerine, mutfaktan gelen ışıkla, belki Maddie'nin arkadaşlarıyla akşam sohbeti için orada oturduğunu düşünerek yan kapıya yaklaştı.

Kapıyı açtı ve içeri girmesine izin verdiği cereyanı sınırlamak için hızla kapattı. Gece boyunca kilitlemek için barı bıraktıktan sonra mutfaka döndüğünde sadece Cristiana'nın ateşin yanındaki püsküllü sandalyede oturduğunu, ayaklarını küçük yastıklı bir tabureye uzattığını, şalını omuzlarına doladığını ve kucağında örgü ördüğünü gördü.

Başını ona çevirmişti ve onu normalde olduğundan çok daha az coşkuyla selamlarken yüzü ifadesizdi.

"Lord Apollo."

"Cristiana," diye karşılık verdi. "Maddie nerede?"

"Oturma odası" diyerek dikkatini tekrar örgüsüne verdi.

Apollo durup kadına bakmadan önce o tarafa doğru ilerlemeye başladı.

"Senin bakman gereken bir kocan yok mu?"

Gözleri tekrar ona döndüğünde dudakları büküldü. "Umarım bu yaştan sonra kendi başının çaresine bakabilir." "Benim de bakmam gereken bir kızım var." diye sözlerini bitirdiğinde bakışları keskinleşti.

Madeleine'e olan sadakati memnuniyetle karşılandı. Çıkarsaması değildi.

Hiçbir şey söylemedi.

Sadece çenesini eğdi ve odadan çıktı.

Cristiana'nın haklı olduğunu anladı. Maddie oturma odasında oturmuş ve onu kanepeye uzanmış kitap okurken ya da Loretta ve Meeta ile sohbet ederken değil de pencerenin önünde gördüğünde bir önsezi hissetti. Perdeleri hafifçe arkaya çekmiş, yüz ifadesi okunamaz bir halde geceye bakıyordu.

Onu daha önce de böyle görmüştü, Franka Drakkar'ın ruhunu parçalayan sözleri söylediği gece.

Daha önceki tartışmalarının Franka'nın sözlerinin kasıtlı olarak kötü niyetli ve tamamen gerçek dışı olduğunu kanıtlamak için ona düşünecek çok şey verdiğini ummuştu.

Öyle görünmüyor.

"Umarım Hans ve Loretta bu soğukta dışarıda değillerdir, güvercinim," diye takıldı adam odaya girdiğinde ve Loretta'nın başı ona doğru döndüğünde. "Eğer öyleyse, umarım Hans onu sıcak tutuyordur. Ama eğer öyleyse, senin tanık olmaman gereken bir şekilde olduğunu tahmin ediyorum."

"Dışarıda değiller," dedi ve ona doğru ilerlemeyi bıraktı, bu onu odanın ortasına yerleştirdi.

"O zaman neye bakıyorsun, gelincik?"

"I..." Perdeleri indirmeden önce pencereye baktı ve ona döndü. "Bir şey yok. Düşünüyordum da. Bunu neden cereyanlı bir pencerede durarak yaptığımı bilmiyorum ama sanırım dışarı çok sakın görüldüğü için. Düşüncelerimi düzenlememe yardımcı oluyor." Omuz silkti. "Benim dünyamda bakabileceğiniz ve tam bir dinginliğe tanık olabileceğiniz çok fazla pencere yok."

"Öteki dünya," diye düzeltti.

"Ne?" diye sordu kız.

"Bu senin dünyanın Maddie. Sınırlı dinginliğe sahip olan *diğer* dünya."

Dişleri dudağını endişelendirmek için dışarı çıktı.

Bu Apollo'nun da hoşuna gitmedi ama ona mesafe koymaya devam etti ve sessizce, "Ne düşünüyordun Maddie?" diye sordu.

"Chris nasıl?" diye sordu hemen karşılığında.

Eğer onun düşüncelerini neyin doldurduğunu tahmin etmesi istenseydi, bu tahmin olurdu.

"Konuştuk," diye cevap verdi. "Konuyu göz önünde bulundurursak, paylaşabileceğim pek bir şey yoktu. Bu onu sinirlendiriyor çünkü neredeyse dokuz yaşında ama kendini otuz dokuz yaşında sanıyor. Yine de konuşmamızı karda tahta kılıçlarla savaşıarak bitirdik. Sanırım şimdilik durumu iyi."

"Savaştınız mı?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı.

"Bu bir oyun," diye açıkladı. "Élan çay partilerinden hoşlanır. Chris kılıç oyunlarından hoşlanıyor."

"Oh," diye fısıldadı ama başka bir şey söylemedi.

Bu nedenle, "Aklındaki tek şey Chris miydi?" diye sordu. "Tam olarak değil," diye yanıtladı.

Devam ettiğinde yüzünün yumuşadığını hissetti. "Peki aklınızda başka ne vardı?"

"Şey," diye başladı ve elini uzattı. "Konu." "Babam, annem ve Leydi Ulfr," diye belirtti.

Başını salladı ve Apollo açıkça bilmek istediği şeyi paylaşmakta gecikmedi.

"Bugün de olduğu gibi, babamın evliliği görücü usulüyle oldu. Buna karşı çıkabilirdi ama yapmadı. Bunun nedeni, kızın çok daha düşük bir haneden gelmesine rağmen, babamın niyetinin büyük bir güzelliğe sahip olmasıydı."

Ağırlığını kanepenin arkasındaki ellerine verirken tekrar başını salladı ve onun hikâyesini dinlemeye koyuldu.

Bu durumdan hoşlanmamıştı çünkü bu onun kendisinden uzağa yerleştiği anlamına geliyordu.

Ama ihtiyacı olduğunu hissetti, bu yüzden ona verdi ve devam etti.

"Sessiz olsa da nazik bir kadındı. Ne yazık ki evliliklerinin başlarında ona bir varis bırakamayacağını anlamıştır. Böyle bir durumda Evin Reisi bunu kabul edebilir ve sıradaki kişi onun görevini devralır. Akhilleus benden sonra doğduğu için babam bunu bilemezdi ama şimdi biliyoruz ki sıradaki Akhilleus Ulfr Hanesi için iyi bir Başkan olurdu. Gerçi bunu bilmesi gerekirdi çünkü amcam da Akhilleus kadar iyi bir adamdı. Ama bunu bilebilseydi bile, o adam olduğu için, babam yine de verdiği kararı verirdi. Bir karar.

O zamanlar, o zamandan önce ve hatta şimdi bile birçok Başkan, eşlerinin bir varis sağlayamadığını fark ettiklerinde bunu yapmıştır. Bu görevi bizzat yerine getirebilmek için bir vekil buluyorlar."

Yüzündeki ifadeden bu bilginin onu şok ettiğini anladı.

Ama tek söylediği "Tamam" oldu.

"Ancak annem bir vekil değildi," diye devam etti. "Onun da büyük bir güzelliği vardı ve babam ona karşı biraz sevgi besliyordu. Bu nedenle onu bu eve yerleştirdi ve eğer söylentiler doğruysa, burada bulunmasından büyük keyif aldı."

Kızın irkildiğini gördü ama yine de devam etti.

"Beni doğurdu. Bir varis sağlamak için düzenlenmiş bir vekil olmadığından, yerini bildiğine inanmama rağmen, yine de sevgilisi için doğurduğu oğlunu yetiştirmekten zevk almayı bekliyordu. Böyle bir şey olmadı. Karsvall'da babam ve eşiyle birlikte büyüdüm. Oldukça yakınımızda yaşamasına ve onu düzenli olarak ziyaret etmeme rağmen, bu annemin istediği kadar düzenli değildi. Bu durum annemin başka bir hamileliğe karşı korunmasına neden oldu. Aradan zaman geçti ve ben o dönemde neler yaşandığını ya da ilgili kişilerin bu konuda neler hissettiğini bilemeyecek kadar küçüktüm. Tek bildiğim, annem beni doğurduktan yıllar sonra babamın annemi gönderdiği ve benim Karsvall'da babam ve karısıyla birlikte büyüdüğüm, annemi sadece babamın izin verdiği kısa ziyaretlerde görebildiğim."

"Bu korkunç," diye fısıldadı, bu sözleri söylerkenki tonu tam da böyle hissettiğini açıkça ortaya koyuyordu.

"Öyle ama değil," diye cevap verdi. "Dedikoduyu biliyorum ama dedikoduyu yapanlar da olaya karışanların neler hissettiğini bilmiyor. Bildiğim tek şey Patience Ulfr'un iyi bir kadın olduğu, belki bana hayranlık duymadığı ama doğasında böyle bir şey olmadığı. Düşünceliydi. Nazikti. Ama üzgündü. Belki de evliliği bu hale geldiği için üzgündü çünkü ben bu dünyaya gelmeden önce nasıllardı bilemem ama onlarla geçirdiğim zaman içinde çok mesafeliydiler. Belki de üzgündü çünkü ben onun değildim ve o kendi çocuğunu istiyordu. Belki de üzüntü onun mizacının bir parçasıydı. Bunu bilemem. Hiç sormadım ama sorsaydım bile söyleyecek türden bir kadın değildi. Yine de, sürekli üzüntüsüne rağmen, bunun için bana asla acı çektirmedi."

"Peki ya annen?"

"Zamanımı nasıl geçireceğime karar verecek yaşa geldiğimde onu çok daha sık görmeye başladım. Babam öldükten ve Leydi Patience kendi evine döndükten sonra, annemi bu eve geri taşıdım. Ilsa öldükten bir yıl sonra bu dünyayı terk etti."

Adam konuşmayı bıraktığında, kadın onu inceledi ve hiçbir şey söylemedi. Bunu yapmayı bırakmadan önce bir süre buna izin verdi.

"Şimdi bunu paylaştığıma göre, güvercinim, neden bu kadar uzakta olduğunu sorabilir miyim?"

Ona cevap vermedi.

Kendi sorusunu kendisi sordu.

"Bu yüzden mi benim bu evde bulunmamla ilgili bir sorunun varmış gibi görünüyorsun?"

"Öyle," diye onayladı. "Bu evde annemle paylaştığım pek çok güzel anım var, hem babam ölmeden önce hem de o döndükten sonra. Ama sen o değilsin. Burada olmanızdan hoşlanmıyorum çünkü bu sadece bana onun babam için kim olduğunu hatırlatmıyor, aynı zamanda etrafımızdakilere de aynısını hatırlatıyor. Ve onların seni bu şekilde düşünmelerini istemiyorum çünkü sen benim için öyle değilsin. Sen çok daha fazlasısın."

"Ama şimdi Chris'in hissettikleriyle hareket edemiyorum" derken yüz hatlarının yumuşamasını izledi.

"Ne yazık ki yapamazsınız. Ancak, haftalar önce haklıydın. Onun için, senin orada olman konusunda rahat olana kadar burada kalmalısın."

Dudaklarını birbirine bastırdı, bir an için kararsız göründü ve sonra sessizce sordu: "Neden bana bunların hiçbirini anlatmadın?"

"Konuşacak daha önemli şeylerimiz olduğunu kabul ediyor olmalısın," dedi ve kaşları havaya kalktı.

"Bundan daha mı önemli?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye karşılık verdi.

"Ama... Yani..." Başını temizler gibi salladı. "Apollo, annen, baban, o şekilde büyümek, hissetmiş olman gerekenler, gerçekten bundan daha önemli bir şey yok."

"Var," diye karşılık verdi. "Sen."

Son kelimesi dudaklarından döküldüğü anda, dudakları ayrılırken tüm vücudunun geriye doğru sallanışını izledi.

Sonra onun gözlerinin parladığını gördü. Ve işte o zaman işi bitmişti.

Bunun üzerine, "Şimdi sen mi bana geleceksin yoksa ben mi sana gideceğim?" diye sordu.

Kadın yine ona cevap vermedi.

"Paylaşmalıydım" diye fısıldadı. "Neyi?"

diye sordu.

Gözleri hâlâ parlak olan adamın gözlerini tuttu ve "Paylaşmalıydım," diye tekrarladı.

"Poppy-"

Açıklamak için onun sözünü kesti. "O kadının söylediklerinin beni çok rahatsız ettiğini paylaşmalıydım."

"Yapmalıydın," diye nazikçe kabul etti.

"Ben onun söylediği gibi biri değilim," dedi.

"Hayır." Buna verdiği yanıt çok daha az nazikti. "Değilsin."

"Hâlâ ne olduğumu bilmiyorum" diye itiraf etmeden önce derin bir nefes alışını izledi.

"Buna karşılık sormam gereken şey, güvercinim, neden kendinden başka bir şey olman gerektiği?"

Sanki bu yorum karşısında fevkalade şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Çok eğlenelisiniz. Coşkulusun. Zeki, sadık ve cesursun. Ve daha küçük kadınların, kendi annen gibi kadınların yenilgiyi çoktan kabul edeceği bir hayat sürdürdün. Ama siz asla kabul etmediniz. Sahip olduğun her şeyle yetinemez misin, çok fazla şey olduğunu bilerek ve karşılığında etrafındakilerin sana sunabileceklerinin tadını çıkaramaz mısın? Özellikle de ben, senin yaşadığın hayatı ve sana bıraktığı şeytanları geride bırakmanı ve seni mutlu edebileceğim bir hayata sahip olmanı istiyorum."

Ve yine cevap vermedi.

Kanepenin koltuğuna baktı.

Ama gözyaşının gözünden kayarak yanağından aşağı süzüldüğünü gördü. O tek gözyaşının görüntüsünün kalbini delip geçtiğini hissetti.

"Madeleine, lütfen bana gel," diye fısıldadı ve Madeleine gözlerini tekrar ona çevirdi.

"Bana çok şey veriyorsun," diye fısıldadı.

"Veriyorum. Ama bu terazi dengesiz değil."

"|-"

"Maddie, lütfen beni dinlemeyi bırak ve beni *dinle*. Bana bahsettiğin armağanları daha önce paylaşmıştım, bunlar seni sevmeye nedenlerim. Ve bunları paylaştıktan sonra bile bana her şeyden çok değer verdiğim bir şeyi, sevgini armağan ettin. Başkalarının senin hayatımızda olmana geri dönülmez bir şekilde değdiğini anlaması için yapman, olman ya da vermen gereken hiçbir şey olmadığını görmeyi için sana nasıl rehberlik edeceğimi bilmiyorum. Tekrar ediyorum, özellikle *ben*, çünkü başkalarının sahip olmadığı bir şekilde sana sahibim. Senin kalbine sahibim."

"Bu kadar yeter mi?" diye sordu ve onun sorusu üzerine Apollo göğsünü yakıp kavuran duyguyla savaştı.

Ve bu his, "Keşke diğer beni bulacak, babanı bulacak, sana verdiklerinden dolayı hissettiklerimi *tam olarak anlatmak* için onların kesinlikle hoşlanmayacağı şekilde zaman ayıracak vaktim olsaydı da böyle bir soruyu dile getirmeyi düşünseydin," derken ses tonunu sertleştirdi.

Ona baktı.

Sonra, "Sanırım bu kadarı yeterli,"

dedi. "Kesinlikle öyle," diye ısırdı.

"Tamam," diye fısıldadı.

"Şimdi, bana gelmek için bir saniyen var. Eğer gelmezsen-"

Sözünü bitirmedi.

Ona doğru bir adım attı.

Sonra bir adım daha attı.

Bu attığı son basit adımdı. Yolun geri

kalanında koştu.

Kızın vücudu onunkine çarptığında geriye doğru sallandı. Ama o anda kollarını ona doladı, kızın kolları adamın omuzlarına dolandı ve kız yüzünü adamın boynuna gömdü.

"Lanet odanın öbür ucunda dikilmeyi bırakıp ait olduğun yere geldiğinde ağzını başka bir yere dayayacağını umuyordum," diye mırıldandı sinirli bir şekilde.

Kahkahası duyulabilir hale gelmeden önce vücudu birkaç saniye boyunca adamın kollarında sallandı.

Hâlâ gülerek yüzünü onun boynundan çekti, ayak parmaklarının üzerinde yuvarlandı ve kapalı dudaklarını sertçe onunkilere bastırdı.

Bu daha iyiydi.

Bu şekilde kalmadı çünkü neredeyse anında geri çekildi.

"İşe yarıyor mu?" diye sordu, gözleri hâlâ akmamış yaşlarla parlıyordu ama bu yaşlar hiçbir yere gitmiyordu. Bunu biliyordu çünkü ıslaklığın ardında bir eğlence ışığı vardı.

O ışığı özledi.

Ve onu geri aldığı için son derece memnundu.

"Zar zor," diye cevap verdi.

Gözlerindeki eğlence alevlendi, sonra yavaşça söndü ama sadece gözleri adamın yüzünde dolaşırken ağzının etrafındaki deri yumuşayabilsin diye.

"Demek kırılmamak böyle bir şeymiş." diye fısıldarken gördükleri karşısında nefesi boğazında düğümlendi.

Lanet olsun.

Kollarıyla onu sararken sarsıldı ama cevap vermek için ağzını hareket ettiremedi.

Ona ihtiyacı yoktu.

Söyleyecek başka bir şeyi daha vardı. O da, "Seni seviyorum, Lo."

Birden Apollo'nun konuşması bitti.

Bu yüzden onları durdurdu.

Ama bunu yaparken ağzını kullandı. Ve karşılığında, Maddie de onunkini kullandı.

* * * * *

Oda karanlıktı, Maddie'nin yumuşak, sıcak, çıplak bedeninin ağırlığı üzerine çökmüştü, dizleri iki yanında, alnı boğazında, parmakları omzunda tembel tembel geziniyordu, uyumak üzere olduğunu düşündüğü ve güvercininin ona yakın durmasını dört gözle beklediği bir anda Maddie'nin hareket ettiğini hissetti.

Hayır.

Onun titrediğini hissetti.

"Madeleine?"

Daha fazla titremeye başladı.

Karanlığın içinden ona bakmak için başını kaldırdığında, zaten ona sarılmış olan kolları daha da sıkılaştı. Bu girişim başarısız oldu. Tek görebildiği, ateş ışığında parıldayan kumral saçlarındaki gelincik tonlarıydı.

"Maddie," dedi daha sert bir sesle.

Başını eğdi ve yüzünü adamın boynunun yan tarafına doğru itti, vücudu daha da titriyordu.

Kadının ağladığını düşündü ve odayı narin bir homurtu doldurduğunda ve kadın daha da sert bir şekilde titrediğinde nedenini anlayamadı.

O homurtu ağlamaktan değildi.

Gülmekten oldu.

Onu sırtüstü yatırdı ve kahkahaları duyulmaya başladığında başını kaldırıp ona baktı.

O sırada kontrolsüzce kıkırdarak ona sarıldı. "Komik olan ne?" diye sordu adam.

Gülmeye, titremeye ve homurdanmaya devam etti ama konuşmadı.

"Madeleine,"- onu sıktı-"Komik olan ne?"

Yüzünü adamın boynundan çekti ve hâlâ gülerек kekeleyerek, "Ben... sen... ben..." dedi.

Sonra yüzünü tekrar adamın boynuna gömdü, ona daha sıkı sarıldı ve yeniden kahkahalara boğuldu.

Bekledi.

Bu biraz zaman aldı.

Sonunda kahkahaları azalmaya başladı ve adam, "Şimdi lütfen eğlenecenizi paylaşır mısınız?" dedi.

Başını yatağa doğru eğdi ama bunu hâlâ ona tutunarak yaptı ve karanlıkta onun gözlerini buldu.

"Biliyorsun," diye başladı, "aramızdaki bu şey başladığı andan beri, bana verdiğin her şey yüzünden kendimi bok gibi hissediyordum."

Bunu endişe verici buldu ama üzerinde durma fırsatı olmadı.

Başını yastıktan hafifçe kaldırdı ve elini adamın çenesine doğru kaydırdı.

"Güzel şeyleri severim, Apollo."

Bunu bir itirafmış gibi söyledi, oysa bunu yapmayan tek bir kişi bile tanımıyordu.

O da şöyle cevap verdi: "Ben de öyle Madeleine. Herkesin var."

Vücudunun onunkinin altında hafifçe sertleştiğini hissetti ve bu düşüncenin aklına gelmediğini biliyordu.

Kadın hiçbir şey söylemeyince, "Peki bu yüzden mi gülüyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır. Yani, evet... Yani, tam olarak değil. Bana çok şey verdiğin için gülüyordum. Güzel kıyafetler. Güzel bir ev. Arkadaşlar."

Durakladı, başparmağıyla adamın alt dudağını okşadı ve fısıldadı: "Élan. Sen."

İçinin ısındığını hissetti ama kadının işi bitmemişti.

"Ve şimdi anlıyorum ki, insanlar birbirlerini önemsiyorlarsa bu böyledir.

Bağıšta bulunmanın pek çok yolu var."

"Var," diye onayladığında sesi hırçındı.

Açıklamaya devam ederken yüzünü kendine yaklaştırmak için elini tekrar adamın saçlarına doğru kaydırıldı. "Neden gülüyordum tatlım, çünkü bugün bana başka bir şey verdin."

"Ve sana verdiğim şey komik miydi?" diye sordu. "Evet," diye yanıtladı.

"Peki neydi o?"

Elini başına götürüp onu daha da yaklaştıırken vücudunun onunkinin altında yumuşadığını hissetti.

Ve cevap verirken sesi alaycı ama boğuktu, "Ah, büyük bir şey değil. Gerçekten güzel bir pelerin ya da harika bir elbise gibi değil." Sesi alçaldı. "Sadece senin aşkın ve *ben...*"

Elini kızın yan tarafına kaydırıp "Sen mi?" diye sorduğunda karnındaki sıcaklık arttı.

Başını salladı. "Bana beni verdin. Suçlu hissettiğim tüm o şeyler ve senin büyük finalin bana aşık olmak ve *beni bana* geri vermektir."

Bağırsakları hâlâ sıcaktı, kalbinin etrafındaki bölge şimdi ısınıyordu, elini göğsünün üzerinden boğazına doğru kaydırmaya devam etti Ta ki çenesine gelene kadar.

"Seni uyarıyorum, güvercinim, bu benim büyük finalim değildi."

Avucunun içini öpebilmek için başını çevirdi ve başını dikleştirip "İçimde bir his vardı" diye fısıldadığında içindeki sıcaklık daha da arttı.

Sözlerini bitirir bitirmez başını kaldırdı ve ağzını onunkine dayadı.

Apollo başını eğdi ve kadının verdiğini aldı. Sonra ona daha fazlasını verdi.

YmDokuzuncu Bn

Mutlu musun?

Şöminenin yanındaki biraz pis, aşırı doldurulmuş kanepeye çöktüm ve "Bu dünyanın en azından trenlere ihtiyacı var" diye mırıldandım.

Bacaklarımı minnetle önüme doğru uzatırken Circe ve Finnie'nin sessiz kıkırdamalarını duydum.

"Alışırısın," dedi Finnie ve ben de ona baktım.

"Senin için söylemesi kolay," diye gülümseyerek karşılık verdim. "Zamanının çoğunu bir kalyonda, açık denizlerde maceralar yaşayarak geçiriyorsun. Bir kalyonun hızlı gitmesi kimin umurunda? Sen açık denizlerde macera yaşıyorsun."

"Seni anlamak için kızakta yeterince oturdum," diye cevap verdi. Öyle olduğunu anladığım için bir şey söylemedim.

Finnie, "Yarın Fyngaard'a ve Kışlık Saray'a gideceğiz ve en azından üç gün boyunca kızak görmeyeceğiz," diye devam etti.

"Fazla bir şey değil," diye mırıldandım. "Ama bu da bir şeydir."

"Cora ve Tor'la da tanışacaksın," diye ekledi Circe. "Lahn bana zaten orada olduklarını, Valentine'ın onlarla birlikte büyü yaptığını ya da... her neyse onu yaptığını söyledi."

En azından Cora (gerçek olan) ve Tor ile tanışmayı dört gözle bekliyordum.

"Rüya takımı birleşiyor," diye mırıldandım.

Circe Finnie'ye sırtımdan önce bana sırtıttı.

Bu noktada Meeta yanımdaki kanepeye yığıldı (ama bunu benden çok daha zarif bir şekilde yaptığından emindim).

Onu bunu yaparken izlerken, Meeta'nın Karsvall'dan ayrıldığıımızdan beri fırsat bulduğu her an bana tükürme mesafesinde olduğunu fark ettim.

Sonra tekrar, o benim Kirk'ümün Spock'ıydı. Olması gereken yer orasıydı.

En son yolculuğa çıktığımızda işlerin çılgırından çıktığından bahsetmiyorum bile.

Yerleştikten sonra şöyle mırıldandı: "Eğer kıcıımı bu aletlerden birine daha oturtursam ve hayatım boyunca bir daha asla kemiklerime yerleşen ayazın içinden süzülürsem, mutlu olacağım."

Onun bu sözleri üzerine kahkahayı patlattım.

Açıkçası, Acı Gales'e katılmak üzere Fyngaard'a gidiyorduk. Hepimiz. Apollo'nun adamları. Frey'in adamları. Ve Lahn'ın adamları. Orada olmayanlar sadece Lavinia ve Valentine'dı. İki kıtanın güvenliğini sağlamak için açıklanamayan büyülü işlere gitmişlerdi.

Bu konudaki iyi haber, bir başka harika elbiseyi giymem ve entrikaların döndüğü bir baloya katılmamdı (ve Bitter Gales için diktirdiğim elbise sadece *harika* değildi, harikaydı).

Bu konudaki kötü haber ise Fyngaard'ın Karsvall'a iki haftalık mesafede olmasıydı ve kızak gezintileriyle *işim bitmişti*.

Elbette, ilk başta harika görünüyorlardı.

Ama bir kızakta milyonlarca saat geçirdikten sonra, o kadar da değil.

Bu düşünceyle, yerde oynayan Tunahn eteğimi tuttu ve sertçe çekti (Tunahn için oynamak, başını belaya sokmanın yollarını bulmayı ve böylece annesinden azar işitmeyi de içeriyordu; annesi onu tekrar yere bıraktığı anda, başını belaya sokmak için başka bir yol bularak neşeyle işine devam edeceği için bu azarı görmezden gelirdi).

Çok güçlü olduğu ve eteğimin örgüsünü çekiştirdiği için öne doğru eğildim, onu yakaladım ve ağır, kıvranan, koca oğlan bebek bedenini önümde tuttum.

Gözlerinin içine baktım ve "Bir kadının eteğini çekmek kabalıktır" dedim.

Onun yanıtı, parmaklarını elbisemin alçak kare yakasına sokmak ve onu çekip çıkarmak oldu.

Onu kendime çektim, güldüm ama kaldığımız hanın salonunda beni herkese ifşa etmesini etkili bir şekilde engelledim.

Çenemi aşağı eğip zeki ama kızgın kara gözlerini bana diktiğini gördüm ve "Ve bu daha da kaba" diye paylaştım.

Eliyle göğsüme vurdu.

Tekrar güldüm ama bunu yaparken odanın öbür ucundan bir şey hissettim ve gözlerimi o tarafa çevirdim.

Apollo'nun ayakta durup Laures ile konuştuğunu gördüğümde nefesim kesildi ama bakışları benim üzerimdeydi.

Yüzündeki ifade sıcak, tatlı ve Apollo'nun her şeyi gibi güzeldi.

Bu bakışı sevdim. Bu bakışın söylediğini düşündüğüm şeyi sevdim. Ama tüm bunlardan hoşlandığım k a d a r , başka bir şey hissettim ve gözlerim tekrar hareket etti.

Bu kez Chris'e takıldılar ve babasını izlediğini gördüğümde kalbim göğsümde tekledi.

Ona bakmıyorum.

Onu *izliyordum*.

Sonra Chris'in gözleri bana kaydığında kalbim tekrar tekledi. Ona doğru küçük bir gülümseme göndermeden önce yutkundum.

Çenesini kaldırdı ve başka tarafa baktı. İlerleme.

Sadece biraz, ama alabildiğimi alırdım.

Fyngaard'a gitmeden önce Karsvall'da geçirdiğimiz üç gün boyunca Chris'le aramızda pek bir şey değişmediğini söyleyebiliriz. Yine de orada olduğumuz son gece Apollo'yu buldu ve benim yemeğe gelmemde bir sakınca olmadığını söyledi.

Ama hepsi bu kadar.

Ve yemek iyi geçti. İçine kapanık değildi. Her zamanki gibi de değildi.

Dikkatli biriydi. Élan'ın benimle nasıl konuştuğunu izliyordu. Babasının nasıl konuştuğunu ve bana nasıl baktığını izliyordu.

Her şeye dikkat et.

Babası bende sevecek bir şeyler bulabiliyorsa, Chris'in de en azından bende sevecek bir şeyler bulacağını umarak normal halime dönmek için elimden geleni yaptım.

Tüm belirtilere göre, (henüz) yapmamıştı.

Ama yolculuk sırasında bazen atını Élan'a ve benim kızağıma yaklaştırıyordu. Brunskar'a doğru yola çıktığımızda olduğu gibi konuşkan değildi, ama Élan öyleydi, bu yüzden konuşmasına gerek yoktu ve tek ihtiyacı olan kardeşinin yanında olmasıydı.

Bunu daha fazla ilerleme olarak kabul etmeye karar verdim. Bu arada, Apollo bunların hiçbirini zorlamadı.

Onunla zaman geçirdim. Élan'la da zaman geçirdim. Ve ikisiyle de zaman geçirdim.

Chris son bölüme katılmak için zamanını seçti.

Christophe ile işler yavaş ilerlese de Élan ile öyle değildi. Son yolculuğumuzda ve hatta Karsvall'dan ayrılmadan önce olduğu gibi, beni sürekli yanında istiyordu.

Beni istedi. Bana

sahipti.

Babasına aşık olmuştum.

Ona aşık olmak çok daha kısa sürdü.

Apollo ile de işler yavaş ilerlemiyordu. Chris'in iyiliği için, benimle birlikte köşkte geçirdiği gecelere geri dönmek zorunda kaldık, çocuklarıyla kahvaltı etmek için erken kalktı ve onlarla yemek yemek için daha da geç kaldı ve onlar yatana kadar ayrılmadı.

Ama Apollo beni ziyaret etmek için, ben de onu ziyaret etmek için zaman bulduk ve bunu yürüttük.

Hayır.

İşi yürütmekten daha fazlasıydı.

İkimizi de mutlu ediyordu.

Kesinlikle, Apollo oğlu için endişeleniyordu. Bu doğrudu. Bunu sık sık tartışırdık.

Ama kalbime sahip olmanın yeterli olduğunu söylerken yalan söylemediğini fark ettim.

Sadece benimle olduğu için

mutluydu. Ben de. Olduğum gibi.

Harikaydı.

Bana beni sevdiğini söyledikten, ben de bu jeste karşılık verdikten ve içimde hiçbir şey kalmadan tüm o pisliği dışarı attıktan sonra işler değişti.

İp yok. Şüphe yok. Beni rahatsız eden bir şey

yok. Hiçbir şey kırılmadı.

Hepsi sağlıklı,

gerçek. Güçlü.

Yaşadığım hayata alışmak çok zordu. Mutluluğu

biliyordum, Apollo bana onu verdi.

Mutluluğu biliyordum, Apollo bana onu da verdi.

Ama ikisi birlikte, yerleşmiş bir duyguyla ve Élan'ın potu tatlandırmak için atılmasıyla?

Mutluluk.

Bunlar benim düşüncelerimdi ve ben onların içinde kaybolmuştum, bu yüzden aniden Tunahn artık kollarımda olmadığına şıçradım.

Babasının yanındaydı, oğluna Korvahkice mırıldanarak uzaklaşan bir baba.

Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Circe yaptı ve "Lahn!" diye bağırdığında bunu anladım.

Ona öyle sert bir bakış fırlattı ki Finnie'ye "ıyy" der gibi bakmama neden oldu.

Finnie de bu bakışa tanık oldu ve böylece benim "ürkek" suratıma karşılık verdi.

Circe bunu görmedi. Kocasına konsantre olmuştu. Ve suratında "eeek" ifadesi yoktu.

Ona başka bir şey söylüyordu, ama Korwahk dilinde. Onun cevabı, "*Rayloo, kah rahna fauna.*" oldu.

"Bana *Rayloo d e m e , kah Də*" diye karşılık verdi.

Birdenbire ona sıırttı ve o anda yüzümde "ıyy" ifadesi oluşmadı.

Finnie de öyle.

Kirke de öyle. Bir "mırıltı" ile kocasına sırtını döndü.

Oğluyla birlikte taşındı.

Bunu yaptığında, "Bu kadar seksi olması gerçekten berbat. O kadar seksi olunca yaptığı pek çok şey yanına kâr kalıyor. Bana *rahna fauna* demesini de eklersek, neredeyse her şey yanına kâr kalıyor. Aptal baba şeyleri yapmak bile." Gözleri Finnie'ye kaydı. "Beni anlıyor musun?"

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdi Finnie ve Circe bana baktı. "Buna dikkat et," diye tavsiyede bulundu.

Başımı salladım, Apollo'nun aptal baba şeylerini paylaştığımız bir çocukla deneyimleme fırsatına sahip olma fikri karşısında konuşamadım (bunun yapmayacağı bir şey olduğunu bilsem bile). Aynı zamanda geleceğimin, onun pek çok şeyden paçayı sıyırmasına, çok güzel olmasına ve şu "güvercinim" işini kullanmasına bağlı olduğunu düşünüyordum.

"Tunahn'a ne dedi?" Finnie beni düşüncelerimden uzaklaştırarak sordu.

Circe eğildi. Finnie ve ben eğildik. Meeta eğilmedi.

Pozisyonumuzu aldığımızda, Circe fısıldayarak, "Oğluna, sikini kullanmayı öğrenene kadar bir kadının kıyafetlerini yırtmamasını söyledi," dedi.

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Circe gözlerimi kocaman açarak sordu. "Aptal babam bir şeyler yapıyor ve sırf seksi olduğu için sözlü olarak kışına tekme basmadan çekip gidiyor."

Finnie'ye baktım. "Frey aptal baba şeyleri yapar mı?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Viktor uyuyamadığında, Frey'in onu gecenin bir yarısı gemisinin dümenine geçirmesi ve sularda gezinirken onu saatlerce orada tutması aptal bir baba olayı sayılır mı? Ayrıca belirtmek isterim ki, dışarısı cehennem gibi soğuktu ve Viktor babasıyla birlikte deniz havasında olduğu için o kadar heyecanlıydı ki, gözünü bile kırpmadı, bu yüzden ertesi gün boyunca huysuzdu ve burnu akıyordu. Bu aptal babalara özgü bir şey mi?"

"Evet," diye cevap verdim.

"Doğru," diye başladı Finnie. "O zaman sana şunu söyleyeyim, bunu yaptıktan sonra onunla konuştum. Frey beni tutup öpmeden önce yaklaşık dört tanesini kabul etti ve dedi ki, O sağlıklı ve güçlü, havadaki bir kıstırmaya dayanacak kadar güçlü, küçüğüm. Onu rahat bırak. Sonra beni bıraktı ve uzaklaştı. Ama bana küçüğüm demesine ya da konuşmasına bile gerek yoktu. Öpücüğe geri dönmüştüm."

Apollo'nun muhteşemliğine karşı kendimi korumanın bir yolunu bulmalıyım diye düşünüyordum ki, eğer bana sevgisi kadar değer vereceğim bir şey verirse -bir bebek- Isis, kadınların oturduğu iki kanepenin arasındaki halının üzerinden koşarak geçti.

Haksız bir avantaja sahip olan Viktor tarafından kovalanıyordu. Ayakları yere sağlam basıyordu.

Bu yüzden onu yakaladı, üzerine düştü, yuvarladı ve kıkırdayan pembe dudaklarına ıslak bir öpücük kondurdu.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Finnie ve benimkinin karşısındaki kanepeye uzandı.

Elimde olmadan sııttım ama o konuşurken gözlerimi Meeta'ya çevirdim.

Finnie'ye bakıyordu.

"Oğlunuz sağlıklı ve güçlüdür ve bir ısırıkta bile hayatta kalabilir. Bunu biliyorum çünkü o kurtuldu." Bunu söyledikten sonra Kirke'ye baktı ve mantıklı bir şekilde işaret etti. "Ve bu doğru. Oğlunuz sikini nasıl kullanacağını öğrenene kadar bir kadının kıyafetlerini yırtmamalı."

"Daha bir yaşında bile değil," diye yanıtladı Kirke.

Meeta kaşlarını kaldırdı ve sordu: "Bu kralınızın ifadesini daha az doğru yapar mı?"

Circe çenesini kapattı.

Bu noktada Loretta kendini diğer yanındaki kanepeye attı ve "Hepiniz gülüyorsunuz. Ne kaçırdım?"

Herkes ona baktı ama kimse tek kelime etmedi.

Sonra yere baktık çünkü Isis ciyaklıyordu ve bunun nedeni Viktor'un ayağa kalkmış olması ve Tanrı bilir ona ne yapmak için onu kollarının arasına almaya çalışıyor gibi görünmesiydi.

Bu, Loretta'nın hâlâ bir cevap alamadığı anlamına geliyordu çünkü Circe ya da Finnie genç muhabbet kuşlarını ayırmak için yapmaya hazırlandıkları hamleyi yapamadan Lahn içeri daldı. Kızını kucağına aldı ve kimseye bakmadan iki yavrusunu da kocaman göğsüne bastırarak uzaklaştı.

Tunahn kıvranıyordu.

Isis hemen babasına sokulmaya başladı.

Loretta bu fırsatı değerlendirerek sorusunu değiştirdi; bu soruyu gözlerini Lahn'dan ayırıp Kirke'ye diktikten sonra sordu.

"Bain ve Zhnin'in her ikisinin de alındığını mı söylüyorsunuz?" Yine cevap alamadı.

Bu sefer gülmedi çünkü hepimiz yine gülmekle meşguldük.

* * * * *

"Ve... bunun üzerine... Prenses Arianna... buluta... adım attı..."

Hayır.

O sırada bana kitap okuyan Élan, kitabın ortasında uyuyakaldı.

Bunu yaptığında (sırıttıktan sonra) kitabı dikkatlice elinden aldım ve komodinin üzerine koydum. Sonra ona doğru eğildim ve parlayan siyah saçlarının tepesini öptüm. Sonunda yanıma yaslanan bedeninden ayrıldım.

Ayaklarımı yatağın kenarında buldum ve eğilerek yorganı yukarı çekip onu içine soktum. Daha sonra yorganın içine iyice sokuldu ve yan tarafına döndü. Yeni bir fırsat yakalamıştım, saçlarını yüzünden çektim ve dudaklarımı yanağına değdirmek için daha derine eğildim.

Çekildiğimde, uykudaki küçük kız güzelliğini izlemenin tadını çıkarmak için zaman ayırdım. Bunu uzun süre yaptıktan sonra, yatağının yanındaki lambayı söndürdüm, ateşe doğru ilerledim, perdeyi çektim, bir

yatağın diğer tarafına geçtim. Lambayı söndürdüm ve odadan çıktım.

Koridorda Gaston'un Élan'ın odasına yakın bir yerde devriye gezdiğini gördüm. O da beni gördü ve gülümseyerek, "Yattı mı?" diye sordu.

"Kitabını bana üç kez okuduktan sonra, evet, sonunda uyudu."

Gaston hala gülümseyerek yaklaştı ve "Lo ona kitap okuyor" dedi. Başımı yana eğdim. "Pardon?"

"Lo akşamları etrafta olduğunda ona kitap okuyor. Bunu biliyorum çünkü Lo'nun okumasından hoşlanıyor ve o okuduktan sonra bundan bahsediyor. Sık sık. Ama sana okuyan o." Gülümsemesi daha da büyüdü. "Seni etkilemeye çalışıyorum."

Sözleriyle içimi bir sıcaklık kapladı, ancak işin içinde başka bir şey olduğunu anladım.

"Ve babasını parmağında oynatıyor," diye karşılık verdim.

Gözleri parladı ve "İşte bu" diye mırıldandı.

Koridordan aşağı bakıp Frey'in adamı Lund'un merdivenlerin başında nöbet tuttuğunu gördüğümde içim daha da ısındı.

Garip bir şekilde bu, tehlikeyi hatırlatacak bir koruma gibi hissettirmiyordu.

Garip bir şekilde, aile gibi hissettirdi.

Ve garip bir şekilde, içime daha fazla sıcaklık doldu.

Gaston bana, "Her şey yolunda Maddie, yatağını arayabilirsin," dedi.

Onun ötesine, koridorun diğer ucuna baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Lo'nun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Hâlâ Christophe ile birlikteyim," diye cevap verdi.

"Chris'i bırakıp benim odama giderse, Loretta'yla birlikte olduğumu söyleyebilir misin?"

Gaston başını salladı.

Eğildim ve yanağımı onunkine değdirmek için ayak parmaklarımın üzerinde yuvarlandım. "Eğer seni bir daha göremezsem, iyi geceler" dedim. "Sana da aşkım," diye mırıldandı.

Geri çekildim, ona sııttım ve koridora yöneldim.

Geceliğimi ve bornozumu giymiş, ayaklarımda kürklü terlikler, Loretta ve Meeta her zamanki gibi bana yardımcı olurken yatmaya hazırdım. Sonra Élan'dan okumasını dinlemem için bir istek geldi ve kızlarım kendi odalarına giderken ben de onun odasına yöneldim.

Meeta, hiç şüphesiz, şu anda Ruben'in yanında olacaktı.

Bu durum, Meeta'nın tarzı olduğu üzere, sessiz sedasız, tantanasız bir şekilde devam ediyordu. Bu, onun bu konuda tamamen gerçekçi olduğu anlamına gelmiyordu. Karda ilerlerken sık sık gözleriyle Ruben'i bineğinin üzerinde aradığını görüyordum.

Ondan hoşlanmıştı.

Ne yazık ki, onunla bu konuda dalga geçmeme (hiç) yanıt verecek bir kadın değildi ve bu çaba kaybı (ve iyi bir dalga geçme) olacağından, yapmadım.

Ama keşke yapabilseydim.

Ancak Loretta bu gece boş bir yatakta uyuyacaktı. Şaşırtıcı bir şekilde, Hans hiçbir ilerleme kaydedememişti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, aradan epey zaman geçtikten sonra geri adım attı.

Gerçi bunu mutlu bir şekilde yapmıyordu ve Loretta'ya sık sık yönelttiği neredeyse sabit bakışları bana bunu söylüyordu. Ayrıca buna tanık olan herkese de hemen hemen aynı şeyi söylüyordu.

Ve herkes buna şahit oldu.

Nedense bu bana pek iyi gelmedi. Ve her ne kadar bunu şaka yollu yapmış olsa da, o akşam erken saatlerde Bain ve Zhnin'in ilişki durumlarını sorması da bana yanlış geldi.

Hans'la ilgileniyordu.

(Eninde sonunda) pes edeceğini

düşünmüştüm. Ama pes etmedi.

O da paylaşmamıştı.

Arkadaşların arkadaşlara göz kulak olması gerekiyordu, çok fazla deneyimim olmadığı için öyle tahmin ediyordum. Ama şimdi sahip olduğum arkadaşlarım bana bakıyordu.

Ve ona göz kulak olduğumdan emin değildim. İşte oradaydım, kapısına doğru gidiyordum.

Geldiğimde, korkup kaçmaya fırsat bulamadan kapıyı çalmak için elimi kaldırdım.

İçeri giremedim çünkü arkamdaki kapının açıldığını duyduum. O tarafa döndüm ve Meeta'nın içeride durduğunu gördüm.

"Selam tatlım," diye

selamladım. "Bayan

Maddie," diye cevap verdi.

Yüzündeki ifadeyi fark ettiğimde tüylerim diken diken oldu.

Beni korkutacak şekilde yakından incelediği için tamamen ona döndüm.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Beni incelemeye devam etti ve cevap vermedi.

"Meeta?" Ben sordum.

Başını yana eğdi. Evet, beni korkutuyor.

Birden yüzü aydınlandı ve "Her şey yolunda" dedi. Soğukluk gitti.

Eğer Meeta her şeyin yolunda olduğunu söyleseydi, yalan söylemezdi.

Güçlü bir kol belirdi ve bu kol Meeta'nın göğsüne dolandı.

Sonra Ruben'in yakışıklı yüzü başının yanında belirdi.

Çenesini bana doğru eğdi ve kurt gibi sırıttı.

Yarım saniye sonra Meeta ortadan kayboldu ve kapı tık diye kapandı. Dönüp Loretta'nın kapısını çalmadan önce kapıya bakıp sırıttım.

Birkaç dakika içinde kilidin döndüğünü ve kapının birkaç santim açıldığını duydum.

Beni görünce kapıyı daha da açtı ve kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı Bayan Maddie?" diye sordu.

"Her şey yolunda tatlım," diye cevap verdim. "Biraz içeri gelip sohbet edebilir miyim?"

Şaşkın görünüyordu ama kapıyı biraz daha açtı ve "Elbette" diyerek beni içeri davet etti.

Odasına girdiğimde şöminenin yandığını, yatağının yanındaki lambanın yandığını ve yatak örtüsünün üzerinde ters çevrilmiş bir kitap olduğunu fark ettim.

Ona döndüm. "Özür dilerim, hepiniz yerleşmişsiniz."

"Ziyaretinizden her zaman mutluluk duyarım Bayan Maddie," diye cevap verdi, yatağa doğru ilerleyip kenarına oturdu, kitabını alıp komodinin üzerine koydu ve "Her zaman güzel ama kesinlikle bu kitaptan çok daha iyi," diye bitirdi.

Ben de onu takip ettim ve yanına oturdum. "İyi değil mi?"

"Kahramanın kadın kahramanla birlikte olacağından emin değilim." Bana sırıttı. "Ben mutlu sonu tercih ederim."

Ben de öyle.

Ben de onunkini sormak için oradaydım.

"Tamam tatlım," diye başladım. "Sadece şunu söylemek istiyorum, bu beni ilgilendirmez ve bu konuda konuşmak zorunda değilsin, ama görünüşe göre Hans'ı ertelemeyi başarmışsın."

Dizlerine baktı ve "Sonunda" diye mırıldandı. Bu kelimenin rahatlatıcı olması gerekirdi.

Ama rahatlama duymadım.

Sadece ne duyduğumu bilmiyordum.

"Ben..." Durakladım ve gözlerini bana çevirdi, "nedenini sorabilir miyim?" "Neden?"

"Hans iyi bir adam Loretta ve Brunskar'da olanlardan önce onu çok seviyordun."

O baktı geri için onu dizler ve o görünüyordu o rahatsızdı.

Tamam, belki de çuvallamıştım. Belki de arkadaşlar burunlarını arkadaşlarının işine sokmamalıydı.

Geri adım atarak ona hemen şu teminatı verdim: "Bu konuyu benimle konuşmak zorunda değilsin. Bu senin işin. Beni değil."

Bakışları tekrar bana yöneldi. "Ben... seçiciyim," diye açıkladı.

"Seçici mi?" Ben sordum.

Tamamen bana döndü. "Yatak oyunlarından hoşlanırım. Kesinlikle. Ama bunu kiminle yaptığım konusunda seçiciyim. Bu yüzden çok fazla partnerim olmadı," diye açıkça belirtti.

"Tamam," diye cevap verdim yavaşça, o devam etmeyince. "Beni takip etti," diye devam etti.

"İlk seferden mi bahsediyoruz?" diye sordum.

Başını salladı. "Düşündüm ki... şey, ilk seferinde, bu son seferki gibiydi, açıkçası o kadar değil çünkü teslim oldum, ama benimle ilgileniyor gibiydi"-omuz silkti-"benimle ilgileniyor gibiydi. Yatak oyunundan daha fazlası için."

"Ve o olmadığında hayal kırıklığına uğradın," diye tahmin ettim.

"Evet," diye onayladı. "Ama daha fazlası vardı. Bu işte çok iyi olduğu belliydi, çünkü yaptığımız şeyden büyük zevk alıyordum. Daha önce hiç zevk almadığım kadar. Ama daha fazlasını istemediğinde, belki de ben... şey... iyi *değildim* diye düşündüm. Bu işte iyiydim yani."

Ouch.

Bu acıtmış olmalı.

Bunu paylaşamadım, o konuşmaya devam etti.

"Onun peşinde koşarken, ben de onu tanıdım. Ve bildiklerim hoşuma gitti. Haklısınız. O iyi bir adam ve bana sevdiğim şekilde davrandı. Sonra, beni doğurduktan sonra, hepsi uçup gitti."

Ağzımın gerildiğini
hissettim. Aptal Hans.

"Bunun berbat bir his olduğunu biliyorum," dedim ve uzanıp elini tuttum.

Parmakları benimkilerin etrafında kıvrılırken, "Öyleydi. Çok canımı yaktı. Brunskar'da olanlardan sonra aniden benimle tekrar ilgilenmeye başlaması beni kızdırdı. Sanki önceki her şey bir oyundu. Sanki beni tanımak istiyormuş gibi hakkımda sorular sordu ama bu bir amaç içindi. Beni tanımak istemiyordu. Dinlediğini bile sanmıyorum. Sadece istediğini elde etmek için yaptı. Sonra, Brunskar'da olanlar meydana geldiğinde, aniden, benim değerli olduğuma karar vermiş gibiydi-"

"Sen daha önce böyleyken," diye onun yerine
ben tamamladım. "Umarım öyledir," diye
yanıtladı.

"Öyleydin," diye onu temin ettim. "Öyleydin."

"Umarım öyledir, Bayan Maddie," diye fısıldadı.

Elini sıktım ve ona doğru eğildim. "Öyleydin. *Öylesin*," diye kararlılıkla tekrarladım ve daha da yaklaştım. "Çok yakın zamanda öğrendim ki, içimizde sunmamız gereken şeyler var ve çevremizdekilerin davranışları, bize davranış biçimleri, bizim onlara sahip olduğumuzu görmememize neden olabiliyor. Ben bunun tam tersinin de geçerli olduğunu düşünürdüm tatlım. Etrafımızdakilerin, bizim sunabileceklerimizi *görmemelerine* neden olan şeyler vardır, ta ki aniden bir şey olana kadar" -elini elimde sıktım- "*görürler*."

Hiçbir şey söylemedi, ben de devam ettim.

"Brunskar'da olanların, senin ve Meeta'nın benim için yaptıklarının çok büyük bir şey olduğunu söyleyebiliriz. Doğrusu, normal zamanlarda böyle bir cesaret göstermenizin gerçekleşme şansı asla olmazdı. Ve Hans senin bolca gösterdiğin cesarete, sadakate çok değer veren bir adam. Bu yüzden seninle ilgili her şeyi asla bilemeyebilirdi çünkü görmek için gözlerini açmıyordu ama aynı zamanda her şeyi görme fırsatı da yoktu."

Zor kısmı anlatmadan önce bir nefes aldım.

"Ama itiraf etmeliyim ki, açıklama şeklinize bakılırsa, bunu söylemekten nefret ediyorum ama Hans sadece biraz eğlenmek için dışarı çıkmış gibi görünüyor."

"Evet," dedi usulca.

"Ama sonra seni gördü."

"Beni onunla birlikte istiyorsun" demeden önce bir an beni inceledi.

Başımı salladım. "İstediğin şeye sahip olmanı istiyorum. Hak ettiğin şeye. Onu daha önce çok istediğini düşünmeden edemiyorum ve şimdi onu neden istemediğini tamamen anlasam da, daha önce nasıl hissettiğini unutamıyorum. Ama sonuçta" -elini bir kez daha sıktım- "sadece mutlu olmanı istiyorum."

"Ben... şey..." diye kekeledi, sonra gözlerini kaçırdı ve aniden, "Oh patlama!" diye bağırdı.

"Ne?" Ben sordum.

Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Şimdi durduğu için kızgıyım." "Ne?" diye tekrarlamadan önce gözlerimi kırptım.

"Ben... ben... şey, Bayan Maddie, itiraf etmeliyim ki, bu sefer ilgisinin gerçek olduğunu, *daha fazla* olduğunu bilmek istedim, bu yüzden onu *test* ediyordum" - utanmış bir yüz ifadesi takındı - "onu *test* ediyordum."

Aman Tanrım.

"Ve pes etti," diye devam etti.

Saçmalık.

"Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Çünkü şu anda sadece ona yapmasını *söylediğim* şeyi yapıyor, yani beni rahat bırakıyor ve yapmasını *istediğim* şeyi yapmıyor, yani beni kazanmak için çalışıyor."

"Onunla konuşmamı ister misin?" İstemediğini umarak sordum çünkü Hans benden hoşlanıyordu ama benim bu işe karışmamdan hoşlanmayacağını hissediyordum.

Yine de

yapardım.

Loretta'm için.

O da hemen (ve şükürler olsun ki) "Hayır!" diye bağırdı.

"Tamam," dedim aceleyle. "Yapmayacağım."

"Korkunç bir hata yaptım," diye açıkladı. "Çok yakışıklı ve bir Haneden ve Brunskar'dan beri, otoriter ve sinir bozucu olmadığı

zamanlarda çok tatlıydı. İlk etapta onunla göz göze geldiğim için şanslıydım."

Hayır, yapmadı.

"İşte burada kesinlikle yanılıyorsun," dedim ona. "Senin ilgini kazandığı için çok şanslı. Sen çok güzelsin tatlım, her yanınla. Hem için hem de dışın."

Elimi sıkarken küçük bir tebessüm etti ama sonra gülümsemesi soldu ve dizlerine geri döndü.

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ben bir ilişki uzmanı değilim, hem de hiç değilim," diye başladım ve bana baktı.

"Uzak bir ihtimal mi?"

"A....well, bu tür şeylerde pek iyi değilim diyelim," diye açıkladım.

"Ama, Lord Apollo sana tapıyor." Gerçekten de öyle.

Bu hatırlatmanın neden olduğu sırtımayı geri alamadım, bu yüzden yapmadım. Sonra hedefe doğru devam ettim.

"Demek istediğim, adamımı bulmuş olsam da ve o iyi biri olsa da, ondan önce bazı hatalar yaptığım engebeli bir yol vardı. Bu yüzden tavsiyelerimi dikkate alın. Ama ikinizin de oyun oynamayı bırakıp gerçekçi olmanız gerektiğini düşünüyorum."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Gerçekçi ol?"

"Onunla konuşun. Duygularınızı paylaşın. Seni daha önce nasıl incittiğini anlat, ona hayran olduğunu ve birlikte olmak istemediğini açıkla." Tekrar kafası karışmış görüldüğünde, "Sadece yatak oyunu. Eğer ilgilenmiyorsa, bunu bilmek istediğini söyle ki ikiniz de yolunuza devam edebilesiniz. Ama bu onun için daha fazlasıysa, o zaman anlarsın."

"Bu oyunları oynadığım için bana kızgın olabilir."

"Olabilir," diye kabul ettim. "Sonra yine, bunu satın aldığını fark edip sineye çekebilir."

Gözlerini bana dikti. "Bazen çok tuhaf konuşuyorsunuz Bayan Maddie."

Gerçekte kim olduğumu bir arkadaşşımdan saklamak zorunda kalmam berbattı ve bu daha da berbat olduğu bir zamandı.

Yine de bilemezdi, bu yüzden ona söyleyemezdim.

Bunun yerine, "Geldiğim yerde, Vale'de bazı şeyleri söylemenin farklı yolları var" dedim.

"Fark ettim," diye mırıldandı.

Onu yalnız bırakmanın zamanı gelmişti, bu yüzden omzumu omzuna çarptım ve ellerimizi kaldırdım, bunu yaparken "Bu tür bir şey ya da herhangi bir şey hakkında konuşmaya ihtiyacın olursa, ben buradayım. Eğer konuşmak istemezsen de sorun değil. Sadece her ikisinin de benden olduğunu bilmeni istiyorum. Tamam mı?"

Gülümsedi ve bu sefer gülümsemesi küçük değildi. "Evet, Bayan Maddie." Ben de gülümsedim. "Şimdi iyi uykular tatlım."

"Sen de."

Elini bıraktım ama sarılmak için ona doğru döndüm. O da bana karşılık verdi. Ve kolları beni sardığında, iyi insanlar tarafından dokunulmamış bir hayatta nasıl bu kadar uzun süre var olduğumu merak ettim.

Sonra tekrar, fark etmedi. Çünkü artık o hayatı yaşamıyordum.

Onu bıraktım, yataktan doğruldum ve kapıdan çıkmadan önce ona göz kırptım.

Koridora çıktığımda Gaston'un diğer uca indiğini ve Lund'un hâlâ merdivenin başındaki yerinde olduğunu fark ettim.

Ama odama doğru ilerlerken koridordaki kapılardan birinin kırık olduğunu fark ettim.

Christophe'unmuş.

Apollo'nun bir nedenden dolayı açık bıraktığını düşündüm ve nedenini merak ederken yaklaştım ve Christophe'un gözünün çatlıktan dışarı baktığını gördüm.

Gözlerimi hızla başka yöne çevirdim, duruşu bana dışarı bakarken yakalanmak istemediğini söylüyordu ve babasına hâlâ uyanık olduğunu ve kapısının önünden geçerken orada olduğunu bilmiyormuş gibi davranarak bir şeyler olduğunu söylemeyi not ettim.

"Bayan Maddie" diye seslendiğini duyduğumda iki adım geçmiştim.

Dönüp kafasını kapıdan çıkardığını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Gözleri benim üzerimdeydi.

Ve bana hitap ediyordu.

Doğrudan.

"İyi misin, Chris?" diye sordum.

Başını çevirip koridorun diğer ucuna baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Loretta'yı Hans'la birlikte olmaya ikna ettin mi?"

Sorusuna şaşırarak ona baktım.

Chris'in sadece babasını, kız kardeşini ve beni izlemediğine tanıklık eden bir soru.

Görünüşe göre Chris her şeye dikkat etmiş.

Sonra kendimi konuşmaya zorladım. "Şey, hayır. Tam olarak değil." Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"O..." Ne paylaşacağımı bilemedim ve "Bazı sorunları var" demeye karar verdim.

"Hans ondan hoşlanıyor," dedi. "Evet," diye cevap verdim.

"Yakışıklı askerin hikâyesinin sonunda arzuladığı genç kızı elde etmesi gerekir," dedi ve bir gülümsemeye karşı koyarken dudaklarımın seğirdiğini hissettim.

"Kesinlikle haklısın," dedim ona.

"Loretta'nın nesi var? Hikayeyi mahvediyor," dedi bana.

Gülümsememi yine yendim, bunu ona doğru yürümek istediğimi düşünerek yaptım. Yakınlaşmak için. Önünde çömelmek ve bir sonraki sözlerimi söylerken gözlerini tutmak.

Ama bu küçük bir ilerleme değildi. Bu büyük bir ilerlemeydi.

Bu yüzden zorlamadım.

"Bazı hikayelerde dönemeçler vardır, Chris. Bu dönemeçler Hans'ın Loretta'yı kazanmasına yol açabilir. Arzuladığı bakirenin o olduğunu düşünüyor olabilir ama ufukta bir başkası daha var ve kazanmak istediği kişi o olacak ve kazanacak da. Her iyi hikayede olduğu gibi, bunu da izleyip göreceğiz."

Chris bana otoriter bir tavırla, "Arzuladığı genç kız o," dedi. "Remi'ye onun çok güzel olduğunu düşündüğünü söylediğini duydum."

"Bunu bildiğime sevindim," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

"Bu yüzden bu kadar inatçı olmayı bırakması gerekiyor," diye iddia etti.

"Umarım Hans konusunda ona düşünmesi için birkaç şey vermişimdir," diye paylaştım.

"Umarım öyledir," diye kabul etti.

Bunun üzerine gülümsememe izin verdim ve sessizce, "Ama biz sadece bunun nasıl sonuçlanacağını izleyeceğiz, değil mi?" dedim.

Gülümsememe bakıyordu. Gözleri yukarı kaydı ve başını salladı.

"Şimdi, babanı bulmamı ve gelip seni yatırmasını istememi ister misin, yoksa iyi misin?" Sorguladım.

Başını (pervazın etrafında görebildiğim tek şey) iki santim yukarı kaldırdı ve "Kendimi içeri sokabilirim" dedi.

"Elbette," diye mırıldandım. Sonra daha yüksek sesle, "Şimdi iyi uykular tatlım," dedim.

Bu sevecenlik karşısında yüzünde bir şey kıpırdadı. "Sen de iyi uyu" demeden önce tam olarak yakalayamadığım bir şey.

Ve daha fazla uzatmadan, başı kayboldu ve kapıyı kapattı.

Neşeyle dönmekten kendimi alıkoyarak hızla döndüm.

Koridorda hızla ilerlerken Lund ve Gaston'a el salladım ve sıçramamak için kendimi zor tuttum.

Kapıyı açtım ve Apollo'nun odamda bir sandalyede oturduğunu, botunu çıkardığını gördüm. Başını kaldırdı, beni görünce yüzü yumuşadı, bu çok hoşuma gitti ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Kilitle şunu, babacık," diye emretti. Kilitlemedim.

Kendimi odanın öbür ucuna, ona doğru bıraktım ve botunu indirip sandalyede doğrulurken beni izlemesini seyrettim.

Yanına vardığımda kendimi dönmeye bıraktım ve dönüşümü onun kucağına düşerek sonlandırdım.

Kolları anında bana sarıldı.

Anında ellerimi kaldırdım ve göğsüne vurdum. "Tahmin et ne oldu?" diye sordum.

"Ne?" diye sorarken bana sırtıyordu.

Daha da yaklaştım ve neredeyse burun buruna geldiğimizde, "Chris az önce beni koridorda yakaladı ve *benimle konuşmaya başladı*," diye paylaştım.

Gözleri parladı, kolları kasıldı ve dudakları daha da kıvrıldı.

"Güzel," diye mırıldandı ve ben geriye, ondan uzağa doğru fırladım.

"İyi mi?" Ellerimi göğsüne vurup tekrar eğilmeden önce sordum.

"*Harika!*"

"Evet, güvercin, harika," diye onayladı, kolları beni daha sıkı sararak daha da yaklaştırdı, yeşim gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

"Mutlu musun?" diye fısıldamadan önce dans durdu ve sıcaklık yerleşti.

Bu cevabın evet olmasını çok istiyordu. Bu cevabın evet olması için çok çalışmıştı.

Bu yüzden derin bir memnuniyetle elimi göğsünden yukarı kaydırıp boynuna doladım ve "Çok" diye fısıldadım.

Başını eğdi, böylece dudakları benimkinden bir nefes uzaktaydı.

"Bakalım seni daha mutlu edebilecek miyim?"

Sözleri. Ses tonu. Gözlerinde ısınan sıcaklık. Kıpırdandım.

"Tamam," diye nefes aldım.

"Git kapıyı kilitle, güvercinim. Ama yatakta bana katıldığında, sadece seni istiyorum, kıyafetlerini değil."

Bunu yapabilirim.

Ben de bir saniye bile tereddüt etmeden yaptım.

* * * * *

Tanrım, beni öldürüyordu. "Lo," diye nefes aldım.

Apollo ve ben yorganın altında, yatakta birbirimize bakıyorduk. Çırılçıplaktık. Bacağımı kalçasının üzerine atmış, kalçasını bacaklarımın arasına sıkıştırmıştı ve parmakları uzun zamandır olduğu gibi orada oynuyordu.

Çok uzun bir süre.

"Bana bak, Maddie."

Bakışlarımı boğazını odaklanmadan incelemekten kaldırdım, kalçalarımı eline bastırdım ve parmakları fısıldarken bile gözlerini yakaladım.

"Lo," diye tekrar nefes aldım, bu seferki bir yalvarış gibiydi.

Ağzı benimkine yaklaştı, gözleri gözlerimi tuttu ve dudakları "Evlen benimle" diye fısıldadı.

Tüm nefesim beni terk etti. Tamam.

Şimdi...

Bu bir evlilik teklifiydi.

Parmakları tekrar sürünerek uzaklaşmadan önce fısıldadı. "Evlen benimle Maddie," diye tekrarladı.

Aman Tanrım.

"Apollo," dedim usulca ama başka bir şey söylemedim.

Yapamadım. Parmakları geri geldi, klitorisimin üzerinde süzöldükten sonra geri kaydı, biri içimin girişini yakaladı.

"Benimle evleneceğini söyle," diye nazikçe emretti. Dudağımı ısırdım.

Parmağı daire çizdi. İnledim.

"Söyle, babacık."

"Seninle evleneceğim, bebeğim." Parmağı içimi doldurdu.

Gözlerimi kapattım, kalçalarımı aşağı bastırdım ve sırtımı dikleştirdim. Apollo parmağını dışarı kaydırırken ağzını boynuma götürdü.

İçe doğru süzölürken, "Hayatının geri kalanını benimle geçirecek misin?" diye sordu.

"Evet."

Parmağı önce dışarı çıktı, sonra içeri girdi. "Yanımda mutlu ol."

"Evet, Lo."

Dışarı, sonra içeri.

"Kolumda."

"Evet, tatlım."

Dışarı, içeri ve sonra yavaşça daire çiziyor. Evet.

Tanrım.

Beni öldürüyor.

Ve buna bayıldım.

"Her zaman benimle," diye devam etti. "Kesinlikle."

"Benden bir bebek yapmayı deneyecek misin?"

Vücudum sarsıldı ve ellerim göğsünde derine bastırdı. Ama sorusuna cevabım "*Lütfen*" oldu.

Anladığı anda başını kaldırdı, parmağı dışarı kayarken ağzımı derin, ıslak, yakıcı bir öpücükle yakaladı ve iri bedenini benimkine bastırdı.

Sırt üstü düştüm, Apollo üzerimi örttü ve kalçaları bacaklarımla arasına girdi. Öpüşmeyi kesti ve bir ön koluna dayandı, diğer eli

aramıza girdi. Parmaklarının olduğu yerde sikinin başının kaydığını hissettim.

Ama içeri gelmiyor.

Başımı kaldırdım ve yüzümü boynuna gömdüm.

"Lo, lütfen."

Burnuyla kulağımın izini sürdükten sonra diliyle de aynısını yaptı ve sikinin ucunu klitorisime sürttü.

Nefesim kesildi.

"Beni seviyor musun?" diye fısıldadı kulağıma.

"Evet," diye fısıldadım tenine karşı.

"Söyle."

"Seni seviyorum bebeğim."

Aletini geri kaydırды ve tam olması gereken yere geldi. Ama içeri girmedi.

"Tekrar söyle."

"Seni seviyorum, Lo."

Bana bir inç verdi.

Daha fazlası için gerildim ve kollarımı ona dolayarak dizlerimi yanlardan yukarı kaldırdım.

"Yine mi, haşhaş."

"Seni seviyorum Lo," diye nefes aldım. Bir santim daha aldım.

Dudağımı ısırđım ve parmaklarımı saçlarında sıkmak için bir elimi sırtından yukarı kaydırđım.

"Tekrar" diye emrettiğinde sesi sertti. "Seni seviyorum."

Bir santim daha.

"Seni seviyorum, tatlım," diye tekrarlđım bu sefer onun uyarısı olmadan. Ve işte o zaman her şeyi anladım.

Sonra tekrar, zaten hepsine sahiptim. Apollo bana vermişti.

Bana daha fazlasını veriyordu.

O hareket etti ve ben de onunla birlikte hareket ettim, kulağımda hızlanan nefes alışını duydum, tenimde karıncalanma hissettim.

Daha hızlı hareket etti, daha sert itti ve nefes alışını dinledim, vücudumun her yeri karıncalanıyor, basınç artıyordu.

Ellerimle onu sıkıca kavradım, kalçalarımı yanlarına bastırdım ve "Bebeğim" diye soludum.

"Al şunu Maddie," diye homurdandı, derinlere daldı.

Onu aldım, sıkıca tuttum, yüzümü boynuna bastırdım, doruk noktam beni sarsarken içime vurmaya devam etti ve ben tutundum.

Sonra dişlerini kulak mememe geçirdi, acı aşağıya doğru yayıldı ve tamamen başka bir şeye dönüştü, sonra bıraktı ve kulağımın içinde inledi.

Benimki beni, onunki de onu terk ederken onun ağırlığını taşıdım, sıcaklığını ve gücünü içime çektim.

Sonra boynumun yan tarafını öptüğünü hissettim.

Aşağıya, yavaşça çekerek omzumu öptü. Tekrar aşağı, göğsümü öptü.

Ve aşağıya, göbeğimi öptü.

Ve tekrar aşağıya, karnımı öptüğü yere.

Başını kaldırarak gözlerimi yakaladı ve tekrar yukarı kaydı. Ağzını benimkine dokundurdu, hafifçe kaldırdı ve komodine uzandı. Bir bezi geri getirdi ve bacaklarımın arasına nazikçe bastırıp onu temizlerken gözleri tekrar benimkilere döndü. yatağın kenarından yere fırlattı.

Kollarını bana doladı, bir lambayı söndürmek için yuvarlanırken ve kaldırırken beni de yanına aldı, diğeriyle de aynı şeyi yaptı.

Sonunda beni üzerine oturttu, ağırlığımı aldı, umarım sıcaklığımı emer, ama aynı zamanda yorganı üzerimize çekti.

Kollarımı elimden geldiğince ona sararken yüzümü boynuna bastırdım.

"Mutlu musun?" Fısıldadım.

"Kesinlikle," diye fısıldadı.

"Buna sıkı tutun, bebeğim." Fısıldamaya devam ettim ve kolları beni sımsıkı sardı.

Ve tenine karşı gülümsedim.

Otuzuncu Bn

Plan Yerine Getirildi

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Élan. "Bu Kara Prens mi?"

İlk başta cevap vermedim. Tahmin ettiğiniz gibi, muhteşem dağların eteklerindeki *muhteşem* bir şehirde bulunan muhteşem bir sarayın merdivenlerinin başında duran adam ve kadına bakmakla meşguldüm.

Kadının Cora olduğunu biliyordum, Gracious.

Ayrıca adamın Kara Prens olarak bilinen Bellebryn'in hükümdarı Hawkvale Prensi Noctorno olduğunu da biliyordum. Vadi'deki gazetelerde onun kalem ve mürekkeple yapılmış resimlerini de görmüştüm.

Onun hakkını veremediler.

Hiçbir şekilde.

Kızağımızı merdivenlere yaklaştıırken (ya da daha doğrusu, dikkat etmediğim için atlar beni yönlendirmeden oraya doğru ilerlerken) ona bakarken, tüm bu çılgınlığın Frey'in ejderhalara komuta etmesi, Lahn'ın kudretli olması, Tor'un ruhunu karısıyla paylaşması ve Apollo'nun kurtlara komuta etmesiyle ilgili olup olmadığını merak ediyordum.

O cadı sürtüklerin erkeklerimiz *seksi olduğu* için kıskandıklarını düşünüyordum.

Ciddiyim.

Sesimi bulmak için mücadele ettim ve "Sanırım öyle, tatlım" dedim. "Vay canına," diye cevap verdi.

Bunu tekrar söyleyebilir.

Dikkatimi vermeye başladığımda onu daha da yakınımaya çektim ve kızağımızı durması için yönlendirdim. Bunu, gözlerimi Kara Prens olan uzun sıcak su içeceğinden ayırdıktan sonra yapabildim. Sonra Tor ve Cora'yla birlikte merdivenlerde duran diğer kişiye baktım.

Çok dik duruşlu bir kadındı, gözleri burnundan aşağı bakıyordu, koyu kahverengi postlardan yapılmış bir pelerin giyiyordu, o kadar parlaktı ki, neredeyse (neredeyse) Élan'ın saçları kadar muhteşemdi.

Muhteşemliği uç noktalara taşıyan bir kadın.

Finnie'nin annesi olması gereken bir kadın (sayılır, diğer Sjofn'un annesiydi ama Finnie'yi sahiplenmişti).

Kraliçe Aurora.

Kızağı durdurur durdurmaz Finnie Viktor'u kucağıma bıraktı, bir elini kızağın kenarına koydu ve bacaklarını kızağın üzerine attı.

Sonra merdivenleri hızla çıktı ve Lunwyn Kraliçesi burnunun ucuyla ona bakıp kılını bile kıpırdatmazken Finnie kendini kadının kollarına atmakta tereddüt etmedi.

Kraliçenin gözlerini soğuk mavi gökyüzüne çevirmesini izledim.

Ayrıca kollarının evlat edindiği kızına sımsıkı sarılışını da izledim.

Ne kadar tatlı.

Daha fazla izleyemedim çünkü Apollo görüşümü doldurdu ve bunu kızağa uzanıp Élan'ı yan tarafa kaldırmak için yaptı.

Adam bunu yaptığında, kendisine kıkırdama fırsatı vermesinden başka görünürde bir neden olmaksızın kıkırdadı.

Bu yüzden o gülümsediğinde, sevimli olduğunu düşünmem dışında hiçbir sebep yokken gülümsedim.

Ayağa kalkarken Viktor'u kalçama doğru çektim ve kürk battaniyeler kucağımdan düştü.

Apollo kızağın kapısını açtı ve Frey oradaydı. Oğluna uzandı ve ben de onu teslim ettim.

"Minnettarım Maddie," diye mırıldandıktan sonra döndü ve merdivenlerden yukarı doğru yürüdü.

Apollo "Chris!" diye seslendiği sırada ben de kızaktan indim.

Chris atından inmiş ve bize doğru geliyordu. Apollo'nun elinin benimkini kavradığını ve yukarı kaldırdığını hissettim. Elini dirseğinin iç kısmına doladı ve Élan'ın elini tutarken ben de ona yaklaştım.

Mutluluk ışınımı Apollo'ya yöneltebilmek için başımı arkaya atmam anlamına gelen büyük bir sevinçle Chris yanımdaki yerini aldı.

Gülümsememi gören Apollo'nun dudakları kıpırdadı ve dikkatini saraya çevirdi.

Böylece hepimiz merdivenlere doğru ilerledik.

Ve bunu yaptığımızda, Apollo mırıldandı, "Bu beni memnun etti." Beni de memnun etti.

Hem de çok.

"Ne, baba?" Chris sordu.

"Maddie'nin Prens Noctorno'yla normal bir şekilde tanışacak olması, ihtiyaç duyulan bir kurtarmanın sancıları içinde değil."

Buna pek sevinmedim. Bakışlarımı ona doğru çevirdim. O da bana sıırttı.

Chris bir kahkaha patlattı. Anında bakmayı bıraktım.

Apollo beni yanına yaklaştırdı ve dikkatini merdivenlere çevirerek bizi yukarı çıkardı.

Keşke bu dünyada kameralar olsaydı da ilerleyişimizin bir fotoğrafını çekebilseydim. *Gerçekten* çok isterdim.

Ne yazık ki, yapmadılar.

Ben de o anı hafızama kaydettim.

"Aurora bizim kraliçemiz, Maddie," dedi Apollo sessizce. "Sen reverans yap."

"Tamam," diye mırıldandım ve elimi daha da derine soktum.

Apollon kızına, "Unutma, benim değerli kızım, sen de reverans yapacaksın," diye talimat verdi.

"Pekâlâ!" diye cıvıladı.

Bizi Kraliçe Aurora'dan iki adım aşağıda durdurdu ve Lahn ile Circe'in bizi takip ettiğini hissedebiliyordum. Kraliçe eğilip dudaklarını torununun yanağına değdirirken bekledik, sonra Frey ailesini Aurora'dan Cora ve Tor'a doğru götürdü ve Apollo bize son basamakları çıkmamızda rehberlik etti.

Beni ve kızını bıraktı ve derin bir selam verdi. Ben de reverans yapmak için elimden geleni yaptım.

"Kalk," diye mırıldandı neredeyse hepimiz pozisyonumuzu alır almaz, reveransın şimdiye kadar yaptığım en rahat pozisyon olmadığı düşünülürse hoş bir şey olduğunu düşündüm.

Hepimiz doğrulduk ve Chris'in bana yaklaştığını hissettim. Kalbim kabardı.

"İyi misiniz generalim?" Aurora Apollo'ya sordu.

"Öyleyim, majesteleri," diye yanıtladı ve çenesini önce bir yana sonra diğer yana eğdi. "Çocuklarınızı tanıyorsunuz, Christophe ve Élan."

Çocuklara baktı ve "Elbette" diye mırıldandı. Sonra daha yüksek sesle, "İkinizi de gördüğüme sevindim."

"Burada da aynı!" Élan ciyakladı.

Aurora başını önce ona, sonra hiçbir şey söylemeyen Chris'e doğru eğdi ve sonunda gözleri bana geldi.

"Bu Madeleine, Leydi Ulfr," dedi Apollo, elini benimkinin içine sokup ikisini de göğsünün yan tarafına bastırarak.

"Madeleine, Leydi Ulfr," dedi usulca, bana bakarak. Sonra Apollo'ya baktı. "Yürekten tebrikler, Apollo."

Başını eğdi.

Bana döndü ve dudaklarının uçlarından hafifçe kıvrılmasını iyi bir şey olarak algıladım.

Ne diyeceğimi bilemediğim için lafı dolandırdım. "Sizinle tanışmak bir zevk, majesteleri."

"Apollo'yu gençliğinden beri tanırım,"- bakışları onu, beni, Christophe'u ve Élan'ı taradıktan sonra tekrar bana yöneldi ve gözlerinin son derece zeki olduğu gözden kaçmadı- "Sizi temin ederim ki bu zevk bana ait."

Tamam, biraz mesafeliydi ama kesinlikle iyi biriydi.

Ona gülümsedim.

Dudaklarının uçları bir milimetre daha yukarı kalktı.

Apollo bizi uzaklaştırdı ve Circe ile Lahn arkamızdan geldi.

Lahn'ın kimsenin önünde eğildiğinden şüphelenmediğim için kraliçeyle nasıl tanıştıklarını izlemek istedim ama Apollo'nun bizi Tor ve Cora'ya yönlendirdiğini görünce ona odaklandım.

Durduğumuzda, onlar da kraliyet ailesinden oldukları için, bir kez daha reverans yaparak eğildim.

"Biz o tür şeylere girmeyiz," dedi Cora ben girer girmez.

Tor, "Yapmıyor," diye mırıldandı ve sesi öfkeyle çıkmıştı.

Tor ve Apollo'nun el sıkıştığını görmek için reveransımdan doğruldum. Ama Cora beni kollarının arasına aldığı için sadece bir an görebildim.

Beni biraz sağa sola salladı ve kulağıma "Sonunda seninle tanışmak çok güzel. Buradaki insanlar harika ama memleketten arkadaşların olması da güzel."

Tamam, diğer Cora tarafından

kandırılmak mı? Tam bir salak.

Gerçek Cora'yı yaklaşık bir nanosaniye tanıyordum ve bu hatun bombaydı.

Ben de ona sarıldım. Birbirimizi bıraktık. Apollo beni ve çocuklarını Tor'a takdim etti. Tor bana sarılmadı ama Élan'a cesurca bir selam verdi (bu da şaşırtıcı olmayan bir şekilde Élan'ın kıkırdamasına neden oldu). Sonra Apollo bizi Frey, Finnie ve Viktor'un durduğu yere götürdü, böylece Lahn ve Circe Cora ve Tor'a merhaba diyebildi.

Kraliçe Aurora onlara fazla zaman tanımadan şöyle seslendi: "Soğuktan kurtulalım. İçeceklerim ve çocuklar için özel bir şeyler hazırladım."

Bunu, deri şort, yün tayt, bot, kazak ve eğimli pelerinlerden oluşan tuhaf üniformalar giymiş iki hizmetlinin, içeri girmeyi beklemek için bir an bile tereddüt etmesine gerek kalmadan kapıları açmak için atladığı ön kapılara doğru görkemli bir şekilde ilerlerken söyledi.

Üç kadın Finnie'nin üzerine çullandığında daha içeri yeni girmiştik. Diğer hizmetliler aramızda dolaşıp pelerinlerimizi ve eldivenlerimizi çıkarırken, kızlar gibi sarıldılar, bağıldılar ve gevezelik ettiler.

Aurora buna otuz saniye kadar izin verdikten sonra, "Sjofn. Kızlar çocuklarla ilgilenmek için burada. Yetişkin içecekleri salonda bizi bekliyor."

Gözlerini devirme sırası Finnie'deydi ama Frey Viktor'u, Circe ve Lahn Isis ve Tunahn'ı, Apollo da Chris ve Élan'ı teslim etti.

"Gidin, şu hizmetçilerin küçük prens ve prensesimize iyi baktıklarından emin olun," diye ısrar etti.

Chris resmen başını salladı, göğsü kabarmıştı, belli ki bunun önemli bir görev olduğunu hissediyordu.

Élan öne atılarak babasının yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu ve ardından kendisini bekleyen kadınlara doğru sekerek uzaklaştı.

Apollo beni Kraliçe Aurora'ya doğru çevirdi ve onun kolunu bir şeye doğru uzattığını gördüm. Finnie öne çıkıp koluna yapıştığında ve annesine iyice yaslandığında o şeyin biri olduğunu anladım.

Onlar yönetti.

Frey onların arkasında, Apollo ve ben Frey'in arkasında, diğerleri de bizim arkamızda, takip ettik.

Böylece Aurora'nın Finnie'ye, "Fyngaard'a gelirken pantolon giymek zorunda mısın?" dediğini duyacak duruma geldim.

Böylece ben de Finnie'nin "Uzun elbiseli bir çocuğun peşinden koşuyorsun" dediğini duyacak duruma geldim.

"Canım, sen Lunwyn'in bu nesilde ya da daha önceki onlarca nesilde cüppe giyerek çocuk yetiştirmeyi başaran ilk kadını değilsin. Aslında ben de aynı başarıyı elde ettim."

Finnie, "Hizmetçileriniz vardı," diye karşılık verdi.

"Eğer ailenizi gün batımına doğru yelken açmak yerine Lunwyn'in gelecekteki kralının yetiştirilmesi gereken Kışlık Saray'a yerleştirirseniz siz de yapabilirsiniz."

Finnie, "Tamam, sen Frey'i yüz gün batımına yelken açmamaya ikna et," diye karşılık verdi.

Aurora, "İstersen kocan kendini bir granit bloğa demirleyebilir," diye karşılık verirken, mobilyaların mavi kadife dolgularının etrafındaki ahşap da dahil olmak üzere tamamen koyu renkli, karmaşık oymalı ahşaptan yapılmış gibi görünen olağanüstü bir odaya girdik.

"Hayır, sormazdım," diye söze girdi Frey. "Öyleyse, karıcığım, sorma."

Finnie omzunun üzerinden bir gülümseme attı ama annesinden ayrılmadı. "Ben bunu asla yapmam, kocacığım."

Cevap vermedi çünkü muhtemelen bunu biliyordu.

İtiraf etmeliyim ki, Prenses Sjöfn'un (aslında Prenses Sjöfn değildi) Kraliçe Aurora ile birlikte olmasını çok güzel buldum.

Onları bu hale getiren hikayenin tamamına vakıf değildim. Sadece bu dünyanın Sjöfn'unun dünyayı terk etmeyi seçtiğini biliyordum. Bu bir nedenden dolayı haince bir hareket olarak görülüyordu ve bu yüzden geri dönemezdi ya da asılırdı (biraz korkunç ama yine de bu dünyanın çoğu öyleydi).

Erkeğine aşık olan Finnie asla gitmek istemedi. Zaten hiçbir zaman haince, şüpheli ya da başka türlü bir şey yapmamıştı, aslında tam tersi. Bu yüzden diğer Sjöfn'un yerini aldı.

Finnie'nin ölmeden önce kralla yakınlaştığını biliyordum ve belli ki kraliçeyle de yakındı. Çok yakın. Kan bağı olmasa bile.

Buna sahip olduğum için mutluydum. Çok tatlıydı.

Ilsa'nın ailesini, bu dünyadaki anne ve babamı sormamıştım ve Apollo onlardan nadiren bahsediyordu. Ancak, eğer biliyorlarsa

Varlığım, kızlarını kaybetme şekilleri, beni kollarını açarak karşılayacakları şüpheli olurdu.

Ama bu tartışmalı bir konuydu. Ilsa'nın ölümünden sonra ikisi de ölmüştü. Tek çocuklarının çok genç yaşta bu dünyadan ayrıldığını görecektik kadar yaşamışlardı ve sonra ikisi de gitti.

Bu ek üzüntüyü öğrendiğimde, üzerinde durmadım. Şimdi de üzerinde durmuyorum.

Onun yerine kadife bir minder üzerine oturdum çünkü beni oraya Apollo yerleştirmişti. O da beni takip etti ve yanıma oturdu. Diğerleri de kare şeklinde birbirine bakan dört kanepenin etrafında aynı şeyi yapıyordu.

Yerleştikten sonra odanın ne kadar sıcak olduğuna hayret ettim.

Öte yandan, her iki yanında da alev alev yanan iki büyük şömine vardı.

Yerleşiyor olmamıza ve Kış Sarayı'nın Kış Prensesi'nin evi olmasına rağmen (yani Finnie'nin evi olmasına rağmen), bu Aurora'nın o konuta da hükmetmediği anlamına gelmiyordu.

Ancak, onun bu haliyle her şeye hükmettiğini düşündüm.

"İkinci torunumu getirerek bu gecikmeye bir son verebilirsin," diyerek sitemini Frey'e yöneltti. "Ne kadar beklersen Viktor o kadar şımaracak."

Frey kolunu Finnie'ye doladı ve Aurora'yla aynı kanepede otururlarken, "Endişelenmeyin kraliçem. Ben bunu gördüm ve bu çabadan keyif aldım. Finnie hamile."

Apollo'nun yanımda uyandığını hissettiğimde zevkle nefes aldım.

Ama Finnie Frey'e döndü ve karnına bir tokat attı. "Deli misin sen? Bir büyükanneye büyükanne olacağını böyle söyleyemezsin!"

Rahatsız olmayan gözlerini karısına çevirdi. "Ne tuhaf. Az önce yaptım." Kadın ona ters ters baktı.

"Aman Tanrım! Bu çok heyecan verici!"

"Evet, gerçekten de öyle," dedi Aurora usulca, dudakları bana gülümsediğinde gördüğümünden iki milimetre daha yukarı kalkmıştı, bu da onun çok mutlu olduğu anlamına geliyordu. "Çok heyecan verici. Tebrikler sırayla. Bu çayı göndermeli ve şampanya sipariş etmeliyiz."

Tam da bunu yapmak için harekete geçmeye hazır görünüyordu ama Apollo garip bir sesle, "Tor?" diye seslenince bunu yapmadı.

Apollo'ya, sonra da Cora ve Tor'un oturduğu kanepeye baktım.

Apollo'nun bana, Frey'in Finnie'ye ve Lahn'ın Circe'ye sahip olduğu gibi (onlara doğru hızlı bir bakışla) onu yanına sıkıştırmıştı.

Bakışlarım Lahn ve Circe'e kaydı çünkü Cora kederli, Tor ise uyanık görünüyordu, Apollo'nun daha önceki kuzenim-birden-(biraz da uygunsuz bir şekilde)- baba-olacağını-açıkladı-uyanıklığı gibi değil.

İkisinin de gözleri Kirke ve Lahn'ın

üzerindeydi. Tekrar Circe ve Lahn'a baktım.

Lahn korkutucu görünüyordu ve her zamanki seksi adam

korkutuculuğu yoktu. Ateşli bir adam

çok daha kötü olan korkutucu *endişeleri* vardı.

Circe endişeli

görünüyor. Uh-oh.

Apollo sessizce, "Cora hamile," diye tahmin etti.

Tor, "Evet," diye yanıtladı sertçe. Sonra da "Lahn?" diye

sordu. Herkes onlara doğru baktı.

"Altın kraliçem başka bir savaşçı ya da prenses taşıyor," diye onayladı Lahn.

Uh- oh.

Bütün gözler bana

çevrildi. Oh lanet

olsun.

Bir elimi uzattım. "Ben-"

Zihinsel hesabı yaparken elim aniden kucağıma düştü. Sonra

korktum ve zihinsel matematiği yeniden yaptım.

Sonra tüm vücudum gerildi.

"Poppy?" Apollo aradı.

Brunskar'dan önce.

Son reglim Brunskar'dan önceydi.

Bu nasıl olabilir?

Yavaşça başımı Apollo'ya çevirdim.

"Pennyrium her zaman işe yarar mı?" Fısıldadım.

Gözleri benimkileri tutuyordu ama tamamen

odaklanmış değillerdi. O da zihinsel hesaplamalar

yapıyordu.

O da benimle aynı sonucu aldı, Apollo Güzel bir şey yaptığında bunu anladım.

Gözleri ısındı ve kolu beni kıvırdı, böylece ona doğru dönmek zorunda kaldım. Bunu yaptığım da beni kendine çekti.

"Çocuğumu taşıyor musun?" diye fısıldadı, sanki cevabın evet olmasını istiyormuş gibi.

Ben de cevabın evet olmasını istedim.

Sadece Chris beni kabul ettiğinde, Apollo ve ben evlenmiştik ve kimse değer verdiğim birini aşırı kötü niyetle hedef almıyordu.

"Pudrayı alıyorum," diye fısıldadım.

Yüzünü yaklaştırdı ve sesini alçalttı (hepsi boşuna, emindim; herkesin dikkatinin üzerimizde olduğunu hissediyordum ama o anda iki kraliçe, iki prenses, bir prens, bir kral ve Frey her neyse onun önünde regl dönemimle ilgili bir tartışmaya giriyor olmam umurumda bile değildi).

"Bir süredir siklus geçirmiyorsun, güvercinim." "Toz her zaman işe yarar mı?" Tekrarladım.

"Olmadığı zamanlar nadirdir ama olduğu biliniyor."

Ciğerlerim sıkışırken ona bakakaldım.

Sonra kocaman bir nefes verdim ve bunu "Oh kahretsin, oh kahretsin, oh kahretsin" diyerek yaptım.

Beni daha da yakına çekti. "Güvercinim-"

Birden paniğe kapılarak parmaklarımı kazağına doladım ve "Diğer dünyaya geri dönmeliyiz!" diye bağırdım.

Başını salladı ve gözlerini kısarak "Yapmayacağız" dedi.

Başımı salladım ve daha da yaklaştım. "Yapmak *zorundayız* Lo. Eğer hamile kalırsam, vitaminlere, ultrasonlara, doğum öncesi testlere ve-"

Beni hafifçe salladı. "Sakin ol, güvercin."

"*Sen* sakin ol!" Neredeyse bağıracaktım. "Epidural olmayan bir dünyada hamileyim!"

Muhtemelen neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ayrıca sormadı da.

Bir elini kaldırıp çenemi kavradı, yüzünü tekrar yaklaştırdı ve tatlı bir fısıltıyla, "Sakin ol, güvercinim," diye tekrarladı.

Derin nefes

aldım. Almadı.

Mutlu ve gururlu bir ses tonuyla, "Çocuğumu taşıyorsun," dedi. "Biz evli değiliz," diye cevap verdim.

"Bunu düzelteceğiz," diye karşılık verdi hemen. "Chris beni kabul etmedi," diye hatırlattım ona. "Oraya varmak üzere," diye hatırlattı bana.

Sonra ona verdim.

"Daha önce bu konuda pek iyi değildim Lo," dedim sessizce.

Başparmağıyla yanağımı okşayarak, "O zaman öteki dünyada alabileceğin ilaçlarla birlikte çocuğumuzu taşımak seni daha rahat hissettirecekse, bu sorunları hallettikten sonra hep birlikte oraya gideriz, böylece onu alabilirsin ve o sağ salim geldiğinde geri döneriz," dedi.

Bunu yapardı.

Bunu kesinlikle

yapardı.

Benim için.

Tanrım.

Bu adamı sevdim.

Bunu ona söylemedim. Daha sonra (tekrar) paylaştım. Onun yerine, hala fısıldayarak, "O mu?" dedim.

Cevap verdiğinde o da hâlâ fısıldıyordu. "Saçların. Çillerin. Ruhun. Evet, güvercinim. O."

Benim çillerimi almasını istedi.

Gözlerimden yaşlar aktığı için Apollo'nun gülümsemesi bulanıktı. Oh, evet.

Bu adamı sevdim.

Kraliçe Aurora "Şimdi şampanya içmeliyiz" diyerek anımızı böldü. O devam ederken bulanık gözlerimi ona çevirdim. "Ya da senin için köpüklü elma şarabı çocuğum, eğer Finnie'm gibiysen ve hamileyken alkollü içki içmiyorsan."

Beklerken.

Bekliyordum.

Yaşasın!

Boğazımdaki kurbağayı temizledikten sonra,

"İstemiyorum," diye onayladım. "Ben de bilmiyorum," diye ekledi Cora.

"Ben de," dedi Circe.

Finnie, "Biliyorsun ki istemiyorum," diye ekledi.

Aurora koltuktaki yerinden kalkıp köşede asılı duran kadife kordona yönelirken, "Tuhaf," diye mırıldandı.

Bakışları Apollo'nun üzerindeyken, "A f e r i n kuzen," dediğinde Frey'e baktım. Pennyrium'u yendin."

Finnie gözlerini devirdi.

Kıkırdamasını duyduğumda Apollo'ya sarıldım.

"Hımm... buna tanık olmak ne kadar güzelse," diye başladı Circe ve ona baktığımda yumuşak gözlerle bana baktığını gördüm. "Ve çok güzeldi Maddie." Sonra koltukların arasına baktı. "Bunun mutlu bir tesadüften daha fazlası olduğunu düşünüyorum."

Lahn, "Katılıyorum," diye homurdandığında daha az korkutucu görünmüyordu.

"Kadınlar korunuyor. Plan ilerliyor. Bu iş yakında bitecek," dedi Frey ve ben şaşkın bakışlarımı ona çevirdim.

"Ne planı?" diye sordum ve Apollo'nun etrafımda zaten sıkı olan kolu daha da sıkılaştı, ben de ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

"Ejderhalar, elfler, cadılar, kurtlar ve komplocuların hepsi yerinde," diye beni bilgilendirdi. "Yarın gece bir fırtınaya katılacaksın. Bu sarayın üzerindeki büyülerin dışında Helda dışarı çekilecek ve Lavinia tarafından yakalanacak. Bu dünyanın Circe'si, şimdi öteki dünyanın, yarın bu dünyaya geri getirilecek. Tor'un cadılarıyla birlikte sarayda olacak ve dördünüze göz kulak olacak. Helda'nın savunmalarını zayıflatacağından şüphelendiğimiz büyüsü ortadan kaldırıldığında, aynı zamanda Hayalet Adası ejderhaların saldırısına uğrayacak ve elfler ile Valentine tarafından istila edilecek. Minerva, Baldur, Cora ve Edith ya ejderha ateşiyle yok olacaklar ya da başka bir şekilde gönderilecekler. Duruşma yapmayacağız. Adaleti bulundukları yerde bulacaklar. Sana zarar veren Helda hariç. O adaleti benim elimde bulacak."

Apollo'nun elindeki

adalet. Helda boku

yemişti. "Um..."

Mırıldandım.

"Sen ve diğer kadınlar buradasınız çünkü düşmanlarımıza burada olacağınız söylendi ve eminim ki nöbet tutuyorlar. Ayrıca Helda'ya teslim edileceğiniz de söylendi," diye devam etti Apollo. "Açıkçası, teslim edilmeyeceksiniz. Valentine ve Lavinia, Helda'yı Hortlak Adası'ndan çekecek olan ruhsuz ikizleri yaratacaklar."

"Kutsal inek," diye nefes aldım.

"Plan yürürlükte. Bu iş yarın gece bitiyor," diye sözlerini tamamladı. Bu düşünce beni ne kadar mutlu etse de aklımda sorular vardı.

"Bir dişi tanrıyı öldürebilir misin?"

"Yapamam," diye cevap verdi. "Lavinia ve Valentine da bu güce sahip olmayabilir. Ve elfler can almazlar. Ama onun gücünü süzüp yeryüzüne geri getirebilirler ve bir kez sıyrıldılar mı, herkes yapabilir."

"Emin misin?" Bastırdım.

Buna cevap veren Frey oldu. "Elfler emin." Kulağa sağlam geliyordu.

Ona baktım ve başımı salladım.

Lahn ayağa kalktı, gözleri Kraliçe Aurora'ya kilitlenmişti. "Cadıları görmek ve *kah dahksahna*'yı koruyan savunmaları değerlendirmek istiyorum."

"Şampanya içiyoruz," diye cevap verdi.

Adamın bakışı değişti.

Aurora onu gördü ve işledi.

Bu yüzden akıllıca mırıldandı: "Sarayın savunmasını değerlendirdikten sonra şampanya içeriz."

Lahn kapıya doğru yürüdü.

Aurora onu takip etti.

Apollo beni sıkarak dikkatimi çekti.

Gözlerimi yakaladığında, "Onlara katılacağım. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

Başımı salladım.

Bunu yaparken beni izledi ve sonra gözleri ağzıma kaydı. Bir saniye sonra ağzı oradaydı ama öpmek için değil.

"Sonra kutlarız." demesi için.

O da benim gibi oldukça mutluydu, bu yüzden kutlamamızın iyi geçeceğine dair bir his vardı içimde.

Titredim.

Bunu yaptığımda, gözlerinin gülümsediğini gördüm.

Sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi, beni bir kez daha sıktı ve koltuktan doğrulurken dudaklarını şakağıma bir kez daha değdirmeyi başardı.

Frey ve Tor'un da Apollo ile aynı fikirde olduğunu fark ederek odaya baktım çünkü hepsi kapıya doğru ilerliyordu.

Saniyeler içinde kadınlar odada yalnız kaldılar.

Hepimiz birbirimize baktık.

Cora sessizliğimizi bozdu.

"Apollo'nun bebeğinizi orada doğurabilmeniz için sizi eve götürmeye istekli olması çok tatlı."

Çok tatlıydı.

Yine de Apollo çok tatlıydı.

Ona sıırttım ve "Evet. Onun tarzı bu" diye cevap verdim. Cora da sıırttı.

Finnie öne doğru eğilmiş ve çay doldururken şöyle seslenmişti: "Pekâlâ hanımlar, iyi bir şey değil ama hepimizin canı sıkkın olduğuna ve bu olayı kutlamamız gerektiğine göre işimizi görecektir."

Zarif gümüş çaydanlığı yere bıraktı ve porselen bir fincanı kaldırdı.

Cora, Circe ve ben öne eğildik, kendi fincanlarımızı sahip çıktık ve onları kaldırdık.

Finnie'nin gözleri bana geldi. "Rüya takımına."

Circe ve ben fincanlarımızı bir santim kaldırdık ve "Rüya takımına" diye tekrarladık.

"Bu da ne?" Cora mırıldandı ama yine de bardağını kaldırdı ve geri kalanımız kıkırdarken bir yudum aldı.

Kıkırdamayı bıraktıktan sonra Finnie açıkladı.

O bunu yaparken, gözlerim onun ötesinde, arkasındaki devasa ızgarada yanan ateşe kaydı. Bir elimde fincanımı tutarken diğer elimi karnıma bastırdım.

Sonra fincanı tekrar dudaklarıma götürdüm ve kendi kendime "Rüya takımına" diye fısıldadım.

Gülüms

edim.

Umut

ettim.

Göklere bir dua gönderdim. Sonra bir yudum aldım.

* * * * *

Apollo

Apollo, Kışlık Saray'ın ön tarafındaki resmi oturma odasının penceresinde durmuş, Maddie'sine kavuşmak için sabırsızlanıyordu.

Geç olmuştu. Akşam yemeği yenmişti. Çocuklar yatmıştı. Yarın av vardı. Yarın akşam fırtına. Yarın gece, her şey bitmiş olacaktı.

Her şey için plan yapmışlardı.

Kesinlikle her şeyi.

Bir şey hariç.

Arkasından kapının açıldığını duydu ve yeşil cadı içeri süzüldüğünde sinirli bir nefes aldı.

Yarım saatten fazla bir süre önce onu çağırdığı için canı sıkılmıştı ve şimdi bir partide amaçsızca ilerliyormuş gibi süzülerek içeri giriyordu.

Ona bir kedi gülümsemesi gönderdi.

Pencereden uzaklaştı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Aradın mı?" diye sordu, odaya girip bir sandalyenin yanında durarak.

"Ve neden yaptığımı biliyorsun," diye cevap verdi. "Onu gördün mü?" Kadın onun bakışlarını tuttu ama başını salladı. "Görmedim."

Apollon başını yana eğdi. "Tavrınız bu konuda hiçbir endişeniz olmadığını gösteriyor," diye belirtti.

Kadının gözlerini kaçırmaması hoşuna gitmemişti. Tekrar konuşurken elini kaldırıp tırnaklarını inceledi ama adam onun bu umursamazlığının bir numara olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

"Her şey iyi planlanmış," dedi tırnaklarına.

"Bu benim soruma cevap değil," diye karşılık verdi ve kadın bakışlarını onunkilere kaldırdı, kaşları çatıldı.

"Bir soru mu sordunuz?"

"Belki de değildir. Bu yüzden şimdi soracağım. Diğer beni görememekle ilgili bir endişeniz yok mu?"

"Hayır, eğer *kolomuzla* onun yakın olabileceğini paylaşırsanız," diye cevap verdiğinde bakışları yine onun üzerinde sabitti.

Başını iki yana salladı. "Maddie'yi bu bilgiyle korkutmak istemem."

"Bunu anlayabiliyorum, *mon loup*. Onu korkutmayı mı yoksa hazırlamayı mı seçeceğiniz size kalmış."

Apollo çenesinin sertleştiğini hissetti.

Valentine, "Bence bilmesi gerekiyor," diye devam etti.

Bu Maddie'nin de görüşü olacaktı.

Lanet olsun.

"Kararını verdin mi?" diye sordu, onu dikkatle inceleyerek. "Ona söyleyeceğim."

Kadın rahatlamış gibiydi ki bu da adamın hoşuna gitmeyen bir şeydi. "Ne yazık ki, bu mutlu bir güne gölge düşürüyor," diye mırıldandı.

Kesinlikle

öyleydi. Cevap

vermedi.

Başını yana eğdi, ağzında küçük bir gülümseme oynaşıyordu. "Ne taşıdığını bilmek ister misin?"

Apollo göğsünün sıkıştığını hissetti. "Biliyor musun?"

"Elbette, *chéri*."

"Çocuğumuzun bize sağlıklı ve güçlü bir şekilde gelip gelmeyeceğini biliyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Taşıdığı çocuğun cinsiyetinin ne olduğunu hissedebiliyorum ama görme yetisine sahip değilim Apollo." Küçük bir gülümseme daha. "Meeta'ya sorabilirsin."

Bunu yapacaktı.

Sonra görüşürüz.

Düşmanlarına karşı galip geldikten sonra.

Onun gözlerini tuttu ve "Bir kızım olsun istiyorum" dedi.

"O zaman şans senin üzerinde parlıyor, *mon loup*." diye fısıldamadan önce gözleri yarıya indi.

Göğsünün sıkıştığını hissetti.

Maddie kızını taşıyordu.

Onların kızını.

Tanrım, kızın kızıl saçlı ve çilli olmasını umuyordu.

Ama onu geldiği gibi kabul edecekti, yeter ki gelsin, annesini iyi ve mutlu bıraksın, bu dünyaya aynı şekilde gelsin.

Valentine, "Tüm istediğin bu muydu?" diye sorarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Evet," diye yanıtladı.

Çenesini eğdi, gözleri onu hiç bırakmadı ve "O zaman ben gidiyorum. İyi uykular, *chéri*."

Başını eğdi ve kadının kapıya doğru süzülüp dışarı çıkmasını izledi.

Bir süre kapıya baktı.

Sonra odadan çıkıp Saray'a doğru ilerledi, Maddie'ye odasında katılmadan önce ulaşması gereken üç yer vardı.

İlki onu hizmetlilerin odasının kapısına götürdü.

Gördüğü ilk hizmetçiden kendisine Meeta'yı getirmesini istedi.

"Elbette Lord Apollo," diye mırıldandı ve hızla uzaklaştı. Apollon kapıda durmuş, hâlâ sabırsızlanıyordu.

Ama Valentine'ın aksine, Meeta onu bekletmedi.

"Lordum," diye selam verdi, hâlâ tamamen giyinikti ve bu muhtemelen Ruben'in odasını bulmak için koridorları dolaşmaya niyetli olmasından kaynaklanıyordu. Gerçekten de, Ruben çoktan orada olmadığı için şanslıydı.

"Meeta," diye cevap verdi. "Seni sadece kısa bir süreliğine çağırıyorum, sonra seni gecenin geri kalanıyla baş başa bırakacağım."

Onun sormasını beklemedi.

Cevap verdi. "Onu görmüyorum."

Apollo kaşlarının birbirine yaklaştığını hissetti.

"Hiç mi?" "Hayır," diye yanıtladı.

"Ona kilitlenebileceğini söylemiştin," diye hatırlattı ona.

"Bir şey hissedersen yerini tespit edebileceğimi söyledim." Başını iki yana salladı. "Ancak ben hiçbir şey hissetmiyorum."

"Demek her şey yolunda," diye belirtti.

"Her şey asla iyi değildir kurt," dedi usulca. "İtiraf etmeliyim ki planlarınızdan haberdar değilim ama buraya hep birlikte, güçlü cadıların koruması altında geldiğimiz için siz daha bahsetmeden bir şeylerin kıpırdadığını biliyordum. Bunu bildiğim için hiçbir şey göremediğimden endişeliydim. Ama Bayan Maddie çok memnun görünüyor. Belki de görececek bir şey olmadığı içindir."

Tanrılar adına, onun haklı olmasını umuyordu.

"Bu durum değişirse bana haber vereceksin,"

diye emretti. "Kesinlikle," diye karşılık verdi.

"O zaman sana iyi geceler dilerim Meeta."

"Ve sana," diye cevap verdi başını eğerek.

Arkasını döndü, eve geri döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı.

İkinci hedefi kızının odasıydı. Şakağına bir öpücük kondurup yanından ayrılmadan önce ateşin üzerinde taze yakıt olduğundan, yorganın yüksek olduğundan ve kızının yattığından emin oldu.

Üçüncü hedefi oğlunun odasıydı. Élan'la yaptığı işlemlerin aynısını yaptı ve odasından çıktı.

Bu onu son varış noktasına götürdü.

Maddie'nin odasına girdiğinde onu ateşin yanındaki sandalyeye kıvrılmış, kucağında yumuşak krem rengi bir örtü, omuzlarında şalı, vücudu yanan lambaya doğru eğilmiş halde buldu. Elinde büyük bir tomar kâğıt vardı ve başı kâğıtlara eğilmişti.

Okuduklarının etkisinde kalarak ona doğru bakmadı. Kapının kapanma sesi duyulduktan sonra bile.

"Güvercin?" diye seslenerek ona doğru ilerledi ve başı yukarı kalkmadan önce vücudu yumuşak bir sarsıntı geçirdi.

Kadın onu gördüğünde ve ifadesi değiştiğinde, adam durdu.

"Odama girdim," diye fısıldadı ve elindeki kâğıtları kaldırdı. "Ve bu da yastığımın üzerindeydi."

Apollo, gözyaşları gözlerini ıslattığında, duygu pembesi yanaklarını renklendirdiğinde kâğıtlara bakmadı.

"Chris bana yazdığı hikâyeyi bıraktı." dediğinde ona gitmek üzereydi.

Ve yine göğsü sıkıştı. Tanrılar adına.

"Henüz bitmedi," diye devam etti ve sonra gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Loretta ve Hans'la ilgili olduğu için bitmezdi zaten."

"Senin için mi bıraktı?" Apollo sordu.

"Yastığımın üzerinde," diye cevap verdi. "Senin kendi odan var tatlım," diye hatırlattı ona. "Benimle yattığının farkında olduğunu sanmıyorum."

Kendi odası vardı.

Bu, oğlunun Madeleine'e bir hikaye bıraktığı anlamına geliyordu.

Christophe hikayelerini kimsenin okumasına izin vermezdi.

Ve kendisi için bir anlamı olmayan biriyle paylaşmak için asla zahmete girmezdi.

Hayır.

Tabii o kişi onun için çok *önemli* değilse.

Maddie bunu biliyordu ve "Bence bu ciddi bir ilerleme," derken sesinin titremesinin nedeni de buydu.

Kadının az konuşması adamın sırtıtmasına ve sonunda ona doğru ilerlemesine neden oldu.

Geldiğinde, onu sandalyesinden kaldırdı ve sandalyeye oturdu, onu ve tulumunu kucağına yerleştirdi ve kollarını ona doladı.

"İyi mi?" diye sordu ama cevabı biliyordu. Oğlu çok yetenekli bir yazardı.

Başını sallamadan önce onun derin bir nefes almasını, duygularını kontrol etmesini izledi.

"Evet. Aslında harika. Beni hemen içine çekti." Elinde tuttuğu kâğıtlara baktı. "Yine de Loretta'nın Hans'a aşık olmasını istediği açık, bu yüzden hayal kırıklığına uğramamasını umuyorum."

"Ben de öyle umuyorum," diye mırıldandı.

Gözleri ona kaydı ve merakla doldu. "Bunu benim için bıraktı, bebeğim."

Apollo onu daha yakına çekti. "O yaptı, babacık."

Gülümsemesi titrekti ama bunu zorladı ve sonunda gözleri parladı.

"Bugün en güzel... gün..." diye fısıldadı.

Ondan çok daha iyi günler geçirmiş, sevdiği bir kadınla evlenmiş, o kadın iki çocuğunu dünyaya getirmiş, Maddie onun sevgisini paylaşmıştı.

Ama bu günün kesinlikle ilk beşe girdiğine karar verdi.

"Böyle düşünmene sevindim, babacık," diye karşılık verdi nazikçe.

Bu da ona söylemek zorunda olduğu şeyi daha da sinir bozucu hale getiriyordu. Ama ona söylemek zorundaydı.

Sadece bilmek istemezdi, bilmesi de gerekirdi.

Onu ve kendisini hazırlayan Apollo, onu daha da yakınına topladı ve "Ne yazık ki, bugüne karanlık getirecek bir şey paylaşacağım."

Dudakları "Harika" diye mırıldanırken gözleri adamın yüzünde gezindi.

"Öncelikle," diye başladı, onu yakınında tutarak, "söyleyeceklerime, seni burada güvende tutmak için her türlü çabanın gösterildiğini hatırlatarak başlayacağım, gelincik. Ve güvendesin de."

Adam konuşmayı bıraktığında yavaşça "Tamam," dedi.

"Bununla birlikte, birkaç hafta önce Valentine, diğer dünyadaki beni izlediğini bildirdi."

Vücudunun kasıldığını hissetti, bu yüzden hemen geri kalanını ona verdi. "Artık onu göremiyor. Nedenini anlamıyor ama bunun sebebinin bu dünyada olması, düşmanlarımız tarafından korunması ve buraya kötülük yapmak için getirilmesi olduğu sonucuna vardı."

Ona bu haberi verdikten sonra bakışları boğazına kaydı.

Onu rahatlatmak için ağzını açtı ama kadın tekrar ona bakmadan önce tek kelime bile edemedi.

"Anlaşıldı," dedi sakince. "*Tam bir pislik.*"

Apollo ona baktı.

Konuşmaya devam etti.

"Yani, diğer Cora'yla işi batırdım, muhtemelen onun aracılığıyla bana ulaşabileceklerini düşünüyorlar çünkü o normal bir insan ve muhtemelen büyüler ve benzerlerini aşabilir. Onu seninle karıştıracığımı ve sonra da o kötü ellerini bana uzatacaklarını düşünüyorlar."

"Planlarını bilmiyorum, güvercin. Sadece onun burada olabileceğini ve eğer buradaysa onu kullanmak için planları olduğunu bilmelisin. Bu yüzden tetikte olmalısın."

"Her neyse," dedi rahatça ve Apollo gözlerini kırptırdı. "Aradaki farkı anlayamayacağımı düşünüyorlarsa kafayı yemişler. Yani, ciddi mi? Her şeyden önce, onun bir eli yok. İkincisi, o sen değilsin."

Kadının sözleri onu *-büyük* ölçüde- memnun etse de, gözleri şaşkınlıkla ona dikildi. "Umursamıyor musun?"

"Bir milyon yıl geçse bile Pol'un beni bir daha incitmesine izin verir misin?"

Tanrılar.

"Hayır." Kelimesi sertti, sesi alçaktı ama göğsü yine gergindi.

"Milyon yıl geçse de olmaz."

"Öyleyse,"-omuz silkti-"her neyse. Getir bakalım. Belki bu sefer diğer elini de kesebilirsin."

Ona baktı.

Sonra ona sıkıca sarıldı ve bir kahkaha patlattı.

Adam işini bitirdiğinde, kadın ona sırtıyordu. Eğildi, ağzını onun gülümseyen dudaklarına değdirdi ve sandalyenin yanındaki masaya doğru dönmek için geri çekildi. Christophe'un hikâyesini dikkatlice oraya yerleştirdi ve geri döndü.

Sonra arkasına uzanıp parmaklarını onun bileğine doladı ve kolunu onun etrafından çekti. Eli onunkinin üzerinden kayarak karnının derinliklerine bastırdı.

Bütün bunları onun gözlerini tutarak yaptı.

Elini yerine koyduktan sonra yumuşak bir sesle, "Kutlayacak bir şeyimiz var bebeğim," dedi.

Kesinlikle yaptılar.

Tekrar eğildi ve aradaki mesafe çok fazla değildi ama Apollo onu yarı yolda karşıladı. Bunu sandalyeden kalkarak ve onu kendine doğru çekerek yaptı.

Onu yatağa doğru götürürken öpücüğünü kabul etti.
Onu yatağa yatırdıktan sonra öpücüğünü kabul etti.
Kadın kabul ettikten sonra, adam ona çok daha fazlasını verdi.

Birinci Bk

Aşk Her Şeydir

Tüy kalemin tüyünü dudaklarıma götürdüm ve ne yapacağımı bilmez bir halde boş kâğıda baktım.

"Maddie?"

Onun çağrısı üzerine gözlerim

Apollo'ya kaydı. "Hmm?"

Tamamen giyinmişti, Torment'e çıkmaya ve avdaki tavşanlara ve geyiklere ok atmaya hazırdı.

Geceliğim, bornozum ve kürk terliklerimle odamızdaki yazı masasında oturmuş, tavşanlara ve geyiklere ok atan adamımı düşünmemeye çalışıyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sormadan önce önce masaya sonra da bana bakmasını izledim.

"Chris'e bir not yazıyorum," diye cevap verdim ve bakışlarımı kâğıda kaydırdım.

Apollo'nun sesi giderek yaklaşıyordu, "Dove, koridorun dört kapı aşağısında." Sözünü bitirdiğinde ona dönüp baktım, "Neden ona bir not yazasın ki?"

"Bana hikâyesini anlatmak için bir gösteri yapmadı, Lo," diye açıkladım. "Geri verdiğimde onu rahatsız etmek istemiyorum ama ona ne kadar beğendiğimi söylemek istiyorum. Bu yüzden ona bir not yazıyorum."

Masanın yanında durdu ve dudakları "Ah" diye mırıldanırken yüzü yumuşadı.

Sadece Apollo'nun seksi yapabildiği "ah "ında, gecikmiş bir şekilde, gözlerim koyu yeşil kazağı ve kahverengi kayınlarıyla onun tatlı üzerinde gezindi ve görevime odaklanmayı kaybettim.

Bakışlarımı yüzüne kaldırdım ve "Burada tren, telefon ya da kepçe şeklinde Fritos yok ama çeşitli artılar görüyorum. Benim... yani diğer dünyadaki erkekler ava çıktıklarında seksi görünmüyorlar."

Apollo onun seksi görüldüğüne dair sözlerimi duymazdan geldi ve "Kepçe şeklinde Fritos mu?" diye sordu.

"Mısır cipsleri normalde harikadır ancak bunlar özellikle daldırma için tasarlanmıştır ve bu da harikalıklarını artırır

çünkü henüz sevmediğim bir dalgıçla karşılaşmadım" diye cevap verdim.

Kaşları çatıldı ve bana bunun bir açıklama olarak yeterli olmadığını söyledi.

"Yemek," dedim basitçe. "Zevk aldığım yiyecekler."

Cevabım üzerine bana doğru eğildi ve s e s s i z c e teklif etti.

"Valentine'a sana biraz getirmesi için bir elmas vereceğim."

Sadece Apollo Fritos için elmas teklif eder.

Ciddiyim.

Adam_{1m} bombayd₁.

"Bunun eşit bir takas olduğundan emin değilim," diye paylaştım.

"Güvercinimin istediği her şeyi ona vermek için ne gerekiyorsa yapmaya değer," diye karşılık verdi.

Ciddiyim.

Adam_{1m} bombayd_l.

O anda, bornozum ve geceliğimle otururken, onun güzelliğine bakarken, çocuğunu taşıırken, yakında onun adını alacağımı bilirken (aslında zaten sahip olduğum bir isim ama bu sefer iyi bir isim), bunu bilmesi gerektiğine karar verdim ve ona "Sen bombasın" dedim.

Gözleri mizahla parlıyordu.

"Sanırım bu iyi bir şey," dedi.

"Doğru anladın," diye cevap verdim.

Gülümsedi.

Davetimi anlamasını umarak başımı arkaya eğdim.

Öyle yaptı. Daha da eğilerek bana kısa, tatlı ama neyse ki ıslak bir öpücük verdi, ıslak kısmı dillerimizin uçlarının birbirine değmesiydi.

Lezzetli.

Bir santim uzaklaştı ama gözlerimi tutmaya devam etti.

"Christophe'a söyleyeceğin her şey yolunda gidecek. Bunun için endişelenme. Sadece kendin ol."

Sadece ben ol.

Apollo bunun yeterli olduğunu

düşündü. Ve bana öyle olduğunu

öğretti.

Yeterinden fazla.

Öğrenilecek güzel bir ders.

"Tamam," diye fısıldadım.

Bir elini kaldırarak parmaklarını saçlarımdan yanından geçirdi ve arkaya doğru kıvırdı. Yerleştirdikten sonra başımı çekti.

Böylece dudaklarını saçımın tepesine değdirebilecekti.

Başımı tekrar geriye eğmeme izin verdi ve "Nişanına avda şans dile" diye emretti.

Sırıtarak, masum geyik ve tavşanları düşünmeden, teklif edildiği gibi yaptım. "Avda iyi şanslar."

O da sıırttı, sonra yüzü ciddileşti. "Bu evi terk etme, güvercinim."

Sanki o hatayı tekrar yapacakmışım gibi.

"Yapmayacağım," diye söz verdim.

"Çok uzun sürmeyecek ve tek endişelenmeniz gereken evlilik kutlamamız için hazırlıklar ve çocuk odasını dekore etmek olacak."

Mutluluk içime işledi. O kadar çoktu ki, oturuyor olmama rağmen kendimi sabit tutmak için elimi kaldırıp onun koluna dolamak zorunda kaldım.

Ancak daha önce yaşananlar, anlaşılabilir bir şekilde mutluluğun gölgelendiği anlamına geliyordu.

Bu sefer içimde tutmadım.

Bu sefer hemen paylaştım. "Sence yapabilecek miyim-?"

"Evet" diyerek sözümü kesti.

"Bu... o..." Yutkundum. "O bizim Apollo, onu biz yarattık.

Ve eğer bir şey-"

Elini saçlarımda hafifçe dolaştırdı ve uzaklaştığı yarım santimi geri aldı.

"Sen ve ben, Madeleine, üzüntü ve trajediden payımıza düşenden fazlasını yaşadık. Bunu bir düşün, gelinciğim. Birbirimizi bulmamız imkansızdı. Ama bulduk. Ve bulduğumuzda, daha önce gelenlerle ilgili ihtimaller bize karşıydı... senin ve benim için. O ihtimalleri yendik. Ve bu çocuk senin rahmine yerleşmek için her şeyi göze aldı. Sizce de tüm bunlar, üzüntü ve trajediyi ait olduğu yere koymanın ve parlak olmaktan başka bir şey yapamayan bir geleceğe bakmanın zamanının geldiğini söylemiyor mu?"

Eğer o öyle söylediye.

"Evet," diye kabul ettim.

"Evet," diye tekrarladı kararlılıkla. "Her şeyi yapabileceğini defalarca kanıtladın. Kendini büyük tehlikelerden koruyabilirsin. Senin için tamamen yeni olan bir dünyada yolunu bul. Yüklü bir çocuğun sevgisini kazan

Keder. Senin tüm bunları yaptığına şahit olarak, bunu da yapabileceğine tüm kalbimle inanıyorum, gelinciğim."

Tamam, o öyle söylediğine göre ben de inanmıştım. "Pekâlâ tatlım," diye cevap verdim.

"Tamam," dedi, son yarım santimi aldı ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. Tekrar geri çekildiğinde fazla ileri gitmedi. "Seni seviyorum Madeleine'ciğim" diye fısıldadığında, daha önce hiç hissetmediğim kadar sıcak bir şekilde karnımda hissettim (ve daha önce hiç hissetmediğim *kadar* sıcak bir *şekilde* hissettim).

"Ben de seni seviyorum bebeğim," dediğimde yolumun da aynı derecede sıcak olmasını umuyordum. Ona sııttım. "Şimdi git o sevimli tavşanlara ve çaresiz geyiklere kimin patron olduğunu göster."

Gözleri kırıştı ve beni tekrar öne doğru çekti, bu sefer beni bırakmadan önce ağzını alnıma değdirdi, doğruldu ve uzaklaşmaya başladı.

"Öğleden sonra görüşürüz," diye seslendi.

"Öğleden sonra görüşürüz," diye arkasından seslendim.

Kapıyı açtı ve durdu, bana döndü ve derin bir selam verdi.

Doğrulduğunda göz kırptı. Ben de gülümsedim.

Kapı kapandı.

Derin bir nefes aldım ve elimi karnıma götürdüm.

"Işıl ışıl parlayan bir gelecek" dedim kimseye ama bunu gülümseyerek yaptım.

Sonra aklıma geldi, kâğıda döndüm ve Apollo'nun elmaslarla ödeyeceği alışveriş listesine tükenmez kalemli de ekledim çünkü yazmak için hokkaya on kez gidip gelmem gerekti:

Chris,

Bu harikaydı. Okumama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Elimden bırakamadım ve sonunu görmek için sabırsızlanıyorum.

*Birden fazla şekilde. x
Maddie*

* * * * *

Koridorlarda geziniyor, Kışlık Saray'ın tüm muhteşemliğini kendime bir tur attırıyordum ve bu çabam, içeride bir sürü insan olduğu için defalarca kesintiye uğradı.

Bitter Gales için Fyngaard ve görünüşe göre çoğunluğu sarayda kalıyordu.

Aynı zamanda garip bir şey de yaşıyordum. Görünüşe göre, bir kısmı beni Brunskar'daki Drakkar gale'de görmüştü ve dahası, hakkımda oldukça yaygın bir söylenti yayılmıştı, bu yüzden pek çok insan beni, ölen Ilsa Ulfr'un imajını, prenseslerinin kraliyet ikametgahının koridorlarında dolaşırken görmekten korkmadı.

Sonra tekrar, yerimin değiştirildiği de ortaya çıktı.

Yeni hayranlık nesneleri vardı. Bunlar Dax Lahn ve Dahksahna'sının da katılacağını bilmektir. Drakkar Gale'de karşılaştığım ve hayatımda daha önce hiç karşılaşmadığım insanlar beni durdurup ikisini de görüp görmediğimi sordular.

Güney Toprakları'ndan gelen kraliyet mensuplarının Kuzey Toprakları'nın aristokrasisiyle düzenli olarak bir araya gelmediği aşikârdı, bu yüzden bu bir olaydı. Ancak herkes Lahn ve Circe'in kim olduğunu çok iyi biliyordu ve birçoğunun onları sorma şekli pek hoşuma gitmedi.

Ünlü değillerdi. Açıkça tuhaf insanlardı.

Bu durumdan pek hoşlanmadığım için göz teması kurmamayı çabucak öğrendim ve hemen Circe'yi bulup onu bilgilendirmeye karar verdim, böylece gafil avlanmayacağını umuyordum.

Onu bulmak kolay bir işti çünkü karşılaştığım ilk hizmetçi tam olarak nerede olduğunu biliyordu ve aslında beni bulmak için "Kış Prensesimiz, Cora, Zarif ve Altın Kraliçe'ye kütüphanede eşlik etmek" için gönderilmişti.

Ona gülümsedim, teşekkür ettim ve kütüphaneye doğru ilerledim.

Kapıların Frey'in adamları Gunner ve Stephan tarafından korunduğunu gördüm.

Sarayın güvenli olması gerektiğinden, bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim.

"Her şey yolunda mı?" Kapıların önünde durduğumda sordum.

"Finnie rahatsız edilmek istemiyor. Burası Acı Galler ve zamanının yarısını Frey'le geçirdiğinden, şimdi ellerine fırsat geçti, bu yüzden herkes onun kulağını istiyor," diye cevap verdi Gunner. "Bunu durdurmak için buradayız."

"Raiders'ın arkanızda olmasının iyi bir şey olduğunu görüyorum," dedim.

Stephan benim için kapıyı açmak üzere hareket ederken Gunner "Her zaman," diye onayladı.

"Teşekkürler," dedim içeri girerken. Stephan çenesini bana doğru kaldırdı.

İçeri girdiğimde pencerede altı kadının durduğunu gördüm: Circe, Finnie, Cora ve bir gün önce geldiğinde Finnie'nin üzerine düşen üç kadın.

"Ne var ne yok?" Seslendim ve tüm gözler bana çevrildi ama konuşan Finnie oldu.

Elini bana doğru sallayarak, "Buraya gel." diye seslendi.

Kitaplarla kaplı geniş alanda ilerledim. Sadece bir şömine olmasına rağmen sıcaktı. Yine de o şömine şaşırtıcı derecede büyüktü, bu yüzden kesinlikle o alanı ısıtma görevini yerine getiriyordu.

Circe, "Sanırım işler yoluna giriyor," diye duyurduğu sırada ben de pencerelerde onlara katıldım.

Haklı olduğunu düşünüyordum çünkü pencereden Loretta ve Hans'a bakıyordum.

Dik duruyordu ve gözlerini yakalamak için çenesini zar zor aşağı eğmişti.

Hafifçe adama doğru eğilmişti, yalvaran bir duruşu vardı ve bu, yüzündeki kesinlikle yalvaran ifadeyle pekişiyordu.

İlk bakışta Loretta için işler iyi gitmiyor gibi görünüyordu. *Aptal*, *aptal* Hans.

"Ne zamandır bu işin içindeler?" Pencereye yaklaşabilmek için grubun içine doğru ilerleyerek sordum.

"Onları gördüm ve herkesi çağırdım," diye yanıtladı Kirke. "En az yirmi dakika."

Yirmi dakika mı?

Oh, kahretsin.

Hans onu uğraştırıyordu ve bu hoşuma gitmiyordu.

Hem de hiç.

Aniden, geri dönecekmiş gibi hareket etti ve Loretta elini tutmak için sıçradı.

Kız daha mandalı takamadan o çevirdi ve cama vurup ona *erkek* gibi davranmayı bırakıp *dinlemesi* için bağarmamak için kendimi zor tuttum.

Ama gerek yoktu.

Loretta anında bir adım geri çekildi, hayal kırıklığı yüz hatlarını kapladı ve çenesini yukarı kaldırdı.

Ağzı hareket etti ve ne yazık ki, ne kadar denesem de (ki birkaç haftadır deniyordum) dudaklarını okuyamıyordum.

Hans'ın sırtı bize dönük olduğu için yüz ifadesini göremedim. Tek görebildiğim Loretta'nın konuşması bittiğinde, *işinin bitmiş* olduğuydu. Anında dönüp karda ilerlemeye başladığında bunu anlamıştım.

Hans onun peşinden gitmeden önce dört adım atmasına izin verdi. Tamam. Bu iyiydi.

Onun elini tuttu.

Tamam. Bu daha iyiydi.

Adam yakalayamadan kadın onu çevirdi.

Tamam. Bu kötü oldu.

Ama bunu yaparken, onun yoluna dönmek zorunda kaldı.

Adam avantajını kullandı ve kolunu beline dolayarak onu yakaladı.

İşte bu *mükemmeldi*.

Finnie, "Git yakala onu, kaplan," diye fısıldadı.

Hans derin bir şekilde eğilirken Loretta'nın uzaklaşmasını izledik. Belli ki konuşuyordu. Belli ki o da dinlemeye pek hevesli değildi.

Sonra konuşmayı bıraktı ve öpüşmeye başladı. "*Pekâlâ*," dedi Circe usulca.

Loretta onu bunun için zorlamadı. Birazcık bile itiraz etmedi.

Kollarını adamın omuzlarına doladı ve onun bedeninde eridi.

Daha derine eğildi ve onu kolunun üzerine yatırdı. "Güzel," dedi Cora.

Kesinlikle öyle görünüyordu.

Umarım öyledir.

Christophe memnun olacaktı.

Yargılamayı erteliyordum.

Hans aniden öpüşmeyi kesti ve Loretta'yı kollarının arasında doğrulttu, sonra da Loretta'nın yüzünün çok hoşuma giden bir şekilde yumuşamasına neden olan şefkatli bir tavırla çenesini kavradı.

Tamam, yaklaşık üç saniye sürdü ama yargılamayı bırakmıştım.
Gülümsedim.

"Harika," dedi Cora, "keşke her şeyi en başından görseydim."

Finnie ona, "Merak etme, seni bilgilendireceğiz," diye güvence verdi.

Tam Finnie'nin arkadaşlarıyla tanıştırmayı isteyerek onları biraz yalnız bırakmayı önermek üzereydim ki içlerinden biri "Bu da ne?" diye sordu.

Gözlerim ona yöneldiğinde onun hâlâ pencerede olduğunu gördüm ve Hans ile Loretta'nın ötesine, o tarafa baktım.

Sonra kanım buza dönuştü çünkü bir kurt denizi sarayın arkasındaki ormandan çıkıp açıklığa doğru ilerliyordu.

Bir tane

bile yok.

Ya da

beş.

Ya da

yedi.

Bir deniz.

Bu iyi şeyler anlamına gelmiyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"Tanrılar adına!" diye bağırdı Finnie'nin arkadaşlarından biri.

"Gökler!"

Bütün kızlarla birlikte içeri girerken, gökyüzünün meteorlarla dolu olduğunu görmek için başımı kaldırdım.

Evet.

Meteorlar!

Kırmızı, siyah ve mavi küçük füzeler, yüzlercesi, belki de binlercesi gökten yağıyordu.

Daha önce görünmez bir kubbeye karşı patladılar ama artık öyle değildi. Şimdi, her füze vuruşunda, kırmızı, siyah ve mavi kıvılcımlardan oluşan bir patlama meydana geliyor ve vurdukları yerde yapraklı veya zümrüt yeşili renkli bir bulut yayılıyordu.

Ancak o kadar çok füze vardı ki, yeşil bulut patlamaları güneşi engelliyordu.

Bu da iyi değildi.

"Kahretsin," diye homurdandım tüm bunları izlerken, alanı dolduran kurtları ve Loretta'yı saraya doğru sürükleyen Hans'ı gözümün önüne getirerek.

"Bu hiç iyi değil," diye fısıldadı Circe düşüncelerimi

yüksek sesle. Kesinlikle iyi değildi.

Saldırı altındaydık.

Kubbe ayakta duruyordu, kurtlar sarayın etrafında bir çember oluşturuyor gibiydi, zihnim donmuştu ve düşüncelerim iki şeye odaklanmıştı.

Bu yüzden döndüm.

Döndüğümde kapılar açıldı ve Gunnar ile Stephan içeri girdi.

Dışarı çıkmak için kütüphaneye koştum.

Stephan bir kolunu belime dolayarak beni yakaladı ve oda daha da kararırken, füzeler büyü kubbeye o kadar şiddetli çarpıyordu ki, koruyucu büyü bulutları güneşi karartıyordu.

"Bir arada kalmalısınız!" Stephan mücadelelerimi rahatsız edici bir kolaylıkla kontrol ederek talep etti.

Aniden durdum ve koluna girdim. Tek söylediğim "Élan ve Chris," oldu.

"Bu sarayda hepimiz güvendeyiz," diye yanıtladı

Stephan. Öyle olabilirdi.

Ama umurumda değildi.

"Babaları dönene kadar onları yanımda istiyorum!" Tersledim.

Stephan gözlerime baktı ve görmesini istediğim şeyi gördü. Bunu başımın üzerinden baktığında anladım. Gunnar'a bakmak için boynumu büküm.

Çenesini kaldırdı ve hızla kapıdan dışarı çıktı.

Alek ve Remi'nin kapıda belirdiğini gördüğümde sarayın diğer bölümlerinden gelen panik ve kafa karışıklığının arttığını hissedebiliyordum.

Stephan'a baktılar ve Remi, "Perdeleri kapatın," diye emretti, sonra o bir kapı kolunu, Alek de diğerini tuttu ve bizi içeri kapattılar.

Stephan beni bıraktı ve pencerelere doğru ilerledi.

Finnie'nin arkadaşlarından biri "Ne yapmalıyız?"

diye sordu. "Hiçbir şey," diye yanıtladı Finnie.

"Sadece sakın olun."

Sakin kalmadım, kıpırdamadan yaptım. Cora ve Circe lambaları yakmak için etrafta dolaşırken ben karanlık odada durup kapılara baktım.

Saniyeler geçti ve paniğim arttı.

"Hadi, onları buraya getirin," dedim kapıya. "Onları buraya getirin."

Cora yaklaştı, elini benimkine dokundurdu ve "Gel otur Maddie," diye ısrar etti.

Gözlerimi kapılardan ayırmadım.

Finnie diğeri tarafımdan, "Otur Maddie," dedi. "Gunnar onları buraya getirecek."

Hareket etmedim.

Kapılar açıldı ve kalbim yerinden fırladı ama sadece bir anlığına.

Meeta geliyordu.

Ona doğru koştum.

"Élan ve Chris," dedim yanına varır varmaz.

Gözlerimin içine baktı ve "Gidip onları getireceğim" dedi.

Alek ve Remi'nin arkasından kapattıkları kapıya döndüğünde Stephan'ın orada dikildiğini gördü.

Stephan, "Burada kadınınla kal," diye emretti.

Meeta, "Maddie'm çocukları istiyor," diye cevap verdi. "Kal-" diye başladı Stephan ama sözünü bitirmedi.

Kapılar tekrar açıldı ve Hans Loretta'yı ite kaka içeri soktu.

Loretta'yı gördüğüme sevinmiştim ama Tanrım!

Çocuklar neredeydi?

Loretta, Meeta ve bana doğru koştu. Gözleri çılgına dönmüştü ve elimi tuttuğunda onun da titrediğini hissettim.

Onun korkusunu hissetmek, beni kesti. Geç oldu ama oldu.

Kötü şeyler atlatmıştım. Berbat bir aile. Tacizci, suçlu bir koca. Bambaşka bir dünyaya ulaşım.

Ve ben de Kaptan Kirk'tüm. Kirk çıldırmadı. Kirk kendini toparladı.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Ben de hem Loretta'nın hem de Meeta'nın ellerini tuttum ve sıkıca kavradım.

"Sadece çocukların gelmesini bekliyoruz ve her şey yoluna girecek," dedim onlara. "Korunuyoruz."

"Evet," dedi Meeta elimi sıkarken ve Loretta'nın elini de sıkıldığını biliyordum. "İyi büyü galip gelecek."

Loretta dudaklarını yaladı ve sıkıca tutundu.

Odaya göz attığımda diğeriilerinin boklarını tuttuğunu gördüm ve ben de kendi bokumu tutmak için derin bir nefes aldım.

Biraz işe yaradı. Ben

de tekrar yaptım.

Harika
değil. Ama
daha iyi.

Kapılar açıldı ve Élan ile Chris, Gunnar tarafından içeri alındı.
Laures ve Draven'ı Alek ve Remi ile dışarıda gördüm.

Laures gözlerimi yakaladı ve başını salladı.

Tamam, çocuklar buradaydı, çocuklar dışarıdaydı, Laures sakin
görünüyordu.

Ben daha da
iyiydim. Ben de
başımı salladım.

Gunnar kapıları kapattı ve bizim tarafımıza
geçti. Élan bana doğru koştu.

Kızlarımı bıraktım ve onun küçük bedeninin benimkine çarpması
için tam zamanında çömeldim.

Kollarımı ona sımsıkı doladım.

"Dışarısı karanlık Bayan Maddie!" diye bağırdı, küçük sesi
korkudan titriyordu.

Ve korkunun yılanıp öfkenin içeri girmesiyle kanımdaki buzun bir
anda ısınmasının aşırı bir his olduğunu söyleyebiliriz.

Gözlerim Chris'e kaydı ve kız kardeşini kendime sımsıkı sararak
şöyle dedim: "Her şey yoluna girecek. Baban bizi güvene aldı. Kimse
bizi yakalayamayacak."

Chris bize doğru geldi, gözleri benimkilere kilitlenmişti ve elini kız
kardeşinin sırtına koyarak yakınımızda durdu.

"Her şey yoluna girecek, Élan," diye mırıldandı,
bakışları hâlâ benimkilerin üzerindeydi. Ona titreyen bir
gülümseme verdim.

Geri dönüş gülümsemesi titremiyordu.

Tıpkı babası gibi.

Ne yazık ki, bir sonraki an salondan gelen çığlıkları duyduk.

Élan daha derine bastırdı ve boğazının altından korku dolu bir ses
çıkardı.

Onun korkusunu duyunca hırıltımı yuttum ve kadınların
etrafımızda daha da yakınlaştığını hissettim.

"Belki de çocuk odasına gitmeliyiz." Cora'nın sessizce söylediğini
duydum. "Hayden'imin bunu uyuyarak atlatacağından emin değilim
ve korkmuş bir şekilde uyanmasını istemiyorum."

"Katılıyorum," diye cevap verdi Finnie ama sesi kararsız ve endişeliydi ve gözleri Stephan'ın üzerindeydi. "Çocuk odası daha yüksek bir yer ve hepimiz birlikte olmalıyız."

"Sen burada kal," diye cevap verdi Stephan. "Seni hareket ettirmek hata olur ve Əhnin, Bain, Oleg, Quincy, Balthazar, Max, Annar, Ruben ve Thad çocukları koruyor."

Bu çok fazla korumaydı.

Sadece yeterli olmasını umdum.

Finnie'nin hâlâ endişeli olan ama artık emin olamayan yüzüne bir kez baktığımda bunun yeterli olduğunu anladım.

Dışarıda duvara çarpan bir ceset gibi bir gümbürtü duyuldu. Lanet olsun!

Ben atladım. Élan kollarıma atladı. Mırıltılar etrafımdaki kadınların arasından süzüldü. Ve Chris kapıya bakmak için sarsıldı.

"Güvendeyiz," diye fısıldadım Élan'a, elimi saçlarında gezdirerek ve Tanrı'dan dışarıdaki çocukların da güvende olmasını dileyerek.

"Babamı istiyorum" diye sızlanarak derine itti. Ben de istedim.

"Her şey yoluna girecek, tatlım," dedim ona. "Yakında burada olacak." Daha fazla çığlık gelince onu daha da yakınıma çektim.

Bunlar yakındı ve bir beden daha çarptı. Bu sefer kapıya doğru.

Chris bana doğru döndü, gözleri kocaman olmuştu. Küçük çocuk ortaya çıkınca korkusunu gizleyemedi.

Ve o anda içimde bir ateş yandı.

Lanet olası cadı *sürtükler*.

Kadınlar daha da yakınlaştı, Cora elini Chris'in omzuna koydu ve onu topluluğumuza yönlendirdi.

"Bayan Maddie," diye fısıldadı

Meeta. "Güvendeyiz," dedim.

"Bayan Maddie, çocuğu bana verin." Meeta hâlâ fısıldıyordu.

Oh, kahretsin.

Ona bakmak için başımı arkaya eğdim. Gördüğüm şey hoşuma gitmemişti.

"Hayır," dedim usulca.

Gözlerimin içine baktı.

"Beni engellediler," dedi yumuşak bir sesle. "Onların gücü başka şeylere yöneldi, artık engellenmiyorum."

Engellenmişti. Artık engellenmiyordu.

Ne olacağını biliyordu. Ve Élan'ı istiyordu.

Tama

m.

Kahr

etsin.

Hayır

Apollo'nun sözleri beynimde yankılandı.

Sizce de tüm bunlar, üzüntü ve trajediyi ait olduğu yere bırakmanın ve parlak olmaktan başka bir işe yaramayacak bir geleceğe bakmanın zamanının geldiğini göstermiyor mu?

Meeta'nın gözlerinin içine baktım. Görünüşe göre yanıliyordu.

Kararımı vererek ayağa kalktım ve Élan'ı ona doğru ittim. "Git!" diye bağırdım ve Loretta'ya döndüm. "Chris'i al!"

Loretta hemen Chris'i yakaladı.

"Maddie, bu-" Finnie başladı.

Aynı anda Chris, "Ben Bayan Maddie ile kalıyorum!" diye bağırdı.

Tam o sırada kulakları sağır eden bir patlama meydana geldi; patlamanın şiddetiyle pencereler ve perdeler havaya uçtu, camlar kırıldı ve kadife parçaları havada uçuştı.

Chris'e uzandım ve hepimiz yere düşerken onu yere ittim.

Bardak yerine oturduğunda başımı kaldırdım ve gözlerim Meeta'nın kollarıyla buluştu.

"Şimdi al onları!" Bağırdım, Chris'in üzerinden yuvarlandım, ayağa kalktım ve onu da kendimle birlikte yukarı çektim, saf içgüdü beni bitirmeye itti. "Onları kurtlara götürün!"

Meeta ayağa kalktı, kendini üzerine attığı Élan'ın üzerinden indi, kızın ağırlığını kollarında sürükledi ve koşmaya başladı.

"Ben Bayan Maddie'yle kalıyorum!" Chris bağırdı ve Loretta'nın onu kapıya doğru çektiğini görmek için baktım, ama ona direniyordu.

"Loretta'yla git Chris, lütfen!" Oda sisle dolmaya başladığında bağırdım.

Kırmızı sis.

Mavi sis.

Siyah sis.

Kötü sis.

Hepsi benim, Cora'nın, Finnie'nin ve Circe'nin etrafında dönüyor. Dışarıdaki adamlar içeri daldı ve Apollo'nun tüm adamlarının ve Frey'in bazı adamlarının orada olduğunu gördüm.

Kahretsin!

"*Bayan Maddie!*" Élan çığlık attı ve Meeta ile birlikte kapının etrafında kaybolurken kollarını bana doğru uzattığını gördüm. Onun yerine, Valentine tarafından takip edilen başka bir Kirke içeri girdi.

Ellerini kaldırdılar ve odayı altın ve yeşil kıvılcımlar doldurdu.

Elimin etiketlendiğini hissettim ve sağa baktım.

Cora beni yakaladı.

Diğerinin beni yakaladığını hissettim ve sola baktım. Circe beni yakalamıştı.

Önüne baktım. Finnie,

Circe ve Cora'nın

elindeydi.

"Kahretsin, *kahretsin, kahretsin,*" diye fısıldadı Finnie tam oda gözden kaybolduğunda.

* * * * *

Apollo

Apollo, Lahn'ı Kışlık Saray'ın derinliklerindeki taş odaya kadar takip etti; bu oda erkeklerle doluydu.

Ve bir kadın.

Oraya vardıkları anda Lahn dönüp omzunun üzerinden Apollo'ya baktı.

"Bu o mu?" diye hırladı.

Apollo'nun ne sorduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi.

Maddie gitmişti. Çocuklarının askerlerin, cadıların ve kurtların yoğun koruması altında olduğunu bildiğinden, aklındaki tek şey onu geri almaktı.

Lahn onun cevapsızlığını cevap olarak kabul etmeye karar verdi ve doğrudan köşede Oleg ve Laures'in altında sinmiş olan Franka Drakkar'a doğru ilerledi.

Adamları kenara itti ve Apollo onun kadını boğazından tutup odanın diğer ucuna fırlatmasını izledi.

Çığlık atacak zamanı bile olmadı.

Lahn onu takip etti ve bir gümbürtüyle taşa çarparak yere düştü ve eğildi, yüzü onunkinden bir santim ötedeydi.

"İhanet," diye bağırdı, "ağır cezalar gerektirir."

Zaten odada olan Frey, Lahn'a yaklaştı.

Frey sessizce, "şimdilik ona canlı ihtiyaımız var," dedi ama sesi gergin ve kontrollüydü. Vücudunu sertleştiren bir öfke vardı ve muhtemelen Franka'ya bakarsa kendisinin ne yapacağından korktuğu için ona bakmaktan kaınıyordu.

"İstediğini yaptım," diye fısıldadı Franka ve Apollon gözlerini zorla ona dikti.

Bakışları Lahn'dan Frey'e kaydı.

"İstediğini yaptım!" diye bağırdı.

"Onu bana getir."

Tüm adamlar dönüp diğer Circe ve Valentine'i odada gördü, Tor da arkalarından gelmişti.

Apollo cadı ile burun buruna gelene kadar hareket etti ve "Güvende olduklarını söylemiştin," dedi.

"Kadını bana getirin," diye buyurdu, sonra yavaşça yana çekildi ve gözlerini Frey'e çevirdi. "Elflerini ağır. Hayalet Adası'nda buluşacağız."

Tor onun yanına giderek, "Bizi hemen oraya gönder," diye emretti.

Valentine ona döndü. "l sağlamken büyüleri çok güçlü. Seni oraya gtremem. Ben de *kendimi* oraya gtremem. Ve Lavinia Helda'nın eline geçti."

Apollo'nun bu haber karşısında içi burkuldu ama Valentine konuşmaya devam etti.

"Zeki olmamız gerekecek. Elflerin düşmanlarımıza ve Lavinia'ya karşı işlerini yapabilmeleri için hızlı olmamız gerekecek. Ve umutlu olmalıyız."

Apollo konuşmak için ağzını açtı ama Valentine o daha bir şey söyleyemeden sözlerine devam etti.

"Tahmin ettiğim gibi, bu bir kız kardeşler ve büyü savaşı. Sadece kız kardeşler ve büyü. İkiisi de aynı şey. Hepsi iyi değil. Hepsi kötü değil. Hangi tarafın galip geleceğini göreceğiz. Ama iyiliğe gvenmelisiniz çünkü *bizim* tarafımız bağları koparılamayacak şekilde oluşmuş müttefikler tanıyor."

Apollo içinde hoş olmayan bir şeyin kaydığını hissetti ve fısıldadı, "Biliyordun. Planımızın başarısız olacağını biliyordun."

Ona baktı. "Sana söyledim, *mon loup*, görüşüm yok." Adam ona doğru eğildi ve gürledi, "*Biliyordun!*"

Buna cevap vermedi.

"Kurtlarınızı sarayın etrafında hazır tutun ve kadını bana getirin" dedi. Gözleri onunkilere kilitlenmişti. "Onu bana getir Apollo. Kazanmak için kendi kötülüğümüze ihtiyacımız var. İntikamdan daha güçlü tek bir şey var ve eğer onu bana getirirsen, her ikisi de bizim tarafımızda olacak."

Apollo onun bakışlarını tuttu ve çenesini sıktı.

Sonra kenara çekildi ve Frey ile Lahn'a döndü. "Franka'yı ona verin."

Frey hareket etmedi. Lahn sadece yerde sırt üstü yatan kadından uzaklaşmak için hareket etti.

Akhilleus öne çıktı, Franka'nın taştan inmesine yardım etti ve her centilmenin yapacağı gibi, şimdi sadece Akhilleus'un yapacağı gibi, Valentine'e kadar ona eşlik etti.

Valentine ona, "Kolumu tut," diye emretti.

"Ben-" Franka küçülerek başladı.

Valentine bakışlarıyla onu kısırdı.

"İntikam mı istiyorsun?" diye sordu.

Franka çenesini kaldırıp "Evet," diye cevap vermeden önce duraksadı. "O zaman koluma gir," diye teklif etti Valentine.

Franka parmaklarını Valentine'in koluna doladı.

Valentine diğer Kirke'ye baktı. "Çocukları topla. Eğer bir seçim yapılacaksa, onları güvende tutacak tek korumanın ne olduğunu biliyorsun. Onların hayatına karşılık senin hayatın."

Odadaki zaten karanlık olan hava zifiri bir hal aldı.

Circe başını salladı.

Valentine ellerini kaldırdı.

Frey, Lahn ve Tor Apollo'nun etrafında toplandılar. "Onları geri getir," diye homurdandı Apollo.

Valentine bir kedi gibi gülümsedi.

"Oh *chéri*, inancın olsun."

Tanrım, bu kadın insanı çileden çıkarıyordu. Yeşil sis oluştu.

Franka ve Valentine ortadan kayboldu.

Ancak Valentine'ın son sözleri yine de zor olabilir.

"Unutmayın, sevgi her şeydir."

* * * * *

Sıkı tutunarak düşüyorduk ama her birimiz dizlerimizi büken bir gümbürtüyle yere indik.

Kendimi toparlayarak ellerimi salladım ve Cora ile Circe'i daha yakına çektim. Belli ki onlar da aynısını yaptı çünkü Finnie de aynı derecede yakındı, dördümüz sıkı bir küme oluşturduk.

"İyi misin?" Finnie sordu.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı Cora. "Evet," dedi Circe.

"Tamam," diye cevap verdim.

Birbirimize baktık, sonra etrafımıza bakındık. "Siktir," diye nefes aldı Circe.

Buna hakkı vardı.

En az bir futbol sahası büyüklüğünde olması gereken devasa bir odadaydık. Tamamen grimsi beyaz taş bloklardan yapılmıştı.

Finnie'nin arkasında iki devasa ahşap kapı vardı. En az iki kat uzunluğundaydılar ve kalaylı menteşelere benzeyen grimsi beyaz ahşaptan yapılmışlardı. Ayrıca onları açmak için yarım düzine adam gerekecekmiş gibi görünüyordu.

Ve son olarak, kapalıydılar.

Ama kötü kısmı bu değildi.

Hayır, değildi.

İşin kötü tarafı, bunu bir kafes oluşturan parıldayan, titreyen, ruhani mavi parmaklıkların ötesinde görebiliyor olmamızdı.

Yukarı baktım, parmaklıkların tepeden içeri kıvrıldığını ve devasa, büyülü bir kuş kafesi oluşturduğunu gördüm.

Kesin olan bir şey vardı ki, Minerva'nın kuşlara karşı bir ilgisi vardı.

Cora ayaklarını sürüyerek yaklaştı ve omzunun üzerinden baktığını görmek için ona doğru baktım.

"İyi değil," diye mırıldandı.

O tarafa baktım ve taş kesildim.

Bunun nedeni, kafesin bir kürsüye çıkan basamaklara yakın bir yerde bulunmasıydı.

Kürsünün üzerinde de gri-beyaz dallardan yapılmış gibi görünen, yukarı doğru uzanan ve ölümcül dallarla son bulan büyük bir taht vardı.

diken görünümlü.

O tahtta Pol oturuyordu.

Ve son olarak, kucağında Cora, Nasty vardı. Hay sikeyim.

Hep birlikte onlara doğru döndük, birbirimizin ellerini bıraktık ama birbirimize daha sıkı sarıldık.

Cora, Nasty bize sırtıyordu. Pol bana kaşlarını çatmıştı.

Sikeyim.

"Görünüşe göre bu ikisi mükemmel eşlerini buldular," diye mırıldandı Cora nefesinin altında.

Çok komikti.

Bu da doğruydu.

Kimse gülmedi.

Hepimiz yakın durduk ve çiftin bizi izlemesini seyrettik. Ne yazık ki Pol hareket etti.

Tahttan kalktı ve Cora'yı da kendisiyle birlikte kaldırdı. Onu ayağa kaldırdı ve bir kolunu omuzlarına dolayarak sıkıca yanına çekti.

Bir kolunu onun beline dolayarak daha sıkı sarıldı.

Ve o pozisyonda merdivenlerden aşağı, kafesimize doğru ilerlediler. Hepimiz hareketsiz durduk ve onları izledik.

Gelmeye devam ettiler.

Pol yaklaşmaya devam ederken dudağımı endişelendiren dişlerimle savaştım, yaptığı her hareketi gözleri bana yapışmış halde yaptı.

Kafesin parlayan mavi parmaklıklarına geldiler ve ben nefesimi tuttum.

İçeri girdiklerinde midem bulandı.

Kadınlar beni çevreleyebilmek için yer değiştirdiler ve bunu yaptılar.

Ama Pol yakın durmadı.

Beş adım ötede durdu ve durduğu anda Cora, Nasty ona doğru döndü ve iki kolunu da onun ortasına doladı.

Gözleri Müthiş Cora'ya dikilmişti.

Bunu fark ettikten sonra gözlerimi tekrar Pol'e çevirdim.

Bunu yaptığımda Cora'nın omuzlarına doladığı kolunu kaldırdı ve elini havada salladı.

Fark etmemiştim.

Sonra fark ettim.

Dudaklarımın dehşet içinde ayrıldığını hissettim.

"Güzel," dedi alçak sesle, sesi tenime batıyordu ve bu iyi bir şey değildi. "Çelik," diye devam etti ve gözlerim normal bir el gibi hareket eden ama kesinlikle öyle *olmayan*, parlayan erimiş gümüş ele kaydı. "Ağır," diye devam etti ve "Ama işe yarıyor," diye bitirdi.

Kadınlar etrafımda daha da yakınlaştılar.

"Senin," diye araya girdi Edepsiz Cora ve gözlerimi Pol'den ayırıp ona baktım ve onun hâlâ Havalı Cora'ya baktığını gördüm. "Kusurlu," diye devam etti ve Pol'e daha da sokuldu. "Benimki *mükemmel*."

Pol kolunu tekrar ona doladı. Boğazıma safra dolduğunu hissettim.

Menteşelerin gürültülü gıcirtısının boşluğu doldurduğunu duyduğumuzda hepimiz sıçradık. Sonra hepimiz omuzlarımızın üzerinden baktığımızda kapıların geriye doğru sallandığını gördük.

Kırmızı kadife bir pelerin, siyah kadife pantolon, son derece parlak siyah çizmeler ve parlak kırmızı ipek bir gömlek giyen yuvarlak bir adam içeri girdi.

Yaklaştığında, onun da kötü, boncuk gibi gözleri olduğunu fark ettim.

Kafesin parmaklıklarının dışında durdu, içeri baktı, bakışları doğrudan Kirke'ye yöneldi.

Sonra Pol'e gitti.

"Bu benim mi?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Pol. "Seninki geliyor."

Adam tekrar Kirke'ye baktı ve yüzündeki ifadeye bakınca, bu sefer safrayı yutmak zorunda kaldım, "Onu alamazsam, bunu alırım" dedi.

"Baldur," diye mırıldandı

Circe alçak sesle. Fantastik.

"Bunca aydır onları izliyorum," dedi Edepsiz Cora ve hepimiz ona doğru bakınca Pol'den ayrıldığını ve etrafımızda bir daire çizdiğini gördük. "Hepsi çok cesur görünüyordu." Durdu ve başını yana eğerek bizi inceledi. "Sırtlarında kılıçları olmadan o kadar da cesur değiller."

"Görünüşe göre sonunda senden bir çocuk alacağım." dediğinde Pol'e fırlayan gözlerim dışında vücudum yine dondu. Devam ettiğinde nefesim kesildi. "Ben ve Cora, seninkini büyüteceğiz." Başını Cora'ya doğru eğdi. "Ve onunkini."

Aman Tanrım.

Bu daha da kötüye gidiyordu.

"Edith bunu istiyor," dedi Baldur ve hepimiz ona bakınca Finnie'ye baktığını gördük. "İstiyor çünkü ejderhaları ve elfleri istiyor. Seninkileri de alacak."

Oh

Tanrım. Ve

daha

kötüsü.

"Seninki de gidiyor," diye devam etti Baldur, bakışları Kirke'ye kayarak. "O vahşiye ittiğin diğer ikisi de öyle. Güney Toprakları'na sahip olabilmem için Altın Hanedanlığı'nın düşmesi gerek."

Uzandım, Circe'nin elini tuttum ve parmaklarım onunkileri bulduğu anda parmakları benimkilere dolandı.

"Kurtlara sahip olmak çok güzel olacak," dedi Pol ve ona baktığımda Cora'ya, Sürtük'e geçtiğini ve onu tekrar sahiplendiğini gördüm. "Kadınım, Bellebryn adında bir yer istiyor sadece. Oradaki kaleyi seviyor. Yani orası onun olacak."

Dudağımı ısırarak için dişlerimi sıktım ve işinin bitmediğini bilerek gözlerini tuttum.

Ama değildi.

"Tabii bu sadece sarışın sürtüğün çocuklarının değil, hepsinin ısırması gerektiği anlamına geliyor."

Kahretsin, *kahretsin*, *kahretsin*.

"Viktor bir sonraki Frey ve Drakkar," diye söze girdi Korkunç Cora. "O gidince ve Minerva'nın yardımıyla, taşıdığın kız çocuğu elflere ve ejderhalara komuta eden ilk kadın olarak tarihe geçecek. Bunun için sana teşekkür etmeliyiz, bu dünyadan olmadığın için, kocana olan aşkının gücünü kız çocuğunla paylaştığın için. Bu sadece senin taşıdığın çocuğu değil, hepinizin taşıdığı çocukları son derece güçlü kılıyor."

İşte oldu. Hamileliklerimizin aynı zamana denk gelmesi tesadüf değildi.

Bunun olacağını biliyorlardı ve bebeklerimizi elimizden almayı planladılar.

"İşte bu yüzden kızınız kurtlara komuta edecek," diye ekledi Pol. "Tabii ki çocuktan kurtulduktan sonra."

İçim sıkıştı. Chris.

Kötü Cora, İyi Cora'ya, "Ve senin kızın Kuzey Toprakları'nı ele geçirecek," dedi. "İlk başta onun yerine biz yöneteceğiz elbette. Ama Minerva'nın onun için büyük planları var." Eğildi ve sakarın tatlılığıyla gülümsedi. "*Büyük* planlar. Seni ve Prens Noctorno'yu çok iyi seçti. Doğacak çocuğunuzdan güçlü bir cadı yaratacak." Arkasına yaslandı ve gözleri hepimizi taradı. "Yaptığınız *tüm* kızlardan güçlü cadılar yaratacak."

"Yani bizi buraya kızlarımızı çalmak için mi getirdin?" Circe sordu.

Pol, Korkunç Cora'ya bakıp sırtarak, "Hızlı bir kız," diye mırıldandı.

"Bu Helda'nın fikriydi," diye paylaştı Baldur ve hepimiz ona baktık. "Dünyalar arasında sevgi inşa etmek için büyük bir sihir gerektiğini biliyordu. Ejderhalardan daha büyük bir sihir. Elflerden daha büyük. Her şeyden daha büyük. Hiçbir dünyanın bilmediği türden bir sihir. Minerva'nın Prens Noctorno ve gelininin ruhlarını ayırması ona bu fikri verdi. Sonra buz diyarlarından, vahşi diyarlardan hikayeler geldi. Aşk efsaneyi oluşturuyordu. Eğer bu sihri kullanabilirse, iyi olacağını biliyordu..." Başını yana eğdi. "Bunu tek başına yapamayacağını da biliyordu. Minerva'ya başvurdu, Edith'i işe aldılar ve tabii ki en güçlü savaşçıları gönderdikten, güçlü kızlarını aldıktan ve toprakları fethettikten sonra ulusları yönetmenin günlük işleriyle ilgilenmek isteyen bizlerin de olması gerekiyordu." İleri doğru yürüdü, parmaklıkların arasından geçti ve başını Cora ve Pol'e doğru eğdi. "İşte alacağımız şey bu."

"Yani, esasen, bir hükümdar olmak için sahip olmanız gereken tek nitelik faul yapmak mı?" Cora, Bomba sordu.

Baldur alınmadı. Yağlı bir gülümsemeyle gülümsediğinde bunu anladım.

"Görüyorum ki birkaç ay boyunca sana bir zarar gelmeyeceğinin farkındasın," diye cevap verdi. "Yine de senin gibi nefis bir lokmanın kabadayılığı çok zevkli."

"Cadılarınız neden kendilerini göstermiyor?" Circe sordu.

"Daha fazla kabadayılık," diye mırıldandı Baldur, gözleri hepimizi ona yaklaştıracak şekilde Circe'nin üzerinde geziniyordu. "Büyünün burada işine yarayacağını sanma çocuğum. Hanımlarımızinki hariç tüm büyüler kısıtlanmıştır. İşe yaramaz. Yeşil cadınız geldiğinde işe yaramaz hale gelecek. Sonra da gönderilecek." Sözlerini bitirdiğinde yüzü kötü niyetli bir neşeyle aydınlandı, "Onların gücünü ne yazık ki hafife almışsın. Bu kadar muazzam bir şeyin ejderha ateşi altında zayıflayabileceğini düşünmek. Anlaşılabilir, kesinlikle, bir ejderhanın ateşi muazzamdır ve elbette hiç kimse bir elften daha güçlü değildir." Kocaman gülümseyerek eğildi. "Onlar hariç."

Bu hiç iyi değildi.

Aniden tavandan dört şey içeri girdiğinde durum daha da kötüleşti. Biri siyah bir dumandı.

Kürsüye yöneldi, siyah çelik çubuklardan bir sprey gibi görünen bir taht oluşturdu ve içinde Vadi modasına göre kesilmiş siyah bir elbise giyen bir kadın oturuyordu. Siyah saçları, siyah gözleri, kaymaktaşından bir teni ve şaşırtıcı bir şekilde çok güzel bir yüzü vardı.

Ve tahtın arkasında, yan tarafta Derrik şekillendi.

Derrik.

Kalbim durdu.

Bana ters ters

baktı. Ne oluyor

lan?

Bizim taraf için kendi kendine atadığı bir görevde olduğunu sanıyordum. Burada ne işi vardı?

Onlarla mı?

Üzerinde düşünmek istedim.

Düşünemedim.

Kırmızı bir alevin düştüğü diğer tarafa bakmak zorunda kaldım.

Ayrıca siyah ve gri tahtların karşısındaki kürsüye yöneldi.

Kırmızı ateş saçan başka bir taht oluşturdu ve içinde bir diş palyaçonun giyeceği bir şeye benzeyen sarı, turuncu ve kırmızı panellerden oluşan bir elbise giyen biraz iri bir kadın oturuyordu (tabii ki ortalama bir palyaçodan çok daha korkutucu).

Bir yığın dağınık, alev kırmızısı saçları vardı ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde hiç çekici değildi.

Bir diğeri de mavi kıvılcımların parlamasıydı.

Nişan aldı ve gri tahtı mavi bir parıltıyla yok etti. Onun yerine, kristallere benzeyen şeffaf bir taht oluşturdu. İçinde, beyaz saçları elektrik mavisi çizgilerle vurgulanmış, uçuşan, ince mavi bir elbise giyen bir kadın oturuyordu -oturmuyordu. Ve son olarak, yüzünün soluk derisi, kuşa benzemekten başka bir şey olarak tanımlanamayacak özelliklerin üzerinde uzanıyordu.

İşte oldu.

Kuşlara olan yakınlığını açıkladı.

Ve son olarak, tavandan sıvı görünümlü yeşil bir spreyci yağdı. Doğrudan kürsünün dibine düştü ve yere indiğinde Lunwyn'in iyi cadısı Lavinia'nın yüzükoyun yatan bedeni cansız bir şekilde taşınarak çarptı.

Kahretsin, kahretsin.

Sikeyim.

"Hayır," diye nefes aldı Finnie, sesi korku ve üzüntüyle boğulmuştu. "Burada değiller mi?"

Etrafımızdan gelen sesler bir kişiden değil, siyah cadı (kesinlikle Helda) ve kırmızı cadı (eleme sürecine göre Edith) mavi cadıya (kesinlikle Minerva) baktı.

Böylece, etrafımızdan gelen sesin Minerva'nın bedensiz sesi olduğunu tahmin ettim.

Kimse ona cevap vermedi ve en azından Valentine hakkında konuştuğunu düşündüm çünkü orada olduğumuzu görmesi gerekiyordu.

Kimse sorusuna cevap vermese de Pol konuştu.

"Onu istiyorum."

Ona baktığımda Tatsız Cora'nın gitmesine izin verdiğini ve toplandığımız yeri işaret ettiğini gördüm.

Ama beni kastettiğini biliyordum.

"Sabırlı ol," dedi kara cadı Helda. "Sadece birkaç ay sonra seninle oynamaya başlayacak."

Tamam, işler oldukça kötü görünüyordu ama böyle bir şey olmayacaktı.

Pol onlara doğru ilerliyordu, yüzünde tanıdığım bir gülümseme vardı. Büyüleyici, yakışıklı bir gülümsemeydi bu ve başlangıçta pek çok şeyden paçayı sıyırmasına yardımcı olmuştu.

"Nazik olacağım," dedi onlara. "Sabır," diye tekrarladı Helda.

Pol durdu ve "Bu işi becermek için bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Cadılar ona baktı.

Sonunda Helda elini kaldırdı ve mırıldandı, "Oh, çok iyi."

Kahretsin.

Düşünecek zamanım olan tek şey buydu. Aniden kadınlardan koparıldığımda şaşkınlıkla haykırdım. Bedenim kendi gücümle hareket etmiyordu, boşlukta doğruca Pol'e doğru fırladım. Kıvırmaya ve dönmeye çalıştım. Ondan uzak durmak için *her şeyi* yapmaya çalıştım.

Dönebilirdim, dönebilirdim ama hiçbir şey beni ona çarpmaktan alıkoyamazdı.

Kolları anında bana sıkıca sarıldı.

Muhteşemdi.

"Bu da ne?" Çürük Cora, sesini biraz daha yükselterek sordu.

Pol ona "Sadece oyna," diye cevap verdi ama gözleri benim üzerimdeydi.

Finnie, Circe ve Cora'nın da mücadele ettiğini gösteren sesler duyarken kollarında debeleniyordum. Neyle, hiçbir fikrim yoktu ve bakamıyordum.

Sadece Pol'den uzaklaşmaya odaklanabildim. Beni tutmakla ilgili bir sorunu yoktu.

Bu sihir değildi. O her zaman benden daha güçlüydü. "Sana dokunmasına izin verdin," diye fısıldadı.

İşte başlıyoruz.

"Bırak beni Pol," diye fısıldadım, hâlâ mücadele ediyordum.

"Aletini al," diye ısırdı. "İçine bir bebek yerleştirmesine izin ver."

Onu ittim, tekme atmanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama cevap vermedi.

"İki bebeğim de gitti. Bu gelecek." Cadıları işaret etmek için başını salladı. "Onu gördüler."

Kollarında hareketsiz kaldım. Bebeğimi görmüşlerdi. Bu da gelecekti.

İçimde bir şeyler kabardı ve iyi hissettirdi. Süper iyi.

Ne pahasına olursa olsun kendimi hayatta tutmalı ve pes etmemeliydim. Ama hâlâ uğraşmam gereken Pol

vard1.

"Biri gitti," diye tersledim. "Diğerini sen öldürdün."

Gözleri parladı, kolları gerildi ve yüzü bana doğru eğildi, iğrenç ve düpedüz doğru olan sözleri görmezden geldi.

"Aletini aldım," diye fısıldadı. "Evet," diye tısladım.

"Seni becerirken beni düşündün mü?" diye sordu.

Gözlerinin içine baktım, çenemi kaldırdım ve "*Bir kez bile...* lanet olsun..." diye cevap verdim.

Kolları o kadar sıkıydı ki kaburgalarım için korktum.

"Onun çocuğu senden çıktı, elinde sadece ben varım," diye homurdandı. "Planları var. Bu senin için kötü bir gün olacak bebeğim. Seni yakalayacaklar. Kız arkadaşını alacaklar. Gerisini onlar halledecek. Bu da seni becermesine izin verdiğin adamın toz olduğu anlamına geliyor."

Buna inanamazdım.

Ben olsam

inanmazdım.

İşler pek iyi görünmüyordu.

Ama Apollo bir yolunu

bulacaktı. Frey bir yolunu

bulacaktı.

Lahn

yapardı.

Tor yapardı.

Bir yol vardı ve onu bulacaklardı.

Çelik olan elini kaldırdı ve yüzüme dokundu.

Derime karşı son derece soğuk ve ağır bir his veriyordu ve birden tek düşünebildiğim, öfkeyle üzerime indirirse kafatasımın çatlayacağıydı.

Pol o kadar yaklaştı ki tek görebildiğim gözleri oldu. "Sana onu unutturacağım."

"Hiç şansın yok," diye karşılık verdim.

Yakışıklı ya da çekici olmayan bir gülümsemeyle gülümsedi. "Bir yolunu bulacağım."

"*Bu...* nedir?" Korkunç Cora yakından sordu ve Pol ona baktı.

"Bir saniye geri çekil, tamam mı?" diye emretti. "Bu da ne?" diye tersledi.

Kötü fikir.

Pol, birinin emredilene yapmamasından hoşlanmazdı.

"Geri çekil," diye hırladı, gözleri artık kısılmıştı. Kadın hareket etmeyince devam etti. "Lanet olsun, benden yeterince var."

Ona baktığımda gözlerinin yarık olduğunu ve sırtının dimdik durduğunu gördüm.

"Ben paylaşmam," diye karşılık verdi.

"Paylaşıp paylaşmayacağınızı ben söylerim," diye karşılık verdi Pol. Elini cadılara doğru salladı. "Seni *bana* onlar verdi." "Hayır bebeğim, *seni bana* onlar verdi," diye karşılık verdi.

"Sen bu dünyadan bile değilsin!" diye bağırdı.

"Ve Ilsa'yı kandırmaktan başka bir işe yaramadın," diye cevap verdi. "Tanrım, ipucu ver."

"Kuzey Toprakları'nın Kraliçesi olacağım," diye ilan etti.

"Kralımın kraliçesi, kadın." Başını iki yana salladı. "Rimelini doğru sürdüğün için o kadar endişelisin ki, bırak bir kıtayı, bir okul odasını bile yönetemezsin. Ben bir imparatorluğun nasıl yönetileceğini bilirim, sürtük ve onlar da bunu biliyor. Şimdi,"-ikimizi de ona doğru eğdi-"geri...çekil...amına *koyayım*."

Beni bırakmaktan başka çaresi olmayan bir şekilde ona doğru gitti. Bedensiz bir "Ne zahmet" sesi duydum.

Ama anlaşılan Minerva ya da sürtük arkadaşları müdahale etmek istemedi.

Bu da Korkunç Cora için oldukça talihsiz bir durumdu çünkü Pol'ün kötü yanlarını görmediği için onun kendini tutmadığını bilmiyordu.

Bu yüzden geleceğini bilemezdi.

Bu nedenle, kısa bir mücadeleden sonra, çelik yumruğu kafasına çarptığında, gerçekten de kafasını göçertti.

Yere hareketsiz bir şekilde düşerken, grimsi beyaz taşın üzerinde kıpkırmızı kan birikirken, kafasından kan gelirken şok içinde donup kaldım.

Nefes nefese bekledim.

Seğirmediydi ya da inlemedi bile.

Vay anasını.

Az önce onu

öldürmüştü. Tam

şurada.

Onu öldürmüştü.

Geri çekildim, safra tekrar boğazıma tırmandı.

"Maddie! "Maddie! Barlar!" Finnie bağırdı doğru
önce a patladı Sırtıma elektrik çarptı ve mavi
kılıcılar etrafımda cızırdadı.

Pol bana doğru dönerken ben de ileri
atıldım. "Lanet olsun! Bak bana ne
yaptırdın!" Cidden mi?

Ciddi misin?

"Ben mi?" diye sordum.

"Sen," diye tükürdü, bana doğru yürümeye başladı. "Tanrım, senin
yanında hep aklımı kaybediyorum. Lanet olası deli."

Delinin tekiydi ama düşündüğü sebeplerden dolayı değil.

Bunu paylaşamazdım. O takip etmeye devam ederken etrafımda
dönüyordum ve Cora'nın son ölümüne üzülmeyi belli olan Nasty,
Baldur'un "Lütfen yapma. Bu çok eğlenceli."

Bu yüzden cadılardan birinin müdahale edeceğini biliyordum.

Müdahale etmedi.

Pol takip etmeye
devam etti. Ben
dönmeye devam
ettim.

Muhtemelen onlar da eğleniyorlardı ve Pol'ün haklı olduğu açıktı.

Cora, Ölü harcanabilirdi.

Pol'e baktım ve bunun berbat
olduğunu düşündüm. Berbattı!

Hayat nasıl bu kadar harika, bu kadar umut dolu, bu kadar güzel
olabilirdi ve ben burada bambaşka bir dünyada büyü bir kafese
hapsedilmiş eski sevgilimle yüzleşiyordum?

Yani, gerçekten.

"Sonunda mutlu olduğumda her şeyi mahvedeceğin konusunda
sana güveniyorum," diye tersledim Pol'ü. "Beni peşinden
koşturma, sürtük," diye karşılık verdi.

"Apollo buraya geldiğinde senin çelik elini ve diğer elini kesecek ve
yine kılıcıyla kafana vuracak."

"Uyan İlsa, bu iş senin için iyi gitmeyecek. Adam muhtemelen
çoktan ölmüştür."

Buna inanamazdım.

Ben olsam
inanmazdım.

Ama sadece bu düşünce bile kalbimi
acıttı. "Beni kurtaracak," diye tısladım.

"Ona veda öpücüğü ver, bebeğim," diye karşılık verdi.

"Bize yaklaş Maddie," diye seslendi Circe.

"Onu yanınızda istemiyorum çocuklar," diye karşılık verdim, hâlâ daireler çiziyordum ama bunu kızlardan oldukça uzakta yapıyordum.

"Yaklaş Maddie!" Finnie bağırdı.

"Ben-" diye başladım.

"Gel! Şimdi!" Cora bağırdı.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama onların yolunda koştum.

Yaklaştığım anda Kirke elimi sıktı ve tüm kadınların daire şeklinde el ele tutuştuğunu fark ettim.

Finnie diğer elimi kavradı ve kavradığı anda Kirke, "Erkeğini düşün," diye emretti.

Bunu neden yapmamızı istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yaptım.

Zor değildi. İyi hissettirdi. Güzeldi. Sakinleştirici. Uzun boylu, güçlü, iri, yakışıklı Apollo'nun bir resmini çıkardım, pelerini arkasında dalgalanıyor, sonra öne düşüyor, etrafında sallanıyor, onu kucaklıyordu.

O pelerin tam bir baş belasıydı. Adamım da öyleydi.

Bu düşünceyle ellerimden bir şarj ateşlendi ve altın, buz mavisi, mor ve gelincik şeritleriyle renklendirilmiş bir halka topluluğumuzdan dışarı fırladı. Pol ve Baldur'u keserek ayaklarını yerden kesti.

Sonra halka genişledi, uzadı ve kafesin mavi çubukları parçalandı.

Sonunda patladı ve her yere çok renkli kıvılcımlar saçıldı.

Kirke'nin büyüünün burada işe yaramadığı konusunda yanıldıklarını tahmin ettim.

Tanrı'ya şükürler olsun.

"Şimdi, koş!" Circe bağırdı.

Kapılara doğru koştuk.

Büyük bir gürültüyle kapandılar.

Kahretsin!

Hâlâ Circe'nin elini tuttuğum ve Baldur tarafından yere düşürüldüğüm için kolum sarsıldığında kayarak durdum.

Onu yuvarladı ve Finnie saçlarından tutarak geri çekti. Adam uludu.

"Haklıydı," diye seslendi bedensiz ses. "Bu en çok eğlenceli."

Lanet olası cadı *sürtükler*.

Onları düşünemedim. Henüz değil.

Baldur'un durumuna yardım etmek üzereydim ki boğazıma dayanan bir önkolla geri çekildim.

Pol's.

Beni iki adım geriye itti ama tuttuğu yerde döndüm ve kurtuldum. Eğildim ve sürünerek uzaklaştım.

Çelik elini bana doğru uzattı ama yaklaştıramadı.

Bunun nedeni Cora'nın onu yana yatırmasıydı.

Onun için hazırlıklı değildim, yere düştüler ve Pol'ün çelik yumruğunu kafasına indirmeye hazırlandığını gördüm, ben de ona saldırdım. Yumruğu iki elimle kavradım ve geri çektim.

Circe ve Finnie Baldur'un icabına bakmış olmalılar çünkü ortaya çıktılar ve Finnie çizmesiyle Pol'ün kasıklarına bir tekme attı.

Her zaman iyi bir seçimdir.

Pol inledi, mücadele etmeyi bıraktı (ve kuşkusuz kazandı) ve iki elini bacaklarının arasına götürerek yan tarafına kıvrıldı.

Cora kapıya doğru koştu, elini kapı koluna uzattı ve sarkan büyük daire karşısında hemen cüceleşti.

Bu onu korkutmadı. İtti. Ona doğru koştum ve ittim.

Finnie ve Circe bize katıldılar ve ittiler.

"Sihrimi kullan!" Finnie Circe'e bağırdı. "O benim sihrim değildi," diye cevap verdi

Circe.

"Neydi o?" Cora haykırdı.

"Büyümüz," diye yanıtladı

Kirke.

"*Valentine*... nerede?" Finnie homurdanarak ve iterek sordu.

"Çok eğlenceli," derken ses aslında mizahla titriyordu.

"Ugh!" İnledim ve sonra "Başka bir toplanma yeri oluşturmalıyız, hanımlar!" diye talepte bulundum.

Ve bunu yaptığımda, kapılar açıldığında aniden hepimiz öne doğru düştük.

Kendimizi toparladık ve kapıların dışında duran Franka Drakkar'a bakarak hareketsiz kaldım.

İçeri girerken tek birimize bile bakmadı. Gezindi.

Doğru.

İçinde.

Kaçmak için fırsatımız olmadı. Franka eşiği geçer geçmez kapılar çarparak kapandı.

Hepimiz döndük ve onun yavaşça cadılara doğru ilerleyişini izledik.

"Ne oluyor lan?" Finnie'nin fısıldadığını duydum.

"Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim," diye fısıldadım. "Onu tanıyor musun?" Cora sordu.

"Sessiz ve bir arada kalın," diye araya girdi Circe. Tekrar bir araya toplandık.

Helda, "Bu çok ilginç," dedi ve gözlerini kürsünün altındaki basamakların dibinde duran Franka'ya dikti. Başını yana doğru eğdi. "Senden iyi bir hükümdar olurdu. Ama yakında hiçbir şey olmayacaksınız."

Franka, "Antoine'ımı almadan sormalıydın," diye cevap verdi ve hakkını vermeliydim, çok iyiydi. Böyle zamanlarda bile buz gibi soğuktu. Sesi olabildiğince sakindi.

"Antoine? Antoine kim?" Finnie sordu. "Şşşt!"

Cora sustu.

"Hazırlan," diye uyardı Kirke.

Kahretsin, diye düşündüm.

"Bu senin kusurun. O bir hiçti. Ders almak için çok geç kaldın ama yine de sana dersini vereceğim. Enerjini hiçbir şeyi umursamayarak harcamamalısın," dedi Helda Franka'ya.

Franka'nın vücut dilinin değişmesinden bunun doğru bir şey olmadığını anlayabiliyordum.

"Öyle olsun," diye devam etti Helda.

"Evet," diye yanıtladı Franka.

"Öyle olsun." Ve her şey o zaman oldu.

Hareket etti, çömeldi ve aynı anda gövdesini döndürdü. Kolunu uzattı ve elinden zümrüt yeşilinden parıldayan bir dalga fırladı.

O anda tavandan bir ceset düştü.

Kürsünün dibinde çömelerek ayağa kalkan Tor, garip bir şekilde kot pantolon, şambray gömlek ve kahverengi botlar giyiyordu.

Çömeldiği yerden doğruldu ve kemerinin arkasından bir silah (evet! Bir silah!) çıkardı. Silahı, yatağından çıkmakta olan Edith'e doğrulttu.

ve ateş etti.

Geriye doğru düştü ve tahtına çarparak öne doğru fırladı. Merdivenlerden aşağı yuvarlandı ve yol boyunca kan izleri bıraktı.

Tor silahını Helda'ya doğru çevirmeden önce kadın ancak dibinde durabildi.

Ama Derrik harekete geçmişti ve hızla ilerliyordu. Helda'nın başını iki eliyle tutup tahtının koluna çarparak gitmesine izin verdiğinde şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çektim.

Koltuğa yığıldı.

Tam o sırada Lavinia buzlu kıvılcımlar yağdırarak havaya yükseldi ve yere düştüklerinde minyatür yaratıklar ortaya çıktı ve bunlar hemen Spock benzeri sivri kulakları olan minyatür olmayan yaratıklara dönüştüler. Ayrıca tüyleri dışarı fırlamış küçük şapkalar takıyorlardı.

Ve son olarak, vücutları buz mavisi gibi parlıyordu.

Anında, devasa trol benzeri yaratıklar ve kuş kafalı adamlar her yerde düzinelerce ortaya çıktı.

Siktir!

Şapkalı yaratıklar onlara bir bakış bile atmadı. Hep birlikte ellerini havaya kaldırdılar ve Minerva'yı buzdan bir duvar kapladı.

Tam ayağa fırladıkları anda, troller ve kuş adamlar pat diye sesler çıkararak ortadan kayboldular.

Vay be.

Minerva sandalyesinden kalkmamıştı ama buzdan duvar onu çevreledikten saniyeler sonra sandalyesinden çıktı, havada süzüldü, vücudu geriye doğru kavislendi ve kan dondurucu bir çığlık havayı doldurdu, havada asılı duran vücutundan taşta sıvı mavi bir kan akarken grubumuzun daha da yakınlaşmasına neden oldu.

"Dizlerinin üzerine çök!" Tor bize doğru yaklaşarak emretti, silahını kaldırdı ve gözlerim Pol'ü görmek için yana kaydı.

"Sanırım bu Tor değil," diye mırıldandım.

"Değil," diye fısıldadı Cora. "Bu Noc. Tor'un bizim dünyamızdaki ikizi." Görünüşe göre Cora'nın adamının ikizi iyi bir adammış.

Şanslı kız.

"Dizler!" Noc bağırdı.

Sırıtan Pol'e dönüp baktım. Uh-oh.

"Dizler!" Noc böğürdü.

Pol yana doğru fırladı.

Pisliğin teki olduğu için bana bunu yaptı.

Başaramadı.

Çünkü önümde bir insan duvarı oluşmuştu. Arkamda olduğu için pelerin giyen bir adam olduğunu gördüm.

Kılıç taşıyan bir adam.

O kılıcı kullanmaktan çekinmeyen bir adam.

Güçlü bir kavis çizerek savurdu ve bir bedeninin yere çarptığını duydum. Bir nanosaniye sonra, mide bulandırıcı bir yuvarlanma içeren daha sessiz bir gümbürtü daha duydum.

"Tamam," diye mırıldandı Cora.

"İğrenç." Apollo bana döndü.

Öfkeli yeşim gözlerine baktım.

Yeşim gözleri çok güzeldi -öfkeli, canı, her neyse, umurumda değildi. Sadece o gözleri sevmiştim. O gözleri sonsuza dek sevecektim, tıpkı onlara sahip olan adamı sevdiğim gibi.

O sırada onları incelediğim için kendimden geçtiğimden bahsetmiyorum bile.

Bu yüzden kanlı kılıcı görmezden geldim (yüzündeki ve kıyafetlerindeki kan damlalarından bahsetmiyorum bile) ve kollarına koştum.

O kollar bana sarıldı.

Dudaklarını kulağımda hissettim ve derin sesinin bana şöyle dediğini duydum. "Artık güvendesin, güvercinim."

Bir yolunu bulacağını *biliyordum*.

Uzun bir nefes aldım ve onu bırakırken sıkıca tuttum.

"Sanırım diğer elini tutmadın," dedim sessizce. "Haklısın.

Tutmadım."

Güle güle Pol.

Gözlerimi kapattım.

"Tamamdır, Frey Drakkar."

Gözlerimi açtım ve yan tarafa baktığımda sivri kulaklı bir adamın bakışlarını bize doğru yönelttiğini gördüm.

Apollo tutuşunu gevşetti ama gitmeme izin vermedi. Ama etrafa daha fazla bakabilirdim.

Frey oradaydı. Lahn da oradaydı. Tor da (gerçek olan mı yoksa *diğer* gerçek olan).

Her şey yolundaydı.

Tonoğlu taş tavana baktım. *Teşekkürler Tanrım.*

"O benim," diye homurdandı Lahn ve ileriye doğru yürüdü.

Takip etme şeklinden anlamalıydım ama düşünmedim. Bu yüzden kafamı çevirmedi ve Lahn'ın yerde debelenen Baldur'un üzerine eğilip onu saçlarından tutarak yerden kaldırdığını gördüm.

Neyse ki sırtı bize dönüktü ama yine de Lahn'ın kolları hızla hareket ettiğinde o kusursuz çatırtıyı duydum.

Ardından, Lahn hiç istifini bozmadan Baldur'un cansız bedenini yere bıraktı ve arkasını dönerek kadınına doğru yürümeye başladı.

Baldur'un boynunu kırmıştı. En azından kansızdı, ama yine de. Guh.

"Sanırım o senin," dedi Frey ve gözlerim tekrar ona döndü. Tor'a bakıyordu.

Tor'a baktığımda başını salladığını, eğilip Cora'yı alnından öptüğünü ve sonra tahtlara doğru ilerlediğini gördüm.

Lahn ayrılmış gelen Circe ve düştü içinde arkasında Onu. Frey Finnie'den ayrıldı. Ve Apollo gitmeme

izin verdi.

Hepsi buz kafesine doğru ilerledi.

Elf olduğunu düşündüğüm arı şapkalı yaratıklar onlar gibi geri kaydılar.

Kılıcını ilk savuran Apollo oldu.

İkinci bir geçiş için hamle yaptı ve Frey kılıcını sırtındaki kından çıkardı.

İkisi de dönmeye başladı ve Lahn kılıfını açtı.

Sonra Tor merdivenlerden çıkarken hepsi kılıçlarını kuşandı.

Uçmaya başladılar.

Kılıçlar buzdan duvara çarpıp parçalandığında nefesim kesildi. Ama aniden, kırılan buz parçaları zararsız bir şekilde yere düşmeden önce havada bir anda durdular.

Bunu yaptıklarında Minerva'nın bedeni tahtına düştü. Ve o düştüğünde, Tor geri kalan basamakları çıktı. Ona odaklanmasını izledim.

"Bu olamaz," dedi, sesi artık her yerden değil, doğrudan ağzından geliyordu, yüzü kaskatı kesilmişti. "Ben bir tanrıyım."

"Tanrıların inancı vardır. Tanrıların sadakati vardır. Tanrıların sevgisi vardır," diye yanıtladı Tor. "Sen asla bir tanrı olmadın."

"Ama-"

Bu onun son sözüydü.

Tor kılıcını savurdu ve Minerva'nın kafası yana uçtu.

Tamam, biraz dehşete katlanabilirdim, bunu kanıtlamıştım.

Ama bu kadarı yeterdi.

Başka tarafa baktım.

"Sanırım bu senin için." cümlesini duyduğumda arkama baktım.

Arkama dönüp baktığımda Valentine'ın siyah tahtın üzerinde rahatça uzandığını gördüm. Helda hâlâ baygındı ve içine yığılmıştı.

Derrik, Valentine'ın yanından çok uzakta değildi.

Apollo merdivenlerden bu tarafa doğru ilerledi. Valentine'e dönmeden önce Derrik'e baktığını gördüm.

"Hepimiz gidiyoruz," diye ilan etti.

"Elbette, *chéri*," diye cevap verdi ve ellerini kaldırdı.

Bunu yapar yapmaz geniş oda yeşil bir sisle doldu.

Tuhaf biriydi ama Valentine'ın bir şey olmadığı söylenemezdi.

"İşte yine başlıyoruz," diye mırıldandı Finnie sis bizi sararken.

Oda gözden kayboldu.

Bu sefer düşmedik.

Ama etrafımızda donmuş tundra ve karla kaplı çam ağaçları olduğunda ne kadar mutlu olduğumu anlatamam.

Güven

de.

Hayatt

a.

Evde.

Diğerlerinin etrafımda yer değiştirdiğini hissettiğimde bir hareket gördüm ve o tarafa baktım.

Hareket Apollo'ydu. Ben arkadan bakıyordum ve o uzaklaşıyordu ama kollarında bir şey taşıdığını gördüm.

Kollarını öne doğru itmeden önce ne olduğunu görme şansım olmadı ve taşıdığı şey havada uçarak karların üzerine düştü.

O zaman görmüştüm.

Siyah elbiseli bir ceset karda yuvarlanıyor.

Bir kolun belime dolandığını hissettim ve sağa baktım.
Finnie oradaydı.
Başka bir kol belime dolandı ve sola baktım. Cora oradaydı.
Cora'nın ötesinde Circe vardı.
Kollarımı yanlarımdaki kadınlara doladım.
Erkekler (Apollo hariç) arkamızdan yaklaştılar. Valentine ve Lavinia Kirke'ye doğru ilerledi.
Franka, Derrik ve Noc Finnie'nin yanına taşındı.
Keskin bir ıslık çaldığını duyduğumda gözlerim Apollo'ya kaydı ve kurtlar ormandan sıvıştığında nefesim ciğerlerime kaçtı.
Yüzlerce. Belki binlerce.
Dün haklıydım. Helda boku yemişti.
Valentine'a bakmak için döndü.
"Uyandır onu," diye homurdandı derin sesi.
"Nasıl istersen, *chéri*," diye yanıtladı Valentine ve elini boş bir hareketle uzattı.
Karın içindeki cadıya dönüp baktım.
Kollarını yukarı kaldırmış, etrafına bakınıyordu.
Ama onunla ilgilenmek için fazla zamanım yoktu.
Apollo konuşuyordu.
"Adalet yerini bulsun," dedi ve gecikmeden cadıya sırtını döndü, pelerini arkasından korkunç bir şekilde uçtu ve bize doğru yürüdü.
Kurtlar da gecikmedi. Hep birlikte saldırdılar.
Bir çığlık attı.
Sonra hırıltılar, hırıltılar ve ıslak yırtılmanın mide bulandırıcı sesinden başka bir şey yok.
Yutkundum.
Apollo, neyse ki katliamı görmemi engelleyerek bana doğru yürüdü.
Önümde durduğunda derin bir nefes aldım ve gözlerimi onunkilere diktim.

Onunki hala kızgındı.

Yine beni kaybettiğini düşündü ve bu hiç hoşuna gitmedi.

Bu konuda bir şeyler yapmalıydım.

Ben de ona sunabileceğim şeylerin bir kısmını sundum. "Çocuklar iyi mi?" diye sordum.

"Evet," diye homurdandı.

"Hepsi mi?" Ben zorladım.

"Evet," diye tekrarladi sertçe.

"Çocuklar? Onlar iyi mi?" Sorguladım.

"Evet," diye ısırdı.

Hmm.

Görünüşe göre her şey yolundaydı ve o hâlâ kızgındı.

"Hepsi mi?" Bastırdım. "Frey'in adamları. Lahn'ın adamları-" "Evet, Maddie," diye kestirip attı.

"Tamam o zaman, harika elbisemi giyip gale'ye katılmam için zaman var mı sence? Entrika olmadığı için sıkıcı olacak ama dans etmeyi denemek isterim diye düşünüyorum."

Bana baktı. Bunu bir süre yaptı.

Sonra elleri dışarı fırladı, beni kavradı ve esmer, yakışıklı başını geriye atıp kahkahalar atmasını izlerken vücuduna çarptım.

Kollarımı ona doladım ve gülümsedim. İşim bitmişti.

Ep ilog

Umut Dolu Bir Çanta

Söylemeye gerek yok, koruma kubbesi yıkıldığında ve Kışlık Saray yaban kargaları ve toilroys (Spectre Isle'da gördüğüm trol benzeri yaratıklar) denen bir şey tarafından saldırıya uğradığında ve tüm pencereler havaya uçurulduğunda ve henüz hepsi tahtalarla kapatılmadığında, hemen hemen herkes korkmuştu, bu yüzden Acı Gales ertelendi.

Böylece, harika elbisem hâlâ odamda asılı duruyordu ve Frey ile Finnie'yi Kış Sarayı'ndaki bir oturma odasına kadar takip eden Circe ve Lahn'ın arkasındaki Tor ve Cora'nın arkasında bize rehberlik ederken parmaklarım Apollo'nun koluna dolanmıştı.

İçeri girdiğimizde Valentine ve Lavinia'nın bir kanepede yan yana oturduklarını gördüm. Derrik şöminenin yanında duruyordu. Kraliçe Aurora bir sandalyede oturuyordu. Franka bir köşede, oradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu. Noc ise tahta pencerenin önünde duruyordu, diğer Circe de ondan çok uzakta değildi.

İçeri girdiğimizde tüm gözler üzerimize çevrilmişti. Oda çok büyük olduğu için, neyse ki çok sayıda oturma yeri vardı, bu yüzden Apollo bir sandalye alıp beni koluna oturttuğunda ve kolunu kalçalarımın doladığında çok ihtiyacım olan yükü atabildim.

Operasyondan kimin sorumlu olduğundan emin değildim. Sadece o konuştuğunda Apollo'nun sorgulamayı üstleneceğini biliyordum.

"Önce sen," diye emretti, sesi kısık, gözleri Derrik'in üzerindeydi. "Specter Adası'na sızdım," diye cevap verdi Derrik.

"O kısmı tahmin edebilirim," diye karşılık verdi Apollo.

Derrik tamamen Apollo'ya döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Onları kızgın olmamın ve hainlik yapmamın bir nedeni olduğuna ikna etmek zor olmadı," dedi Derrik şaşkınlıkla.

"Olmadığını tahmin edebiliyorum. Asıl soru, hainlik yaptın mı?" Apollo sordu.

Derrik'in yüzü sertleşti. "Bunu sorma kardeşim."

"Ah... sadece şunu söyleyeyim," diye hızla bu kafa karıştırıcı değiş tokuşu tamamladım. "Kurtarma görevi başladığında Derrik Helda'yı etkisiz hale getirmekle meşguldü."

Derrik'in yüzü yumuşadı ve gözleri bana döndü.

"Bunu yapmaktaki amacın ne?" Apollon sordu ve Derrik ona döndü.

"Onlarla birlikte olduğum için ne sizin planınızı öğrenebildim ne de onlarınkini paylaşabildim. Tek bildiğim ikinizin de onlara sahip olacağıydı. Ve planlar gerçekleştiğinde ben de bir şeyler yapabilecek konumda olacaktım. Pek bir şey yapamadım. Ama sonunda bir şeyler yapabildim."

"Bu doğru, *mon loup*," diye araya girdi Valentine. "Benim dünyamdaki Noctorno'muz oraya Edith'i göndermek ve Helda'yı etkisiz hale getirmek için gönderildi. Bu sonuncusu, onun gitmesini oldukça riskli kılan zor kısımdı. Ancak siz onu canlı istiyordunuz. Bu üçünün ateşli silahların ya da yakışıklı diğer dünyamız Noctorno'nun devreye girmesini düşünmediklerini söyleyebilirim. Ama Edith'in ölümünden sonra toparlanmalarının uzun sürmeyeceğinden şüpheleniyordum. Elfler Lavinia'yı diriltmeye odaklanmalıydılar ki onu Hortlak Adası'na giden kanal olarak kullanabilsinler ve sonra da Minerva'yı kurutabilsinler. Adamınızın orada olması büyük şanstı. Bu hepimiz için işleri kolaylaştırdı."

Vay canına.

Lavinia aslında ölmüştü. Ve elfler onu diriltti.

Güçlüydüler.

Apollo dikkatini Valentine'e çevirdi. "Pekala, o zaman, bunu açıkladığına göre, bizim zaten bir planımız varken, senin paylaşmadığın bir planın olduğu açık."

"Yaptın, *chéri*, ve iyi bir taneydi. Başarısız olduğunu görmedim. Başarısız olacağını ima ederek paniğe yol açmak da istemedim. Ama kabul etmelisin ki, yedek bir plana sahip olmak her zaman akıllıcadır, değil mi?"

Apollo'nun profiline baktım ve yanağında bir kasın sıçradığını gördüm. Bu akıllıca olduğu anlamına geliyordu, sadece bunu yüksek sesle itiraf etmeyecekti.

"Cadıların büyülerinizi yenebileceğinin ve kadınlarımızın tehlikede olacağını farkında mıydınız?" Frey sordu ve Valentine ona baktı.

"Tehlikede *olduklarının* farkında mıydım?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Tekrar söylüyorum, bu saraydaki korumaların dövüldüğünü görmedim." "Yaptığım işte oldukça iyiyimdir" derken gözleri durgunlaştı. Onun

Dudakları yukarı kalktı. "Ama büyük bir güç taşıdıklarını biliyordum, bu yüzden her ihtimale karşı Noctorno'dan nöbetçi olmasını istedim."

Noc sinirli bir ses tonuyla, "Sadece şunu söyleyeyim, kimse bana Noctorno demiyor," dedi.

Valentine'ın dudakları daha da yukarı kalktı ve ona doğru baktı.

"Bunu nasıl yaptın?" Ben sordum ve Valentine bana baktı. "Orada sihrini kullanamayacağını söylediler. Sen nasıl yaptın?"

"Siz, *ma colombe*, ve kız kardeşleriniz bu büyüü bozdunuz," diye cevap verdi. "Bunu yapmanın bir yolunu bulacağınızı umuyordum. Ve yaptınız da."

"Ama benim sihrim yok," dedi Cora.

"Benim de yok," dedim.

"Ben de öyle," diye ekledi Finnie.

Valentine aramıza baktı. "Biz kadınlar hepimiz sihir taşıyabilecek kapasiteye sahibiz. Sadece motivasyona ihtiyacımız var. Ve aşk güçlü bir motivasyondur, sizce de öyle değil mi?"

Bu tartışılmaz.

"Ne olursa olsun," diye devam etti, "Kirke'nin büyüü var ve seninkini ortaya çıkaran kanal oydu. Umduğum gibi oldukça güçlüydü. Ne yazık ki adamlarınızı ya da taburlarca askerinizi oraya gönderemedim çünkü korumaları düşmüş olsa bile üçlü hâlâ tam güçteydi ve çıkan çatışmada birileri zarar görebilirdi. Herhangi birimizi gördükleri anda, savunmaları, vickrantları, toilroys'ları vb. çekeceklerdi. Bu nedenle, oraya birini nakledebildiğimde, tehdit olarak görmeyecekleri birini, elflerin Lavinia'ya ulaşması için bir hat açması ve "Noc'un gelmesi ve sonunda yaratık ordularıyla uğraşmak gibi sıkıcı bir zahmete katlanmadan kendim ve adamlarımın gelmesini güvenli hale getirmesi için bir büyü ile aşılanmış Franka'yı gönderdim."

Sıkıcı bir zahmet.

Bu kadın başka bir şeydi.

"Yani Franka'nın büyüü mü var?" Finnie Franka'ya doğru bakarak sordu.

"O elbette bir kadın. Kendi motivasyonu olan bir kadın," diye mırıldandı Valentine.

Ben de Franka'ya bakıyordum.

Herkesin gözlerinden kaçırıyordu.

Yine de, "Teşekkür ederim."

dedim.

Başını salladı ve bana baktı.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladım. "Bu çok cesaret isteyen bir şeydi ve ben... şey, bunu takdir ediyorum."

"Bunu senin için yapmadım," dedi soğuk bir ifadeyle.

"Belki değil, ama sonuçta bize yine de yardım ettiniz ve ben hala minnettarım," diye karşılık verdim.

Apollo'nun bana sarılan kolu beni sıktı.

Franka'nın ağzı gerildi ve gözlerimi uzun süre tuttuktan sonra başka tarafa baktı.

"İyi misin Lavinia?" Finnie sordu ve bakışlarım cadıya kaydı.

"Ölü olmak eğlenceli değil," diye cevap verdi Lavinia, sonra da küçük bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ama artık öyle olmadığımı ve Lunwyn'imde her şey yeniden yoluna girdiğine göre, ben iyiyim."

"İşimiz bitti mi?" Valentine bu değiş tokuş sırasında sordu. "Bir içeceğe şiddetle ihtiyacım var."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Kraliçe Aurora, sandalyesinden doğrulurken. "Belki de iki kişi. Bir hizmetçi çağırayım."

Hareket etti ve böylece sorgulama sona erdi. Cora, Tor'un ardından Noc'a doğru ilerledi. Finnie Lavinia'ya gitti.

Sandalyenin kolundan kalktım, Apollo'nun elini tuttum, onu sandalyeden çektim ve Derrik'e doğru yöneldim.

Biz ona doğru ilerlerken sadece bana baktı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bazı şeylerin şimdi söylenmesi gerekiyordu, bu yüzden Apollo'ya daha sonra sormaya karar verdim.

O an için Derrik'e sadece gülümsedim ve ona ulaştığımda Apollo'yu bıraktım, yaklaştım ve Derrik'e sarılmak için hareket ettim.

Kollarını bana doladı ve çenesini başımın yanında hissettim.

"Onlarla bu kadar uzun süre takılmak berbat olmalı," diye not ettim ve beni sıkıp bırakmadan biraz uzağa eğilirken kıkırdadığını duydum.

Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

"Eğlenceli değildi ama artık *onlarla* takılmıyorum, bu yüzden iyiyim" dedi.

"Memnun oldum," diye fısıldadım, sonra da duygularımı ifade ederek, "Ve teşekkür ederim," diye bitirdim.

"Senin için her şeyi yaparım Maddie," diye fısıldadı ve boğazımın düğümlendiğini hissettim çünkü bunun doğru olduğunu kanıtlamıştı.

Kolları gevşedi ve Apollo'ya bakarken ben de onun yanına kaydım. "Ve senin için her şeyi yaparım," diye ilan etti.

Bunu yaptığı anda Apollo bir elini uzattı, Derrik'in boynunun yan tarafına doladı ve onu öne doğru çekerek burun buruna, göz göze gelmelerini sağladı.

"Minnettarım kardeşim," dedi Apollo ve burnum sızlamaya başladığında yutkundum.

İkisi de bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktı ve ben bekledim, izledim ve derin nefes aldım.

Apollo sonunda arkadaşını bıraktı ve ben de hızla içeri girdim.

"Tamam, buluşmayı bölmekten nefret ediyorum," diye başladım, Derrik'e anladığını umduğum bir sırıtış attıktan sonra Apollo'ya baktım. "Ama çocukları *gerçekten* görmek istiyorum."

Apollo hemen, "O zaman seni onlara götüreceğim," diye cevap verdi. "Ve Meeta ve Loretta," diye ekledim.

"Onları senin için de bulacağım."

"Ve sonra cidden yemek yemem gerekiyor," diye bitirdim. Bana doğru sıırttı.

Sonra bana doğru eğildi ve ağzını ağzıma değdirdi.

Ondan sonra, her zamanki gibi, Apollo bana istediğim her şeyi almakta gecikmedi.

* * * * *

Bir hafta sonra, Tanrıların Konutu'nun ön odasında durmuş, Finnie'nin ellerime tutuşturduğu narin dallardan oluşan ışıltılı demete bakıyordum.

"Oraya gidip tüm zamanların en uzun, en sıkıcı düğün törenine katılmadan önce... ödünç alınmış bir şey," dedi. "Frey'le evlendiğimde bunu yanımda taşımıştım." Sıırttı. "Tabii o zamanlar onun kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama her şey yolunda gitti."

Evet. Kesinlikle iyi bittiği söylenebilir. Ben de ona sıırttım.

Circe içeri girerken o da uzaklaştı.

"Eski bir şey," dedi ve elimi tutup avuç içini yukarı kaldırarak altın bir tüyü oraya bastırdı.

Alnının etrafına sardığı ve saçlarına karışan tüylerden oluşan muhteşem kafa bandından geliyor gibi görünüyordu.

"Bu benim ilk tacımdan," dedi ve gözlerim tekrar ona döndü. "Lahn'a kızdığımda onu yırtıp attım ve kendimi dünyama geri götürdüm." Elimi tüyün etrafına kapattı. "Parçaları sakladı. Bazıları şu an taktığımın içinde. Bazıları da her gün yanında taşıdığı bir kesede. Beni geri alma ve *kazanma* ihtimali ona karşı olsa bile onları sakladı." Başını yana eğdi. "Anladığım kadarıyla umudu temsil ediyorlar. Ve cidden, düşün gününden daha umut dolu bir gün yoktur."

Lahn'ın Kirke'nin tüylerini her gün yanında taşıdığına tamamen inanabilirdim ama bir şey umarak değil. O adam onu geri istiyordu, bir yolunu bulacaktı.

Ve yaptı da.

Yine de bir tanesine sahip olmak büyük bir onurdu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, diğer elimi onunkine dolamak için kaldırdım.

Bana gülümsedi, ellerimi sıktı ve uzaklaştı.

Cora içeri girerken tüyü eldivenimin koluna sıkıştırdım. "Yeni bir şey," dedi, elimi kaldırdı ve bıraktı

üzerinde minik platin takılar sallanan narin platin halkalardan yapılmış bir bileziği bileğime taktığından şüphelenerek bileğimin etrafında döndürerek bana gösterdi.

Gözümün önüne geldiklerinde bileğimdeki deri karıncalanmaya başladı çünkü her birinin ne anlama geldiğini biliyordum.

Bir kurdun dişi. Apollo. Bir yay ve ok. Christophe. Minik bir bebek. Élan. Ve minyatür bir çingirak. Henüz gelmeyen kızımız.

Cora parmaklarını benimkilere doladı ve ben de bilezikten ona baktım.

"Hayat sana lütufta bulundukça buna yenilerini ekleyebilirsin," dedi. "Teşekkür ederim," diye cevap verdim yine, sesim boğuk çıkmıştı.

Bana sıırıttı.

Makyajımı bozmamak için derin nefes aldım.

"Ve mavi bir şey." Duyduk ve başımı çevirip gözümü kırptığımda Valentine'ın aniden orada olduğunu gördüm.

Zarif elini kaldırdı, bir fiske vurdu ve boynumda bir soğukluk hissettim.

"Vay anasını," diye fısıldadı Circe.

Valentine yaklaşıp ellerini omuzlarıma koydu ve beni çevirerek yaldızlı bir aynaya doğru ilerletip durdurduğunda hiçbir şey yapma şansım olmadı.

Ve boğazımda, orada duran mücevherin yerine, Lunwyn'den olağanüstü kesilmiş Sjoftn elmaslarıyla buz mavisi parıldayan zarif, katmanlı bir kolye gördüm.

Valentine'i de arkamda gördüm ve ağzı kulağıma yakın olacak şekilde başını eğmesini izledim.

"Bir süre önce, keder dolu bir adam bana umut dolu bir çanta verdi. Bu taşlar o çantanın içindeydi," dedi sessizce ve gözlerim tekrar kolyeye kayd. "Benim bildiğim gibi o da biliyordu ve şimdi sen de biliyorsun ki, yeniden sahip olma şansının bedelini öderken bile aşkın paha biçilemez olduğunu, aşkın verilen her savaşa, katlanılan her yaraya değdiğini biliyordu. O da biliyordu, senin de bildiğin gibi, *ma colombe*, aşk her şeydir."

Elimi kaldırdım ve parmak uçlarımla taşlara dokundum ama gözlerim aynada onunkilere kayd.

"Bunu bana mı veriyorsun?" diye sordum.

"Oh hayır, *ma chérie*, onlar her zaman sizindi. Ben sadece onları sana geri veriyorum."

Vay anasını.

Başımı salladım. "Ama bu senin ödemen."

"Öğrendim Madeleine ve itiraf etmeliyim ki bu benim isteğim dışında oldu ama telafi edilmenin birçok yolu olduğunu öğrendim." Kan kırmızısı parmakları omuzlarıma bastırdı. "Bugün, kendini sana değer veren bir adama bağlıyorsun. Sevgiden doğan bir çocuğu taşıyarak ona doğru yürüyorsun. Ben bunda küçük bir rol oynadım. Ve ihtiyacım olan tek ödeme bu."

Apollo'yu Fritos'umu almak için ona daha fazla elmas vermeye ikna ediyordum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim ona.

"Hiçbir şey söyleme. Sadece ol. Ve olurken de mutlu ol," diye yanıtladı. Tamam. O zamana kadar onun en sevdiğim insan olduğundan emin değildim. Ama şimdi ilk ona girmişti.

Aynada ona gülümsedim.

Dudakları karşılık olarak
yukarı kalktı.

Kapı hızla açıldı ve Loretta içeri girdi. "Adamlar huzursuzlanmaya başladı!" diye bağırdı.

Meeta onun ardından yürürken gözleri bana kaydı ve "Bu doğru. Ancak, siz olmadan işler zorlukla başlayabilir ve beklemeyi öğrenmek bir karakter egzersizidir."

Haksız değildi.

Ama erkeğimin beklemesini istemediğim için bir hamle yaptım ve Valentine'ın ellerinin omuzlarımdan düştüğünü hissettim.

"Bu gösteriyi başlatma zamanı geldi," diye mırıldandı Finnie, yanıma geldi ve kulağıma eğilerek sözlerini bitirdi, "Uyumamaya çalış."

Saçlarına sııttım.

Apollo, Lunwyn'in evlilik törenini anlatmıştı. Çok fazla ayakta duracağımı ve odadaki hiç kimsenin anlamadığı kelimeler duyacağımı biliyordum çünkü buranın kutsal adamları kadim dilde konuşuyordu.

Umurumda değildi.

Bittiğinde, Apollo Ulfr (iyi olan) resmi olarak benim olacaktı.

Bunu elde etmek için bir yıl boyunca ayakta durur ve birinin gevezelik etmesini dinlerdim. Neyse ki bunu yapmak zorunda kalmadım.

Finnie elimi tuttu ve eğilip göz kırpmadan önce sıktı.

"Bakınız sen at ve Evlilik sonrası
festivaller," Circe dedi, Finnie uzaklaşınca

öne atıldı ve yanağını yanağıma dokundurdu.

"Orada görüşürüz," diye cevap verdim.

Uzaklaşmadan önce bana bir gülümseme daha verdi ve Cora oradaydı.

O da yanağını benimkine dokundurdu ve "Mutlu olma. Ol Kendinden geçmiş bir şekilde mutlu.

Bunu hak ettin." Çok tatlıydı.

"Yapacağım," diye söz verdim.

O uzaklaştı ve hepsi bir araya toplandı, Valentine bana hiçbir şey söylemedi, ben de bundan memnun oldum. Yeterince konuşmuştu. Ben sadece dayanıyordum. Yıkılmama gerek yoktu. Apollo'nun evlenmesini istiyordum.

Muhteşem ben, şiş gözlü, rimel sürmüş, kırmızı suratlı ben değil.

Ama onlar çıkmadan önce onları inceledim ve iki iyi niyetli prenses ve bir kraliçeyle arkadaş olmamın oldukça havalı olduğunu düşündüm.

Ve bu kadar çok arkadaşım olmasının çok havalı olduğunu düşünüyordum.

Finnie, buz mavisi kadife elbisesi ve buz sarkıtlarına dönüşmüş elmasları andıran beyaz saçlarındaki muhteşem tacıyla.

Kirke, altın disklerden yapılmış bir kemerle tutturulmuş altın malzemeden yapılmış ağır bir ipek pareo giyyordu. Altın rengi bandeau üst kısmı görülebiliyordu çünkü bu kısmı ince, uzun kollu altın rengi bir bluz örtüyordu. Boynunda ağır görünümlü altın bir kolye, kulaklarında derin damla altın avize küpeler ve bileklerinde yüzlerce altın bilezik olduğu anlaşıyordu. Tüylerden oluşan tacı alnında parlıyordu.

Cora, Lunwyn tarzında kraliyet mavisi kadife bir elbise giymiş, kalçalarında ağır bir altın zincir sarkıyor, uçları iri safirlere doğru damlıyor, parlayan esmer topuzuna zevkli ama muhteşem bir altın taç karışıyor.

Rüya takım.

Benim rüya
takımım.

Kadınlar kim, gibi Ben, biliyordu
fantastik

İmkansız, İnanılmaz,

rüyalar gerçek olabilir.

Hayal etmeye cesaret edemeyeceğiniz
hayaller. Her gün içinde yaşadığımız
hayaller.

Onlara bir öpücük gönderdim.

Bu jeste karşılık verdiler (Valentine hariç hepsi) ve kapıdan geçtiler.

Loretta ve Meeta hemen öne atıldılar ve ikisi de ellerini bana doğru uzattılar. Meeta saçlarımla oynamak için yükseliyor, Loretta ise elbisemin eteğiyle oynamak için alçalıyordu.

"Nedir bu?" Meeta arkasına yaslanıp gözlerini kolyeme dikerek sordu. Sonra bana baktı. "Bu elbisenize uymuyor Bayan Maddie."

O haklıydı.

Olmadı.

Benim elbisem şans eseri Bitter Gales'te giymek zorunda kaldığım elbiseydi.

Artık benim gelinliğim olan bir gelinlik.

Ulfr yeşili saten, omzu açık, ancak düşük yaka ve üst kollarımın etrafı siyah-kahverengi vizondan geniş ve lüks bir çizgiyle şekillendirilmişti. Eteğimin etek ucu ve uzun kuyruğu da aynı kürkle kaplanmıştı. Alçak kemerim de altındı ama her bir halkasına bir zümrüt ve bir topaz yerleştirilmişti. Saçlarımın karmaşık kıvrımlarını ve buklelerini tutan yarım düzine uyumlu mücevherli tarağım ve kulak memelerimden sarkan uyumlu sarkan küpelerim vardı. Ve uçlarında ince vizon tutamları olan topaz gece eldivenlerim vardı.

Buz mavisi elmaslar uyuşmuyordu.

Yine de tamamen mükemmeldiler.

"Apollo'dan," dedim Meeta'ya.

Bu tam olarak doğru değildi.

Ama yine de

doğruydı. "Ah,"

diye mırıldandı.

Ona gülümsedim.

Gözlerimi yakaladı ve bana gülümsedi.

"Yerlerine oturmaları gereken iki hanımefendi ve sabırsızlanmaya başlayan bir Ev Başkanı var," dedi bir erkek sesi ve hepimiz Achilles'in kafasını içeri soktuğunu görmek için kapıya baktık.

"Doğru! Acele etmeliyim!" Loretta haykırdı, öne atladı, beni yanağımdan öptü ve sonra odadan dışarı fırladı.

"Görüşmek üzere Bayan Maddie," dedi Meeta sakince, öne eğildi, yanağını yanağıma dokundurdu, ellerimi tutup sıkarken arkasına yaslandı ve beni bırakıp bir akşam gezintisine çıkmış gibi dışarı çıktı.

Achilles onların gitmesine izin vermek için yollarından çekilmişti ama onlar gittikten sonra odada bana katıldı.

"Hazır mısın, küçük böcek?" diye sordu

sessizce. "Hazırım, Lees," diye cevap

verdim sessizce.

Kolunu uzattı.

İlerledim ve onu aldım.

Beni ön odadan çıkarıp Tanrıların Konutu'nun girişine yönlendirdi.

Draven, Hans, Alek, Remi, Gaston ve Laures evlerinin renklerini giymiş, etrafta durmuş bekliyordı.

Ayakta olmayan Derrik dışında herkes.

Bana doğru ilerliyordu, gülümsüyordu.

Geldiğinde "Ve çok güzel bir gelin oldu," diye mırıldandı.

"Teşekkürler tatlım," diye mırıldandım.

Apollo o zamandan beri Derrik'le aralarında geçen her şeyi anlatmıştı. Bunu öğrendiğimde şaşırdım ve biraz da üzüldüm. Her iki adamın da bunu atlatması bir başka mucizeydi ve şimdi...

Peki şimdi...

Yanıma doğru kaydı ve kolunu uzattı.

Artık o yine bizimdi. Benim. Apollo'nun. Ve Ulfr Evi'nin.

Derin bir nefes aldım, adeta dallarından oluşan buketimi Achilles'in dirseğine yaslanacak şekilde yeniden düzenledim ve kabul ettim.

Achilles bir yanımda, Derrik diğer yanımda, beni kapıya bakacak şekilde çevirdiler.

Laures, Draven ve arkalarında Hans önümüzde sıraya girdiler. Remi ve Gaston, arkalarında Alek olduğu halde, bizim arkamıza geçtiler.

Laures çenesini kaldırarak kapıda duran iki genç çocuğa baktı.

Onları açtılar ve midem bulandı.

"İyi misin?" Derrik parmaklarını dirseğinden benimkilerin üzerine kıvrarak sordu. "Kesinlikle," diye cevap verdim, dosdoğru önüme bakarak.

Adamlar hareket

etti. Ben de

onlarla gittim.

Mabedin ön tarafında bu dünyanın tanrılarının heykelleri ve beyaz cübbe giymiş, boynundan aşağı sarkan çok renkli uzun bir şal sarkan bir adam vardı.

Apollo da öndeydi; üzerinde Ulfr yeşili iyi dikilmiş bir gömlek, aynı derecede iyi dikilmiş kahverengi bir ceket, son derece iyi dikilmiş kahverengi pantolonlar, son derece cilalı kahverengi botlar ve boyunluk vardı.

Onu o anda gördüğümde, hayatımda birçok kez onun güzelliği karşısında dehşete düşeceğimi hissettim.

Ama hiçbir zaman bundan daha iyi olamazdı.

Sıraların sonunda durduk, böylece sağa dönebildik ve erkekler selam verebildi ve ben de sıranın ortasında oturan Kraliçe Aurora'ya reverans yapabildim, Frey ve Finnie, Circe ve Lahn, Cora ve Tor sırayı onunla paylaşıyordu.

Christophe ve Élan ise onun yanında oturuyorlardı.

Ayağa kalkmamızı istediğinde kalktık ve başımı ona doğru eğdim, sıranın tamamına bir gülümseme gönderdim ama Christophe ve Élan'a göz kırptım.

Élan kıkırdadı ve el salladı.

Christophe çenesini bana doğru eğdi.

Döndük ve adamlar beni Apollo'ya götürdüler.

Benim sadece onda gözüm vardı, onun da sadece bende.

Aslında Laures, Draven ve Hans uzaklaşıp beyaz cüppeli adam konuşmaya başladığında Apollo ona bakmadı bile.

Adam konuşmayı bırakıp Apollo yumruğunu kaldırdığında da ona bakmadı.

Derrik beni bırakırken gözlerimi tutmaya devam etti, Achilles beni öne doğru itti, elimi kaldırdı ve parmaklarımı Apollo'nun yumruğuna doladı.

Beyaz cüppeli adam bir şey söylediğinde ve Apollo'nun tüm adamları "Evet!" diye bağırduğında başını bile çevirmedi.

Apollo'nun adamlarının uzaklaştığını hissettiğimde beyaz cüppeli adam daha fazlasını söyledi ve işte oradaydım, onun yanındaydım, başı aşağı eğikti, benimki geriye eğikti, hepsi Apollo'nun koparmayacağı teması sürdürebilmemiz içindi.

Kıyafetimi beğendiğini hissediyordum.

Yine de, benden hoşlandığına dair daha güçlü bir his vardı içimde.

Sonunda gözlerini kaçırdı ama sadece bir anlığına boğazıma baktı, sonra gözleri tekrar benimkilere döndü ve ben onun gözlerinde bir şeyin parladığını gördüm.

"Çok yakışan bir kolye," diye mırıldandı alçak sesle. "Erken bir düşün hediyesi," diye mırıldandım.

"Ve hoş bir sürpriz." Hâlâ alçak sesle konuşuyordu.

Ne olduğunu biliyordu.

"Kesinlikle," diye

cevap verdim.

Sırıttı.

O sırtışı, o gözleri, elini elimin altında hissedişini içime çektim ve ağzımdan "Seni seviyorum Apollo Ulfr" diye kaçırdım.

Bu sefer gözleri parlamadı.

Parladılar.

"Ve seni seviyorum, Madeleine Ulfr."

Bakışlarını tuttum ve daha da yaklaştım.

Sonra göz temasını sadece farklı bir tür kışkırtmak için kestim.

Ona doğru eğildim, başımı omzuna yasladım ve bakışlarımı
cüppeli adama çevirdim.

Kutsal adamın bana başıyla selam verdiğini gördüm ama
Apollo'nun dudaklarının saçlarıma dokunduğunu hissettim. Adam
gevezelik etmeye devam etti.

Ve
devam.

Ve
devam
ediyor.

Hatta bunu yaparken heykellerin etrafında
dolaştı. Ama ne uyuyakaldım ne de sıkıldım.

Her anı ezberlememiş olabilirim (çünkü çok fazla an vardı;
Lunwynian düğün töreni *uzundu*), ama ne hissettiğimi kesinlikle
ezberledim.

Ve nihayet tören bittiğinde, yeni kocam beni kendisine çevirdi,
kollarını bana doladı ve dudaklarını dudaklarıma daldırdı.

Ama o beni öpmeden önce, "Bu öpücüğü unutma" diye fısıldadım.
Zaten sıcak olan gözleri benimkilere bakarken tatlı bir hal aldı.

"Her zaman," diye cevap verdi.

Ve hiç gecikmeden kocam bana tam olarak istediğim şeyi, aslında
bana her zaman verdiği şeyi verdi.

Hatırlanmaya değer bir öpücük.

* * * * *

Ap llo

Altı ay sonra Apollo imzalamakta olduğu sözleşmeden masasında
karşısında oturan adama baktı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Öyle," diye yanıtladı Yeremya.

Apollo başını salladı, kâğıdı kaldırıp masanın üzerine fırlattı ve
mırıldandı: "O zaman günün geri kalanının tadını çıkar."

"Sen de," diye yanıtladı Jeremiah.

Apollo hiçbir şey söylemedi.

Ama yapacağını biliyordu.

Sandalyesinden doğruldu, çenesini sekreterine doğru eğdi ve
odadan dışarı çıktı.

Kapıları açar açmaz onları duydu. Böylece doğruca büyük odaya
yöneldi.

Basamakların tepesine çıktı ve Élan ona doğru koşmadan önce
odadakileri tam olarak göremedi, ancak şu anda durdu

onun vücuduna çarptı. Vurduğu anda kollarını onun kalçalarına doladı ve gözlerini yakalamak için başını geriye doğru eğdi.

"Maddie ve ben kurabiye yaptık!" diye bağırdı.

"Öyle mi?" diye sordu yumuşak bir sesle, elini kızın gür saçlarına götürerek. "Şeker!" dedi heyecanla.

"İyi mi?" diye sordu.

"Öyleler!" diye haykırdı, sonra heyecanla ekledi. "Ve onları güzel renkli şeker kristalleriyle yuvarladık, böylece hepsi mavi, pembe ve yeşil oldu!"

"Bir tanesini denemek için sabırsızlanıyorum," dedi ona.

"Artık güvende," diye cevap verdi otoriter bir şekilde. "Ama Chris'in dili yanmış. Maddie ona soğuyana kadar beklemesini söyledi ama o dinlemedi." Sırıttı. "Yine de nefis olduklarını söyledi."

Apollon kızının gözlerinin içine bakarak gülümsedi ve elini kızının yanağına götürerek parmağıyla şefkatle yanağını okşadı.

Sırıttışı bir gülümsemeye dönüştü ve onu bıraktı ama sadece yanına gidip elini tutmak için.

İşte o zaman Apollo büyük odada olup bitenleri tam olarak gördü.

İşte o zaman Apollo tamamen hareketsiz kaldı.

Çünkü ateş, ızgarasında neşeyle yanıyordu. Pencerelemin dışına yumuşak bir kar yağıyordu. Laures, Alek, Draven, Derrik, Remi ve Gaston mekânın ortasına yerleştirilmiş bir masa ve sandalyelerin etrafında oyalanıyorlardı. Yan tarafta, merdivenlerin yukarısında ve neredeyse bir köşeye gizlenmiş olan Hans ve Loretta birbirlerinin kollarındaydı, yüzleri birbirine yakındı, dikkatleri kesinlikle yirmi metre ötede olanlara odaklanmamıştı. Meeta ise bir sandalyede oturmuş, gözlerini odanın ortasındaki aksiyona dikmişti.

Achilles, Madeleine'in karşısında oturuyor, aralarındaki masada bir ricken oyunu hazırlanıyor, Christophe ise Maddie'nin yanına çekilmiş bir sandalyede oturuyordu.

Maddie gözlerini tahtaya dikmiş ama elini yuvarlak karnının üzerine koymuştu.

Achilles bir hamle yaptı. Christophe ve Maddie tahtayı inceledi, sonra Chris sandalyesinin kenarından sarkarak Maddie'nin kulağına fısıldamak için derin bir şekilde eğildi.

Maddie ona baktı. "Emin misin?" diye sordu.

Christophe başını salladı.

Eğildi ve oğlunun kulağına fısıldadı.

Kadın geri çekildiğinde Apollon oğlunun karısına sırtıttığını gördü.

"Bu daha iyi."

Dudakları k1vr1lm1ş bir halde tahtaya döndü ve hamlesini yaptı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Aşil.

Remi, "Çekil oradan, Lees," diye yuhaladı.

Achilles Christophe ve Madeleine'e baktı. "Siz ikiniz müthiş bir çiftsiniz."

Maddie sırtarak Achilles'e baktı ve avuç içi Chris'e bakacak şekilde elini kaldırdı.

Oğlu elini kaldırdı ve ona vurdu.

Ve Apollo'nun göğsü öyle bir genişledi ki, patlayacağını sandı.

Çünkü oradaydı. Onun güvercini. Maddie'si. Karısı.

Her zaman hoş karşılandığı sıcak, güvenli bir yerde, çünkü burası onun eviydi, sevgiyle çevriliydi, kahkaha ve mutlu zamanların anılarını yapıyordu.

Hemen yanında da oğlu vardı. Müthiş bir çift.

Birden ona döndü, gülümsedi ve "İşte buradasın" diye seslendi.

Apollo hareket etmedi.

Çünkü onun gözlerinde hiçbir şey görmüyordu. Karanlık yoktu. Umutsuzluk yoktu. O derinlikleri kazmıştı ve ışıktan başka hiçbir şey parlamıyordu. Bunu ona vermişti.

Bu hayatının en önemli göreviydi. Ve üstesinden gelmişti.

O yuttum geçmiş ve kalın içinde onun Boğaz ve aradı "Kesinlikle."

Tam o sırada kızının elini çektiğini hissetti. Onu ailesine götürmesine izin verdi.

Maddie'nin diğer tarafına bir sandalye çekti ve kızının kucağına emeklemesine izin verdi.

Kız bunu yaptığında, adam kollarını ona doladı.

Sonra Christophe ve Madeleine'in ricken'de Achilles'i yenmelerini izledi.

Ve hemen ardından, aile evinin kalbinde, karısı ve çocukları güvende, yakın ve mutlu, büyük bir memnuniyetle oturan Apollo Ulfr, ailesinin havada çınlayan kahkahalarını dinledi.

* * * * *

Kanepede oturmuş Finnie'den gelen bir mektubu okuyordum.

Ya da deniyordum. Frey'in gemisinin güvertesinde yazmıştı, bu yüzden tuzlu deniz havası harflerin kanamasına neden olmuştu.

Ama işin özünü anladım ve işin özü şuydu: Oğlu olan babalar, kızları olduğunda aptal baba olmayı bırakıyorlardı.

Ya da en azından kızlarıyla birlikte aptal babalar değillerdi.

Finnie'nin anlattıklarından Frey'in Alyssa ile nasıl olduğunu anlayabiliyordum. Circe'in mektuplarından okuduğum hikayeler de buna kanıttı.

Lahn Andromeda ile birlikteydi (o zaman Isis ile de aptal bir baba değildi; sadece Tunahn).

Ve son olarak, Cora'nın mektuplarından Tor'un küçük Dara'yla nasıl olduğunu öğrendim.

Finnie'nin Frey'in aptal bir babadan aşırı korumacı bir babaya dönüştüğü hikâyesinin sonuna yaklaşırken sıırıtyordum ki odada bir hareket hissettim.

Élan'ın içeri girdiğini görmek için başımı kaldırdım.

Doğrudan bana doğru yürüdü, kendini yanımdaki kanepeye attı ve kollarını küçük kız göğsünde kavuşturdu.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

"Sanırım araba hazır," dediğimde başını geriye eğerek yeşim gözlerini bana dikti.

"Geri dönmek zorunda mıyım Maddie?" diye sordu somurtarak. "Korkarım dönmek zorundasın, tatlım.

Okul önemli."

Gözlerini önüne dikti ve somurtmaya devam etti. "Babamın Benies'te bir evi varken neden bu kadar uzakta, taşrada kalıyorsun anlamıyorum."

Ben de bilmiyordum. Buranın huzurlu olması dışında. Ve kocamın, savaşırsız bir zamanda her asker gibi huzura ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordum.

"Belki babanı birkaç haftalığına oraya taşınmaya ikna edebilirim, böylece sen ve Chris okuldan sonra orada kalmak yerine eve gelebilirsiniz," diye teklif ettim. "Hafta sonları da alışverişe gideriz,

ve bir kafede pasta yeriz, belki bizi *Le Pont de L'eau*'da akşam yemeğine götürür."

Başını geriye attı ve tekrar gözlerini yakaladım. "Sen ister miydin?" "Senin için her şeyi yaparım," diye cevap verdim ve bu kesinlikle yalan değildi.

Yüzü aydınlandı.

Ve tatlı Élan'ımın yüzü sık sık aydınlandı, ama bu sefer söylediklerimin doğru olduğunu bildiği için olduğundan şüphelendim.

Kapıdan bir ses geldi.

"Acele edin," diye seslendi Chris. "Araba bekliyor."

Élan yine somurtmaya başladı ama mektubu bir kenara bırakıp koltuktan kalktı, elini tuttum ve onu kendimle birlikte yukarı çektim.

Christophe gözlerini kenetlenmiş ellerimize dikmiş bizi izlerken el ele kapıya doğru yürüdük.

Hiçbir şeyi kaçırmazdı. Chris'i değil. Her zaman tetikteydi. Her iyi askerin ya da yazarın olması gerektiği gibi.

Biz geldiğimizde kapıdan dışarı çıktı. Daha sonra ön kapıya doğru ilerlerken benim diğer tarafıma geçti.

Buna alışacağımı düşündüm, her şeye sahip olduğumun mutlak anlayışından gelen memnuniyete, sakinliğe.

Chris ve Élan'la birlikte kapıya doğru yürürken, onları hayatımda görmenin ve onların da beni kabul etmesinin verdiği tatlı duyguya hayret ederken, buna asla alışamayacağımı biliyordum.

Ve nedenini biliyordum.

Çünkü Chris kapıyı açtığı anda ve kocam merdivenlerde durmuş bizi beklerken, güneş siyah saçlarında parlarken, yeşil gömleğinin yakası açıkken, kahverengi pantolonu ona çok yakışırken bize doğru döndüğünde her şey daha da güzelleşti.

Çocuklarına bakmadan önce sıcak, memnun gözleri üzerimde gezindi.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

Chris, "Ben hazırım," diye cevap verdi.

"Okula dönmeye asla hazır değilim," diye homurdandı Élan.

"Hafta sonunda görüşürüz, kıymetli kızım," dedi Apollon ona.

"Şimdi Maddie'ye bir öpücük ver ve gidelim."

Élan elimi bıraktı ama sadece bana dönmek ve iki kolunu da bana vermek için.

Ona doğru eğildim ve yanağına bir öpücüğün yanı sıra benimkini de verdim.

Beni bırakmadan önce dudaklarını dudaklarıma dokundurdu ve babasına doğru yürürken ayaklarını sürükledi. Babası ona elini uzattığında adımları hafifledi ve o da elini tutmak için uzandı.

Chris döndü ve bana baktı. "Hafta sonuna kadar, Maddie."

Bir elimi kaldırdım ve ona doğru eğilip çenesini avuçlamama izin verdiğinde bunun ne kadar güzel bir his olduğuna bir kez daha hayret ettim.

"Kız kardeşine göz kulak ol," dedim
ona usulca. "Bakacağım," diye cevap
verdi.

Ona gülümsedim. O
da bana gülümsedi.

Ben de bunun yarattığı duyguya hayret ettim.

Elimi bıraktım ve Chris döndü, babasının zarafetiyle Élan'ın
çoktan binmiş olduğu arabaya doğru yürüdü.

Apollo'ya doğru ilerledim, bir elimi karnına koydum ve başımı
geriye doğru eğdim.

Daveti kabul etti ve ağzını benimkine değdirmek için elini indirdi.

"Birkaç saat içinde döneceğim, güvercinim," dedi orada.

"Sonra görüşürüz, bebeğim."

Dudaklarıma karşı sııttı.

Ben de ona karşılık verdim.

Sonra uzaklaşmadan önce ağzını benimkine değdirdi ve ben de
onun atına binişini izledim.

Bu dünyada tanıdığım ilk yer olan Fleuridia'daki kır evimizin
merdivenlerinde durdum ve Apollo'nun yanında sürdürdüğü araba
uzaklaşırken el salladım.

Kocam el sallamadı ama başını bana doğru eğdi.

Ancak Élan vagonun penceresinden dışarı sarktı ve çılgınca el
salladı.

Onlar gözden kaybolana kadar olduğum yerde
durdum. Manzara uzun olduğu için bu biraz
zaman aldı.

Ama adamım dönmeden önce öldürecek saatlerim vardı, o yüzden
kabul ettim. Ve önümdeki görüntünün tadını çıkardım. Renkler o
kadar canlıydı ki gözlerimi acıtıyordu. Yaşamaya değmeyen bir
hayatı geride bıraktığım ve bana uğruna ölmeye değer bir hayatın
verildiği yer burasıydı.

Onlar gittikten sonra Finnie'ye bir mektup yazmam gerektiğini
düşünerek eve geri döndüm. Ya da Cora'ya. Ya da Circe'e.

Ancak, yazı masama gitmedim.

Loretta'nın Hans'la balayından dönmesinin güzel olacağını düşünerek merdivenlere yöneldim. Onu özlemiştim. Onun adına mutluydum ama onu özlemiştim.

Sonra Meeta'nın Ruben'le tatilden dönmesinin güzel olacağını düşünmeye başladım.

Elini istemişti.

Beni bırakmak istemediğini söyledi.

Frey'i bırakamayacağını söyledi.

Ruben'in Lunwyn'deki Houllebec'te bulunan evinde bir çıkmaza girmişlerdi. Bu, Fleuridia'ya bana gelmek için yola çıksa bile onu aylarca göremeyeceğim anlamına geliyordu.

Ve o aylarda Ruben'e teslim olmaya karar vermesini umdum.

Dostluğu ve sadakati benim için çok şey ifade ediyordu (iyi saç yapma konusunda usta olduğundan bahsetmiyorum bile).

Ama aşk.

Aşk her şeydi.

Bu düşünceyle odaya girdim ve fırfırlı yeşil yatak örtüleriyle, üzerinde yastıklı gri kurtlardan yapılmış alçakta asılı duran cep telefonu ile son derece kız gibi beşiğe doğru sessizce ilerledim.

Beşiğe baktım ve göz kıptım.

İçinde kumral saçları ve çillerin dans ettiği minik burnuyla kızım Valentine vardı.

Yine de uykulu gözlerini açsa, saf yarı saydam yeşim yeşili gözlerini görebilirdim.

Beni şaşırtan bu değildi.

Beni şaşırtan şey, beşiğinin ucunda bir torba kepçe şeklinde Fritos, bir kutu tükenmez kalem, zümrüt yeşili satenden yapılmış bir kese ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf olmasıydı.

Uzandım ve zarfı aldım.

Yırtarak açtım ve yeşil mürekkeple yazılmış mektubu çıkardım.

Ma Colombe,

Kurdun bunları almanı istedi, işte buradalar. Ancak kesenin içindekiler benden bir hediye.

Neyse ki hiçbir şey sıkıcı kalmadığı için bunu size söylüyorum. Havada aşk var ve onunla birlikte sıkıntılar da geliyor.

Bu kez, oradan gelen bir kadının buradan gelen bir erkekle hayata alışıp alışamayacağını göreceğiz.

Bu dünyadaki Noctorno'muzun işinin ç o k zor olacağına inanıyorum.

Ama sonunda başarılı olacağından hiç şüphem yok. Biraz müdahale ile.

Benim adaşım, elbette, güzel, chérie.

Her zamanki gibi, sana mutluluklar dilerim, Valentine.

Kendi kendime gülümseyerek mektubu zarfa geri koydum, Valentine'ın beşiğindeki eşyaları çıkardım ve bir kenara koydum. Sonra küçük kızımın yanağının yumuşak pembe tenine dokundum.

Hamilelik normal dramlardan yoksun değildi. Doğum kısa sürmedi. Neyse ki uzun sürmedi. Ve bu dünyada benim seçimimle oldu.

Seçimim şuydu: Bu benim dünyamdı ve onu terk etmek istemiyordum. Ve işte oradaydı.

Geleceğin parlak olduğunun kanıtı.

Aslında, uyuyan kızımın beşiğinin yanında duruyordum ve gözlerim kamaşmıştı.

Öyle bile olsa, orada günlerce durabilirdim. Ama durmadım.

Valentine'ın bıraktığı yeşil keseye doğru ilerledim. Onu kaptım, parmaklarımı açıklığa soktum ve genişçe çektim.

Çantadan anında bir parıltı yayıldı.

Burnumu yaklaştırıp bir nefes almadan önce bir an parıltıya baktım.

Nane, biraz vanilya ve meyan kökü. İşte o zaman gülümsedim.

* * * * Apollo

beni de yanına alarak sırt üstü düştü.

Ağır ağır nefes alıyordum, ellerim kaygan teninde geziniyor, gözlerim odanın içinde dolaşıyordu.

Apollo'nun geniş gardırobun kapaklarına taktırdığı aynaların önündeydik - Apollo sırt üstü yatmış, uzun ve güçlü kaslı vücudu yatağa uzanmış, ben ona yaslanmış, alnım boynunda, çıplak gövdem onunkine bastırılmış, vücutlarımız birbirine bağlanmıştı. Onun zeytin tonunun aksine benim tenim kremi görünüyordu.

Harika görünüyorduk.

Gözlerim komodinin üzerinde duran iki boş porselen çay fincanına kaydı ama onun dokunuşunu hissettiğimde aynaya geri döndüler.

Elinin arkamdaki yanağımın üzerinde tembelce kayışını izledim. Onu izlerken, hissederken, başımı kaldırdım ve gözlerini görebilmek için göğsüne doğru kaydım.

İşte oradaydı. O bakış. Bana attığı ilk bakış. Bir şey hariç.

Bana şefkatle bakıyordu. Ama acı yoktu.

Bunu ona ben verdim.

Ben.

Adela çayı ile hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık içime doldu ve ağzımı onun ağzına bıraktım.

"Daha fazla mı?" Fısıldadım.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Dudaklarımın gülümsediğini hissettim. Sonra aynı şeyi onun gözlerinde de gördüm ama daha fazlasını da gördüm.

Hassasiyet.

Memnuniyet

.

Mutluluk.

Sevgiler.

Bunu ona ben verdim.

Ben.

"Kesinlikle," diye mırıldandım, ona doğru bastırdım ve "Her zaman," diye bitirdim.

Başını eğdi, kolları etrafımda kıvrıldı, ağzını ağzıma götürdü ve beni sırtüstü yatırdı.

Sonra, tıpkı Apollo gibi, bana daha

fazlasını verdi. Tam o anda yaptı.

Ve dokuz ay sonra oğlumuz Aether doğduğunda bunu tekrar yaptı.

Hayal Diyarı Serisi'nde anlatılacak bir hikâye daha var.

Bizi izlemeye devam edin!

Paralel Evren Sözlüğü

Kristen Ashley'in Hayal Ülkesi Serisindeki Yerler, Denizler, Bölgeler

Bellebryn-(yer) Kuzey Topraklarında bulunan ve tamamen Hawkvale ve Yeşil Deniz (batı) sınırları içinde yer alan küçük, huzurlu, şehir büyüklüğünde prenslik

Fleuridia-(yer) Kuzey Topraklarında bulunan biraz gelişmiş, barışçıl ulus; Hawkvale (kuzey ve batı) ve Marhac Denizi (güney) ile sınırlar

Yeşil Deniz-(vücut . su) Okyanus benzeri vücut . su Bellebryn, Hawkvale, Lunwyn ve Middleland'a bitişik kıyı şeridi ile

Hawkvale-(yer) Kuzey Toprakları'nda bulunan biraz gelişmiş, barışçıl ulus; Middleland (kuzey), Fleuridia (güney ve doğu) ve Yeşil Deniz (batı) ve Marhac Denizi (güney) ile sınırlar

Keenhak-(yer) İlkel, savaşan ulus bulunan içinde Güney Toprakları; Korwahk (kuzey) ve Maroo (batı) ile sınırlar

Korwahk-(yer) Güney Toprakları'nda bulunan ilkel, savaşçı ulus; Marhac Denizi (kuzey) ve Keenhak (güneydoğu) ve Maroo (güneybatı) ulusları ile sınırlar

Korwahn-(yer) Korwahk'ın büyük başkenti

Lunwyn-(yer) Kuzey Toprakları'nın en uzak noktalarında biraz gelişmiş, barışçıl bir ulus; Orta Topraklar (güney), Yeşil Deniz (batı) ve Kış Denizi (kuzey) ile sınırı var

Marhac Deniz-(büyük vücut . su) Ayırır Korwahk ve Hawkvale ve Fleuridia

Maroo-(yer) Güney Topraklarında bulunan ilkel, savaşçı ulus; Korwahk (kuzey) ve Keenhak (doğu) ile sınırlar

Middleland-(yer) Kuzey Topraklarında bulunan tiran krallı biraz gelişmiş ulus; Hawkvale (güney), Fleuridia (güney), Lunwyn (kuzey) ve Yeşil Deniz (batı) ile sınırlar

[Kuzey Toprakları-(bölge) Alternatif dünya üzerinde ekvatorun kuzeyinde kalan bölge

[Güney Toprakları-(bölge) Alternatif dünya üzerinde ekvatorun güneyindeki bölge

Kış Denizi-(büyük su kütlesi) Lunwyn'in kuzey kıyılarını oluşturan, büyük buzullarla dolu Arktik su kütlesi

####

Yazar Hakkında

Kristen Ashley Brownsburg, Indiana'da büyüdü ancak Denver, Colorado ve İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı. Böylece dünyanın dört bir yanında arkadaşları ve ailesi olduğu için kutsanmıştır. Ekibi (en hafif tabirle) kaçıktır ama yazmak istediğinizde kaçıklık iyidir.

Kristen, geniş ve çok kuşaklı bir aileye sahip bir evde büyüdü. Küçük bir kasabada çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı ve Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake'in (ve bunlara uygun gardıropların) tınıları arasında var oldular.

Müzik, kıyafet ve sevgi dolu bir evde büyümenin iyi bir yol olduğunu söylemeye gerek yok.

Ve o büyüdükçe, daha iyi olmaya devam ediyor.

Kristen Ashley yazarına ait diğer kitapları

keşfedin: Rock Chick Serisi:

Rock Chick

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.